Alberto Blest Gana

TRÁI TIM KHÔNG CẦN LÝ LẼ

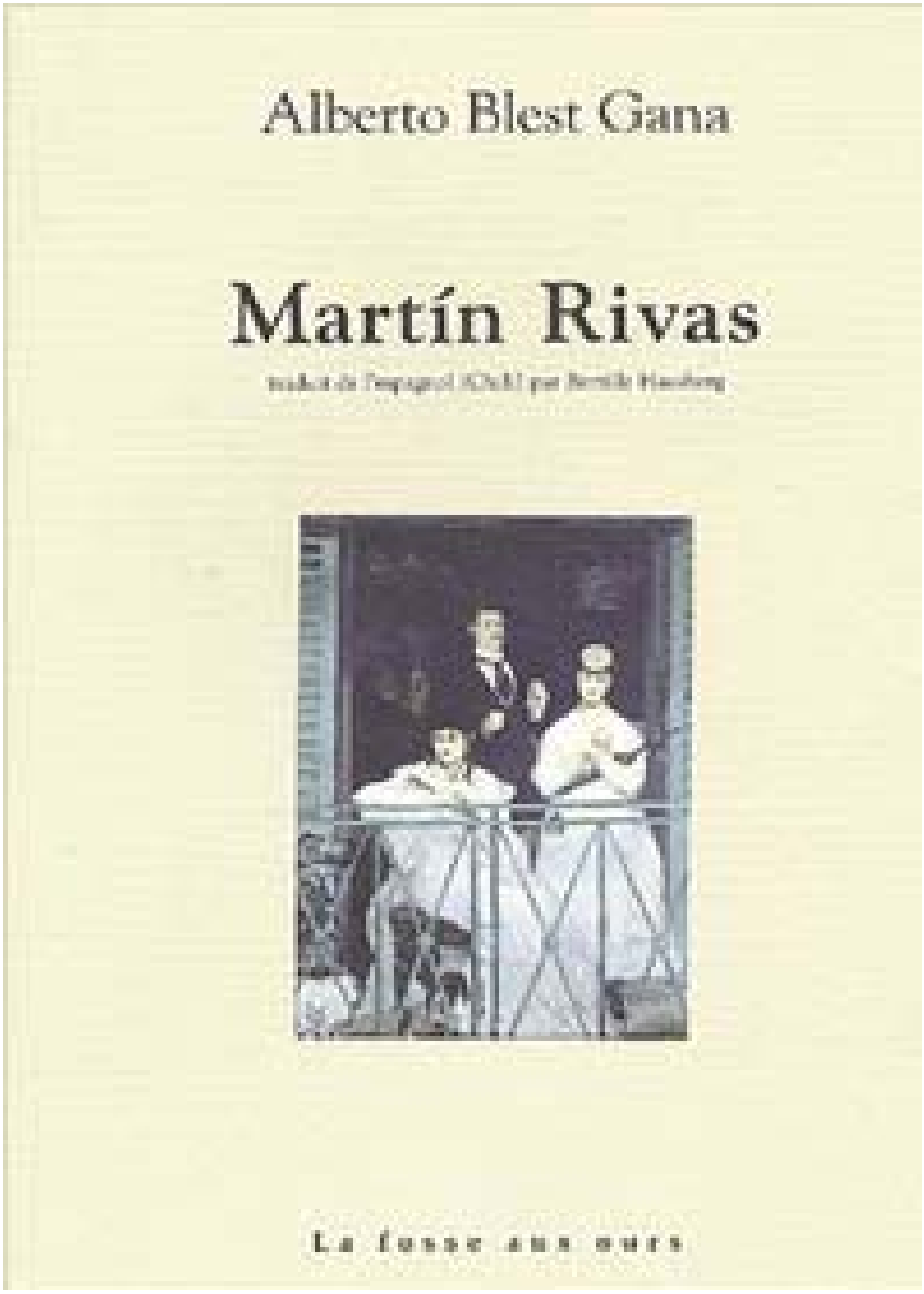

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Alberto Blest Gana

TRÁI TIM KHÔNG CẦN LÝ LẼ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường

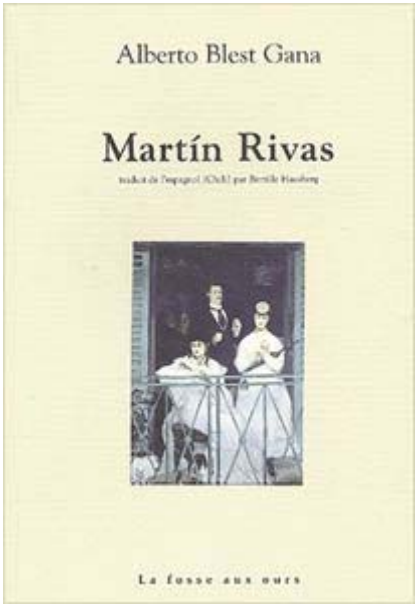

www.vnthuquan.net, 2008

Truyện dài

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường

Chương 1

Nguyên văn tiếng Anh Martin Rivas

Vài dòng về Alberto Blest Gana (1830-1920)

Alberto Blest Gana sinh ngày 04-05-1830 tại Chi Lê, trong một gia đình trí thức của thủ đô Santiago. Cha của Alberto – ông Giljermo Kanningem Blest, vốn là một bác sĩ gốc Scotland. Mẹ của Alberto – bà Maria De La Lus Gana – con gái của một gia đình quân nhân và luật sư, hai người anh đều là nhà thơ và phê bình văn học của Chi Lê thời bấy giờ.
Năm 1843, Alberto vào học tại trường Đại học quốc gia nhưng ngay sau đó vài tháng lại chuyên qua trường quân sự và tốt nghiệp tại đây năm ông vừa 17 tuổi. Từ năm 1847 đến 1851, Alberto sống tại Pháp rồi trở về Chi lê dưới danh nghĩa giảng viên về toán học và ấn loát. Được ít lâu, chàng kỹ sư quân sự trẻ tuổi chuyển sang phục vụ tại Bộ chiến tranh và bắt đầu say mê văn học. Nhưng sự nghiệp văn chương của Alberto sớm bị gián đoạn. Từ năm 1864 ông bước vào nghề ngoại giao, được cử làm lãnh sự tại Mỹ rồi đại sứ tại Anh, tại Pháp cho tới năm 1887 mới về hưu. Từ đó, ông miệt mài "kinh sử" và trở thành một nhà văn nổi tiếng của Chi lê vào cuối thế kỷ 19 đầu thế kỷ 20.

Alberto Blest Gana bắt đầu sáng tác từ năm 1853. Tác phẩm đầu tiên của ông là truyện dài El Museo sau đó là Lừa Dối và Tuyệt Vọng, Đôi Uyên Ương, Mối Tình Đầu, Sự Cám Dỗ...mà chủ đề chính tập trung vào những tình yêu vô vọng, những ghen tuông, lừa dối, những ước muốn nồng nhiệt đặc trưng cho trào lưu văn học châu Âu (đặc biệt của Pháp) nửa đầu thế kỷ 19. Cho tới 1860, Alberto mới thực sự trưởng thành với tác phẩm Số Học trong Tình Yêu, Trái Tim Không Cần Lý Lẽ (Martin Rivas – 1862) và Lý Tưởng Phù Phiếm (1863) đã vẽ nên bức tranh trung thực của xã hội tư sản Chi lê trong những năm 30 – 50 của thế kỷ 19. Bị gián đoạn bởi "sự nghiệp ngoại giao", mãi đến 1897 Alberto mới tiếp tục cho ra đời bộ tiểu thuyết lịch sử hai tập Thời Loạn – một trong những tác phẩm lớn của ông, trong đó bộc

lộ tình cảm của nhà văn đối với đông đảo quần chúng nhân dân đã tham dự vào những cuộc chiến đâu nhằm dựng lên một nước Chi lê cộng hoà.

Trong tinh thần ấy, những tác phẩm cuối cùng của Alberto, trong đó phải kể đến Đất Người (1904) và Thằng Rồ Estero (1909), ngày càng mang tính hiện thực sâu sắc và cách mạng – tiến bộ. Ông đã chiếm được tình yêu và kính trọng của nhân dân Chi lê, xứng đáng với cái tên "Balzac của Chi lê" mà nhà văn Pablo Neruda đã tặng, xứng đáng với sự ngưỡng mộ của đông đảo độc giả Mỹ la tinh và nhiều nước khác trên thế giới.
Alberto Blest Gana mất năm 1920 tại Paris.

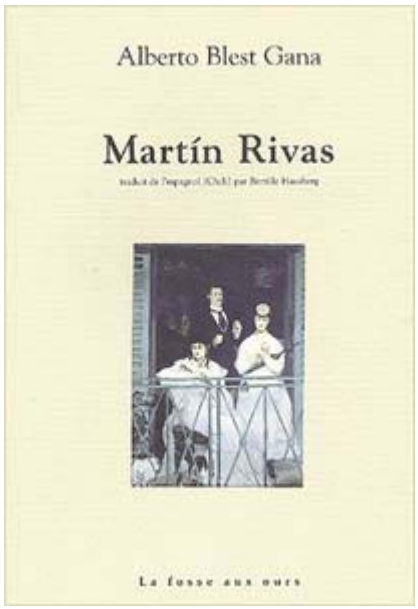

Chương 1

Một ngày tháng 7 năm 1850. một chàng trai trạc 22, 23 tuổi bước vào sân một trong những ngôi nhà đep nhất Santiago.
Chàng không có nét gì giống với những công tử thủ đô. Ở chàng, mọi thứ đều tố cáo một kẻ tình lẻ lần đầu đặt chân tới Santiago, chiếc quần da bê màu đen có sọc xuất hiện từ những năm 40, chiếc áo dài tay ngắn và hẹp may theo lối cổ, áo ghi lê dài vạt nhọn bằng tơ màu đen, đôi giày cổ cao chưa đến mắt cá chân, chiếc rũ rộng vành hình thù kỳ dị - tóm lại, toàn bộ trang phục của chàng gợi ta nhớ tới loại mốt đã quá lỗi thời. Trên các đường thủ đô ngày nay có chăng chỉ những kẻ quê mùa hủ lậu mới ăn vận như thế. Một người hầu đứng bên chiếc cửa dẫn vào sân trong. Tựa vào cái gầm cửa, hắn chăm chú quan sát một cách sỗ sàng người khách lạ đang đi tới với vẻ rụt rè thường có ở những người lần đầu bước vào một ngôi nhà xa lạ mà không tin rằng sẽ được tiếp đón niềm nở.

Người hầu lập tức đoán ra khách là một người nghèo tỉnh lẻ và để đáp lời chào nhã nhặn, hắn chỉ khinh khỉnh gật đầu.

- Đây có phải là nhà ngài Damaso Ensina không? – Người khách hỏi, cố dẹp nỗi bực dọc do cái vẻ xấc xược của người hầu gây ra.
- Vâng.
- Làm ơn báo với ngày Ensina là có một ông muốn gặp.

Cái chữ "ông" làm cho người hầu hơi nhếch mép cười:

- Thế tên ông là gì? – hắn sẵng giọng.
- Martin Rivas – chàng tỉnh lẻ trả lời với sự sốt ruột cố che giấu nhưng vẫn lộ ra trong ánh mắt.
- Xin đợi một lát – người hầu ném một câu rồi không vội vã, hắn quay vào nhà.

Trong khoảnh khắc đó, đồng hồ điểm mười hai tiếng. Tranh thủ lúc người hầu vắng mặt, xin tả hết để bạn đọc rõ, Martin Rivas là người như thế nào. Đó là một thanh niên rắn rỏi và tầm thước. Trong cái nhìn ưu tư của đôi mắt nhỏ màu đen đọng một nỗi buồn mà dấu tích còn in rõ trên toàn nét mặt. Đôi mắt bị thâm quầng hoà hợp một cách kỳ lạ với đôi gò má nhợt nhạt buộc ta phải chú ý. Mái đầu kiêu hãnh với món tóc dày đẹp rủ xuống từ dưới vành mũ tạo cho chàng trai một vẻ quả cảm và ấn tượng đó càng mạnh hơn nhờ đường nét sắc sảo của khoé miệng cùng cái cằm hơn nhô ra phía trước. Toàn bộ diện mạo của chàng trai toát lên một nội tâm cao nhã và giá như trang phục trên người thanh lịch hơn thì có thể nói chắc rằng chàng là một thanh niên đẹp – dĩ nhiên đối với những ai nhìn nhận vẻ đẹp không chỉ trên cơ sở sự hài hoà của nét mặt hay sự hồng hào của da dẻ.

Martin vẫn đứng ngay tại chỗ chàng đã nói chuyện với người hầu. Chàng mất chừng hai phút để ngắm kỹ các bức tường được sơn màu dầu của sân trong và các cửa sổ khung thiếp vàng có lồng kính sáng loà. Nhưng vì người hầu lề mề, chàng bắt đầu mất kiên nhẫn và đưa mắt lơ đễnh lướt từ vật này qua vật khác mà không dừng lâu ở cái gì.

Cuối cùng cánh cửa bung ra và người hầu xuất hiện.

- Xin mời vào nhà – hắn nói và tiến lên dẫn đường.

Đến cạnh một trong những cánh cửa, hắn dừng lại.

- Ông chủ đợi ông trong văn phòng.

Bước qua ngưỡng cửa, Martin trông thấy một người đàn ông oai vệ đã đứng tuổi. Không thể nói đó là ông già, nhưng ông đã xa với tuổi trẻ, người Pháp gọi những người như vậy là "entre deux ages" – trung niên. Bộ com lê màu đen, cái cổ áo hồ thật cứng, đôi giày ủng bằng da bê đánh bóng lộn – tất cả chứng tỏ rằng chủ nhân của chúng là con người cầu kỳ và cẩn thận mà cuộc sống tuân thủ những nguyên tắc chặt chẽ. Nét mặt của ông không hề biểu cảm, không hề có một nét nào đáng lưu ý cho phép một người quan sát, dù

giàu kinh nghiệm, xác định được tính cách. Chỉ có đôi má cạo nhẵn nhụi cùng mái tóc được chải và bôi kem rất kỹ lưỡng nói lên rằng có lẽ công việc chính yếu của ông là chăm sóc dung nhan cho mình.
Khi thấy khách bước vào ông giơ tay vuốt mái tóc và tiến lên một bước, ông nhìn như dò hỏi. Martin khẽ nghiêng mình nói:
- Ngài có phải là Damasso Ensina không ạ?
- Vâng, thưa ngài. Chính là tôi.
Chàng trai lấy từ trong túi áo ra một phong bì và trao cho ông Damasso:
- Xin ngài đọc bức thư này ạ - chàng nói.
- À, thế ra anh là con trai của Rivas – ông nhìn lướt phong bì rồi thốt lên – còn cha anh sống thế nào?
- Ông mất rồi – người thanh niên khẽ lẩm bẩm.
- Mất rồi? – chủ nhà lơ đãng nhắc lại. Sau đó, sực nhớ ra, ông tiếp lời – mời anh ngồi, Martin. Xin lỗi vì tôi không mời anh ngồi ngay. Như vậy là, bức thư…
- Xin ngài đọc cho ạ - Rivas nhắc lần nữa.
Ông Damasso đến bên bàn và bắt đầu chậm rãi lau cặp kính. Sau khi gắn kính lên mũi, ông buông mình xuống ghế bành và chăm chú nhìn chàng trai.
- Thiếu kính tôi không nhìn rõ gì cả - ông khẽ nói như để thanh minh cho việc chuẩn bị quá mất thời gian của mình.
Cuối cùng ông bắt đầu xem thư, nội dung như sau:
"Thưa ngài quý mến và tôn quý,
Tôi bị bệnh và mong rằng, trong khi Chúa Trời còn chưa gọi tôi đến trước toà án của Người, được phó thác cho ngài đứa con trai mà không lâu nữa sẽ trở thành chỗ dựa duy nhất của cái gia đình bất hạnh chúng tôi. Gia tài của tôi chẳng đáng kể gì, vì thế tôi lo sao cho nó được sử dụng có lợi nhất để sau khi tôi chết, vợ con tôi có thể sinh sống cách nào đó bằng lợi tức từ số vốn này. Theo tính toán của tôi, phần của Martin ước chừng hai chục peso mỗi tháng, cho phép nó tiếp tục theo học ở Santiago để trở thành luật sư. Thế nhưng số tiền ấy quá ít ỏi, thậm chí không đủ cho những nhu cầu thấp bé nhất, bởi vậy tôi mạo muội cầu xin nơi ngài sự giúp đỡ lớn lao, cho con trai tôi được nương nhờ mái nhà của ngài cho đến lúc nó tự kiếm sống. Martin là nguồn hy vọng duy nhất của tôi! Xin đừng khước từ ban cho chúng tôi chút phúc đức mà tôi cúi xin ngài, và mẹ Martin sẽ mãi mãi cầu nguyện cho ngài ở đây, dưới trần thế này. Còn tôi, tôi sẽ cầu nguyện cho ngài ở trên thiên đường nếu Chúa Trời rủ lòng thương gọi tôi đến với Người.
Xin phủ phục dưới chân ngài,
Kính thư: Hoxe Rivas"
Ông Damasso gỡ cặp kính cũng cẩn thận như lúc đeo vào và đặt chúng vào đúng cái chỗ đã cầm lên.

- Anh có biết cha anh đề nghị cái gì không? – vừa đứng dậy, ông vừa hỏi.
- Dạ có, thưa ngài – Martin trả lời.
- Anh đi từ Copiano đến đây bằng cách nào vậy?
- Ngồi trên boong tàu thuỷ ạ - chàng trai nói khẽ pha chút kiêu hãnh.
- Này anh bạn – ngài Ensina nói với chàng – Hoxe Rivas là một con người đáng trọng, dù sao tôi cũng nợ ông cái gì đó và sẽ vui sướng được giúp đỡ con trai của ông. Trên nhà chúng tôi có hai phòng trống, chúng thuộc quyền anh sử dụng. Có lẽ anh có đem theo đồ đạc chứ?
- Vâng, thưa ngài.
- Anh để chúng ở đâu vậy?
- Ở khách sạn "Santo Domingo"
- Khi nào anh thấy tiện thì người hầu của tôi sẽ đem đồ đạc về.

Martin đứng dậy còn ông Damasso gọi người hầu:

- Hãy đi cùng ông đây và đem về tất cả những gì ông ấy sai bảo – ông ra lệnh.
- Thưa ngài – Martin thốt lên – Cháu không có đủ lời để cảm tạ ngài.
- Thôi đủ rồi, chàng trai thân mến – ông Damasso cắt ngang – hãy tự nhiên như ở nhà. Anh đem hành lý về và thu xếp trên tầng trên đi. Chúng tôi ăn cơm lúc 5 giờ. Anh hãy đến sớm hơn một chút, tôi sẽ giới thiệu anh với vợ tôi.

Rivas cám ơn lần nữa rồi bước ra.

- Hoana, Hoana! – ông Damasso gọi to sang phòng bên cạnh – bảo đem báo đến cho tôi.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 2

Ngôi nhà trong đó chúng ta gặp Martin Rivas lần đầu tiên là nhà của gia đình ngài Damasso Ensina, bao gồm bà vợ, cô con gái 19 tuổi, cậu con trai 23 tuổi và còn ba cậu con nhỏ nữa lúc đó đang được dạy dỗ tại trường dòng Francis.
Ông Damasso cưới bà Engracia Nunhies từ khi ông 24 tuổi có lẽ do tính toán nhiều hơn là tình yêu. Người bạn đời mà ông lựa chọn về sắc đẹp thì không nổi bật nhưng bù vào đó đã có khoản thừa kế ba chục nghìn peso. Tài sản đó kích động chàng trai Ensisna đến mức không cần do dự lâu la gì cũng xin hiến người đẹp trái tim mình. Lúc đó chàng làm việc cho một nhà buôn ở Valparaiso và không có nguồn thu nhập nào ngoài số tiền công khiêm nhường. Thế là ngay sau ngày cưới, chàng trai tháo vát đã giành được số vốn liếng đáng kể kia và trong tâm hồn chàng đã nảy sinh những ý đồ đầy tham vọng. Sau đó một tháng, chàng có công vụ phải đến Copiano, ông chủ giao quyền cho chàng đi đòi tiền một trong những con nợ của mình. Khi Ensina gặp người này, anh ta nói:
- Ông có quyền tịch biên tài sản của tôi bởi vì tôi không có gì để trả nợ cả. Nhưng nếu như ông cho phép gia hạn, liều mạo hiểm món tiền không lớn đó thì tôi sẵn sàng trao cho ông một biên nhận nợ với số tiền gấp đôi số đã ghi trong hối phiếu. Ngoài ra, tôi sẵn sàng nhường lại cho ông một nửa khu mỏ mà chỉ trong một tháng nữa sẽ bắt đầu cho lợi nhuận.

Damasso là người thận trọng, vì vậy chàng không trả lời rõ ràng gì cả. Ngay chiều hôm đó, chàng tiến hành dò hỏi, tất cả không trừ một ai đều cùng khẳng định rằng con nợ của chủ chàng – Hoxe Rivas – đơn thuần là một gã khùng bị phá sản trong cuộc tìm kiếm các vỉa quặng tưởng tượng nào đó. Ensina thận trọng đánh giá cả những tin tức nhận được, cả những lý lẽ cuồng nhiệt của Rivas, người có niềm tin sâu sắc đủ gây cho chàng một ấn tượng tốt lành.
- Chúng ta sẽ cùng xem xét khu mỏ - chàng đề nghị vào ngày hôm sau.

Họ lên đường và mải nói chuyện, đến nơi lúc nào không biết. Damasso chú ý lắng nghe, còn người kia cứ say sưa nói mãi vẽ những mạch quặng, những vỉa đá, vỉa quặng quý, những tầng sâu và nhiều điều thông thái khác. Linh cảm của một người thạo việc đã mách bảo cho Ensina rằng đàng sau tất cả

những điều đó có ẩn chứa tiền rừng bạc bể. Hoxe Rivas nói thật hùng biện như thể một người có những ý tưởng luôn luôn ám ảnh trong đầu và hoàn toàn tin vào chúng, bất chấp hàng loạt thất bại đã ngốn hết tài sản của mình. Những diễn từ sôi nổi đã tác động lên trí tưởng tượng của Damasso mạnh tới mức ngay cả những viên đá trên đường đối với chàng cũng trở thành những thỏi bạc.

Thế nhưng chàng Ensina không đánh mất sáng suốt vì đó không phải là tính cách của chàng. Chàng đã cân nhắc từ trước xem sẽ nói gì với Rivas nếu như mình cảm thấy khai thác khu mỏ là công việc đáng làm. Chính vì thế, sau khi xem xét tất cả một cách kỹ lưỡng, chàng tự tạo một vẻ mặt quan trọng để tuyên bố với người đồng hành.

- Trong công việc này tôi không có hiểu biết gì đặc biệt nhưng khai thác mỏ là một việc tốt lành. Hãy nhường một vài khu vực và tôi sẽ làm cho ông chủ không những chỉ gia hạn thêm thời gian trả tiền mà còn hạ lãi suất xuống nữa. Việc khai thác khu mỏ chúng ta sẽ cùng tiến hành và ký với nhau một giao kèo, theo đó ông có nghĩa vụ phải trả 1,5% số vốn tôi bỏ ra cho công việc. Ngoài ra, tôi được quyền ưu tiên mua lại phần mỏ của ông khi ông muốn bán.

Hoxe đang bị đe doạ phải vào tù và khi đó vợ và đứa con trai một tuổi của chàng sẽ trở nên hoàn toàn vô vọng. Tuy thế, chàng chưa chấp nhận ngay mà vẫn phản đối. Nhưng thật ủông công, hội viên tương lai không hề thoái lui và anh chàng đáng thương buộc phải ký giao kèo theo những điều kiện đã được đặt ra.

Vậy là từ đó Damasso dọn đến ở Copiano, địa vị đại diện cho nhà buôn không cản trở chàng lao vào công việc mạo hiểm đáng lo ngại trong các vụ đầu cơ khác nhau và chàng kiếm lời không ít. Chỉ sau một năm, khu quặng đã bù lại chi phí và nhà doanh nghiệp tháo vát từng bước một đã mua hết phần của Rivas, người mà chàng đặt vào vị trí quản lý kiêm việc khai thác. Rồi sau đó chừng sáu tháng, khi Ensina đã trở thành chủ nhân toàn quyền của khu mỏ, chàng bắt đầu thu được những lợi tức khổng lồ. Vài năm trôi qua, Damasso tậu được dinh cơ tuyệt vời tại ngoại vi Santiago và cả ngôi nhà mà chính ở đó chàng ta đã làm quen với con trai của người mà ngài mang nợ hoàn toàn vì sự giàu có của mình.

Gia đình Damasso nổi tiếng là một trong những gia đình quý tộc nhất thủ đô. Ở Chi lê, tiền tạo cho chủ nhân của nó nhiều khả năng hơn cả ở châu Âu cổ xưa. Ở đó, giới quý tộc tài phiệt dù giàu có và thế lực đến đâu đi nữa thì xuất thân hèn kém của họ vẫn không bị lãng quên trong giới thượng lưu. Còn ở

đây, tất cả đều nhường bước cho sự giàu có và trong ánh hào quang của nó, sự khinh miệt đầy ngạo mạn mà trước đây những kẻ dòng dõi trâm anh vẫn bộc lộ khi nhìn lũ người mới ngoi lên, bị xóa mờ dần. Thật đáng nghi ngờ khi chúng ta phải coi điều đó như là một bước tiến nào đấy tới nền dân chủ, bởi vì những kẻ chỉ nhờ số mệnh đui mù mới vênh váo được vẫn luôn luôn cử xử vô cùng xấc xược để bằng cách nào đó che đậy sự hèn mọn của mình. Họ biểu thị thái độ khinh mạn xấc xược đối với những ai không làm được như họ, không mua được sự kính trọng bằng sự xa xỉ hay bằng tiếng tăm về tài sản của mình.

Thế là, gia đình ngài Ensina – kẻ có một gia sản đồ sộ - được coi như một trong những gia đình quyền quý nhất Santiago và được hưởng đặc quyền của xã hội. Ảnh hưởng của ông Damasso lớn lên cùng với tài khoản nhà băng, hơn nữa ông không phải chỉ thu được lợi nhuận từ những thương vụ mua bán mà còn từ việc cho vay lấy lời theo gương của nhiều nhà kinh doanh ở Chi lê.

Trong ngôi nhà này lộ rõ sự đam mê đặc biệt đối với sự xa hoa, sự đam mê mà thời đó bắt đầu tràn lan trong tầng lớp giàu có của chúng ta. Chính sự xa hoa này đã làm lộng lẫy thêm sắc đẹp hiếm hoi của Leonor – người con gái cưng của ông Damasso và bà Engraciasia. Bất cứ người nào nếu bắt gặp cô gái 19 tuổi này trong một ngôi nhà nghèo nàn đều chắc chắn sẽ nguyền rủa số phận ác nghiệt nỡ cướp mất cái khung cảnh xứng đáng với một người đẹp như thế. Nhưng trái lại, ta sẽ cảm phục sự hào phóng của thiên nhiên xiết bao nếu như nhìn thấy dáng điệu yêu kiều của Leonor khi nàng nằm trên chiếc tràng kỷ bọc gấm màu thanh thiên, nếu như được chiêm ngưỡng nét mặt tuyệt vời của nàng in trong tấm gương chạm trổ thoe phong cách của các nghệ nhân thời phục hưng, nếu như được trông thoáng đôi chân nhỏ nhắn lạ thường của nàng lướt trên tấm thảm lông mềm mại một cách lơ đãng như thế nào. Vâng, không dễ gì thấy được sự hoà hợp may mắn như thế giữa sắc đẹp và sự giàu sang. Quấn mình giữa xa hoa, Leonor rực rỡ chẳng khác gì viên kim cương được nạm vàng và đá quý. Làn da hơi ngăm nâu, đôi mắt to xanh gợi cảm với hai hàng mi rũ xuống, cặp môi ướt có màu san hô, vầng trán bé nhỏ, mái tóc đen dày được chải bới tuyệt mỹ, nét lông mày uốn cong như cầu vồng, hai hàm răng trắng màu tuyết như cố ý sinh ra để so sánh với ngọc trai – tóm lại, toàn bộ đường nét trên khuôn mặt trái xoan mịn màng của nàng tạo nên bức ảnh lý tưởng của vẻ đẹp làm rạo rực trái tim các chàng trai và làm cho những người già phải hồi tưởng những ngày hạnh phúc của tuổi trẻ đã qua.

Như các bậc cha mẹ khác, ông Damasso và bà Engracia luôn mềm yếu trước đứa con gái đẹp tuyệt vời của mình là Leonor. Cô gái được cưng chiều ngay từ lúc mới sinh ra và nàng đã quen sử dụng sự kiều diễm của mình như thứ

vũ khí tạo nên quyền lực vô biên đối với tất cả những người xung quanh. Dần dần, Leonor bắt đầu đối nghịch với bà mẹ tính tình nghiêm khắc do sự nũng nịu của nàng.
Bà Engracia về bản chất thật ra là một phụ nữ hách dịch và tuỳ tiện, hơn nữa bà luôn luôn phách lối với ý nghĩ rằng món hồi môn ba mươi nghìn pesos lừng danh của bà là khởi điểm của sự giàu sang trong gia đình. Thế nhưng, từng ít một, bà bị rơi vào ảnh hưởng của con gái đến mức hầu như không còn để ý gì đến các thành viên khác trong nhà nữa. trong quá trình đấu tranh dai dẳng và âm thầm của một gia đình, bà mệnh phụ này cứ mất dần vị trí, bà chỉ bảo toàn được niềm say mê đối với những chú chó trong phòng và nỗi căm ghét đối với những tấm mền ấm áp. Đó cũng là chiến lợi phẩm cho tính khí hiếu thắng của bà.
Không lâu trước khi bắt đầu thiên truyện này, gia đình ông Damasso tổ chức một vũ hội náo nhiệt kỷ niệm ngày chàng trai Agustin từ châu Âu về. Chàng công tử bảnh bao này chở từ đó về một kho áo quần sang trọng và hàng lô đồ trang sức quý giá để thay thế cho những tri thức mà chàng ta không có thời giờ tiếp thu. Ngoài ra, ở chàng trai duyên dáng lúc nào cũng chải đầu tươm tất và ăn vận đúng mốt này có sự hấp dẫn gì đó buộc ta dường như không muốn nhớ lại rằng trước mắt ta là một kẻ vô công rồi nghề đã từng cho bay theo gió ba mươi nghìn pesos chỉ với mục đích thoả ý muốn tự làm đỏm trên các đường phố ở những thủ đô châu Âu.
Chắc rằng bạn đọc chưa quên ngoài Agustin và Leonor, ông Damasso còn có những đứa trẻ khác, song chúng ta sẽ không nói tới chúng bởi lẽ chúng không giữ vai trò nào trong truyện này.
Chuyến trở về của cậu con trai lớn và một giao kèo có lợi đã giúp ông Damasso có trạng thái tinh thần cực kỳ sảng khoái, chính vì thế mà chúng ta đã được chứng kiến sự âu yếm của ông như thế nào khi gặp Martin Rivas và mời chàng trú chân trong nhà mình. Chính những sự kiện dễ chịu nói trên đã giải thoát cho ông một chút khỏi những lo âu thường nhật về sức khoẻ quý giá của mình để đắm chìm vào ý tưởng về nền chính trị cao cả, những ý tưởng của một nhà tư sản tự coi mình là nhà yêu nước chung quy chỉ nhằm đạt được một ước vọng cuồng nhiệt duy nhất: chiếm một ghế ở Thượng nghị viện.
Cũng vì thế mà sau khi đón tiếp nồng nhiệt và chàng trai vừa đi khỏi, Damasso đã lập tức ra lệnh mang báo đến cho ông.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 3

Martin Rivas rời bỏ ngôi nhà ruột thịt đúng vào lúc các chủ nhân của nó ở trong tình trạng tột đỉnh của buồn đau. Sau cái chết của cha, thế giới đối với chàng chỉ còn lại hai thực thể gần gũi và yêu quý nhất, người mẹ, bà Salaxar và em gái, Mercedes.

Suốt mười lăm ngày đêm họ không rời khỏi giường người hấp hối. Nỗi đau buồn càng gắn chặt thêm tình ruột thịt trong gia đình và trong những giờ phút cuối cùng của Hoxe Rivas, cả ba đều tự nghĩ rằng mình có nghĩa vụ làm vững lòng nhau bằng sự kiên trì của mình để bằng cách đó, đánh lừa nỗi lo âu dằn vặt.

Linh cảm cái chết đến gần ,Hoxe gọi vợ con đến bên mình.

- Đây, di chúc của tôi đây – ông vừa nói vừa giở tờ giấy đã viết sẵn – Martin phải tự mình trao bức thư này đến tận tay ngài Damasso Ensina ở Santiago – người hấp hối âu yếm nhìn con trai – Kể từ nay số phận mẹ và em gái sẽ phụ thuộc vào con đấy. Hãy ra thủ đô và học tập cần cù. Chúa sẽ ban phước cho con nếu con cần mẫn lao động.

Cuộc chia tay với Martin một tuần sau khi người cha qua đời lại là một đòn nữa giáng lên những người thân, nhưng dần dần nỗi tuyệt vọng trong tim họ cũng được thay thế bằng sự an bài của số mệnh. Chàng trai mua vé tàu thuỷ đến Valparaiso. Cả ở hải cảng, cả ngay giữa thủ đô, không có thứ gì làm chàng chú ý. Chàng chỉ nghĩ tới mẹ và em gái, còn trong tai chàng vẫn mãi vang lên những lời trăn trối ngắn ngủi của cha. Kiêu hãnh và kín đáo, đã nhiều năm Martin sống đạm bạc và đơn độc. chàng sống tách rời khỏi gia đình, ở thành phố Kokimbo trong nhà ông bác, người dã gắng sức rất nhiều làm cho những năm tháng học tập của chàng bớt nặng nề. Chàng trai chỉ cảm thấy sung sướng trong những kỳ nghỉ khi chàng được sống giữa những người thân. Sống xa cách họ, nhưng Martin không một giây phút lãng quên và bây giờ, sau khi tới thủ đô, chàng tự thề sẽ trở về Copiano với bằng luật sư, sẽ thay đổi số phận cho những người dã đặt tất cả hy vọng nơi chàng. "Chúa sẽ ban phước cho con nếu như con cần mẫn lao động" – chàng cố ý nhẩm lại những lời trăn trối đầy tin tưởng của cha.

Đó à những ý nghĩ của Martin trong lúc xếp đặt đồ đạc của chàng trên tầng hai của dinh thự tráng lệ nhà ông Damasso.

Vào lúc bốn giờ chiều, Agustin Ensina gõ cửa buồng em gái. chàng khoác chiếc áo xanh lam bó sát cái quần màu sáng và đi đôi ủng đánh vec ni có

những cựa nhỏ mạ vàng. Tay trái chàng cầm chiếc roi ngựa cán làm bằng xương voi cầu kỳ, còn tay phải là điếu xì gà lớn đã hút một nửa.
Đáp lại tiếng gõ cửa là giọng của Leonor:
- Ai đó?
- Có vào được không? – vừa hỏi Agustin vừa hé cửa, và không chờ cho phép, chàng ta bước vào buồng.
Leonor đang chải đầu trước gương, nàng ngoảnh đầu lại mỉm cười với anh trai.
- Sao thế? – nàng kêu lên – Anh lại xuất hiện với điếu xì gà ư?
- Đừng ép anh phải từ bỏ nó em à – chàng công tử van nài – mà đây là thứ "Imperial" giá 200 peso một nghìn điếu đấy.
- Chẳng lẽ anh không thể hút hết rồi hãy tới đây sao?
- Anh cũng đã định như thế. Anh đến nói chuyện với mẹ nhưng bị đuổi ra. Mẹ bảo ngạt vì khói.
- Hôm nay anh có cưỡi ngựa phải không? – Leonor hỏi.
- Ừ, và nếu em cho phép anh hút thuốc, anh sẽ đền ơn em bằng một thông báo dễ chịu.
- Cái gì vậy?
- Anh đi chơi với Clemente Valencia.
- Thế thì sao?
- Anh chàng bình phẩm em vẻ thán phục lắm.
Leonor cau mặt khinh mạn.
- Đừng có giả bộ - Agustin kêu lên – Em đâu có hoàn toàn thờ ơ với Clemente?
- Cũng như với nhiều người khác thôi.
- Có thể như thế. Có điều những người như anh ta không nhiều đâu.
- Sao lại thế?
- Ấy là vì anh ta có ba trăm nghìn peso.
- Tất cả những điều đó cũng hay đấy, chỉ phải cái anh ta ngu ngốc quá.
- Với khoản tiền ấy thì bất cứ ai cũng chấp thuận, em gái ạ.
Leonor mỉm cười. Ai biết nàng cười vì cái gì – vì câu châm ngôn thông thái của anh trai hay vì hài lòng với kiểu uốn tóc nàng vừa làm được.
- Trong thời đại chúng ta thì vàng là sự tiến cử tốt nhất đấy, em thân yêu ạ - vừa nói tiếp, chàng công tử vừa ngã người trong ghế bành.
- Chứ không phải sắc đẹp ư? – nàng phản bác.
- Như vậy là em ưng anh chàng Emilio Mendosa đẹp trai hơn chứ gì? Fi ma belle – chà, em thân yêu.
- Em không nói như vậy.
- Em nghe đây, hãy cởi mở với anh. Em thừa biết anh gắn bó với em như thế nào còn gì.

- Em chẳng có gì để cởi mở cả, em đâu có yêu ai.
- Thôi được, khó mà hoà hợp với em. Tốt hơn hết mình bàn về chuyện gì đó khác đi. Em biết không, nhà mình vừa có thêm người đến ở đấy.
- Em có nghe rồi, một chàng trai từ Copiano tới. Người thế nào?
- Rách như tổ đỉa [1] - Agustin khinh thị buông xõng.
- Em muốn hỏi chàng ta trông thế nào kia mà.
- Anh chưa gặp mặt. Chắc là một chàng tỉnh lẻ, da cháy đỏ vì nắng gắt.

Lúc đó Leonor đã sửa sang xong mái tóc và quay về phía anh trai.
- Em thật là kiều diễm [2] - Agustin thốt lên, sẵn lòng phô trương mớ tiếng Pháp để người khác tưởng rằng chàng ta am hiểu thật hoàn hảo thứ ngôn ngữ mà trong suốt thời gian ở châu Âu chàng ta không thể nào học nổi.
- Bây giờ em phải mặc quần áo – Leonor nói.
- Nói cách khác là em đuổi anh ra? Thôi được, anh sẽ ra, un baiser, ma chérie [3] - Agustin vừa nói thêm vừa tiến lại hôn em gái vào trán. Chàng ta còn lẩn quẩn ở ngưỡng cửa rồi quay lại nói với Leonor – như vậy là em xem thường anh chàng Clemente tội nghiệp ấy ư?
- Biết làm sao được – cô gái giả vờ buồn rầu đáp lời.
- Em chớ có quên đấy! Ba trăm nghìn peso chứ không phải đùa đâu. Em sẽ có thể đi Paris và từ đó quay về như một nhà sáng tạo mốt. Parole d honneur [4] trong tay em thì Clemente sẽ còn mềm hơn cả súp nữa – Agustin tiếp tục vở diễn bằng đủ kiểu tiếng Pháp những câu dân dã mà người ta chỉ dùng để nói về một kẻ dễ dãi trong tình trường.

Hiểu biết tiếng Pháp còn vượt xa Agustin, Leonor chỉ cười giễu cợt sự tự tin ngu ngốc của người anh trai cứ lảm nhảm xằng bậy với vẻ quan trọng. Nàng quay sang bàn trang điểm.

Những chàng trai mà Agustin vừa nhắc đến thuộc nhóm những người ái mộ con gái ngài Damasso Ensina nhất. Thế nhưng những kẻ ngồi lê đôi mách trong giới thượng lưu vẫn chưa xác định được ai trong số họ sẽ chiếm được trái tim của người đẹp kiêu hãnh.

Dĩ nhiên không thể giấu bạn đọc tò mò rằng những người tham dự cuộc quyết đấu trang nhã này đã sử dụng đủ loại vũ khí khác nhau.

Chàng trai 28 tuổi Clemente Valencia không có gì đặc sắc về vẻ đẹp và ngay cả trang phục hào nhoáng của một kẻ giàu có với tài sản ba trăm nghìn peso cũng không cứu vãn được tình hình. Vào thời đó, năm 1850, những chàng độc thân lịch lãm ở thủ đô vẫn chưa có cái mốt xuất hiện ở Alameda trong những cỗ xe hai chỗ ngồi hay xe ngựa bốn bánh như bây giờ. Nếu có kẻ nào đó muốn chơi trội như chú sư tử thượng lưu thì cũng thoả mãn với cỗ xe độc mã sang trọng ít nhiều giống những thứ mà Domin đã đưa vào nước Pháp. Các trang công tử chi lê vẫn rong rủôi trên cỗ xe như thế trên đường phố Santiago vào ngày 18 tháng 9 [5] và những ngày hội lớn khác. Chính một cỗ

xe độc mã được Clemente Valencia đem từ châu Âu về đã phục vụ chàng như một tượng đài để làm duyên làm dáng mỗi khi phô diễn sự giàu sang giữa chốn đông người. Điều đó làm cho mấy nàng tiểu thư phải thán phục, thế nhưng lại làm cho những người già công phẫn. Ngồi trên mấy chiếc ghế đá ưa thích của mình ở vườn hoa Las Delicias, họ nhìn sự vung tiền phá bạc ấy với vẻ chí trích. Nhưng việc này ít làm cho chàng công tử của chúng ta bận lòng, chàng còn đang khát khao thu hút sự chú ý của phái yếu mà, khác hẳn mấy người gài đáng kính, họ không khi nào coi việc phô bày sự xa hoa là không hợp thời. Ai cũng biết tiền là thần tượng của thời đại chúng ta, chính vì vậy mà ở khắp mọi nơi, chàng tư sản trẻ tuổi được đón tiếp rất trọng vọng. Bậc hiền mẫu của các tiểu thư mới chàng ngồi trên chiếc ghế đẹp nhất trong phòng khách, còn các nàng thì sẵn lòng tặng cho vị hôn phu đáng ước ao những nụ cười trong trắng mê ly nhất và dành cho chàng ta ánh mắt thẫn thờ tin cậy mà họ luôn dự trữ cho người tình đã chọn. Về các bậc lão phụ, họ bàn luận công việc với chàng một cách trọng nể và lắng nghe, chăm chú như thể lắng nghe ý kiến của một nhân vật có thể trở thành người bảo lãnh trong một giao kèo béo bở nhất khi cần thiết.

Người thứ hai ái mộ Leonor là Emilio Mendosa mà Agustin cũng đã nhắc đến trong lúc nói chuyện với em gái. Chàng này có vẻ đẹp mà Clemente thiếu nhưng ngược lại chàng ta không có được phòng khách quý tộc ở thủ đô. Mendosa có ngoại hình rất đẹp, nhưng chàng không giàu. Song điều đó không cản trở chàng tranh đua với các chú sư tử thượng lưu về vẻ lịch lãm cho dù tiền nong không cho phép chàng ta cưỡi cỗ xe độc mã đã làm cho Clemente thoả mãn tính hiếu danh. Mendosa thuộc một trong những gia đình coi chính trị như một phi vụ đầy lợi lộc. Ngay từ lúc còn trẻ chàng đã chen chân vào trong giới quan chức chính phủ và thường xuyên giữ được một ghế béo bở trong văn phòng nào đó. Tại thời điểm lúc bấy giờ chức vụ đảm nhận đem lại cho chàng trai ba nghìn peso một năm và số tiền ấy cho phép chàng chưng diện chiếc sơ mi mỏng bằng vải gai cùng chiếc ghi lê thêu, làm cho chàng gần như trội hơn cả tình địch giàu có của mình.

Ngoài việc cùng yêu Leonor, cả hai chàng si tình đều có những khát khao danh vọng. Clemente Valencia tính đến việc nhân số vốn của mình lên nhờ vào khoản thừa kế, chàng còn nghĩ rằng sau khi cưới sẽ lập tức chiếm được sự đỡ đầu của ngài Ensina để leo cao hơn trong chính trường

Như vậy, những chàng đi săn của chúng ta có những lý do rất xác đáng đẻ quyết đấu. Cả hai đều thèm khát chiếm được trái tim người đẹp và mối cảm tình của cha nàng. Mục tiêu thứ nhất hay thứ hai không gì dễ mà đạt được – cái ho6 ngăn trở quá sâu chính là tính tình đỏng đảnh của cô con gái cũng như tư chất bất thường của người cha. Ngài Ensina khi thì bảo vệ chính phủ, khi lại theo phe đối lập, mà điều đó diễn biến theo ảnh hưởng của các bạn

hữu cánh hẩu và các tác giả của những bài xã luận trong báo chí của hai đảng. Còn Leonor thì theo nhận xét chung, rất kiêu hãnh về sắc đẹp của mình tới mức không một ai trong số ứng cử viên vây quanh nàng được coi là xứng đáng để lấy làm chồng. Nếu như ông Damasso trong lúc nhăm nhe vào Thượng nghị viện bỗng dưng ngả theo đảng nào đó theo ông sẽ đem lại nhiều khả năng thành công hơn thì đối với cô con gái, không có gì đáng để nàng phải ban tặng niềm hy vọng cho một kẻ ngưỡng mộ vào buổi tối để rồi sớm hôm sau làm ra vẻ đã quên để biến nó thành mây khói.
Chính vì lẽ đó, trong khi thuộc phe đối lập do những mối liên hệ ruột thịt, Clemete Valencia bỗng không thể tin khi được biết vào một ngày đep trời ông Damasso lại quay về những quan điểm bảo thủ mặc dù mới hôm trước chàng đã thuyết phục được ngài tư sản đáng kính này thấy rõ những sai lầm của chính phủ và phải đấu tranh chống lại. Còn khi làm thân với Leonor, Clemente thỉnh thoảng được đón tiếp niềm nở chính vào những thời điểm mà chàng cảm thấy rằng Emilio Mendosa đã hoàn toàn chinh phục được trái tim người đẹp đỏng đảnh.
Một cái gì giống như thế xảy ra với đối thủ của chàng. Emilio bỗng dưng nhận thấy sự vô ích khi gắng công thuyết phục ông Damasso rằng con đường đúng đắn nhất để vào Thượng nghị viện là phải phục tùng vô điều kiện chính quyền đương thời và cũng bất ngờ như thế, chàng vấp phải sự khinh miệt của Leonor đúng vào lúc cầm chắc đã chiếm được tình yêu của nàng.
Những nỗi hoài vọng của các chàng trai cố sức giành giật nhau chiến thắng trong ngôi nhà ngài Ensina là như vậy.

Chú thích:
[*1] Nguyên văn: nghèo như chuột nhà thờ*
[2] Tiếng Pháp nguyên văn: Charmante
[3] Tiếng Pháp nguyên văn: Cho phép anh hôn một cái nào
[4] Nguyên văn tiếng Pháp: - lời nói danh dự
[5] Ngày tuyên ngôn độc lập của Chi lê

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 4

Sau khi thu xếp xong mớ đồ đạc nghèo nàn, Martin Rivas ngồi ưu tư trong căn phòng ông Damasso đã ưu ái dành cho chàng ở tầng trên. Những ý tưởng khác nhau vây bọc chàng trai. Vậy là cuối cùng chàng đã ở thủ đô, nơi mà người ta bàn tán quá nhiều ở Copiano quê hương của chàng. Giờ đây chàng đã đơn độc và số mệnh buộc chàng tồn tại một cách tẻ ngắt xa lìa những người thân. Trái tim chàng thắt lại khi nhớ tới những người mà chàng đã bỏ lại trong nước mắt và buồn khổ…nhưng liền lúc đó Martin nôn nao nghĩ đến việc chàng, một kẻ tỉnh lẻ quê mùa xa lạ đối với những lề thói thượng lưu, lát nữa sẽ xuất hiện ở giữa những người quá quen với xa hoa và lộng lẫy, trong ngôi nhà mà số mệnh đã vô tình đưa chàng tới. Khi ấy chàng từ bỏ hoàn toàn những niềm hy vọng mà bất cứ chàng trai nào cũng ấp ủ.
Người hầu đã cho biết ngài Ensina là một trong những người giàu có nhất Santiago, rằng chủ nhân của dinh thự có một cô con gái đẹp như tranh vẽ và một cậu con trai diện bảnh nhất thành phố. Martin cay đắng hình dung mình thật thảm hại khi ở bên những con cưng lịch lãm và hào hoa của số phận. Bức tranh ấy làm tổn thương lòng kiêu hãnh bẩm sinh của chàng đến mức chàng quên cả nghĩ đến lời thề của mình trên đường tới thủ đô, quên cả những khát khao danh vọng đã từng ấp ủ trong tâm hồn.
Vào lúc bốn giờ rưỡi, người hầu gõ cửa báo rằng ông chủ đang đợi ngài Rivas ở phòng khách.
Martin liếc vội vào tấm gương treo trên bồn rửa mặt và nhận thấy khuôn mặt mình nhợt nhạt, bối rối. một nỗi sợ hãi trẻ con lan khắp cơ thể chàng, nhưng cũng đúng khoảnh khắc đó chàng thấy xấu hổ vì sự yếu đuối và đã bình tâm lại bằng nỗ lực của ý chí.
Khi người hùng của chúng ta bước vào căn phòng, nơi toàn thể gia đình Ensina đã tụ họp đông đủ, đôi má của chàng đỏ bừng chứ không còn vẻ nhợt nhạt mà trước đó chỉ khoảng một phút đã đưa chàng vào tâm trạng tuyệt vọng.
Ông Damasso lơ đễnh đáp lại lời chào của khách và giới thiệu chàng với vợ và con gái. Đúng lúc Agustin bước vào và ông bố cũng giới thiệu khách với cậu con trai, nhưng chàng công tử chỉ khẽ gật đầu. Sự đón tiếp lạnh nhạt quá đáng làm cho Rivas hoàn toàn chán nản, chàng đứng mà không biết để tay vào đâu và bối rối nhìn Agustin chểnh mảng vuốt mái tóc mượt. Lời mời ngồi nhã nhặc của ngài Ensina đã giúp cho Martin thoát khỏi tình thế khó

xử. không nhìn qua ai, chàng lấy một cái ghế và ngôi xuống, cố ý hơi xa khỏi cái hội nho nhỏ của mấy mẹ con bà Engracia. Chàng Agustin say sưa ca ngợi vóc dáng tuyệt vời của chú ngựa – chàng ta vừa cưỡi ngựa dạo chơi về.

Với tâm hồn mộc mạc, Martin ghen tị với chàng công tử này khi chàng ta thao thao bất tuyệt lúc thì bằng tiếng Pháp, lúc thì bằng những châm ngôn nhạt nhẽo được khoa trương một cách nực cười. Martin bị choáng ngợp trước sự bài trí sang trọng của phòng khách. Cho đến giờ chưa khi nào chàng có được cơ hội nhìn thấy nào đồ gỗ nạm vàng, nào màn cửa sổ bằng nhung lớn hết cỡ, nào hằng hà sa số đồ trang trí trên các mặt bàn. Do non nớt trong cuộc sống, chàng coi tất cả sự vô vị ấy như bằng chứng của sự vĩ đại và ưu thế thật sự, trong tâm hồn đầy phấn khích của chàng vô tình trỗi dậy một khát vọng giàu sang mà những trái thơm non trẻ rất dễ đón nhận.

Ban đầu Martin chỉ kín đáo quan sát mọi thứ xung quanh, không nhận thấy mình trở lại rụt rè và cũng không có ý khắc phục tâm trạng đó như chàng đã làm được khi mới bước vào phòng khách không lâu trước đó.

Là người thích nói chuyện, Damasso bắt đầu hỏi chàng về tình hình các khu mỏ ở Copiano. Martin đã định trả lời, và chàng nhận thấy bà Engracia và hai người con bà đang nhìn chàng rất chăm chú. Thế nhưng tình thế ấy không những không làm cho chàng lúng túng thêm mà trái lại, bỗng dưng chàng thấy tự tin hẳn lên. Chàng bắt đầu nói một cách bình tĩnh và rành mạch, bình thản theo dõi những người đang nhìn mình với vẻ tò mò không cần giấu giếm.

Rivas đã quen với hoàn cảnh khó khăn, và chàng đã dùng ý chí để lấy lại sự minh mẫn trong suy tưởn. Giờ đây chính chàng là người bình tĩnh quan sát những người đang lắng nghe mình.

Bà Engracia ngồi trong góc tối nhất của phòng khách, bà mệnh phụ khả kính khó chịu vì ngạt thở nên luôn luôn lựa một vị trí ít chiếu sáng hơn. Con chó nhỏ nhắn lông trắng và dài như sóng lượng chễm chệ trên lòng bà. Những búp lông xoăn được chải bồng lên một cách tỉ mỉ chứng tỏ nàng vừa mới được bà chủ chăm sóc chu đáo. Thỉnh thoảng con chó lại nghểnh cổ khẽ gầm gừ nhìn Martin với đôi mắt như những hạt cườm và mỗi lần như thế, bà Engracia lại chặn "cô con cưng" của mình lại bằng lời nói khẽ khàng"

- Diamela! Diamela!

Những lời nói ấy được kèm theo những cái tát tai âu yếm như thể đó là cậu bé hơi nghịch ngợm được nuông chiều.

Tuy nhiên Martin không hề bận tâm về bà mệnh phụ cũng như về những cử chỉ không hài lòng của con chó, chàng cũng nhanh chóng dẹp nỗi bốc đồng do những cử chỉ cố tình lịch sự của Agustin tạo nên và chàng không rời mắt khỏi Leonor. Sắc đẹp của cô gái gây cho chàng một khoái cảm khó tả. Nếu

như có ai đó muốn lý giải sự xúc động lạ lùng bỗng dưng tràn ngập tâm hồn người hùng của chúng ta trước mặt người đẹp kiều diễm Leonor, thì người đó hẳn phải gắng sức hình dung cái cảm giác của một du khách đang chiêm ngưỡng thác nước Niagar, hoặc của một hoạ sĩ đang thưởng thức một bức tranh tuyệt tác "biến hình" của Raphael – tiêu thư của ngài Damasso mặc chiếc áo dài trắng có thắt lưng theo mốt của La Mã cổ và dưới mép viền thêu có đường may lược rất khéo, hơi thấp thoáng những hình thêu ren của chiếc váy. Cổ áo được xẻ rất hẹp cho ta thấy cổ nàng thật nhỏ nhắn và hình dung được những đường nét tuyệt vời của bộ ngực thiếu nữ. Trang phục này thoạt nhìn thật giản dị nhưng thật ra không phải ít tiền, chính nó tạo ra một điều hầu như không thể ngờ được, sắc đẹp của Leonor càng lộng lẫy hơn! Như bị hớp hồn, Martin không rời mắt khỏi nàng làm nàng hơi chau mày, bực bội quay mặt đi.
Trong khi đó, Agustin mô tả vẻ huy hoàng của các phố phường Paris, còn Damasso trong ngày hôm đó ngả theo phe đối lập nên vừa lịch thiệp tiếp người khách tỉnh lẻ vừa nêu ra những quan điểm cộng hoà của mình. Đúng khoảnh khắc ấy, người hầu xuất hiện ở ngưỡng cửa báo đã chuẩn bị xong bữa ăn.
Chàng du đãng chìa khuỷu tay trái cho bà me, còn tay phải thì cố bế lấy chú chó nhỏ.
- Cẩn thận nào, con trai! – bà mệnh phụ kêu lên sợ hãi khi nhận thấy cậu con không thật trân trọng trong cư xử với "cô con cưng" của bà – Trời ơi, con sẽ làm đau nó đấy.
- Mẹ nói gì vậy – cậu ta cãi lại – làm sao mà con lại nỡ faire mal (làm cho đau đớn) một sinh thể mỹ miều dường này được.
Damasso chìa tay cho con gái và quay về phía Martin:
- Xin mời vào bàn, anh bạn quý! – Ông nói với chàng và theo vợ cùng con trai bước sang phòng ăn.
Cái cách gọi "anh bạn quý" lập tức nhắc cho chàng trai nhớ tới khoảng cách quá lớn giữa chàng và gia đình ngài Ensina. Chàng cúi đầu lặng lẽ bước theo và nhìn Agustin nện gót giày bóng láng một cách lịch lãm phô trương trên tấm thảm sặc sỡ và Leonor kiêu kỳ phô diễn sắc đẹp lộng lẫy của nàng, người hùng của chúng ta hoàn toàn chán nản đến tận cùng.
Suốt bữa ăn chỉ nghe thấy tiếng nói của một mình Agustin.
- Ở khách sạn "Frères Movencaux" ngày nào tôi cũng ăn món súp tuyệt vời – vừa huyên thuyên chàng ta vừa vuốt hàng lông măng mờ mờ trên mép – còn bánh mì Paris mới sướng miệng làm sao! – rồi vội vàng chen vào diễn văn mấy từ tiếng Pháp chàng ta nói thêm: Divin merveilleux [1]
- Con học được tiếng Pháp nhanh quá chừng! – bà Engracia thán phục thốt lên. Trong khi múc cho Diamela thìa xúp, bà ngẩng cao đầu nhìn

Martin, rõ ràng muốn nhấn mạnh ưu thế của con trai đối với chàng. Nhưng có thể do bà mệnh phụ đáng kính không được thận trọng lắm khi đưa chiếc thìa vào cái mõm quý hóa của con chó, hoặc có thể vì hơi nóng làm rát bỏng cái mũi thanh lịch của Diamela mà bỗng dưng nó sủa toáng lên làm cho chiếc đĩa trước mặt bà Engracia bị chao nghiêng và xúp chảy lênh láng ra khăn trải bàn.

- Đã thấy chưa, tôi đã nói với bà như thế nào rồi? tất cả chỉ tại cái trò cho nó ngồi cùng bàn ăn! – ngài Damasso nổi khùng.
- Tội nghiệp quá! – không thèm nghe chồng nói, bà mệnh phụ vừa vỗ về vừa âu yếm con chó dữ dội tới mức nó phải rên lên ai oán.
- Có im đi không, Polossone [2] - Agustin quát lên khi thấy Diamela tìm cách quẫy đạp rồi cuối cùng vuột thoát khỏi vòng tay bà chủ và nó lập tức im tiếng.

Bà Engracia mắt sáng rỡ như thể thán phục quyền năng siêu nhiên của tạo hoá, sau đó ngước nhìn chồng và nói với vẻ xúc động:

- Ông thử nghĩ xem, con nhóc này đã hiểu được tiếng Pháp rồi đấy.
- Ồ, chó là sinh vật thông minh nhất đời! – Agustin thốt lên – Hồi ở Paris con toàn nói với chúng bằng tiếng Tây Ban Nha và chúng lúc nào cũng chạy theo con mặc dù rất ít khi con giơ ra một mẩu bánh mì.

Đĩa xúp mới đã dẹp yên được Diamela và bàn ăn đã lập lại được sự yên tĩnh.

- Thế còn ở miền Bắc họ nghĩ thế nào về chính sách của chính phủ? – ông chủ quay qua hỏi Martin.
- Do bệnh tình của cha, cháu không được tiếp xúc với ai cả - chàng trai tiếp lời – và thưa ngài, vì thế cháu khó có thể nói được ở đó tình trạng ra sao.
- Ở Paris có nhiều đảng phái chính trị - Agustin xen vào – Những người theo phái Orleans, những người thuộc nhánh [3]Bourbon, rồi những người cộng hoà.
- Lại còn "nhánh" là cái thứ gì vậy? – ông Damasso ngạc nhiên.
- Con muốn nói là phái Bourbon – chàng công tử giải thích.
- Ở miền Bắc chỗ các anh tất cả đều theo phái đối lập – ngài Ensina lại quay về phía khách nói tiếp .
- Vâng, mà nếu không phải tất cả thì cũng đa số - Rivas thừa nhận.
- Chính trị là cái lò nấu trí não! – kẻ nôi dõi dòng họ Ensina lên giọng dạy đời.
- Lại còn có con gấu nào nữa thế hả - Ông bố sửng sốt nhìn lên.
- Không phải con gấu, mà là nấu [4]. Ý con muốn nói là trong chính trị thì các bộ óc bị nấu chảy ra như trong lò ấy – chàng trai trả lời.
- Nhưng dẫu sao thì mỗi công dân đều phải quan tâm đến công việc của xã hội – ông Damasso bác lại – còn quyền các dân tộc là thiêng liêng…

Như chúng ta đã biết, ngày hôm đó ngài Ensina tự coi mình là người theo phái đối lập, vì thế nhắc lại một cách sôi nổi khác thường một câu mà ngài vừa mới đọc được trong một tờ báo tự do.

- Mẹ ơi, mứt này là mứt gì vậy? – Agustin chỉ vào đĩa mứt hỏi bà mẹ hòng cắt ngang mạch chuyện về chính trị đã làm chàng ta chán ngấy.
- Quyền của các dân tộc – ông Damasso tiếp tục giáo huấn không cần để ý sự bất bình của cậu con trai – đã được ghi nhận ngay cả trong sách Phúc Âm.
- Đó là mứt mơ đã bỏ hột, con ạ - bà Engracia đáp lại câu hỏi của Agustin.
- Sao lại có "nhân" [5] là thế nào? – Ngài Ensina nổi nóng vì tưởng bà vợ ám chỉ quyền của các dân tộc.
- Ôi, không phải thế đâu ông ơi. Tôi chỉ nói về mứt mơ thôi mà – bà Engracia vội vã phân trần với ông chồng.

Câu chuyện cứ thế kéo dài, trong lúc đó Martin không rời mắt ngắm Leonor. Nét mặt nàng biểu hiện sự thờ ơ hoàn toàn và nàng không hề tham dự vào câu chuyện chung.

Sau bữa ăn, tất cả lại đi về phòng khách theo đúng trật tự đã có. Agustin kể cho bà mẹ nghe chàng đã dùng loại cà phê gì sau bữa ăn ở nhà Tortimi, còn ông Damasso nhồi nhét cho Martin đủ thứ ngôn từ dân chủ mà ông đọc được trong báo lúc sáng, nhưng dĩ nhiên, ông tự gán là của mình. Leonor lặng lẽ ngồi vào bàn và lơ đễnh giở cuốn album tranh khắc của Anh quốc. Mãi tới bảy giờ Martin dám rời phòng khách và bằng cách đó, chàng tự giải thoát khỏi diễn văn dân chủ của ông Damasso.

Chú thích:

[1] tiếng Pháp: kỳ diệu, mê ly

[2] tiếng Pháp: đứa trẻ ngỗ nghịch

[3] Cách dùng sai tiếng Pháp của Agustin

[4] Nguyên văn là "lò nung" và "con cọp", hai từ này trong nguyên bản phát âm hơi giống nhau. Ở đây dịch là "nâu" và "gấu" để phù hợp ý nghĩa do lơ đễnh mà Damasso nghe chệch đi.

[5] Nhân và hột là hai nghĩa của một từ trong nguyên bản

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường

Chương 5

Trở về phòng ngủ, chàng trai ngồi thừ người mệt mỏi chẳng khác một lữ khách vừa trải qua một đoạn đường dài. Việc đặt chân đến Santiago, làm quen với gia đình Ensina giàu có, vẻ lịch lãm của Agustin vàsắc đẹp của Leonor – tất cả những ấn tượng sôi động ấy cứ xoay đảo hỗn loạn trong đầu giống như những giấc mơ không có gì ăn nhập với nhau và làm cho chàng hoàn toàn rã rời.

Đặc biệt là vẻ kiều diễm và lộng lẫy của cô gái kiêu kỳ không đoái hoài ngay tới cả việc góp chuyện với mọi người đã khiến chàng chán nản. Chẳng lẽ nàng kém thông minh và trí óc thiên cận y hệt như cha mẹ và anh trai để đến nỗi lúc nào cũng im lặng? Không hiểu sao Martin bất giác tự đặt cho mình câu hỏi ấy và cố gắng một cách vô bổ gạt bỏ nỗi chán chường đang choáng ngợp tâm hồn chàng do việc không làm thế nào để được nàng Leonor tuyệt đẹp chú ý tới. Nghĩ về nàng, lần đầu tiên Martin cảm nhận được hơi thở mơ hồ của tình yêu, tình cảm ấy thường được gieo cấy vào trái tim khờ dại của bất cứ ai, cả những người đã yêu, cả những kẻ mới đang khao khát tình yêu, và nó mang lại cho họ niềm khóai lạc vô biên siêu thoát, nó vụt cháy như những giấc mộng vàng của thơ ca.

Đột nhiên Martin nhớ tới mẹ và em gái, điều đó thoáng làm cho chàng dịu đi và thoát khỏi cái vòng lẩn quẩn đã rơi vào. Chàng vớ lấy chiếc mũ và chạy ra khỏi nhà. Chàng muốn nhanh chóng làm quen với thành phố và sự nhộn nhịp trên các đường phố đã dần dần làm chàng trai bình tâm lại. chàng định mua vài quyển sách nào đó và hỏi thăm người qua đường đầu tiên xem hiệu sách ở đâu. Vậy là chàng tới quảng trường Armas.

Vào năm 1850, trên quảng trường còn chưa có cái vườn hoa bao quanh đài phun nước như thời chúng ta bây giờ. Bất cứ ai đến đây để tham quan đều chỉ có thể ngồi trên chiếc kè đá mà chiều nào những người dân thường cũng tụ tập xung quanh. Ở đây có vô số thợ giày tranh nhau mời chào bất cứ ai đi ngang qua vào giờ này – khi thì cặp giày, khi thì đôi ủng.

Lúc đầu Martin dừng lại ở góc đường Las – Monkhitas. Nhưng sau đó do trí tò mò thúc đẩy, chàng tiến về phía đài phun nước. Trong khi đang chăm chú ngắm nghía hai pho tượng cẩm thạch trang điểm cho công trình này, có người nào đó tiến lại phía chàng và hỏi:

- Thưa ngài, ngài có cần một đôi giày đánh xi không ạ?

Nghe những lời này, Martin chợt nhớ đôi ủng bóng láng đẹp tuyệt của Agustin và những ý nghĩ nặng nề lại ập đến. Trong đầu chàng nảy ra ý

tưởng, rằng với đôi giày đánh xi mình sẽ cảm thấy tự tin hơn trong ngôi nhà giàu có của ngài Ensina. Rivas còn trẻ và giây phút nào đó chàng quên sự eo hẹp tiền nong của mình, chàng dừng lại nhìn người thợ giày. Người này đã định đi tiếp, nhưng bắt gặp ánh mắt chàng trai nên quay lại.

- Cho xem hàng của ông nào – Martin nói.
- Dạ, xin mời ngài – Người bán hàng lập tức đáp lời và chìa đôi giày sáng bóng một cách cám dỗ đến nỗi những do dự cuối cùng của Rivas tan biến.
- Mời ngài ngồi xuống đây – người thợ giày trải một chiếc khăn bên cạnh đài phun nước – và thử xem vừa không.

Martin ngoan ngoãn ngồi xuống thềm đá lạnh, gỡ đôi giày thô kệch ra khỏi chân và cầm lấy đôi giày đánh xi mới tinh. Bỗng chàng sửng sốt nhận thấy nhiều người xúm quanh mình, ai cũng chìa ra cho chàng một đôi giày và tranh nhau nói cùng một lúc. Chàng trai bị bối rối không kém ngài đại uý tuần tiễu ở "lành địa Sevid" khi bị vây hãm trong ngôi nhà của ngài Bartolo. Tai Rivas ù lên vì đủ thứ giọng và chàng không sao xỏ được chân vào chiếc giày hẹp.

- Nghe này ông, đôi giày này sẽ vừa chân ông đấy – một người kêu to.
- Xin ngài thử đôi này, ngài hãy nhìn xem chúng được may như thế nào – Không tìm được đôi giày nào tốt hơn đâu! – một người khác cắt ngang, dí đôi giày vào mũi Martin.
- Còn đôi này đi cả đời không hỏng! – người thứ ba gào lên.

Những thợ giày khác cũng tâng bốc đủ kiểu hàng của mình và người hùng của chúng ta, lần đầu tiên đụng phải cái kiểu bán hàng lạ thường như thế, hoàn toàn bị lúng túng.

Chàng từ chối không mua đôi đầu tiên vì quá hẹp, đôi thứ hai ngược lại, quá rộng và đôi thứ ba thì quá đắt.

Trong khi ấy quanh Rivas đã tụ tập một đám đông thợ giày và chàng trở nên bực bội bởi sự quấy nhiễu của họ. chàng xỏ lại đôi giày cũ, kiên quyết đứng dậy tuyên bố sẽ mua giày vào dịp khác. Trong nháy mắt đã không còn lại dấu vết gì của giọng điệu bán hàng quái đản. Một người nói với chàng trai:

- Anh không định mua thì phỉnh phờ chúng tôi làm gì?

Một người khác dường như trả lời thay cho Martin:

- Ôi dà, không có việc gì làm mà. Có lẽ anh ta cũng chẳng có tiền.

Người thứ ba chen vào:

- Hãy nhìn chàng công tử này xem kìa, chỉ thấy ghê người.

Không quen với những lề thói ở thủ đô, Martin ngạc nhiên trước sự càn rỡ đó và chàng cảm thấy thiếu chút nữa thì sự kiên nhẫn của mình cũng phải cạn.

- Tôi không xúc phạm ai cả - chàng nói với bọn người vây quanh – nhưng cũng không cho phép ai xúc phạm mình đâu.
- Thế chúng tôi xúc phạm anh bằng cách nào chứ? Bằng cách gọi anh là một kẻ nghèo hèn ư? Vậy mà chúng tôi cũng hoàn toàn là những kẻ nghèo hèn cả thôi – giọng ai đó vang lên.
- Thôi, đã thế thì chúng tao sẽ đối xử với mày như với một ngài giàu có – một trong số người thợ vừa nói vừa tiến đến sát Rivas với vẻ hăm doạ.
- Nếu mày giàu thì sao bần tiện thế? – Người mời chàng mua giày đầu tiên hướng về phía chàng trai.

Martin không tự kiềm chế được nữa, và chàng đẩy mạnh kẻ lỗ mãng, người thợ giày ngã ngay dưới chân bạn mình.
- Đừng có tha cho thằng láo xược này! – ai đó kêu to.
- Đứng dậy đi anh bạn, đừng có hèn nhát – người khác khích lệ.

Người thợ giày đứng lên và giận dữ nhảy bổ vào kẻ đã hạ nhục mình. Cả hai đấm đá loạn xạ gây thích thú cực độ cho những kẻ vây quanh và họ cổ động ầm ĩ cho cả hai bên mỗi khi có một cú đánh hay, hoàn toàn không thiên vị.
- Cho hắn một cái vào tai! – một người kêu lên.
- Cho hắn ra bã đi! [1] - người thứ ba hét.

Bỗng dưng có giọng ai đó phát ra và các khán giả tháo chạy thục mạng, phó thác những kẻ ẩu đả cho số mệnh.
- Cảnh binh đấy! – một trong số họ vừa bỏ chạy theo những người khác vừa kêu.

Đúng lúc ấy một cảnh binh cao lớn tóm lấy Martin bằng một tay, còn tay kia tóm lấy đối thủ của chàng và oang oang ra lệnh:
- Cả hai đi theo tôi mau!

Nghe giọng nói thô bạo và nhìn thấy con người mặc sắc phục cảnh binh, Martin đang bừng bừng chợt tỉnh.
- Không phải tôi gây sự đánh nhau – chàng lúng lúng – xin hãy thả tôi ra.
- Đi thôi, đi thôi, đến đó rồi tính – người cảnh binh trả lời và đưa cái còi lên miệng.

Rivas uổng công ra sức giảng giải cái điều đã xảy ra, người lính không thèm nghe gì hết và cứ gân cổ thổi còi khi chưa thấy người cai đến cùng với một người lính khác. Đối với lần này, những lý lẽ hùng biện của Rivas chẳng đem lại lợi ích gì, người cai rõ ràng rất sốt ruột khi phải nghe chàng trai giải bày và thay cho việc trả lời, dõng dạc tuyên bố cái câu nói thiêng liêng của tất cả những kẻ chuyên đi giữ trật tự:
- Yêu cầu đi theo tôi!

Rivas hiểu ra rằng dù có cãi vã nữa cũng chẳng dẫn đến cái gì và tốt hơn hết

là chịu phục tùng, chàng trai cùng người thợ giày bị đưa về trạm cảnh binh. Tất cả niềm hy vọng giờ đây Martin đặt lên viên sĩ quan canh giữ họ, song viên sĩ quan này khi nghe chàng nói hết lại ra lệnh phải chờ ngài thiếu tá.

Chú thích:
[1] Nguyên văn: Làm thành thịt băm viên

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 6

Vừa đúng cái giờ Rivas bị đưa về trạm cảnh binh, các vị khách thường nhật của ông Damasso đã tụ họp trong phòng khách được chiếu sáng rực rỡ.

An toạ thoải mái trên chiếc trường kỷ, bà Engracia sôi nổi chuyện trò cùng bà em chồng là Francisca. Đối diện với họ, bên cạnh Agustin ăn mặc theo mốt mới nhất là Leonor đang ngồi cùng với cô em họ xinh đẹp, tay nắm tay một cách thân ái. Trong phòng be6n ông chủ nhà và hai ông khách ngồi bên bàn chơi Lombe[1]. Emilio Mendosa, một trong những kẻ ái mộ Leonor, theo dõi cuộc chơi.

Bà Engracia say sưa kể cho bà em chồng về sự sáng dạ khác thường và những bước tiến kỳ diệu của Diamela trong việc nắm vững ngôn ngữ của Voltaire và Vasel. Trong khi đó cậu con của bà Francisca, một cu cậu nghịch ngợm táo tợn, đang khoái ch kéo đuôi "cô con cưng" của bà bác.

Leonor và tiểu thư ngồi bên khác nhau một cách kỳ lạ. một người lần đầu tiên đến Chi lê hẳn không thể nào nghĩ rằng cô gái kiều diễm tóc vàng có đôi mắt xanh cùng làn da trắng như tuyết và người đẹp tóc thẫm da ngăm nâu kia lại là người cùng xứ. Lại càng ngạc nhiên hơn nếu như người đó được biết đấy là hai chị em họ. Nét mặt uể oải, hơi buồn của một nnn dường như làm nổi bật vẻ mặt trang nghiêm, kiêu hãnh của người kia. Và mặc dù Matilda Elias không thua kém gì Leonor trong sự xa hoa trang phục, song sắc đẹp dịu dàng của nàng vẫn cứ bị lu mờ trước sắc đẹp lộng lẫy của cô chị.

- Đấy, hắn đến rồi đấy, thật là kẻ không thẻ chịu nổi! Hắn có một óc thẩm mỹ thật tồi tệ khi chỉ biết gắn lên mình ngần ấy vàng với kim cương! – Leonor bực bội khi nhìn thấy Clemente Valencia bước vào phòng khách. Người đẹp đáp lại cái cúi đầu chào của vị khách mới vào lạnh lùng đến nỗi chàng ta không dám đến với các tiểu thư mà tiến về phía ghế tràng kỷ, nơi hai bà mệnh phụ đang ngồi.
- Thế chị không biết là anh ta được dự định làm chồng chị à? – Matilda láu lỉnh hỏi.
- Lạy trời! – Leonor thốt lên – chẳng lẽ chỉ vì hắn giàu có?
- Mọi người bàn tán rằng hình như chị mê anh ta.
- Chị chẳng mê người nào hết – Leonor kiêu hãnh đáp.

- Sao lại không si mê? Thế còn Emilio Mendosa thì sao?
- Tốt hơn hết em hãy nói xem, Matilda, em đã say mê ai bao giờ chưa? – Leonor đưa mắt dò hỏi cô em họ.

Cô em đỏ bừng mặt nhưng lặng im.

- Em định lấy chồng như thế ư? Chẳng lẽ em yêu Adriano đến mức như trong tiểu thuyết hay sao?
- Ô, không phải đâu! – Matilda chối cãi.
- Thế còn Raphael San Louis?

Matilda lại đỏ bừng mặt, nhưng lần này không trả lời gì.

- Lẽ ra không bao giờ chị tự cho phép mình hỏi về chuyện ấy…Song chính em có lần đã thú nhận là yêu Raphael. Sau đó em đột nhiên có những bí mật gì đó và chẳng bao lâu em đã là vợ chưa cưới của Andriano. Vậy em yêu ai? Và làm sao hiểu nổi tất cả điều đó, em yêu của chị? Hơn một năm trôi qua kể từ ngày Adriano chết, còn em cứ náu mình trong đau khổ làm gì? Chính em từng nói rằng tình yêu của em đối với anh ta đâu có mãnh liệt.
- Vâng – Matilda khẽ thầm thì.
- Có nghĩa là em chưa quên Raphael?
- Chẳng lẽ có thể quên chàng sao? Suốt đời không quên được! – cô gái thốt lên, mắt nhoà lệ.
- Thế thì tại sao em chia tay chàng?
- Còn ai hiểu tính ba em hơn chị…
- Với chị thì không ai có thể bắt buộc từ bỏ tình yêu của mình – Leonor hãnh diện tuyên bố.
- Làm sao mà chị dám phán xét về những chuyện như vậy một khi chị chưa hề biết đến thế nào là yêu? – Matilda phản bác.
- Đúng, thực ra chị vẫn chưa yêu ai bao giờ, nếu như nói đến một tình yêu chân chính. Đôi lúc chị thích một chàng trai nào đó, nhưng không được lâu. Thật phát nôn lên được khi thấy bọn đàn ông cứ đeo đẳng như đỉa hòng giành lấy chiến thắng. bọn họ quá tin vào ưu thế của mình, và điều đó làm cho chị phẫn nộ. Hơn nữa chị chưa bao giờ gặp được một người có đủ kiêu hãnh và tự trọng để coi khinh quyền lực của đồng tiền và không biến thành nô lệ trước sắc đẹp.
- Đối với em thì những ý nghĩ ấy chưa hề nảy sinh trong đầu – Matilda thừa nhận – Em yêu Raphael ngay từ ánh mắt đầu tiên và yêu cho đến tận bây giờ.
- Em đã nói chuyện với chàng dù chỉ một lần hay chưa, kể từ khi cái chết của Adriano trả lại tự do cho em?
- Xin lạy chị chứ em không dám. Chi muốn nghĩ về em thế nào thì tuỳ, nhưng em không thể không vâng lời cha. Có một lần em gặp chàng ngoài đường, chàng vẫn đẹp trai như xưa, chỉ hơi xanh hơn. Chỉ chút xíu nữa là em

ngất xỉu, còn Raphael quay người đi qua thậm chí không liếc nhìn em. Leonor xốn xang trong tâm hồn khi nghe cô em họ xúc động thổ lộ và thầm nghĩ rằng con người sẽ sung sướng biết bao nhiêu nếu như trong trái tim mình ngự trị một tình cảm cao quý và trong sáng như tình yêu.

- Em nghĩ là chàng không yêu nữa sao? – nàng hỏi.
- Có lẽ thế - Matilda thở dài.
- Tội nghiệp em! – Leonor âu yếm – nhưng dù sao thì chị dường như chấp nhận bất kỳ nỗi bất hạnh nào chỉ để được nếm trải thứ tình cảm ấy.
- Chị nói thế vì chị chưa bao giờ đau khổ.
- Ô, chị rất vui lòng đánh đổi cuộc sống trống rỗng của mình lấy cuộc sống đầy những đau đớn của tình yêu. Đôi khi chị cảm thấy khốn khổ đến mức chỉ muốn khóc. Tất cả bạn gái của chị đều có ai đó để thương nhớ, còn chị không thể có được lấy hai ngày liền để nghĩ đến cùng một người.
- Chị vẫn sẽ hạnh phúc.
- Làm sao biết được – Leonor đăm chiêu nói thầm.

Người hầu phòng vào báo là tiệc trà đã dọn, tất cả sang phòng bên cạnh, nơi mấy ông đang chơi bài.

Như chúng ta đã biết, có ba đấu thủ đang ở đó, ông chủ nhà và hai ông bạn, cha của Matilda, ngài Fidel Elias và ngài Simon Arenal. Hai đấu thủ này của ngài Ensina thuộc vào loại người chỉ coi chính trị là nguồn sinh lợi cho mình, còn tất cả chính kiến của họ đều dẫn đến sự sùng bái mù quáng đối với cái ngôn từ khoa trương "thể chế" được họ hiểu như sự suy thoái [2] hoàn toàn. Một câu ngạn ngữ nổi tiếng có nói rằng địa ngục tươi mát hơn bởi những thiện ý…Dĩ nhiên, tôi không muốn so sánh nền chính trị của chúng ta với địa ngục, nhưng không hiểu sao trong đầu lại nảy ra ý nghĩ rằng chính trường ở Chi lê sẽ đỡ ngột ngạt nếu không có những nhà yêu nước đáng thương như ngài Simon Arenal và ngài Fidel Elias. Các bậc trượng phu đáng kính này ủng hộ vô điều kiện bất kỳ hành vi nào của chính quyền và gọi tất cả những người tham gia hoạt động xã hội không được chính phủ chấp thuận là bọn cách mạng và mị dân một cách khinh miệt. Họ tỏ ra ngạc nhiên thật sự tại sao chính quyền không ngăn cấm các báo đối lập, còn ý kiến xã hội trong mắt họ chỉ là những điều nhảm nhí của bọn chơi trội, họ gắn biệt danh này cho bci ai dám cất tiếng phản đối chính phủ trong khi không có lấy một ngôi nhà và mảnh đất riêng hoặc không có vốn để sinh lợi. Những quan điểm đầy thiện chí của hai ông bạn được cương quyết giữ vững và chúng là nguyên cớ cho những bất hoà trong gia đình ngài Fidel Elias. Trong đời mình, bà Francisca đã đọc hết hai chục cuốn sách, vì thê bà đòi quyền độc lập trong suy xét. Còn ông Fidel coi việc đọc sách không chỉ là vô bổ mà còn có hại, cho nên nhìn nhận lối cư xử của vợ như sự ra sức làm tổn

hại đến những quan niệm xã hội của mình. Bà mệnh phụ có họ vấn tán đồng phe tự do và khuyến khích những tư tưởng tự do của người anh trai mà hai ông Fidel và Simon đã kiên trì lôi kéo về phía đảng cầm quyền, cái đảng mà về sau được đặt lại tên rất xác đáng là đảng của những kẻ cuồng tín.
Cuộc đàm đạo bên bàn trà không có được sự tham gia chung. Các vị khách dường như tự chia thành các nhóm theo lứa tuổi và theo sở thích riêng.

Bà Engracia vẫn sôi nổi tả lại cho bà em chồng cái cảnh đã diễn ra lúc ăn tối và hoàn toàn nghiêm túc thuyết phục rằng Diamela hiểu được tiếng Pháp. Về phía mình, do chồng muốn nói vỗ mặt nên bà Francisca đưa ra ý kiến của một số tác giả đã từng tán dương sự sáng trí của những giống chó thuần chủng.
Leonor cùng cô em họ và cánh trẻ tán dóc về những điều vớ vẩn nào đó, còn ông Damasso ngồi ở vị trí chủ toạ thì nói chuyện chính trị với ông bạn và ông em rể.
- Hãy thừa nhận đi anh Damasso – ông Fidel sôi nổi – rằng Hội bình đẳng hoàn toàn đơn thuần là một lũ rách rưới muốn chúng ta cho tiền.
- Và hơn nữa – ông Simon, uỷ viên thường trực của các uỷ ban chính phủ khác nhau xen lời – trong phái đối lập luôn luôn chỉ có những loại người không thể giữ chức vụ cao.
- Nhưng thưa các vị sẽ không phủ nhận – ông Damasso tuyên bố không vững tin lắm – rằng Hội bình đẳng đó đã mở trường học cho nhân dân.
- Sao anh cứ lập đi lập lại mãi như thế. Nhân dân với chả nhân dân! – ông Fidel tức giận – Gớm! Họ nghĩ ra cái gì chứ. Dạy học cho đủ loại khố rách áo ôm, làm như họ đích thực là những ngài sang trọng ấy!
- Giá như tôi là thành viên của chính phủ - ông Arenal tuyên bố - tôi sẽ dẹp ngay mấy cái hội như thế. Chúng ta sẽ đi tới đâu nếu như tất cả đều tham gia chính trị?
- Thế nhưng họ cũng là những công dân như chúng ta – ông Damasso nói.
- Những công dân mới tốt đẹp làm sao! – ông Fidel cười khẩy – không một đồng xu dính túi và không một mẩu bánh mì trong nhà.
- Nhưng dẫu sao thì đất nước của chúng ta vẫn cứ được mang danh cộng hoà – bà Francisca góp chuyện.
- Theo tôi, tốt hơn hết nó đừng có mang cái danh hiệu ấy – chồng bà sẵng giọng đáp.
- Lạy trời! – bà mệnh phụ phẫn nộ thốt lên.
- Này bà ơi, chính trị không phải là việc của đàn bà – ngài Elias lên giọng răn dạy.
Nhận xét ấy rõ ràng rất vừa lòng ngài Simon Arenal và ngài gật đầu ủng hộ.

- Đồ trang sức và hoa, đó là tất cả những gì người phụ nữ cần, cô thân mến ạ! – Agustin cũng bị cuộc tranh luận cuốn hút.
- Cậu bé rõ ràng đã bị ngu đi trong lúc ở châu Âu – bà mệnh phụ bực bội phân trần.
- Ngài bộ trưởng mới nói chuyện với tôi về ông những ngày gần đây – ông Simon nói với ông Damasso – Ngài hỏi có phải ông đúng là theo phe đối lập không.
- Tôi là người theo phái đối lập ư? – ông Damasso kêu lên – Làm sao mà ngài ấy nghĩ như thế? Tôi không theo phái nào cả.
- Tôi cho rằng có thể ông sẽ được đưa vào uỷ ban nào đó.

Ông Damasso trầm ngâm suy nghĩ, trong thâm tâm ông cảm thấy ân hận vì đã trả lời bộp chộp.
- Ông nói về các uỷ ban nàothế? – ông thận trọng dò hỏi.
- Ông cứ cố tình quên – Simon trả lời – chính ông vẫn biết là chính phủ luôn luôn tìm kiếm những người xứng đáng, có khả năng đem lại lợi ích….
- Như vậy là đúng – ông Damasso tiếp lời – chỉ có như vậy mới có thể củng cố được chính quyền.
- Xem kìa Leonor, coi chừng họ dụ dỗ ba cháu về cùng phe đấy – giọng bà Francisca vang lên.
- Ô, điều đó không dễ đến thế đâu, em yêu quý ạ - ngài Ensina cắt lời – Mà chính bản thân anh luôn khẳng định rằng chính phủ cần phải dựa vào những con người đáng kính trọng.
- Vậy anh cứ tin đi, anh sẽ là thượng nghị sĩ – ông Fidel tuyên bố.
- Tôi không cầu mong điều đó – ông Damasso ngượng ngùng ấp úng – nhưng nếu như nhân dân tín nhiệm tôi…
- Ấy, đối với chúng ta chính phủ tin tưởng chứ không phải nhân dân – bà Francisca nhận xét.
- Đúng là phải như thế - ông Fidel khẳng định – nếu khác đi thì làm sao điều khiển nổi đất nước.
- Trong trường hợp đó thì tốt hơn hết nói chung đừng có điều khiển gì hết va để cho mọi người được yên! – bà Francisca thốt lên.
- Bà làm gì vậy? – ông chồng nổi nóng – đã bao nhiêu lần tôi nhắc bà rằng chính trị không phải việc đàn bà mà.

Simon gật đầu đồng tình, còn bà Francisca bị xúc phạm thì tức giận quay ngoắt lại phía chị dâu.

Sau tiệc trà mọi người trở lại phòng khác, những người lớn lại nói chuyện chính trị còn cánh trẻ thì vây quanh Leonor vừa ngồi xuống bên chiếc bàn có đặt cuốn album tuyệt đẹp khảm xà cừ bọc bìa cứng.
- Leonor, như vậy là họ đã trả lại album cho em. Cho anh xem trong đó viết những gì nào – Agustin nói.

- Nghĩa là ông đã mang nó đến? – Cô gái lãnh đạm hỏi Emilio Mendosa.
- Tất nhiên, thưa tiểu thư, tôi luôn giữ lời hứa.
- Chắc là anh đã viết thơ trong cuốn album phải không? – Clemente Valencia hướng về phía đối thủ của mình – Còn tôi, hoàn toàn không thể chịu nổi thứ đó – chàng ta nói thêm, tay mân mê cái dây đeo đồng hồ.
- Cả tôi nữa – Agustin đế theo.
- Thôi được, để xem nào – bà Francisca ríu rít mở album.
- Thưa cô, chúng ta nghe nhạc không tốt hơn ư? – Agustin buồn bã nói – Có ai thích cái lối văn chương này đâu.
- Mẹ cứ đọc đi mẹ - Matilda yêu cầu – chúng ta rất quan tâm đến cái mà anh họ của con không hiểu vì sao lại gọi là cái lối văn chương.

Bà Francisca chăm chú nhìn một trang nào đó.
- Ồ, ở đây có những vần thơ mới! – bà thốt lên – và bên dưới có chữ ký của Mendosa.
- Thế nào, anh sáng tác thơ à, anh bạn thân mến? – Agustin sửng sốt – nghĩa là anh đã yêu?

Emilio đỏ mặt liếc trộm Leonor, còn nàng không động đậy lông mày.
- Bài thơ hoàn toàn rất ngắn – bà Francisca nhận xét, nôn nóng muốn đọc to lên.
- Thôi được, thưa cô, chúng ta cùng nghe – Agustin miễn cưỡng và bà Francisca ủê oải làm điệu, bắt đầu đọc:

"Viết về đôi mắt nàng
ánh mắt nàng dịu hiền làm sao!
nhìn ta bỗng hoá lửa thiêu cõi lòng
Nếu không bố thí ân tình
Xin đừng bóp chết con tim yếu hènàng
Lòng ta quặn nỗi sầu thương
Than cho số phận phũ phàng, đớn đau
Mắt nàng ấm áp thẳm sâu
Nhìn ta bỗng hoá lưỡi dao, oán hờn
Ta đâu dám xúc phạm nàng
Mà sao nàng nỡ phũ phàng giết ta?
Bởi vì sống cũng bằng thừa
Nếu không được phép dâng đưa tấm tình…"

Trong lúc bà Francisca đứng lặng đi, Emilio Mendosa nhìn Leonor một cách âu yếm, dường như muốn nói "Em – bà chúa của anh"
- Anh có mất nhiều thời gian cho bài thơ này không? – bà mệnh phụ có học vấn tò mò hỏi.
- Cháu vừa làm xong sáng nay – Mendossa cố ý khiêm tốn trong khi chỉ

nghĩ đến một điều là làm sao đừng có lỡ miệng nói ra mình đã cẩn thận chép lại những dòng thơ này từ tuyên tập của nhà thơ Tây Ban Nha Kampoamor mà vào thời ấy rất ít người ở Chi lê biết đến.

- Ở đây có cả văn xuôi nữa – bà Francisca phát hiện – Xin mời nghe này "Nhân loại tiến tới sự tiến bộ theo một vòng tròn được gọi là tình yêu, ở giữa vòng tròn ấy là một thiên thần có tên là phụ nữ".
- Ý tưởng mới cao siêu làm sao! – Emilio Mendosa run run nói.
- Vâng, đối với những ai hiểu được nó – Clemente Valencia lẩm bẩm.

Cuốn album lôi cuốn bà mệnh phụ đến mức bà không còn đủ sức để rời bỏ nó và ngốn ngấu đọc tất cả những câu văn rỗng tuếch cùng những vần thơ ngô nghê luôn luôn kết thúc bằng sự thổ lộ tình yêu với Leonor.

- Cô tôi có khả năng vùi đầu vào sách thâu đêm suốt sáng – Agustin thầm thì vào tai bạn mình là Clemente.

Đúng lúc đó cha của Matilda đứng dậy và cầm mũ lên, những vị khách khác cũng bắt đầu cáo từ theo.

- Bà có hình dung được không – ông Fidel nói nhỏ với vợ khi họ đã ra ngoài đường – anh Damasso đã làm cho tôi hiểu rằng anh ấy sẽ không còn gì phản đối nếu như Matilda của chúng ta gắn bó với con trai anh ấy, Agustin. Đó là một đám hời.
- Nhưng cậu ta kém cỏi quá! – bà Francisca tiếc rẻ cau mày khi nhớ lại cậu cháu nhận xét về thơ ca một cách khinh mạn như thế nào.
- Chỉ nhảm nhí! Bù vào đó tài sản của ông bố không kém cỏi tí nào. Đâu phải đùa với cả triệu peso? – Ông chồng phản đối gay gắt. Bà Francisca cho rằng cãi lại những lý lẽ có trọng lượng như thế không cần thiết – Đối với chúng thì đám cưới của Matilda và Agustin sẽ là một hạnh phúc lớn – Fidel tiếp tục – Bà cứ tự suy xét xem, sang năm là hết hạn phát canh trang trại "El Roble" và chủ nhân của nó không có ý định gia hạn hợp đồng cho chúng ta.
- Cho đến giờ thì cái trang trại danh tiếng ấy chẳng đem lại lợi lộc gì nhiều cho ông – bà Francisca nhận xét.
- Vấn đề không phải ở đó – ông chồng bực tức cắt ngang – thuận miệng thì nói vậy thôi. Nu như Matilda trở thành vợ của Agustin thì tương lai của nó được bảo đảm. Hơn nữa Damasso khi ấy chắc là sẽ không từ chối bảo lãnh cho tôi và với sự hỗ trợ của anh ấy, tôi có thể bắt đầu một việc béo bở nào đó.
- Nói chung ông cứ làm những gì ông biết! – bà Francisca giận dỗi vì đã chán ngán bởi những tính toán tầm thường của ông.

Hai vợ chồng cùng im lặng và không trao đổi thêm lời nào cho đến lúc về tận nhà.

Trong khi đó trong phòng khách của ngài Ensina diễn ra một cuộc nói chuyện sau đây.

- Vị khách mới đến của chúng ta biến đi đâu mất thế nhỉ? – ông Damasso sực nhớ ra – Sao không thấy cậu ta đâu cả?

Người hầu được gọi tới, nhưng hắn thông báo là chàng trai chưa về.

- Có lẽ cậu ta bị lạc đường chăng? – ông chủ nhà lo lắng
- Bị lạc ở Santiago ư? – Agustin cười - Ở Paris thì đúng là chuyện đó không khó xảy ra.
- Bà biết không – ngài Damasso quay về phía vợ - Martin đến thật đúng lúc, hiện giờ tôi đang cần một người để làm sổ sách kế toán.
- Hình như cậu ta cũng dễ thương và điều chủ yếu là không hút thuốc – bà Engracia trả lời.

Đúng là Martin đã từ chối điếu xì gà mà ông Damasso đã mời chàng sau bữa ăn, trong lúc nổi hứng dân chủ.

Nhưng sau cái phút mà nhà tư sản đáng kính được biết rằng ngài bộ trưởng dự định đưa mình vào thành phần một uỷ ban gì đó thì, ngay cả việc nhớ lại mối thiện cảm trước đây đối với các quan điểm tự do, ông cũng không muốn nữa.

Chính vì thế, khi nằm vào giường, ông tự nói với mình "Nói gì thì nói chứ những người tự do ấy đúng là những kẻ mơ tưởng hão huyền không chấp nhận được!"

Chú thích

[1] một lối chơi bài

[2] Nguyên văn: retrograde

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 7

Thật uổng công khi Martin phản đối việc bắt giữ trái phép và xin được thả ra để sáng hôm sau sẽ đến ngay giải quyết sự việc. Viên sĩ quan canh giữ là người cứng rắn và khắt khe, chắc là những lính kỵ binh của Napoleon vĩ đại cũng như vậy – thà chết chứ không đầu hàng.

Những cuộc cãi vã và cầu xin vô ích làm cho Rivas mệt mỏi đến mức cuối cùng chàng đành đầu hàng số phận và quyết định kiên nhẫn chờ ngài thiếu tá. Những suy tư của chàng ít nhiều có vẻ chán ngán.
"Nói thế nào với ngài Ensina và gia quyến nếu như trước khi trời sáng mình không được thả ra?" – Martin lo ngại tự hỏi. Chàng thấy trước cái nhìn thờ ơ của Leonor, còn trong tai chàng vang lên giọng cười xúc phạm của Agustin và những lời thương hại kẻ cả của ông Damasso. "Tất cả chỉ tại Leonor". Trong đầu chàng bỗng thoáng nảy ra ý nghĩ ấy và trước mắt chàng lập tức hiện lên hình bóng tuyệt vời của cô gái mà chàng không thể không xúc động khi nhìn thấy. Trái tim chàng thắt lại buồn bã khi tưởng tượng sự khinh miệt của nàng đối với sự kiện đáng xấu hổ này. Chàng trai bất hạnh tự nguyền rủa vận hạn của mình và trong cơn tuyệt vọng, chàng oán trách ông trời vì ban tặng sự giàu sang cho người này mà lại dồn sự nghèo khổ cho người khác. Lần đầu tiên chàng suy nghĩ sâu sắc đến bất công của số phận và trong sâu thẳm tâm hồn quá mệt mỏi của chàng phát sinh nỗi tức giận mơ hồ đối với cuối cùng kẻ gặp vận may.

"Giá như Leonor tha thứ cho mình về câu chuyện ngu xuẩn này – Martin nghĩ – còn tất cả những kẻ khác mình chẳng cần. Mình có đủ sức loại trừ sự khinh miệt của bất cứ ai dám cười giễu mình".
Trí tưởng tượng của Rivas chỉ bị một mình Leonor ám ảnh mặc dù chàng đã cố hết sức thoát khỏi ấn tượng không thể xoá mờ mà nàng đã để lại trong tâm hồn mình.

"Chẳng lẽ nàng sẽ coi khinh mình?" – chàng cay đắng tự hỏi và nảy ra ý định tốt nhất nên quay về Copiano với số tiền ít ỏi còn lại và dồn hết sức làm việc một cách cần mẫn góp ích cho gia đình. Song lập tức chàng bắt đầu thấy xấu hổ vì sự mềm yếu chốc lát và hết sức ngạc nhiên làm sao mình có thể nghĩ đến việc huỷ bỏ lời thề nguyện chỉ vì sợ bắt gặp ánh mắt giễu cợt

của một người đẹp mà chàng mới gặp một lần trong đời.

Viên thiếu tá đến vào lúc gần 12 giờ và chấp thuận nghe người bị bắt trình bày. Trang phục sờn rách của Rivas không nói lên điều gì có lợi, nhưng trong giọng nói của chàng chứa đựng sự cởi mở chân thành tới mức viên sĩ quan quyết định cho chàng được tự do.
Martin mò về tới nhà người bảo trợ của mình lúc 12 giờ rưỡi đêm và phát hiện ra cổng sắt đã khoá, chàng đập khẽ nhưng quá khẽ cho nên không ai nghe thấy, thế là chàng rút lui cố không tìm cách vào nhà nữa. Suốt đêm ấy người hùng của chúng ta lang thang ngoài đường cạnh nhà ngài Ensina.

Vào thời kỳ đó cuộc sống của Santiago chấm dứt rất sớm, chính vì thế Rivas chỉ bắt gặp mặt trước sẫm tối của những ngôi nhà cùng với những thân hình im lìm chàng những người gác đêm đang ngáy khò khò ở các góc đường và, bằng cách đặc biệt ấy, họ giữ gìn sự yên tĩnh cho dân chúng.

Mãi tới sáng sớm, khi người hầu mở cổng để đi chợ, Martin mới dám lẻn vào nhà. Ánh mắt giễu cợt của người hầu buộc chàng lần nữa phải nghĩ đến việc cần phải giải thích và sớm thấy nỗi nhục nhã không tránh khỏi của mình.

Ngay trước bữa ăn sáng, Rivas đi xuống sân. Chàng quyết định kể hết với ngài Ensina để ngăn chặn những tiếng đồn nhảm nhí có thể phát sinh từ những người trong nhà.
Vừa nhìn thấy chàng trai, ông Damasso mở luôn cửa văn phòng:
- Đêm qua thế nào anh bạn? – ông hỏi thăm, đáp lại cái cúi chào của chàng.
- Thưa ngài, rất tệ ạ - Martin lúng túng.
- Sao vậy? Anh không ngủ được à?
- Hầu như suốt đêm cháu ở ngoài đường.
Ông Damasso mở to mắt ngạc nhiên:
- Ở ngoài đường à? Thế anh kề cà ở đâu thế? Chúng tôi mãi nửa đêm mới đóng cổng cơ mà?
- Cháu bị giữ ở trạm cảnh binh tới 12 giờ.
Rồi Martin thuật lại tỉ mỉ câu chuyện rủi ro của mình. Đến gần cuối, chàng nhận thấy người bảo trợ của mình khó khăn lắm mới nín được cười.
- Thành thật chia sẻ sự việc xảy ra – ông Damasso lấy vẻ mặt nghiêm nghị nói – và để cho anh sớm quên cái sự kiện bực mình này đi, tôi muốn thông báo một số kế hoạch có liên quan tới anh.
- Cháu xin sẵn sàng phục tùng, thưa ngài – Rivas trả lời trong khi vẫn

do dự chưa xin ông Damasso giữ kín câu chuyện.

- Tôi cho rằng công việc vẫn sẽ chừa lại đủ thời giờ rảnh rỗi cho anh – nhà tư sản đáng kính mào đầu – vậy như thế này, liệu anh có cho là vất vả không nếu anh nhận ghi chép và làm sổ sách kế toán cho tôi hay tóm lại, anh nhận làm công việc gần như thư ký? Tôi sẽ trả cho anh ba chục peso mỗi tháng và sẽ vô cùng biết ơn nếu anh không khước từ lời đề nghị của tôi.
- Thưa ngài – Martin trả lời – cháu sung sướng có được cơ hội dù chỉ ở mức độ nào đó để đáp lại lòng tốt của ngài. Cháu sẵn sàng nhận ghi chép và làm sổ sách kế toán, nhưng cho phép cháu được từ chối bất kỳ khoản thù lao nào vì việc làm không đáng kể này.
- Hãy thứ lỗi cho, anh bạn! Anh không phải là người giàu có, và số tiền tôi đề xuất sẽ cho phép anh được chi tiêu mỗi tháng năm chục peso.
- Với cháu thì không có gì quan trọng hơn sự bảo ban của ngài – Martin nghiêm trang đáp lời.

Câu trả lời buộc ông Damasso cảm thấy trọng nể chàng trai tỉnh lẻ nghèo khó, dù sao thì chàng ta đã từ chối không đắn đo khoản tiền thù lao mà bất cứ ai ở địa vị ấy cũng đã vồ vập lấy.

Trong khi Martin làm quen với những nghĩa vụ sau này và cho chàng xem một số giấy tờ công việc, ngài Ensina cố gắng nhận biết tính tình của người được bảo trợ. Sự coi thường tiền bạc của một nhóm người nhất định có cái gì đó không thể hiểu nổi. Trong mọi thời đại, loài người luôn sùng bái đồng tiền vàng và nếu có người nào xa lạ với sự sùng bái ấy, đặc biệt là ở thời đại chúng ta, thì sẽ trở thành lập dị [1]. Chính vì thế, mặc dù ông Damasso cảm phục Martin vì dường như chàng vừa hành động một cách thật sự anh hùng, mà có lẽ bạn đọc mẫn cảm đã hiểu, ông vẫn thấy hơi không yên tâm. Ngài Ensina không sao xoá được ý nghĩ rằng lối cư xử của Rivas rất kỳ lạ, rằng bản chất của chàng trai giống như cái mà những người thiết thực gọi là máu Don Quichot. Và bởi vì tất cả ý đồ của nhà t sản tháo vát đều gắn chặt với những mưu mô chính trị ne6n ông cho rằng người thư ký trẻ tuổi của mình có thể dễ dàng rơi vào ảnh hưởng của những kẻ mà từ tối hôm qua chính ông đã cố tình đặt cho cái tên là "bọn đỏ" chuyên tuyên truyền về tự do và bác ái.

- Tôi không nhắc nhở anh trước, Martin ạ - ông tuyên bố sau giây phút ngắn ngủi – thủ đô của chúng ta hoàn toàn tràn ngập những con người mà công việc duy nhất của họ là chính trị. Cho phép tôi cho anh một lời khuyên, hãy thật thận trọng đối với những người được gọi là tự do. Họ luôn luôn cằn nhằn, lúc nào cũng không hài lòng vì cái gì đó nhưng bản thân họ thì chẳng làm được điều gì tốt lành cả. Nói riêng giữa chúng ta, chỉ có kẻ nào định tự hại mình mới có thể thừa nhận phái tự do. Ở đâu không biết, nhưng ở Chi lê thì họ sẽ chẳng giành được thắng lợi đâu.

Cuộc nói chuyện đầy tin tưởng này đã giúp cho Martin chợt biết được những nguyên tắc chính trị của ông Damasso – người đã từ lâu mơ ước chiếc ghế nghị sĩ, hướng tới cái gì. xa rời với cuộc sống xã hội và chỉ vùi đầu vào sách vở, chàng cũng không hề nghi ngờ rằng biểu tượng đó của lòng tin được tất cả những người hoạt động chính trị ở Chi lê tôn thờ. Chính vì thế, sự cởi mở của ông Damasso làm cho bản chất trung thực và không lệ thuộc của Rivas ghê tởm, và trong thâm tâm, chàng lên án người bảo trợ mình. Thật ra ý nghĩ ấy xuất phát từ bản tính nhiều hơn là lý tính bởi vì Martin chưa bao giờ suy xét một cách sâu sắc đến những vấn đề đã vã sẽ còn làm cho loài người phát sốt rét một khi các dân tộc còn chưa giành được trạng thái tự nhiên của họ, đó là tự do.

Ngay trước bữa sáng, ngài Ensina thuật lại cho vợ con nghe chuyện rủi ro của Martin.

- Thật tội nghiệp! như vậy là cả đêm cậu ta không ngủ! – bà Engracia vừa âu yếm Diamela vừa thốt lên.
- Tất cả những cái đó cũng chẳng đáng sợ lắm đâu mẹ ạ - Agustin xen lời – anh ta chỉ đơn thuần trải qua một đêm "à la belle étoile[2]". Một cuộc phiêu lưu hấp dẫn.
- Thế mọi người sẽ nói gì – ông Damasso cắt lời con trai – nếu như biết rằng chàng trai tỉnh lẻ nghèo khó này, mỗi tháng chỉ được tiêu xài hai chục peso, đã khước từ không chịu nhận khoản tiền thù lao ba chục peso mà tôi đề nghị sáng nay trong trường hợp cậu ta đồng ý làm thư ký cho tôi?
- Chà chà! – Agustin thốt lên, tay xoa nhẹ hàng lông tơ mờ mờ trên mép – con người lầm lì của chúng ta làm bộ kiêu hãnh.
- Cậu ta khước từ làm thư ký cho ông ư? – bà Engracia ngạc nhiên.
- Không phải thế, cậu ta đồng ý, nhưng không muốn nhận tiền.

Leonor ném một ánh mắt rất nhanh lên người cha, dường như chỉ bây giờ nàng mới nghe được câu chuyện về cái gì.

- Thật là khôn ngoan! Chắc anh ta cho rằng làm như thế thì câu chuyện lố bịch về đôi giày sẽ được mau chóng quên đi – Agustin tuyên bố trong khi thả mình thoải mái xuống ghế sô pha và với vẻ hài lòng không giấu giếm, ngắm nghía đôi giày gót đỏ sang trọng đi trong nhà cùng cái quần da mỏng của mình.

Đúng lúc đó Rivas, người đang được chờ để vào bữa, xuất hiện ở cửa.

- Anh bạn Martin – Agustin nhìn chàng mỉm cười – như vậy là ở Santiago anh thấy khó ngủ phải không?

Martin đỏ mặt còn ông Damasso làm hiệu ra lệnh cho con trai im tiếng.

- Đáng tiếc là như vậy – chàng trai trả lời, cố làm sao bình thản hơn trước nụ cười giễu.
- Anh lầm lẫn rồi anh bạn ạ - chàng công tử vẫn không chịu buông tha –

Ai lại đi mua giày ở quảng trường bao giờ. Sao anh lại không nói với tôi. Tôi đã có thể cho anh địa chỉ một người thợ giày người Pháp.

- Anh ngạc nhiên cái gì kia chứ? – Martin kiêu hãnh trả lời – Tôi đến thủ đô lần đầu tiên, vì thế mới xảy ra cái chuyện ngu ngốc ấy, hơn nữa tôi nghèo nên không đủ tiền để tìm đến thợ giày người Pháp đâu.
- Cần nói thêm là chính anh cũng chưa hề kể về những sơ suất mà chắc rằng anh đã mắc phải khi ở Paris – Leonor nói với anh trai – cười người thì dễ lắm.

Cô gái không nhìn Martin và nói những lời trên với nụ cười thoáng qua, song trong đó chứa đựng sự bất mãn đối với thái độ khiếm nhã của anh trai. Người hùng của chúng ta cảm thấy rất cần phải cảm ơn người bênh vực không mong đợi của mình, song vì bối rối, chàng không thốt được lời nào. Luôn luôn thừa nhận ưu thế của em gái, Agustin không tìm được lý lẽ gì đối đáp và để che giấu thất bại, chàng ta quay ra ve vuốt chú chó nhỏ đang ngoan ngoãn nằm trên lòng bà Engracia.

- Tôi thông báo cho mọi người trong nhà chuyện xảy ra với anh để anh giải thích lý do tại sao anh không ngủ ở nhà – ông Damasso thấy cần phải nói.
- Ngài xử sự hoàn toàn đúng đắn, thưa ngài – Martin trong lòng đã lấy lại được bình tĩnh sau những lời của Leonor – hy vọng rằng bà và cô tha thứ cho sai phạm vô tình của tôi.
- Tất nhiên rồi anh bạn – bà Engracia lịch thiệp đáp – việc không may như thế có thể xảy ra với bất cứ ai.
- Vâng, tất nhiên là với bất cứ ai – Agustin nối theo sau khi đã hiểu rằng tất cả đều bênh vực Martin – xin anh đừng nghĩ rằng những lời nói của tôi có ý chế giễu.

Leonor gật đầu tỏ ý tán thành những lời nói của bà mẹ, và tất cả nỗi sợ hãi của Martin tan biến, giờ đây chàng đã tin chắc việc rủi ro của mình sẽ không trở thành mục tiêu giễu cợt của cô gái nữa.

Sau bữa sáng, Rivas đi đến trường Đại học quốc gia để tìm hiểu tỉ mỉ xem khi nào và làm thế nào để được nhận vào khoa luật.

Sau khi hoàn tất mọi thủ tục giấy tờ, chàng trở về vào thẳng văn phòng ông Damasso và bắt tay vào làm việc. Nhưng một giọng nói từ bên trong vẫn luôn luôn thì thầm bên tai chàng "Nàng không khinh rẻ ta!"

Ý nghĩ vui vẻ ấy xua tan nỗi buồn ở đáy tim chàng và trước mắt chàng lại thoáng hiện niềm hy vọng có được hạnh phúc.

Chú thích:

[1] Nguyên văn: Trở thành con quạ trắng

[2] Tiếng Pháp : ngoài trời

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 8

Ngày hôm sau, Martin bước vào học tập với sự hăng hái chỉ có thể có ở một chàng trai mà số phận đã không ban cho tiền của và bởi vậy, chàng hiểu rằng chỉ có thể thành đạt nhờ học vấn của mình.

Bọn thanh niên đỏm đáng chiếm đa số trong sinh viên khoa luật nghĩ đến những điều khoản của bộ luật hay của bộ pháp điển gồm bảy tập của Alphonse anh minh cũng không nhiều hơn nghĩ đến những vũ hội hay những cuộc hẹn hò đầy náo nức với các tiểu thư. Ăn vận bộ đồ sờn cũ đã lỗi thời, Rivas lập tức cảm thấy mình lạc lõng giữa bọn họ. Giới thanh niên quý tộc luôn luôn thờ ơ đến lạnh lùng, thậm chí thường tỏ ra khinh miệt đối với bất cứ ai không vận quần áo mới tinh và không có được vẻ hào nhoáng bên ngoài, đối với loại người như thế thì khó có thể chiếm được thiện cảm của họ. Các sinh viên nhìn Martin như nhìn một người nhà quê đáng thương, đáng chú ý tốt có lẽ chỉ vì trang phục tồi tệ, và chưa người nào một lần làm bạn với chàng. Bằng kinh nghiệm của chính bản thân, người hùng của chúng ta buộc phải nếm trải cái gọi là tính kiêu ngạo của kẻ giàu có, chàng kiêu hãnh tự tách mình khỏi những người khác, nhưng khi gặp thời cơ chứng tỏ những hiểu biết trội hơn hẳn của mình thì chàng sẵn sàng không bỏ qua.

Chẳng bao lâu có một điều làm cho Martin phải chú ý là các sinh viên thường nhắc đến tên một người bạn của họ mà chàng chưa lần nào được nhìn thấy.

- Raphael San Louis chưa đến à? – hầu như chàng nghe như thế hàng ngày.

Về con người này mọi người nhắc đến nhiều và dựng lên nhiều phỏng đoán về những nguyên nhân vắng mặt đến mức sau ít lâu Rivas đã hiểu, người sinh viên bí hiểm rất có uy tín với bạn bè và vì lý do gì đó kích thích trí tưởng tượng ở họ rất mạnh.

Mãi hai tháng sau, Martin mới nhận thấy trong giảng đường có một khuôn mặt lạ mà tất cả đều gọi là Raphael và dường như đều chào đón đặc biệt niềm nở. Trông vẻ ngoài, chàng ta khoảng 23, 24 tuổi, người tầm thước và vô cùng cân đối. Mái tóc đen dày rẽ ngôi thẳng tắp có những mớ quăn gợn sóng rất đẹp rũ xuống đôi tai nhỏ hồng hồng. Cái đầu tiên thu hút sự chú ý trên khuôn mặt chàng trai là vầng trán cao kiêu hãnh. Cặp mắt không lớn

nhưng sắc sảo phản ánh trí thông minh và nghị lực, chúng mang lại cho khuôn mặt xanh xao với những đường nét tinh tế một vẻ quả cảm và đôn hậu. Hàng ria đen tỉa nhỏ như sợi chỉ càng làm nổi bật sắc xanh xao của nước da ngăm thô.
Với sự quan tâm không giấu giếm, Rivas ngắm nhìn người sinh viên không quen biết tới mức chàng ta nhận thấy điều đó và ném một cái nhìn rất nhanh về phía chàng. Chàng ta thì thầm gì đó với người ngồi bên. Đúng lúc đó giáo sư yêu cầu Martin trình bày một vấn đề pháp lý phức tạp đang được tranh cãi. Giải trình quan điểm của mình, Rivas chỉ ra sai lầm của người sinh viên đã phát biểu trước chàng. Chàng kia ra sức phản bác nhưng Martin bảo vệ quan điểm của mình rất hùng biện và đầy sức thuyết phục đến nỗi đối thủ hẩm hiu của chàng phải đỏ mặt hổ thẹn rồi im lặng.
Trong khi đó Raphael San Louis đưa mắt nhìn Rivas hỏi nhỏ người ngồi bên:
- Ai thế?
- Sinh viên mới của chúng ta. Xét vẻ ngoài thì anh ta ở tỉnh lẻ đến và rất nghèo. Anh ta không tìm cách làm quen với ai và chỉ góp chuyện khi nào được hỏi điều gì đó. Theo tôi anh ta hoàn toàn không đần độn đâu.
Raphael thích thú ngắm nhìn Martin và trở nên chăm chú lắng nghe cuộc tranh luận đang trong lúc sôi nổi giữa chàng sinh viên với đối thủ của mình. Chuông vang lên và chàng sinh viên thua trận tiến tới chỗ Rivas với vẻ khiêu khích:
- Vô cùng đáng khen vì anh tự lãnh việc sửa sai lầm của người khác – chàng ta ngạo mạn nói – nhưng khuyên anh đừng bao giờ giở cái giọng hỗn xược như hôm nay anh đã tự cho phép làm nữa nhé.
- Tôi không có ý định nghe ai cảnh cáo hết và luôn luôn trả lời bằng cái gm mà người ta nói với tôi – Martin đáp lại – cũng xin báo trước để anh biết rằng chỉ có thầy giáo mới có thể dạy bảo tôi, mà cũng chỉ có trong giờ học thôi.
- Ông ấy nói hoàn toàn có lý! – Raphael San Louis thốt lên rồi tiến lại phía hai bên đang cãi nhau – Menghen, anh thật thô lỗ với ngài đây, mặc dù ông ấy chỉ làm cái gì cần phải làm khi sửa lại sai lầm cho anh. Ngoài ra ông ấy còn là người mới đến và nghĩa vụ hiếu khách buộc chúng ta phải đặc biệt lịch sự.
San Louis nói một cách trầm tĩnh, không hề có giọng lên lớp và những lời chàng nói đã chận đứng cuộc cãi vã vừa mới xảy ra.
Martin ngập ngừng tiến về phía chàng.
- Cho phép cám ơn anh vì anh đã bênh vực tôi – chàng nói – Mong anh tin ở sự chân thành của tôi.
- Tôi không hề nghi ngờ điều đó – Raphael mỉm cười và thân thiện chìa

tay cho Martin

- Một khi anh đã chiếu cố đến tôi – Martin tiếp tục – tôi muốn hy vọng rằng sau này anh cũng sè không từ chối cho tôi những lời khuyên. Tôi chỉ đến Santiago không lâu và hoàn toàn chưa biết những thói quen ở đây.
- Ồ, nếu xét theo những gì tôi vừa được chứng kiến – Raphael mỉm cười – thì anh không thật cần lời khuyên đâu. Thói ngạo mạn và tự cao tự đại chỉ là những thứ anh sẽ đụng phải trước hết ở thủ đô chúng ta, nhưng tôi cho rằng anh đủ khả năng chận đứng bất kỳ kẻ càn rỡ nào. Phải thú nhận rằng tôi bênh vực anh chính vì như tôi được biết, anh không giàu có và chưa kịp kết bạn với ai. Chúng ta đã quen xét đoán con người trước tiên theo cách ăn mặc và kiểu cách của họ. Riêng tôi không chấp nhận điều đó. Sự nghèo khó và đơn độc bất đắc dĩ của anh gây cho tôi mối thiện cảm lớn vì những lý do mà bây giờ tôi chưa muốn nói.
- Tôi thật sung sướng được nghe điều đó – Martin sôi nổi thốt lên – và sẽ rất vui nếu được anh ban cho tình bạn.
- Ô, anh kiếm cho mình một người bạn vô cùng buồn tẻ - Raphael đáp lời và mỉm cười buồn bã – Tuy thế tôi đã có được kinh nghiệm sống cách nào đó và có thể nó sẽ không vô ích đối với anh. Tóm lại, như người ta vẫn s, cứ sống rồi biết. Thôi tạm biệt.

Raphael cáo từ rồi đi khỏi còn Martin vẫn trông theo con người bí ẩn ấy một lúc lâu nữa – con người đã để lại cho chàng một ấn tượng lạ lùng khó tả. Trên thực tế đúng là Raphael San Louis được bọc kín trong lớp vỏ bí hiểm thế nào đó, còn vẻ ngoài thơ mộng của chàng làm người khác lập tức phải chú ý. Martin cảm phục cách xử trí của chàng – nó chứa đựng niềm tự trọng và sự giản dị cao cả. Đặc biệt gợi cảm là giọng nói của Raphael có âm hưởng của một nỗi buồn thầm kín. San Louis ăn vận khác thường, dường như chàng coi khinh mọi thứ mốt mà mọi sinh viên khác tôn thờ một cách nô lệ, làm cho tất cả đều có vẻ giống nhau. Cằm họ bị những cổ áo hồ cứng chống thẳng lên, còn Raphael thì mặc chiếc áo sơ mi cổ bẻ thắt hờ hững một cà vạt màu đen, cái cổ cao kiêu hãnh của chàng hằn lên những ngấn làm cho người ta nhớ đến cổ Bairon mà tất cả đêu quen thuộc qua những chân dung điêu khắc. Suy ngẫm những câu nói sau cùng của người bạn mới, Martin cho rằng số phận của Raphael có thể có những cái gì đó chung với số phận của mình và chàng chợt nghĩ có lẽ San Louis cũng không được thừa hưởng tài sản gì của cha. Chính vì thế sáng hôm sau Rivas đã không rụt rè đến với Raphael trước và nối lại cuộc nói chuyện bị bỏ dở.

- Khi nào anh muốn – San Louis nói – chúng ta có thể cùng ăn trưa trong một khách sạn xoàng xĩnh mà tôi thường lui tới. Ở đó sẽ không có ai quấy rầy những cuộc tâm tình. Xin hỏi thêm, anh sống ở đâu vậy?
- Ở nhà ngài Ensina.

- Ở nhà ngài Ensina à? – Raphael ngạc nhiên hỏi lại – Thế ra anh là người nhà của ông ấy?
- Ồ, không phải đâu! Ông ấy cho tôi ở đơn thuần chỉ vì lời yêu cầu của người cha đã quá cố của tôi thôi, thế anh quen ông Damasso à?
- Không quen lắm – San Louis trả lời, cố giấu vẻ lúng túng.

Đôi bạn trẻ im lặng, sau đó Raphael bắt đầu nói về một cái gì đó lạ hoắc chẳng ăn nhập gì với những gì họ đã nói trước đó.

Cũng ngày hôm đó, sau khi hết giờ học, chàng mời Rivas cùng ăn trưa và họ đến cái khách sạn mà Raphael đã nhắc tới. Chai rượu vang nhanh chóng giúp họ thoải mái hơn.

- Chắc là anh không mạo hiểm đến đây cùng với con trai ông Damasso – Raphael nhận xét với nụ cười tinh nghịch – Nhưng bù vào đó, trong ngôi nhà này ta cảm thấy tự do hoàn toàn.
- Anh đã có dịp đến thăm nhà ngài Ensina chưa? – Martin hỏi và phát hiện thấy tên người bảo trợ mình gây cho San Louis một vẻ hồi hộp.
- Vâng, đã có dịp, vào một thời kỳ tốt đẹp – Raphael trả lời – Thế anh có thích cô con gái của ngài lắm không?
- Nàng thật tuyệt vời! – Martin cuồng nhiệt thốt lên.
- Cẩn thận đấy anh bạn ạ! Câu trả lời của anh nói lên sự thán phục mà có thể sẽ nguy hại cho anh – San Louis trở nên nghiêm nghị nhận xét.
- Tại sao lại thế? – Rivas sửng sốt.
- Bởi vì yêu một cô gái giàu có là bi kịch thực sự đối với một người nghèo khó! – Rõ ràng hơi xúc động, Raphael rót cho mình một ly rượu vang – Khi đó thì từ biệt tất cả, học hành, hy vọng, tương lai…Hôm qua anh có yêu cầu tôi giúp những lời khuyên, vậy thì đây là lời khuyên đầu tiên và quan trọng, đối với một sinh viên còn trẻ, tình yêu giống như trái táo cấm ở thiên đường. Nếu như anh muốn đạt được điều gì đó trong cuộc đời, mà ở anh, Martin ạ, có tất cả những tư chất để trở thành một con người xuất sắc, thì anh hãy bọc trái thơm vào một vỏ thép thật dày.
- Ngay nghĩ đến tình yêu tôi cũng không hề! – Rivas trả lời – Điều đó xuất phát từ không ít nguyên nhân xác đáng mà một số nguyên nhân đã vừa được anh nhắc tới.

San Louis im lặng một lúc rồi sau đó chuyên đề tài. Chàng nói nhanh và sôi nổi, rõ ràng là muốn buộc người đối thoại quên đi lời khuyên nghiệt ngã của mình.

Không hiểu sao trong bữa ăn chiều Agustin lại nhắc tới Raphael San Louis, Martin nói là mình có biết chàng.

- Anh chàng đẹp trai ấy tôi cũng rất quen thuộc – ông Damasso xen lời – một kẻ gian ngoan chỉ mong vớ được cô nào có hồi môn giàu có.
- Sao ba không công bằng như thế ạ! – Leonor thốt lên – Con nhận định

hoàn toàn khác về San Louis.

- Đích thực là một parvernur (kẻ chơi trội) thường tình – Agustin lên tiếng – Ba hoàn toàn đúng. Thời buổi này ai cũng cố kiếm bằng được tài sản.
- Có gì là xấu trong chuyện đó kia chứ! – Leonor hỏimột cách thách thức – Có những người tuy nghèo nhưng đáng được hưởng sự giàu sang hơn những kẻ giàu có nhiều.

Câu chuyện này gây trong lòng Martin mối ngờ vực. Sự nhiệt tình bảo vệ Raphael của Leonor trước những đòn tấn công của cha và anh trai, rồi những câu nói của San Louis còn vang lên trong trí nhớ của chàng về trái cấm bỗng mở mắt cho chàng. Một phỏng đoán chua xót gieo vào tim chàng nỗi đau chưa bao giờ có. Bây giờ thì Martin không co1n nghi ngờ San Louis đã từng yêu Leonor nhưng bị ông Damasso phản đối. Khám phá bất ngờ này làm phiền muộn như thể nhận được một tin buồn, chàng chán nản đến cùng cực và mọi thứ xung quanh đều nhuốm màu ảm đạm.

Bước vào văn phòng ông Damasso, Martin lập tức bắt tay vào xem xét các thư từ, song ý nghĩ của chàng bay tận đâu đâu. Lần nữa chàng cố đoán xem quan hệ giữa Leonor và Raphael thế nào và luôn luôn đi đến một kết luận duy nhất đã đưa mình vào tâm trạng chán nản u ám "Không nghi ngờ gì nữa, họ đã yêu nhau! Còn nếu xét theo cái cách Leonor đứng ra bảo vệ cho Raphael thì trong trái tim nàng, tình cảm vẫn như xưa."

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 9

Ý nghĩ về chuyện Leonor yêu Raphaël San Louis đã dằn vặt người hùng của chúng ta và gây cho chàng sự gượng gạo nhất định khi gặp người bạn mới, dù rằng Martin vẫn quý mến San Louis.
Liên tục mấy ngày liền, chàng tìm cách kiểm nghiệm những nghi vấn của mình bằng cách thận trọng dò hỏi Raphael, nhưng đã uổng công vô ích vì chàng không biết được gì cả.
Một hôm sau bữa cơm chiều, Martin định đi ra như mọi khi để tránh gặp khách khứa và chàng đã cầm mũ thì đột nhiên nghe tiếng Leonor hỏi:
- Anh có yêu âm nhạc không?

Chàng trai như nghẹn thở vì hồi hộp. Chàng xúc động mạnh vì chính cô gái kênh kiệu đã tự nói với chàng và cứ ngỡ như tất cả chuyện này đang xảy ra trong mơ. chàng luống cuống quay lại rồi lặng lẽ nhìn Leonor, vẫn chưa tin ở tai mình.
Cô gái hơi mỉm cười và nhắc lại câu hỏi.
- Tôi rất ít khi nghe nhạc, thưa tiểu thư – Martin xúc động đáp – Vì thế không dám gọi sự thích thú của mình là tình yêu.
- Điều đó không có ý nghĩa gì – Leonor nói như ra lệnh – Anh cứ ngồi xuống cạnh đàn dương cầm và lắng nghe những bài tôi chuẩn bị chơi, tôi cần nói chuyện với anh.

Hoàn toàn lúng túng, Rivas nghe theo một cách phục tùng.
Bên chiếc bàn chơi bài trong phòng khách, Agustin đang hướng dẫn cha mẹ cách chơi bài tây. Chàng ta học được cái trò tiêu khiển thời thượng đó ở Paris.
Sau khi để cho Martin ngồi xuống bên cạnh mình, Leonor bắt đầu dạo một đoạn valse gì đó. Chàng chăm chú nhìn nàng một cách hân hoan, vẫn còn chưa tin rằng ước mơ thầm kín của mình đã thành sự thật.
Cô gái xinh đẹp vẫn chơi khúc dạo nhạc và một số nhịp valse, không hề nói một lời. đến khi Martin đã cho rằng tất cả những điều xảy ra chỉ là giây phút đỏng đảnh nhất thời của nàng thì nàng hỏii:
- Anh quen với Raphael San Louis à?
- Đúng vậy, thưa tiểu thư – Rivas trả lời và nhìn nhận câu hỏi đó như một sự khẳng định thêm cho những ước đoán khổ não của mình.
- Chàng có nói điều gì về một ai đó trong gia đình tôi không? – Leonor gạn hỏi.

- Nói rất ít. Theo tôi Raphael không phải là người thích tán dóc – chàng trai trả lời.
- Anh là bạn của chàng phải không?
- Vâng, nhưng chúng tôi mới quen biết nhau được vài ngày. Chúng tôi cùng học một khóa.
- Nghĩa là thỉnh thoảng anh ấy có chuyện trò với anh?
- Hầu như hàng ngày, kể từ lúc chúng tôi kết bạn với nhau.
- Vậy mà không lần nào anh ấy nói với anh điều gì đặc biệt về gia đình tôi hay sao?
- Nói đúng ra thì không..À, xin thứ lỗi, có một lần anh ấy hỏi về cô.

Nói ra những lời này, Rivas chăm chú quan sát cô gái, hy vọng cuối cùng vẻ mặt của nàng cũng sẽ thổ lộ cho chàng biết những ước đoán vẫn dày vò mình có đúng hay không.
- Thế ư? – Leonor dài giọng – và không hỏi về ai nữa sao?
- Hoàn toàn không, thưa tiểu thư – chàng trai thì thầm và nhìn cô gái với sự xúc động khó tả.

Không nói thêm một lời nào, Leonor tiếp tục chơi một bản nhạc nữa. Martin thấy nghẹt thở. Trong tâm hồn chàng, nỗi lo lắng được thay thế bằng sự phẫn uất, như thế là cô nương tự phụ này hạ cố nói chuyện với mình chỉ nhằm mục đích gạn hỏi về cái người mà cô ta yêu. Lòng kiêu hãnh của chàng trai bị xúc phạm. có lẽ chàng sẵn sàng vứt bỏ mọi thứ trên đời chỉ để làm sao trở thành một gã đẹp trai dị thường có một gia tài kếch sù hay nổi tiếng trên thế giới. Vì chỉ khi đó chàng mới trở nên ngang hàng với Lenor, mới thu hút được sự chú ý của nàng, mới chinh phục được khối óc và trái tim của cô gái ngạo mạn mà hiện giờ nghĩ về chàng chẳng khác gì thứ đồ gỗ bày trong phòng khách. Ý thức ve6` việc mình nghèo và không danh vọng chưa khi nào dày vò chàng như thế, chàng cảm thấy có lẽ mình thậm chí không dừng lại trước cả một tội ác chỉ nhằm buộc Leonor phải nghĩ về mình, dù là với nỗi ghê sợ.

Mấy phút trôi qua và cô gái lại nhìn Martin.
- Nhưng dù sao – nàng nói tiếp câu chuyện bị ngắt quãng – tôi nghĩ anh cũng phải biết bạn anh làm gì và đến những nơi nào chứ?
- Rằng lấy làm tiếc, thưa tiêu thư, tôi không thể làm thoả trí tò mò của cô đối với Raphael San Louis – Rivas hơi lạnh lùng đáp – Nhưng anh ấy không thật cởi mở lắm với tôi và không kể cụ thể vẽ những nơi thường lui tới. Chúng tôi chỉ gặp nhau trên giảng đường.

Leonor ngừng chơi, xếp các bản nhạc lại và đứng lên.
- Thế nào, ba mẹ đã học được cách bói bài chưa ạ? – Nàng đi lại phía bàn có cha mẹ đang ngồi.
- Rồi, ba mẹ đã làm được không kém gì anh đâu – anh trai nàng đáp.

Martin đỏ bừng mặt vì xấu hổ và tức giận. Leonor không nói với chàng lấy nửa lời, thậm chí không thèm nhìn về phía chàng nữa. Nng bỏ đi với cái vẻ dường như không phải tự mình vừa mới yêu cầu chàng ngồi bên cạnh vậy.

- Còn anh có biết các trò tiêu khiên nhập ngoại này không? – cô gái đột nhiên hỏi, cứ như là bỗng nhớ ra rồi mình đã bỏ rơi chàng trai một mình bên chiếc đàn dương cầm
- Không, thưa tiêu thư – chàng trả lời.

Chàng loay hoay một lúc để nghĩ cách làm sao đi ra khỏi phòng mà không bị để ý, sau đó đứng dậy và đi ra khỏi phòng.

Chàng trở về mình, trong lòng ngán ngẩm. sự chán ngán làm cho chàng không thể lý giải đến cùng những ý nghĩ và tình cảm đầy mâu thuẫn đang xáo trộn tâm hồn. Chàng nguyền rủa số phận, nguyền rủa thói tự phụ của bọn người giàu có và tự lập ra những mưu đồ trả thù cuồng dại rồi ngay lúc đó lại cố ý thoát lui nhẫn nhục vì nghĩ đến tương lai buồn thảm của mình. Nhưng sau đó chàng lại tiếp tục đắm mình trong những mơ ước viễn vông rằng mình sẽ giành được vinh quang và trở thành đối tượng thán phục cho tất cả mọi người. cuộc đấu tranh nội tâm ấy kích động não chàng làm cho trái tim đập nhanh dữ dội. Martin cảm thấy máu dồn lên thái dương. Nhịp thở bị đứt đoạn và những giọt nước mắt nóng bỏng làm mờ cả mắt, chàng rã rời ngã người xuống ghế và nhìn về phía trước với đôi mắt vô hồn, song trong sự rối loạn ấy, ngay trong cơn lốc của mọi thứ tình cảm thì một ý nghĩ đầy phấn khích vẫn bùng lên soi sáng tất cả giống như tia chớp giữa bão giông "Trời ơi, nàng đẹp làm sao! Nàng đẹp làm sao!"

Dần dần chàng cũng bình tâm trở lại và thay thế cho nỗi chán chường ấy là những ảo mộng diệu kỳ của mối tình đầu. Chàng được yêu! Leonor bỗng khám phá ra những kho báu trong tâm hồn trong sáng và say đắm của chàng, nàng đã đáp lại tình cảm đầy trìu mến và tận tuỵ mà chàng dâng hiến, đã cho phép chàng say mê nàng. Martin hoàn toàn đắm mình trong thế giới siêu thực, trong tai chàng vang lên giai điệu valse lạ thường nào đó chưa bao giờ có và chàng cùng Leonor ước nguyện với nhau một tình yêu bất tận – một tình yêu không sợ già nua, thậm chí cả cái chết, bởi vì nó sẽ tiếp tục sống cả ở đó, nơi thiên đường. Chàng tin tưởng rằng trong trái tim vị nữ thần của chàng có thể bùng lên một tình yêu lớn lao để thắng được lòng kiêu hãnh thiên bẩm và chàng sẽ được dành cho, ngay tại đây, trên mặt đất này, một niềm hạnh phúc hiếm hoi mà mọi người cho rằng không thể có được. Rồi quên hẳn thực tại đắng cay, người hùng của chúng ta thiếp đi trong giấc ngủ. Giống như trong ngọn lửa nóng bỏng của lò luyện kim, bạc sẽ tuôn chảy từ quặng mỏ, trong trái tim nóng bỏng những ước vọng đầy mâu thuẫn của Martin càng rực sáng hơn một tình yêu nồng thắm.

Còn trong lúc đó ở phòng khách, nơi nhóm người thường lệ đã tụ họp đông

đủ, Leonor và Matilda ngồi trên sô pha chuyện trò sôi nổi.
- Em nhớ không, mấy ngày trước chị đã kể cho em – cầm tay cô em họ, Leonor thì thầm – rằng trong bữa ăn có chắc tên Raphael San Louis mà chị buộc phải bênh vực trước sự công kích của ba chị.
Matilda bóp chặt tay người chị tỏ ý hàm ơn, và Leonor tiếp tục:
- Hôm nay sau bữa ăn chị để cho Martin ngồi với mình bên chiếc đàn dương cầm, rồi dò hỏi chàng về San Louis. Họ kết bạn với nhau mới đây. Thực ra chàng ta hầu không thể kể cho chị điều gì về cuộc sống của Raphael. Rõ ràng là Raphael không coi chàng ta là người để bộc lộ tâm tư. Nhưng chị hứa với em sẽ tìm hiểu đầy đủ. Rivas thông minh và chị tin là chẳng bao lâu chàng ta sẽ chiếm được lòng tin nơi bạn mình. Khi đó chúng ta sẽ biết được Raphael có còn yêu em như trước không.
Câu chuyện của hai cô gái bị Emilio Mendosa cắt ngang, chàng ta ngồi xuống chiếc ghế bành cạnh Leonor và bắt đầu kể lể với nàng về tình yêu của mình. Cô gái im lặng nghe. Nàng không biểu lộ bất kỳ dấu hiệu bất bình nào nhưng cũng không làm gì để chàng hy vọng.
Ngày hôm sau, Martin tỏ ra khá lãnh đạm khi đáp lại lời chào của bạn mình. Đã quá gắn bó với Martin, Raphael lập tức nhận ra ngay vẻ dè dặt của chàng.
- Cậu làm sao thế? – Lần đầu tiên chàng xưng hô như thế với Martin – tại sao cậu buồn như vậy?
Chàng trai bị tước vũ khí trước giọng nói thân thiết ấy, hơn nữa San Louis rất lạnh nhạt trong cư xử với những sinh viên khác. Chàng có đủ trí thông minh để hiểu rằng thực ra Raphael chẳng có tội gì trong nỗi đau tâm hồn của mình mà đi ghen với bạn vì Leonor thì thật buồn cười.
- Cậu nói đúng – chàng trả lời và xiết chặt bàn tay Raphael chìa ra – Đêm qua tớ khổ sở quá.
- Liệu tớ có thể được biết nguyên nhân đau khổ của cậu được không? – San Louis hỏi.
- Để làm gì? – Rivas buồn bã nhận xét – cậu không đủ khả năng ban tặng hạnh phúc cho tớ đâu.
- Hãy thận trọng, Martin. Chắc cậu nhớ tớ đã nói gì với cậu chứ, đối với một sinh viên nghèo thì tình yêu là một trái cấm, chỉ cần nếm thử nó thì cậu sẽ mất hết.
- Tớ có thể làm được gì nếu…
Raphael không cho bạn nói hết câu:
- Tớ không muốn biết gì cả - chàng vội nói – có một số thứ tình cảm chỉ mạnh mẽ thêm khi ta kể cho người khác và tình yêu chính là thuộc vào số này. Đừng nói với tớ nữa. Nhưng cậu đã trở nên thật sự thân thiết đối với tớ và tớ muốn chữa trị cho cậu trong khi căn bệnh còn chưa trầm trọng. Sự cô

đơn là một tham mưu tệ hại, mà cậu sống khép mình quá. Cậu cần phải được khuây khoả - chàng nói thêm vì nhận thấy Martin đắm mình vào nỗi ưu tư – và tớ nhận trách nhiệm ấy về mình.

- Tớ có cảm nghĩ rằng không dễ dàng như thế - Rivas phản đối khi nhớ lại cái cảnh đã diễn ra tối hôm qua.
- Chúng mình sẽ không phỏng đoán và tốt hơn hết cứ thử xem, vì có gì hại đâu. Ngày mai cậu hãy đến chỗ tớ vào lúc 8 giờ tôi, chúng mình sẽ đi chơi và tớ sẽ làm quen cậu với những người có thể làm cho cậu vui.

Đôi bạn từ biệt nhau, Martin đi về nhà ngài Ensina.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 10

Ngay trước bữa tối, Martin đi vào phòng khách và bắt gặp Leonor đang ngồi sau đàn dương cầm. Sự rụt rè mà cô gái đã đem đến cho chàng từ ngày đầu tiên quen biết giờ đây trở nên mạnh hơn nữa. Chàng trai cảm thấy nếu như chỉ có hai người với nhau thì Leonor sẽ không khó khăn gì đoán biết được bí mật của chàng, sẽ hiểu rằng chàng yêu nàng. Những người đang sợ bắt gặp ở phụ nữ sự đáp lại tình cảm của mình thường vẫn dè dặt như thế, dù thậm chí họ là những người có nghị lực nhất đi nữa.

"Nàng sẽ đối xử với mình bằng lòng thương hại", Rivas thoáng nghĩ và chàng vội vã lui ra cửa, cảm thấy nhục nhã vì cái ý nghĩ đó đến mức hai má đỏ bừng lên.

Leonor nhìn thấy Martin ngay từ lúc chàng bước vào, lần này nàng không tỏ ra lạnh nhạt như vẫn thường đối xử, nàng đứng bật dậy và đi ra ngoài cửa gọi giật chàng trở lại.
Chàng quay lại và luống cuống đứng im tại chỗ.
- Sao anh lui ra thế? – Leonor nhận thấy sự ngượng ngùng của chàng.
- Tôi nghĩ rằng cô đang bận nên sợ làm phiền – Martin đáp.
- Làm phiền ư? Vì sao cơ chứ? Anh thấy đấy, chính tôi gọi anh.
- Rất cám ơn tiểu thư.
- Xin mời anh ngồi. Chúng ta cần nói chuyện với nhau.

Rivas bực bội nghĩ là Leonor niềm nở với mình như thế chỉ vì nàng lại muốn tra hỏi chàng như hôm trước mà thôi. Chàng theo cô gái vào phòng khách và đứng gần chiếc ghế bành nàng vừa ngồi.
Cô gái xinh đẹp lịch thiệp chỉ cho chàng một chiếc ghế khác.
- Hôm qua thậm chí tôi không nhận ra anh đã đi lúc nào – nàng nhìn thẳng vào mắt Martin.
- Thưa tiểu thư – chàng tự trấn tĩnh trả lời – tôi đã cho rằng cô không còn gì để hỏi tôi nữa.
- Nhưng hôm qua tôi đã mời anh đâu chỉ vì việc ấy. Thực ra thì sau đó do lơ đễnh tôi đã để anh lại một mình, tôi thật là sơ ý. Nói thật, tôi rất lấy làm tiếc. Dù sao anh cũng đã có thể bực mình. Nhưng xin anh tin cho, tôi quá bận trí, tất cả đều là vì thế.

Cần nhận xét rằng giọng nói của Leonor hiểu không giống với người cần xin

lỗi. Dường như nàng vượt qua lòng kiêu hãnh một cách khó khăn để có thể thú nhận lỗi của mình và nghĩ trước hết đến việc sao cho Martin, lạy trời, đừng có quên khoảng cách giữa hai người, giống na vẫn giữ vẻ ra lệnh. Song, nếu như nền giáo dục đã làm cho cô gái thành kiêu ngạo, thì tâm hồn nàng vẫn chứa đựng tình cảm công bằng, vì thế lương tâm trong Leonor đã lên tiếng và nàng quyết định xin lỗi Rivas. Hôm qua khi phát hiện ra Martin đột nhiên rời khỏi phòng khách, nàng đã lập tức nghĩ rằng chàng trai giữ địa vị bị lệ thuộc trong nhà và có thể phật ý. Bất kỳ ai trong số những kẻ ăn diện giàu có vẫn ngưỡng mộ nàng thì có lẽ nàng sẽ không thèm động lòng, cũng không bao giờ nghĩ tới việc nghi ngờ tính đúng đắn trong cách cư xử của mình. Nhưng hiểu được tâm trạng của Rivas lúc rời phòng khách, nàng tự thấy xấu hổ và tự nhủ rằng mình đã cư xử không tốt, và lập tức quyết định sẽ thành khẩn thú nhận điều đó.

Song khi có mặt chàng trai thì Leonor cảm thấy nói lời xin lỗi sẽ không dễ dàng như ban đầu vẫn tưởng. Người đẹp kiêu hãnh rơi vào tình thế khác thường tới mức chỉ có lý trí mạnh mẽ mới buộc được nàng thực hiện cái quyết định mà mình hơi hấp tấp đặt ra. Nhưng khi đã bắt đầu thì cô gái lại lo ngại Martin giải thích sai lệch lời nói của mình – vì lẽ đó mà giọng nói của Leonor mới có vẻ kiêu căng như vậy.
Thốt ra những lời xin lỗi, nàng liếc nhìn chàng trai và cố gắng đoán theo vẻ mặt xem chúng gây ấn tượng như thế nào. Cần phải nói rằng hành động không ngờ của cô gái đã làm cho Martin cảnh giác đề phòng và trong mắt chàng lộ rõ sự buồn bực. chàng trả lời cũng không kém phần kiêu căng:
- Thưa tiểu thư, riêng tôi thì hôm qua rất buồn vì đã không thể trả lời một cách cặn kẽ hơn được về con người mà chắc là cô đã rất đặc biệt quan tâm.
- Ồ, hoàn toàn không phải tôi quan tâm! – Leonor trong chốc lát quên khuấy mất mọi sự thận trọng cũng như ý định kiêu căng trong giọng nói.
- Thật thế sao? – Martin thốt lên, thậm chí không cần che giấu nỗi vui mừng của mình.

Sự tinh ý rằng phụ nữ giúp cho Leonor hiểu ngay vì sao nét mặt chàng trai lại sáng rỡ và vui mừng đến như vậy.
"Chẳng lẽ chàng đã yêu mình?" – nàng chợt nghĩ và bắt gặp ánh mắt cháy rực lửa của Rivas, nàng hơi bối rối.
Sau đó tự bực mình vì đã tỏ ra cởi mở không đúng lúc để xóa bỏ nỗi ngờ vực của Martin, Leonor lại dùng giọng nói trước đó và quyết định trừng phạt Martin vì đã dám bạo gan yêu nàng.
- Trí tưởng tượng của anh có quá phong phú không đấy, thưa công tử?

– nàng giễu cợt hỏi – anh rút ra những kết luận từ những điều nghe thấy vội vã quá.

- Tiểu thư chê trách tôi không đủ lễ độ là đúng – Martin lúng túng, hoàn toàn không hiểu nổi cô gái đỏng đảnh vừa mới ngỏ lời xin lỗi xong đã quay sang cảnh cáo chàng, hơn nữa giọng nàng còn nghiệt ngã hơn cả lời nói.
- Điều gì đã làm cho anh có quyền tưởng tượng rằng dường như khi hỏi thăm anh về cuộc sống của San Louis, tôi có mối quan tâm đặc biệt tới chàng?
- Thưa tiểu thư, tôi xin cam đoan một cách thành tâm nhất là nếu như điều ước đoán ấy dù có xảy ra một cách vô tình khi tôi chưa khi nào tận dụng nàng và dĩ nhiên, hiện giờ cũng không.
- Tôi có thể hy vọng như thế - Leonor đáp lời và nhìn chàng trai với một vẻ kênh kiệu làm cho tim chàng thắt lại vì đau đớn.

Đúng ngay giây phút đó, bà Engracia xuất hiện cùng chồng. Ngay lúc mới bước qua ngưỡng cửa căn phòng kế với phòng khách, ngài Damasso đã phát Leonor cùng Martin đang nói chuyện riêng với nhau.

- Tại sao con gái chúng mình lại ngồi riêng với chàng trai này thế? – ngài hỏi bà vợ, vẻ không hài lòng.

Vừa bước vào phòng khách, ngài Ensina gọi ngay Rivas đến chỗ mình và bàn với chàng chuyện công việc còn bà Engracia vội vã nói với con gái rằng cách cư xử của nàng làm cho cha ngạc nhiên.

- Ba nói mà không chịu suy nghĩ! – Leonor nổi nóng – chẳng lẽ ba không quá thích thú với thư ký của mình hay sao? Con sẵn lòng hiểu rằng ba đánh giá rất cao năng lực của Rivas, mà chúng ta cũng mới nghe thấy những lời khen đấy thôi. Nhưng phải chăng ba có nhận xét về anh chàng tỉnh lẻ này tốt đến mức thật sự cho rằng dường như con có để ý đến chàng ta?

Bà Engracia chỉ biết cúi đầu không tìm ra được lời nào để phản bác, hơn nữa Diamela cứ nhảy lên chân bà mà sủa váng lên làm cho bà mệnh phụ quý phái phải bế cô con cưng lên lòng và cố xua đủôi ý nghĩ buồn bã rằng bà không đủ uy tín đối với con gái.

Còn ông Damasso thì ngay cả chuyện nghĩ đến con gái ngồi một mình với Martin cũng đã quên khuấy và đang chăm chú nghe ý kiến của viên thư ký về một vụ đầu cơ béo bở mà ngài quyết không từ bỏ.

Từ những lời của Leonor dĩ nhiên bạn đọc không lơ đễnh đã hiểu được là ông Damasso vẫn thường khen tặng Rivas, người đang nắm giữ những bí mật thương mại của ông vì đã từng viết những bức thư cho những người mà chủ mình uỷ quyền và không phải ít khi chàng đã phải giúp ông những lời khuyên trong công việc. Trong chuyện này, Martin sử dụng trí tuệ bẩm sinh nhiều hơn là kinh nghiệm buôn bán mà phải thú nhận rằng chàng hầu như không hề có. Mong muốn đền đáp sự hiếu khách đã được hưởng, Rivas cố

gắng để có thể hoàn thành tốt nhất những nghĩa vụ được giao. Chàng trai muốn được ông Damasso đánh giá cao phẩm chất của mình và không thấy tiếc vì đã cho chàng ở trong nhà. Chính vì thế, mới sau một thời gian ngắn, ngài Ensina đã tin vào khả năng của viên thư ký và chàng trở thành cố vấn tối cần thiết trong tất cả những công việc mà nhà tư bản tháo vát tiến hành hầu tăng thêm gia sản vốn đã khổng lồ của mình.

Lần này như chúng ta đã nói, câu chuyện bàn về những vụ đầu cơ béo bở và Martin đã nêu được ý kiến có khả năng mở ra những triển vọng mới cho hoạt động của chủ mình. Lòng đầy biết ơn, ông bắt đầu tìm cách để bày tỏ với chàng trai sự tri ân của mình.

- Tôi nhận thấy – ông nói – các buổi tối anh không bao giờ ở trong phòng khách.
- Việc học tập hoàn toàn không chừa lại cho cháu thời giờ rỗi rãi, thưa ngài – Rivas trả lời.

Những lời của ông Damsso làm chàng vui sướng không tả được vì chàng có được cơ hội ở bên Leonor và biết được những người ngưỡng mộ nàng nhiều hơn.

- Nhưng dù sao khi nào có được thời giờ thì anh cứ đến nhé – ngài Ensina vẫn nài nỉ - Tôi muốn anh tiếp cận giới thượng lưu nhiều hơn. Đối với một người trẻ tuổi định trở thành luật sư, những mối liên hệ như thế vô cùng có ích.

Ngay tối đó, Martin tận dụng luôn lời mời của chủ nhà và xuất hiện ở phòng khách của bà Engracia vào lúc chín giờ, khi những nhân vật mà bạn đọc quen biết đã tụ họp đầy đủ.

Cũng không thừa nếu chúng ta được biết rằng sau một thời gian ngắn ở Santiago, người hùng của chúng ta đã đổi mới trang phục một cách đáng kể. Biện pháp thực hiện đó là do San Louis nghĩ ra. Theo lời khuyên của chàng, Rivas đã đặt mua theo cách trả dần một bộ y phục ở một tiệm may thời trang với điều kiện mỗi tháng phải trả hai peso. Vì thế, chàng đã có được vẻ lịch thiệp mà hàng tháng vẫn còn lại mười tám peso cho những nhu cầu khác.

Để hiểu được nguyên cớ của tình trạng phấn khích trong nhà ngài Ensina buổi tối ấy, chúng tôi muốn thuật lại cho bạn đọc tình hình thời sự ở thủ đô, khi đó cũng sẽ hiểu được những câu chuyện mà các vị khách của bà Engracia trao đổi với nhau và trạng thái thần kinh của mọi người tại thời kỳ tất cả bị chính trị lôi cuốn mạnh mẽ đó.

Cái Hội bình đẳng mà chúng ta đã nhắc tới, lúc ban đầu vào năm 1850 hoàn toàn có rất ít hội viên nhưng đến thời kỳ đầy những sự kiện này đã nhân đội ngũ của mình lên với tốc độ nhanh chóng không thể tưởng tượng và trở thành đối tượng được quan tâm đặc biệt. Ngay bản thân tên gọi của tổ chức ấy cũng đã buộc chính phủ phải thận trọng, nhưng đáng cẩn trọng hơn nhiều

là bản cương lĩnh trong đó nêu lên những nguyên tắc hoạt động và sự hăng hái hưởng ứng những lời kêu gọi của hội từ phía hầu hết mọi tầng lớp nhân dân thủ đô. Sau một thời gian ngắn, số hội viên của Hội Bình đẳng đã tăng lên đến tám phần trăm và họ bàn luận những vấn đề nghiêm trọng nhất về cbsn xã hội cũng như về đường lối chính trị. Thế là dần dần thành phố Santiago mơ ngủ đã thức tỉnh trước cuộc sống mới, còn chính trị là đề tài của mọi cuộc chuyện trò. Nó làm bận rộn mọi trí não, đối với một số người nó đánh thức niềm hy vọng, đối với một số khác thì đem đến nỗi lo sợ.
Kể từ nay trong nhà những công dân cầu an nhất cũng nổi lên những cuộc tranh luận sôi bỏng, mọi người chia thành những đảng phái đôi nghịch. Nhiều cậu con trai không còn phục tùng bố mẹ, các cuộc cãi vã dữ dội phá tan sự yên tĩnh của hàng loạt gia đình. Tóm lại vào năm 1850, và muộn hơn một chút, năm 1851, ở Chi lê không còn sót một nhà nào không om sòm các cuộc tranh cãi hỗn loạn về chính trị và khó mà tìm được dù chỉ một người không tham dự vào một đảng phái nào đó đang chia xé xã hội. Ở Chi lê thời gian ấy có lẽ Likua không thể áp dụng được cái luật lệ của ông về những người thờ ơ với các vấn đề xã hội, bởi vì ông sẽ không tìm thấy ở đây những kẻ vi phạm luật lệ ấy.
Hội Bình đẳng đã tiến hành bốn phiên họp nổi tiếng ngay từ trước ngày 19 tháng 8 năm 1850, khi kỳ họp đáng chú ý của nó được triệu tập và được gọi là "cuộc họp được xua tan bằng dùi cui".
Cuộc họp nói trên diễn ra đúng vào cái buổi tối mà lần đầu tiên Martin quyết định xuất hiện ở phòng khách của người bảo trợ mình, trong giờ tiếp khách hàng ngày.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 11

Đó là buổi tối ngày 19 tháng 8, và đã mấy ngày nay trong thành phố loan đi những tin đồn dường như Hội Bình đẳng sẽ bị giải tán theo quyết định của chính phủ. Người ta lo sợ thuật lại câu chuyện về cuộc tấn công của bốn kẻ có vũ trang ở Chimbo. Cuộc tấn công xảy ra tuần trước, lúc đêm khuya, sau khi trong thành phố xuất hiện nhóm số 7 thuộc Hội Bình đẳng.

Lúc được ông Damasso giới thiệu với các vị khách, Martin ngồi xuống ghế và câu chuyện bị sự xuất hiện của chàng làm ngắt quãng lại tiếp tục sôi nổi.

- Chính phủ - ngài Fidel Elias tuyên bố thay cho câu trả lời sự phản đối của ai đó – có toàn quyền giải tán cuộc tụ họp của bọn mị dân. Bởi vì chính phủ là cái gì? Là những người có quyền lực. Nghĩa là họ có cả quyền truy tố bất cứ ai tuỳ ý.

Nghe được những lý lẽ độc đáo của đức ông chồng, bà Engracia sợ hãi lấy hai tay che mặt.

- Còn tôi xin nói với các vị điều này – ngài Simon Arenal tự cho mình là một nhân vật quan trọng, lên tiếng ủng hộ - bọn dân thường lẽ ra phải sung sướng vì họ được phép chơi đùa trong các ngày hội hè, thế mà họ lại dí mũi vào những việc mà họ chẳng hiểu gì hết. Nếu như bất kỳ tên thợ nào cũng bắt đầu bàn luận về chính trị thì lạy trời, tôi sẽ hết tin vào lợi ích của học vấn.

Đã tiêu tan hy vọng được vào một uỷ ban nào đó của chính phủ mặc dù vẫn mơ ước nó từ lâu, ông Damasso tối hôm ấy chịu ảnh hưởng rõ rệt của những tờ báo tự do mà ông nhớ gần như thuộc lòng các bài viết trong đó.

- Tự do hội họp – ông thốt lên – đó là điều thiêng liêng. Nó là một trong những thành quả trong thắng lợi của nền văn minh đối với chế độ dã man. Khước từ nó có nghĩa là thưa nhận rằng những người tuẫn tử vì tự do đổ máu một cách ủông phí, đồng thời…
- Tôi rất muốn nghe anh sẽ ca hát ra sao về những kẻ tuẫn tử và về tự do lúc nào người ta dọn tài sản của anh đi! – ông Fidel cắt ngang.
- Ông lầm rồi, bạn thân mến ạ! – ngài Simon Arenal xen vào – chẳng lẽ ông ngây thơ đến nỗi cho rằng những người ấy chọn cho mình cái tên như thế một cách vô cớ? Hội Bình Đẳng hướng tới việc thiết lập nền bình đẳng chung, mà sự bất bình đẳng về tài sản ngăn trở nhiều nhất việc đạt được mục tiêu ấy. Vì thế, rõ ràng những người giàu có sẽ trở thành những vật hy sinh.

- Đúng là như thế, họ sẽ là Boue émissaue (kẻ làm bung xung) – Agustin đế theo, không bỏ lỡ cơ hội chêm vào mấy tiếng Pháp.
- Ở đây không thể có hai ý kiến, thưa ngài – Emilio Mendosa trước đó chỉ gật đầu tán thưởng, giờ cũng lên tiếng khẳng định.

Ông Damasso lưỡng lự. Lý lẽ về mối nguy cơ đe doạ tài sản mà ở thời kỳ đó vẫn được sử dụng để hù doạ những người giàu có, có quan điêm tự do đã là cho ông bối rối và ngừng bặt.

- Những trụ cột của xã hội chúng ta như ngài – Mendosa tiếp tục – bây giờ cần phải lợi dụng cơ hội thuận lợi mà ra tay trợ giúp chính phủ.
- Tất nhiên, đó là nghĩa vụ của mỗi người con chân chính của tổ quốc – Fidel nhận xét theo tam đoản luận – bởi vì đối với chúng ta, chính phủ như cha đẻ. Và, đứng ra ủng hộ chính phủ, anh sẽ chứng tỏ mình là một con người yêu tổ quốc.
- Nhưng ông ơi – bà Francisca chen lời – lý lẽ của ông là lừa phỉnh, bởi vì…
- Chà chà! – chồng bà cắt ngang – Chính trị không phải công việc của phái nữ. Phải không anh bạn? – ngài hướng vào Martin ngồi gần ngài nhất.
- Tôi giữ quan điêm hơi khác, thưa ngài – Rivas điềm tĩnh.

Ông Fidel gần như sợ hãi, dán mắt vào chàng trai.

- Làm sao anh có thể nói… - ông bật nói. Sau đó, dường như vô tình nảy ra một ước đóan, ông hỏi – chắc anh chưa vợ…
- Vâng thưa ngài
- Ờ, vậy thì rõ rồi. Chúng ta sẽ không khi nào hiểu được nhau đâu.

Cánh cửa bật mơ/ và trên ngưỡng cửa phòng khách xuất hiện Clemente Valencia, người bao giờ cũng đến muộn hơn tất cả.

- Tôi từ đường Las Monkhitas đến thẳng chỗ các ngài đây – chàng ta tuyên bố - Tôi bị một đám đông giữ lại.
- Cái gì? Cách mạng nổ ra rồi à? – Hai ông Fidel và Simon cùng thốt lên một lúc, mặt tái đi vì sợ hãi.
- Hiện thời thì chưa nổ ra, nhưng nếu xảy ra chuyện ấy thì đó là do lỗi của chính phủ - Valencia đáp lời làm cho tất cả sửng sốt vì họ đã quen nghĩ rằng chàng tư sản này đến hai chữ cũng không ghép được với nhau.
- Thật đúng là chính trị làm cho cả những kẻ ngu độn trở thành hùng biện! – bà Francisca nói thầm với Leonor đang ngồi bên\/
- Hãy nghe đây, anh bạn. chuyện gì xảy ra với anh thế? Cậu cứ hổn hà hổn hển – Agustin nói với Clemente Valencia đang im bặt trong khi các vị khách đòi chàng ta tiếp tục giảng giải.
- Mà đúng là cái gì xảy ra với anh thế? – tất cả đồng thanh hỏi.
- Cuộc họp toàn thể các hội viên Hội Bình Đẳng đã được triệu tập – Clemente mở đầu.

- Việc ấy chúng tôi biết rồi.
- Nó đã bế mạc lúc 10 giờ tối.
- Một tin tức cực kỳ quan trọng! – bà Francisca tiếp lời.
- Thì nói tiếp đi – Agustin không nén được – cái gì nữa nào?
- Khi trong phòng họp còn lại một số hội viên của hội thì có một nhóm người nào đó nhảy vào và tấn công họ bằng dùi cui.
- Bằng duì cui à? – một vài giọng nói vang lên.
- A coup de batons – Agustin kéo dài giọng mũi.
- Nhưng đấy là sự dã man thật sự! – bà Francisca giận dữ - Lẽ nào những hành động như thế lại được phép xảy ra ở một đất nước văn minh?
- Vợ ơi là vợ! – ông Fidel cố khuyên bà – Chính phủ biết phải làm gì rồi. Đừng có can thiệp vào chính trị.
- Nói gì thì nói chứ việc đó đúng là quá quắt – Agustin nói – Rõ ràng là vượt quá giới hạn.
- Nghĩa vụ của chính quyền – ông Simon lên giọng long trọng – là phải bảo vệ sự yên tĩnh của chúng ta, mà cái hội của bọn nổi loạn này lại đe doạ chính sự yên tĩnh ấy.
- Không thật là khủng khiếp! – bà Francisca tiếp tục khẳng định một cách xúc động.
- Không sao! Dù gì thì sức mạnh cũng ở phía chính phủ!
- Và rất tốt vì bọn họ đã được đối xử xứng đáng – ông Fidel nói thêm – Cứ để cho họ đừng có thò mũi vào việc không phải của mình.
- Việc này có thể dẫn đến một cuộc cách mạng – ông Damasso nhận xét.
- Chuyện nhảm nhí! – ông Simon phản đối - có làm thế thì mới gây được sự kính trọng chứ. Bất cứ chính phủ nào cũng cần phải biểu lộ sức mạnh và chỉ như vậy mới có thể lãnh đạo được nhân dân.
- Nhưng việc làm này có nghĩa là áp chế chứ đâu phải lãnh đạo! – Martin lên tiếng phản đối, vì suy nghĩ đúng đắn và tâm hồn cao nhã của chàng nổI dậy chống lại những lý lẽ của những người theo phái chuyên quyền.
- Ngài Simon hoàn toàn đúng – Emilio Mendosa xen vào – đối với kẻ thù thì phải nghiêm khắc hơn nữa.
- Thật là một lý luận vô cùng lạ lùng, thưa công tử - Martin xúc động đáp lại – Tôi luôn cho rằng những người cao thượng cần phải có lòng khoan dung đối với kẻ thù.
- Đối với bất cứ kẻ thù nào, chỉ loại trừ bọn tự do! – Mendosa buông xõng một cách khinh miệt.

Khó khăn lắm mới nén được phẫn nộ, Rivas bỏ ra phía chiếc bàn.

- Đừng có tranh luận với họ làm gì, anh sẽ không nghe được mớ lý lẽ

nào khác đâu – bà Francisca nói với chàng.
Các vị mày râu vẫn tiếp tục bàn cãi về chính trị, các bà thì ngồi quanh chiếc bàn trên đó đã được người hầu đặt sẵn một khay chứa đầy những ly sô cô la. Suốt cả buổi tối, Martin không rời mắt khỏi Leonor, nhưng chàng cũng không thể hiểu cô gái có thái độ ra sao đối với các lập luận khác nhau của đám khách. Chàng cũng không thể biết Leonor ưa thích ai hơn trong số những kẻ ái mộ, nàng nói chuyện lúc với người này khi với người khác, nhưng vẻ mặt của nàng không hề biểu lộ điều gì ngoài vẻ lịch thiệp thường tình và hoàn toàn không có cái nét ngượng ngùng của một người phụ nữ đang lắng nghe những lời mơn trớn trái tim mình. Song phát hiện đó hoàn toàn không làm cho Martin vui mừng. Ngược lại nó làm cho chàng chán ngán.
Chàng trai nghĩ rằng một khi Leonor thờ ơ như thế đối với cả chàng công chức bảnh bao, cả chàng công tử hiếu danh giàu có thì hiển nhiên là đối với mình, không đời nào nàng lại thèm chú ý. Bởi vì chàng không hề có một ưu điểm gì để mà tranh đua với những con người sang trọng dường ấy, những con người mà trong thâm tâm chàng đã coi như đối thủ của mình. Nhưng đồng thời Martin cũng nhận thức càng rõ rệt hơn rằng suốt đời chàng sẽ bị lệ thuộc vào cô gái xinh đẹp đã được tình yêu của chàng phủ lên một vầng hào quang. Những suy tưởng của chàng trai trong giờ phút ấy giống như hai giọt nước với những tình cảm đa sầu hay nảy sinh ở bất cứ kẻ nào đang yêu mà không có hy vọng gì được đáp lại, và có lúc thậm chí chàng còn cảm thấy dường như Leonor quá ư tuyệt vời đến mức nàng không ban tặng tình yêu cho bất cứ ai, kể cả người đã chết.
Chàng kiềm giữ một cách khó khăn để không cho phép mình lúc nào cũng nhìn cô gái vì sợ rằng biết đâu đám khách chẳng đoán biết được những gì đang diễn ra trong lòng mình. Trong khi đó, Matilda cùng cô chị họ rời khỏi bàn và ngồi vào một góc khuất của phòng khách.
- Chàng trai đó chính là bạn của Raphael đấy! – Leonor nói và kín đáo đưa mắt chỉ Martin.
- Chị biết không, em thấy chàng tra trông rất được – Matilda nhận xét.
- Chà, vì em không phải là hoàn toàn không thiên vị - Leonor bác lại với nụ cười ranh mãnh.
- Thế chị không hỏi gì thêm chàng về Raphael à?
- Không. Em hiểu không, chàng ta tưởng rằng chị yêu San Louis và hơn nữa lại còn tỏ ra phật ý vì bị chị gọi đến để đặt ra một lô câu hỏi.
- Thế nghĩa là chàng ta vào loại kiêu hãnh đấy chứ?
- Còn hơn thế nữa, chị rất ngạc nhiên là tối nay chàng ta vào đây, từ trước đến giờ không có chuyện này. Trong bữa ăn, Martin thường im lặng và chỉ nói khi nào có người hỏi điều gì. Những khi như thế chàng ta luôn tỏ thái

độ coi thường những thứ chân lý nhàm tai sáo rỗng.

- Em nhận thấy chi nghiên cứu chàng ta rất kỹ càng! – Matilda âu yếm cười chế giễu – Em có cảm tưởng là chị chú ý đến chàng ta nhiều hơn tất cả những người ngưỡng mộ vẫn thường đến đây.
- Thật là nhảm nhí! – Leonor thốt lên và quay đi với vẻ phật ý.

Nhưng dù sao nhận xét của Matilda cũng buộc Leonor phải nghĩ đến thực tế là vô tình nàng đã quan tâm đến Rivas nhiều hơn tất cả các chàng trai khác cộng lại. Ý nghĩ ấy làm cho cô gái ngượng ngùng và hai má nàng ửng hồng khi nhớ lại Martin đã mừng rỡ như thế nào lúc nàng giải thích vì sao mình gạn hỏi chàng về San Louis. Bạn đọc sẽ hiểu một cách dễ dàng vẻ ngượng nghịu bất ngờ và nét mặt ửng đỏ ngoài ý muốn của Leonor nếu như chỉ nhớ tới tính cách của cô tiểu thư được nuông chiều này, người đã kiêu ngạo cự tuyệt những chàng trai giàu có và thanh lịch nhất thủ đô. Mặc dù nàng cũng đã từng nói với cô em họ về ý muốn yêu được một người nào đó, nhưng trên thực tế nàng hết sức tự hào với việc tỏ ra hoàn toàn thờ ơ trước những chàng trai đã làm cho các cô bạn phải thán phục. Chính vì thế, khi hiểu rằng mình đã để ý đến một người , thoe nàng là không có gì đáng để ý, Leonor cảm thấy bực tức và lập tức quyết định thử thách nghị lực của mình hòng thắng lại cái mà nàng tự gọi là sự yếu đuối không chủ tâm – trái tim phụ nữ rất sùng bái những thử nghiệm kiểu ấy. Chính những thử nghiệm này giúp cho các đại diện của phái đẹp lừa phỉnh được nỗi buồn chán và đem đến cho họ sự phong phú trong cuộc sống đơn điệu đôi khi đầy ưu phiền của mình. Kể từ phút ấy, người đẹp nhìn Martin như là kẻ thù, cô gái đáng thương không hề ngờ tôi quyết định nói trên sẽ dẫn đến kết quả trái ngược, nàng không thoát khỏi cái mà nàng gọi là sự yếu đuối không chủ tâm mà trái lại, bắt đầu nghĩ về chàng trai nhiều hơn.

Trong khi đó Martin rời phòng khách với tâm trạng hoàn toàn chán nản. Giống như bất cứ người nào mới yêu lần đầu, chàng không cố gắng kìm nén tình cám và dường như lại thấy thích thú với những đau khổ mà tình yêu đem đến cho mình. Toàn bộ tâm trí chàng chìm đắm trong một bài ca bi ai gắn chặt với những khổ sở ban đầu của con tim. Bị hành hạ trong nỗi bất hạnh, chàng cảm nhận vi .dịu ngọt thấm thía chưa từng thấy của việc làm cho nó sâu sắc the6m. Trong hoàn cảnh ấy, tình yêu đem đến cho tâm hồn ta một cảm giác giống với cảm giác khi nhìn xuống một vực thẳm ngay dưới chân mình. Rivas đo độ sâu của vực thẳm ấy bằng cái nhìn nội tâm và đau đớn hiểu rằng mình không bao giờ chiếm được tình yêu của Leonor.

Sự xao động tâm hồn ấy suýt nữa làm cho Martin quên mất cuộc gặp gỡ mà San Louis đã hẹn vào ngày hôm qua, Martin chỉ nhớ đến điều đó khi Raphael nhắc chàng sau giờ học.

- Cậu có nhớ là tớ đợi cậu tối nay ở nhà không đấy?

- Thế cậu sẽ đưa tớ đi đâu?
- Cậu đến rồi sẽ biết. Tớ định tiến hành chữa trị mà.
- Cậu định chữa trị cho ai đấy?
- Cho cậu. tớ nhận thấy các triệu chứng đã trở nên nguy hiểm.
- Tớ e rằng tất cả đều vô ích – Martin buồn bã bắt tay của Raphael chìa ra tạm biệt.

San Louis không đáp lại nhưng đi cách Rivas vài bước, chàng thở dài buồn rầu, điều đó lập tức cho ta hiểu rằng chàng vừa nói với giọng vui vẻ chỉ vì muốn khích lệ bạn mà thôi

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 12

Đúng 8 giờ tôi, Martin đến ngôi nhà cũ kỹ ở đường Senis, nơi Raphael sống. San Louis ra đón, đưa chàng vào một căn phòng được bày biện trang nhã.

- Tổ ấm của tớ đây bằng- chàng nói và chỉ cho bạn một chiếc ghế bành bọc da dê thuộc.
- Đi qua ngôi nhà này – Martin nhận xét – khó có thể tin rằng nó lại có một căn phòng được bày biện xa hoa đến thế.
- Tất cả những gì cậu thấy xung quanh – Raphael trả lời – đó là hồi ức về thời kỳ tuyệt đẹp. Trong cuộc đời tớ đã bị mất nhiều thứ - chàng buồn rầu nói tiếp – nhưng tình yêu đối với các tiện nghi tớ vẫn còn sót lại, và tớ giữ gìn được những đồ gỗ của mình. Mà tốt hơn là ta nên nói chuyện khác đi, tớ muốn làm cho cậu vui để chính mình cũng được vui. Cậu biết là tớ sẽ đưa cậu đi đâu không?
- Tớ không thể đoán được.
- Tớ sẽ vừa cạo râu vừa kể cho cậu nghe tất cả.

San Louis lôi từ trong hộp một bộ đồ cạo, khuấy bọt xà phòng rồi ngồi xuống trước tấm gương quay hình tròn.

Sau khi chủân bị xong xuôi, chàng bắt đầu cạo và thỉnh thoảng quay sang nói chuyện với Martin.

- Cậu nghe đây, tớ sẽ đưa cậu đến một nhà có hai cô nàng rất kiều diễm, và cậu sẽ được dự một buổi dạ hội gia đình mà một số nơi ở Santiago gọi là Picholeo – buổi liên hoan gia đình – nếu cậu biết ý nghĩa của từ này thì cậu sẽ hiểu ngay rằng ở đó tụ họp hoàn toàn không phải những vị quý tộc thủ đô. Những người mà hôm nay cậu sẽ là khách thuộc vào một đẳng cấp xã hội chúng ta vẫn gọi là giai cấp trung lưu.
- Mấy cô gái ấy thế nào? Cậu kể rõ hơn về họ đi chứ - Rivas yêu cầu khi thấy San Louis dừng lại.
- Tớ kể ra ngay đây, ta sẽ theo thứ tự nhé! Gia đình bao gồm bà mẹ goá, một cậu con trai cao lớn và hai cô con gái. Như lẽ thường, ta bắt đầu từ phái đẹp. Bà mẹ goá tên là Bernarda Kordero de Molina. Bà đã ngoài 50 tuổi, nhưng so với những người phụ nữ cùng tuổi thì bà khác ở chỗ ham vui chơi một cách vô độ, cũng như nói chung ham mê nhiều thứ khác nữa. Hai cô con gái tên là Adelaida và Edelmira. Cô chị do cha đỡ đầu đặt tên, còn cô em do bà mẹ. Trong lúc có mang, bà đến rạp hát xem "Othello" thế là bà bỗng

muốn đặt cho con út của mình cái tên gợi nhớ tới những ấn tượng từ vở kịch. Cậu sẽ còn được nghe về sự kiện trọng đại này do chính bà ta kể. Adelaida ấp ủ trong lòng niềm hy vọng xứng với nhân vật của một vở kịch. Nàng mơ ước chồng mình sẽ là một công tử - kabaljero. Đối với những người đại diện cho tầng lớp tiểu tư sản không hề có khái niệm thế nào là phòng khách thì công tử hoặc như họ nói, chàng trai nhà giàu – đó là tột đỉnh của sự hoàn thiện, bởi vì trong tầng lớp của họ, mọi người được tiếp đón theo y phục. Cô em Edelmira là một cô gái dịu dàng và mơ mộng giống hệt nhân vật của những tiểu thuyết châm biếm mà nàng đọc trong các tạp chí do một người hàng xóm, vừa bán báo vừa là mọt sách, đưa cho. Hai chị em gái có nét giống nhau, cả hai có bộ tóc màu hạt dẻ, nước da trắng, cặp mắt thẳm và làn môi tuyệt mỹ. Song vẻ mặt của mỗi người lại khác nhau. Diện mạo của Adelaida phản ánh thói hiếu danh bẩm sinh, còn Edelmira là khả năng yêu một cách vô tư lự và quên mình. Trái tim của nàng, như Balzac đã viết về một nhân vật của ông, giống như miếng bọt biển có thể nở phồng lên vì một giọt tình cảm nhỏ nhất.
còn về em trai của hai cô thì như thế này, hắn 26 tuổi, trí tuệ thì không có gì nổi bật. Những chàng trai kiểu đó thường được gọi là phá gia chi tử, ngoài ra hắn ta còn được cha mẹ đặt cho cái tên Amador nữa. Bộ ria và chòm râu nhỏ hoà hợp không chê vào đâu được với tư chất cũng như những trò tiêu khiển của hắn, vừa chơi ghi ta hắn vừa ca một câu không diễn tả được điều gì. "Em – cuộc đợi của anh[1]" Tóm lại, một nhân vật lý thú. Rồi cậu sẽ tự thấy.
bây giờ tớ sẽ thử giải thích cho cậu xem gia đình bà Molina sống ra sao khi không có chỗ nương tựa nào khác ngoài cái đồ bỏ đi ấy. Cần nhận định ngay rằng đây là lãnh địa rộng lớn cho đủ thứ ước đoán. Theo ký ức của bà Bernarda thì chồng bà, ông Damian Molina, thuộc một gia đình nề nếp. Cậu cũng sẽ được nghe bà ấy nói điều này. Hầu như cả đời ông ấy sống trong cảnh nghèo túng, và như tớ được biết, ông có để lại một vốn liếng nho nhỏ là tám nghìn peso mà nhờ đó mẹ con bà goá thoát khỏi cảnh bần cùng.
Amador, sau khi phung phí hết tài sản thừa kế của cha, đã cưỡi lên cổ bà mẹ, còn để có những khoản chi tiêu nhỏ thì hắn kếm tiền bằng bài bạc. Khi có bầu cử, hắn hoặc là trở thành người sốt sắng ủng hộ phái tự do nếu như phe đối lập trả nhiều tiền hơn chính phủ, hoặc giữ lập trường vô cùng bảo thủ nếu như chính phủ tỏ ra hào phóng hơn, đôi lúc hắn quyết định, như một triết gia chính cống, phục vụ cùng một lúc cho hai phái vì theo hắn nói, cả những người bảo thủ lẫn tự do đều là đồng bào mình.
Thật là khó tin nếu như trong một ngôi nhà có hai người đẹp mà lại không có tổ ấm cho tình yêu. Và thực tế đã phải có. Nhưng chưa chắc cậu đã tin nếu tớ nói tên của kẻ ái mộ cực kỳ hay ghen của Adelaida.
- Ai thế? Martin hỏi.

- Người nối dõi hào hoa của ông chủ cậu.
- Agustin ư?
- Chính chàng ta. Không bao lâu sau khi từ châu Âu về, chàng ta đã đến ngôi nhà ấy với một người bạn. chàng công tử bột cứ tưởng rằng sẽ chinh phục được Adelaida không khó khăn gì với những bộ y phục và những câu tiếng Pháp, chính vì thế khi vấp phải sự cự tuyệt quyết liệt của nàng thì sự việc đã chuyên hướng đáng kể. Giá nàng yêu thì có lẽ chàng ta chỉ quyến rũ cho được rồi bỏ rơi ngay. Nhưng sự kháng cự bất ngờ đã làm cho ý muốn nhất thời chốc lát của chàng ta mang tính chất đam mê thật sự.
- Thế còn cô em thì sao? Nàng yêu ai chưa?
- Hiện thời thì chưa. Một sĩ quan cảnh binh có săn đuổi một cách vô vọng, thậm chí còn hỏi cưới nàng, nhưng Edelmira rõ ràng là ước mơ một người tình lãng mạn hơn theo kiểu những nhân vật trong các tiểu thuyết ưa thích của mình và nàng quyết liệt từ chối mọi sự tán tỉnh làm cho vị này phải chất chứa trong trái tim can đảm của mình sự buồn chán nặng nề như thể cả đời không được thăng cấp vậy.

Raphael đã sửa soạn xong và chải đầu lại lần cuối. Đúng lúc dó Martin nhận thấy một bức ảnh nhỏ trên bàn viết.

- Này cậu! – chàng thốt lên – tớ thấy khuôn mặt này rất quen.
- Thật thế à? Cũng có thể - San Louis trả lời và đẩy cây nến xa khỏi bức chân dung – Thế nào, lên đường chứ? – chàng hỏi thêm, tay nhấc cái giá nến ra khỏi bàn, dường như để soi đường cho khách.
- Tớ sẵn sàng – Martin đáp, chân bước ra cửa.

Đôi bạn đi về phía đường Del Kochekhio và chẳng bao lâu họ dừng chân trước một ngôi nhà. Cổng dẫn vào sân khóa chặt theo lẽ thường khi trong nhà có tiệc.

Raphael đập mạnh vào cổng và một cô hầu nhanh chóng chạy ra.

- Chúng mình đến đúng vào lúc cuộc vui sôi động nhất – Raphael nói với Martin khi đôi bạn dừng lại trước cái cửa sổ nhìn ra chiếc sân nhỏ họ đang đứng.
- Số người ở đây động hơn rất nhiều so với tớ nghĩ khi nghe cậu kể chuyện – Rivas nhận xét.
- Đó là các cô bạn của hai cô con gái bà Bernarda, rồi lại bạn của các cô bạn này nữa. Cậu nhìn kìa, kia là Adelaida, cậu nói sao về nàng hả?
- Hiển nhiên là nàng đẹp. Nhưng khi nàng nhíu lông mày thì trên nét mặt đó có nét gì đó tàn nhẫn, và điều đó chứng minh cho tính cách tính toán chi li làm ta phải đề phòng. Cũng có thể tớ cảm thấy như vậy chỉ vì cậu đã kể sơ qua về nàng.
- Không, không, cậu nói đúng, tất cả cái đó in rõ trên vẻ mặt Adelaida. Nhưng những kẻ thiên cận thì lại nhận thấy trong nét khắc nghiệt ấy dấu

hiệu của sự cao cả. Chàng Agustin Ensina nổi tiếng của cậu khẳng định rằng Adelaida dường như giống với một nữ hoàng. Cậu hãy quan sát kỹ xem sự khác biệt lớn thế nào giữa nàng và Edelmira đứng ngay bên cạnh, mặc dù hai chị em tưởng như rất giống nhau. Hãy lược bỏ cái vẻ thẫn thờ thái quá trong ánh mắt do tính mơ mộng đem lại thì Edelmira quá là tuyệt vời.

- Cậu có lý – Rivas đáp lời – nàng hấp dẫn hơn cô chị nhiều.
- Nhìn kìa, nhìn kìa! – San Louis nắm lấy tay Martin. – Còn kia là Amador em trai của họ. Cậu thấy không, hắn vừa nhấc ly rượu pha đường. Cậu có thấy hắn cũng tuyệt vời theo kiểu riêng của mình không? Có đáng giá gì một cái áo gi lê bằng tơ màu trắng mà một cô nàng nào đó cần mẫn thêu vào đó mấy đường chỉ màu! Còn hai sọc màu gạch trên cà vạt nữa! Chẳng lẽ chúng không tạo cho toàn bộ tư chất của hắn một cái mẽ ngoài? Và còn gì hùng hồn bằng mớ tóc uốn quăn kỹ lưỡng như thể tóc giả kia? Ngay cả hoạ sĩ cũng không nghĩ được một chi tiết nào hay hơn để khắc hoạ bản chất của hắn. Cậu xem kìa, hắn đưa ly rượu mùi cho cô gái mới phong nhã làm sao! Hắn đang như cá gặp nước.

Trong khi đó một người bạn đến gần gã trai đang được đôi bạn chú ý và nói thầm điều gì đó vào tai hắn. Amador tiến về phía cửa ra vào và chỉ một phút sau đã ra đến sân, nơi San Louis và Rivas đang đứng.

- Chào các vị - hắn đến gần – xin cho chúng tôi vinh dự được mời các vị vào đại sảnh.
- Chúng tôi cũng vừa mới mang găng tay xong – Raphael đáp – và chuẩn bị vào – sau đó chàng đưa Rivas lại – Thưa ngài Amador, tôi rất vui sướng được giới thiệu với ngài đây là ngài Martin Rivas, còn đây là ngài Amador Molina – chàng ngoảnh lại nói với Martin.
- Xin hết lòng phục vụ ngài – Amador lịch thiệp đáp lại cái cúi chào của Martin.

Rồi cả ba bước vào gian phòng mà Amador đã gọi một cách long trọng là đại sảnh.

Chú thích:

[1] Chữ cuộc đòi phát âm sai, tạm dịch là "đợi"

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 13

Ánh mắt của mọi người trong phòng đổ dồn vào những người mới vào. Các chàng trai đáp lại cái cúi chào của Raphael và Martin với vẻ gượng gạo và dè dặt, còn các nàng thì khúc khích cười rồi thì thầm với nhau.

Sự vui vẻ ồn ào chấm dứt. Nhưng lúc đó bà Bernarda bước ra giữa phòng và, tay chống nạnh, bà nói oang oang phá tan bầu không khí lặng ngắt đang ngự trị trong phòng.

- Này các con bồ câu bé nhỏ! Sao cứ ngây người hết ra như thế? Hay là chưa bao giờ nhìn thấy con người?

Lời hô hào của bà chủ nhà mau chóng có hiệu nghiệm. Các nàng làm bộ cúi đầu bẽn lẽn, còn các chàng công tử trở lại mạnh dạn.

- Mà bà Bernarda nói đúng đấy! – ai đó kêu to – Nào, chúng ta nhảy điệu Kadril đi!

Một trong những người bạn của gia đình ngồi vào chiếc đàn dương cầm do chính mình đã tỏ nhã ý đem tới vào ban sáng để phục vụ đêm hội và lanh lẹ chơi điệu kadril. Các cặp lập tức được hình thành, không câu ne6. tuổi tác cũng như những ước lệ vô bổ, tất cả muốn tham dự vào điệu nhảy. Bên cạnh một bà sồn sồn cỡ tuổi 50 là cô con gái 14 tuổi chỉ thiếu điều nhảy cẫng lên vì sốt ruột. Cô nàng muốn tỏ ra đã trưởng thành và cũng vì thế mà cứ cố kéo cái váy ngắn cũn cỡn xuống.

- Có thôi đi không, mày xé rách cả váy bây giờ - bà mẹ bực bội cằn nhằn, làm cho ông bạn nhảy thấy chán vì đang ham muốn tột độ được nổi bật lên trước Raphael và Martin bằng những điệu bộ lịch lãm của mình.

Tromg một góc khác của căn phòng, một chàng nào đó cố ý nói thật to mấy câu tâng bốc bạn gái để làm ra vẻ mấy vị khác quan trọng không hề làm cho chàng ta phải ngượng ngập.

- Thưa tiểu thư – tiếng chàng ta vang lên – tiểu thư đúng là một kẻ lừa đảo thật sự chỉ chực đánh cắp trái tim người khác.

Cô gái đỏ mặt khẽ đáp:

- Công tử đánh gía về tôi khá cao đấy.

Bà Bernarda, để xứng đáng là bà chủ nhà, đi từ cặp này đến cặp khác, và nói với khách tớ câu đùa vui theo kiểu của mình. Khi đến gần bà sồn sồn mà bạn

đọc đã biết, bà Bernarda nheo mắt ranh mãnh rồi lắc đầu thốt lên:
- Các vị xem này, bà già đã ly dị thế nào mà chiếm được một chàng cừ khôi biết bao! Đấy con gái cứ học tập mẹ ấy, đừng có bỏ lỡ.
- Thì sao nào – bà mẹ không hề bối rối – thế nghĩa là theo bà chỉ có các cô gái mới có thể tiêu khiển hay sao?
Amador không sao kiếm được cho mình một cô bạn nhảy – không hiểu sao các nàng không thèm ngó tới hắn.
- Thưa tiểu thư – hắn gạ gẫm một cô nàng – liệu tiểu thư có ban tặng vinh hạnh cho tôi không?
- Nhưng cả đời tôi chưa hề nhảy điệu Kadril. Giá như ông mời tôi nhảy Porka [1] - nàng đáp với giọng khàn khàn.
- Đừng làm bộ làm tịch, Marikita – bà Bernarda ném một câu – cô học được ngay thôi, chẳng có gì là phức tạp đâu.
Sau một phút lưỡng lự, cô nàng thích polka đánh bạo tham dự vào điệu kadril mà mọi người cuối cùng đã bắt đầu nhảy theo nhịp đệm của chiếc dương cầm bị mất điều hướng, chàng nghệ sĩ chơi say sưa đến nỗi chiếc ghế đang ngồi kêu lên kèn kẹt như một nhạc cụ huyền bí nào đó.

Tiếng nhạc Kadril nghe được một cách khó khăn trong tiếng ồn ào náo loạn của những cặp nhảy và khán giả. Marikita và cô bé 14 tuổi chốc chốc lại nhảy sai và tất cả tranh nhau chỉ dẫn cho họ.
- Bước về phía này, Marikita!
- Đúng rồi, còn bây giờ nghiêng người…
- Ồ, không phải, hoàn toàn không phải thế…
- Hãy nhìn tôi và làm theo cho thật đúng – Amador nói với Marikita và ẻo lả lắc lư cùng cô bạn nhảy.
- Xin các vị đừng có la hét nữa, chẳng nghe thấy tiếng nhạc gì hết – nghệ sĩ dương cầm la lên.
- Tốt nhất là uống một chút rượu vang để lấy can đảm đi – bà Bernarda đưa ra một ly lớn cho chàng ta.
Lúc ấy Amador vỗ tay ra hiệu cho nghệ sĩ dương cầm bắt đầu chuyển qua vũ điệu mới. Nhưng cô bé 14 tuổi của bà sồn sồn không hiểu sao cứ nghĩ đến việc lặp lại các bước nảy của vũ hình ban đầu làm cho chàng bạn nhảy rối tung cả lên, điều đó dẫn đến sự nhốn nháo khủng khiếp, một lô những lời quở trách bực bội trút lên những cặp nhảy vụng về. Sự nhốn nháo xảy ra làm não ruột ghê gớm những người đã cố sức tạo cho bữa tiệc tính cách của một buổi vũ hội thượng lưu chính cống. Trái lại đối với bà Bernarda thì toàn bộ cảnh náo động ấy đem lại niềm khoái cảm thật sự và các cặp nhảy càng lẫn lộn bao nhiêu bà càng cười bấy nhiêu.
- Xem kìa, nhảy như thế chứ! Thật hết nói! – bà cười sặc sụa, tay vẫn

không rời ly rượu.
Điều làm cho Martin cực kỳ sửng sốt là Raphael vui đùa còn hơn cả những người khác. Giọng nói sang sảng của San Louis át hết tiếng ồn ào và chốc chốc lại vang lên ở những góc khác nhau của căn phòng. Chàng cố ý phá rối các cặp nhảy vốn đã rối trí quá rồi và khi trật tự cuối cùng đã ổn định thì chàng lại nẫng mất cô bạn nhảy trẻ của một anh chàng đang nhìn ngơ ngác làm cho mọi chuyện tiếp tục rối tung lên vô phương cứu chữa.
Rivas đột nhiên khám phá được những nét mới của bạn mình, những nét hoàn toàn không phụ hợp chút nào với bản tính sầu tư nghiêm nghị thường nhật. Hơn nữa chàng cũng đoán nhận trong sự vui đùa buông thả của San Louis có cái gì đó như cố tìn hvà giả tạo.
- Bạn ông được tất cả mọi người ở đây yêu mến – bà Bernarda nói khi đến gần Martin.
- Có lẽ tôi chưa bao giờ nghĩ rằng Raphael lại vui nhộn đến thế - chàng trai đáp lời.
- Ông không biết đấy thôi. Ở đây ông ấy luôn luôn là người đầu tiên nêu sáng kiến và làm chủ trò luôn, nhưng ông ấy có tấm lòng mới thật tuyệt vời. Mà ông có biết ông ấy đã làm gì cho chúng tôi chưa?
- Chưa. Raphael không hề nói gì với tôi cả.
- Ông thấy không, đó cũng là phẩm chất cao đẹp của ông ấy. Không khi nào Raphael hé nửa lời về những việc thiện mình đã làm! Nhưng tôi sẽ kể mọi chuyện để ông hiểu rõ hơn về bạn mình. Năm ngoái tôi bị bệnh rất nặng suýt nữa thì chết. Sau đó, nhờ trời, tôi hết bệnh. Và thế là khi tôi định trả tiền cho bác sĩ và hiệu thuốc thì mới biết rằng Raphael đã thanh toán đầy đủ với họ rồi, vâng, ông ấy là người thật quý hoá.
Những lời chứa đựng lòng biết ơn chân thành của bà Bernarda gây cho Martin một ấn tượng mạnh mẽ và chàng càng chú tâm quan sát bạn mình hơn trong lúc chàng ta đang đùa vui hết cỡ, tạo cho căn phòng một vẻ gì đó không tưởng tượng được.
Cảm nhận ánh mắt chăm chú của Martin hướng vào mình, Raphael vội đi về phía chàng. Bấy giờ trên mặt chàng ta đã không còn dấu vết nào của sự vui đùa mới có trước đó, chàng lại trở nên buồn rầu và ưu tư.
- Cậu biết không, có một nguyên tắc – chàng nói với Martin – càng ít gò bó càng vui hơn.
- Thế sự thật cậu có thấy vui không?
- Ồ vui hay không thì có gì khác nhau? – Raphael chua chát đáp – Điều cốt yếu là lãng quên.
Nói xong mấy lời ấy chàng đi khỏi, còn Martin sang phòng bên và bất ngờ chạm trán Agustin ăn diện cực kỳ bảnh bao. Hai chàng trai nhìn nhau đắn đo một chút, thậm chí hơi đỏ mặt và bối rối.

- Anh cũng ở đây à, Rivas thân mến? – cuối cùng chàng công tử phá tan sự im lặng.
- Như anh thấy đấy – Martin bình tĩnh đáp – và xin thú nhận là tôi không hiểu vì sao anh lại ngạc nhiên, bởi vì anh cũng tới đây mà.
- Ồ không, anh không hiểu ý tôi. Đơn thuần chỉ vì ở nhà chúng tôi thấy anh thích cô độc, còn tôi thì, nói thành thực, rất muốn đến nơi này, các tiểu thư ở đây có cái gì đó làm tôi nhớ đến mấy cô gái Paris.

Dứt lời, Agustin vội vã đến gặp bà Bernarda, người vừa ban cho chàng ta một nụ cười mê ly nhất, người dẹp thuở xa xưa hoàn toàn quên khuấy mất là trong miệng mình chỉ còn tất cả ba cái răng.

Vừa trông thấy chàng Ensina, Raphael lại đến bên Martin và cầm khuỷu tay kéo đi theo mình

- Cậu chào hỏi công tử Paris rồi hả? – chàng hỏi Martin trong lúc bắt tay Agustin – tất cả tiểu thư ở đây đều điên đầu vì chàng ta đấy.
- Tôi thấy anh đang trong tâm trạng vui vẻ, anh bạn ạ - Agustin đỏ mặt khoái chí – tôi rất mừng vì điều đó.

Rồi vung vẩy sợi dây đeo đồng hồ bằng vàng, chàng công tử đi vào phòng, tự dối mình bằng niềm hy vọng cuối cùng sẽ chinh phục được trái tim của nàng Adelaida kênh kiệu.

Điệu Kadril chấm dứt và bà chủ nhà mời những người bạn thân thiết nhất cùng chơi bài monte.

- Giải trí một chút đâu có tội lỗi gì – bà mệnh phụ khả kính tuyên bố khi đặt bộ bài lên chiếc bàn mà xung quanh đã đủ mặt những đối thủ quen thuộc.

Từ phòng khách vọng lại tiếng đàn ghita và cánh trẻ trong đó có Raphael cùng Martin vội vã đến đó.

Amador đang chơi. Ngồi trên một chiếc ghế thấp, hắn gẩy nhẹ lên hàng dây đàn và lướt nhìn đám thính giả với ánh mắt lờ đờ. Chínn cô người hầu đã mở cổng cho Rivas và San Louis mang rượu ra mời khách. Cả nam giới lẫn phụ nữ đều uống. Đặt ghitar sang một bên, Amador lấy từ khay hai ly rượu và yêu cầu Raphael cùng Martin uống cạn.

Mọi người đều uống thật nhiều một cách thích thú và chẳng bao lâu mặt mũi cánh trẻ đã đỏ ửng hết lượt. sự vui vẻ tăng lên. Ai đó khoái chí kêu to:

- Chúng ta nhảy điệu Kueka nào! Kueka[2]!

Những chiếc khăn quàng bay tứ tung lên không, một cô gái trẻ bước ra giữa phòng và Rivas không tin vào mắt mình khi thấy nàng đưa tay cho chính viên sĩ quan đã từng tra hỏi chàng ở trạm cảnh binh.

- Chàng lính này đã trực trong cái đêm tớ bị bắt đấy – chàng nói thầm với Raphael.
- Xin nói thêm là chàng ta say mê Edelmira điên cuồng – Raphael đáp –

Không hiểu vì lý do gì mà hôm nay chúng ta đến muộn.
Những âm thanh hân hoan của điệu Kueka ngân vang dưới những ngón tay điêu luyện của Amador và cặp nhảy trẻ trung quay cuồng trong cơn lốc mãnh liệt của vũ điệu. Con trai bà Bernarda, mắt ngước lên trần nhà, vừa đệm ghitar vừa hát mấy đọan mà có lẽ cũng xa xưa như điệu nhảy.

Hai hung thần hắc ám
Hiện ra giữa ban đêm
Bỗng rực rỡ lên sáng lóang
Tưởng gươm – hoá ra mắt em

Khán giả vỗ tay theo nhịp điệu Kueka và hò hét ầm ĩ, và khích lệ các vũ công.

- Này, nàng da nâu! – ai đó cuồng nhiệt la to.
- Chà chà! – từ góc khác của căn phòng vọng lại.
- Hãy cho nàng biết tay, anh bạn!
- Đừng có tha nàng đấy!
- Tóm lấy cái khăn của nàng!
- Ngài sĩ quan, hãy bốc nữa lên!

Không hề lưu ta6m đến những tiếng la ó, Amador tiếp tục hát với giọng điềm tĩnh.

Đôi mắt em lấp lánh
Làm mê đắm hồn anh
Lanh lẹ hơn gà trống
Anh vội đến bên em…

Khi điệu múa sắp kết thúc, viên sĩ quan làm một động tác cầu kỳ với vẻ điệu đàng cổ điển, chàng ta nhẹ nhàng quỳ gối trước cô gái. Từ mọi phía vang lên những tiếng "hoan hô" đầy kích động.
Ly cốc lại kêu lanh canh, rượu vang đốt nóng hưng phấn của đám khách chếch choáng say, các câu vui đùa trở nên suồng sã hơn, những lời tán tỉnh mỗi lúc một trắng trợn hơn. Lúc này chẳng còn ai làm ra vẻ thượng lưu nữa và trong phòng tràn ngập một sự vui vẻ hoàn toàn tự nhiên kết hợp với sự kiểu cách hơi buồn cười, tạo cho những cuộc liên hoan kiểu này một sắc thái đặc biệt. Những người được coi là giai cấp trung lưu ở Chi lê chiếm một địa vị trung gian giữa lớp dân thường mà họ khinh rẻ và lớp quý tộc mà họ căm thù sâu sắc nhưng lại học đòi một cách mù quáng. Tóm lại những người thuộc tầng lớp này là một hỗn hợp ngộ nghĩnh, nơi những tập quán dân tộc cùng với một vài tính cách quý tộc què cụt về tâm hồn núp dưới vẻ hào nhoáng của giàu sang và lịch lãm bị hoà trộn một cách cực kỳ méo mó, có lẽ thậm chí còn vô cùng lố bịch nữa.
Raphael đã nói với Martin đúng về điều đó khi cuối cùng hai người thoát khỏi anh chàng nào đó cứ ám họ như quỷ bằng cách nằng nặc đòi cùng uống

cạn một ly lớn rượu chanh.

- Chính vì thế - San Louis nói – những kẻ yêu nhau ở đây không trải qua bước đường dài dặc và mệt mỏi trước khi họ trao gởi tim cho nhau như vẫn xảy ra ở những phòng khách xa hoa của chúng ta. Còn những ánh mắt im lặng, rụt rè, bất tận kia thì sao? Không, ở đây có lẽ cậu sẽ không bắt gặp được cái trò ngu xuẩn ấy đâu. Cậu thích cô gái nào đó, thì cứ nói thẳng với nàng điều đó, khỏi cần vòng vo gì hết. Thật ra cũng đừng tưởng tượng rằng cậu sẽ lập tức nhận được câu trả lời chân thành. Trong tình ái thì phụ nữ ở đây cũng giống như ở bất cứ mọi nơi thôi, họ không đời nào chôi bỏ việc làm khổ kẻ ái mộ mình.
- Phải thú nhận với cậu là tớ không thấy vui vẻ gì lắm ở ngôi nhà này, Raphael ạ.
- Cũng chẳng ai ép cậu phải vui hết – San Louis phản đối – Nhưng cậu nên biết rằng nếu nỗi buồn của cậu không tan biến đi sau khi tớ dựng cho cậu xem một màn diễn ngay bây giờ thì coi như cậu đã chết thật sự. Bởi vì cậu chưa bao giờ được xem một cảnh như thế đâu.
- Cậu nói gì vậy?
- Cậu có muốn nhìn thử xem chàng nhà giàu kiêu ngạo trông đáng thương ra sao khi yêu một cách vô vọng không? Hãy đợi một lát.

Rồi Raphael gọi ngay chàng Ensina đến trong khi chàng ta vẫn đang quấy nhiễu Adelaida bằng những lời tỏ tình sôi nổi. Khuôn mặt Agustin nóng bừng vì men rượu và tuyệt vọng bởi vì cô gái không biểu lộ một chút cảm tình nào với chàng ta.

- Thế nào, chuyện tình cảm của anh kết quả thế nào rồi? – San Louis hỏi thăm.
- Thế thôi – Agustin hơi lảo đảo trả lời.
- Anh có muốn tôi cho một lời khuyên hữu ích không?
- Có lẽ tôi sẽ nghe…
- Anh xử sự sai lầm và do đó sẽ không đạt được gì đâu.
- Sao lại thế?
- Đó là vì anh ve vãn Adelaida cứ như là một tiểu thư thượng lưu ấy. Với những người thuộc tầng lớp này anh cần phải mạnh bạo và cư xử chân thật hơn nhiều.
- Nhưng mà làm thế nào?
- Đã có lần nào anh nhảy với nàng chưa?
- Chưa.
- Vậy thì anh hãy mời bằng được Adelaida nhảy Kueka với anh đi, và lúc ấy nàng sẽ tin tưởng rằng anh không cảm thấy hổ thẹn phải là bạn nhảy của nàng.
- Và anh cho là điều đó sẽ giúp ích cho tôi ư?

- Hoàn toàn đúng như thế. - Anh chàng Agustin say mèm thấy những lý lẽ của Raphael quả là rất thuyết phục. thật ra, vẫn còn một trở ngại không nhỏ.
- Nhưng thật là bực mình – chàng công tử lầu bầu – tôi lại không biết nhảy điệu Kueka.
- Thật là chuyện vớ vẩn! chẳng lẽ không phải chính anh đã tự kể rằng anh vẫn nhảy điệu Kanka ở Pháp sao?
- Ồ, không chỉ một lần!
- Thế thì tốt rồi. Điệu Kueka không khác điệu kanka là bao.

Agustin nghĩ ngợi một chút rồi tiến về phía Adelaida mời nàng nhảy.
Cặp nhảy mới xuất hiện kéo theo những tiếng hò reo thích thú, Raphael đưa cho Amador cây ghitar và hắn hát rống lên bằng giọng của người say, vừa đi vừa bịa ra lời ca

Anh căm hờn số mệnh
Đã đem lại khổ đau
Còn em sao tàn nhẫn
Vẫn cứ nhoẻn miệng cười

Chàng Ensina thực sự được những lời của San Louis khích lệ đã bắt đầu nhảy múa với niềm hăng say đến nỗi hầu như bị vấp ngã ngya tức thì và chút xíu nữa là bị váy của Adelaida phủ kín. Cả một trận cười trút xuống chàng vũ công vụng về, ai cũng cho rằng mình có nghĩa vụ châm chọc chàng công tử càng đau càng tốt.
- Dũng cảm lên, đây đâu phải là sân băng?
- Mau lên các bạn, ta ỷêm trợ cho ông ấy nào!
- Việc gì phải sợ khi ngã êm ái như thế?
- Đưa ngay cho ông ấy cái gậy kẻo ông ấy đổ sập xuống bây giờ.

Nhưng, nhờ một phép màu nào đó, Agustin gượng đứng lên được và trong tiếng hò reo ầm ĩ của quan khách chàng ta sáng tác luôn mấy động tác nhảy không ai hiểu nổi. Giờ đây mọi người đều thích thú khi Amador giả giọng nữ cao tiếp tục hát:

Bên bờ sông cuộn sóng
Nàng chân thọt khẩn cầu
"Hãy đỡ tôi đứng vững
kẻo chìm giữa dòng sâu"

khán giả đồng thanh hoà theo câu hát cuối, còn Agustin lại tưởng rằng mọi người thán phục vì chàng ta nhảy giỏi nên khuỵu ngay gối trước mặt Adelaida, giống hệt như viên sĩ quan mới làm khi nãy. Nhìn cái vẻ điệu đàng của anh chàng, người đẹp phá lên cười thoải mái làm cho khách khứa cũng phải cười theo. Chàng vũ công hầm hiu đờ người bối rối trong cái tư thế ngộ nghĩnh ngay giữa phòng.

rivas qua người ra khỏi phòng khách. Raphael ra theo. Martin thấy buồn bực khi chứng kiến con trai người bảo trợ của mình rơi vào tình cảnh thảm hại vừa rồi và chàng nói với bạn điều đó.

- Thật vớ vẩn! – San Louis cắt lời chàng – chàng ta đơn thuần là một tay công tử ngạo mạn, hơn nữa cũng giống như tất cả bọn giàu có, cứ vênh váo tưởng như một người có của thì không thể trở nên tức cười được. Trong xã hội chúng ta đồng tiền được sùng kính đến mức quá đáng vì thế, nhờ trời, đâu có tội lỗi gì nếu cười giễu một trong những kẻ tín đạo vô sỉ của nó.

Raphael đến bên chiếc bàn mà bà Bernarda và mấy người bạn đang chơi bài, còn Martin quay vào phòng khách.

Nhận thấy có chỗ trống bên cạnh Edelmira, chàng tiến lại phía đó và ngồi xuống chiếc ghế gần nàng.

- Tôi thấy ông hầu như không tham dự vào cuộc vui chung – nàng nhận xét.
- Tôi không thích những cuộc vui ồn ào, thưa tiểu thư.
- Thế nghĩa là ông không thích ở chỗ chúng tôi?
- Sao lại thế, đơn thuần là tôi chưa quen với những cuộc vui như thế này.
- Tôi rất hiểu ông. Tôi cũng không thể nào quen được, mặc dù tôi thường xuyên phải có mặt.
- Nhưng tại sao? – Martin bị những lời của cô gái gây tò mò hỏi.
- Tại vì những cuộc vui này hạ phẩm giá của chúng tôi. Rõ ràng là những chàng trai như ông và bạn ông, San Louis đến đây chỉ để giải trí. Và không phút nào họ quên rằng họ và chúng tôi không bằng vai bằng lứa.
- Ồ, cô lầm rồi, ít nhất là về những gì liên quan đến tôi, và để đáp lại tấm lòng cởi mở của cô dành cho tôi, tôi cũng muốn thổ lộ một điều, ngay một phút trước đây, nhìn vẻ mặt của cô tôi đã phỏng đoán được điều mà cô vừa nói.
- Chà, hoá ra ông tự hiểu điều đó?
- Vâng, phải thừa nhận rằng tôi đã thầm vui thích. Tôi cảm thấy dễ chịu vì cô không ưa cái kiểu đùa này.
- Ông nói đúng, rõ ràng là không đời nào tgquen được những trò ầm ĩ mà mẹ và em trai tôi rất thích thú. Giữa lớp người trẻ tuổi ngoài xã hội và chúng tôi có một khoảng cách quá lớn. Lấy đâu ra ở đây những mối quan hệ trong sáng và không vụ lợi cơ chứ?

"Cô gái tội nghiệp" Rivas thầm nghĩ với sự cảm thông bất ngờ vì hiểu rằng trước mắt chàng là một thực thể mà cũng như chàng không thể tránh khỏi bất hạnh một khi đã bị mang dấu ấn của sự đói nghèo đáng nguyền rủa. ngay lúc ấy chàng nhớ đến mối tình đơn phương của mình và có cảm tưởng rằng Edelmira cũng yêu mà không được đáp lại.

- Song dù sao thì tôi cũng không thể tin được – chàng nói – rằng những lý do xác đáng để buồn chán lại có thể có ở một cô gái trẻ đẹp như cô. Xin đừng cho đó là phỉnh nịnh – chàng nói thêm khi nhận thấy một bóng tối thoáng qua nét mặt Edelmira – nhưng tôi thành thật nghĩ rằng dĩ nhiên là cô đáng yêu và dứt khoát sẽ hạnh phúc.
- Những cô gái như tôi – Edelmira buồn bã thốt lên – được yêu hoàn toàn không như những tiểu thư con nhà giàu có. Và không hiếm những người mà chúng tôi dại dột gửi gấm trái tim mình đã chỉ lăng nhục và buộc chúng tôi phải cảm nhận một cách sâu sắc hơn sai lầm vô cùng nguy hại của mình khi không tự thoả mãn với những thứ xung quanh vốn có.
- Thế nghĩa là cô không tin rằng mình có thể gặp được một người sẽ hiểu đúng…
- Ai mà biết được? Nhưng tôi tin vào một điều, không khi nào và không một người nào có địa vị xã hội cao hơn tôi lại đi sẽ yêu tôi mãnh liệt đến mức quên đi cái hố ngăn cách giữa chúng tôi cả.
- Đáng tiếc chúng ta mới quen biết và tôi không đủ sức bẻ gãy những lý lẽ của nó – Martin đáp lời.
- Mặc dù chúng ta đúng là biết nhau còn ít, tôi vẫn nói với ông cởi mở như thế bởi vì bạn ông đã kể nhiều điều tốt đẹp về ông cho tôi nghe, và bây giờ thì tôi đã tin rằng ông ấy đúng.
- Xin tạ ơn!
- Đó là vì ông nói chuyện với tôi giản dị và chân tình chứ không có ý ve vãn như tất cả những kẻ khác đến đây để giải khuây.

Chú thích:

[1] Polka, điệu nhảy nhanh, nói sai thành Porka
[2] một điệu nhảy dân gian Chi lê

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 14

Men rượu dần dần làm mụ mẫm đầu óc các vị khách và cuộc vui đã lên đến mức cao điểm. Như vẫn thường xảy ra trong những buổi liên hoan như thế này, mọi người ra sức kêu gào với nhau, ngay cả những người lúc đầu giữ được vẻ đạo mạo, mực thước cũng bắt đầu khua môi múa mép và chỉ có lượng rượu thật lớn mới làm cho một vài người bớt mồm mép mà thôi.

Bây giờ thì không phải một mình Amador hát mà song ca với hắn là một nữ ca sĩ hơi có giọng mũi và tự đệm bằng đàn thụ cầm. Nghệ sĩ dương cầm ngưng bặt bởi tiếng ghitar và thụ cầm hoà hợp hơn nhiều với tâm hồn của các thính giả đã chếnh choáng hơi men đang ra sức hoà theo những điệp khúc bằng thứ giọng khàn đặc, làm cho bà Bernarda thỉnh thoảng lại phải rời khỏi sòng bài để ngăn bớt các vị khách đã bốc lên quá mức.

- Ô, xin các vị hãy thương cho! Đừng ồn ào như thế!

Sợ rằng mình bị ép nhảy Kuela lần nữa, Martin rời khỏi chỗ Edelmira. Lập tức bên nàng xuất hiện ngay viên sĩ quan cảnh binh Ricardo Kastanios, chàng ta trách cô gái đã chuyện trò quá lâu với người chưa thật quen biết. Trong khi đó quên cả việc nghĩ đến phong thái thượng lưu, Agustin ừng ực nốc cạn ly rượu lớn do Adelaida đưa cho.

- Nếu như cô không chú ý gì đến chàng ta – viên sĩ quan khăng khăng nói với Edelmira – thì cô to nhỏ gì lâu thế?
- Trái tim tôi chỉ thuộc về một mình tiểu thư mà thôi – Agustin thuyết phục Adelaida một cách hoa mỹ - và tôi xin đặt nó trước đôi chân tiểu thư.

Giọng hát của cô gái và Amador lại hoà thành một bè song ca lộn xộn:

Anh ra đi vĩnh viễn
Nhưng phải cùng với em
Trái tim anh nóng bỏng
Ôm ấp một bóng hình

Đám khách say mèm tay vẫn cầm ly rượu đi từ phòng này qua phòng khác, và hoà theo lời ca một cách hỗn loạn.

- Ôm ấp một bóng hình!

Bản tình ca lần nữa làm thức tỉnh trong tâm hồn Martin cái cảm giác cô đơn

cay đắng, và chàng buồn bã nhủ thầm "Mình không bao giờ được tận hưởng niềmk khoái lạc siêu nhiên do tình yêu đầy hạnh phúc mang lại cho những trái tim trẻ trung, trinh trắng". Bị kích động bởi sự ồn ào và những tiếng la hét của người say, chàng trai chán chường nghĩ về sự dễ dãi quá mức của cánh trẻ khi họ coi tình yêu như sự giải khuây chốc lát của men rượu.

Trong lúc Rivas đắm mình vào suy tư buồn chán, Raphael kéo đám khách ra sân và tổ chức ở đó một cuộc đốt pháo bông, những mũi tên lửa muôn màu bay vọt lên trời trong tiếng reo hò hoan hỉ, từ mọi phía vang le6n những lời chúc tụng người đóng vai chủ xướng của cuộc vui, bà Bernarda.
Sau đó nghe thấy giọng nói oang oang của Amador:

- Còn bây giờ thì mời các vị khách yêu quý vào bàn cho!
- Như thế là còn ăn tối nữa! – những lời tán đồng vang lên sôi nổi – thế mới bảnh chứ!
- Thế các vị tưởng sao? – con trai bà Bernarda thốt lên long trọng – Mọi cái ở đây đều là trả ân!

Cả hội vui vẻ ùa vào một căn phòng nhỏ quét vôi trắng tinh trong đó chiếc bàn ăn đã được bày biện sẵn sàng. Chàng nào cũng cố chiếm cho được một chỗ ngồi kề bên thần tượng của trái tim mình, còn mấy chàng chậm chân hơn thì cuống quýt giậm chân đàng sau các nàng.

- Thế nào, mấy chú bồ câu? – bà Bernarda phá lên cười – sai lầm rồi hả? Thôi không sao. Ai không có nĩa thì cứ việc mượn bồ của mình.

Lời bông đùa được vỗ tay tán thưởng ầm ĩ và như theo lệnh, tất cả hăm hở tấn công các món ăn.

Bà Bernarda ngồi ngay đầu bàn và trước mặt bà ngất ngưởng một con gà tây to tướng có tẩm hương vị vàng óng mỡ, đúng cách trình bày phòng tiệc truyền thống trong mọi gia đình Chi lê. Cá chiên, rau sống trộn dầu dấm và món thịt heo rulet hồng tươi kích thích khẩu vị của đám khách đã đói ngấu, nhưng đối tượng hãnh diện đặc biệt của bà chủ là một đĩa lớn ô liu mà theo lời bà đó là món quà mới nhận được sáng nay từ một bà em họ làm tu sĩ trong tu viện. Để cho thực khách dễ tiêu thụ số đồ ăn nhiều như thế, trên bàn còn có mấy bình chứa đầy rượu nho hảo hạng Garcia Pic và một vại khổng lồ rượu chanh. Amador nhã nhặn đề nghị mọi người dùng ly của mình để múc rượu chanh sao cho không ướt các ngón tay. Rồi sau lời nhắc nhở bổ ích ấy, hắn tự múc đầy ly và nốc cạn với vẻ sành sỏi.

Các chàng trai tâng bốc các nàng một cách tao nhã và đua nhau trổ tài ví von lịch lãm nhất mà thậm chí không thể nghe thấy ở bất cứ đâu. Một anh chàng nào đó đặt lên đĩa của cô bạn diễm lệ ngồi bên miếng thịt gà tây – ngay phần từ đó mọc lên lông đuôi và khi cô gái lấy hết sức ấn chiếc nĩa vào miếng thịt, chàng ta nhã nhặn nói rằng chẳng khác gì thần Cupidon, nàng đã xuyên mũi tên vào trái tim mình. Viên sĩ quan cảnh binh thì lúc nào cũng đòi uống rượu vang trong chiếc ly của Edelmira. Còn Amador nốc cạn ly này sang ly khác để chúc tụng cô nàng ngồi với mình mà không thèm nghĩ đến kết cục nguy hại. Agustin sau khi đã tuôn hết mọi lời tán tỉnh trong kho dự trữ ra với Adelaida, bắt đầu hồi tưởng đến những bữa ăn tối ở Paris và trong lúc quan khách chăm cnú nghe các mẩu chuyện về cái món Suprême de Volaille phi thường, chàng ta lại dồn hết sự chú ý vào mấy miếng thịt heo rulet ngon lành.

Rượu chanh làm choáng váng đầu viên sĩ quan đến mức cả gan hôn luôn Edelmira trước mắt mọi người và không đếm xỉa đến tiếng kêu la bất bình của nàng. Tự coi mình bị xúc phạm trong tình mẫu tử, bà Bernarda đứng bật dậy, nhảy ngay đến và té tát một tràng chửi rủa thậm tệ, lôi cả bà của kẻ xúc phạm ra gọi là mụ già ngu ngốc bệnh hoạn. Amador cũng muốn dạy cho anh chàng láo xược một bài học, nhưng không đứng vững được nên ngã sóng soài ra sàn. Sự kiện gây nên lộn xộn một chút nhưng ngay lúc đó Agustin làm cho tất cả phải chú ý. Thức uống thừa mứa đã phát huy tác động đến mức chàng ta bị mang đi trong tình trạng bất tỉnh nhân sự chẳng khác nào mang một thương binh ra khỏi trận địa, còn viên sĩ quan cảnh binh say khướt thì cứ oang oang la ầm lên những câu ra lệnh như thể trước mắt mình là những người lính đang xếp hàng diễu hành vậy. Ai đó trong đám khách say đến nỗi nước mắt chảy tràn lan, ngây dại dựa vào tường mà khóc than cho số phận.

Trong một góc phòng khác, một nhóm trai trẻ chụm đầu vào nhau thề thốt thuỷ chung trong tình bạn, còn mấy chiến hữu của viên sĩ quan thì xúm xít chung quanh bà Bernarda mà thuyết phục đến khàn cả giọng để bà thôi tức giận về việc anh ta đã hôn cô con gái của bà. Tóm lại, tất cả những màn kịch do các diễn viên này thủ vai đều không tuân theo lý trí nữa mà chịu ảnh hưởng của men rượu, chúng có tính chất lố bịch làm ta sửng sốt nhớ tới những bức tranh nổi tiếng mà các hoạ sĩ trường phái Flamand đã từng mô tả một cách không thương xót những hậu quả tồi tệ do việc đàn đúm nhậu nhẹt lu bù kiểu như thế này gây ra.

Tất cả diễn tiến đều nói lên rằng cuộc vui đang đi đến chỗ kết thúc, đa phần khách khứa rơi vào tình trạng thảm hại nhất và dù cho các người đẹp có ra sức làm dịu đau khổ các chàng trai đến đâu đi nữa thì nỗi bất hạnh vẫn cứ trở nên tệ hại đến mức mấy nàng mất hết cả lòng kiên trì lẫn hăng hái.

Song vẫn có vài kẻ còn đứng được nên khi nghe thấy Martin và Raphael chuẩn bị ra về thì mấy tay chơi bời bạt mạng đó phản đối ầm ĩ nhất quyết giấu chìa khoá cửa ra vào. Thế là xảy ra cảnh bế mạc của buổi liên hoan kéo dài cả mười lăm phút và cãi vã kịch liệt giữa người muốn đi và kẻ vẫn đòi tiếp tục cuộc vui. Mãi đến cuối cùng mấy tay trác táng hiếu động mới chiều theo lời năn nỉ của bà chủ và đưa chìa khoá ra, cửa được mở để cho những ai còn có thể vận động mà không cần người trợ sức được trở về nhà.

Bà Bernarda cùng hai cô con gái trở vào phòng khách. Ở đây trên sàn nhà viên sĩ quan và một sô khách nữa nằm bất động y như trên một bãi chiến trường, ở phòng kế bên trên giường Amador là người thừa kế của ngài Damasso Ensina đang ngủ say sưa, chàng ta bị đưa đến đây ngay từ lúc cuộc vui náo nhiệt nhất
Sau khi lấy chăn đắp cho mấy người nằm trên sàn nhà, bà chủ nhà cùng các cô con gái đi về phòng ngủ. Amador cũng vào theo, nhậu nhẹt kiểu này đối với hắn chẳng phải mới lạ nên giờ đây hắn đã hoàn toàn tỉnh táo.

- Thế nào, bà chị - chàng ta nói với Adelaida – theo em thì anh chàng kẻng trai ấy mê chị như điếu đổ rồi.
- Còn cô này nghĩ ra cái trò ngu ngốc gì không biết – bà Bernarda quay qua hỏi Edelmira – Con định cù cưa với chàng sĩ quan đến bao giờ thế? Hãy học chị con ấy.
- Nhưng mà con chưa muốn lấy chồng, mẹ ạ - cô gái trả lời.
- Con nói gì hả, định ngồi lên cổ mẹ suốt đời chắc? Đã đến lúc con phải lấy chồng rồi đấy. Ricador nhận lương cao, hơn nữa mai đây lại được lên chức thôi. Cậu trung sĩ người nhà của cô hầu nói với mẹ như vậy.

- Không phải ai cũng được làm hầu tước phu nhân đâu – Amador liếc nhìn Adelaida một cách ẩn ý.
- Nhưng mà ở đây cũng cần xét cả hai phía – bà mẹ thốt lên – cái bọn nhà giàu vô công rồi nghề vẫn thường cố lừa cho được một cô con gái chân

thật. Hãy nhớ đấy, Adelaida, sẽ mê mẩn rồi mất tiêu.
- Nếu như hắn không muốn cưới con thì Amador sẽ tống ngay ra khỏi cửa – Adelaida kêu lên.
- Mọi chuyện cứ tin ở con – Amador tự mãn – chẳng cần chờ qua một năm chúng ta sẽ là người thân của bọn người giàu có ấy.
Mọi người chúc nhau ngủ ngon. Họ quyết định sẽ đánh thức sớm mấy vị khách trọ ngoài ý muốn để họ kịp giải tán về nhà trước lúc ăn trưa.
Trong khi đó Agustin nằm ngáy với vẻ bình yên, không ngờ tới những âm mưu thâm độc của những chủ nhân hiếu khách đối với mình.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 15

Ra khỏi nhà bà Molina, Raphael và Martin mau chóng về đến đường Senis. Nhưng đến khi San Louis đưa được bạn vào nhà thì cũng đã gần ba giờ đêm.
- Bây giờ cậu mà về thì muộn quá – chàng nói với Martin – thôi tốt hơn hết cậu cứ ở lại đây. Agustin không đủ sức rời khỏi chỗ ấy đâu, vì thế sẽ không có ai nhận thấy sự vắng mặt của cậu.
Nói xong San Louis đốt mấy cây nến và đẩy cho Martin chiếc ghế.
- Tớ có cảm tưởng là cậu không được vui lắm thì phải? – chàng hỏi.
- Thành thật mà nói, đúng thế - Rivas vừa đáp vừa uể oải ngã xuống ghế.
- Tớ có nhìn thấy cậu nói chuyện với Edelmira – Raphael tiếp tục – tội nghiệp, nàng rất bất hạnh. Giá như cậu biết rằng nàng xấu hổ vì gia đình như thế nào và luôn hướng tới những con người gần gũi với mình về tâm hồn cũng như tình cảm.
- Những điều tớ biết được qua cuộc chuyện trò ngắn ngủi làm cho tớ thương cảm cô gái tội nghiệp một cách sâu sắc
- Cậu thông cảm với nàng ư?
- Đúng vậy. Theo tớ nàng có một tâm hồn dịu dàng và nàng đang rất đau khổ.
- Cậu nói đúng. Nhưng biết làm thế nào được? lại một chú bướm cả tin nữa bùng cháy trong ngọn lửa khát vọng chói loà – Raphael thở dài và hất tung mái tóc, chàng nói thêm – Làm sao được, số phận những chú bướm vĩnh viễn là như thế, còn những kẻ không bị chết đi thì bao giờ cũng giữ một hoài niệm đắng cay về ngọn lửa đã từng một lần nào đó đốt cháy mất đôi cánh của mình. Lạy trời! Tớ hình như đã dấn thân vào thi ca! Đấy, thế nào là

uống quá độ.
- Cậu nói tiếp đi, xin cậu đấy. – Martin van nài vì trong đáy lòng chàng nhận thấy những lời nói của bạn mình chứa đựng âm hưởng của nỗi buồn.
- Cái thứ rượu mạnh đáng nguyền rủa ấy làm cho đầu của tớ vỡ mất – Raphael phàn nàn – thôi bọn mình uống trà rồi tâm sự. cơn say làm cho cái lưỡi huyên thuyên, còn tim thì đập loạn xạ cả lên.
Raphael đốt cây đèn cồn rồi ghé châm điếu xì gà.
- Như vậy là cậu hoàn toàn không vui phải không? – chàng hỏi lại Martin khi duỗi dài trên sô pha.
- Không vui chút nào.
- Cậu có một khuyết tật rất lớn, anh bạn ạ.
- Khuyết tật gì?
- Với số tuổi đời như thế mà cậu nhìn nhận cuộc đời khắt khe quá.
- Nhưng tại sao cậu lại nghĩ thế?
- Tại vì cậu yêu thật sự chứ không đùa.
- Về chuyện này thì cậu đúng.
- Trong thời buổi chúng ta mọi thứ đều phải tính toán. Nào, chúng ta thử phỏng đoán xem triển vọng của cậu có lớn không.
- Cậu nói về triển vọng gì vậy hả?
- Tớ nói về chuyện Leonor có yêu cậu hay không. Vì rằng nàng là đối tượng cho cậu yêu và hy vọng, đúng không?
- Than ôi, tớ chẳng có hy vọng nào cả.
- Thôi đủ rồi, điều đó chưa phải là tai hoạ! – Raphael đứng dậy. - Cảm thấy rằng trên thời gian này không có tai hoạ nào lớn hơn là một tình yêu đơn phương.
Rivas sửng sốt nhìn bạn mình.
- Có nghĩa là không một ánh mắt trìu mến, không một nụ cười, không một dấu hiệu gì đó của cảm tình – San Louis gạn hỏi.
- Chẳng có gì cả.
- Càng tốt!
- Mà cậu có biết Leonor là người như thế nào không? – Martin hỏi, mỗi lúc một ngạc nhiên hơn về những lời của bạn.
- Dĩ nhiên rồi. Nàng thật kiều diễm.
- Trong trường hợp đó tớ không thể hiểu được cậu.
- Chờ một chút, tớ sẽ giải thích mọi điều. Hãy tưởng tượng trong một phút là nàng yêu cậu.
- Không thể có chuyện ấy.
- Thì cứ cho là như thế…chắc cậu không phủ nhận là tình yêu song phương ngự trị mãnh liệt hơn nhiều, một tình yêu vô vọng chứa toàn những thở dài ngao ngán. Vậy thì ta cứ cho rằng nàng yêu cậu. Cũng nhờ đó mà

cậu chế ngự toàn thế giới và, để củng cố cho thắng lợi, cậu ao ước cưới nàng làm vợ. Cuộc đời cậu đầy lạc thú triền miên. Cậu cảm tạ Chúa trời, nhưng chỉ trong thời gian chưa cầu hôn thôi. Tình cảm đáp lại của nàng chắp cánh cho cậu, còn cậu cứ ngỡ mình là thiên thần nào đó và quên cả nghĩ đến sự nghèo khó của mình. Nhưng sự thật phũ phàng trong vai cha mẹ người vợ chưa cưới lại lôi cậu từ trên trời xuống, nhìn cậu như một kẻ bị bệnh hủi và đủôi khỏi nhà như một con chó! Những thiên tình sử như thế không phải là hiếm đâu, anh bạn yêu quý ạ, chỉ thiếu chút nữa thì chúng xảy ra hàng ngày trong cái xã hội gọi là văn minh của chúng ta. Cậu cứ nhất quyết muốn trở thành người hùng của cuộc phiêu lưu kiểu đó hay sao?
Martin ngạc nhiên nhận thấy Raphael mỗi lúc một xúc động hơn, chàng nói ra những câu cảm xúc với một nụ cười gượng gạo và kiềmchế.

- Vậy đó anh bạn ạ! – San Louis nói tiếp trong lúc pha trà – cậu cứ tin rằng tuy tớ còn trẻ nhưng đã trải qua nhiều rồi, và số phận của tớ có thể coi là một bài học. Tớ chưa bao giờ kể cho ai nghe câu chuyện đáng buồn này.Cứ để cho nó giúp cậu cảnh giác trước. ngay từ đầu làm quen với cậu, tớ đã thấy mến cậu và đánh giá cao trí tuệ và tâm hồn cao thượng của cậu. Tớ muốn dành cho cậu thật nhiều điều để tránh cho cậu nỗi bất hạnh!
- Cảm ơn cậu, Raphael – Rivas đáp – tình bạn của cậu là niềm an ủi duy nhất đối với tớ.

San Louis rót đầy hai ly trà, đẩy một chiếc bàn thấp về phía Martin rồi ngồi đối diện với chàng.

- Cậu nghe đây – chàng bắt đầu – câu chuyện tớ sẽ kể không phải là thiên tiểu thuyết tê tái tâm hồn mà là chuyện tình có thật của tớ. Nếu như cậu không yêu thì có lẽ tớ không chia xẻ với cậu làm gì. Bởi vì lúc ấy chắc cậu chẳng hiểu được, dù rằng nó có vô cùng đơn giản đi nữa. Tớ vẫn chưa kể cho cậu nghe về cuộc đời của tớ nên sẽ kể từ đầu. Mẹ tớ mất khi tớ mới có sáu tuổi. Đôi lúc trong mơ tớ có nhìn thấy hình ảnh kỳ diệu của bà do những ký ức mơ hồ của tuổi thơ dệt nên, nhưng lúc tỉnh dậy thì khó khăn lắm tớ mới nhớ lại được những đường nét thân yêu. Tớ được dạy dỗ trong một học xá và bố tớ vẫn đến thăm nom thường xuyên. Tuổi thơ với những niềm vui thơ ngây đã vụt trôi qua, rồi tớ bước vào tuổi thanh niên. Tớ đã từng là một cậu bé thật hồn nhiên, thậm chí vẫn giữ được sự hồn nhiên khi đã có lý trí để điều khiển mọi hành vi của mình. Ở tuổi 18 tớ bị thi ca lôi cuốn và đã từng làm thơ với sự say mê mà Decard miêu tả khi viết về tình yêu. Đúng lúc đó tớ làm quen với cô gái trong bức chân dung kia.

Martin liếc vào bức chân dung mà chàng để ý tới từ trước lúc họ đi dự cuộc vui.

- Nhưng đấy là Matilda, cô em họ của Leonor phải không? – chàng chăm chú ngắm bức ảnh và thốt lên.

- Ừ, đúng là nàng – Raphael đáp, mắt nhìn về hướng khác.
- Hôm qua tớ mới gặp nàng ở nhà ngài Ensina.
- Tình yêu đối với cô gái này đã tràn ngập trái tim tớ và xua tan mọi cám dỗ mà những khát vọng vẫn thường bừng dậy lôi kéo chúng ta ở tuổi thanh niên. Suốt hai năm tớ không nói gì với Matilda về tình cảm của mình nhưng hai trái tim đã trao cho nhau nỗi niềm thầm kín và rạo rực, xốn xang. Thế rồi, tới một ngày tớ nhận ra rằng nàng cũng yêu tớ. Biết truyền đạt như thế nào với cậu cảm giác của tớ lúc ấy? Tớ ngỡ rằng hình như đã chiếm lĩnh được toàn thế giới, bởi vì chàng trai ở tuổi 20 cứ tưởng là thế giới với tất cả sự giàu có và huy hoàng của nó vẫn không xứng đáng với một trái tim của người phụ nữ mà chàng ta đã yêu.

Raphael ngừng kể, và đốt lại điếu xì gà đã bị tắt.

- Như vậy là cậu đã hạnh phúc! – Martin thốt lên và thực lòng cho rằng dư âm của hạnh phúc đã qua có thể trở thành tấm bùa hộ mệnh để con người tránh được mọi điều tai ác.
- Trước lúc 20 tuổi đối với tớ, thế giới được tô điểm bởi những sắc màu kỳ diệu nhất – San Louis tiếp tục nói – cha mẹ Matilda rất tán thành với tớ vì bố tớ giàu có và công việc của ông đang tiến triển tốt đẹp. Còn bản thân Matilda đối với tớ cũng tỏ ra âu yếm tới mức tớ ngỡ cuộc đời như một giấc mơ thần tiên. Tóm lại là tớ đã hạnh phúc vô cùng. Dĩ nhiên cậu đã từng bắt gặp vào một ngày xuân tươi sáng, bầu trời bỗng bị những đám mây che phủ rồi chứ? Cũng giống như thế, trên bầu trời không mây của niềm hạnh phúc bỗng xuất hiện một bóng đen – tớ có tình địch. Chàng ta còn trẻ, giàu có và đàng hoàng. Những sắc hồng bao quanh tớ mờ đi, ánh dương hạnh phúc đôi khi bị đám mây xám che khuất, nhiều khi tớ đã bị hành hạ ghê gớm còn ban đêm thì những giấc mơ u ám kia làm tim tớ thắt lại đau đớn. Lòng kiêu hãnh của chúng ta đứng lên chống lại tình cảm ghen tuông đó. Song nó bất lực trước một tình yêu chân thành. Một tình yêu không thể không gắn liền với sự ghen tuông. Và thế là tớ ghen! Tớ đã ghen, bởi vì tình yêu của tớ vô bờ bến. Có lần Matilda đã đem lại cho tớ nỉem vui sướng của cuộc đời khi nàng thề non hẹn biển một tình yêu chung thuỷ. Tình cảm của tớ càng nồng nhiệt thêm và tớ đã điên cuồng lên vì lời hứa hẹn của nàng. Nhưng con tim đã không còn được yên ổn nữa rồi, những nỗi hoài nghi hệt như những đám mây vẫn cứ bao phủ chân trời hạnh phúc của tớ, ánh dương thì lúc bị che khuất, lúc lại hiện ra. Một năm đã trôi qua trong những dằn vặt ấy của tâm hồn. Và một hôm tớ được bố tớ gọi đến. Chưa kịp bước qua ngưỡng cửa văn phòng, bố đã lao đến áp vào ngực tớ. Suốt thời gian qua tớ bận rộn cho bản thân mình đến nỗi mãi đến lúc đó mới nhận thấy rằng ông đã già đi và gầy xọp hẳn.
- Raphael, chúng ta đã bị phá sản rồi! – ông thốt lên cay đắng.

Tớ sững người. Mọi người trong xã hội đã từng coi ông là một người giàu có…

- Bố đã trang trải tất cả nợ nần – ông nói tiếp – còn big thì nghèo khổ sẽ đến với cha con ta.

- Mình sẽ sống bằng cách nào đó – tớ âu yếm đáp lời – việc gì mà phải sầu não thế ạ? Con sẽ làm việc. Nếu như tớ giải thích tại sao bố tớ phá sản, thì Martin ạ, tớ sẽ phải kể cho cậu nghe một trong những câu chuyện vẫn xảy ra gần như hàng ngày trong giới buôn bán, những con tàu chở hàng hoá bị đắm, hay ngũ cốc phải bán với giá rẻ mạt ở California. Tóm lại, những đảo điên của nghề thương mại, đó là các nguồn cơn của giàu sang đối với một số ít người và nguyên nhân phá sản của đại đa số người khác. Còn phải nói, tớ rất đau buồn cho bố tớ khi được biết tin ấy. Còn đối với riêng tớ thì nó tác động không nhiều hơn cái tin mà ông vua Trung Hoa nhận được về cái chết của một kẻ tôi tớ. Làm sao sự mất mát năm hay sáu trăm nghìn peso lại có thể làm cho tớ buồn bã sâu sắc được trong khi tớ đang sở hữu trái tim của Matilda – một kho báu vô giá mà mọi sự giàu có trên thế gian này đều không thể nào so sánh!

- Thế nàng vẫn yêu cậu mặc dù cậu nghèo đi à? – Rivas hỏi và tự dưng nghĩ đến Leonor.

- Cậu biết không, đúng như thế đấy. Tớ vẫn đến nhà Matilda như trước. Với con gái thì nói chuyện yêu đương, còn với ông bố thì những chuyện cao siêu. Như lẽ thường, tình yêu làm cho người ta mù quáng và tớ bướng bỉnh không chịu nhận thấy rằng dần dần ông Fidel cố ý tỏ ra lạnh nhạt chứ không còn săn đón như trước nữa. Một lần vào buổi tối khi bước vào nhà ngài Elias, tớ bắt gặp có một mình ông Damasso, người bảo trợ của cậu, ở phòng khách. Không hiểu vì sao, nhưng vừa được ông ấy chào, mọi thứ trong tớ trở nên ớn lạnh.

- Tôi được giao cho một nghĩa vụ rất không vui vẻ gì – ông ấy bắt đầu – nhưng tôi hy vọng rằng anh tiếp nhận những lời tôi nói như một công tử chân chính.

- Thưa ngài, ngài có thể mạnh dạn nói ạ - tớ đáp – tôi đã được các ông thầy dạy bảo những nguyên tắc đối đáp lịch thiệp và không cần phải nhắc tới đến đó.

- Anh đã biết rõ – ông Damasso tiếp tục – trước khi lấy chồng thì cô gái ở trong trạng thái tế nhị như thế nào và bổn phận cha mẹ là phải che chở cho con cái mình khỏi tất cả những gì có thể làm tổn hại thanh danh. Em rể của tôi là ông Fidel được biết rằng mọi người ngoài xã hội nói nhiều đến những cuộc gặp gỡ thường xuyên giữa anh với con gái ông ấy, điều đó e rằng sẽ có hại cho danh giá của Matilda.

Tớ có cảm giác như bị một mũi dao găm sắc nhọn đâm vào giữa ngực và

nhận thấy một nỗi đau đớn cùng cực đến mức chút nữa thì ngất xỉu.

- Nói cách khác – khó nhọc lắm tớ mới mở miệng được – ông Fidel không cho phép tôi đến nhà phải không ạ?
- Ông ấy chỉ yêu cầu anh chấm dứt các cuộc gặp gỡ - ông Damasso nói dằn từng tiếng.
- Sự lịch thiệp được tán dương quá đáng của tớ biến đâu mất rồi? Trong cơn giận dữ điên cuồng, tớ lao vào kẻ trước khi xảy ra chuyện ấy it lâu một trong số bạn bè báo trước cho tớ rằng ông Damasso nợ tình địch Adriano của tớ một khoản lớn và đã điều đình được việc trả nợ chậm lai bằng cách hứa hẹn sẽ đàm phán với ông em rể để ông ta chấp thuận lễ cưới của Matilda với Adriano. Trước kia, tớ kiên quyết không tin, nhưng khi ông Damasso tự nhận trách nhiệm bội bạc đuổi tớ ra khỏi nhà ngài Elias thì mọi ngờ vực tan biến hết và nỗi tức giận của tớ vượt qua mọi giới hạn.

Không kềm nén được giận dư, mỗi lúc tớ càng bóp chặt cổ kẻ xúc phạm mình hơn nữa cho đến lúc bỗng nhận thấy gương mặt ông ta đỏ tím, còn nhịp thở thì bị đứt quãng, tớ ném ông ta xuống sô pha rồi bỏ chạy trong nỗi chán chường tuyệt vọng.

Về tới nhà, tớ thấy bố tớ nằm trên giường. lăng xăng bên cạnh ông là di Clara mà hiện giờ cùng sống với tớ. Dì bốc thuốc cho người bệnh mà không rời khỏi đó cho tới tận đêm khuya, lúc ông thiếp đi mới thôi. tớ cũng ngồi ở đầu giường của ông đến tận sáng.

Tớ cố gắng đọc sách, nhưng chỉ vô ích vì nỗi đau khổ cứ bóp nghẹt tớ, các dòng chữ cứ nhảy nhót trước mặt, đầu nóng bừng như rơi vào lửa. tớ không có khả năng diễn đạt cho cậu hiểu là tớ đã trải qua đau khổ ghê gớm thế nào trong những giờ thao thức ấy. Bố tớ thở nặng nề, nhưng những ý nghĩ của tớ lại không hướng vào ông, tớ hình dung đến hơi thở khò khè của ông Damasso, kẻ đã xúc phạm tớ, đã báo cho tớ cái tin bất hạnh làm cho hạnh phúc của tớ vĩnh viễn bị chôn vùi. Đến gần sáng người bệnh bị một cơn ho dữ dội đến ngạt thở làm cho tớ phải quên đi nỗi choáng váng của mình để lo cho tính mạng của ông. Cuối cùng bác sĩ đến khám và phát hiện ra bố tớ bị viêm phổi cấp tính. Bệnh tình mỗi giờ lại thêM trầm trọng, bố tớ bị sốt cao ba ngày liền. Tớ không rời khỏi giường bệnh lấy một phút và cả bà dì của tớ vừa mới đến nhà tớ cũng không chịu lùi bước. Cả ông cậu cũng đến thăm vào mỗi sáng, lúc ấy ông vẫn còn nghèo, mãi sau này mới giàu lên. Ông bố tội nghiệp chết trong vòng tay của tớ không kịp cả chúc phúc cho tớ nữa! Khỏi cần phải nói tớ đã nỗ lực phi thường như thế nào để gánh lấy nỗi buồn thương lớn lao ấy.

Một tháng trôi qua, rồi trong một buổi mọi người đến chia buồn, tớ được biết rằng đám cưới của Matilda và Adriano sắp được tổ chức. Kể từ giây phút đó đối với tớ thế giới đã hoàn toàn sụp đổ. Rõ ràng là số phận vẫn cho

rằng quá ít khi tớ bị mất người cha nên nó quyết chí giết cho tớ chết hẳn!
- Tội nghiệp cậu, Raphael! Cậu đã đau khổ biết dường nào! – Martin nghẹn ngào.
- Thì chính vì thế mà tớ nói rằng nỗi bất hạnh của cậu vẫn có thể khắc phục được. Dù sao thì Leonor cũng chưa đáp lại tình cảm của cậu, và cậu cần phải quên nàng đi trong lúc còn chưa muộn.
- Không dễ gì quên được cô gái đã đánh thức tình yêu trong trái tim mình! – Rivas thốt lên – thà chịu đau khổ còn hơn!
- Cậu thử cố yêu một cô gái khác xem sao?
- Điều đó vượt quá sức của tớ, hơn nữa tớ nghèo và mọi cánh cửa đều đóng kín trước mặt tớ, những người như tớ không dễ gì dành được sự quý trọng trong xã hội.
- Đúng, điều đó tớ đã trải qua bằng thực tế của mình rồi. – Raphael cay đắng nói – Sau trọn một năm trời chìm đắm trong đau khổ và trong buồn chán, tớ phủi tay bất cần đức hạnh để tìm kiếm các trò tiêu khiển. Nỗi chán chường đã đẩy tớ đến vực thẳm truỵ lạc và tớ cảm thấy sẽ tìm được ở đó sự lãng quên. Tớ đã hành động như một kẻ tự làm hại mình để trả thù số mệnh bất công. Lúc ấy, tớ cho rằng số phận một cô gái đáng thương nào đó bị biến thành vật hy sinh cho những khát vọng của tớ chẳng là cái gì so với những nỗi khốn khổ mà cuộc chia ly với Maltida đã gây cho tớ. tớ vứt bỏ hoàn toàn việc học hành, bây giờ mình cố kiếm lấy học vị luật sư để làm gì khi người mà mình yêu đã bị kẻ khác chiếm mất! Thay vì đi nghe giảng bài, tớ ngồi ở tiệm cà phê hàng giờ liền hoặc say sưa với trò chơi billard. Chính ở đó tớ kết bạn với mấy chàng trai thuộc loại hay nạt nộ bồi bàn và nói chuyện với nhau cứ oang oang như thể công việc của họ cần phải được mọi người quan tâm đến.
- Chẳng bao lâu sau đó tớ đã nổi danh là một kẻ vô công rồi nghề thích trăng hoa, nhưng trong khi đó tớ vẫn giữ lòng thuỷ chung với tình yêu và vẫn còn trinh trắng như trước. Thế rồi đến một hôm, vào một dịp lễ tôn giáo gì đó, tớ cùng với một trong số những người bạn mới có mặt trên quảng trường Armas và tớ bị thu hút bởi ba người phụ nữ. Cậu dứt khoát sẽ bắt gặp những phụ nữ như thế trong những ngày có hội hè. Một trong số họ đã đứng tuổi, còn hai cô kia thì hoàn toàn trẻ trung xinh đẹp. Bất kỳ một người dân thủ đô nào cũng căn cứ vào những dấu hiệu rất khó nắm bắt nào đó để liệt họ một cách không lầm lẫn vào cái giới mà chúng ta bắt đầu gọi là tiểu tư sản.
- Mấy nàng đẹp quá kìa! – tớ nói với người bạn đồng hành.
- Chẳng lẽ cậu không quen họ hay sao? – chàng ta ngạc nhiên. – đấy là bà Molina cùng với hai cô con gái của bà.
- Cậu vẫn đến nhà họ đấy à? – tớ tò mò hỏi.
- Dĩ nhiên rồi – chàng ta nói – bọn tớ vẫn thường tổ chức các cuộc liên

hoan rất lý thú ở đó mà.
Tớ lập tức chú ý đến Adelaida, sắc đẹp của nàng ẩn giấu một vẻ kiều diễm rất đặc biệt. Đôi môi màu san hô tươi thắm của nàng hứa hẹn cho tớ sự lãng quên mọi nỗi đắng cay. Cái nhìn mạnh dạn cháy bỏng, đôi lông mày đen sắc cạnh, làn tóc thầm màu bướng bỉnh rũ xuống từ chiếc khăn san, thân hình cân đối – tất cả đều bộc lộ rằng trước mắt tớ chính là người phụ nữ mà tớ cần trong thời kỳ ấy. Chỉ sau vài hôm tớ đã tới nhà bà Molina. Tự tin vào khả năng chinh phục của mình và quyết chí đóng vai một kẻ say mê hết lòng, tớ xán lại ngồi gần Adelaida và thổ lộ ngay tình yêu với nàng.
- Tôi sẽ không che giấu là tôi đã không nhìn thấy cả đoàn diễu hành lẫn những gì diễn ra trên quảng trường. Sắc đẹp của cô đã che lấp mọ thứ - tớ nói và chăm chú nhìn cô gái.
Lời tâng bốc vô cùng tầm thường này đã làm nàng thích thú, anh bạn đưa tớ đến đó đã nói rằng tớ thuộc con nhà giàu có, thế là quanh tớ đã có vầng hào quang để mơ/ được cánh cửa bất cứ phòng khách nào. Về đến nhà, trước khi ngủ thiếp đi, tớ ngắm rất lâu bức chân dung của Matilda. Vầng trán của nàng thật trong sáng, còn ánh mắt ngời sáng trầm tư thì tưởng như đang nhìn tớ đầy trách móc và ngăn tớ bước vào co ndg tội lỗi. Song tình cảm ghen tuông đã bóp chết ngay niềm ăn năn hối hận vừa chớm nảy sinh.
Chẳng bao lâu tớ đã trở nên thân thiết với gia đình Molina, mong muốn quên lãng, tớ vui chơi như điên dại. Một số người không muốn tin rằng giữa thế kỷ 19 này lại có thể có thứ tình yêu bất hạnh đưa một chàng trai vào tình trạng chán ngán tăm tối không lối thoát. Rõ ràng là họ không hiểu rằng trái tim trong mọi thời đại đều tuân theo cùng một quy luật như nhau. Thế nhưng ngay những lúc truy hoan say sưa thì nỗi đau vẫn không rời bỏ tớ lấy một phút, rồi trong những lời hẹn ước của Adelaida mà chỉ sau một tháng tớ đã chinh phục được, tớ vẫn nghe thấy giọng nói của Matilda. Ý thức về sự hèn hạ nhiều lần chế ngự tớ, tớ đã muốn lui bước, nhưng rồi vẫn cứ rơi vào vòng sai lầm tai hại dường như mình có quyền trút hết oán hờn lên một phụ nữ chẳng hề có lỗi gì trogn nỗi oán hờn ấy cả. Đừng ngạc nhiên Martin ạ, nỗi bất hạnh làm cho những tình cảm tốt đẹp trong tâm hồn chúng ta tàn lụi, và không có kẻ nào tìm kiếm lãng quên phóng đãng thường xuyên như những kẻ bị lừa dối trong tình yêu! Những kẻ đi phá huỷ mối liên kết thiêng liêng giữa hai trái tim không thể sống thiếu nhau thường không nghĩ rằng họ đã dồn kẻ bị bỏ rơi đến một cái chết dần mòn. Lẽ ra cần phải nhớ đến điều đó trước khi tự cho phép mình đùa cợt một cách buông thả với số phận của Adelaida, thế nhưng nỗi chán chường đã lấn át hết lý trí của tớ. Những người quen cũ đôi lúc tớ gặp lại hình như cùng âm mưu với nhau hành hạ tớ bằng những câu chuyện cặn kẽ về đám cưới sắp tới của Matilda với Adriano. Một bà là bạn từ xưa của gia đình tớ luôn miệng thao thao là Matilda hạnh

phúc quá, nào là chỉ riêng đồ trang sức quý giá nàng nhận được cũng đáng ba nghìn peso. Bây giờ thì cậu hiểu hơn vì sao tớ lại tự cho mình cái quyền chà đạp lên những quy phạm đạo đức – chẳng phải là số phận cay nghiệt đã tước bỏ quyền được yêu của tớ hay sao? hơn nữa phải thú thật là còn xa tớ mới còn trong trắng được.
Cuộc sống đã sớm chứng minh rằng chỉ có thể chống cự được với khổ đau một cách mỹ mãn nếu biết nhún nhịn một cách kiêu hãnh. Ngay sau đó ít lâu tớ đã tự cảm thấy mình còn bất hạnh hơn cả trước kia. Lối sống vô sỉ của một kẻ quyến rũ phụ nữ một cách vô lương ta6m đã làm cho tớ xấu hổ đến cực độ, những thú vui đê tiện tớ đã lao vào chẳng những không đem lại quên lãng mà trái lại chỉ nhắc tớ nhớ mình đã sa ngã đến mức nào và tớ tự hiểu rằng mình không xứng đáng với tình yêu của Matilda, mặc dù tớ vẫn không ngừng mơ ước ngay cả khi đã mất hết mọi hy vọng. Rồi sau mấy tháng, trách nhiệm của tớ đối với Adelaida trở nên còn nghiêm trọng hơn nữa, chúng tớ có con. Kể từ lúc đó, bằng khả năng của mình, tớ hết sức giúp đỡ tiền nong cho gia đình bà Molina, nhưng quyết định sẽ dứt khoát cắt đứt quan hệ với Adelaida. Nàng lắng nghe tớ nói với vẻ lạnh lùng đáng kinh ngạc. Ngay từ trước kia trái tim của nàng đã tỏ ra khắc nghiệt rồi, nhưng lần này thì nó dường như hóa đá và tớ không hề nghe thấy một lời trách móc nào hết.
Sau ngày ấy Adelaida cư xử như thể giữa chúng tớ chưa lúc nào có một lời yêu đương. Nàng còn yêu tớ hay căm thù – chính tớ cũng chẳng rõ nữa. Cậu có quyền chất vấn tớ có ý định gì khi đưa cậu tới ngôi nhà mà ở đó có thể xảy ra với cậu cái đã từng xảy ra với tớ.
- Có lẽ là thế - Martin thốt lên.
- Tớ thu lượm được kinh nghiệm sống bằng cái giá của những khổ đau ghê gớm – San Louis tiếp tục – tớ nhận thấy cậu bị đắm chìm trong nỗi buồn chán nên hiểu rằng cậu cần phải được tiêu khiển. chính vì thế mà bọn mình đã tới các ngôi nhà vui nhộn ấy. Cứ để bài học của tớ giúp cậu cảnh giác. Hơn nữa, cậu hoàn toàn không giống như cái lũ trác táng hiện nay, nếu không tớ chẳng mạo hiểm đưa cậu đến nhà Molina làm gì.
- Cậu có lý, Raphael ạ, và cậu đánh giá tớ rất đúng – Martin trả lời – tớ nghĩ thế này, hoặc là Leonor, hoặc không ai hết! tớ chẳng có gì phải oán trách cả, chẳng lẽ nàng có lỗi trong việc tớ yêu nàng sao? Nhưng tốt hơn hết là ta bàn về cậu đã. Cậu sẽ nói sao với tớ nếu đem lại cho cậu tình yêu của Matilda?
Raphaël đứng bật dậy:
- Cậu? – chàng hổn hển hỏi lại – bằng cách nào?
- Hiện thời thì tớ chưa biết. Nhưng mọi điều có thể xảy ra.
San Louis giơ hai tay ôm chặt đầu.

- Không, không thể được – chàng thì thào – Thật ra thì chồng chưa cưới của nàng đã chết, nhưng tớ vẫn nghèo như trước.

Nói xong chàng đi tới chỗ sô pha và bắt đầu trải đệm.

- Cậu sẽ ngủ ở đây, Martin ạ - chàng nói – Chúc cậu ngủ ngon.

Rồi không cởi quần áo, chàng ngã lên giường.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 16

Cuộc tấn công các hội viên của Hội Bình Đẳng vào ngày mười chín tháng tám càng làm cho những kẻ nhàn tản lưu tâm đến chính trị nhiều hơn, và họ bàn cãi sôi nổi về sự kiện bất ngờ ấy trong tất cả các phòng khách.
Điều đó cũng có thể thấy ở phòng khách ở nhà ngài Damasso Ensina, nơi những vị khách thường nhật đã tề tựu đông đủ vào đêm ngày hai mươi mốt tháng tám. Câu chuyện xoay quanh những tin đồn lan truyền trong ngày hôm đó về việc dường như ở thủ đô đang có tình trạng giới nghiêm.

- Chính phủ cần phải khẩn cấp áp dụng biện pháp này – ngài Fidel Elias tuyên bố.
- Và thành trò cười cho thiên hạ - bà vợ châm chọc tiếp lời.
- Francisca! – ông Fidel phẫn nộ la lên – phải nhắc đến bao nhiêu lần rằng chính trị không phải là việc của đàn bà hả?
- Tôi cho rằng nền chính trị ở Chi lê đâu phức tạp đến nỗi tôi không thể hiểu – bà mệnh phụ có học vấn đối đáp.
- Bà tức giận là vô lý – ông Simon, cha đỡ đầu của Matilda, can thiệp – Dù sao thì phu quân của bà vẫn nói đúng, bà khó mà hiểu được thế nào là tình trạng giới nghiêm, bà đâu có nghiên cứu hiến pháp.

Đức ông đáng kính ấy, tự làm giảm uy tín của một người thông minh trước bạn hữu bởi những xét đoán khuôn sáo, luôn luôn đứng ra làm trọng tài tối cao cho những cãi vã như cơm bữa giữa bà Francisca với chồng.

- Dĩ nhiên rồi! – ông Fidel hoà theo – và bởi vì hiến pháp, đó là căn cứ của mọi căn cứ, cho nên nếu không biết về nó tức là không hiểu được cả điều chính yếu nhất.

Lần này ông Damasso không muốn ra mặt ủng hộ em gái, bạn hữu đã làm cho ông sợ nỗi hiểm hoạ cách mạng và đứng về phía chính phủ.

- Lẽ ra anh có thể lên tiếng bảo vệ em mới phải – bà Francisca nói với ông, vẻ trách móc – Ô, George Sander nói đúng thật, phụ nữ chỉ là nô lệ!
- Nhưng em ạ, nếu chúng ta bị cách mạng đe doạ thì có lẽ sáng suốt nhất là…
- Cái ông George Sander của bà có thể muốn nói gì thì nói – ông Fidel tuyên bố trong khi đưa mắt tìm sự ủng hộ của ông Simon.
- Nhưng tôi xin thưa thẳng rằng cái bọn tự do ấy sẽ trèo lên cổ chúng ta mà ngồi nếu như không ban bố giới nghiêm. Đúng thế không nào?
- Mấy người tự do bất hạnh đã làm cho các ông sợ hãi như thể họ chí ít

cũng là những kẻ dã man phương Bắc thời trung cổ ấy.
- Họ còn đáng sợ hơn cả bản án tử hình kiểu Ai cập – ông Simon lên giọng bác học.
- Nói thật, tôi cũng không biết ai đáng sợ hơn – ông Fidel lầu bầu – những người tự do hay bọn da đỏ Araukan (bộ lạc da đỏ Nam Mỹ) mà không hiểu vì lẽ gì bà Francisca lại gọi là dân phương Bắc.
- Trời đất ơi! Nhưng tôi nói về bọn dã man thời trung cổ kia mà! – nổi giận vì cái vẻ tự tin và bất nhã của ông chồng, bà Francisca lên giọng gay gắt.
- Thời đại thì có nghĩa gì ở đây kia chứ - ông Fidel thản nhiên bình phẩm – trong bọn da đỏ hay những kẻ dân chủ đều có cả những người già lão sin ra từ thời đại trước, cả những thiếu niên chưa có ria mép. Thế nhưng cả hai lớp người đó đều rất đông. Và nếu như tôi ở trong chính phủ thì dứt khoát tôi sẽ ra lệnh giới nghiêm.
- Tình trạng giới nghiêm là sự đảm bảo cho trật tự và yên tĩnh, ngài Damasso yêu quý ạ - ngài Simon Arenal nhận thấy chủ nhân lại có vẻ hoài nghi nên nói ngay.
- Ồ, một chính phủ lo lắng cho sự yên tĩnh của chúng ta thì dĩ nhiên tôi đứng về phía chính phủ thôi – ngài Ensina thốt lên.
- Thật là hết nói, thưa ngài Damasso! – Clemente Valencia la lớn – làm gì có yên bình ở đây nếu như người ta đã dùng đến dùi cui?
- Coups batons! – Agustin lại thò ra mấy từ tiếng Pháp.
- Cần phải xử sự như thế - Emilio Mendossa, người mà như bạn đọc đã biết, thuộc đội ngũ quan chức, chen lời. – Chính phủ buộc phải cương quyết.
- Bằng không thì đến ngày mai là hiến pháp chẳng còn lại dấu vết nào nữa – ông Fidel nói với vẻ nghiêm trọng.
- Theo tôi được biết thì trong hiến pháp không có điều nào nói về dùi cui hết – bà Francisca cố tình chọc tức ông chồng.
- Bà ơi, bà ơi! – ông Fidel bất bình – phải nhắc đến bao giờ nữa, rằng…
- Chớ nổi nóng, người anh em, - ông Simon cắt ngang – tốt nhất là nhắc cho bà nhớ rằng ngoài hiến pháp ra còn có cả điều lệnh quân sự mà ở đó đúng là có nhắc đến gậy đấy.
- Thấy chưa? Tôi đã nói gì với bà hả? – ông Fidel mừng rỡ - bà có biết dù một chút xíu nào về cái điều lệnh ấy không chứ?
- Thế nhưng ngay bản thân tên gọi của nàng đã chỉ rõ rằng, nó chỉ áp dụng cho quân đội – bà Francisca không lùi bước.
- Mọi sự đấu tranh chống lại chính phủ đều phải xem như tội phạm quân sự - ngài Simon Arenal tuyên bố - Muốn chống đối chính quyền phải có vũ khí, mà những kẻ có vũ trang chính là quân nhân rồi còn gì.
- Thấy chưa hả? – ông Fidel nhắc bằng vẻ đắc thắng, thầm cảm phục

tính logic của người bạn tâm giao.
Bà Francisca bực bội quay về phía bà Engracia đang ngồi vuốt ve âu yếm Diamela như thường lệ.
- Phát nực cả người lên vì tranh cãi với mấy nhà chính trị này! – bà phàn nàn.
- Em nói đúng đấy, trong phòng khách nực nội không chịu được – bà Engracia vốn bị khó thở như chúng ta đã biết, kêu lên.
- Em nói rằng tranh cãi với họ làm cho mình lúc thì phát nực, lúc thì ớn lạnh cả người – bà Francisca bực bội giảng giải, trong lòng thầm rủa sự đần độn của người chị dâu.
- Thì chị nói chính về điều đó – bà Engracia hoà nhã trả lời – không có tranh luận gì thì cả ngày chị đã thấy đầu nóng như lửa, còn chân lạnh nh băng ấy.
Bà Francisca im lặng và cố để lấy lại bình tĩnh, quay ra lật xem cuốn album của Leonor.
Trong khi đó cô gái đang thì thầm với cô em họ trong góc kín đáo của phòng khách. Đúng lúc ấy ở phòng bên vang lên tiếng bước chân và Martin hiện ra ở cửa, chàng vừa mới bỏ mũ ra để vuốt lại mái tóc.
Vừa trông thấy Martin, Agustin vội ra đón.
- Chớ nói một lời về buổi tối hôm qua – chàng ta khẽ nói nhanh – gia đình tôi không ai biết là tôi vẫn đến đó.
Cũng chính lúc ấy Leonor nói nhỏ với Matilda:
- Tối nay chị sẽ thử bắt chàng ta phải mở miệng và kể hết những gì biết về Raphael.
Một tình huống bỗng xảy ra hỗ trợ cho mưu mô của Leonor, người hầu mang vào phòng khách những mẩu vải mà bà Engracia yêu cầu một hiệu may thời trang gởi đến. Nhờ mấy mảnh vải đẹp mà bà Francisca lấy lại được sự sảng khoái tinh thần, bà quên cả nghĩ đến chính trị mà chỉ sôi nổi bàn luận với chị dâu các kiểu may áo váy. Ông Damasso tiếp tục tranh cãi kịch liệt với bạn hữu về vận mệnh của tổ quốc bằng cách viện dẫn những lý lẽ vốn đã quen thuộc với chúng ta. Agustin đã chán ngấy các câu chuyện về chính phủ với những người tự do nên đến ngồi cạnh Matilda và gợi nàng tán dóc về Paris. Còn Mendosa và Valencia cố làm ra vẻ lo lắng nghe các cuộc tranh luận về chính trị vì họ không đủ can đảm đứng dậy để đến với các cô gái.
Khi tuyên bố với cô em họ ý định của mình nói chuyện với Rivas, Leonor không chỉ bị thúc đẩy bởi mong muốn giúp đỡ Matilda mà còn bởi dục vọng tự mình biện minh cái mà cách đây không lâu nàng cố tình gọi là sự yếu đuối không thể tha thứ.
Cô gái cần đến Martin và nàng nóng lòng thể hiện những nỗ lực của mình để

chống lại mối quan tâm bỗng trỗi dậy trong lòng con người nà. Như vậy, ít nhất là nàng cũng tự nghĩ đến việc tìm một lý do có vẻ chính đáng để bắt chuyện với chàng. Thế là Leonor đã đi một bước đầu tiên và nó buộc phải đưa nàng tới việc tham dự vào cuộc quyết đấu của tình yêu. Hiện thời đúng là mới chỉ nói tới những trận giao chiến đầu tiên của cuộc đấu sau này mà có thể gọi chúng là trò chơi thử lửa. Trái tim hiếu thắng của cô gái bùng cháy một ước vọng chiến thắng trong cuộc chiến mà nàng đã biết rằng ở đó nhiều bạn bè của nàng đã chịu thất bại, và nàng kiêu hãnh bước vào cuộc phiêu lưu ấy với sự vũ trang đầy đủ của sắc đẹp.

Martin cố sức để gặp được ánh mắt của Leonor và bỗng dưng nhận thấy nàng nhìn mình rất chăm chú. Khi bước vào phòng khách của ông Damasso, mặc dù với một lý do khác nhưng chàng cũng giống như Leonor, muốn tìm kiếm sự biện minh cho nỗi yếu đuối đã tàn nhẫn đặt chàng xuống chân cô gái này – người con gái mà người hùng si mê của chúng ta coi là Thượng Đế. Và để làm được điều đó, chàng thấy cần phải kể lại thật cặn kẽ buổi tâm sự cuối cùng với Raphael, như vậy, chàng cũng giúp đỡ bạn mình một cách vô cùng quý giá.

Nhận thấy ánh mắt người đẹp ban phát cho mình đến gần, Martin tiến lại và cúi đầu chào với vẻ kính cẩn của một thần dân chào đón quân vương.

Nỗi hồi hộp của Martin lan sang cả Leonor, tim nàng đập nhanh hẳn lên, cho dù nàng đã động viên mọi nỗ lực để giữ vẻ bình thản.

Rivas đã giải thích sự xúc động của cô gái một cách sai lầm vì cho rằng nàng tức giận với mình, chàng mong sao lúc đó có thể trốn xa nàng hàng nghìn dặm, trên gương mặt chàng trai tội nghiệp hiện rõ nỗi chán nản tột độ.

Cuối cùng Leonor trấn tĩnh được và nhìn thẳng vào Martin. Điều đó xảy ra đúng vào cái khoảnh khắc chàng trai tự thề rằng sẽ rời bỏ ngôi nhà này mãi mãi.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 17

- Ngày hôm kia mẹ tôi đã làm gián đoạn cuộc nói chuyện của chúng ta – cô gái nói – và tôi rất tiếc vì việc đó.

Rivas không sao tìm được lời đáp lại, chàng không hiểu Leonor muốn nói gì, trong khi đó nàng tiếp tục.

- Tôi e rằng đã giải thích chưa đủ rõ với anh lý do vì sao tôi lại hỏi cặn kẽ như vậy về ông bạn San Louis của anh.

Những lời ấy khẳng định rằng Martin chưa làm điều gì sơ suất khi tiếp xúc với Leonor và gương mặt chàng tươi tỉnh hẳn lên.

- Không đâu, thưa tiểu thư, cô đã giải thích rất rõ – chàng đáp.
- Thế nhưng anh đã cho rằng đó là tôi quan tâm đến San Louis cơ mà?
- Ồ, bây giờ thì tôi đã vỡ lẽ mọi điều và hiểu được điều cô muốn nói rồi.
- Tôi thấy anh vừa biết thêm cái gì đó – Leonor thốt lên.
- Như cô đã đóan ra, tôi đã rõ mục đích thật sự của những câu cô đã hỏi.
- Mục đích đó là gì nào?
- Muốn được giúp bạn gái của cô.
- Ô, ra thế đấy! Như vậy thì anh hãy kể hết những gì anh biết đi.
- Người bạn ấy quan tâm đến Raphael rất nhiệt thành.
- Vâng, thế rồi sao?
- Hoàn cảnh đã chia lìa họ.
- Tôi thấy anh đã được biết những điều bí mật.
- Vâng, đúng như vậy.
- Và đến bây giờ anh mới quyết định nói với tôi? – Leonor hỏi với ý trách móc.
- Chính tôi mới chỉ được biết chuyện ngày hôm qua – Martin trả lời, trong lòng mừng rơn vì mới cách đây không lâu cô gái này còn nhìn chàng với vẻ miệt thị, nay đã nói chuyện rất thân mật.
- Thế nghĩa là anh có thể trả lời tôi một câu hỏi quan trọng?
- Tôi hy vọng như thế.
- Một khi anh đã biết mọi chuyện thì anh sẽ không khó khăn gì hiểu rằng tôi chỉ băn khoăn có một điều, cho đến bây giờ bạn anh còn yêu Matilda không?
- Yêu hết lòng.

- Thật thế à?
- Tôi xin sẵn sàng thề! Mọi thứ đều khẳng định niềm tin của tôi – cả nỗi xúc động khi anh ấy kể lại mối tình đầu của mình, cả nỗi buồn day dứt trong trái tim bị lừa dối, cả nỗi chán chường khi anh ấy nhìn đến tương lai.

Martin thốt ra những lời này với sự nhiệt thành như thể chàng nói về chính mình vậy. Sửng sốt vì giọng nói của chàng, Leonor vô tình buột miệng:
- Anh xúc động cứ như là đang nói về chính trái tim của anh vậy…
- Tôi tin vào tình yêu, thưa tiểu thư – chàng buồn bã thốt ra.

Câu trả lời của Martin gây nên nỗi lo ngại nào đó trong tâm hồn cô gái và nàng đã muốn im lặng, song tự xấu hổ vì tính nhút nhát của mình, nàng bỗng nhiên đặt một câu hỏi chưa bao giờ nàng đặt ra cho bất kỳ một người đàn ông nào:
- Có lẽ anh đang yêu chăng?

Martin chỉ có thể che giấu nỗi kinh ngạc mà câu hỏi gây ra bằng một nỗ lực phi thường và chàng không kìm nổi ý muốn chứng tỏ với Leonor rằng trong lồng ngực của chàng trai tỉnh lẻ vô danh nghèo khó đang đập một trái tim cao thượng, không thua kém với trái tim của bất kỳ kẻ nào đang ái mộ nàng.
- Trong hoàn cảnh của tôi thì cần phải trốn chạy tình yêu – chàng đáp – Nhưng có thể tin tưởng ở nó bởi vì cũng giống như niềm hy vọng, nó ban cho người ta sức mạnh trong cuộc đấu tranh với những phong ba của số kiếp.
- Rõ ràng là sự vỡ mộng của San Louis lây sang cả anh phải không?
- Ồ, không phải thế, thưa tiểu thư. Nhưng sự ngạc nhiên chứa đựng trong câu hỏi của cô buộc tôi nhớ đến thực tại đáng buồn. Mặc dù tôi còn biết quá ít về cuộc sống thủ đô nhưng cũng đã kịp hiểu ra rằng ở đây tình yêu được nhìn nhận như một cách dùng thì giờ để giải trí, còn những ai cho s. rỗi việc là xa xỉ không cho phép thì lại không có quyền yêu một cách say mê.
- Nhưng như người ta nói, trái tim không chấp nhận việc cưỡng ép – cô gái nhận xét.
- Tôi không coi mình hiểu biết nhiều về tình yêu – Rivas nói.
- Thế thì điều gì bắt anh phải tin vào tình yêu? Chính anh vẫn nói về điều đó đấy thôi.
- Niềm tin ở tình yêu sống trong trái tim tôi. Tiếng nói tâm hồn vẫn luôn luôn đoan chắc với tôi rằng trái tim sinh ra không phải chỉ để làm cái việc truyền máu cho cơ thể, cuộc sống không chỉ nhằm vào việc chạy theo tiền bạc, rằng trong các cuộc dạo chơi, trong rạp hát hay trong các phòng khách, đâu đâu những tâm hồn trẻ trung cũng có khả năng không phải chỉ đơn thuần ngó nghiêng về mọi phía hay lắng nghe những lời tán dóc về mọi thứ vớ vẩn mà còn tìm kiếm những niềm vui hoàn toàn khác nữa.

- Và anh gọi những niềm vui chưa nếm trải ấy là tình yêu ư? – Leonor hỏi – có phải thế không?
- Tôi cho rằng ai không được biết sự tồn tại của tình yêu – Rivas nói với vẻ thách thức – người ấy sẽ bị thiếu thốn suốt đời. Ngoài ra, như tôi biết, cũng có thể người ấy hạnh phúc hơn tất cả những người khác.
- Hạnh phúc hơn ư? Nhưng tại sao vậy?
- Người ấy sẽ phải chịu đau khổ ít hơn, thưa tiểu thư.
- Nghĩa là, theo anh tình yêu là nỗi bất hạnh sao?
- Mỗi người hiểu nó theo ý mình. Vị trí của tôi trong xã hội buộc tôi phải nhìn nhận tình yêu như nguồn gốc của đau khổ.
- Tôi thấy đúng là anh đã yêu nếu như đã kịp khẳng định cho mình những quan niệm vững chắc đến như thế về đề tài này.

Những lời của Leonor vang lên như một sự chế giễu làm cho Martin đỏ mặt. Vốn bản tính nóng nảy, trong phút chốc chàng quên khuấy sự rụt rè do người đẹp gây ra cho mình.

- Tôi tự cho phép nghi ngờ rằng cô thực sự quan tâm đến điều đó và chờ đợi ở tôi lời đáp chân thành – chàng cứng cỏi nói – Thế nhưng tôi thấy trả lời câu hỏi chàng cô cũng không có gì khó khăn cả. Sau khi hiểu ra đối với tôi tình yêu là nguồn gốc của đau khổ, tôi đã quyết định phản kháng lại nó.
- Có nghĩa là anh tự coi mình là cao hơn những người khác ư?
- Tôi chỉ có ý muốn tự vệ. Cũng xin nói thêm, tôi cho rằng không xứng đáng đối với người đàn ông nếu đi kiếm lợi lộc nào đó trong tình yêu.

Cô Leonor ngang bướng và đỏng đảnh cảm thấy bực bội khi phát hiện ra tính cu

cứng cỏi không ngờ nấp dưới vẻ ngoài thuần phục của Martin và nàng quyết chí đè bẹp tính cách ấy. Cô gái liền thử nghiệm một phương cách vẫn được áp dụng thành công khi trò chuyện với những người ái mộ mình, nhìn đối phương bằng ánh mắt kiêu kỳ và nói bằng giọng sai khiến.

- Anh quá lạc đề trong câu chuyện rồi đấy – nàng thô bạo tuyên bố, không che giấu bất mãn.
- Nếu cô còn muốn hỏi tôi điều gì – Martin điềm tĩnh trả lời, làm ra vẻ không hiểu ý sâu xa của những lời nàng nói – tôi xin sẵn sàng thoả mãn trí tò mò của cô. Còn nếu như cô không muốn thì tôi cũng có thể đi ra.
- Hình như chúng ta đang nói về bạn của anh – Leonor thốt ra một cách lạnh nhạt.
- Raphael đang yêu và đang bị đau khổ.
- Thế tại sao anh không làm cho chàng quen với triết lý về sự ẩn nhẫn của mình?
- Tiểu thư biết không, Raphael có triết lý của anh ấy và anh ấy cũng cố

gắng làm cho tôi quen nó. San Louis cho rằng chỉ có thể tránh được thât tình nếu như ta không chờ đợi được đáp lại.

- Vì sao anh cứ nghĩ rằng dứt khoát anh sẽ bị thất tình?
- Đó là vì tôi hoàn toàn không tự coi mình cao hơn những người khác, mặc dù cô vừa trách mắng tôi điều đó. Tôi dám cam đoan với cô rằng tôi có đủ đức khiêm tốn và tôi không đánh giá quá cao giá trị của mình.
- Đôi lúc sự nhún nhường tốt hơn lòng kiêu hãnh – Leonor đáp – Tôi cảm thấy anh khẳng định hoàn toàn không phải điều anh nghĩ. Rõ ràng khi tự nhận vai trò thầy giáo, bạn anh đã quên giảng cho anh rằng lòng kiêu hãnh không giáo bao giờ cũng thích hợp.

Rồi không chờ lời đáp, Leonor bỏ đi, thậm chí không nhìn đến Martin. Lần đầu tiên trong đời, cô cảm nhận nỗi hổ thẹn trong cuộc chiến do mình gây ra. Cho đến bây giờ nàng đã quen tiếp xúc với những trang công tử hào nhoáng luôn hết lời tán tụng mình một cách nhạt nhẽo và xun xoe, còn hôm nay thì nàng đụng phải sự nhún nhịn đầy kiêu hãnh của một con người vô danh tiếng, nghèo khổ nhưng lại không có ý muốn cam chịu trước lòng tự ái cao độ của nàng và không hề có một chút dao động để chứng tỏ rằng sè không bợ đỡ quỵ luỵ. Song nàng cũng tìm thấy nét mặt sáng rỡ ccc khi được biết nàng không có điều gì quan tâm đến Raphael San Louism, và chính lúc đó nàng cũng đã nghĩ rằng Rivas yêu mình. Chẳng lẽ nàng bị nhầm lẫn? Thật là ngao ngán và đáng nhạo báng biết bao cho cái niềm tin cố hữu vào sức mạnh toàn năng của sắc đẹp! Thói hiếu danh của Leonor đã bị tổn thương sâu sắc vì nàng tưởng là mình đã có thêm một kẻ nô lệ từ nay gắn chặt vào sổ vàng với những chiến thắng không đếm xuê của nàng. Chính vì thế, đột ngột đứng lên bỏ đi, cô gái cũng không còn nghĩ đến việc làm bộ làm tịch hay thử nghiệm lại quyền lực của sắc đẹp nữa. Không, giờ đây nàng đã nguyền trả thù tàn nhẫn đối với chàng trai có lỗi trong khi khêu ngọn lửa tình yêu cuồng dại cho cái kẻ dám cả gan nghĩ rằng mình sẽ không gục ngã trước vẻ đẹp lộng lẫy của nàng.

Như sau mỗi lần chuyện trò với Leonor, bao giờ Martin cũng bị một nỗi buồn sâu lắng xâm chiếm. Cứ mỗi ngày chàng càng tin chắc hơn rằng mình chỉ là đồ chơi cho cô gái, chỉ là phương tiện tiêu khiển của nàng, rằng nàng cười giễu mối tình mà chàng đã không biết che giấu ngay từ buổi nói chuyện đầu tiên. Nàng đã bỏ đi rồi nhưng chàng vẫn còn thầm nhắc lại toàn bộ câu chuyện giữa họ và nguyền rủa sự vụng dại của mình, một lần nữa chàng đã để vuột mất cơ hội chứng tỏ cho cô gái kiêu căng ấy biết trong lồng ngực của mình đang đập một trái tim cỏ đủ khả năng tự hiểu rõ mình không thiếu thông minh và có quyền được nàng coi trọng. Những lời cuối cùng của Leonor đã làm cho Rivas chán nản. chàng hiểu rõ trong mắt của cô tiểu thư được cưng chiều ấy, trái tim và trí tuệ chẳng có gì giá trị gì nếu chúng không

được đi kèm với giàu sang hay dòng dõi thượng lưu.
Đắm chìm trong suy tư say đắm và buồn bã ấy, Rivas rời phòng khách. Giống như tất cả những kẻ si tình vô vọng, chàng cầu xin Thượng Đế không phải sự quên lãng mà một sự ban bố hoàn toàn khác – chàng cầu xin sao cho xảy ra phép màu và trong trái tim cô gái mà mình yêu tnương bỗng bừng cháy nỗi khát vọng để có thể bắt buộc nàng khuất phục trước ý chí nam nhi của chàng.
Như vậy Leonor và Martin cùng tiếp tục nghĩ ngợi về nhau, trong khi nàng tin vào quyền lực của sắc đẹp thì chàng, mặc dù không hy vọng vào điều gì, vẫn hết lòng cầu xin Thượng Đế sáng tạo ra một điều phi thường.
Nhận thấy bà Francisca chuẩn bị ra về cùng ông chồng và Matilda, Leonor vội đến chỗ họ. Vừa sửa lại khăn che đầu cho cô em họ, nàng vừa khẽ nói nhanh:
- chàng vẫn yêu em! Mai chị sẽ tới nhà em và chúng ta sẽ tâm sự mọi chuyện.
Matilda nắm chặt tay cô chị vẻ biết ơn. Nàng ra về trong lòng hân hoan, đã lâu lắm tâm hồn nàng không được nhẹ nhõm và vui vẻ như thế.
Sau khi còn lại một mình với vợ, ông Damasso vì cuối buổi đã được mấy ông bạn phe bảo thủ lung lạc niềm tin, long trọng tuyên bố:
- Nói gì thì nói nhưng có lẽ những người theo phe chính phủ vẫn đúng. Đảng tự do đã làm được cái gì hay ho nào? Họ đã cho tôi một lời khuyên rất đích xác, vì rằng ở mọi ngõ ngách của thế giới những người giàu có luôn đứng về phía chính phủ, ví dụ như ở Anh đấy – tất cả các thượng nghị sĩ đều là tư bản.
Đưa ra một kết luận đầy ý nghĩa như thế xong, ngài Ensina bỏ đi ngủ, tự an ủi bằng niềm hy vọng rằng những ý tưởng sáng suốt ấy sẽ giúp cho mình sớm chiếm được một ghế trong nghị viện.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 18

Chúng ta đã biết Raphael San Louis sống cùng bà dì trên đường Senis, bà dì ấy không có hồi môn và ngốc nghếch nên vẫn là một cô gái già, rồi đến khi số phận tước đoạt hết của đứa cháu tài sản cùng với sự chăm sóc của người cha, bà đã dồn toàn bộ lòng gắn bó vào chàng trai. Nhập hết số vốn liếng nhỏ nhoi của mình với số tiền tám nghìn peso mà người cha để lại cho Raphael sau khi đã thanh toán mọi nợ nần, bà Clara San Louis đã hoàn toàn hiến mình cho việc chăm nom chàng. Ngoan đạo và trọng danh dự một cách hiếm có, bà không bao giờ bỏ một buổi lễ thánh hay lễ cầu siêu nào, thế nhưng toàn bộ thì giờ còn lại bà dành hết cho đứa cháu chẳng khác gì cho chính con trai mình. Với sự nhạy cảm của người phụ nữ độc thân, bà có khả năng đón nhận rất chính xác trạng thái tinh thần của chàng chỉ qua một biểu hiện trên nét mặt. Bà Clara không khi nào dò hỏi bất cứ điều gì nhưng bao giờ cũng biết cái gì đang dày vò Raphael và thỉnh thoảng lại dè dặt nhắc nhở chàng rằng một tín đồ Kito giáo chân chính không được phép lãng quên đức nhẫn nhịn và phẩm hạnh của mình.

Trong những ngày xảy ra những sự kiện đã được mô tả ấy, bà Clara gắng hết sức tìm cho Raphael một công việc nào đó khả dĩ có thể buộc chàng rời khỏi thủ đô, bà lo ngại cháu bà hy vọng quên được những khổ đau bằng cách bỏ bê việc học hành hoàn toàn để lao vào cuộc sống hội hè, mơ mộng.

Sớm ngày hai mươi mốt tháng tám, lúc Raphael vẫn còn ngủ do chuyện trò với Martin mãi đến gần sáng, bà Clara khoác tấm khăn san rời khỏi nhà để đi đến chỗ người em trai là ông Pedro San Louis hiện sống ở một trong những đường phố chính của Satiago.

Theo San Louis kể chúng ta đã biết cậu của chàng là người giàu có. Cách thủ đô không xa ông có hai trang trại nhưng do sức khỏe yếu nên ông không tự mình quản lý được mà đã phát canh thu tô. Gia đình ông còn có bà vợ và cậu con trai mới mười lăm tuổi tên là Demetrio.

Trên đường đi, trong đầu bà Clara đã thoáng một ý nghĩ phấn chấn, bà bỗng hy vọng nếu kế hoạch của mình được thực hiện thì số phận của Raphael sẽ thay đổi một cách tốt đẹp hơn.

Ông Pedro là người gắn bó thật sự với họ hàng và luôn sẵn sàng giúp đỡ họ. Ông đón chào chị gái rất niềm nở và sau khi được biết bà chị đến tìm mình vì một chuyện quan trọng, ông lập tức đưa bà vào văn phòng.

- Đứa cháu của chúng ta sống thế nào rồi hả chị? – ông hỏi khi bà Clara

đã ngồi yên ổn trong ghế bành.
- Cám ơn cậu, chị đến chính để nói chuyện về nó đây. Cậu biết đấy, chị rất yêu quý Raphael.
- Chị không quá nuông chiều nó đấy chứ? – ông Pedro nhận xét – có lẽ chị chỉ làm hư nó, mà nó là một chàng trai có năng lực.
- Thật thế à? Cậu có biết không, thằng bé tội nghiệp hoàn toàn kiệt lực vì buồn khổ và đã bỏ cả học hành.
- Chà, điều đó chẳng có ích lợi gì, lẽ ra chị phải dắt nó đi theo con đường chân chính.
- Chị có một kế hoạch mà thành công phụ thuộc ở cậu.
- Ở em à? Sự thể ra sao?
- Chị đã suy nghĩ nhiều rồi – bà Clara nói tiếp – và đã đi đến kết luận là điều tốt nhất cho thằng bé – đó là rời khỏi thủ đô để sống ở nông thôn. Ở đó, nó có thể làm giàu, còn cuộc sống hoạt động đầy lo toan sẽ giúp Raphael thát khỏi nỗi buồn đang hành hạ nó.
- Có lẽ chị nói đúng, chị Clara ạ! Nhưng chị chờ đợi ở em điều gì? Có phải để em giúp nó nhận phát canh một phần đất không?
- Kế hoạch của chị còn hay hơn, Pedro. Cậu đã nói với chị không phải một lần cậu mơ ước sao cho con trai thích nghi với cuộc sống nông thôn, đúng thế chứ?
- Đúng thế, chị thân mến, sức khoẻ của Demetrio rất tồi và nó học vất vả lắm. Chính vì thế nó cần phải biết nghề nông thật giỏi, bởi vì các trang trại của e, rồi sẽ do nó thừa kế.
- Thế thì tuyệt! Vậy thì tại sao cậu không đưa nó đi cùng với Raphael đến một trong những trang trại ấy?
- Một phát kiến không tồi! - ông Pedro mừng rỡ vì đã từ lâu ông lo lắng không biết Demetrio sẽ sống ra sao ở trang trại mà không có người thân ở bên cạnh – thế Raphael có muốn đi khỏi đây không?
- Chị vẫn chưa hỏi gì nó cả, rồi sẽ biết thôi. Khi nào hết thời hạn phát canh trang trại "El Roble"?
- Tháng 5 năm sau, ngài Simon Arenal vừa đến chỗ em ngày hôm qua và thay mặt ông Fidel yêu cầu gia hạn phát canh thêm chín năm nữa.
- Thế rồi sao?
- Em chưa trả lời. Vì còn phải quyết định xem có cần phải đưa Demetrio tới đó không đã.
- Nghĩa là bây giờ cậu sẽ từ chối chứ? – bà Clara mừng rỡ.
- Em không có gì phản đối, chỉ cần Raphael từ bỏ ý định trở thành luật sư và đồng ý chuyển về nông thôn.
- Chị sẽ thuyết phục nó. Chị không nghi ngờ việc nó sẽ chấp thuận, theo chị thì trái tim nó không còn hướng đến học hành nữa đâu.

Bà Clara trở về nhà trong tâm trạng hết sức phấn khích và thực hiện kế hoạch với cháu mình không chút chậm trễ. Chàng trai đề nghị được phép suy tính vì ngày.
Sáng hôm sau Raphael ra khỏi trường đại học cùng với Martin. Rivas vẫn còn giữ ấn tượng của buổi nói chuyện tối qua với Leonor. Chàng đã định kể ra cho Raphael nghe nhưng tính cách lịch sự đã ngăn chàng lại, dù sao thì cô gái cũng chưa cho phép làm điều đó.
Đôi bạ im lặng bước đi một lúc, sau đó Raphael nói.
- Martin này, tớ nhận được một đề nghị có tính chất làm ăn và muốn rằng sẽ được nghe ý kiến của cậu.
- Về cái gì thế?
- Tớ nhận được đề nghị phát canh một trang trại.
- Việc đó sẽ làm cho cậu giàu lên chứ?
- Có lẽ.
- thế còn việc học tập của cậu thì sao?
- Nó làm cho tớ chán ngấy rồi.
- Nếu thế thì đồng ý đi.
- Ở đây còn tồn tại những hoàn cảnh phụ thêm vào làm cho tớ phải lưỡng lự. Cậu có biết ai đang nhận phát canh cái trang trại ấy và phải nói thêm là còn muốn gia hạn phát canh nữa không? Ngài Elias, cha của Matilda.
- Ồ, điều dó làm thay đổi tình thế rất nhiều. Cậu hãy kể cụ thể hơn về mọi chuyện cho tớ nghe đi.
- Ông Fidel không phải bao giờ cũng là người ủng hộ chính phủ một cách ngây ngô và nhiệt thành như cậu biết đâu – Raphael mở đầu – Cũng giống như nhiều người ở nước ta, ông đã thay đổi những quan điểm chính trị của mình. Đã từng có một thời ông Fidel thuộc một đảng phái được gọi là "ủng hộ đổi mới" và cùng với nhiều người khác đã đứng lên chống lại những quan điểm bảo thủ mà rất buồn là sẽ còn thống trị Chilê nhiều năm nữa. Những quan điểm đồng nhất đã gắn bó ông chặt chẽ với những người cùng chính kiến, trong đó có bố tớ và cậu của tớ. Ông cậu tớ định toàn tâm toàn ý cho nông nghiệp và dồn hết vốn liếng vào ruộng đất cho nên khác với bố tớ là người chuyên buôn bán để rồi mất hết thành quả của nhiều năm lăn lộn chỉ vì mấy vụ đầu cơ thua lỗ, cậu Pedro đã bảo tồn được tài sản của mình. Tới khi vì đau ốm nên ông chuyển về thủ đô thì khắp mọi nơi nhao nhao những đề nghị xin lãnh canh trang trại "El Roble" và rất tự nhiên là ông đã dành ưu tiên cho người bạn đồng thời là người "đồng chí" tức là ông Fidel, người rất chú tâm đến việc này. Tất nhiên đó không phải là vô cớ. Bên cạnh trang trại "El Roble" còn có trang trại của chính ông Fidel với hàng trăm mẫu đất trồng toàn linh lăng. Còn trên đất trang trại của cậu tớ thì trồng tiểu

mạch, có thể phát triển chăn nuôi các loài lấy sữa rất tốt. Khi giao kèo lĩnh canh sẵn sàng và chỉ còn chờ được ký thì bỗng phát sinh trở ngại. Không kiếm được người bảo lãnh. Thời gian đó ông Damasso chưa về sống ở Santiago, còn những bạn hữu khác của ông Fidel vì những lý do khác nhau đều không thể giúp việc ấy. Ông cậu tớ cứ đòi phải có người bảo lãnh bởi vì ông mua trang trại bằng tiền hồi môn của vợ và cho rằng mình có nghĩa vụ phải nhận được những bảo đảm cần thiết. Thế là trong hoàn cảnh đó ngài Simon Arenal đã cứu cho ông Fidel, chẳng khác nào một vị thần hộ mệnh. Họ hầu như không quen biết nhau, và cho rằng việc đứng ra bảo lãnh là vô cùng khoan đại, ngài Simon Arenal đã hành động không phải không có dụng tâm – ông ta vốn háo danh.

Vấn đề là ở chỗ cho tới lúc đó ông Fidel đã và đang có ảnh hưởng lớn trong những cử tri ở địa phận có trang trại của ông nên ông Simon rắp tâm dựa vào ảnh hưởng ấy mà để trở thành dân biểu. cậu có thể thắc mắc rằng một người giàu có như Simon Arena thì trở thành dân biểu để làm gì. Song nào ai có thể nghĩ ra, ông Simon – một con người có xuất thân rất đáng ngờ, bằng cách nào đó đã phất lên giàu có một cách nhanh chóng và do đó cần cái danh vị dân biểu để đạt được những mối quan hệ trong giới thượng lưu, cái mà "tất cả các ngài mới ra lò" quá nhiều trong thời buổi chúngta đều khao khát. Kể từ lúc hai ông Fidel và Simon kết thân với nhau tới mức có thể nói không thể tách rời, họ trở thành những người che chở cho nhau và ông Simon giờ đây quen thuộc với các phòng khách sang trọng nhất ở thủ đô. Còn ông Fidel thì dưới ảnh hưởng của người bảo trợ mới của mình, dần dần từ một người theo phái tự do đã biến thành một kẻ bảo thủ hoàn toàn, bởi vì đã từ lâu ngài Arenal ủng hộ những nguyên tắc thủ cựu, do kinh nghiệm nhiều năm đã khẳng định với ngài rằng ở Chi lê chỉ có những kẻ nào ủng hộ chính phủ một cách mù quáng thì mới thành đạt trên chính trường được. Càng ngày cậu Pedro càng thấy rõ kẻ lĩnh canh cứ tách khỏi mình hơn, nhưng giao kèo đã ký mất rồi và chẳng làm gì hơn được nữa. bây giờ khi thời hạn lĩnh canh đã hết, ông Fidel gắng hết sức để lĩnh canh tiếp, bởi vì thời cơ thuận lợi cho nghề nông đang đến – một khu chợ mới đã xuất hiện ở California! Cũng vì thế mà ông ta đã cử người đỡ đầu của mình là ông Simon đến chỗ ông cậu tớ. Còn cậu Pedro lại đề nghị tớ đến trang trại cùng với đứa con của cậu ấy để điều hành công việc ở đó. Dĩ nhiên là ông sẽ hỗ trợ tiền nong để cho công việc được tiến triển tốt đẹp. Lời đề nghị là như vậy đấy.

- Theo tớ, cậu nên chấp nhận – Martin nói.
- Tớ đã hứa sẽ trả lời sau vài ngày – Raphael nói – và bây giờ đang còn phân vân. Tớ không sao dứt khoát được bởi vì cho tới giờ vẫn nuôi hy vọng Matilda còn yêu tớ.
- Cứ cho là thế, nhưng cậu vẫn còn nghèo cơ mà – Rivas nhận xét, mặc

dù trong lòng rằng khát khao chia xẻ với bạn những ước đoán xảy ra trong lúc chuyện trò với Leonor, và chàng cố nén sự cám dỗ xuống.

- Cậu có lý, dù sao thì tớ vẫn còn nghèo – Raphael nói tiếp – Thế nếu như Matilda yêu tớ thì, từ chối việc lĩnh canh vì lợi ích của ngài Fidel – người coi công việc đó có ý nghĩa rất trọng đại, có lẽ tớ có thể giành được nàng. Vì một hành động như thế này sẽ nâng tớ cao lên trong tầm mắt của cha nàng, và cả ông lẫn tớ đều sẽ quên chuyện cũ. Matilda có thể hoà giải cho hai gia đình, còn tớ nhờ sự hỗ trợ của ông cậu có thể cùng con trai ông làm việc gì đó khác.

Càng nghĩ Martin càng tin chắc rằng cuộc nói chuyện giữa chàng với Leonor sẽ có ảnh hưởngqd tới số phận của San Louis, không thể cho rằng cô gái dò hỏi về tình cảm của Raphael kiên nhẫn đến thế chỉ đơn thuần là tò mò.

- Đúng thế - chàng nói với bạn – nhưng chỉ có điều nếu ở địa vị của cậu thì tớ sẽ không kéo dài trả lời một cách vô nghĩa mà sẽ nói toạc móng heo với ông cậu. Hai cậu cháu chắc sẽ mau chóng tìm ra cách giải quyết.

Trong thâm tâm Martin quyết định rằng nếu con gái của ngài Ensina nói chuyện lần nữa về Raphael thì chàng sẽ kể hết mọi chuyện cho nàng nghe.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 19

Ngày hôm sau như đã hứa, Leonor đến nhà cô em họ lúc 9 giờ, Matilda ôm chầm lấy chị. Sau một đêm niềm hy vọng đã làm thay đổi cả gương mặt nàng. Matilda rạng rỡ niềm vui, đôi mắt long lanh một thứ ánh sáng đặc biệt do tình yêu đốt cháy.

- Chúng mình chỉ có hai đứa ở nhà – nàng nói và kéo Leonor ngồi xuống – mẹ đi đâu rồi…còn em thì cứ tưởng chị không đến.
- Em thấy đấy, hôm qua chị đã gọi Martin đến và dò hỏi chàng về Raphael.
- Chắc anh ấy đã kể cho chị nghe nhiều điều mới mẻ, vì câu chuyện kéo dài quá lâu – Matilda mỉm cười nhận xét.
- Tất cả những gì chị được biết – Leonor nói tiếp – có thể gói gọn vào ba chữ: Raphael yêu em.
- Làm thế nào Martin biết được điều đó?
- Nếu chị không nhầm thì chính San Louis đã nói với anh ta.
- Cứ cho rằng thậm chí anh ấy đã nói điều đó – Matilda thốt lên buồn bã – có gì thay đổi đâu?
- Em cũng yêu chàng chứ?
- Tất nhiên rồi. Nhưng dù sao thì chúng em vẫn cứ cô lẻ.
- Chính em có lỗi trong chuyện này.
- Em ư? Thế chị bắt em phải làm gì?
- Theo chị, mọi chuyện rất đơn giản. phải chăng Raphael đã tự ý bỏ rơi em sao?
- Không, nhưng mà…
- Em thừa nhận đi, chính em đã tự bỏ rơi chàng.
- Chị biết rất rõ là em không thể cãi lời ba em.
- Đối với chàng thì điều đó không phải là sự biện minh – Leonor phản đối – Raphael bị đuổi ra khỏi nhà em, và chàng có đủ quyền cho là em đã quên chàng, hơn nữa lại không nhận được tin tức gì của em cả.
- Em đã hàng nghìn lần thề nguyền trước chàng là em sẽ không bao giờ quên chàng…
- Nhưng rồi chấp thuận lấy người khác. Đấy không phải là sự phụ tình hay sao?
- Raphael đã biết rằng em làm việc đó không phải theo ý mình.
- Em nghe đây, Matilda – Leonor bắt đầu cương quyết – dù sao thì lời

thề yêu đương cũng thiêng liêng. Mà em đã thề nguyền yêu một người được mọi người trong nhà tiếp đón và quan tâm. Sau đó chàng bị phá sản, nhưng điều đó hoàn toàn không có nghĩa là em được quyền huỷ bỏ lời thề ước. Đã đến lúc thực hiện nó.

- Nhưng mà chị biết đấy – Matilda chán nản nhắc lại, hai mắt ngấn lệ - em không thể chống lại ý của ông được.
- Chị biết – Leonor ngắt lời – và dù thế nào chị cũng cho rằng nếu em thật sự yêu Raphael thì bây giờ, khi em tin chắc vào tình cảm thuỷ chung của anh ấy, em phải chuộc lại lỗi của mình.
- Được rồi, nhưng phải làm thế nào ạ?
- Hãy viết thư cho anh ấy – Leonor cứng cỏi đáp.
- Chị nói gì thế? Không đời nào em làm đâu! – Matilda thốt lên.
- Thôi, một khi em không thể tiến một bước đầu tiên để giải hoà thì có thể nói "vĩnh biệt" với tình yêu của mình rồi đấy!

Matilda lấy tay ôm mặt và thổn thức.

- Đủ rồi, em yêu quý ạ - Leonor nói mềm mỏng hơn và vuốt tóc cô em – chẳng cần phải sầu não quá như thế. Dù sao đôi lúc cũng phải thể hiện lòng can đảm.
- Chị nói thì dễ lắm. Nếu như chị rơi vào hoàn cảnh của em…
- Cứ tin rằng – Leonor sôi nổi cắt ngang – nếu như lúc nào đó chị nói ra lời nguyện ước, chị sẽ đủ sức để thực hiện nó.
- Ồ, nhưng em không có đủ can đảm, chị giúp em với.
- Sẵn sàng. Nhưng giúp thế nào?
- Chị hãy nhờ Martin chuyên cho Raphael những lời em không dám viết ra.
- Có thể - Leonor trầm tư kéo dài – xét theo cách Rivas trả lời những câu gạn hỏi của chị về bạn của anh ta thì đúng là anh ta biết được nhiều điều. Nhưng cứ giả định là anh ta chuyên lời cho San Louis là em vẫn yêu chàng như trước kia, chẳng lẽ như thế là đủ sao? Em cần phải tự mình giải bày với chàng và bằng cách nào đó bào chữa cho hành vi trước đây của mình.
- Chị nói đúng, chị yêu quý ạ - Matilda buồn rầu đáp.
- Em biết không – Leonor nói tiếp – trước khi có một bước quyết định em cần phải suy nghĩ. Em hãy hiểu thật rõ, vừa mới được Rivas cho biết rằng em vẫn yêu mình như xưa, tất nhiên là Raphael sẽ đến gặp em để nghe chính miệng em giải thích về những điều xảy ra, và em không thể từ chối chàng việc đó. Trong trường hợp ngược lại, thì bọn em sẽ chia tay. Nhưng sẽ là mãi mãi, bởi vì Raphael có đủ quyền để cho rằng em chỉ đơn thuần đùa cợt với trái tim của chàng.
- Em yêu chàng và sẵn sàng làm tất cả, chỉ cần chị giúp em! – Matilda thốt lên, lau khô nước mắt và âu yếm nắm tay Leonor.

- Thế là cuối cùng em đã quyết! – cô chị vui mừng – Em biết không, sự lưỡng lự của em thậm chí làm cho chị ngờ vực lòng chân thành trong tình yêu của em đấy.
- Chà, chị hãy tin rằng em yêu chàng vô cùng! Suốt thời gian vừa qua em đã khóc biết bao nhiêu, và đôi lúc em nóng lòng muốn được nhìn thấy Raphael, để lại được nghe từ miệng chàng lời thề yêu đương. Thậm chí em đã tưởng rằng em có đủ sức để thắng nỗi sợ hãi.
- Thôi được cứ chờ xem em có khả năng làm gì – Leonor đáp.
- Em trông cậy ở chị, còn chị đừng bỏ rơi em nhé – Matilda dịu dàng hôn chị và thầm thì.
- Một khi em không có can đảm viết cho Raphael thì em hãy gặp mặt chàng. Vì chuyện đó, như chị đã nói, Martin sẽ giúp chúng ta.
- Chị cứ làm theo kế hoạch của chị.
- Sẽ phải chuyển lời cho Raphael là chàng có thể gặp em ở Alameda.
- Nhưng vào lúc nào ạ? – Matilda hỏi, giọng nói run run. Chỉ một ý tưởng về cuộc gặp gỡ với San Louis cũng đã làm cho nàng xúc động mạnh.
- Ngày mai, chúng ta sẽ cùng đi và đưa theo cả Agustin.
- Trời ơi! – Matilda thầm thì, mặt trắng bệch như thể Raphael đang đứng trước mặt nàng – Thế sẽ ra sao nếu ba em biết được?
- Hãy để việc đó cho chị - Leonor trả lời. nàng càng trở nên can đảm hơn để nâng đỡ cô em họ yếu đuối.

Matilda ôm chầm lấy nàng và nhiệt thành cám ơn với giọng đứt quãng vì nức nở.

- Em không cần phải cám ơn chị làm gì – Leonor trìu mến nói – Chị hành động như thế không phải chỉ vì yêu mến em mà ở đây chị cũng có lợi ích của mình đấy.
- Lợi ích ư? – Matilda sửng sốt ngạc nhiên ngước khuôn mặt đẫm nước mắt.
- Đúng thế - Leonor đáp – chị có ý định chuộc lại lỗi của ba chị mà, như em nói nhiều lần, đã đuổi Raphael ra khỏi nhà em.

Khi nói đến lợi ích của mình, Leonor còn giấu một nguyên nhân cực kỳ quan trọng thúc đẩy nàng thực hiện kế hoạc đã đặt ra. Đúng là nàng thực sự muốn sửa sai lầm do cha nàng gây nên nhưng ngoài ra nàng còn tha thiết mong muốn lãng quên và dịu bớt nỗi buồn bực đã chế ngự mình sau cuộc nói chuyện gần đây với Martin. Cuộc nói chuyện ấy không rời khỏi tâm trí nàng mà chính nàng là nguyên nhân mọi chuyện. Nàng yêu cầu Rivas cởi mở và khoái trá nghĩ đến sự thú nhận sẽ làm thoả mãn lòng kiêu hãnh của mình, thế nhưng nàng lại thành phố nghe một sự thật đắng cay. Lần đầu tiên tính hiếu thắng của Leonor bị giáng một đòn tàn nhẫn nên thật dễ hiểu khi nàng định trả thù kẻ xấc xược đã hạ nhục mình, và đồng thời cảm thấy nhu cầu không

thể kìm nén được là phải hành động bởi vì đối với bản tính hăng hái và bồng bột của nàng thì thụ động chờ đợi là một sự hành hạ thật sự. tính khí sôi nổi đã cản trở Leonor tỉnh táo cân nhắc mối hiểm hoạ của kế hoạch vừa nghĩ ra đối với thanh danh của chính mình cũng như của người em họ.

- Thế nhưng chị đã nghĩ đến mọi người khi trông thấy chúng ta ở Alameda và sẽ kể lại cho ba em nghe chưa? – Matilda hỏi sau một lúc im lặng.
- Em hãy biết một điều – Leonor nổi nóng vì tính không cương quyết của cô em họ làm nàng bực bội – đã đến lúc phải lựa chọn dứt khoát, hoặc là em từ bỏ tình yêu với Raphael, hoặc là em thu hết sức lực để chống lại ý của cha em muốn tìm lựa chồng cho em theo sở thích riêng của ông. Khi đưa ra kế hoạch của mình, chị nghĩ rằng em đã dứt khoát chọn lựa Raphael nếu không thì chúng ta chẳng có gì để nói nữa! Hãy quên chàng đi.
- Có thể đợi ít lâu để có điều kiện thuận lợi chăng?
- Theo chị biết thì chồng chưa cưới của em đã chết một năm nay rồi, phải không nào?
- Đúng.
- Và suốt thời gian ấy San Louis không hề thử hoà giải một lần?
- Không hề - Matilda thở dài buồn bã – cũng chính vì thế mà em cho rằng chàng coi thường em.
- Thế nhưng rõ ràng là chàng yêu em mà. Song việc bị xúc phạm hoặc có thể là sự rụt rè đã ngăn cản chàng tiến một bước đầu tiên. Và một khi chính em không làm chuyện đó thì sẽ không thay đổi được gì hết. Từ nay chàng vẫn sẽ nghĩ rằng em đã lừa dối, còn cách xử sự của em chỉ càng làm cho chàng tin chắc thêm ở ý tưởng cay đắng ấy.
- Em cũng tự hiểu như thế, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc ba em biết là em đã thấy cuống lên rồi.
- Gía như chị là em, chị đã làm mọi cách để rõ sự thật. nếu em yêu Raphael và tin tưởng rằng không khi nào yêu được ai khác thì sớm muộn gì điều bí mật của em cũng sẽ lộ rõ thôi.
- Em đã định khuất phục, và âm thầm chịu đựng đau khổ.
- Nhưng em muốn biết chắc chắn là Raphael đã quên mem hay chưa.
- Đúng thế.
- Em đã thú nhận với chị rằng sẵn sàng từ bỏ mọi thứ trên đời, chỉ cần lấy lại tình yêu của chàng?
- Ồ, vâng ạ! Giá như em cũng can đảm được như chị!
- Một khi không có đủ lòng can đảm, em hãy từ bỏ tình yêu của chàng trong lúc vẫn còn có thời gian. Em yêu cầu chị khuyên và nâng đỡ em, mà chị đã nói rõ chị sẽ làm gì nếu chị ở địa vị của em. Song nếu như ngay cả vì người mình yêu mà em vẫn không thể thắng lại được tính nhút nhát của

mình thì hãy rút lui đi. Em đừng tự làm tổn hại thanh danh làm gì bởi vì xã hội sẽ tỏ ra khinh bỉ, còn em thì càng cảm thấy bất hạnh hơn.

- Ô, không đâu! Em sẽ không từ bỏ tình yêu với Raphael – Matilda kêu lên – Chị nói hoàn toàn đúng, em đau khổ như vậy đủ rồi và có quyền giành hạnh phúc cho mình.
- Như thế thì khác rồi, trong trường hợp ấy hãy dũng cảm lên! Âm thầm đau khổ thì nghĩa lý gì cơ chứ? Chị nghĩ thà đau khổ để giành lấy hạnh phúc còn hơn.
- Em đồng ý với chị - Matilda cứng cỏi nói.
- Có nghĩa là đã quyết. Chị sẽ nói chuyện với Martin.
- Thế chị sẽ nói gì với anh ấy?
- Chị sẽ nói rằng em yêu Raphael. Chị nghĩ là Martin cũng tự đóan ra điều ấy.
- Rồi sao nữa ạ?
- Chị sẽ nói là ngày mai từ lúc 1 đến 2 giờ chúng mình sẽ đi dạo ở Alameda, gần đài phun nước. San Louis có thể làm như vô tình gặp hai chị em và tiến lại gần nếu em chào hỏi chàng.
- Hay lắm – Matilda thì thầm, cố nén cơn rung động đang lan suốt cơ thể.
- Thôi, bây giờ chị sẽ về - Leonor vội vã – vì còn phải kịp thời nói với Martin, ngay lúc anh ta ở văn phòng ba chị ra. Bằng không thì buổi tối có thể không còn cơ hội nữa đâu.

Cỗ xe do ông Damasso phái đến đón Leonor đã chờ sẵn ở cửa. Lúc từ biệt, hai chị em họ hôn nhau âu yếm và giao hẹn sẽ gặp lại vào buổi tối. Leonor tìm chỗ ngồi thoải mái và cỗ xe mau chóng lăn bánh trên đường

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 20

Trong lúc hai cô gái bàn soạn về Raphael và Leonor ra sức cổ vũ lòng can đảm trong trái tim của Matilda thì ngài Fidel Elias đang trên đường về nhà với tâm trạng đầy lo âu. Simon Arenal vừa thông báo rằng công việc lĩnh canh "El Roble" có chiều hướng phức tạp.

Vẻ mặt của ông Fidel vô cùng ưu tư khi bước qua ngưỡng cửa căn phòng mà bà vợ ngồi gần như suốt ngày để đọc những cuốn sách của những nhà văn, nhà thơ yêu thích. Lần này bà đang khoan khoái mơ màng đến Adam trong trường ca "Thế giới là quỷ dữ" của Espronceda [1] và nghe thấy giọng nói của ông chồng đúng vào cái giây phút đọc đến đoạn nhân vật ấy khẩn khoản xin Salada trao cho mình con ngựa, y hệt Richard III đã làm khi bị nung nấu bởi lòng khao khát chiếm giữ vương quốc của mình. Sự xuất hiện của ông Fidel đã phá tan trạng thái hưng phấn và kéo bà trở về cuộc sống tầm thường.

- Arenal báo tin là không chắc gì chúng ta được nhận lĩnh canh "El Roble" nữa đâu – ngài Elias mở đầu.

Bà Francisca ngỡ ngàng nhìn lên. Ngoài ra đã từ lâu bà có thói quen không nêu ý kiến về công việc của chồng, nói chung bà thích bộc lộ quan điểm của mình trước những người khác hơn để mọi người có thể đánh giá đúng trí tuệ của bà.

- ngài Simon Arenal thông báo cho tôi – ông chồng nhắc lại vì nghĩ rằng vợ không nghe hết lời mình – rằng ngài Pedro San Louis chưa trả lời chấp thuận việc lĩnh canh trang trại. Chắc ông ta còn phải suy xét thêm.
- Biết làm thế nào, đành phải chờ thôi – bà Francisca đáp, nóng lòng muốn được tiếp tục đọc sách.
- Bà nói nghe dễ lắm! – ông Fidel nổi giận – còn tôi cần sự đồng ý của ông ta vô cùng, bởi vì nếu bị từ chối thì chúng ta sẽ bị đe doạ phá sản.
- Trong trường hợp đó thì phải tìm người khác để yêu cầu giúp mình.
- Tôi đã tự nghĩ đến việc đó. Mà tệ hơn mọi cái ấy là nền chính trị khốn nạn này đã làm cho tôi mất đi mối thiện cảm của ông Pedro, người mà giờ đây tôi rất cần.
- Vậy cuối cùng rồi ông cũng thừa nhận sự đứng đắn của tôi! – Bà Francisca long trọng thốt lên, tưởng rằng đấy là điều kiện thuận lợi để thanh toán với chồng về việc ông đã công khai hạ thấp bà trước mọi người.
- Tôi biết tôi đang làm gì, tôi không phải là đứa con tốt và không cần

đến lời khuyên của bà – ông Fidel bực tức đáp – Thôi ta nghĩ chuyện khác. Bà nghĩ sao, Agustin sẽ định cưới Matilda không?

- Thật tình tôi không rõ. Người nào xếp đặt…

- Thôi, không cần phải trả lời một cách quá sâu sắc làm gì – Fidel cáu kỉnh nhận xét – Tôi hỏi bà điều đó vì tôi quá bận rộn nên không có thì giờ cho nó, vả lại phụ nữ cũng thông thạo việc đó hơn.

- Rất tiếc là tôi không có gì bổ sung cho điều đã nói – bà Francisca cắt lời, nóng lòng muốn tiếp tục được đọc sách.

- Trong đầu óc bà chỉ toàn là sách vở với tình cảm uỷ mị mà thôi! – ông chồng phẫn nộ - vậy là một mình tôi phải lo toan cho hạnh phúc gia đình.

- Thế ông muốn cái gì nào? Chẳng phải ông vẫn thường khẳng định rằng ngoài ông ra, trong nhà này không ai làm được trò trống gì hay sao?

- Thì đúng là như thế, công việc là dành cho đàn ông. Nhưng không thể đổ mọi việc lên đầu tôi được và chẳng có hại gì nếu như bà cũng nghĩ đến hạnh phúc của con gái. Agustin là một đám hời, để vuột mất thì thật tội lỗi! Tôi sẽ tự bàn luận với ông Damasso về việc ấy, bởi lẽ không ai trong nhà này muốn giúp đỡ tôi hết.

Thay vì trả lời, bà Francisca mở sách và làm ra vẻ đang đọc. Ông chồng đã giận giữ cực độ vớ lấy chiếc mũ và bước ra khỏi phòng với tâm niệm chắc chắn rằng một mình ông mới có khả năng làm luôn một lúc nhiều nhiệm vụ, bởi vì nhà tư sản đáng kính ấy, cũng giống như những ông bố thương con vẫn cho rằng xếp đặt số phận cho con gái cũng là một "phi vụ".

Bà mệnh phụ uyên bác không hề mảy may ngạc nhiên với sự ra đi đột ngột của chồng. Từ lâu bà đã quen với cái kết cục như thế của mọi cuộc nói chuyện giữa hai vợ chồng. Nhưng sau khi quay về với giấc mơ Adam, bà rầu rĩ rất lâu việc con người mà số phận đã bắt mình gắn bó bằng những nút buộc không thể gỡ được lại quá xa lạ với thi ca đến thế. Kết luận buồn bã này cuối cùng đã buộc bà phải bỏ cả sách để suy tưởng đến George Sander, chính vì quý bà của chúng ta cũng giống như một nữ văn sĩ nổi danh, vẫn thấy ghê sợ gánh nặng gia đình.

Mặc dù đường xá ở trong tình trạng cực kỳ tồi tệ không hề được chính quyền thành phố hạ cố đóai hoài tới như hiện nay, cỗ xe của ông Damasso mà Leonor đang trở về nhà vẫn phóng như bay.

Cô gái chạy vụt qua sân và tiến về phía phòng của cha. Ngay từ lúc trên đường đi, nàng đã đắn đo suy nghĩ tìm cách tốt nhất để nói chuyện với Martin, bởi vì bản tính bộc trực thôi thúc nàng phải chân thật đến cùng. Tin chắc rằng chỉ có một mình Rivas trong văn phòng, nàng bước nhanh vào và đến gần bàn viết, nơi chàng đang làm việc.

Vừa nhìn thấy Leonor, Martin đứng bật dậy. Tim chàng đập dữ dội làm cho

gương mặt trong khoảnh khắc tái hẳn đi.
- Xin anh cứ ngồi xuống – Leonor nói hơi có chút kênh kiệu.
- Ồ không, cho phép tôi cùng đứng, thưa tiểu thư – Martin trả lời khi nhận thấy nàng tiếp tục đứng, hơi tì tay vào bàn.
- Tôi có việc cần đến anh – Leonor vội vã tuyên bố, dường như lo ngại Martin giải thích việc nàng đến theo nghĩa khác.
- Tôi xin hầu, thưa cô – chàng trai điềm tĩnh đáp với vẻ tự tôn mà ngay từ đầu đã làm cho cô gái kiêu hãnh để ý.
- Tôi muốn nói về ông bạn San Louis của anh. Hôm qua anh đã kể cho tôi nghe về lời thú nhận của anh ấy với anh. Vậy thì anh ấy có nói tên người mà anh ấy yêu không?
- Dĩ nhiên là có, đó là em họ của tiểu thư – cô Matilda Elias.
- Theo anh nói thì Raphael vẫn yêu nàng như trước ư?
- Ồ, vâng!
- Anh nghĩ sao, liệu anh ấy có mừng hay không nếu biết rằng Matilda cũng đáp lại anh ấy như trước đây?
- Tôi đoán chắc rằng tin này sẽ làm anh ấy hạnh phúc, thưa cô.
- Thế thì anh hãy nói với anh ấy điều đó. Chắc rằng được nghe cái tin này từ bạn mình sẽ là niềm vui gấp đôi.
- Tôi vô cùng sung sướng được báo tin cho anh ấy! – Martin nói rất nhiệt tình.

Chàng trai nói những lời ấy với một tình cảm chân thực đến mức Leonor khẳng định, trái tim của Rivas là trái tim của người bạn hào hiệp không hề vụ lợi. Và cô gái ấy, mới hôm qua còn ấp ủ ý định trả thù bỗng mềm yếu hẳn đi.

Rõ ràng là trên đường về Leonor đã sửa đổi kế hoạch đã bàn soạn với cô em họ, nàng bước ra cửa.
- Xin hỏi một câu, thưa cô – Martin thốt ra – dù sao thì Raphael cũng cho rằng mình bị lừa dối. Liệu anh ấy có tin lời tôi chăng?
- Tôi không biết. Nhưng nếu như lo lắng về chuyện đó thì anh ấy sẽ tìm được cách khác để xác định sự chính xác trong lời nói của anh thôi.

Cô gái ra khỏi phòng, còn Martin thì bất lực buông người xuống ghế, gục đầu vào hai tay.

"Trời ơi! Tôi là gì đối với nàng? – chàng cay đắng nghĩ – chỉ hơn người hầu một chút, nhưng lại thấp kém hơn quá nhiều so với bọn công tử thượng lưu vẫn vây quanh nàng".

Những ý nghĩ quá buồn nản ấy đè nặng trong tâm trí chàng bởi vì Leonor đã nói với giọng ngạo mạn, còn trên trán thì lộ rõ vẻ bình thản hoàn toàn trong khi chàng bối rối một cách khủng khiếp. Đầu rối tinh những suy nghĩ u uất, Rivas làm nốt công việc một cách chiếu lệ rồi về phòng mình, song chỉ sau ít

phút chàng đã ra khỏi nhà và đến chỗ San Louis.
Như thường lệ, Raphael niềm nở đón bạn.
- Không bao giờ cậu có thể đem đến cho tớ một tin vui như cái tin tớ đem đến cho cậu đâu – Martin nói.
- Tin vui? – Raphael kêu to, lờ mờ đoán ra ý nghĩa của câu nói – cậu nói ngay đi!
- Matilda yêu cậu!
Raphael buồn rầu nhìn Martin
- Bạn thân mến, đừng bao giờ đùa giỡn với cái mà tớ cho là hệ trọng nhất trong đời – chàng khẽ nói – vì cậu mà bây giờ tớ phải nếm trải những nỗi khổ cùng cực. ngay cả khi tớ không tin vào cái điều mà cậu khẳng định quá dễ dãi như thế thì cho đến giờ trong sâu thẳm tâm hồn tớ vẫn cứ cồn cào hy vọng kia mà.
- Thế nhưng thực tế đúng là như vậy – Rivas đáp – Tớ rất thấu hiểu những đau khổ của cậu nên không gieo hy vọng hão huyền cho cậu làm gì. cậu nghe đấy!
Và chàng kể lại cho San Louis nghe toàn bộ những lần nói chuyện của mình với Leonor, đặc biệt chi tiết về lần cuối cùng.
Raphael ôm chặt lấy bạn, niềm vui của chàng vượt quá mọi giới hạn.
- Không phải cậu chỉ đem lại cho tớ hạnh phúc – chàng sôi nổi – cậu đã trả lại cuộc sống cho tớ!
Vừa dạo bước khắp phòng, San Louis vừa không ngừng kể lể về niềm hân hoan của mình và những hy vọng vừa hồi sinh. Trước mắt Martin hiện lên toàn bộ chi tiết của thiên tình sử trong trắng và cuồng nhiệt đã từng ngập tràn trong trái thơm của Raphael, đến mức Martin bỗng thầm ghen với chàng.
- Mà sao chúng mình hoàn toàn quên mất cậu nhỉ, Martin thân mến – Raphael chợt nhớ khi ngồi xuống ghế - thế còn tình yêu của cậu thì sao?
- Chẳng có gì mà bàn về nó đâu – Rivas thốt lên cay đắng – tình yêu của tớ không có quá khứ, không có thực tại, không có cả tương lai, nó hoàn toàn vô vọng! thật là điên rồ khi yêu nàng. Cậu đã có lý khi nói rằng tớ cần được chữa trị cho hết căn bệnh của chính mình. Cậu thấy đấy, nàng đã nói chuyện với tớ chỉ vì muốn chuyên cho cậu lời nhắn nhủ của Matilda mà thôi.
- Chớ có nhụt chí, Martin! Sớm muộn gì thì Leonor cũng sẽ yêu cậu. Cứ thử suy xét xem, nàng đã quan tâm đến số phận của cô em họ biết bao nhiêu, và điều đó có nghĩa là nàng có trái tim cao quý và nhất định sẽ nhận rõ giá trị của cậu. Giờ đây tớ không chỉ sẵn sàng giảng hoà với nàng mà thậm chí với cả cha nàng nữa và tớ từ bỏ ý định trả thù các điều độc ác ông ta đã làm với tớ.
Martin cầm mũ định ra về.

- Cậu đừng vội – Raphael ngăn chàng lại – Chúng mình sẽ cùng đi ăn trưa. Bây giờ chúng mình đến gặp dì tớ, để bà mừng cho tớ chứ! Rồi sau đó tớ còn rất nhiều điều còn phải bàn với cậu. Từ tất cả những điều cậu kể, tớ hiểu là phải gặp và nói chuyện với Matilda. Nếu tớ không lầm thì Leonor đã nói…
- Rằng nếu như lo lắng về việc đó thì cậu sẽ tìm được cách để xác định sự chính xác của những lời tớ nói.
- Đó, đó! Thế nghĩa là cần phải nghĩ ra cách để gặp được Matilda, cậu rõ là người sáng trí. Vậy cậu làm gì nếu ở địa vị tớ hả?
- Có lẽ tớ sẽ viết thư cho nàng, đó là cách đơn giản nhất.
- Tớ không chịu đựng nổi thư từ đâu! Tớ muốn nghe giọng nàng, muốn nói với Matilda rằng tớ yêu nàng còn hơn cả trước kia nữa. cậu thử nghĩ ra cái gì đó khác đi. Những lá thư tình hoặc là quá lạnh nhạt, hoặc là bay bướm đến tức cười. Hơn nữa, nếu nàng tự nghĩ đến chuyện viết cho thì đi một lẽ…Riêng tớ, tớ ước ao được nhìn thấy nàng.
- Trong thư cậu có thể đề nghị gặp gỡ.
- Nhưng mà ở đâu?
- Cứ để nàng tự quyết định việc đó.
- Thôi được, tớ sẽ viết cho Matilda.

Đôi bạn được mời vào bàn. Vừa mới bước qua ngưỡng cửa phòng ăn, Raphael đã báo tin vui cho bà dì làm gương mặt bà Clara sáng rỡ. Trong bữa ăn, khi người hầu đã đi khỏi phòng, Raphael nói:

- Dì ơi, dì hãy nói ngay với cậu Pedro về mọi chuyện vừa xảy ra đi, cháu dường như đã linh cảm được nên đã xin lui vài ngày để suy nghĩ.
- Dẫu sao thì di phải nói thế nào cho cậu ấy đây? – bà Clara hỏi.
- Dì hãy giải thích cho cậu ấy rằng đây là cơ hội vô cùng thuận lợi để hoà giải với ông Fidel. Nếu cậu Pedro đồng ý thì cháu xin từ chối lĩnh canh "El Roble" vì lợi ích của cha Matilda, và chúng ta sẽ quên chuyện cũ đi. Khi chấp thuận gả Matilda cho cháu nếu ông Fidel yêu cầu thì cháu sẽ tiếp tục học tập để trở thành luật sư, nếu ông Fidel muốn cháu cũng sẽ đến một trang trại nào đó và sẽ thử sức với giúp đỡ của cậu Pedro. Dì thân yêu, tất nhiên dì đủ sức thuyết phục cậu Pedro, cậu ấy cao thượng và yêu quý chúng ta. Cháu không nghi ngờ việc cậu ấy sẽ đáp lại nguyện vọng của cháu.

Sau khi từ biệt bà Clara và Raphael, Martin trở về nhà. gia đình ngài Ensina đã ăn trưa xong và bước lên cầu thang, chàng trai nghe thấy có tiếng đàn dương cầm, vào giờ này Leonor thường chơi đàn cho cha cô nghe.

Cô gái xinh đẹp đã định trong bữa ăn trưa sẽ cư xử với Rivas một cách khinh mạn và lạnh nhạt để trừng phạt chàng vì những lời chạm tự ái của nàng ghê gớm. Khi nhận thấy chàng trai vắng mặt, nàng hiểu ngay rằng chàng đến chỗ San Louis và quyết định sẽ thực hiện ý đồ của mình vào buổi tối.

Leonor cảm thấy sung sướng trước sự việc ấy – nàng tin rằng sẽ có thể bắt Rivas phải tiếc cay tiếc đắng về những lời nói xấc xược của chàng.

Chú thích:
[1] Espronceda – I – Delgado Hose (1808 – 1842) Nhà thơ Tây Ban Nha, đứng đầu trường phái lãng mạn

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 21

Sau cuộc vui đáng nhớ ở nhà bà Bernarda, cậu con đầu của ngài Ensina định bụng sẽ hạ cố kết bạn với Rivas. Những động cơ ích kỷ ẩn náu trong hành vi của con người đã buộc chàng công tử thủ đô phải kiếm tìm tình thân nơi chàng trai tỉnh lẻ ăn vận xoàng xĩnh mà mới cách đây không lâu còn bị chàng ta khinh rẻ.
"Martin có thể cùng đi với mình đến nhà Molina và sẽ rất có ích cho mình" – Agustin tự nhủ.
Suy tính ấy đã giúp chàng ta chiến thắng lòng kiêu ngạo vốn có của mình để cư xử bình đẳng với Martin.
Để bạn đọc hình dung rõ hơn thâm ý của Agustin khi tự nhủ "Martin sẽ có ích cho mình", cần phải nói về vài tính cách và lề thói của dân thủ đô chúng ta.
Một chàng trai bắt đầu thăm viếng một ngôi nhà. Cái thúc đẩy chàng tra đến đây chính là tình yêu – ngôi sao dẫn đường cho mọi con người trẻ trung. Trong các cuộc liên hoan gia đình, không phải lúc nào cũng có được bầu không khí tự nhiên thoải mái, vậy là kẻ si tình dù là đã được ở bên đối tượng hoài vọng của mình mà vẫn không dám thốt ra những lời yêu đương, hơn nữa chàng ta còn e ngại rằng những lời lẽ ấy sẽ lọt vào tai những người không đáng được nghe.
Thế nhưng như chúng ta biết, loài người rất sùng bái tình yêu. Và đối với kẻ đang yêu thì hôm nay sẽ không còn thoả mãn với cái đã thoả mãn từ hôm qua. Những ánh mắt chứa chan lời biêu lộ một cách tuyệt hảo cái mức độ tình cảm được Standan gọi là "sự cảm phục thuần tuý" đã không còn đủ sức đóng vai trò tiếng nói cho một trái tim đang sa vào mức độ cao hơn của thứ tình cảm mà chính tác giả này mệnh danh là "sự thán phục đầy trìu mến". Giờ đây kẻ si tình bị choáng ngợp bởi ước muốn không thể kìm nén là được nghe giọng nói của người tình và thổ lộ với nàng những nỗi đau ngọt ngào trong tâm hồn mình. Song làm sao thực hiện được việc đó ở cái phòng khách đang kéo dài những câu chuyện đạo mạo nhạt nhẽo và khó có thể dành được một phút cho việc tâm tình với cô gái?
Lúc ấy một người bạn sẽ đến trợ lực. Chàng ta có thể thu hút sự chú ý của bà mẹ thượng lưu lắm lời và tốt hơn nữa là cả những chị em gái có cặp tai thính hơn bất kỳ ai. Còn kẻ si tình của chúng ta lợi dụng cơ hội không bị ai quấy nhiễu để giải bày một cách hùng hồn những tình cảm được thêu dệt bằng

những lời bóng gió xa xôi hay những thán từ hay ho nhất.
Ích lợi mà Agustin dự định trong tình bạn với Martin là như thế bởi vì mặc dù rất ham mê bài bạc, bà Bernarda vẫn cảnh giác trước mọi mối nguy hiểm nhỏ nhất, và kể từ lúc cô con gái lớn được chàng trai giàu có ái mộ thì bà càng giữ miếng hơn.
Vừa mới từ chỗ San Louis về, Martin được chàng Ensina nghênh tiếp, chàng ta bước vào phòng, miệng hát một bài tiếng Pháp.
- Anh không đến nhà Molina nữa à? – vừa hỏi chàng ta vừa mời Rivas một điếu xì gà hảo hạng.
- Không – Martin đáp.
- Và cũng không có ý định sao?
- Thực tình thì tôi không nghĩ đến việc đó.
- Nhưng các cô rõ ràng là xinh xắn đấy chứ?
- Vâng, tôi thấy rất thích hai chị em.
- Tối nay tôi định đến thăm họ. Anh có muốn đi cùng không?
- Sẵn lòng.
- Anh làm quen với Adelaida ra sao?
- Thực ra tôi không được nàng cảm mến đến mức như anh – Martin mỉm cười.
- Tôi thấy là anh đã được báo là tôi si mê nàng.
- Tôi hiểu điều đó ngay từ ánh mắt đầu tiên.
- Và anh đã không lầm, anh bạn ạ! Trong số những người đẹp của chúng ta, tôi không thích ai bằng Adelaida.
- Rất buồn – Rivas buông xõng.
- Tại sao thế?
- Tại vì sự ham thích của anh có thể biến thành sự đam mê và đẩy anh đến chỗ thiếu cân nhắc.
- Anh cho thế nào là thiếu cân nhắc? Ở Paris tất cả đều dan díu như thế.
- Tôi nói về sự thiếu cân nhắc cơ. Bởi vì anh còn nghĩ đến chuyện cưới Adelaida nữa mà.
- Ô, bạn quý mến! anh thật là chẳng biết gì về thế gian! Mấy cô gái ấy hiểu rất rõ rằng những chàng trai thuộc tầng lớo như tôi không đời nào lại cưới họ.
Martin viện dẫn mọi thứ lý lẽ về đạo đức nảy ra trong óc, nhưng thật vô ích. Anh chàng đỏm đáng vẫn bám chặt lấy những quan niệm đã tiêm nhiễm ở Paris và chỉ nhắc lại là Rivas chẳng biết gì về thế gian cả.
- Chỉ có một điều chính xác: tôi yêu nàng – Agustin tuyên bố nhằm chấm dứt những thuyết giáo chán ngấy của Rivas – và tôi sẽ đến ngôi nhà ấy hoặc là cùng với anh hoặc là một mình. Tất nhiên tôi sẽ rất tiếc nếu như anh không nhập hội với tôi.

- Một khi anh đã quá yêu cầu như thế, tôi sẽ đi cùng – Martin đáp và chấp thuận đi cùng Agustin là vì qua San Louis, chàng đã biết tính cách của Adelaida, và biết nàng mơ ước lấy được một người giàu có nào đó\
- Thế là hay nhất anh bạn ạ! – Agustin mừng rỡ - Tôi thấy anh là một người quảng giao. Hơn nữa chính anh cũng không có hại gì khi giải trí một chút, dù sao thì cuộc sống của chúng ta ở thủ đô cũng quá ư tẻ nhạt! như vậy là chúng ta nhất trí rồi nhé. Tôi đi thay quần áo và sau mười lăm phút sẽ ghé qua anh.
- Thôi được, tôi sẽ không giữ anh – Rivas đáp, thầm nghĩ rằng thật ra mình cũng cần tiêu khiển chốc lát cho đầu óc bớt đi những ý nghĩ buồn khổ.

Chàng Ensina vừa ra khỏi, Martin đã đắm mình trong suy tư "Mỗi ngày mình càng yêu nàng mãnh liệt hơn, dù rằng hy vọng được đáp lại mỗi lúc một thêm mờ mịt, có tốt hơn chăng nếu như mình làm theo Raphael và Agustin – dành hết tâm huyết cho những phiêu lưu tình ái để không còn chỗ cho sự tĩnh lặng?"

Chàng mặc quần áo, song ý nghĩ này cứ khoan sâu vào tâm trí không chịu buông tha. Đối với kẻ thất bại trong tình yêu thường chỉ có một lối thoát: lấy độc trị độc! Quyết định ấy cũng nảy sinh ở Martin khi lòng tự ái của chàng đã bị sự kiêu ngạo của Leonor làm cho tổn thương nghiêm trọng.

Dòng suy tư của chàng bị Agustin cắt đứt, chàng ta xuất hiện trong bộ y phục như trong phiêu lưu tình ái của mình…

Nhưng chúng ta hãy quay về với Leonor. Nàng vẫn tiếp tục chơi dương cầm. Điều làm cho nàng vui thích là nàng đã bộc lộ/ được một cách rất tự nhiên sự thờ ơ hoàn toàn của mình với Rivas, người mà giờ đây nàng nóng lòng chờ đến cùng bằng sự khinh miệt. Làm sao chàng ta lại dám tuyên bố ý định của mình kháng cự lại tình yêu cơ chứ? Chẳng lẽ điều đó không phải là sự thách thức láo xược đối với sắc đẹp của nàng – cái sắc đẹp đã làm cho tất cả không chừa một ai, gục ngã.

Khi đã chán âm nhạc, nàng đậy nắp đàn lại rồi chuyên qua ghế sô pha ngồi trầm tư. Mới nghe những tiếng bước chân ngoài sân, tim nàng bắt đầu đập hối hả. Song lần nào Leonor cũng bị thất vọng, và thế là nàng đón khách một cách lịch sự nhưng lạnh nhạt. buổi tối kéo dài tưởng như vô tận, thêm vào đó là sự thiếu vắng Matilda – người mà nàng muốn giải thích vì sao mình đã giấu Martin những chi tiết của kế hoạch ban sáng đã cùng bàn soạn.

Tin chắc Rivas sẽ không đến, Leonor vô cùng phẫn uất, hãy nghĩ xem, kẻ xảo quyệt đã thoát khỏi sự trừng phạt mất rồi! Không, đó thật là điều đáng công phẫn – hắn trốn ở đâu đó và làm cho nàng mất đứt khả năng trừng phạt sự láo xược!

Trong những giây phút ấy Leonor thành tâm nghĩ rằng lối cư xử của chàng trai gây cho nàng sự xúc phạm nặng nề. Chẳng lẽ không phải là mọi người

đều phải mê đắm sắc đẹp của nàng hay sao?
Ông Damasso không hề lưu ý gì đến cả cô con gái đang tức giận lẫn bà vợ suốt tối cứ ngủ gà ngủ gật, tay ôm Diamela. Ông kiên định đánh lùi các cuộc tấn công của ông Fidel cùng ông Simon Arenal và về phần mình ông công kích chính phủ.
Về đến nhà, ông Fidel thấy ở phòng khách có một mình bà vợ đang say sưa với cuốn tiểu thuyết gì đó của George Sander như thường lệ. còn Matilda do đau buồn không đến chỗ ông bác được có lẽ đã về phòng riêng. Suốt cả buổi tôi ngài Elias đã phụ hoạ với người bảo trợ của mình để chửi bới thậm tệ phe đôi lập nhưng trên đường về thì kẻ ủng hộ chính phủ kiên định ấy lại bắt đầu ngả theo suy nghĩ cho rằng, một khi mình chuyên sang phe đối lập, có lẽ sẽ đạt được yêu cầu gia hạn lĩnh canh trang trại "El Roble" cũng không chừng.
Còn bây giờ, đứng trước mặt bà Francisca, ông dõng dạc trình bày các suy tính khác về việc đó, đại loại ntt này:
- Điều chính yếu là đừng bị nhầm lẫn! bởi vì nếu như tôi thoái lui khỏi phe chính phủ thì sẽ mất lòng tin của Simon Arenal, ông ta tự coi mình là một người nhất quán và sẽ mãi mãi quay lưng lại với tôi. Chính trị thật là khốn nạn.
Bà Francisca do đọc sách nhiều mà có các kiêu triết lý, thốt lên:
- Ông nghe này, tôi cũng không nhớ một tác giả nào đã nêu ra tư tưởng cho rằng chính trị là cái vòng lửa và…
- Tôi cóc cần ông tác giả ấy với cái vòng của ông ta – ông Fidel sốt ruột cắt ngang – chỉ cần ông Pedro lại chấp thuận cho tôi phát canh "El roble" là biển đối với tôi sẽ thành cái ao ngay[1]
Bà Francisca chỉ biết ngước mắt nhìn trời, dường như muốn nói "Hỡi đấng tối cao, số phận đã gắn bó con suốt đời với một kẻ lăng xăng khốn khổ biết bao!"

Chú thích:
[1] *Nguyên văn: Biên chỉ nông đến đầu gối*

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 22

Khi Martin cùng Agustin bước vào phòng khách của bà Bernarda, bà chủ nhà dang bày bàn chơi lombe.

- Thế nào mấy bạn trẻ? – bà lớn tiếng gọi hai người bạn của Amador còn đang cùng chàng ta và viên sĩ quan cảnh binh tán gẫu với mấy cô gái – Tỏ tình thế là đủ rồi, tốt hơn hết chúng ta chia bài đi thôi.

Các chàng trai vội vã nghe lời. Chợt thấy các tân khách, bà chủ bước ra đón, tay vẫn không rời cỗ bài.

- Lạy Chúa, xin bà đừng bận tâm – Agustin nhã nhặn nói.
- Có gì mà bận tâm hả chú bồ câu bé bỏng – bà Bernarda trả lời.
- Vì Chúa, mong bà đừng bận lòng làm chi – chàng Ensina tiếp tục với nụ cười mê hồn.
- Chao ôi, người bạn Pháp của chúng ta bỗng trở nên lịch thiệp quá! – bà Bernarda phá lên cười – Anh có muốn chơi bài với chúng tôi không?
- Để lát nữa đã, thưa bà – Agustin trả lời – bởi vì chúng tôi còn chưa chào hỏi các tiểu thư xinh đẹp của bà.

Bà Bernarda gọi to hai cô con gái đang ở phòng bên:

- Hãy mang theo nến và sang đây cùng ngồi đi các con.

Adelaida và Eldemira ngoan ngoãn vâng lời cùng bước vào phòng với viên sĩ quan tay cầm cái giá cắm nến.

- Tôi yêu những quân nhân biết tuân lệnh! – bà Bernarda tỏ lời khen ngợi chàng trai lúc nãy đã ngồi cạnh Edelmira sau khi đặt cây nến xuống.

Agustin lập tức hiểu rằng mình sẽ không có cơ hội để tâm tình với Adelalida và quyết định chơi trò ranh mãnh. Chàng ta quay ra tâng bốc giọng hát của Amador.

- Tôi thật sự thán phục giọng hát của anh! – chàng ta nói với con trai bà Bernarda, còn hắn thì sẵn lòng nhận một điếu xì gà.
- Anh thích bài hát nào nhất? – Amador hỏi.
- Bài nào anh thích nhất thì tôi cũng thích. Mà bài nào tôi cũng thích cả.

Amador lên giây đàn ghitar rồi vừa tự đệm vừa hát theo mô tip những bài hát rất cổ xưa.

Nếu như yêu…xin em hãy biết
Không việc gì anh phải sầu đau
Anh muốn được yêu không dối lừa nhau
Còn nếu không, xin nói lời vĩnh biệt!

Lợi dụng sự ồn ào, Agustin thì thầm với Adelaida một cách đắm đuối:
- Tôi khát khao được tình yêu của cô.
- Thế ông có thể tự chứng minh ra sao?
- Tôi ư? Bằng bất cứ cách nào mà cô yêu cầu.
- Nếu như ông yêu tôi như vừa nói thì chỉ cần lời hứa cũng đủ tin rồi, không cần phải chứng minh.
- Không một lần nào tôi không bị quấy rầy khi nói chuyện với cô – Agustin phân trần – Chính vì thế một lần nữa tôi cầu xin cái đã cầu xin lần trước.
- Lần trước ư? Về điều gì thế? Tôi quên mất rồi.
- Về một cuộc gặp gỡ.
- Lạy Chúa tôi! ông muốn nói gì kia chứ!
- Tại sao cô khắt khe quá thế? – Agustin phàn nàn.
- Một khi tôi đồng ý, có nghĩa là tôi tự hạ mình trong mắt ông. Phải chăng không đúng?
- Chẳng lẽ cô lại nghi ngờ sự cao thượng của tôi?
- Trái lại ông quá cao thượng là khác!
- Vì sao lại "quá"?
- Vì rằng ông sẽ không bao giờ cưới tôi làm vợ, ông cứ thành thực điều đó di.

Nói xong, Adelaiđa nhìn lên kẻ theo đuổi mình dò xét. Chưa khi nào nàng thẳng thắn như thế đối với chàng ta. Còn Agustin bị những lời ấy làm cho bối rối nên hơi do dự một lát, nhưng ngay sau đó, dựa vào cái đạo đức đáng ngờ vừa được Rivas răn dạy ngày hôm ấy, chàng ta trả lời không chút đắn đo:
- Tại sao cô có thể nghi ngờ việc đó?

Vẻ bối rối của Agustin không giấu được Adelaida và nàng không tin, nhưng cũng không để lộ ý nghĩ của mình. Ngược lại, cô gái giả vờ vui vẻ hỏi:
- Ông không định lừa dối tôi chứ? Ông thề đi!

Đã lỡ nói dối, Agustin trả lời không chút phân vân:
- Xin cô cho phép, tôi thề!

Việc chàng du đãng sẵn sàng thề nguyện đã làm cho Adelaida hoàn toàn tin tưởng rằng chàng ta không hề chân thành.
- Ô, giá như đó là sự thật! – nàng thốt lên với sự nhiệt thành giả tạo.
- Tôi xin thề đó là sự thật – Agustin vội đáp, nhầm tưởng những lời nói của nàng là thành thực – Cô cứ cho hẹn gặp và chúng ta sẽ bàn mọi chuyện.

Amador ngừng hát nhưng Adelaida còn kịp nói nhỏ với Agustin:
- Ngày mai, vào lúc nửa đêm. Cổng sẽ không bị khoá đâu.

Agustin cố không nhảy lên khỏi chỗ vì vui mừng, gương mặt chàng ta sáng rỡ, hai mắt long lanh.

- Kể từ nay tôi là người hạnh phúc nhất trần gian! – chàng ta say sưa thầm thì vì sợ người khác nghe thấy.
- Còn bây giờ thì ông đổi chỗ đi, mẹ tôi đang nhìn kìa – Adelaida nói, hầu như không mấp máy đôi môi.

Tâm hồn bay bổng trong niềm vui thành công, chàng công tử tiến lại phía trước bàn chơi bài, chàng ta dừng chân một chút ở chỗ Amador và rối rít khien mặc dù không hề nghe câu hát nào.

- Người Pháp của chúng ta đây rồi – bà Bernarda mừng rỡ, tay vẫn giữ tiền đặt cửa – Anh có muốn đặt con bồi không?

Martin ngồi im lặng ở một bên. Giống như mọi kẻ si tình, chàng cảm thấy cô đơn giữa những người ồn ào, chàng lắng nghe Amador và trong đầu chàng vô tình hình thành những vần thơ lộn xộn về một mối tình vô vọng.

Khi bài hát kết thúc, Rivas ngước mắt lên và bắt gặp ánh mắt của Edelmira chăm chú nhìn mình.

Ý muốn tìm kiếm sự an ủi trong tình yêu với một người đàn bà khác lại nảy ra trong trí óc chàng trai. Trong ánh mắt của Edelmira cũng đọng lại một nỗi buồn giống như nỗi buồn của chàng.

Trong khi đó Amador mời viên sĩ quan cảnh binh nếm rượu mùi tự chế để cho biết ý kiến, Ricardo Kastanois không thể khước từ cái sứ mệnh vinh dự ấy.

Rivas lợi dụng việc này để ngồi gần lại Edelmira.

- Tôi không ngờ được gặp lại ông sớm thế - nàng nói.
- Vì sao vậy? – Martin hỏi.
- Tôi có cảm tưởng là lần trước ông không vui lắm thì phải.
- Nhưng tôi đã nói chuyện với cô ít phút, và như thế cũng đủ để cho tôi muốn đến đây lại.

Nói xong Martin chăm chú nhìn cô gái để đoán xem nàng sẽ đáp lời ra sao. Ý nghĩ đi tìm sự an ủi trong tình yêu mới vẫn chưa rời khỏi chàng.

Edelmira nhìn chàng sửng sốt với vẻ trách móc:

- Chẳng lẽ ông cũng giống như mọi người khác sao?
- Tại sao cô lại hỏi tôi về chuyện ấy?
- Tôi đã tưởng rằng ông không giống như người khác kia đấy.

Rivas còn chưa đủ kinh nghiệm để hiểu được ý nghĩa của những lời thường được phụ nữ nói ra như thế. Chàng không hề ngờ rằng vẻ ngạc nhiên trước lời tán tụng chàng của cũng như câu nói cuối cùng mà Edelmira thốt lên với giống đặc biệt lại hứa hẹn cho chàng sự thành công trong tình yêu.

- Thế cô cho tôi là người như thế nào? - chàng hỏi.
- Một người chân thật và không thể đùa cợt với những điều nghiêm túc – cô gái trả lời.

Trong tâm hồn nhạy cảm và tế nhị của Martin lời nhắc nhở mộc mạc về

danh dự ấy vang lên nư sự quở trách cay nghiệt. Chàng mau chóng hiểu rằng chỉ chút xíu nữa là mình đi vào con đường không xứng đáng cho một người đứng đắn và trong trí não chàng hiển hiện thiên tình sử có tính cách răn đe của Raphael cũng như những cắn rứt lương tâm mà bạn mình đã thổ lộ sau khi thú thật mọi việc.

- Xin đừng nghĩ tôi là phỉnh nịnh – chàng mở lời – Tôi đã nghĩ ngợi nhiều về cuộc nói chuyện giữa chúng ta và thật tình tôi muốn gặp cô. Cô đã rất chân thành khi kể cho tôi những nỗi đau buồn của mình, về sự bất mãn trong cuộc sống, làm cho tôi có thiện cảm thật sự, vì rằng trong số phận của chúng ta có nhiều nét chung.
- Bây giờ thì ông nói theo cách hoàn toàn khác rồi – Edelmira thốt lên – và giống nói ấy tôi thích vô cùng.
- Tất cả những điều tôi nói hôm nay là sự thật hoàn toàn – Martin nhấn mạnh.
- Tôi rất muốn nghĩ như thế, và sẽ rất vui nếu như có một lúc nào đó ông cũng tin tưởng ở tôi và tâm sự với tôi cũng cởi mở như lần trước tôi đã tâm sự.
- Khởi đầu cho việc ấy đã có rồi đấy thôi, chẳng phải tôi đã nói với cô là trong số phận của chúng ta có rất nhiều nét chung hay sao?

Câu chuyện tâm tình ấy kéo dài rất lâu. Trong mắt Edelmira, Martin đúng là nhân vật lý tưởng mà các cô ham mê tiểu thuyết hằng mơ ước, chính vì thế mà nàng vô cùng buồn rầu khi cho rằng Rivas cũng có thể phung phí những câu tán tụng rẻ tiền như Ricardo và những gã trai vẫn đến nhà mình. Nàng mong muốn tột cùng chiếm được tình cảm dịu dàng của chàng trai. Đó cũng là khát vọng của những trái tim đa cảm, ghê tởm cực độ trước những lời tỏ tình thô tục.

Martin đã bị lương tâm dằn vặt ghê gớm vì cái ý định hưởng thụ một tình yêu mà mình không thể đáp lại nên bây giờ chàng rất sung sướng khi Edelmira đề nghị với mình một tình bạn đầy lãng mạn. Chàng càng có cảm tình hơn với cô gái dễ thương này. Chàng phỏng đoán nàng có một tâm hồn nhạy cảm hiếm thấy và hiểu rằng người phải khinh rẻ đến mức nào những kẻ chiếm được tình yêu nhưng hoàn toàn không có khả năng hiểu được giá trị cao quý của bản tính nàng. Trong nỗi buồn của nàng ẩn chứa một vẻ gì đó cực kỳ thi vị mà không phải ai cũng cảm nhận được. Vậy là, say đắm trước vẻ đẹp tâm hồn của Edelimira, Martin đã vô tình hé mở cho nàng bí mật của trái tim mình.

- Xin tiết lộ với cô một sự thật: tôi đang yêu mà không có chút hy vọng nào được đáp lại.

Lời thú nhận chân tình của Martin không chỉ xuất phát từ mong muốn tỏ ra cởi mở mà còn từ ước vọng vừa mới nảy sinh: một lần và mãi mãi chấm dứt

với sự cám dỗ đi tìm sự an ủi trong tình yêu với Edelmira. Còn những lời nói a lại làm trái tim cô gái thắt lại vì đau đớn. Chúng đã dập tắt những hy vọng mơ hồ vẫn cháy leo lét trong suốt cuộc chuyện trò với Martin. Nhưng dù sao trong lòng nàng cũng trỗi dậy một nỗi tò mò, điều bí mật được trao gửi cho mình vẫn còn chưa tiết lộ đến cùng, người đàn bà đó là ai.

- Người được ông lựa chọn chắc là giàu có và xinh đẹp? – nàng hỏi.
- Nàng thật tuyệt vời! – Martin xúc động thốt lên.

Câu chuyện tạm ngưng, sự xuất hiện của Amador và Ricardo Kastanios làm cho nó bị gián đoạn. vừa bước vào phòng, cả hai đồng thanh tuyên bố rằng rượu mùi thật là hảo hạng.

Rivas đứng lên.

- Tôi hy vọng rằng ông sẽ còn đến thăm chúng tôi? – Edelmira hỏi.
- Tôi sẽ coi cô như một người bạn mà tâm hồn tôi sẽ mãi mãi gắn bó – chàng trai nói thật lòng.

Khách khứa xúm quanh bàn chơi bài, bà Bernarda đã thắng được một trăm peso và vui vẻ nhường chỗ cho Amador. Giờ thì hắn là người giữ tiền đặt cửa.

Agustin Ensina bị thua nhiều nhất. Thắng lợi trong tình yêu làm đầu óc chàng ta quay cuồng nên chơi bài một cách thờ ơ và liều lĩnh, hơn nữa chàng ta muốn Adelaida cảm phục sự rộng rãi của mình.

Để đốt nóng thêm hưng phấn cho Agustin, Amador ra lệnh đem đến một chai rượu mùi nữa và các con bạc cứ mỗi lần đặt tiền lại nốc cạn một ly lớn. Khỏi cần nghi ngờ rằng kẻ kế thừa xứng đáng của bà Bernarda co hàng kho dự trữ những thủ thuật để làm cho các con bạc loại này móc hết túi tiền của nhau. Có chăng hịo chỉ khác với bọn kẻ cướp ngoài đường ở cái vẻ lịch thiệp mà thôi! Có thể nghĩ rằng Amador đã thông đồng với chính vận số, bài của hắn đỏ tới mức chỉ sau mười lăm phút Agustin chẳng còn peso nào.

- Tôi xin chơi chịu – chàng công tử la to, lật đổ cả ly rượu vang.
- Tuỳ anh thôi – Amador đáp – nhưng nếu ở địa vị anh thì tôi không chơi nữa.
- Vì sao lại như thế hả? – Agustin tỏ vẻ bạo dạn.
- Điềm gở.
- Tôi không sợ cái đó – con bạc đen đủi vênh váo nói và nhìn lũ bạn chơi đáng khinh với vẻ trịch thượng.

Amador và các bạn hữu đưa mắt nhìn nhau đầy ý nghĩa.

- Anh đặt bao nhiêu? – Amador đưa bài ra hỏi.
- Sáu đồng vàng cho quân bảy rô – Agustin buột miệng nói bừa.

Sau một tiếng đồng hồ, chàng Ensina thua đến một nghìn peso, rồi nửa giờ sau số tiền thua gấp đôi. Lần này thì Martin can thiệp và kết thúc cuộc chơi.

- Đem giấy đến đây cho tôi ghi nhận – Agustin nói với Amador.

Trên giấy ghi rõ số nợ là hai nghìn peso, Agustin đã định ký tên, nhưng bắt gặp ánh mắt thán phục của Adelaida, chàng ta sửa số "hai" thành số "bốn" với vẻ ngang tàng của một kẻ say sưa.
Trên đường về nhà, chàng Ensina bị men rượu và thắng lợi torng tình yêu khích động cứ tự khen mình về việc khéo léo chinh phục được trái tim nàng Adelaida bất khả xâm phạm, không quên tô điểm câu chuyện bằng những từ tiếng Pháp như vẫn thường làm.
Sau khi khách khứa về hết, bà Bernarda cùng Adelaida và Amador ngồi quanh bàn lombe. Edelmira đã về phòng mình sau khi được bà mẹ tiếp tục thuyết giáo về việc bất kỳ cô gái nào cũng phải tóm chặt phu quân tương lai béo bở.
Amador khóa cửa lại rồi đến gần mẹ và chị gái.
- Thế nào, chị thông báo đi! – hắn nói với Adelaida.
- Ngày mai, lúc nửa đêm – người đẹp tiết lộ.
- Chà chà! – bà Bernarda long trọng thốt lên – Chàng người Pháp ngọt ngào của chúng ta đã xin gặp gỡ rồi hả?
- Và không phải lần đầu – Adelaida tiếp lời.
- Cái bọn nhà giàu ấy cứ cố lừa cho được một cô gái vô tội – Amador ra vẻ phẫn nộ tuyên bố - được rồi, gã này sẽ phải trả giá đắt.
- Như thế là ngày mai con sẽ đón tiếp chàng ta chứ? – bà mẹ đáng kính hỏi.
- Chứ còn gì nữa! – Amador thốt lên.
- Thế bỗng dưng chàng ta không muốn nữa thì sao? – bà Bernarda ngờ vực.
- Đừng lo mẹ ạ - Amador nói và bước ra cửa, tay cầm ngọn nến, nhưng sau đó quay lại nói thêm – chỉ có điều đừng quên là mẹ phải nói ra sao đấy!
- Cái gì? Tao là người ngu chắc? – bà Bernarda giận dỗi – tao sẽ không quên bất cứ điều gì. Rồi sẽ thấy mọi chuyện êm đẹp như thế nào.
Amador đã đặt tay lên nắm đấm ở cửa nhưng lúc đó bỗng có tiếng động nhẹ vang lại từ ngoài hành lang.
- Chắc con ngốc Edelmira lại nghe trộm đấy mà! – bà Bernarda nổi khùng.
- Thôi cứ mặc cho chị ấy nghe – Amador điềm nhiên đáp – đằng nào thì ngày mai chị ấy cũng biết hết thôi.
Rõ ràng lời đáp ấy làm bà mẹ yên lòng chúc hai người con đức hạnh ngủ ngon.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 23

Raphael San Louis chuyển từ trạng thái u sầu tột cùng sang những hy vọng chứa chan hạnh phúc mau lẹ tới mức sau khi Martin đi khỏi, tin vui do bạn mang lại đối với chàng bỗng cứ như một giấc mơ.
Ý định đầu tiên sau đó của chàng là nhờ bà dì đến chỗ ông cậu Pedro để thông b ao những ý kiến mới về trang trại "El Roble", nhường việc phát canh trang trại này cho ngài Fidel Elia, Raphael hy vọng chiếm lại được tìm cảm của ông và vì thế mà loại được hố ngăn cách giữa họ.
Ngồi trong căn phòng giữa những đồ vật quen thuộc đã nhiều năm âm thầm chứng kiến nỗi đau của mình, Raphael cầm bức chân dung yêu dấu mà hôn tới tấp, những ký ức về năm tháng hạnh phúc tràn ngập tâm trí chàng, nhưng chúng đã bị u ám bởi những ý nghĩ buồn bã về cái cuộc sống chàng đã trải qua kể từ khi số phận chia lìa chàng với Matilda. Hơn cả tháng trước đây, tiếng nói của lương tâm chàng vang lên mạnh mẽ và Raphael tự nguyền rủa mình đã hy sinh cả danh giá của Adelaida Molina cho việc tìm nguồn an ủi cho bản thân. Hạnh phúc đã trả lại cho chàng tâm hồn cao thượng vốn có mà trong cơn tuyệt vọng, chàng đã lỡ vi phạm những đạo lý của nó. Raphael xấu hổ tự nhủ rằng giờ đây chàng không còn có thể quỳ gối dưới chân Matilda với trái tim trong trắng để nguyện thề yêu đương với người cô gái đã giữ gìn được tâm hồn và tình yêu của mình không bị nhơ bẩn. Và ý tưởng ấy làm vẩn đục niềm hân hoan trong sáng của chàng, nó đưa chàng ra khỏi tâm trạng đang đắm chìm torng suy tưởng và Raphael cảm thấy chỉ có gặp được người yêu thì mới có thể thoát khỏi những hoài niệm dày vò.
Ước muốn được nhìn thấy Matilda, được nghe từ miệng nàng những lời âu yếm của tình yêu mà nàng đã nâng niu như báu vật giờ đây hoàn toàn chế ngự Raphael. Chàng nhớ lại những lời của Leonor do Martin chuyên đến – chính nàng đã ám chỉ không hề úp mở rằng chàng cần phải tìm gặp Matilda.
San Louis ngồi vào bàn và bắt đầu viết thư với vẻ vô cùng xúc động. Bức thư đầu bị chàng xé vụn, rồi bức thứ hai cũng chịu chung số phận, mãi một giờ sau dưới ngòi bút của chàng mới tuônra được những lời sau đây
"Anh bạn của tôi nói rằng cho đến giờ tiểu thư vẫn còn yêu tôi. Tôi không đủ khả năng diễn đạt hết niềm hạnh phúc lớn lao khi nhận được cái tin bất ngờ này. Tiểu thư cần phải nghe tôi nói trực tiếp, bởi vì qua thư thì không thể kể lại được cả một quãng thời gian sống trong đau khổ mà tôi đã trải qua cho đến cái giờ phút niềm hy vọng một lần nữa bừng sáng trước mặt tôi.

Nếu như tiểu thư thật sự giữ gìn tình yêu của mình đối với tôi – một tình yêu luôn luôn là nguồn hạnh phúc và niềm an ủi duy nhất của đời tôi, thì xin hãy cho nghe giọng nói của mình. Giá như tiểu thư đang ở đây, ngay bên cạnh, tôi sẵn sàng quỳ gối xuống mà cầu xin điều đó. Còn nếu tiểu thư vẫn thờ ơ không thèm nghe lời cầu khẩn này thì tôi sẽ nghĩ mình lại bị lừa dối thêm lần nữa và một lần nữa tôi lại phải chịu đựng nỗi khổ đau không lối thoát, còn tồi tệ hơn cả cái chết!"

San Louis hài lòng với bức thư này – ít nhất nó cũng biểu lộ được niềm xúc động của chàng. Những lời lẽ yêu đương tràn trề trong hai bức thư đầu đem lại cho chàng cảm tưởng lạnh lùng, chúng không thể hiện được chút nào những tình cảm đang cuộn dâng trong trái tim chàng. Sau khi dán phong bì, chàng đến thẳng nhà ngài Elias. Lúc đứng bên cửa ra vào, chàng trai run bắn cả người cứ như đang bị một hiểm họa nào đó đe doạ khủng khiếp.

Ngay từ lúc bắt đầu viết thư, chàng đã đắn đo rất nhiều xem sẽ trao cho cô gái bằng cách nào. Vào cái giờ khuya khoắt này, chàng không lo ngại bị nhận diện trên đường phố tối tăm. Khi bước vào phòng ngoài, chàng liền hỏi thăm bà Francisca ở chỗ người hầu mà chàng đã quen biết từ thuở xa xưa, lúc còn là khách thường nhật của ngôi nhà. Chỉ cần bốn real đã đủ để người hầu ngồi ở ghế phải đứng lên đi tìm bà chủ, và mười phút sau Matilda đã nhận được thư.

Như thường lệ, một lát sau đó cha mẹ của Matilda chuẩn bị đến nhà ông Damasso. Cô cô gái viện cớ đau đầu, từ chối không đi cùng, nàng sợ không thể giấu được nỗi xúc động sau khi đọc thư của Raphael.

Ngày hôm sau lúc tám giờ sáng, Leonor đầu quấn khăn san bước ra khỏi nhà thờ cùng cô người hầu. Nàng đến nhà cô em họ và được đón tiếp ngay tại căn phòng hôm trước đã trò chuyện.

- Em đau thật à? – Leonor lo lắng nhìn cô em họ trông nhợt nhạt như thể cả đêm không ngủ.
- Chị đọc thư này đi – Matilda chỉ trả lời có thế rồi đưa cho chị mảnh giấy.
- Thế mẹ em đâu? – Leonor ngã người vào ghế bành hỏi.
- Vẫn đang ngủ.

Leonor gỡ tấm khăn san ra khỏi đầu rồi bắt đầu đọc. Xong, nàng nhìn cô em h. đang ngồi bất động trước mặt, y hệt bị cáo ngồi trước mặt quan toà.

- Dĩ nhiên em phải hiểu San Louis yêu cầu được gặp mặt bởi vì chàng đã rõ nội dung câu chuyện hôm qua của chúng ta, đúng như thế chứ?

Bức thư của Raphael đưa Matilda vào tâm trạng lúng túng và nàng quên khuấy cuộc nói chuyện đó, mãi lúc này cô gái mới nhớ đến kế hoạch gặp gỡ với Raphael.

- Đúng, đúng – nàng thì thầm.

- Về đến nhà, chị đã sửa đổi kế hoạch – Leonor nói tiếp – Chị cho rằng để Raphael yêu cầu gặp em thì tự nhiên hơn. Và bức thư của chàng chứng tỏ rằng chị đã làm đúng. Em viết thư cho chàng rồi chứ?
- Chưa, trước tiên em muốn gặp chị để xin lời khuyên đã.
- Em có thay đổi quyết tâm sau đêm qua hay không?
- Ồ, không đâu – Matilda đáp – Thực ra thì em rất sợ nhưng tự trấn an được. Bây giờ sau khi nhận thư của Raphael, không có gì có thể thay đổi nữa vì nếu em lùi bước, chàng cho rằng em không yêu chàng.
- Đúng như thế, em yêu quý ạ. Vậy là cần phải trả lời chàng.
- Nhưng biết viết cái gì đây?
- Chẳng có gì đơn giản hơn. Hãy viết như hôm qua chúng ta đã thoả thuận. Bây giờ vẫn còn sớm và thư của em sẽ đến kịp thời. Đừng hẹn chàng muộn hơn lúc hai giờ. chị sẽ cùng đi với Agustin có mặt vào lúc một giờ.
Sau khi cô chị họ ra về, Matilda viết ngay thư trả lời cho Raphael và sai chính cô hầu gái đem đi.

Về đến nhà, Leonor đến chỗ anh trai, cửa phòng khóa chặt và nàng gõ mạnh ba lần. tiếng Agustin vọng ra:
- Ai đó?
- Anh vẫn chưa dậy kia à? – Leonor ngạc nhiên.
- Cứ vào đi, em gái – chàng ta nói thay cho trả lời – Sao em lên đây sớm thế? Đã đến nhà thờ chưa?

Leonor bước vào và ngồi xuống ghế bọc gấm màu xanh do ông anh đưa mời.
- Còn anh, sao lại dậy sớm quá vậy?

Agustin hầu như suốt đêm trằn trọc, chính vì niềm hạnh phúc, cũng giống như nỗi đau khổ, không cho người ta nhắm mắt.
- Chỉ vì anh không ngủ được – chàng ta trả lời lảng tránh.
- Đêm qua anh về khuya?
- Ờ, anh bị mắc kẹt ở một nơi – Agustin hào hứng nhớ lại sự kiện xảy ra hôm trước.
- Nơi nào thế? – Leonor hờ hững hỏi lại.
- Đấy là nhà của những cô gái tuyệt vời.
- Và ở đó chắc là các chàng đông lắm?
- Còn phải nói. À mà có cả Martin nữa.
- Martin ư? – Leonor sửng sốt – Các anh đã ở đâu thế?
- A ha, cô em anh thấy em tò mò đấy! Chớ có nêu danh vị thánh khi nói về những điều huyền diệu.
- Còn em cũng chẳng hề nghi ngờ việc chàng trai khiêm nhường của chúng ta thích đi chơi các nơi – Leonor nói, tay lật cuốn kinh thánh.
- Cũng giống bất kỳ chàng trai nào thôi.
- Mà các cô ấy chắc đẹp lắm phải không?

- Thật tuyệt diệu!

Giọng nói thích thú của anh trai gây cho Leonor ấn tượng bất ngờ.

- Em có biết họ chứ? – nàng hỏi với vẻ tò mò lộ liễu.
- Không chắc..mà cũng có thể…

Agustin đã muốn khoe việc mình chinh phục được trái tim của cô gái xinh đẹp nhưng lại không muốn em g ai biết người tình của mình thuộc tầng lớp nào, vì thế câu trả lời của chàng ta mới lửng lơ.

- Rõ ràng là anh thích một cô trong số đó – Leonor đoán.
- Và cô đẹp nhất – Agustin không bỏ lỡ dịp khoe khoang.
- Thế nàng có yêu anh không?
- Anh có đủ cơ sở để nghĩ rằng có…

Leonor cố ý hỏi lung tung để anh trai khỏi chú ý đến điều nàng quan tâm hơn hết:

- Còn Martin….anh ta cũng theo đuổi ai đó chứ?
- Anh không thể nói điều gì cụ thể. Nhưng anh có nhìn thấy chàng ta trò chuyện với em gái của cô nàng tuyệt vời của anh.

Agustin nói hai chữ "của anh" với vẻ hiếu danh lạ thường bởi vì vẫn chưa hết say sưa với cuộc hẹn hò sắp tới với Adelaida.

- Thế nàng cũng đẹp à? – Leonor hỏi.
- Đẹp không ư? Ồ đẹp! mặc dù không bằng cô chị.

Cô gái im lặng suy tư. Tin mới mẻ này làm cho nàng vô cùng bực bội. Giờ đây nàng không còn nghi ngờ việc Rivas đã dối trá khi cố tình nhún nhường tuyên bố né tránh tình yêu. Suốt tối hôm qua nàng đã đợi chàng để miệt thị thật cay độc, còn chàng trong lúc ấy có lẽ đang tỏ tình với một kẻ khác! Rồi nàng bỗng nhớ ra rằng sự im lặng của mình có thể làm anh trai ngờ vực nên vội vàng lái câu chuyện sang lý do đưa nàng vào đây.

- Ồ vâng! – nàng kêu to lên – Tí nữa thì em quên rằng em cần anh giúp một việc.
- Giúp em à? – Agustin nhắc theo – Cứ nói đi, anh sẵn lòng vì em.
- Em muốn anh cùng đi dạo với em ở Alameda vào lúc từ một giờ đến hai giờ chiều.
- Em đến đó làm gì vậy? Mà hôm nay không phải chủ nhật.
- Em sẽ giải thích mọi chuyện với anh sau, nhưng trước tiên anh phải hứa sẽ đi cùng em đã.
- Sẵn sàng. Đối với anh việc đó chẳng có gì trở ngại.
- Anh nói xem. Agustin, anh yêu cô gái vừa nói tới thật à?
- Ồ, anh yêu nàng bằng cả trái tim.
- Và anh sẽ rất đau khổ nếu không thể gặp nàng chứ?
- Anh sẽ đau khổ ghê gớm. Nhưng anh hy vọng điều đó sẽ không xảy ra.

- Em không nói về chuyện đó. Anh thử tưởng tượng chốc lát anh bị chia lìa…
- Quỷ tha ma bắt đi! Nhưng mà điều đó không thể đơn giản như thế.
- Em biết rồi. Nhưng anh chỉ tưởng tượng vậy thôi mà.
- Chà, ra thế đấy. Thôi được, cứ cho là như thế.
- Và thế là, nếu như anh đã lâu không nhìn thấy nàng thì chẳng lẽ anh không biết ơn sâu sắc đối với người giúp anh chị gặp nhau?
- Dĩ nhiên! Anh sẽ mang ơn người đó vô cùng!
- Ấy đấy, chính anh sẽ được chịu ơn như thế nếu đi cùng em tới Alameda.
- Ái chà, cô bé láu lỉnh, em cũng có những dan díu yêu đương ư?
- Không phải, em không nói về mình – Leonor hơi buồn, đáp.
- Không về em thì về ai hả?
- Về Matilda.
- Em họ của chúng ta à? Cô ấy đã có người tình mới rồi hay sao? Lúc ở Châu Âu anh đã được nghe thiên tình sử của cô ấy với Raphael San Louis. Sau đó viết thư nói rằng cô ấy sắp cưới người khác. Còn bây giờ lại muốn chúng ta đến Alameda, nơi chắc là cô có hẹn với người thứ ba chứ gì? "Fritchtre"! Xin em thứ lỗi cho nhé!
- Chẳng có người thứ ba nào ở đây đâu, Matilda chưa bao giờ yêu ai ngoài Raphael San Louis
- Ra thế đấy! Vậy tại sao cô ấy lại định lấy Adriano hả?
- Tại vì ba chúng mình can thiệp vào việc ấy.
- Ba chúng mình liên quan gì ở đây? thật chẳng thể nào hiểu gì cả!
- Chính vì anh không biết rằng ba đã kiên quyết đòi chú Fidel không cho San Louis đến nhà.
- Tại sao kia chứ?
- Chắc tại gia đình San Louis bị phá sản…
- Mà lý do đó cũng xác đáng thôi.
- Cứ cho là như thế. Song dù sao thì ba cũng không nên can thiệp để cho chàng trai đáng mến ấy phải bất hạnh.
- Em nói đúng.
- Và em cho rằng chúng mình có nghĩa vụ sửa chữa lỗi lầm của ba ở mức độ nào đó.
- Anh nhất trí với em.
- Matilda luôn luôn chỉ yêu có Raphael và sẽ không khi nào yêu ai khác nữa.
- Cô ấy thật cừ, anh thích kiên định.

Leonor cho anh trai biết mọi chi tiết của kế hoạch, nên chàng ta hoàn toàn tin chắc rằng hai anh em có trách nhiệm bằng mọi cách giúp đỡ Matilda

trong chuyện tình duyên. Họ tạm chia tay và Agustin hứa sẽ sẵn sàng đúng thời gian.
Chàng công tử quá ư khấp khởi và nóng lòng chờ đợi cuộc hẹn hò với Adelaida cho nên sẵn sàng không từ chối giúp đỡ bất cứ ai trong ngày hôm ấy, chính vì thế chàng ta hứa giúp đỡ em gái một cách dễ dàng.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 24

Leonor ra khỏi phòng mình lúc gần một giờ chiều và đi vào phòng khách. Trang phục thanh lịch càng làm nổi bật sắc đẹp hiếm có của nàng. Một tấm áo choàng ngắn bằng nhung đen khoác ngoài chiếc áo dài màu sáng được ôm sát eo lưng bằng một thắt lưng rộng bản có những viền đăng ten trang điểm. Chiếc váy xếp dài chấm đất tạo cho nàng phong cách kiêu kỳ, còn cái cổ áo bằng diềm thêu rua được cài chặt bởi chiếc ghim bằng đá opal thì dường như ganh đua vẻ nõn nà với cái cổ thon mềm của nàng.
Trong khi chờ đợi anh trai, Leonor thả người nơi ghế bành và lơ đễnh xoay xoay chiếc dù nhỏ trên tay. Rồi nàng đứng dậy đến bên tấm gương bên lò sưởi vuốt ve tỉ mỉ mái tóc rực rỡ được chải công phu của mình, tưởng chừng như nàng đang chạm nhẹ một lọ hoa qúy vậy.
Leonor không hề ngờ rằng chính khoảnh khắc ấy lại có một đôi mắt sáng rực như lửa đang dõi theo nàng, đứng sau cánh cửa kính ngăn giữa phòng khách và văn phòng ông Damasso, Rivas ngắm cô gái không chớp mắt. Lúc nghe thấy tưởng chân của nàng, chàng đã chiếm ngay trạm quan sát này, nơi chàng đã từng ngắm Leonor chơi dương cầm không chỉ một lần. Trái tim Martin đập mạnh dữ dội và bỗng thắt lại vì đau khổ. Giống như bất kỳ kẻ si tình nào chàng thiết tha mong mỏi chiêm ngưỡng thần tượng của mình ở ngay bên, và trong đầu chàng thoáng nảy ra một lý do khả dĩ cho phép mình đến gần nàng. Có thể cho rằng chàng đã bị bỏ bùa mê, bởi vì ngay cả tính kiêu căng của cô gái cũng không ngăn nổi chàng, khác nào một sức mạnh vô hình cứ luôn bắt kẻ bất hạnh phải khơi dậy vết đau của mình hay cứ độc ác dẫn đưa kẻ tội phạm theo con đường tăm tối đến chính cái nơi hắn đã phạm tội lần đầu tiên. Martin cảm thấy một niềm khóai lạc cay đắng khi Leonor đưa mắt nhìn chàng một cách ngạo mạn, và vô tình chàng chợt so sánh số phận đầy đau buồn của mình với cuộc sống vô tư lự của kẻ thừa kế giàu có. Bị những mâu thuẫn tình cảm ấy kích động, chàng trai mở tung cánh cửa. Đúng là chàng lên cơn sốt và hầu như không nhận thức được mình đang làm gì. Nỗi tuyệt vọng và chán nản đã làm chàng khốn khổ. Nghe thấy tiếng mở cửa, cô gái quay đầu lại và nhận ra Martin, trông chàng nhợt nhạt và vô cùng bối rối. Leonor lập tức nhớ tới ý định sẵn có từ hôm trước nên đáp lại cái cúi chào của chàng trai bằng ánh mắt lạnh lùng và chỉ khẽ gật đầu. Sự đón tiếp nhạt nhẽo ấy buộc Martin cảm thấy việc xuất hiện của mình là quá nông nổi và gàn dở.

- Thưa tiểu thư – chàng lúng túng mở lời – tôi mạnh bạo làm phiền cô vì muốn báo rằng ttg đã thực hiện xong nhiệm vụ mà cô giao phó.
- Thế mà tôi lại tưởng rằng anh sẽ nói điều đó từ hôm qua kia đấy – Leonor trả lời, và thả người vào ghế bành.

Hiểu rằng cần phải ra đi, Martin nắm lấy quả đấm cửa.

- Sáng nay anh trai tôi có kể về một số điều – Leonor tiếp lời, không cho Martin cơ hội trốn chạy – và giờ đây tôi hiểu vì sao hôm qua anh không tìm ra thời giờ.

Nghe những lời này, đôi má nhợt nhạt của Martin vụt đỏ bừng. Chàng thừa hiểu Agustin kể em gái biết họ ở đâu đêm qua.

- Tôi không nghĩ là cô nóng lòng chờ trả lời như thế, thưa tiểu thư – chàng ấp úng.
- Thế nghĩa là anh đã đem lại hạnh phúc cho bạn mình – cô gái nói tiếp, bỏ ngoài tai lời biện bạch của Martin.
- Nhờ có cô, thưa tiểu thư – Martin đáp với vẻ lịch thiệp.
- Nhưng hình như việc số phận của Raphael thay đổi tốt lành lại có ảnh hưởng xấu đến anh thì phải – cô gái mỉm cười ranh mãnh.
- Tôi không hiểu, thưa tiểu thư.
- Niềm hạnh phúc của bạn anh hắn là làm lung lay cái quyết tâm đầy can đảm mà anh bày tỏ với tôi gần đây.
- Hoàn cảnh của Raphael khác tôi, thưa tiểu thư – Rivas nói với vẻ mặt buồn rầu cực độ khiến Leonor phải nhìn chàng chăm chú.
- Bởi vì anh ấy biết rằng bây giờ mình được yêu ư?
- Chính thế.
- Thế còn anh?
- Tôi…tôi không có gì để hy vọng – Martin thấp giọng đáp.
- Anh nhìn cuộc đời quá ư ảm đạm – Leonor nhận xét vẫn với nụ cười giễu cợt vừa rồi.
- Cái nhìn ảm đạm ấy ít nhất cũng giúp tôi chống đỡ nỗi bất hạnh lớn lao nhất…
- Nỗi bất hạnh lớn lao nhất à? Anh muốn nói về cái gì thế?
- Về một tình yêu không được đáp lại.

Martin thốt ra những lời ấy với một tâm trạng xúc động mạnh mẽ, đồng thời nhìn Leonor say đắm đến mức Leonor đỏ bừng mặt và đưa mắt nhìn xuống đất mặc dù nàng đã tự chủ hết mức. Nhưng chỉ sau một tích tắc, người đẹp đã dẹp được nỗi xao động vô tình. Lòng tự ái lại trỗi dậy trong nàng làm cho Leonor thấy xấu hổ vì sự yếu mềm của mình. Hàng mi dài của nàng bật dậy và nàng lại ném lên Rivas ánh mắt giận dữ đầy ngạo mạn.

- Sợ sệt như thế làm gì? – nàng nói mỉa mai – Người đàn ông sớm muộn nhất định cũng sẽ gặp người yêu mình thôi. Hơn nữa theo lời Agustin

kể thì tôi hiểu rằng anh đi đúng hướng và chẳng việc gì phải lo ngại một mối tình bất hạnh.
Nói xong Leonor đứng lên với dáng vẻ oai vệ, ném cho chàng trai tia nhìn nhạo báng và trịch thượng nói thêm:
- Anh tôi nói rằng trong cuộc thăm viếng đêm qua anh đã nhắm được một nàng. Như thế anh có quyền tin vào sao chiếu mệnh của mình.
Rồi nàng đi ra.
Rivas hoang mang và điếng người như chết đứng tại chỗ. Lát sau chàng nghe thấy tiếng Leonor nói với cô người hầu:
- Hãy nói cho Agustin biết tôi đợi anh ấy cả tiếng rồi đấy.
Câu nói đưa chàng trai trở về thực tại. chàng mở cửa quay vào văn phòng ông Damasso, cố giữ không bật khóc. Cuộc trò chuyện với cô gái một lần nữa buộc Martin phải tin chắc rằng nàng chỉ đùa cợt và nói chuyện với chàng đơn thuần cho đỡ buồn. Ý tưởng cay đắng chất đầy buồn bã vào tâm hồn chàng và tương lại trước mắt chàng lại được vẽ nên một sắc màu sầu thảm.
"Mơ mộng thế là đủ rồi – hai tay ôm lấy đầu, chàng phẫn nộ tự nhủ - đã đến lúc phải làm việc" – Rivas vội vã xiết chặt cây bút, cố chống lại nỗi sầu đau. Nhưng chàng vẫn nghẹn ngào một hồi lâu nữa.
trong khi Leonor trở lại ngồi trong chiếc ghế bành và đắm mình trong suy tư, nàng bất giác ngước mắt nhìn lên cánh cửa Martin vừa khép lại, và trước mắt nàng hiện rõ chàng trai mặt tái nhợt, trầm uất, chàng không rời mắt khỏi nàng và xúc động dữ dội khi thốt ra những lời tràn đầy nỗi buồn không lối thóat "Một tình yêu không được đáp lại". Cô gái khép mắt xuống, rồi khi ngước lên thì trong ánh mắt của nàng đã không còn chút nào của lòng kiêu hãnh ngang ngạnh hay thiếu tin tưởng nữa, giờ đây bừng sáng một cảm xúc mới mẻ và thấp thoáng ánh bình minh của một tình cảm trẻ thơ nào đó.
nàng mơ hồ cảm nhận trong những lời nóng bỏng chân thành, trong tia nhìn rực cháy của đôi mắt màu tối, trong giọng nói đầy xúc động sâu lắng của của trai chứa đựng vẻ đáng yêu hơn hẳn những lời lẽ văn hoa giả tạo của bọn trại trẻ đỏm dáng tối nào cũng nhai đi nhai l.ai mấy câu tâng bốc cũ rích và chán ngấy. cuộc gặp gỡ này gây cho Leonor ấn tượng bất ngờ và tâm hồn nàng ngập tràn một nỗi buồn vô cớ. Chàng trai tỉnh lẻ rụt rè ăn vận xoàng xĩnh dường như đã biến mất đâu đó và giờ đây trước mắt nàng chỉ thấy một con người khiêm nhường ,cao thượng, biết dùng vài lời để thổ lộ một tình cảm lớn lao trong trái tim mình.
Sự xuất hiện của Agustin đã lôi kéo Leonor khỏi vòng suy tư và giúp na thoát khỏi những ý tưởng mơ hồ đang hỗn loạn trong đầu.
Chàng công tử đã động tay động chân khá nhiều khi lựa chọn cà vạt, ghi lê, quần áo và trang phục của chàng ta làm lóa mắt bởi sự kết hợp hữu hiệu các

màu sắc. Chàng ta cạo râu vô cùng cẩn thận và xức lên mái tóc thứ pommade đắt tiền thơm nức mùi "hoa nhài – Bồ Đào Nha" – sản phẩm của hội vệ sinh học Paris.

- Anh bắt em phải chỡ phải không, em yêu quý? – chàng ta hỏi em gái, mắt vẫn ngắm nghía cái quần lịch sự của mình do ông thợ nổi tiếng ở Paris cắt may.
- Chuyện vặt – Leonor đáp và đứng dậy.

Chẳng bao lâu sau hai anh em đã tới nhà ngài Elias. Matilda đang sốt ruột đợi họ. Nàng ăn vận cực kỳ cẩn thận và trang phục kiều diễm của nàng có thể đua tranh với cô chị họ. Cuộc đấu tranh nội tâm khác thường đã tạo cho vẻ mặt dịu dàng xinh đẹp của Matilda nỗi xúc cảm mới lạ, đôi mắt nàng sáng rực quyết tâm và vẻ mặt ấy vì thế mà trở nên càng tuyệt vời hơn bao giờ hết.

Trên đường đi cả ba người đều trò chuyện sôi nổi và đều cố gắng tỏ ra vui vẻ, nhưng trên thực tế chỉ có Agustin là cảm thấy vô tư lự, còn Leonor và đặc biệt là Matilda mỗi lúc càng bối rối hơn khi đến gần Alameda. Lúc họ tới nơi danh lam thắng cảnh mà mọi người dân thủ đô đều lấy làm hãnh diện ấy, Leonor lấy lại được vẻ bình tĩnh thường có và bắt đầu khích lệ cô em họ vì cô này trở nên e dè sợ sệt đến mức trên nét mặt không còn lại dấu vết nào của niềm hân hoan vui sướng đã choán ngợp hồi sáng.

Như mọi khi, Alameda vào buổi trưa hoàn toàn vắng người. Ánh nắng xuân tươi sáng mơn trớn những cành cây dường như chưa kịp đâm chồi và lướt nhẹ trên mặt đường. Hai cô gái cùng Agustin đi về phía đài phun nước. Sau khi tin chắc rằng gần đó không có ai, Matilda thấy yên tâm và cuộc trò chuyện đã bị tắt ngấm lại được phục hồi. Ba người ngồi núp dưới bóng cây cọ mà người quản lý công viên nào đó yêu thích thực vật dân tộc đã ra lệnh trồng ngay cạnh đài phun nước để tỏ lòng quyến luyến loài cây này.

Một lát sau, Agustin thì thầm vào tai em gái:

- Raphael đang đến kìa.

Matilda đã nhận ra chàng trai ngay từ xa và giờ đây nàng đang gắng hết sức để nén hồi hộp trào dâng trong lòng.

San Louis tiến đến chiếc ghế dài, lịch thiệp cúi đầu chào hai chị em rồi bắt tay anh chàng Agustin đang mỉm cười chào đón. Chàng chào hỏi hai chị em niềm nở và lịch thiệp như nhau và không một ai có thể đoán ra rằng một trong hai cô gái ấy đã độc tôn chế ngự trái tim chàng từ nhiều năm nay. Raphael tham dự câu chuyện chung quá tự nhiên nên chút ngượng nghịu ban đầu vì sự xuất hiện của chàng gây nên đã mau chóng giảm bớt. Trong khi đó Matilda dần dần lấy lại được tự chủ và big thỉnh thoảng nàng lại hướng ánh mắt dịu dàng về phía Raphael, ánh mắt của một tình yêu chân chất không hề có chút giả dối. Trên gương mặt cô gái hiện rõ niềm vui

sướng tràn ngập tâm hồn.
Sau khi chờ một lúc, Leonor kín đáo ra hiệu cho anh trai . Agustin đứng dậy đưa tay cho em gái khoác, còn Raphael mời Matilda. Cả hai đôi chậm rãi bước dọc theo đường phố. Rồi San Louis mở đầu câu chuyện mà đã bao lần chàng thầm trao đổi tâm tưởng với Matilda trong những ngày tháng u buồn nhất đời mình. Chàng sôi nổi diễn tả nỗi khổ đau, say sưa thổ lộ mối tình chứa chan tâm hồn còn nàng thì nao nao sung sướng. Sau đó đến lượt Matilda giãi bày một cách giản dị và mộc mạc nỗi cay cực của nàng phải chịu đựng khi buộc phải phục tùng ý muốn của cha, và Raphael xúc động nghe như nuốt từng lời. Đây là cuộc tâm tình giữa hai con tim chan chứa yêu thương đã bị chia lìa bởi những mưu cầu vụ lợi, nó thấm đượm niềm xúc cảm cao đẹp gắn liền với hạnh phúc chân chính và những lời tâm tình của hai con người yêu nhau say đắm được thốt lên trong một niềm tin vào tương lai, trong ánh mắt họ rực rỡ hoan lạc siêu phàm.
- Giây phút này làm cho tất cả nỗi đau xót của anh được hoàn toàn khuây khoả - Raphael nói – Và kể từ nay anh tin rằng ngay cả mơ ước không tưởng nhất cũng có thể trở thành hiện thực. Bằng cớ là em vẫn yêu anh!
Những lời ấy được chàng thốt ra khi mà Matilda thú nhận nàng đã phải khắc phục trở ngại gì trước khi quyết định hẹn gặp chàng.
- Nhưng bây giờ - cô gái được niềm hạnh phúc tiếp thêm can đảm – quyết định của em là bất biến. Em đã đau khổ quá nhiều rồi và em đủ sức để đấu tranh cho hạnh phúc của mình.
Raphael nói cho nàng rõ ý định của mình và kể cho nàng nghe chàng hy vọng bằng cách nào có thể bẻ gãy ý chí của ông Fidel. Trước mắt đôi uyên ương một lần nữa lại bừng lên ánh sáng hy vọng, những sắc màu rực rỡ hiện rõ trong mắt họ, điều chỉ có trong những giây phút tràn đầy hạnh phúc. Đôi bạn trẻ tưởng chừng như được chắp cánh, bầu trời trở nên cao xanh hơn, còn không gian càng thêm trong lành sáng lạn.
Cuộc dạo chơi kéo dài đã gần nửa giờ và trong suốt thời gian ấy, Agustin kể cho em gái nghe những phiêu lưu tình ái của mình nhưng trong câu chuyện của chàng ta thì Adelaida biến thành một cô gái xuất thân từ một trong những gia đình giàu có nhất Santiago. Do thận trọng, chàng ta im lặng về cuộc hẹn hò sắp tới song bù vào đó lại dẫn ra hàng lô bằng cớ về niềm say mê sôi nổi mà người tình dường như đã dành cho chàng ta. Tay phóng đãng này không phải khổ sở vì thiếu trí tưởng tượng.

Nhưng Leonor đã dừng bước. đến lúc phải chia tay rồi!
Matilda và Raphael cứ ngỡ là họ chưa kịp nói gì cả. San Louis cúi chào cũng lịch thiệp như lúc mới đến. trước khi tạm biệt, chàng bày tỏ hy vọng được

hẹn gặp lần nữa nếu như Leonor không khước từ đi cùng cô em. Trên đường về nhà, chàng quyết định dứt khoát phải tiến hành không chậm trễ cái kế hoạch mà nhờ nó có thể ngài Fidel Elias sẽ chấp thuận cho cô gái được lấy chàng.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 25

Để giúp cho bạn đọc hiểu rõ ý nghĩa đích thực của những lời trao đổi giữa bà Bernarda với Adelaida và Amador sau khi Agustin đã đạt được cuộc hẹn hò từng ao ước trông đợi và trở về nhà, chúng tôi cần phải kể lại sự việc xảy ra vào sáng hôm sau của cái đêm vui ấy.
Điều bí mật của Adelaida mà Raphael thổ lộ cho Martin cũng được Amador và Edelmira biết rõ từ lâu, cô gái buộc phải thú nhận với họ để giấu kín không cho bà mẹ biết hậu quả của tội lỗi tày đình. Amador nhiệt tình tham dự vào số phận của chị gái, chàng ta xếp đặt cho Adelaida rời nhà cả tháng trời để đến nhà bà cô ở Renka. Nàng để lại đứa con ở đó.
Về phần Edelmira, nàng chỉ ứa hai dòng lệ cay đắng khóc than cho sự nhẹ dạ bất hạnh của cô chị. chúng ta sẽ không mô tả những nỗ lực của Amador vì sự đòi hỏi của sự việc quá ư tế nhị này. Chỉ biết rằng Adelaida đã trở về trong lòng gia đình với sự toàn vẹn của danh giá.
Amador thuộc loại người lúc nào cũng không có một xu dính túi và suốt đời chỉ nghĩ đến cách kiếm tiền. Chính vì thế hắn quyết định lợi dụng cái uy quyền có được nhờ can dự vào bí mật của chị gái để bắt nàng phải đối xử khoan dung với cuồng vọng của con trai ông Damasso.
Agustin chỉ xuất hiện ở nhà bà Molina đúng vào thời kỳ Adelaida chỉ ước ao có một điều: làm thế nào để trả thù được kẻ đã làm nhục mình. Và hoàn toàn dễ hiểu vì sao chàng công tử hẩm hiu đã phải chịu đựn quá lâu những hậu quả khó chịu do hoàn cảnh trùng hợp tai hại ấy gây nên. Thế nhưng sự đón tiếp lạnh lùng không làm cho Agustin nhụt chí và cuối cùng, khi đã thú nhận một cách vô cùng cuồng nhiệt và nhận được nụ cười niềm nở trên môi Adelaida, chàng ta liền gán điều đó cho tính kiên nhẫn của mình, trong khi ấy sự việc diễn tiến thuận lợi hơn bao giờ hết. Amador cho rằng lòng say mê của chàng trai nhà giàu có thể đem lại lợi lộc không nhỏ và hắn đòi Adelaida phải giữ vẻ tử tế hơn với kẻ ái mộ nàng. Trong đầu tên bợm ranh ma này đã nảy ra một ý đồ háo danh là như chàng khờ mê gái vào tròn và bằng cách đó bắt quàng làm họ với giới thượng lưu thủ đô.
Sau nhiều lần do dự, cô gái chấp nhận đóng vai do cậu em trai háo danh nghĩ ra cho nàng trong vở hài kịch, trong thâm tâm nàng hy vọng rằng sẽ có thể tìm ra cách trả thù Raphael San Louis sớm hơn khi đã đạt được vị trí cao hơn trong xã hội.
Sớm hôm qua, khi bà Bernarda đã làm xong lễ thánh và cùng đi mua bán với

cô con gái út, Amador vào phòng Adelaida.
- Thế nào chị? Hôm qua Agustin cư xử ra sao? – hắn ngồi xuống và hỏi – vẫn si mê cuồng nhiệt chứ?
- Vẫn thế - Adelaida đáp, không ngẩng đầu lên và tiếp tục khâu vá.
- Còn chị đã nói gì với chàng ta?
Adelaida nhìn em trai với một thái độ quyết tâm nghiệt ngã:
- Chị hầu như không nói gì hết – nàng tuyên bố - vì rằng cho đến giờ em không giải thích xem em muốn gì ở chị.
- Em muốn gì à? chẳng lẽ em chưa nói rằng chị cần phải giả bộ là đang yêu?
- Tại sao thế?
- Trước hết là tại vì em nghèo – Amador đáp, tay đốt điếu xì gà rồi ném bừa que diêm sang bên cạnh.
- Em vẫn cứ ca thán về nước không tiền nong trong khi tối nào cũng thắng bạc – Adelaida nhận xét và tiếp tục khâu vá.
- Chị bịa đặt làm gì, chàng ta chỉ ghi nợ thôi mà.
- Thế sao em không đòi trả nợ ngay?
- Chị có biết điều đó dẫn tới cái gì không? Những trường hợp như thế đã xảy ra rồi. Một cậu bạn của em thắng bạc một anh chàng nhà giàu, anh ta không trả tiền và bạn em đến gặp ông bố. Thế rồi ông bố giận điên người lên, doạ đưa cậu ấy vào tù.
- Nhưng Agustin cũng đã trả tiền mặt nữa kia mà?
- Ôi chà, đâu đáng kể gì, mấy đồng vàng thôi! Chẳng đủ xài đâu!
Adelaiđa im lặng.
Ngưng một lát, Amador nói tiếp:
- Em vẫn muốn rằng không chỉ em mà cả chị cũng được một phần gì đó. Chị thú nhận đi, chị rất muốn Agustin cưới chị phải không nào?
- Trước hết chị muốn Raphael thanh toán cho chị đã.
Khi thốt lên những lời gay gắt ấy, trên gương mặt xinh đẹp của Adelaida hiện rõ nụ cười gằn thù hận, còn trong đôi mắt nàng rực cháy ngọn lửa căm uất không thể dập tắt.
- Chị hãy giúp em rồi em sẽ giúp chị - Amador nói – Đừng có ngốc nghếch nữa mà hãy nghe theo lời em để trở thành vợ Agustin và là một quý bà giàu sụ. Chị còn muốn gì nữa nào?
- Em nói về cái đám cưới ấy như nó đã được định đoạt xong rồi không bằng – Adelaida không muốn mâu thuẫn với cậu em đang nắm giữ bí mật của nàng nên nói cho qua.
- Dĩ nhiên đó không phải là việc dễ dàng – Amador tán thành – nhưng em biết cách dàn xếp.
- Như thế nào?

- Có thể cho Agustin luôn luôn hy vọng. Chị đã nói rằng chàng ta thường xuyên năn nỉ cho gặp gỡ.
- Đúng thế.
- Thật là tuyệt, khi nào em nói thì chị hãy hẹn cho chàng ta gặp ngay đi. Đúng vào giây phút cần thiết, emsẽ bắt kẻ quyến rũ kia phải cưới chị.
- Tất cả điều ấy tốt thôi. Nhưng ai làm phép cưới cho bọn chị?
- Bạn em. Chị chớ ngại về chuyện đó.
- Cậu bạn em chỉ là kẻ trông kho đồ thánh mà thôi.
- Chị nói gì thế? Hãy lắng nghe em cẩn thận đây này, chúng ta cần phải cho mẹ biết kế hoạch của mình, mà nếu mẹ biết được chuyện bạn em chỉ là người giữ kho đồ thánh thì đến mạt kiếp mới chấp thuận. Vì thế chị phải nói với mẹ rằng bạn em là mục sư và cậu có quyền làm phép cưới.
- Được, còn sau đó thì sao?
- Em sẽ báo trước để ngay sau khi bọn chị làm xong phép cưới là mẹ tuyên bố với Agustin rằng sẽ không cho phép chàng ta ở bên chị trước lúc chàng ta thông báo về hôn lễ ấy cho cha mẹ hắn ta rõ. Agustin sẽ buộc phải thú nhận với cha mẹ về mọi điều đã xảy ra ,và đành thoả hiệp rồi công khai tuyên bố về hôn lễ với chị. Em sẽ khuyên Agustin nói với cha mẹ hắn là hắn được làm phép cưới ở một làng quê hay một thành phố nào đó. Còn khi mọi người đã biết hết về hôn lễ của bọn chị thì em sẽ nói cho Agustin toàn bộ sự thật. Hắn ta tất nhiên sẽ xấu hổ nếu trở thành trò cười cho thiên hạ và sẽ cưới chị theo pháp luật.
- Nhưng sau khi biết chị đồng loã với em trong âm mưu này, Agustin sẽ căm thù chị.
- Sao lại nói với hắn ta điều đó làm gì? Chúng ta làm mọi việc thật dễ như chơi, hắn vừa mới vào phòng chị xong là lập tức mẹ và bọn em sẽ xuất hiện ngay. Chị giả bộ sợ hãi, khóc lóc và la hét bao nhiêu tùy thích, còn em thì ấn hắn ta vào tường và bắt làm phép cưới. hắn ta sẽ không thể nghĩ tôi chị biết trước điều gì đâu.

Adelaida yếu ớt chống đối cái kế hoạch ấy nhưng mọi lý lẽ của nàng đều va phải ý chí sắt đá của em trai. Thậm chí Amador còn doạ rằng nếu nàng cứ ngang ngạnh thì hắn làm cho nàng khốn khổ. Hơn nữa trong việc này cũng có không ít vẻ cám dỗ, nàng sẽ là vợ của kẻ giàu có, sẽ được thừa nhận trong cái xã hội mà ở đó mọi người đối xử với nàng một cách bình đẳng, tất cả bạn gái sẽ điên lên vì ghen tức! mọi điều phỉnh phờ lòng tự ái của cô gái đến tột độ. Cũng còn một nguyên nhân khác nữa khiến Adelaida gần như quy phục em trai ngay tức khắc, đó là nỗi buồn chán nàng đang phải chịu đựng. tuyệt vọng bởi ý thức về nỗi đau bất hạnh không thể cứu vãn của mình, nàng bám lấy lời đề nghị của Amador như một cơ hội dẫn tới cuộc sống vô ưu chứa đầy lạc thú và xa hoa mà mọi người đều ao ước.

Sau cuộc trò chuyện với em trai, Adelaida trở nên niềm nở khác thường với kẻ ái mộ mình và chàng ta nghĩ rằng lòng say mê của mình đã được nàng đáp lại. Chàng ta hoàn toàn tin chắc như thế khi được hẹp gặp.

Được chị gái đồng ý trước, Amador lo việc nói cho bà Bernarda rõ kế hoạch của mình, ý tưởng về chuyện chẳng bao lâu nữa sẽ được làm thân với một người giàu sang như Ensina đã làm cho bà quả phụ đáng kính cực kỳ khóai trá và bà vô cùng tự hào vì đã cho ra đời một đứa con trai có tài nghĩ ra được cái kế hoạch tuyệt vời dường ấy. Được chắp cánh nhờ những hy vọng ngọt ngào, bà ủng hộ Amador tuyệt đối, hơn nữa hắn lại còn quả quyết với mẹ rằng bạn hắn là mục sư và sẽ làm phép cưới hợp pháp cho Adelaida và Agustin.

- Mẹ à, nếu chúng ta không tiến hành việc này – Amador nói khi kể cho bà Bernarda ý định của mình – một ngày đẹp trời nào đó có một kẻ giàu có vô công rồi nghề cám dỗ được chị ấy, và chúng ta vẫn cứ là những kẻ ngu ngốc mà thôi.
- Con hoàn toàn có lý, con yêu quý ạ - bà mẹ đáp.

Bà Molina thiếu chút nữa thì trào nước mắt và xúc động khi hình dung việc Adelaida sẽ nhận được những tặng phẩm xa hoa từ những người ruột thịt giàu có của chồng mình, dù sao thì họ có muốn hay không cũng buộc phải tặng quà cho nàng thôi, nếu không vì yêu mến thì ít nhất cũng vì hiếu danh.

- Nhưng làm hôn lễ cho họ xong mới chỉ là nửa công việc mẹ ạ - Amador nói thêm – còn phải làm thế nào để cha mẹ Agustin công nhận hôn lễ này nữa.
- Tất cả là ở đó – bà mẹ tán thành.
- Vì thế con sẽ nói với chàng ta thế này: hãy xin cha mẹ chấp thuận trước rồi sau đó mới nhận được Adelaida.
- Thế nếu như chàng ta không chịu?
- Con sẽ doạ rằng tình thế chàng ta sẽ rất tồi tệ.

Bây giờ cần phải nghĩ rằng bạn đọc đã hiểu ý nghĩa đích thực của những lời trao đổi giữa bà Bernarda với Adelaida và Amador sau khi Rivas cùng ra về với Agustin đã đạt được cuộc hẹn hò bấy lâu mong đợi.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 26

Tạm biệt với Matilda xong, Agustin cùng Leonor trở về nhà. chàng trai liên tục nhìn đồng hồ chừng như sốt ruột chờ đêm đến nên cứ ngỡ kim đồng hồ quay chậm chạp hơn bình thường.
Để không gây nên sự ngờ vực gì, chàng và Adelaida đã hẹn nhau tối nay chàng sè không đến thăm nhà họ như thường lệ, nếu cánh cửa sổ bằng lưới chắn hé mở tức là cô gái đang chờ đợi.
Ngày hôm ấy không thấy Martin về ăn tối. San Louis đã gửi đến cho chàng mảnh giấy yêu cầu đến ngay không chậm trễ - Raphael nóng lòng muốn chia xẻ với bạn những tin vui, muốn kể lể về niềm hạnh phúc tràn ngập trái tim mình.
Theo lẽ thường, Agustin ngồi ở bàn ăn huyên thuyên không ngớt miệng, gắng hết sức xen vào câu chuyện những từ tiếng Pháp, bà Engracia thì hết lời tán dương con chó Diamela và nó đã không ủông công khi vểnh tai lên nghe.
Trung thành với bản thân, ông Damasso giày vò suy nghĩ xem mình nên chọn phe nào, chính phủ hay đối lập và htth lại buông xõng một câu gì đó, nhưng ngài làm cái việc ấy quá ư không đúng chỗ làm cho ta có cảm tưởng như ngài ngái ngủ hay bị lãng tai. Leonor ngồi im lặng ưu tư, nàng luôn tưởng tượng trước mắt mình gương mặt xúc động của Martin và có cảm giác là nàng vẫn còn nhận thấy ánh mắt rạo rực của chàng trai đang nhìn mình, cái ánh mắt đã gây nên cho nàng niềm xốn xang khó tả.
Sau bữa ăn Agustin về ngay phòng riêng, đốt xì gà hết điếu này đến điếu khác, cố dằn nỗi sốt ruột xuống dù một chút ít. Ngước mắt nhìn theo những vòng khói lững lờ bay trên trần nhà, chàng ta suy ngẫm xem vì sao bỗng dưng số mệnh lại quyết định giúp mình thực hiện mơ ước thiết tha. Vào lúc 9 giờ tối, chàng công tử xuất hiện ở phòng khách và vung vãi ra xung quanh hương vị của những thứ nước hoa rẻ tiền cũng như đắt tiền mà phụ nữ thượng lưu châu Âu vẫn dùng trong thời kỳ đó. Phòng khách lập tức ngập ngụa mùi thơm, chứng tỏ Agustin đã sửa soạn kỹ càng đến mức nào khi gặp người tình.
Để giết thì giờ, chàng ta đến ngồi bên cạnh Matilda vừa tới cùng với cha mẹ. Niềm hân hoan trong trái tim cô con gái ông Fidel dường như hiện rõ trên gương mặt. Đôi má cô gái ửng hồng, mắt sáng long lanh bộc lộ niềm hạnh phúc tưởng chừng như hơi thở đầy sức sống của tình cảm nồng cháy làm cho

nàng xinh đẹp hắn lên. Đôi trẻ trò chuyện thật sôi nổi về San Louis.
Ông Fidel và bà Francisca ngồi ở hai đầu phòng khách cùng dán mắt vào cô con gái và không giấu nổi sự hoan hỉ, tự coi mình là những người mẫn cảm và giàu kinh nghiệm, họ kết luận ngay rằng một niềm đam mê êm ái đã nảy nở trong hai trái tim. Song các nhà tiên tri thô lậu ấy lại rút ra những nhận định khác nhau từ những điều quan sát được của mình.
"A ha, trong việc này tài tiên đoán của mình thật là đích xác! Mình đã đoán ra ngay rằng dứt khoát chúng sẽ yêu nhau mà" – ngài Fidel tự nhủ.
Còn bà vợ thì ngắm con gái rồi ngẫm nghĩ:
"Nói gì thì nói, thật tuyệt vời khi được là một thực thể ngu muội hoàn toàn xa lạ với những cơn bồng bột của những tâm hồn thượng lưu dù có trải qua cả chặng đường đời của mình nhưng vẫn không gặp được người có khả năng hiểu thấu toàn bộ sự tinh tế trong tư chất của mình".
Dù nhận định cách nào thì cha mẹ của Matilda cũng gặp nhau ở một điểm, họ ngỡ gương mặt của con gái mình rạng rỡ vì Agustin đang ra sức tán dương nàng.
Rivas bước vào phòng khách. Vẻ mặt chàng không được vui. Dĩ nhiên chàng vui mừng cho hạnh phúc của bạn song những điều Raphael thổ lộ lại làm tràn đầy nỗi cay đắng của chàng, bởi vì Martin cho rằng đối với bản thân mình thì niềm hạnh phúc đó không thể nào có được. Nhưng mặc dù thế, giống như bất cứ chàng trai nào , chàng vẫn mơ tưởng đến một tình yêu được đền đáp và bị dày vò bởi những ước vọng không thành.
Suôt buổi tối Leonor chỉ lo Martin không tới, thế nhưng vừa trông thấy chàng, cô gái đã vội kìm nén niềm vui bộc phát và quay ra tự thuyết phục mình là sau cái cảnh diễn ra hồi sáng thì việc chàng đến đầy gần như có ý xấc xược. Cô gái được cưng chiều ấy cố tình gây ra cuộc đọ kiếm chỉ nhằm mục đích tiêu khiển và để cười giễu cái uy lực khét tiếng của tình yêu. Và thật tội nghiệp vì giờ đây nàng phải thú nhận rằng mình gần như bị mất đi lòng tự tin thên bẩm và trong tâm hồn nàng vừa nảy nở một tình cảm chưa hề có: trìu mến nhưng hách dịch. Chính vì thế mà nó l`mùi cho lòng kiêu hãnh của nàng hơi bẽ bàng
Sau khi cúi chào, chàng trai ngồi xuống chiếc ghế đặt không xa chỗ dương cầm và kín đáo liếc trộm cô gái đang trò chuyện với Emilio Mendosa.
Martin không hoài nghi những tình cảm khuấy động cô gái xinh đẹp, chàng cảm thấy như nàng vô cùng hứng thú lắng nghe kẻ si mê mình mặc dù thực ra nàng bỏ tất cả những lời nói ấy ngoài tai song chẳng bao lâu Leonor thấy chán ngấy cái việc biêu lộ vẻ hứng thú say sưa. Nàng hoàn toàn thôi không để ý tới những lời nịnh bợ nữa và đắm mình trong mặc tưởng. Mendosa vừa mới ngoảnh đi để trả lời câu hỏi gì đó của bà Francisca, cô gái liền đứng dậy đi đến chỗ dương cầm và lơ đễnh lướt mấy ngón tay trên phím đàn.

Chẳng khác gì hoài niệm về một niềm hạnh phúc đã mất, Rivas hồi tưởng lại cảnh mình đã từng trò chuyện cùng Leonor cũng tại chỗ này mới vài ngày trước. Kẻ nào đang yêu một cách vô vọng thì cứ hay kiếm tìm chất thơ trong những sự kiện nhỏ nhất của quá khứ, bởi lẽ kẻ ấy không chờ đợi gì ở hiện tại hay tương lai cả. chính vì thế mà Rivas cố sức ghìm chặt vào ký ức buổi tâm tình đầy xúc động kia và bắt mình không nghĩ đến những tủi cực gắn liền với nó.

- Martin, cạnh chỗ anh có mấy bản nhạc – chàng nghe thấy tiếng Leonor gọi – Anh làm ơn đưa cho tôi với.

Những lời được thốt ra với giọng điệu tự nhiên ấy đã kéo Rivas ra khỏi dòng suy tư. Cầm tập nhạc lên khỏi bàn, chàng cố đoán ý nghĩa đích thực của lời yêu cầu này. Kẻ si tình nào cũng thích khám phá ẩn ý trong mọi điều do con người thần tượng của mình phát ngôn. Song Leonor ngỏ lời cám ơn một cách quá khô khan khiến cho chàng trai đáng thương phải nghĩ nàng chỉ đơn giản là cần đến bản nhạc, thế thôi. Vả lại Martin là "lính mới" trong trận địa tình ái và không có nét gì giống những tay công tử tối nào cũng la cà ở các phòng khách thượng lưu để mà nghĩ rằng họ dường như chỉ cần ném ra một tia mắt chăm chú là đủ để chiếm được trái tim phụ nữ.

Chàng trai phiền muộn định đi ra thì Leonor bỗng buông xõng một câu, mắt vẫn không nhìn về phía chàng:

- Tự mình giở bản nhạc thật là khó.

Cô gái giữ trang nhạc bằng tay trái, còn tay phải lựa hoà âm đầu tiên.

- Nếu cô cho phép – Martin tiến lại gần khẽ nói – tôi sẽ giở bản nhạc cho.

Leonor im lặng buông tay ra và bắt đầu chơi khúc dạo đầu của bản valse quen thuộc.

- Chẳng lẽ anh đọc được nốt nhạc sao? – nàng hỏi sau một phút.
- Không đâu thưa tiểu thư – Martin đáp bằng một giọng run run vì hồi hộp – Nhưng cô có thể nói cho tôi biết khi nào cần giở trang.

Leonor nhìn vào bản nhạc, sau đó nhìn sang mặt đàn và liên tục nghĩ cách nối tiếp câu chuyện vừa được gợi ra. Còn Martin thì quên phắt mọi thứ trên đời để ngắm nàng.

- Chắc là hôm nay anh đã gặp bạn anh rồi chứ? – nàng hỏi khi ngước mắt lên ra hiệu cho chàng trai giở qua trang nhạc khác.
- Gặp rồi, thưa tiểu thư. Bây giờ Raphael là người hạnh phúc nhất trên đời.
- Thế nhưng anh, chắc là anh cho rằng chàng ta đáng thương chứ? – nàng phản đối và nhìn Martin thăm dò.
- Tại sao cô lại nghĩ như thế? Thưa tiểu thư? – chàng sửng sốt.
- Nhưng chính theo lý luận của anh thì cần phải trốn chạy tình yêu vì nó

là nỗi bất hạnh kia mà!
- Tôi chỉ nói về một tình yêu không được đáp lại.
- Ồ, phải rồi, tôi quên mất. Mà chẳng lẽ lại tồn tại một tình yêu như thế sao?

Trong khoảnh khắc Martin không còn muốn che giấu mối tình vô vọng của mình, chàng bỗng muốn kể hết tất cả về nỗi buồn chán cùng cực đang cào xé trái tim mình cũng như lòng say đắm cuồng nhiệt và sùng kính trong tâm hồn, chàng muốn tìm những lời lẽ nào đó buộc nàng phải hiểu được nàng chính là báu vật trong trái tim chàng. Song ngay lúc đó chàng nhớ lại việc Leonor đã đón nhận những lời chàng nói vào sáng hôm ấy với vẻ khinh miệt lạnh lùng như thế nào nên cả ánh mắt đầy ý nghĩa lẫn lời thú nhận đều chết lặng trên miệng chàng, và lòng can đảm rời bỏ chàng trai bất hạnh. Chàng hình dung trước cái cảnh nàng sẽ cười giễu tình yêu của chàng ra sao, sẽ kiêu ngạo một cách xúc phạm thế nào khi nghe chàng nói và suy ngẫm về mọi thứ ngăn cách họ, chàng bình tâm nén cơn xúc động của mình. Những ý nghĩ cay đắng ấy thoáng qua như tia chớp trong đầu Martin và chỉ sau giây lát chàng đã lấy lại tự chủ để trả lời với một giọng bình thản.
- Tôi cho rằng nó có tồn tại, thưa tiểu thư.
- Thế nghĩa là anh không tin tưởng vào điều đó?
- Mãi mãi không tin
- Chẳng lẽ tấm gương của bạn anh chưa đủ thuyết phục rằng không nên nhìn nhận tình yêu như nỗi bất hạnh?
- Raphael một lúc nào đó đã được yêu, và của có thể hy vọng là tình yêu ấy sẽ trở lại.
- Ồ không! nếu như San Louis làm theo những tín niệm của anh thì đã từ la6u chàng ta cần phải thoát khỏi mối tình của mình rồi! Nhưng anh ta đã giữ được lòng kiên định và chính vì thế hoàn toàn đáng được hưởng hạnh phúc.
- Kiên định để làm gì đối với một kẻ không khi nào dám cả gan cởi mở nỗi lòng mình? – được những lời của Leonor khích lệ, Rivas thốt lên.
- Tôi không biết – cô gái nói – Nhưng tôi thấy không thể hiểu nổi tính nhút nhát như thế ở như thế ở một người đàn ông.
- Thưa tiểu thư, nhưng chúng ta đang bàn về hạnh phúc, nói cách khác là chính cuộc sống – Martin xúc động bác lại.
- Phải chăng đàn ông không mạo hiểm cuộc sống của mình sao? Mà thường thì họ làm điều đó chỉ vì những chuyện vớ vẩn hoàn toàn.
- Cô nói đúng. Nhưng lúc đó họ đối xử với kẻ thù, còn trong trường hợp mà chúng ta đang nói thì họ phải chống chọi với tình yêu, cái đối với họ còn quý hơn cả cuộc sống. Chẳng hạn như Raphael chưa bao giờ run sợ trước mặt đối thủ, nhưng có lẽ suốt đời chàng không dám nói với cô em họ

của cô một câu nếu như sự ngẫu hợp may mắn không liên kết họ với nhau một lần nữa. Một tình yêu chân chính, thưa tiểu thư, có thể biến một con người dũng cảm nhất thành kẻ nhút nhát, nhưng tình yêu vô vọng còn tệ hơn thế nữa kia.

- Nghe nói mọi điều được nhận thức bằng kinh nghiệm của chính mình – Leonor đáp với nụ cười thoáng nhẹ - và biện pháp tốt nhất để vượt qua tính nhút nhát của mình đó là tuân theo nguyên tắc ấy.

Martin im lặng. Chàng sợ mình giải thích sai lệch những lời cô gái nói.

- Anh không đồng tình với tôi ư? – Leonor hỏi.
- Tôi nghĩ mọi điều không đơn giản như thế - Martin ấp úng.
- Nhưng tại sao anh không thử xem nhỉ? Vả lại hình như anh cũng đã thử rồi đấy chứ.
- Tôi ư? Chính tôi cũng không nghĩ tới.

Leonor không thèm đáp lời chàng.

- Anh quên giở nhạc rồi đấy – cô gái nói và chơi nốt bản nhạc valse theo trí nhớ.
- Tôi đợi cô ra hiệu – Martin bối rối vì ánh mắt lạnh lùng của người đẹp trong khi nói những lời ấy với chàng.

Trong khi đó Leonor lại tiếp tục chơi bản valse khác.

- Thế bạn anh định làm gì tiếp theo? – nàng hỏi.
- Trước tiên chàng ước ao được gặp Matilda lần nữa – Martin đáp.
- Chủ nhật này chúng tôi định dạo chơi ở Kampo de Marta. Anh ta có thể gặp cô ấy ở đó.
- Nếu cô cho phép nhắn lại với Raphael thì anh ấy sẽ rất biết ơn.

Leonor không trả lời gì, nàng ngừng chơi và đứng lên. Martin lại rơi vào nỗi buồn chán, chàng cho rằng Leonor trò chuyện với chàng từ nãy giờ chỉ để thông báo về cuộc dạo chơi đã định giống như nhiều khi cả một bức thư dài dằng dặc cũng chỉ nhằm thông báo một điều quan trọng nhất ở dòng cuối cùng thôi.

Agustin đã kéo chàng ra khỏi những ý tưởng không vui ấy, hai chàng trai chuyện vãn với nhau cho tới mười một giờ rồi cả hai đứng lên rời phòng khách. Lát sau ngài Fidel Elias cũng cáo từ ra về cùng vợ và con gái.

- Bà có thấy Agustin và Matilda âu yếm nhau thế nào chưa? – ngài Elias to nhỏ với vợ - Tôi đã nói chúng nó yêu nhau mà, nếu không cứ chặt đầu tôi đi. Ngay ngày mai tôi sẽ bàn với Damasso việc cưới xin.
- Trong khi chưa thật sự tin rằng chúng yêu nhau thì cứ đợi thêm có phải tốt hơn không? – bà Francisca thận trọng nói.
- Đợi à? Bà nghĩ rằng những chàng rể như Agustin có thể gặp bất cứ đâu chắc? nếu như chúng ta kéo dây dưa thì một con bé nào đó sẽ quấn lấy cậu chàng! Ai biết được nó đi đâu! Không đâu bà ơi, phải uốn thép ngay lúc

còn nóng! Sáng dậy là tôi sẽ đi gặp Damasso.
Còn lúc ấy Agustin xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần bộ cánh lịch sự của mình và vẩy lên khắp người đủ loại nước hoa quý hiếm thêm một lần nữa rồi mới đi đến nơi hẹn hò.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 27

Trước giờ hẹn nửa tiếng, Agustin đã có mặt gần nhà bà Molina. Cánh cửa cọt kẹt rên rỉ trên những bản lề han gỉ - những khách khứa cuối cùng vừa ra về. Agustin vội vã kéo chiếc cổ áo cao của cái áo khoác lên thật đúng lúc, có ba người đi qua – viên sĩ quan cảnh binh Ricardo Kastanios và hai người đàn ông nữa.
Lát sau cánh cửa hé mở, đó chính là ám hiệu thoả thuận và trái tim chàng trai si tình rộn lên vui sướng. Trong giây phút ấy chàng ta hình dung mình như một nhân vật tiểu thuyết chính cống và cảm thấy hoan hỉ vì đã chinh phục được một cô gái xinh đẹp dường ấy, còn nàng thì lú lẫn cả đầu óc để sẵn sàng hy sinh phẩm giá của mình vì chàng…Ý nghĩ này nâng Agustin cao lên ngay với bản thân, chàng ta cảm nhận niềm âu yếm dạt dào và lòng biết ơn chân thành đối với cái tạo vật kỳ bí là cô gái tuyệt vời đó, người con gái đã không nao núng trước vẻ giàu sang của chàng ta nhưng lại trao gởi trái tim mình.
Đồng hồ trên nóc nhà thờ điểm mười hai tiếng và Agustin bừng tỉnh khỏi giấc mộng đầy lạc thú. Khoảnh khắc quyết định đã đến, chàng trai thận trọng đẩy nhẹ cánh cửa, nó rên lên ken két làm cho nỗi hân hoan kiêu hãnh trong lòng chàng ta lập tức nhường chỗ cho nỗi sợ hãi. Chàng công tử bị quyến rũ mãnh liệt bởi ý nghĩ tháo chạy và vô tình bước thụt lùi, nhưng trong nhà vẫn hoàn toàn im ắng nên sau khi lấy lại can đảm ít nhiều, chàng ta bước vào sân trong.
Ở đây tối đen, chỉ có một tia sáng yếu ớt chiếu tới từ cánh cửa khép hờ của phòng ngoài. Adelaida không báo trước là ở đây sẽ có ánh lửa, và chàng ta bắt đầu ngờ ngợ là có gì không ổn.
Agustin nghe ngóng một lúc nữa, nhưng xung quanh vẫn im ắng như cũ và lấy hết tinh thần, chàng ta lách qua cửa, cố không để cho phát ra tiếng cọt kẹt. Do thận trọng chàng ta không khép hẳn cánh cửa lại để đề phòng trường hợp cần tháo chạy.
"Phải chăng đây là cái bẫy?" một ý nghĩ thoáng qua đầu Agustin và nỗi sợ hãi càng vây chặt chàng ta hơn. Dũng cảm không thuộc số những phẩm chất của cậu con ngài Ensina và chàng ta buộc phải cầu viện đến toàn bộ dục vọng của mình để không ngã theo ý muốn hèn nhát là chạy thẳng một mạch khỏi cái nhà này bằng chính con đường mà mình đã lọt vào đây.
Lòng quyết tâm của Agustin đã hoàn toàn tiêu tan, song đúng lúc đó

Adelaida bỗng bước vào phòng, việc nàng xuất hiện đã trả lại cho chàng ta sự yên lòng và hy vọng vào hạnh phúc.
- Thế mà tôi cứ lo rằng cô sẽ không đến – chàng ta thì thầm định nắm lấy tay cô gái.
- Tôi nán lại trong phòng mình – Adelaida đáp và giấu tay đi – tôi đợi trong nhà hoàn toàn yên tĩnh đã.
- Nhưng ở đây vẫn có ánh sáng, thật thiếu thận trọng quá! – chàng si tình âu yếm trách móc và tiến lại chiếc bàn định tắt cây nến.
- Lạy trời, xin ông đừng tắt nến! – Adelaida vờ ngượng nghịu kêu lên làm cho thói tự đắc của Agustin thoả mãn, bởi vì chàng ta cứ ngỡ mình là một kẻ quyến rũ cực kỳ tài ba.
- Phải chăng cô không tin tôi sao? – chàng ta hỏi với giọng tha thiết và định nắm lấy tay Adelaida lần nữa.
- Tôi không nói như thế, nhưng dù sao cứ để nến cháy thì tốt hơn – nàng đáp và lại giấu tay đi.
- Tại sao cô cứ giấu tay như thế? – chàng si tình nài nỉ.
- Mà ông cần gì tay tôi kia chứ?
- Tôi muốn thổ lộ tình yêu với cô và cảm nhận hơi ấm của bàn tay thần tiên mà….
Tiếng rầm rầm bỗng nổi lên làm đứt đoạn dòng bày tỏ tâm tình của chàng công tử ngô nghê. Lạnh toát người vì sợ hãi chàng ta nhận thấy cái cửa bật tung và bà Bernarda cùng Amador xuất hiện nơi ngưỡng cửa, tay cầm cây nến rực cháy.
Adelaida ngã xuống chiếc ghế và lấy hai bàn tay bụm mặt, nàng dường như rất đau khổ. Agustin đã định lao ra phía chiếc cửa vẫn hé mở từ trước, nhưng Amador tỏ ra lanh lẹ hơn đã chặn đường rút lui và rút dao găm ra.
Chàng công tử mặt trắng bệch như xác chết và sợ hãi đi thụt lùi.
- Thế nào, con đã nói gì với mẹ hả? – Amador gào lên – bây giờ mẹ đã tin chưa nào? Đấy, cái bọn công tử này là như thế đấy! Bọn họ chỉ muốn có điều này khi đến với những người trung thực nhưng nghèo khổ, để mà làm nhục người ta. Nhưng tôi không tha cho hắn đâu!
Nói đoạn, Amador gài cửa lại, rút chìa khoá ra cho vào túi rồi tiến đến chỗ Agustin với vẻ hăm doạ.
- Anh đến đây làm gì thế hả? – hắn hét to hết cỡ.
- Tôi…tôi đi ngang qua…nghĩ rằng các vị chưa ngủ nên..
- Nói dối! – Amador cắt ngang giận dữ.
- Ôi, tên người Pháp khốn kiếp! – bà Bernarda rít lên – thế nghĩa là mày chuyên mò mẫm các nhà để quyến rũ con gái chúng tao hả?
- Xin bà tin cho, thưa bà, ngay trong ý nghĩ của tôi cũng không hề có ý xấu xa đâu – Agustin lúng túng.

- Tất cả chỉ tại cái đồ dơ dáy này thôi! – Amador nói giọng khàn khàn, mắt trợn lên dữ tợn – nếu chị ấy không chấp thuận thì làm sao hắn dám mò vào đây. Chị ấy phải trả giá trước hết.

Rồi khua dao găm lên một cách giận dữ, Amador lao đến chỗ chị gái. Hành động y hệt một diễn viên đầy kinh nghiệm và bất cứ ai kém hiểu biết đều ngỡ rằng Adelaida thoát khỏi cái chết nhãn tiền chỉ nhờ vào một phép màu nào đó khi nàng sợ hãi nhảy khỏi chỗ.

Bà Bernarda thét lên, nhào đến ôm chặt cậu con trai và hết lời năn nỉ thương hại cho Adelaida. Song chàng Amador quá ư nóng giận có vẻ như không thèm nghe những lời thuyết phục của bà mẹ và cố hết sức vùng thoát ra.

- Thôi được rồi! – hắn thốt ra với giọng khản đặc vì phẫn nộ - Một khi các người không muốn để tôi dạy cho đồ trơ tráo ấy một bài học thì hãy để tôi lại một mình với tên đê tiện này. Thật là đồ láu cá, hắn tưởng rằng cứ giàu là có quyền làm nhục người ta.

Rồi hắn hung tợn nhìn Agustin đang run rẩy sợ sệt chúi đầu trốn vào xó nhà đằng sau mấy chiếc ghế. Nghe tiếng Amador chửi rủa và chứng kiến việc hắn điên cuồng vùng ra khỏi vòng tay bà mẹ, chàng công tử bất hạnh chợt nghĩ rằng giờ tận số của mình đã điểm nên bắt đầu tuôn ra những lời khẩn thiết cầu xin Thượng Đế cứu cho thoát khỏi chết.

Giận dữ tột độ, Amador đẩy bà Bernarda ra quá mạnh làm cho bà ngã vật xuống tấm thảm, còn hắn nhảy một bước đến ngay cái xó nơi kẻ tình nhân hẩm hiu đang tuyệt vọng cầu nguyện Thượng Đế giải cứu. Khi kẻ báo thù điên giận vung lưỡi dao găm chết chóc lên, chàng trai đáng thương vội vàng quỳ gối xin khoan nhượng.

- Thế mày định chuộc tội bằng cái gì hả? – Amador thịnh nộ hỏi.
- Tôi sẽ làm bất cứ cái gì các người đòi hỏi – Agustin luống cuống đáp, mụ người đi vì khiếp đảm – Ba tôi giàu có và tôi sẽ đưa…
- Cái gì? Mày đề nghị đưa tiền à? – con trai bà Bernarda cắt ngang, mắt long lên dữ tợn – phải chăng mày cho rằng chúng tao buôn bán danh dự hả? Tất cả bọn nhà giàu đều một lũ như nhau! Hãy nghĩ ra cái gì đó hay hơn đi kẻo tao kết liễu mày tại chỗ. Còn tao có bị xử tử cũng chẳng sao!
- Tôi sẵn sàng làm mọi điều anh yêu cầu – Agustin rên rỉ van nài, kinh sợ nhìn gương mặt Amador méo đi vì tức giận.
- Tao yêu cầu một điều: mày phải cưới chị ấy, nếu không thì mày vào quan tài! – kẻ bảo vệ danh dự gia đình dằn giọng.
- Được rồi, mai tôi sẽ cưới – anh chàng bất hạnh vội nói một cách nhẫn nhịn, bám lấy lời đề nghị ấy như kẻ sắp chết đuối bám được cọc.
- Mai ấy à? Mày định giễu chúng tao chắc? Hay tính đánh bài lảng tránh? Không đâu, ông bạn quý mến! Phải cưới hôm nay, ngay bây giờ!
- Ngay bây giờ? Nhưng điều đó không thể được. Ba tôi sẽ nói sao?

- Mặc cho ba mày muốn nói gì tuỳ thích. Ông ta đã tuỳ tiện dung dưỡng một tên đê tiện đi làm nhục những người lương thiện mà! Thế nào, trả lời đi, có cưới hay không?
- Bây giờ thì không được – chàng công tử khổ sở nhắc lại.
- Không được à? Chị thấy chưa, đồ ngốc – Amador quay lại phía Adelaida – thứ tình yêu của thằng đê tiện này đáng giá gì kia chứ? Nó chỉ đơn thuần muốn cười giễu chị thôi. Tao thì tao hiểu quá rõ cái bọn đểu như mày! – hắn quay về phía Agustin gầm lên – Lần cuối cùng tao hỏi, mày có cưới hay không?
- Xin thê với anh, ngày mai…

Amador không cho Agustin nói hết câu đã nhảy bổ đến lật nhào mấy chiếc ghế. Hết chiếc này đến chiếc khác bay xuống sàn nhà trong khi bà Bernarda kịp thời nhảy tới, bà mệnh phụ đáng kính túm chặt lấy tay cậu con đang đưa mũi dao găm lên trước mặt chàng công tử rũi ro và nâng cao lên.

Quá kinh hãi, Agustin thậm chí không nhận thấy sự cứu trợ bất ngờ này, chàng ta ngã quỳ xuống và xin hứa cưới ngay không cần chậm trễ.

- À há, bây giờ thì mày đồng ý! – Amador long trọng kêu lên – mày nghĩ lại đúng đấy! Giá như không có mẹ tao thì mày đã bị dao găm xuyên suốt rồi. Nói thật xem, mày có nói cho ba mày biết về việc cưới vợ này không?
- Sẽ nói.
- Nhưng mà ông ta chỉ đồng ý vì sự sợ hãi thôi! – Adelaida la lên – tôi không lấy ông ta đâu!
- Không, hoàn toàn không phải vì sợ hãi – do xấu hổ, Agustin lắp bắp – tôi chỉ định lui lại đến ngày mai nhưng em trai của cô không tin tôi.
- Ngay lập tức – Amador tuyên bố - và không trì hoãn gì nữa.

Với vẻ kiên quyết, hắn khóa hết cửa này đến cửa khác rồi cất chìa khoá đi. Sau đó, lấy ra chiếc chìa khóa cửa dẫn ra sân, hắn mở cửa

- Cứ chờ tôi ở đây – hắn vừa bước ra vừa hạ lệnh – tôi đi tìm mục sư sống ngay cạnh đây. Còn anh – hắn nói lí nhí qua kẽ răng với Agustin – chớ có nghĩ đến việc chuồn đấy, không thì ngày mai tôi sẽ đến gặp cha nh và kể hết những trò càn quấy của cậu con trai xứng đáng. Rồi tôi sẽ tính sổ với anh sau.
- Anh đừng bận lòng vô ích – Agustin đáp vì bị những lời của Adelaida làm chạm nọc.

Amador đi ra sân và khóa cửa lại.

Có tiếng gót giày nện cồm cộp xuống đá, sau đó cánh cổng đóng sầm lại.

Agustin dường như bừng tỉnh, chàng ta hơi trấn tĩnh khỏi cơn hãi hùng do Amador đã vô cùng khôn khéo gây ra.

- Thưa bà – chàng ta hướng tới bà Bernarda – xin bà cho phép tôi về

nhà. Tôi thề với bà là ngày mai sẽ cưới con gái bà. Còn bây giờ thì không thể, cha tôi sẽ không tha thứ nếu tôi làm hôn lễ mà không xin phép ông trước.

- Cậu người Pháp này, rõ ràng cậu cho tôi là con người ngu độn! – bà Bernarda nhún vai nói chua chát – gớm, giả bộ cừu non. Cậu không biết Amador à? Rồi nó sẽ cắt họng chúng tôi nếu tôi thả cậu ra. Đùa với nó chỉ có dại, chút nữa thì nó chọc tiết con gái tôi trước mắt chúng ta một cách vô cớ đấy thôi.
- Xin thề có Chúa trời, thưa bà, ngày mai chúng tôi sẽ làm hôn lễ.
- Cứ như ý tôi thì tôi đã mở toang mọi ngóc ngách cho ông ngay – Adelaida nổi nóng hét lên, trừng mắt nhìn tên công tử hèn nhát một cách khinh bỉ - nếu không vì đứa em trai, không đời nào tôi chịu lấy ông đâu! Bây giờ tgty ông chỉ là một tên bịp bợm.

Agustin tuyệt vọng gục cái đầu bóng mượt xuống ngực. tất cả mọi thứ đêm nay đều phản lại cậu ta.

- Trời ơi, cô lầm lẫn hay sao? – chàng ta kêu van – tôi yêu cô rất chân thành mà. Nhưng chẳng lẽ cô không tự hiểu được rằng không xứng đáng chút nào khi cưỡng ép một con người? tất cả những đe doạ này để làm gì kia chứ, vì không có chúng, tôi vẫn cưới cô…
- Vậy thì cứ làm cho Amador tin vào điều đó, nếu cậu có khả năng – bà Bernarda chen lời – còn chúng tôi biết làm sao được?

Van nài, dỗ dành, cãi cọ kéo dài cả mười lăm phút, nhưng mọi cách đều vô ích, chàng công tử chán chường hai tay ôm đầu chịu phục tùng số phận. Chàng ta hình dung trước hàng đống những lời phỉ báng, nhục mạ sẽ đổ lên đầu mình ở nhà và nhất là ở những phòng khách thượng lưu mà mình thường phải lui tới. Trong phút chốc chàng ta có cảm tưởng rằng tất cả chỉ là một cơn ác mộng.

Ngoài sân rộn lên tiếng chân bước, rồi Amador hiện ra ở ngưỡng cửa.

- Quý ông đã đến đây rồi – hắn nói với Agustin giọng chứa đầy hăm doạ - Đừng có nghĩ tới việc thoái thác để lại xin trì hoãn nữa làm gì, tóm lại, chớ có dại dột! Anh chỉ thốt ra một tiếng là tôi cắt cổ.

Sau lời cảnh báo ấy hắn ngoái ra cửa dẫn ra sân.

- Xin mời cha vào cho, - giọng hắn vang to - tất cả đã sẵn sàng.

Một mục sư bước vào phòng với bộ mặt vô cùng u ám. Một tấm khăn vải gai trắng quấn thành nhiều vòng cho kín gò má sưng phồng và buộc túm vào đỉnh đầu, chiếc mũ trùm bị kéo sát lông mày, đôi mắt được giấu dưới cặp kính màu xanh thẫm vì thế không thể nào nhìn rõ gương mặt được.

- Có lẽ chúng ta bắt đầu – Amador tuyên bố.

Tất cả đứng lên. Viên mục sư đặt tay cô dâu và chú rể vào nhau, bà Bernarda và Amador đứng lặng ở hai bên. Sau đó mục sư mở một cuốn sách, lấy cây

nến soi cho rõ rồi bắt đầu lầm rầm cất giọng tẻ nhạt đọc một công thức trịnh trọng của hôn lễ. Xong việc ấy, y cầu phúc cho đôi uyên ương. Agustin mặt tái mét như gà cắt tiết, ngồi phịch xuống ghế vẻ mệt nhọc cực độ.
Sau khi ký tên xác nhận văn tự hôn lễ, viên mục sư được Amador tiễn về ngay. Lúc cậu em trai của Adelaida bước trở vào phòng, ở đây bao trùm không khí im ắng của nghĩa địa.

- Thế nào Agustin? – hắn châm chọc cay độc – vậy là ngài được tự do rồi.
- Không khi nào tôi dám thú nhận với cha mẹ tôi việc tiến hành hôn lễ như thế này đâu – Agustin thốt lên não ruột.
- Sầu não quá mức như vậy để làm gì hả, cậu người Pháp? – bà Bernarda can thiệp – chẳng lẽ cậu lại không ưng Adelaida hay sao?
- Chính vì tôi yêu nàng nên tôi mới muốn có sự đồng ý của cha mẹ về việc cưới xin – Agustin phản đối.

Giờ đây, sau khi bị cưỡng ép làm hôn lễ, chàng đa tình bất hạnh mong muốn ít nhất cũng sẽ bỏ được cái ấn tượng bất lợi mà chắc chắn còn lưu lại nơi cô gái.

- chuyện vặt vãnh! – Amador nhếch mép cười – thực chất có gì thay đổi nào? Thay vì xin phép cha anh từ trước thì bây giờ anh sẽ làm việc đó.
- hoàn toàn không giống nhau được đâu – Agustin buồn bã dài giọng – Sẽ cần không ít thời gian trước khi tôi dám thú nhận với cha tôi là tôi đã lấy vợ

giọng chàng trai run rẩy, ý nghĩ về việc chàng ta gắn bó bởi những nút dây không gỡ nổi với cô gái mà mình chỉ định tiêu khiển cho vui đã làm cho chàng ta ngán ngẩm.

- Hãy khắc sâu vào trong óc đi, cậu bé ạ - bà Bernarda lần nữa lại lên tiếng – Trong khi cậu chưa kể hết chuyện cho cha mẹ thì cậu không thể nhìn thấy Adelaida đâu, cũng như cậu không nhìn thấy được đôi tai của cậu ấy! còn vợ cậu sẽ được giao thẳng đến nhà cho cha cậu.

Những lời này hầu như chẳng gây được ấn tượng gì cho Agustin, sự hăng hái đã biến mất không còn tí dấu vết nào và giờ đây chỉ có nỗi sợ hãi trước tương lai chế ngự chàng ta.

- Còn nếu như anh ta nảy ra cái ý định ỉm đi – Amador nói với mẹ - thì nhờ trời, chúng ta không phải là lũ câm! Cứ mặc cho anh ta không muốn con vẫn cứ sẽ không giấu diếm việc chị con đã lấy chồng.

Lời đe doạ của Amador tác động đến chàng công tử đang rệu rã tinh thần mạnh hơn hẳn bài diễn văn của bà mẹ vợ mới ra lò.

- xin các vị ít nhất cũng cho tôi một thời hạn để chuẩn bị tinh thần cho cha tôi chứ! – chàng ta phản ứng – dù sao tôi cũng không thể nói toạc ngay với cha tôi cái tin bất ngờ như thế này được.

- Ờ, chúng tôi sẽ chờ đợi trong vài ngày – Amador đáp.
- Và các vị hứa sẽ im lặng trong thời gian đó chứ?
- Tôi xin hứa.
- Trời ơi, đã sắp sáng rồi đấy – bà Bernarda sực nhớ ra – có lẽ đã đến lúc phải giải tán thôi.

Agustin quay về phía Adelaida đang giả bộ đóng vai sầu thảm.

- Tôi thấy việc cưỡng ép mà người thân của cô đã áp dụng làm cho cô đau khổ chẳng khác gì tôi….

Adelaida không đáp lại lời nào, chỉ cúi gằm xuống và thở dài.

- Tôi ước ao cầu hôn với cô trong một hoàn cảnh hoàn toàn khác cơ – Agutin tiếp tục.
- Xin ông hãy tin là tôi cay cực lắm.

Những tiếng nức nở đã cắt ngang câu nói của Adelaida một cách kịp thời. Bây giờ chàng công tử đã tuyệt đối tin rằng nàng cũng là nạn nhân của quỷ kế thâm độc như mình mà thôi.

- Đừng có rống lên nữa, đồ ngốc – bà Bernarda mắng con gái.
- Những giọt lệ này – Agustin long trọng tuyên bố - là những bằng chứng xác thực cho việc nàng không can dự gì vào cái mưu mô hèn hạ của mấy người.

Sau khi tỏ thái độ cương quyết một cách khá muộn màng để thốt lên được mấy câu ấy, Agustin chụp cái mũ lên đầu sát đến tận mắt rồi đi ra.

- Chớ có quên thoả thuận của chúng ta nhé – Amador nói với theo.

Giống như tất cả những kẻ nhu nhược vẫn thường trút hết phẫn nộ lên bất kỳ cái gì rơi vào tay mình, Agustin dồn hết sức dập mạnh cánh cửa lại và vội vã phóng về nhà, vừa xấu hổ vừa giận dữ một cách bất lực.

Chàng công tử vừa đi khỏi, Amador liền bật cười hô hố.

- Thế là chúng ta đã làm cho anh ta phải sợ hãi – hắn thốt lên – hẳn là bao nhiêu câu tiếng Pháp trong đầu đều quên phéng đi hết!

Sau khi đã bàn soạn thật chi tiết những việc cần phải làm tiếp theo, bà mẹ cùng những đứa con xứng đáng chúc nhau ngon giấc rồi ai về phòng nấy. Adelaida sửng sốt khi bắt gặp em gái vẫn còn chưa ngủ

- Làm sao mà chị có thể tham dự vào cái tấn tuồng nhơ nhuốc này như thế hả? – Edelmira công phẫn hỏi, chắc chắn là nàng đã bí mật theo dõi được cái hôn lễ giả mạo kia.
- Câu hỏi của em làm chị ngạc nhiên đấy – Adelaida cay đắng cười mai mỉa – chẳng lẽ em không hiểu rằng Agustin chỉ muốn đùa chơi thôi sao? Cái bọn nhà giàu này cứ tưởng rằng dường như những cô gái như chúng ta sin hra là để làm thoả mãn ý muốn điên rồ của họ ấy! Giá như chị biết điều đó sớm hơn thì chị đã tránh được tai họa rồi. Còn bây giờ chị căm thù tất cả, tất cả bọn họ!

Edelmira bối rối vì không biết có thể trách móc chị gái hay không khi mà trái tim chị ấy trở nên tàn nhẫn do đã bị dối lừa phản phúc.

- Và ngay cả tên này cũng định tiêu khiển rồi bỏ rơi chị như tên kia thôi – Adelaida nói tiếp – Không, không đâu, đáng đời cho hắn, từ rày trở đi sẽ nhớ lấy bài học này!

Edelmira lại lặng im, còn Adelaida trầm ngâm ưu tư một lần nữa những ý tưởng cay đắng đã bao lâu nay không ngừng dày vò lại choán đầy tâm trí. Trong đầu Adelaida đang xảy ra diễn biến như đối với bất kỳ cô gái nào bị quyến rũ và bỏ rơi, tính dịu dàng và lòng phúc hậu lùi bước, nhường chỗ cho nỗi buồn nản và khát vọng trả thù. Tâm hồn nàng đã từng rộng mở chào đón tình cảm trong trắng đầu tiên, đã khát khao hạnh phúc nhưng cũng đã bị tổn thương nặng nề bởi sự bội tín nên giờ đây nàng chất chứa hận thù và trở thành nơi trú ngụ của những ước vọng tối tăm. Không ai nghi ngờ về số phận tủi cực của Adelaida, và mọi người còn gán thêm cho nàng sự lãnh đạm đầy khinh mạn mà nàng vẫn biêu lộ cao ngạo quá đáng. Vả lại trong tiểu sử của Adelaida chẳng có điều gì bất thường vì ở thời đại chúng ta thì khắp nơi, cả ở Chilê – đặc biệt là ở các tầng lớp xã hội thuộc những người như nàng, người ta vẫn thường làm mòn mỏi không ít trái tim non nớt của các cô gái ngây thơ

Cơn phẫn nộ không một lát nào chịu rời bỏ người đàn bà trẻ, và nàng sẵn sàng rửa hận một cách tàn nhẫn cho tình yêu bị lăng nhục của mình đối với bất cứ kẻ nào mà nàng cho rằng thuộc giới quý tộc. Cho nên nàng không mảy may động lòng trắc ẩn với Agustin.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 28

Đã nhiều ngày trôi qua kể từ khi xảy ra những sự kiện được mô tả ở trên nhưng Agustin Ensina vẫn đứng ngồi không yên vì lo sợ và chán nản. Chàng ta bị choán ngợp bởi nỗi bm và mối lo âu, chúng dằn vặt ghê gớm tâm hồn của một kẻ đã lỡ bước một cách sốc nổi không thể cứu vãn được và đối với chàng trai tội nghiệp, những sự vật thường tình nhất cũng gây cảm giác như những cái bẫy mà số phận thâm độc giăng ra để điều bí mật của chàng ta bị tất cả mọi người phát giác. Chỉ cần Leonor mỉm cười hỏi han về chuyện trăng hoa hoặc ngẫu nhiên bị cha quở mắng về việc thường xuyên vắng mặt ở nhà là Agusti đã dở sống dở chết và tưởng như sẽ được nghe ngay những lời nguy hại về cái hôn lễ nhục nhã kia. Chàng Ensina thuộc cái giới xã hội mà ở đó việc quyến rũ một cô gái bình dân hoàn toàn không bị coi là xấu xa, nhưng bất cứ kẻ nào do mệnh lệnh của trái tim hày do ý muốn chuộc lỗi mà liều thân cưới cô ấy thì lại bị khinh miệt. Chính bởi lẽ đó nên đối với chàng ta, cái viễn cảnh tàn nhẫn, vị quan toà ác nghiệt là dư luận xã hội còn đáng sợ hơn nhiều so với cơn giận dữ của ông bố, lời quở trách và những dòng lệ đắng cay của bà mẹ hoặc vẻ khinh thị đầy ngạo mạn của em gái. Nỗi lo ngại trước cái điều "họ sẽ nói gì" hệt như lưỡi gươm treo lơ lửng trên đầu chàng du đãng bất hạnh đã phải trả giá quá đắt cho sự thất bại trong ý đồ quyến rũ một cô gái tiểu thị dân tưởng rất dễ cắn câu như thế. Anh chàng đáng thương cuối cùng bị kiệt sức, nhợt nhạt, mất ngủ và biếng ăn, chàng ta chờ đợi từng phút một chuyện bại lộ của cái trò phiêu lưu ngu xuẩn ấy và trong tai chàng ta luôn vang lên những câu xỏ xiên được xì xào bàn tán trong các phòng khách xa hoa giàu có, hoặc chàng ta lai tưởng tượng ra cái cảnh bạn bè của mình ngồi bên bàn trà vừa nghe nhạc của Berdi và Bellini vừa dèm pha về mình một cách xấu xa.

Vẻ vui sống yêu đời thường lệ của Agustin biến mất không còn dấu vết, thậm chí sở thích nói tiếng Pháp cũng mất luôn. Thế giới đối với chàng ta trở nên u ám và không đem lại niềm vui sướng nào nữa , chàng ta đã không còn quan tâm đến những bộ y phục mang từ Paris về, còn trên cổ bây giờ không ít dịp thấy lủng lặng chiếc cà vạt đen được thắt một cách cẩu thả. Chàng ta đã mơ ước vinh quang đáng thèm muốn của Don Joan hoặc Lovelas, song thay vào đó số phận lại sắp sẵn cho chàng ta một cái ách nhơ nhuốc của hôn lễ vụng trộm với một cô gái hạ lưu! Ý tưởng về việc tự sát như một phương cách duy nhất trốn chạy khỏi nỗi nhục nhã nhiều lần nảy

sinh trong đầu, và chỉ có tính hèn nhát mới cứu được chàng ta không dấn thân vào bước đường tận số ấy. thậm chí chàng ta cũng không thể nghĩ sem nếu chàng ta kể lại cái sự kiện đã xảy ra thì mọi người sẽ cười giễu đến đâu! Vậy là, Agustin lâm vào một trạng thái tinh thần đáng sợ mà ngày càng khó giấu với những người xung quanh. Chàng ta luôn luôn nghĩ đến tai họa đã đến với mình và nỗi buồn ngày càng chà sát lên tâm hồn nhiều hơn.
Thế nhưng thêm vào đó, Agustin vẫn buộc phải đến nhà bà Molina mỗi tối và theo lời khuyên của Amador, phải đóng vai mà mọi người nhìn thấy là say mê Adelaida – bởi vì nếu không khách khứa có thể ngờ vực đủ điều! Bạn đồng hành thường xuyên của chàng ta là Martin, người bị chàng ta lừa dối bằng cách ságn tác ra những câu chuyện bịa đặt hoang đường về những buổi tâm tình không hề có với Adelaida cũng như những thành công trong tình yêu.
Rivas sẵn lòng tháp tùng Agustin bởi vì những cuộc trò chuyện với Edelmira mang lại cho chàng ít nhiều thanh thản, làm lãng quên nỗi buồn nặng nề luôn ám ảnh. Niềm tin giữa họ ngày một tăng lên. Martin không nói thẳng với cô gái về tình cảm của mình đối với con gái ông Damasso, nhưng toàn bộ lời lẽ của chàng đã bộc lộ về một trái tim hiền dịu và sự sôi nổi trẻ trung được một tình yêu đơn phướng tăng thêm độ mãnh liệt với niềm rạo rực thầm kín. Edelmira lắng nghe những lời bày tỏ đây xúc động của người bạn mới của trái tim mình. Dù sao thì đối với một con người tươi trẻ với mơ ước sống bằng một tình yêu chân chính cũng không có đề tài nào hấp dẫn hơn. Mỗi lần tâm sự với chàng trai nàng lại phát hiện được những kho báu chưa từng thấy của tâm hồn chàng và chẳng bao lâu trong đôi mắt nàng Martin đã được phủ bằng một hào quang thơ mộng mà các cô gái đa cảm vẫn tô vẽ cho vừng trán của những nhân vật yêu quý trong tiểu thuyết. Dĩ nhiên bạn đọc còn nhớ mọi người phải ngạc nhiên ra sao vì Edelmira ngốn ngấu một cách tham lam những tiểu thuyết đăng trên các tạp chí mà người bán sách láng giềng vẫn đưa cho nàng.
Ricardo Kastanios mất hết vẻ bình tĩnh vì nhận thấy Edelmira xúc động thế nào khi trò chuyện với Martin, người mà chàng ta đã coi là tình địch. Chàng ta đã uổng công khi cố hạ uy tín Rivas trước mắt cô gái bằng cách kể lại vụ ẩu đả ơ/ quảng trường và vụ bắt giữ chàng. Khi làm việc này chàng ta không hề tiếc xót tô màu và mong mỏi vẽ nên bức chân dung vô duyên nhất. Song tất cả những mưu kế nhỏ nhặt ấy lại tác động đến Edelmira hoàn toàn trái ngược với sự tính toán của viên sĩ quan. Trái tim phụ nữ vốn thất thường, và đôi khi chỉ vì muốn làm trái ngược mà nó đứng về phía con người đang bị kẻ ngô nghê ngưỡng mộ mình tìm mọi cách chê bai, nói xấu nhằm tuyên chiến với tình địch. Và Kastanios càng sốt sắng hòng làm hại M bao nhiêu thì Edelmira càng thấy chàng trai buồn bã ấy trở nên đáng mến

hơn bấy nhiêu khi chàng biết nói về tình yêu một cách quá đẹp đẽ và cao thượng đến vậy.
Về nhân cách của Martin phải nói rằng chàng chưa một lần nào hạ mình đến mức phải tán tụng một cách dung tục như bọn người trẻ tuổi vẫn làm nhằm được một cô gái trẻ mê tít. Người hùng của chúng ta coi Edelmira như người bạn thật sự và tình bạn ấy được củng cố vững chắc cùng với niềm tin tưởng của chàng về việc cô gái vượt hẳn những người cùng tầng lớp. Còn về phía Edelmira, trong tâm hồn nàng ngày càng tăng thêm mối thiện cảm mà trong trái tim phụ nữ dễ chuyên thành tình yêu, nhất là khi người ta đang cố giành lấy nó.
Những cuộc viếng thăm thường nhật của Rivas ở nhà bà Molina rất tiện lợi cho Agustin. Sợ gây nên tức giận đối với mình, chàng công tử quyết tâm không vắng mặt bất kỳ tối nào và chàng ta thấy rằng sự hiện diện của anh bạn, trong mắt Adelaida cũng như chính mình, làm cho cái tình thế khó xử mà chàng ta đang lâm vào đỡ phần nào kỳ quặc và lố bịch.
Trong khi đó Amador đã bắt đầu gặt hái kết quả các gian kế của mình. Trước tiên hắn đòi ông anh rể dỏm trả món nợ thua bài và chàng du đãng này, hoảng sợ bị vạch mặt, vội vàng thanh toán toàn bộ rất sòng phẳng. Tất nhiên chàng ta phải nói dối với cha là cần phải trả cho tiệm may
Nhận thấy Agustin nhẫn nhục thực hiện mọi đòi hỏi của mình, Amador vô cùng mừng rỡ và trở nên phung phí tiền bạc như một kẻ kiếm được quá dễ dàng. Ngoài những khoản chi tiêu hiện thời, hắn còn quyết định trả dần từng món để ít nhất cũng tạm thời tránh được những cuộc săn đuổi phiền toái của các chủ nợ. Không có một nghề ngỗng gì và một phương tiện sống nào ngoài bài bạc, kẻ lười biếng chảy thây bất trị ấy quá quen với việc trong ngân quỹ khốn quẫn của mình khoản chi luôn luôn vượt quá khoản thu. Và số tiền moi được ở Agustin đã góp phần trang điểm không ít cho cuộc sống vô công rồi nghề mà hắn mơ tưởng khi bày ra cái mưu kế hèn hạ kia. Hắn kiếm ở đâu đó được chiếc đồng hồ, gắn vào một bộ dây đồ sộ và lập tức tự thấy mình cao sang hẳn lên, giờ đây Amador tưởng tượng rằng mình thực sự giống một công tử mà hắn đã trông thấy ở tiệm cà phê và lên mặt vênh váo trước bạn bè của mình.
Vào ngày thứ bảy, trước cái ngày gia đình ngài Ensina dự định đi chơi ở Pampilia, giữa bà Bernarda và cậu con trai đã diễn ra cuộc bàn bạc không có gì tốt lành cho Agustin
Buổi sáng đã muộn lắm rồi mà Amador vẫn còn nằm ở trên giường, hắn không sao có thể bứt khỏi cơn ngái ngủ do hơi rượu gây ra làm mờ mịt cả đầu óc. Sau một đêm say sưa bí tỉ, hắn bị lên cơn rét run.
Thế là không thể chờ tới lúc cậu con trai thức giấc, bà Bernarda tự mình vào phòng hắn.

- Thế nào đồ chảy thây? – bà la lên – có thể ngủ đến bao giờ hả?
- À, mẹ đấy à? – Amador lầu bầu khi quay lại phía bà mẹ.

Hắn lười biếng duỗi dài chân tay, miệng ngáp hết cỡ rồi đốt một điếu xì gà.

- Con biết không, mẹ có một ý mới nảy ra trong đầu – bà mở lời và ngồi xuống đầu giường.
- Mẹ nói về cái gì thế?
- Dù sao thì Adelaida cũng đã lấy chồng lâu rồi, vậy thì chồng nó lẽ ra phải mang món quà gì đó đến mới phải – bà mẹ đáng kính phàn nàn.
- Mà đúng như thế đấy! Cái đồ keo kiệt quá sức.
- Nó giàu có thì chúng ta cũng đã lợi lộc gì đâu? Ngay cả một kẻ nghèo khổ cũng phải tặng cho vợ mình cái gì đó rồi chứ.
- Thôi được mẹ ạ, con sẽ chịu trách nhiệm chuyện này! Mẹ khỏi phải lo – Amador nói với vẻ tự mãn – rõ ràng tên đê tiện ấy giả bộ ngu ngốc, nhưng như thế không xong đâu, con sẽ chỉ cho hắn biết lường gạt mọi người sẽ ra sao.
- Chẳng những nó giấu giếm hôn lễ mà bây giờ lại còn có ý định lảng tránh tặng quà cưới nữa chứ.
- Hãy để mặc cho con hành động, tối nay con sẽ giải quyết ổn thoả ngay thôi – Amador tuyên bố.

Bấy giờ bà Bernarda quay sang mô tả tràng giang đại hải những món trang phục cần cho ngày cưới của Adelaida, không quên nói thêm rằng bản thân bà cũng không có gì phiền toái nếu đổi mới được trang phục của mình. Bà không quên chỉ nói rõ những tiệm nào sẵn có các thứ bà cần. Bà mệnh phụ khả kính nói rất lâu và cặn kẽ đến nỗi có thể hiểu được là bà đã suy ngẫm mọi điều đến từng chi tiết. Trong bản liệt kê dài lòng thòng các món phải mua sắm, ngoài một số áo dài sặc sỡ, có cả một cái váy đen thật tốt và tấm khăn san bằng tơ cho bản thân bà, bởi vì, theo lời bà thú nhận, bà mà choàng khăn bằng lông thì mồ hôi sẽ ướt đầm đìa. Nhờ có sự giúp đỡ của Amador, kẻ đã có mớ kiến thức nào đó về số học trong nhà trường của ngày Verc, cái nhà trường mà mãi đến giờ những kẻ bất hạnh vẫn nhớ tới những cú đánh bằng thước kẻ do ông thầy thể nghiệm trên da thịt mình, bà Bernarda đã tổng kê được cần bao nhiêu vải để may một tá áo lót cho Adelaida, bao nhiêu đăng ten để tô điểm cho chúng, hết bao nhiêu tiền để mua hai tá bít tất dài, mấy đôi giày Pháp và còn nhiều thứ nữa mà Adelaida sẽ cần đến khi nàng đi thăm viếng các gia đình giàu có nhất ở Santiago.

- Nhưng mẹ ạ - Amador ngắt lời – chỉ có điều không phải là con nói với Agustin đi mua sắm tất cả những thứ này. Tốt nhất là anh ta đưa tiền để mẹ với chị ấy tự mua lấy mọi thứ cần thiết.
- Con nói có lý đấy, con trai yêu ạ! Như thế sẽ lợi nhiều – bà Bernarda tán thành.

- Con sẽ nói với anh ta là tất cả cần phải có 500 peso.
- Tốt hơn là cứ nói 600, không hớ đâu – bà mẹ kết luận.

Tối hôm ấy, như thường lệ, Agustin xuất hiện có Martin đi cùng. Chộp đúng phút thuận lợi, Amador kéo chàng ta ra một phía cách xa đám khách khứa.

- Thế nào..đến bao giờ anh mới hạ cố thông báo cho gia đình biết về hôn lễ của mình thế?
- Cần phải trì hoãn thêm ít lâu nữa – anh chàng tội nghiệp ấp úng, mặt tái đi trước tia nhìn chàng kẻ xỏ mũi mình – Tôi mà mở miệng không đúng lúc là cha tôi tước quyền thừa kế ngay tức thì.
- Ra thế đấy – Amador không lùi bước – Thế còn bản thân anh it nhất cũng nhớ là mình có vợ chứ? Đời thuở nào mà một anh chồng không tặng quà cho cô vợ trẻ hả?
- Chính tôi cũng bị dằn vặt về chuyện đó. Nhưng, anh tự suy xét xem, liệu tôi có thể ngày nào cũng xin tiền của cha tôi không?
- Chuyện vặt vãnh! Chẳng lẽ một người giàu có như anh lại không thể tìm ra một nghìn peso? Hắn là tôi đành phải tự kiếm số tiền ấy ở nhà anh, vào ngày thứ hai này thôi.
- Nhưng ngày mốt đã là thứ hai rồi! – Agustin sợ hãi kêu lên – mà tôi vừa mới xin cha tôi một nghìn peso vào hôm nay. Anh hiểu cho, bây giờ tôi không thể nào xin thêm được nữa. Cha tôi sẽ nói sao kia chứ?
- Mặc cho ông ấy muốn nói gì thì nói, nhưng nhất định là tôi sẽ đến nhà anh thứ hai này đòi tiền, anh có thể không cần nghi ngờ.
- Xin anh chờ cho dù chỉ hai tuần lễ.
- Hai tuần lễ à? Sao ít thế? Không có điều này thì tôi cũng nhờ anh mà phải xấu hổ khi nhìn vào mắt mẹ và chị tôi rồi. Mà tôi thì cứ phải thuyết phục họ là anh sẽ mang quà tới tặng ùn ùn!
- Chính tôi cũng không muốn như thế. Chỉ cần đừng có vội vã, nếu không cha tôi sẽ ngờ vực cái gì đó.
- Thì mặc ông ấy ngờ vực. Tôi chẳng thấy có gì tệ hại trong việc ấy cả. Rõ ràng là anh đã tưởng rằng chúng tôi sẽ im lặng suốt đời. Thôi không tranh cãi gì nữa, không nên làm ông già sửng sốt vì cái tin bất ngờ như thế. Nhưng tiền lại là chuyện khác. Cứ để cho ông ấy dốc túi ra, không vì thế mà chết đâu!
- Tôi không thể xin tiền cha tôi mãi được.
- Đó lại không phải là điều tôi lo lắng. Chỉ có điều thứ hai này dù sao tôi cũng phải đến đòi tiền.

Nói đoạn Amador bỏ đi dồn nạn nhân của mình xuống vực thẳm tuyệt vọng. Trong thâm tâm Agustin tức giận với việc tống tiền trắng trợn quá đáng như thế, song nỗi lo sợ bị Amador vạch trần bí mật về lễ cưới đã làm dịu bớt lòng căm phẫn của chàng ta. Giống như tất cả bọn người hèn nhát, chàng ta

tự an ủi bằng niềm hy vọng là mọi chuyện rồi sẽ được dàn xếp và một vận may sẽ giải thoát cho mình khỏi tai hoạ.
Chuông đồng hồ điểm mười một giờ và Agustin vô cùng chán nản vì tình trạng bế tắc của chính mình, từ biệt các chủ nhân, cả sự niềm nở của Adelaida lẫn vẻ nhã nhặn của bà Bernarda đều không thể xua tan nỗi lo âu đè nặng trái tim của chàng ta. Suốt dọc đường về nhà, chàng ta âm thầm bước bên cạnh Martin, trong khi Martin không hề chú ý đến sự im lặng bất ngờ của anh bạn mới, giống như bất cứ kẻ si mê nào không hiểu vì sao không thể nói tới thần tượng trong mộng tưởng của mình, Rivas cho rằng tốt nhất là nín lặng, và mơ ước về người đẹp đã choán hết ý tưởng của chàng.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 29

Thế là cuối cùng buổi sáng chủ nhật mà Leonor và cô em họ cần phải đi dạo ở Kampo de Marta cũng đã đến.
Có lẽ việc tả lại một cách cặn kẽ những cuộc dạo chơi ở Santiago là thích hợp, bởi vì còn lâu mới có dịp tất cả bạn đọc được quan sát cbsn của thủ đô đáng kính trước những ngày hội trọng thể nhân kỷ niệm các sự kiện đáng nhớ xảy ra vào tháng 9 năm 1810.

Ngày 19 tháng 9 hàng năm ở Kampo de Marta diễn ra các trò chơi quân sự mà ngay từ tháng sáu đã bắt đầu được chuẩn bị ráo riết. Các ngày chủ nhật, những tiểu đoàn cận vệ quốc gia tập trung tại đây với vũ khí trong tay để tập dượt các trận đánh diễn tả lại sự đại bại của bọn xâm lược Tây Ban Nha.

Giới thượng lưu chỉ kiếm cớ để giải trí, chính vì thế cả một đám công chúng áo quần sặc sỡ, lũ lượt kéo đến Kampo de Marta hoặc Alameda để ngắm đoàn diễu binh, nhưng chủ yếu là để tự khoe mình.

Thời kỳ đó những kẻ giàu sang ở thủ đô còn chưa học đòi châu Âu chạy nhong trên các đường phố trong những cỗ xe ngựa hào nhoáng, và thậm chí những bậc mệnh phụ quý tộc nhất cũng không cho là đáng hổ thẹn khi xuất hiện trong cỗ xe hai bánh hay trong cỗ xe đi thuê mà thời nay chỉ những tiểu thị dân hay những kẻ nghèo khó khác mới sử dụng!

Những chàng công tử thời đó không có tấm gương của những chàng công tử thời nay và họ cưỡi trên các yên ngựa thuộc nòi Anh quốc thuần chủng khi trưng bày mấy bộ giáp bào bằng da rộng thùng thình cùng với mấy đôi giày cổ lỗ sĩ có những chiếc cựa to khủng khiếp mà hồi ấy được coi là chế phục không thể thiếu được của một kỵ sĩ thực thụ.

Vâng, mốt đã đổi thay quá nhiều trong thập kỷ cuối cùng, nhưng còn tính

khí của dân chúng thủ đô, đặc biệt là của các bà các cô, thì vẫn như xưa, giống như thời buổi chúng ta, những madame thời thượng hồi ấy cũng dạo chơi ở Pamilia hoàn toàn không phải để thở hít khí trời. Không, họ không chịu nổi cái việc không khoe khoang trước mặt nhau cái bộ y phục mới chứng tỏ rằng chồng hay cha họ có tiền rừng bạc biển.

Cần phải nói rằng ở Santiago người ta ưa thích và biết ăn diện và ở đây người phụ nữ bị coi là tồi tệ, gần như là phạm trọng tội, nếu như hai lần liền xuất hiện trong cùng một bộ y phục khi đi dạo. Chắc hắn chính vì lý do đó à thường ngày không dễ gì bắt gặp một bà giàu có trên đường phố thủ đô, các bà các cô thích mặc đỏm lựa chọn thời điểm xuất hiện chỉ vào những buổi dạo chơi ngày chủ nhật, sáng chói với quần áo mới.

Đối với những kẻ không có xe ngựa riêng hoặc thấy quá nặng nhọc khi phải đi chơi xa, họ đến Alemeda và với vẻ khoan thai giống hệt người chilê chính hiệu, họ diễu qua diễu lại ở đó trong khi chờ đợi lễ duyệt binh bắt đầu. Các bà chăm chú xem xét nét trang phục của nhau, còn các ông thì cố chộp lấy ánh mắt của người đẹp nào đó.
Còn lâu mới đến lúc dàn trống báo tin những người lính sắp tới nhưng dọc theo khắp Alameda đã đầy những xe xếp thành từng chuỗi, còn trên tất cả đường phố lân cận thì những kỵ sĩ hào hoa vờn múa, khêu gợi sự thán phục và ganh tị của những kẻ vô công rồi nghề đối với sự khéo léo cùng với bầy ngựa đua của mình.

Song không phải dễ làm cho dân thủ đô ngạc nhiên, họ phân tích bọn công tử sang trọng ấy vô cùng chi li, mặc dù bọn này đã cố sống cố chết chỉ nhằm gây sửng sốt cho dân chúng. Giữa đám đàn ông bao giờ cũng có những kẻ sắc sảo rất nhiệt thành, chỉ cần một lời nhận xét xác đáng cũng khéo tạo ra trận cười giễu cho bất kỳ chàng công tử tự tin nào. Đám phụ nữ cũng không để thời gian trôi đi một cách uổng phí, ánh mắt dày dặn kinh nghiệm và thành thạo của họ chỉ thoáng qua là đã nhận ra một cách chuẩn xác một khuyết tật dù là nhỏ nhất trong trang phục của các tiểu thư.
- Các vị thử ngó cái cô nàng mặc váy xanh kia xem! Cô ta đã hai năm liền mặc cái đồ bỏ đi ấy rồi đấy.
- Cái cô nàng kia còn khôn ngoan hơn nữa, khoác tấm áo choàng đã mua từ ba năm trước! thế mà cứ tưởng là hình như không ai đoán ra được điều đó vì đã may thêm một vòng đăng ten gỡ từ áo dài của bà mẹ ra.

- Ấy đừng, tốt hơn là hãy chú ý đến cái cô nàng kia kìa! Cô ta vận chiếc áo dài mà cô chị đã bận từ khi chưa đi lấy chồng, còn trước đó bà mẹ đã từng chưng diện nó nữa chứ. Tôi biết tỏng chuyện này vì bà dì tôi cũng có một cái áo như thế.

Những nhận xét xỏ xiên – bằng chứng của tài quan sát siêu phàm của phụ nữ - luân phiên nhau xổ ra một cách khoái trá cao độ đối với một cái nơ hoặc một màu sắc nào đó trên tấm áo của kẻ khác.
Cuối cùng đoàn quân xuất hiện. Vừa trông thấy họ, đám đông liền tránh ra và các tiểu đoàn quân diễu qua chính giữa Alameda một cách long trọng. Đi trước mỗi trung đội là những sĩ quan tay giơ kiếm tuốt trần chào đón hàng người đứng dài hai bên, đôi lúc họ làm việc này say sưa đến mức làm loạn cả nhịp làm cho lính trráng phía sau cũng loạn theo. Vào năm 1850 (năm xảy ra những sự kiện miêu tả trong cuốn tiểu thuyết này), trong những ngày chủ nhật khi quân đội chuẩn bị diễn binh nhân ngày độc lập, ở Alameda náo nhiệt không kém gì thời bây giờ. Thật ra thì phía bắc đại lộ không đông đúc xe cộ choáng lộn như hiện nay, khi mà dân giàu có của thủ đô dựa vào mấy cái gối mềm hàng giờ bất động ngó xem du khách với vẻ quan trọng ta đây.

Leonor đã nói trước với cha là nàng định đi ngựa dạo chơi ở Pampilia cùng với cô em họ. đối với ông Damasso thì ý muốn của con gái là thiêng liêng và ngày chủ nhật, gần buổi trưa, đã có những chú ngựa yên cương sẵn sàng đứng ở cạnh nhà. Leonor và Matilda được dành cho hai ngựa đua xinh xắn nhanh nhẹn. Ông Damasso, được cô con gái yêu cầu tháp tùng cuộc du ngoạn, chiếm một chiến mã to lớn oai vệ, còn Agustin và Martin thì được dành cho hai chú ngựa đực. Chàng Ensina đã mời người bạn mới của mình tham dự cuộc dạo chơi của gia đình.
Đó là một ngày tuyệt đẹp ở Chilê mà chỉ mùa xuân mới có.

Trước 3 giờ chiều ở Kampo de Marta đã tụ tập cả một đám đông khổng lồ những kẻ ưa thích xem thao diễn quân sự. Trên thảm cỏ tươi xanh, những cỗ xe ngựa của những phụ nữ tuyệt vời phô trương vẻ đẹp chậm chạp lăn bánh, những kỵ sĩ hào hoa thì tay kìm cương ngựa, người cúi sát cửa xe để kiếm chác nụ cười ánh mắt của phái đẹp. Đoàn ngựa xe vui vẻ của các chàng và các nàng kéo dài trên cánh đồng, tận hưởng không khí trong lành, ánh nắng và niềm hưng phấn hân hoan. Leonor cùng cô em họ được vây bọc bởi cả một đoàn hộ giá của các chàng trai ái mộ làm cho tất cả phải chú ý. Thỉnh

thoảng các chú tuấn mã nhanh nhẹn lại đưa hai cô vượt lên trước, nhưng các chàng lập tức đuổi kịp và giành nhau vinh dự được đi bên cạnh hai cô tiểu thư lộng lẫy. Điều hiển nhiên là Emilio Mendosa và Clemente Valencia cũng có mặt ở đây. Họ luôn luôn thúc gót giày vào sườn ngựa để được cặp sát Leonor. Martin giữ khoảng cách lui về phía sau, chàng không rời ánh mắt thán phục khỏi con gái ông Damasso và thậm chí không mảy may chú ý đến vẻ đẹp của thiên nhiên quanh mình. Nơi đây, trong khung cảnh hoàn toàn mới lạ, chàng nhận thấy cô gái càng trở nên mê hồn. dưới làn gió thoảng, gò má của nàng hơi ửng hồng, những tiếng quân hành đốt bùng ánh lửa tươi vui trong mắt nàng, còn tấm áo đen bó sát một cách tài tình đáng kinh ngạc vào thân hình cân đối. Gương mặt Leonor sáng rỡ một niềm hân hoan hồn nhiên gần như thơ trẻ. Đó không còn là một người đẹp kiêu kỳ của phòng khách thượng lưu có ánh mắt làm cho Martin phải nghẹn thở - không ở đây nàng hoàn toàn khác hẳn: lãng quên tất cả, nàng thực tâm vui sướng vì cuộc dạo chơi thích thú, tận hưởng một ngày tuyệt vời, và phong cảnh tuyệt vời, cố sức đón những vuốt ve âu yếm của làn gió chứa đầy hương thơm của cỏ hoa đồng nội vẫn chưa khô những giọt sương ban mai.

Trong một chốc lát đoàn kỵ sĩ ngao du bỗng ở kề ngay bên một tiểu đoàn đang nạp đạn vào vũ khí. Loạt đạn đầu tiên vang lên làm cho các chú ngựa giật mình chạy cuống và nhảy lồng lên, còn sau loạt đạn thứ hai chúng nhảy bắn sang một bên. Con ngựa điềm tĩnh của ngài Ensina hoảng sợ hơn tất cả, quên phắt bản tính ôn hoà của mình, nó bỗng trở nên một kẻ hung tợn.

- Thật là hết chỗ nói, cái đồ gan lì này! – mặt tái mét và hoảng hốt, ông Damasso kêu lên khi con ngựa chồm hai chân sau.

Những loạt đạn vẫn tiếp tục vang lên không ngớt, và bây giờ tất cả lũ ngựa đều bị kích động, con ngựa của ngài Ensina cứ giật lùi mãi, rốt cuộc đã hất luôn xuống đất cái lẵng đầy cam và chanh mà một người bán rong đang cố nài bán cho bọn thanh niên. Trật tự ban đầu của đoàn kỵ sĩ bị phá vỡ, Leonor do tình cờ hoặc không cố ý đã ở bên cạnh Rivas, còn Matilda đang ra sức trấn an con ngựa của mình thì bỗng nghe thấy giọng thầm thì âu yếm của San Louis thật gần.

- Tôi chán ngấy cái kiểu dậm chân tại chỗ như thế này – Leonor nhìn lên Martin – Anh có thích phi thật nhanh không?
- Ồ có chứ, thưa tiểu thư!
- Thế thì hãy theo tôi – Leonor thúc ngựa và buông xõng.

Nàng kín đáo ra hiệu cho Matilda và Matilda cũng bắt đầu cho ngựa phi

nước đại. Ông Damasso chỉ tiễn biệt con gái bằng mắt vì ông còn phải đền cho người bán rong số cam đã bị bọn trẻ con thích của ngọt xơi mất.

- Hãy phi theo họ đi, còn ba thì xin đủ thôi! – ông kêu to với cậu con trai khi nhận thấy các cô gái đã ở quá xa.

Đang bị kích động bởi hơi thở nóng hổi của chú ngựa đực Martin đang cưỡi, con ngựa của Leonor lại bị nàng vụt thêm cho một roi nên lồng lên phi như gió.

Lén nhìn Leonor, Martin cảm thấy một nỗi xúc động không tả nổi và lần đầu tiên trong tâm hồn chàng nóng bỏng niềm hy vọng vào hạnh phúc. Sự mời mọc đi cùng bất ngờ của cô gái, giọng nói nhiệt thành, niềm hoan hỉ chân thật mà nàng biểu lộ trong cuộc phi ngựa – tất cả những điều đó làm cho Martin cảm nhận dấu hiệu tốt lành. Đắm mình trong những mộng tưởng đầy lạc thú, chàng trai si mê dõi theo từng cử động của Leonor. Nàng ngửa khuôn mặt đỏ bừng lên đón làn gió, mở to đôi mắt sáng ngời vì vui thích về phía trước, rồi thúc mạnh con ngựa vốn đã gắng hết sức phi nhanh. Và một lần nữa, chàng lại thấy nàng không còn là một cô gái xinh đẹp kiêu kỳ mà là một người con gái khiêm nhường, tốt bụng với một trái tim dịu dàng.

Khi trên đường sừng sững xuất hiện khu nhà tù của thành phố, họ kìm ngựa dừng lại. Leonor ngó nhìn xung quanh và nhận thấy đôi bạn đồng hành của mình thong thả dong nước kiệu lùi lai rất xa phía sau.

- Anh thấy không, hóa ra chúng ta ở đây một mình – cô gái nói và chăm chú nhìn Martin lần đầu tiên thấy sung sướng kể từ ngày đến thủ đô

Bị ru ngủ bởi những ước mơ dịu ngọt, Martin đột nhiên quyết định chấm dứt ngay sự rụt rè nhục nhã và nhảy vào cuộc tranh đấu giành hạnh phúc. Những lời của cô gái làm cho trái tim chàng đập loạn xạ trong lồng ngực. phải chăng thời cơ vô cùng thuận lợi đã đến một lần nữa? Dồn hết quyết tâm, chàng hỏi với giọng run run vì hồi hộp:

- Cô có lấy làm tiếc không?

Để giúp cho bạn đọc có thể chăm chú theo dõi những điều diễn biến trong trái tim cô gái, chúng tôi cho rằng cần phải tạm làm gián đoạn câu chuyện giữa nàng với Martin bằng vài lời giảng giải riêng tư. Khi hai người hướng về nhau và đặc biệt là khi giữa họ có một trở ngại hầu như không khắc phục nổi thì khi đó bất cứ cuộc trò chuyện nào đều không tránh được hoặc nó sẽ gắn bó họ với nhau, hoặc nó đe doạ chia lìa. Trong hoàn cảnh ấy, theo lẽ

thường thì người ta rất ít nói, và đôi khi chỉ một câu thiếu thận trọng cũng đủ làm tổn thương nặng nề tâm hồn người khác. Leonor không chờ đợi câu hỏi như thế và những lời của Martin đã xúc phạm lòng tự ái của nàng. Nàng yêu cầu Rivas đi cùng để lánh xa, dù tạm thời, những kẻ ái mộ chán ngấy đã làm cho nàng đặc biệt bị phiền nhiễu trong thời gian gần đây, đông thời nàng cũng chưa từ bỏ mong muốn háo danh là chinh phục hoàn toàn trái tim của chàng để rồi bằng cách đó đánh gục chàng. Leonor có thể chờ đợi ở Martin đủ thứ - cả sự rụt rè thường có, thậm chí cả vẻ lạnh nhạt thực lòng hay vờ vĩnh, nhưng chỉ không phải là sự xấc xược chứa đựng trong câu hỏi của chàng! Chính vì thế cô gái quyết định sử dụng đến thứ vũ khí đáng tin cậy là tỏ vẻ thờ ơ lạnh lùng để trừng phạt chàng trai quá tự tin. Nàng làm bộ không nghe rõ những lời chàng nói và hỏi lại một cách kiêu ngạo:

- Anh vừa tự cho phép mình nói gì thế?

Máu nóng dồn lên mặt Martin và gò má chàng vốn hơi ửng hồng bỗng đỏ lựng lên vì xấu hổ. Bản tính kiêu hãnh, chàng trai liền nổi giận và mặc dù trái tim chàng sẵn sàng nhảy ra khỏi lồng ngực vì xao xuyến, nhưng lưỡi chàng lại không chịu tuân thủ nên chàng lấy hết can đảm nói:

- Tôi cho phép mình đặt câu hỏi ấy, thưa tiểu thư, bởi vì tôi đi theo cô đây chỉ để thực hiện ý nguyện của cô mà thôi. Hơn nữa tôi còn sợ rằng, lạy trời, đừng có gì bất hạnh xảy ra cho cô.
- À, ra thế đấy? – Leonor hơi bực bội thốt lên – nghĩa là anh phi ngựa theo tôi để phòng trường hợp tôi cần giúp đỡ ư?
- Tôi luôn sẵn sàng phục vụ, thưa tiểu thư! – Martin đáp lại với vẻ tự trọng.

Leonor thích thú nghe những lời này bởi lẽ trong đó, giống như một tấm gương soi, phản ánh bản tính tự tôn của người phát ngôn ra chúng.

- Liệu anh có tự gánh quá nhiều trách nhiệm cho bản thân không khi muốn đền đáp sự hiếu khách của chúng tôi? – nàng nói tiếp – Anh chỉ cần phục vụ ba tôi một cách trung thực và tin cậy là đủ rồi.
- Cô không cần phải nhắc nhở tôi về hoàn cảnh lệ thuộc – Martin đáp – Không khi nào tôi quên vị trí của tôi trong xã hội còn thấp hơn cả mức khiêm nhường nữa.
- Khiêm nhường ư? Nhưng so với ai kia chứ?
- So với bất cứ người nào đang đi tới đây.
- Ý anh muốn nói đến anh trai tôi?
- Không đâu, thưa cô, nói thực thì là những người khác kia, các ngài Mendosa và Valencia ấy.
- Tại sao lại chính là họ nhỉ? – Leonor hỏi, cố che giấu đôi chút nét bối

rối.
- Tại vì họ nhờ có vị trí của mình trong xã hội nên có thể hy vọng vào điều mà ngay cả mơ ước tôi cũng không dám.
Trong khi đó đoàn kỵ mã ngao du kéo dài trên đường một cách ngoạn mục đã đến quá gần. Leonor trả lời vội vã:
- Tôi không thể đồng tình với anh – cô gái mở đầu với lòng chân thành hiếm thấy – tôi nhìn nhận con người không phải theo địa vị trong xã hội và càng không căn cứ vào sự giàu có. Anh biết đấy, - nàng mỉm cười nói thêm làm cho trái tim của Martin ngập tràn niềm vui sướng khó tả - tôi và anh luôn luôn không đồng quan điểm.
Nàng khẽ thúc ngựa và phi về phía các bạn. Nhìn theo nàng hồi lâu, Martin ngẫm nghĩ:
"Một sinh thể kỳ lạ biết bao! Chẳng lẽ nàng chỉ biết sống bằng lý trí mà hoàn toàn không có trái tim? Có lẽ nàng đơn thuần cười giễu mình? Hay là vì lý do gì đó nàng muốn tự đề cao trước mắt mình?"
Cứ như thế Martin đắm chìm trong suy tư đến nỗi thậm chí không nhận thấy đoàn du khách đã tới bên. Lần đầu tiên chàng thấy lòng thanh thản sau khi nói chuyện với Leonor. Lần đầu tiên những tia sáng ấm áp của hy vọng sưởi ấm trái tim chàng, rộng mở chân trời ước mơ của chàng. Và bản thân niềm hy vọng ấy cũng đã là hạnh phúc tột đỉnh đối với Martin.
Sau khi không còn thấy Leonor và Martin, đôi bạn đồng hành của họ lúc đầu còn phi nước đại, nhưng chẳng bao lâu đã chuyển sang nước kiệu. Raphael sóng vai cùng với Matilda và cả hai say sưa với cuộc tâm tình vẫn thường xảy ra với những người yêu nhau. Gương mặt của San Louis sáng ngời hạnh phúc, đôi mắt chan chứa tình yêu trong khi đôi môi thầm thì những ước nguyện thủy chung cho tới trọn đời. Nhưng rốt cuộc chàng cũng hạ đôi cánh từ trời cao xuống đất để thông báo cho Matilda về những hoàn cảnh thuận lợi mà chàng hy vọng sẽ giúp lễ cưới của họ nhanh đến nơi.
- Ông cậu của anh sẽ giúp đỡ và hỗ trợ - Raphael nói – và điều đó mang lại hy vọng cho anh. Bởi vì ba em nhất định sẽ đề nghị cậu anh kéo dài thời hạn lĩnh canh và đây là sự bảo đảm hạnh phúc cho chúng mình. Nhưng chỉ có điều, em phải thú nhận với ba rằng em vẫn yêu anh như xưa. Liệu em có đủ quyết tâm không?
- Có – Matilda khẽ ấp úng – hoặc em sẽ là vợ anh, hoặc là em sẽ không bao giờ lấy chồng.
- Anh sẵn sàng quỳ gối trước mặt em! – Raphael sôi nổi thì thầm – Sự chia tay đau đớn còn đốt cháy trái tim anh dữ dội hơn nhiều, và nó đã được trao cho em mãi mãi.
Họ lại tiếp tục nói bằng thứ ngôn ngữ dịu ngọt mà chỉ những người yêu nhau mới thấy dễ hiểu và dễ thương. Mải mê trò chuyện họ đến chỗ Martin lúc

nào không hay. San Louis kêu to lên một vài câu với bạn, nhưng sau đó chợt nhìn thấy ông Damasso nên vội từ biệt và phóng đi.
Cuối cùng ông Damasso cũng dàn xếp ổn thoả với người bán cam và vội vàng nhập cuộc với các bạn đồng hành. Theo tháng năm, ông Damasso trở nên nặng nề và không còn quen với những cuộc cỡi ngựa nên vì thế, dù cho con ngựa chạy nước kiệu một cách lười biếng, ngài tư sản đáng kính vẫn cảm thấy toàn thân ê ẩm. Ông Damasso ao ước được nghỉ ngơi chốc lát nhưng lúc này chưa thể được, Leonor thúc giục phóng đi và sau nàng, tất cả những người khác bám theo như thể hiệu lệnh làm cho ông Damasso vô cùng bất bình bởi đã hoàn toàn kiệt sức vì nóng nực và mỏi mệt.
Đoàn du khách vượt qua các cỗ xe và các kỵ sĩ mải xem diễu binh, cuối cùng đã đủôi kịp cỗ xe trong đó có bà Francisca và bà Engracia lúc nào cũng kè kè con chó Diamela. Ông Damasso cam đoan với vợ là ông không hề mỏi mệt chút nào, rồi cùng với mọi người ông bắt đầu ăn cam và mút kẹo mà các bà vẫn thường thủ sẵn mỗi khi đi dạo. Nhưng khốn khổ cho ông, hôm a Leonor không một chút chịu dừng lại, nàng lại thúc ngựa và ngài Ensina lại phải điên đầu phi ngựa theo cô con gái hiếu động của mình. Cuối cùng họ đến được Alameda và một lát sau xe của bà Engracia cũng đến. Ông Damasso cũng lập tức bám lấy bà dù sao điều đó cũng giúp ông nghỉ ngơi chốc lát. Và sự thật, chỉ sau một phần tư giờ, ông đã ly được dáng vẻ sảng khoái, nhưng than ôi, không được lâu lắc gì! Ông vừa mới động cựa khỏi chỗ là toàn thân đã nặng như chì và mỗi bước đi của con ngựa đều làm cho đau đớn không chịu nổi. Không thể nhận ra ngài Ensina luôn luôn chải chuốt cầu kỳ và ăn vận cẩn thận được nữa, chiếc mũ lật ra sau gáy, chiếc cà vạt xiêu vẹo, còn vầng trán thì đọng đầy những giọt mồ hôi to tướng. Ngài khẽ rên rỉ và tự thề rằng không bao giờ còn tham gia những cuộc dạo chơi như vậy nữa. Hình như nỗi thống khổ của ngài không có tận cùng, bởi vì Leonor hệt như một con báo non cứ vờn múa trên lưng ngựa không biết mệt dọc theo khắp Alameda.

Đến tối họ đã trở về nhà, ông Damasso khó khăn lắm mới bò được từ lưng ngựa xuống với vẻ mặt vô cùng tội nghiệp. Nhìn con gái đầy trách móc, ông tuyên bố rằng nếu nàng còn nảy ra cái ý cưỡi ngựa đi chơi như thế này lần nữa thì ông sẽ không đi cùng.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 30

Sau những lời khẩn khoản của Agustin, con trai bà Bernarda cuối cùng cũng đồng ý lui lại vài ngày. Cầu xin việc gia hạn ấy, Agustin chỉ nhằm mục đích kéo dài thời gian. Chàng ta lo rằng nếu xin tiền của cha để mua quà cho Adelaida thì có thể ông sẽ nghi ngờ và mọi chuyện sẽ bại lộ hết.

Giống như tất cả những người yếu đuối không đủ sức đương đầu với những phong ba của số kiếp, chàng trai cầu trời giữ kín cái hôn lễ tủi nhục kia và trông chờ vào thời gian để cách nào đó thu xếp suôn sẻ mọi chuyện. Trước đây chàng ta cố giành được Adelaida, một việc hoàn toàn không bị ngăn trở bởi thứ đạo đức đáng ngờ vốn được lớp thanh niên tuân thủ. Nhưng khi thay vì người tình, chàng ta nhận được một cô vợ thì niềm khát vọng lập tức biến mất. Chàng công tử bị những xiềng xích của việc kết duyên thất sủng đè nặng, nhưng chủ yếu là bị sự đe doạ trở thành trò cười cho thiên hạ làm cho sợ hãi nên không còn chút thích thú nào với cô gái nữa mà chỉ nát óc nghĩ cách tránh cho được sự chỉ trích nhục mạ mà giới quý tộc không khi nào bỏ qua.

Trong khi đó đã tới ngày 10 tháng 9. Sáng hôm ấy bà Bernarda nhắc nhở con trai là ngày 18 không còn xa nữa mà do Agustin, họ vẫn chưa mua sắm được thứ gì cho ngày hội trọng thể như thế. Ở Chilê tồn tại một đạo luật không thành văn, chuẩn bị đón ngày độc lập, mỗi người dân đều may cho mình một lễ phục mới. Bà Bernarda rất tôn kính tập qúan này và hy vọng lần này, nhờ có tiền của Agustin, bà cùng cô con gái sẽ có thể được trưng diện. Chính sự mơ tưởng ấy đã là nguyên nhân để hai mẹ con bà mẹ đáng kính nhất trí với nhau không cho chàng Ensina hưởng lòng khoan dung thêm nữa và đòi chàng ta số tiền đã hứa.

Buổi tối cái ngày quyết định trên được chuẩn y, chàng công tử không chút ngờ vực xuất hiện cùng với Martin ở nhà bà Molina như thường lệ.

Amador thông báo cho ông anh rể hờ về phán quyết của hội nghị gia đình và yêu cầu ngay sáng hôm sau phải đưa cho hắn một nghìn peso. Mọi lời van nài của Agustin không làm cho kẻ hành hạ chàng ta động lòng. Amador vẫn không thèm đếm xỉa và đe doạ rằng trong trường hợp có sự trì hoãn nữa thì hắn sẽ loan truyền ầm ĩ khắp thành phố về hôn lễ của chị gái.

Trong lúc đó Martin trò chuyện thân mật với Edelmira, nàng luôn tìm cách được gần Martin mỗi khi có dịp vuột khỏi sự chú ý đầy phiền nihễu của Ricardo Kastanios. Càng ngày nàng càng tìm thấy trong những cuộc trò chuyện này nhiều thú vị hơn và tự nguyện hiến thân cho những cảm xúc ngọt ngào do Martin mang lại cho nàng, mặc dù không có ý định thổ lộ vì hiểu rằng chàng sẽ không chia xẻ…Bạn đọc đã biết là bản tính Edelmira cũng lãng mạn và ham mê nghiền ngẫm các tiểu thuyết đa cảm. Chính vi1 thế tâm hồn nàng như mảnh đất phì nhiêu có thể nuôi dưỡng một mối tình đơn phương chất chứa nỗi buồn dịu ngọt, tình cảm vô vọng ngày càng cuốn hút cô gái mãnh liệt hơn, như vẫn thường xảy ra trong những hoàn cảnh thật, bởi vì trái tim phụ nữ xa lạ với biểu hiện say mê cuồng nhiệt nhưng trong nó lại rộ nở những tình cảm trong trắng và cao cả mà trái tim đàn ông không hề biết đến.

Về tới nhà Agustin thậm chí không ngó qua phòng khách mà lên thẳng phòng mình. Suốt dọc đường chàng ta dằn vặt đấu tranh với sự cám dỗ kể lại tai hoạ của mình cho Martin và nhờ chàng giúp đỡ. Song lòng tự ái lầm lạc đã vượt lên trên nên Agustin đã nín lặng. Giờ đây chàng trai tội nghiệp chỉ còn một phương sách, chờ đợi ngày mai trong nỗi cô đơn đầy buồn nản.

Martin cũng không muốn ló mặt vào phòng khách nên về luôn phòng mình. Sau cuộc cưỡi ngựa dạo chơi chàng chưa rời bỏ niềm hy vọng mơ hồ mà những lời của Leonor đã gieo vào trái tim chàng. Thật ra thì cô gái vẫn giữ thái độ lạnh nhạt và xa cách với chàng nên chàng không nghĩ đến việc thổ lộ tình cảm của mình với nàng nữa, nhưng đôi lúc chàng hình dung trong giọng nói của Leonor có những âm hưởng thiết tha đã từng ngân vang khi đó tại Pampilia và trái tim Martin nghẹn lại vì sướng vui hồi hộp.

Trong những ngày tháng chín ấy, những ý định nghiêm túc không chỉ chín muồi ở nhà bà Molina, mà ở cả nhà ngài Elias. Ngài Fidel Elias kiên trì

nghiền ngẫm cách thi hành tốt nhất kế hoạch của mình về việc lấy chồng cho con gái, như ngài đã kịp trao đổi với bà Francisca. Mặc dù ngài luôn khẳng định rằng không ai trong gia đình có thể cho một lời khuyên đáng giá nhưng dẫu sao thì những mối ngờ vực do bà vợ khơi ra cũng có tác động và ông Fidel quyết định tốt hơn hết là chớ vội vàng. Song, ông bị hành hạ bởi nỗi sốt ruột vì ông không thuộc những người thích xếp công việc vào xó. Mỗi một ngày trì hoãn đối với ông là một ngày bị mất đi và hôm 10 tháng 9, ông Fidel đã tự nhủ là chẳng cần phải kéo dài hơn nữa làm gì, cần phải đàm phán không chậm trễ với ông Damasso và thuyết phục rằng chính Chúa trời đã ban lệnh làm lễ cưới cho Matilda cùng Agustin tại nhà thờ. Lễ cưới ấy đối với ông Fidel là một vụ nhiều lợi lộc bởi lẽ theo ông tính toán, đứa cháu trai sau này sẽ được thừa kế ít nhất là một trăm nghìn peso. Ý tưởng này đặc biệt thôi thúc con người vụ lợi hạng nặng đã quen đề cao vàng bạc hơn hết thảy trong cuộc đời.

Cũng chính vì nguyên nhân ấy mà những ý nghĩ về việc lấy chồng cho con gái không đánh bật khỏi đầu óc ông Fidel niềm mơ ước được tiếp tục lĩnh canh trang trại "El Roble" thêm chín năm nữa, bởi vì mọi dự kiến làm giàu sau này ông đều gắn liền với trang trại ấy và ông đã yêu cầu ông bạn Simon Arenal đến gặp chủ nhân của nó là ông Pedro San Louis lần thứ hai.

Buổi sáng ngày 11 tháng 9, ngay từ lúc còn chưa biết kết cục của câu chuyện giữa ông Arenal và ông Pedro, cha của Matilda đã đi đến nhà anh vợ. Ngài vội vã đến đó trước buổi trưa vì vào giờ đó nhà tư sản khả kính vẫn có thói quen ra ngoài dạo chơi, chậm rãi bước dọc theo các đường phố thủ đô, ông Damasso thỉnh thoảng lại ghé vào cửa hiệu của bạn bè và chuyện trò cùng với họ. Cần phải nhận xét rằng vào những năm ấy chỉ có một số ít các nhà doanh nghiệp Satiago tự cho phép mình tiêu khiển như thế.

Vậy là ông Fidel đi tới nhà ngài Ensina, trong lúc đó Amador cũng vội vã tới đó để thực hiện lời đe doạ của mình. Lần này con trai bà Bernarda cực kỳ chính xác, giống hệt một chủ nợ đến đòi tiền con nợ. Nhìn Amador, ai cũng có thể đoán chắc rằng hắn đang mặc trang phục đại lễ và chưa bao giờ hắn giống một kẻ làm ăn sốt sắng đến thế. Chiếc mũ rộng vành hơi bạc màu nhưng không dính một hạt bụi lệch sang một bên một cách hiên ngang. Chiếc cà vạt sặc sỡ đến rối cả óc với những dải rộng trông giống như đôi cánh của một con bướmg khổng lồ. Từ dưới chiếc yếm sơ mi do bàn tay của

các chị gái may cho rất chu đáo hơi lộ ra một mảnh vải che ngực làm bằng lụa đỏ mà thời đó một vài tay công tử vẫn dùng vì ngây ngô tưởng như cái đó làm cho thân hình thêm cường tráng. Trong chiếc ghi lê xẻ rộng màu sắc đối chọi rõ rệt với cà vạt có thể thấy rõ những dây đeo quần bằng lụa với những đường ren cầu kỳ, chắc là do người đẹp nào đó tặng vào ngày lễ thánh. Từ miệng túi áo đuôi tôm không biết là màu gì thò ra chiếc khăn mùi xoa trắng trông rất điệu đàng. Chiếc quần màu lông chuột có vẻ tình cờ mà mua được hơi sờn và bị ngắn một chút. Còn đôi ủng bằng da bò được lau sạch bóng gần mép đế. Thêm vào tất cả những thứ đó chiếc can lớn được chàng công tử xoay xoay hệt một cái máy xay nhỏ và điếu xì gà kẹp hờ giữa ngón cái và ngón trỏ là trước mắt các bạn sẽ hiện lên bức chân dung hoàn hảo của Amador.

Tới gần nhà ngài Ensina, hắn vuốt chòm râu nhỏ, xoắn bộ ria mép và tạo cho bộ mặt cái vẻ dữ dằn của một kẻ có khả năng làm cho nạn nhân phải khiếp sợ.
Agustin chờ hắn đến trong nỗi lo âu tột độ. Đôi mắt chàng ta sâu trũng xuống, mặt cắt không còn hột máu. Điều đó chứng tỏ suốt đêm chàng ta không chợp được mắt và không sao tự trấn an được mình.

Amador xuất hiện ở sân nhà ngay sau bữa sáng một lúc khi mọi người trong nhà ai đã về phòng nấy. Từ phòng khách vẳng ra tiếng dương cầm – Leonor đang tập một bản nhạc mới. Damasso cùng với Martin sắp xếp giấy tờ trong văn phòng. Chỉ có một mình Agustin nấp sau cánh cửa kính nín thơ/ theo dõi bất cứ ai xuất hiện ngoài sân.
Nhận ra Amador, chàng ta vội mở cửa và mời khách vào phòng riêng. Không cần đợi phải mời, vị khách bắt đầu gieo mình xuống ghế bành và ném bừa chiếc mũ xuống thảm.
- Quỷ tha ma bắt! – hắn thốt lên khi nhìn bao quát đồ vật xa xỉ của căn phòng – không chê được gì hết, anh sống ở đây không tồi chút nào!
Agustin đóng chặt cửa, còn kẻ hành hạ chàng ta thì thản nhiên đốt lại điếu xì gà vừa bị tắt.
- Thế nào? Anh đã có tiền chưa? – hắn hỏi Agustin đang dở sống dở chết đứng trước mặt.
- Vẫn chưa có – chàng ta khẽ đáp – tôi e rằng bây giờ mà đả động tới tiền nong thì cha tôi sẽ nổi giận.
- Thây kệ ông ấy! Số kiếp của tất cả những kẻ giàu có là thế, trước thì nổi giận, sau đó mới chịu dốc túi.

- Nhưng nếu như bây giờ ông ấy từ chối thì mọi chuyện hỏng hết – Agustin khẩn khoản – tại sao anh không muốn đợi thêm ít lâu?
- Ồ, giá như tôi có ngôi nhà như thế này, rồi đồ đạc, người hầu cùng thức ăn ngon và rượu vang hảo hạng thì tôi sẵn lòng chờ đợi rồi. Nhưng gia đình tôi không giàu, anh bạn ngây thơ ạ, mà vợ anh thì không thể bạ gì mặc đó để đi ra ngoài. Nếu như ông già nổi nóng, ấy chỉ là vì ông ấy chưa biết gì hết về hôn lễ của anh đấy thôi. Hãy cứ để mặc tôi hành động. Một khi ông ấy định giở trò keo bẩn, tôi sẽ lập đưa ra viên thuốc này và ông ấy sẽ mau chóng ngậm đắng nuốt cay.

Agustin chán ngán đi ra cửa và bỗng nhìn thấy ngài Fidel Elias đang đi vào văn phòng. Chàng trai có cảm giác là trời rủ lòng thương mình.

- Anh trông kìa – chàng ta quay sang Amador – Chú Fidel vừa đến chỗ cha tôi. Giờ thì không thể đến đó mà đòi tiền được.
- Biết làm sao được, đành phải chờ cho đến khi chú anh xéo về nhà thôi – Amador đáp lại không chút bối rối. – tôi có thể hy vọng tìm được ở chỗ anh điếu xì gà ngon và một ly rượu chứ? Thế thì tôi với anh sẽ trò chuyện như người nhà.

Agustin đưa cho hắn điếu xì gà Habana rồi đặt lên bàn chiếc khay có chai rượu và hai cái ly. Amador cầm xì gà, rót cho mình một ly đầy rồi uống cạn một hơi, sau đó rót ly thứ hai rồi nhìn nạn nhân của mình một cách khoan dung.

- Hoàn toàn không tệ chút nào – hắn dài giọng – Làm một kẻ giàu có cũng hay! Thế mới tội nghiệp cho những người suốt đời đầu độc dạ dày mình bằng thứ rượu tởm lợm.

Chúng ta để cho hai chàng trai nói chuyện với nhau để nghe xem ông Fidel bàn bạc điều gì với ông anh vợ.

Họ ngồi trên chiếc ghế dài ở góc văn phòng, còn ở góc đối diện là Rivas ngồi sau bàn giấy viết cái gì đó.

- Tôi đến để nói với anh một việc quan trọng cho cả hai chúng ta – cha Matilda úp mở mào đầu – nó nảy ra trong đầu tôi từ mấy ngày nay.
- Chú nói về chuyện gì thế? – ông Damasso tò mò, vô tình cũng lộ vẻ bí mật như em rể.
- Chắc anh là một người ít lưu tâm nên không nhận thấy điều gì.
- Thế tôi cần phải nhận thấy cái gì chứ?
- Con trai anh và con gái tôi chúng nó yêu nhau – ông Fidel ghé vào tai ông anh rể thì thào.
- Thật vậy à? – ông Damasso sửng sốt – Còn tôi nói thật là chẳng biết gì về điều đó cả.
- Nhưng tôi biết mọi chuyện, không gì che mắt được tôi đâu. Xin sẵn sàng đánh cuộc là chúng nó rất say mê nhau.

- Mọi chuyện đều có thể.
- Vì thế tôi mới đến gặp anh, hy vọng rằng chúng ta sẽ thu xếp được. Theo tôi thấy thì Agustin là một chàng trai rất cừ và chắc là sẽ trở thành người chồng tốt.
- Gượm đã nào, anh bạn già! Nó dù sao cũng vẫn còn quá trẻ để nghĩ tới chuyện lấy vợ.
- Lại thế nữa! Thế anh có biết tôi cưới vợ khi nào không? Khi mới hai mươi hai tuổi. Đó chính là lúc phải lập gia đình. Chỉ có những kẻ ăn không ngồi rồi mới không vội vã cưới vợ. Với lũ con trai độc thân thì không thoát khỏi bận tâm, chúng nó chỉ biết mỗi một việc ném tiền qua cửa sổ! Ai thế nào chứ tôi thì quá rõ điều đó.
- Ra thế đấy – ông Damasso do dự, vô tình ngả theo lý lẽ của người đối thoại – chỉ có điều, dù sao tôi cũng không thể quyết định một việc như thế mà không có bà Engracia. Tôi không thể một mình tạo dựng cho số phận của con trai được.
- Nhưng đó chỉ là cái cớ để thoái thác! – ông Fidel bực bội thốt lên, quên cả hạ giọng.
- Hãy vì Chúa, anh bạn – ông Damasso trấn an – Cớ để thoái thác cái gì kia chứ! Rất dễ hiểu là tôi muốn trao đổi với vợ. Dù sao thì bà ấy cũng là mẹ của Agustin mà.
- Nhưng đối với tôi quan trọng hơn cả là anh nghĩ thế nào. Bản thân anh có đồng ý cho cưới không?
- Tại sao không? Tôi hài lòng vì chuyện đó.
- Và sẽ cố thuyết phục vợ ông chứ?
- Dĩ nhiên.
- Xin anh nhớ tôi đã nói gì, với lũ con trai độc thân thì không thoát khỏi bận tâm đâu, vào một ngày đẹp trời chính anh sẽ vỡ lẽ ra rằng con trai anh đã biến thành đứa con vô công rồi nghề chỉ biết có một việc ném tiền qua cửa sổ. Vì tôi quá rõ điều đó.

Được lời hứa của ông Damasso bảo đảm, cha Matilda cáo từ ra về, vô cùng hài lòng với sự biến chuyên của công việc. Còn trong khi đó ngài Ensina chìm đắm trong suy tư.

- Về chuyện phung phí tiền bạc có lẽ chú ấy có ly – ông tự lẩm bẩm với mình khi nhớ lại đã đưa con trai bao nhiêu tiền trong thời gian gần đây.

Ý nghĩ ấy làm cho ông lo lắng thật sự và đút hai tay vào túi, nhà tư sản đáng kính bắt đầu đi từ góc phòng này sang góc phòng khác.

Lúc ấy Amador đã quá chán ngán vì chờ đợi và đi lại phía cửa sổ để không bỏ lỡ cái giây phút khi ông Fidel ra khỏi văn phòng.

- Thế là cuối cùng ông chú đã chủân bị ra về - hắn quay lại tuyên bố với Agustin.

Chàng công tử bất hạnh buồn bã đưa mắt tiễn ông Fidel đang tươi tỉnh bước ra sân, rõ ràng là tự thoả mãn với bản thân. Cùng với con người kia, niềm hy vọng có thể trì hoãn cuộc nói chuyện nặng nề với cha, dù chỉ một ngày, cũng đi mất luôn. Agustin cố xin kéo dài thời gian một lần nữa, nhưng Amador không nghe.

- Đủ rồi! – hắn ngắt lời – nếu thế tôi sẽ tự nói chuyện với ông Damasso. Đừng có làm trò trẻ con.
- Xin anh đợi, dù chỉ đến tối – Agustin rầu rĩ nài nỉ - Tôi sẽ đem đến, hoặc là tiền, hoặc là sự đồng ý của cha tôi.
- Ồ không, chẳng lẽ tôi dẫn xác đến đây uổng công! – Amador đáp không hề thương xót trong khi ngả người trong ghế bành và đốt điếu xì gà mới – Anh đến chỗ cha anh đi, hãy thoả thuận với ông ấy rồi quay lại đây trả lời cho tôi rõ.

Agustin chỉ còn biết ngước mắt lên trời hệt như cầu xin sự giúp đỡ và tiến về phía văn phòng nơi ông Damasso với vẻ mặt của một kẻ tội phạm đi đến giá treo cổ.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 31

Ngài Damasso Ensina đang trầm tư đi lại trong phòng. Những lời cảnh cáo của ông em rể khắc sâu vào trong đầu và ngài lo ngại nghĩ cách làm cho thằng con trai phóng đãng tỉnh ngộ.
Martin kết thúc công việc rất nhanh và ra khỏi văn phòng, để ông chủ ở lại một mình với những âu lo. Khi Agustin xuất hiện ở cửa, ông Damasso đưa mắt nhìn chàng ta một cách lơ đễnh.
- Con lúc nào cũng đi đâu mất tăm thế hả? – một lát sau ông hỏi.
Suy ngẫm kỹ càng từ trước đó về việc làm sao đến chỗ cha xin tiền, Agustin lâm vào tình trạng vô cùng bối rối. Chàng ta đoán rằng đặt vấn đề này không phải đơn giản, chắc là cha đã phong phanh nghe được về hôn lễ của chàng cũng nên.
- Dạ… con… - chàng ta ấp úng – con ở mãi trong nhà, và…như ba biết đấy….
- Có lẽ đến lúc phải tìm cho con công việc gì đó – cha chàng cắt lời.
- Ồ, con sẵn lòng làm bất cứ việc gì! Ngay cả từ ngày mai, nếu ba thấy cần.
- Rất sung sướng được nghe những lời như thế… - ông Damasso thốt ra, lấy vẻ mặt quan trọng – cuộc sống phóng dật chỉ là sự phung phí thời gian và tiền bạc, nó không nên có ở những người trẻ tuổi.
Những lời này không hứa hẹn điều gì tốt lành cho Agustin. Nhưng ở phòng bên đang có Amador ngồi đợi và có thể đột nhập vào đây bất cứ lúc nào làm lộ hết bí mật. Cho nên chỉ còn một cách băng qua trở ngại.
- Ba hoàn toàn có lý, thưa ba – chàng ta phụ hoạ - Chính vì thế mà con quyết định phải làm việc.
- Thế thì tốt, con trai ạ. Nhất định ba sẽ tìm cho con một chỗ xứng đáng.
- Cám ơn ba. Một khi có công việc để làm, con sẽ không còn rảnh rỗi và sẽ không tiêu tiền đến thế. Còn không thì chính con không biết thế nào mà lại nợ một nghìn peso nữa.
Agustin thốt ra câu ấy bằng cái giọng tự nhiên và khinh khi nhất, song thực tế thì sợ hãi theo dõi ấn tượng của nó gây ra cho cha.
Ông Damasso vẫn đang đi từ góc này sang góc khác liền quay phắt lại một cách đột ngột và nhìn con trai dò xét. Trong đầu ông bất giác nảy ra ý nghĩ rằng ông Fidel đã nói như thể tiên tri.

- Một nghìn peso! – Ngài tư sản khả kính kêu lên – Thế nhưng ba mới đưa con cũng số tiền ấy cách đây không lâu kia mà?
- Vâng, đúng thế…Nhưng nói thật…chính con cũng không biết tại sao thế…thợ may…bạn bè….rồi….
- Chú Fidel hình như biết trước – ông Damasso giận giữ nói – Cái lũ du đãng chỉ biết mỗi một việc vung vãi tiền của. – rồi quay về phía cậu con trai ông hỏi thêm – Mày nói là một nghìn peso hả? Nhưng sao lại thế chứ? Đúng là đùa! Tiêu phí hai nghìn peso trong một tháng! Quỷ tha ma bắt! Thưa ngài, rõ ràng là ngài cho rằng chúng ta nhiều tiền đến mức gà mổ không hết!
- Thưa ba, từ nay về sau sẽ không có chuyện đó nữa. Chính ba sẽ thấy con lao động cần mẫn r asaso – chàng công tử nói giọng ngọt như mía lùi.
- Lao động à? Thế mày biết làm cái gì hả? Tất cả chúng mày là lũ thợ tiêu phi tiền bạc cha mẹ mà không nghĩ đến phải đổ mồ hôi mới kiếm nổi. Ôi, chú Fidel có lý, chúng mày ăn không ngồi rồi và chỉ có thế!
- Xin thề với ba rằng con sẽ làm việc chăm chỉ. Con chỉ cần trả xong món nợ này, sau đó không tiêu phí một xu nào nữa.
- Không đâu, anh bạn ạ, tôi đã chán tận cổ những lời hứa hẹn của anh rồi. Mày có biết tao bảo gì mày không? Đã đến lúc phải trở nên biết điều!
- Ồ, con xin sẵn lòng…
- Đúng, đúng…cả lũ chúng mày bây giờ đều nói rất hoa mỹ. một thanh niên chỉ biết tu tỉnh khi nào lập gia đình, hiểu chưa?

Câu chuyện chuyển hướng bất ngờ làm cho Agustin cụp mắt bối rối. song không có đường rút lui nữa và anh chàng đáng thương hiểu rằng chỉ còn một cách tranh thủ thời gian bằng được.

- Ừ, đã đến lúc con phải nghĩ đến việc cưới vợ - ông Damasso tiếp tục bằng một giọng ôn hoà hơn, cho rằng Agustin cụp mắt xuống là tỏ ý phục tùng và vâng lời.

Bản tính ông Damasso chóng nguôi giận hiếm thấy và ông rất hài lòng khi con trai thừa nhận quyền lực người cha. Sự phục tùng bề ngoài của Agustin xoa dịu trái tim ông . Và nhìn cậu con trai vẫn chưa ngẩng đầu lên, ông Damasso mủi lòng:

- Thôi được…không cần che giấu là ba dễ chịu vì con tôn trọng ba, nhưng ba muốn rằng con phải thành thật. Chúng ta sẽ nói chuyện thân mật, con có thích cô em họ của con không?
- Em họ của con?
- Đúng thế, Matilda. Thật ra nó đáng yêu đấy chứ?
- Ồ vâng, tất nhiên.
- Và tính nết của nó rất tuyệt phải không?
- Tuyệt vời, thưa ba, đơn thuần là tuyệt vời!
- Con có muốn một người vợ như vậy không?

- Còn phải nói! – Agustin thốt lên ,tưởng tưởng chắc chắn là tính nhẫn nại và lòng hiếu nghĩa sẽ giúp mình thoát khỏi tai họa.
- Thế thì hãy nghe thật chăm chú – ông Damasso thoả mãn – hôm nay chú con đã đến và nói rằng chú ấy sẽ rất sung sướng thấy con trở thành con rể.
- Nếu ý của ba cũng thế thì con…
- Đúng là ý của ba cũng thế, con trai ạ. Hãy tin ba, cần phải biết nghe lời nói khôn ngoan từ khi con còn trẻ thì lúc về già mới sung sướng được.
- Mọi điều đều đúng, thưa ba. Nhưng khốn nỗi, Matilda hoàn toàn không yêu con.
- Thật tầm bậy! – ông Damasso vỗ vỗ vai con trai cười mỉa – trước khi cưới vợ ba cũng nghĩ như thế. Các cô gái rất hay ngượng ngùng. Có khi yêu mê mệt rồi mà không dám bỉêu lộ tình cảm của mình. Đấy, cô em họ của con là như vậy. Cứ nói chuyện chân tình với nó rồi con tự thấy. Ba dám chắc là nó yêu con lắm.
- Không đâu, thưa ba, không thể có điều đó đâu, Matilda yêu người khác cơ.
- Đó chỉ là cổ tích, con trai ạ! Cô gái nào cũng say mê một ai đó trước khi được cầu hôn.
- Nhưng rút cuộc thì thưa ba, - Agustin mở lời, hiểu rằng không phải lúc làm trái ý cha – liệu có cần vội vàng không ạ?
- Cần, thậm chí rất cần – ông Damasso giận dữ nói.
- Trước tiên con phải tin chắc rằng Matilda yêu con hay không, còn nếu như…
- Đúng như thế! Nhưng còn ba thì cần phải thấy con chấm dứt việc tiêu tiền như rác. Vậy thì cứ nghĩ đến những lời ba nói cho nghiêm chỉnh…
- Con không dám trái lời, thưa ba. Và nếu ba cho con tiền để thanh toán nợ nần…
- Con cần bao nhiêu?
- Một nghìn peso?
- Rồi thôi?
- Dạ thôi.
- Rồi sau đó không có chuyện chúng ta vẫn quên cái gì đó chứ hả?
- Con không còn nợ nào khác nữa.
- Thôi được, con trai ạ! Mai đem biên lai nợ về đây và trả lời luôn về việc Matilda, như thế là ba lần nữa lại cứu giúp con đấy.

Agustin ngớ người không thốt được một lời. Còn ông Damasso khi đó đã ra khỏi phòng.

"Biên lại nợ và trả lời về việc Matilda! – chàng công tử chán ngán nhủ thầm – Mọi chuyện xoay ra tồi tệ biết bao! Làm thế nào thoát khỏi tai họa bây

giờ?"
rồi chàng ủ rũ lê bước về phòng có Amador đang đợi.
- Tôi đã nói với anh rồi – bắt gặp cái nhìn dò hỏi của Amador, chàng ta lầu bầu – Vì anh bướng bỉnh nên hỏng hết mọi việc.
- Hỏng là thế nào? Tại sao? Cái gì đã xảy ra thế hả? – Amador hốt hoảng nhìn khuôn mặt méo xệch của nạn nhân.
- Vì anh bướng bỉnh quá nên hỏng hết – Agustin rầu rĩ nhắc lại, rã rời buông mình xuống ghế bành.
- Nhưng mà anh thử nói xem điều gì xảy ra ở đó, điều gì hả?
- Ba tôi nổi giận.
- Nổi giận à? Chỉ có vậy thôi chứ? Thế rồi sau đó?
- Ông đòi biên lai.
- Biên lai gì?
- Bởi vì tôi nói là nợ tiệm may.
- Ôi chao, thế thì anh thất vọng làm gì kia chứ. Anh đem về cho ông ấy hai biên lai cũng được.
- Nhưng làm thế nào? Thực tế chúng có tồn tại đâu?
- Thôi được rồi anh bạn yêu quí. Việc gì phải đau đầu về những chuyện vặt vãnh. Tôi sẽ kiếm cho anh những biên lai ấy bao nhiêu tuỳ thích.
Agustin hoảng sợ nhìn cái kẻ không hề chớp mắt khi đề nghị đem về cho mình những chứng từ giả mạo. Gương mặt Amador hoàn toàn thản nhiên, còn ánh mắt thì lạnh lùng đến mức chàng trai bỗng thấy ngài ngại. Trong óc chàng ta loé lên ý nghĩ như một tia chớp rằng kẻ gian hùng này có ý đẩy anh ta vào con đường lừa đảo ô nhục. Máu dồn hết lên đầu chàng ta, còn dọc sống lưng thì ớn lạnh. Trong con người chàng ta bỗng thức dậy tình cảm tự trọng mà nỗi sợ hãi đã bóp chết hoàn toàn và Agustin cảm thấy mình có một quyết tâm bất ngờ. Không, tốt hơn hết cứ thú nhận mọi chuyện với cha chứ không nên lao đầu vào ô danh thấp hèn.
- tôi không cần những hoá đơn giả - chàng ta quả quyết – đàng nào thì ngày mai tôi cũng sẽ nhận được số tiền cần thiết thôi.
- Được rồi. đành vậy! Chúng ta sẽ chờ đến ngày mai – Amador đáp rồi cầm lấy mũ – Nhưng chỉ có điều nếu cha anh lại giở trò giận dữ để không muốn dốc túi ra thì tự tôi sẽ cho ông ta biết. Tôi sẽ nói hết toàn bộ sự thật. Hẹn đến mai.
Hắn ném tia mắt tức giận lên chàng công tử và ra khỏi phòng.
Agustin hai tay ôm đầu ngồi bất động một lúc lâu. Sau đó đôi mắt chàng ta ánh lên vẻ quyết tâm và đứng phắt dậy, ra khỏi phòng rồi leo lên cầu thang dẫn đến phòng Martin.
Rivas đang ngồi ở bàn, tay cầm cuốn sách để mở, nhưng ánh mắt chàng phiêu du, còn ý nghĩ thì ở tận đâu đâu. Lúc Agustin nhợt nhạt và xúc động

lao nhanh qua ngưỡng cửa, chàng nhìn với vẻ sửng sốt rồi đứng dậy đón chào niềm nở. Agustin im lặng gật đầu và sải bước quanh phòng một cách tư lự. Sau đó chàng ta dừng chân, chăm chú nhìn Rivas:

- Bạn thân mến – chàng ta nói – tôi vô cùng bất hạnh!
- Anh à? – Martin ngạc nhiên.
- Vâng. Tôi đã chết thật rồi! Mà tại sao tôi không chịu nghe theo lời anh khuyên kia chứ?

Martin đẩy cho chàng ta chiếc ghế.

- Tôi thấy anh đang quá lo lắng, Agustin – chàng nói – Hãy ngồi xuống đã và hãy bình tâm lại. Nếu anh có nỗi đau khổ nào thì cứ nói với tôi đừng giấu giếm. Tôi sẽ không chỉ không lừa dối lòng tin yêu của anh mà sẽ còn làm tất cả những gì tôi đủ sức làm để giúp anh nữa.
- Xin thành tâm cám ơn anh – Agustin đáp và ngồi xuống ghế - Chính tôi đến đây với ý muốn kể lại cho anh nghe mọi chuyện đã xảy ra với tôi, vì đã nhiều ngày nay tôi đau khổ vô cùng, bạn ạ! Tâm hồn tôi như muốn tan nát mà không dám chia xẻ với ai. Hôm nay tôi bỗng nhớ lại rằng có lần anh đã cho tôi một lời khuyên tốt đẹp mà lúc ấy, thật khốn khổ cho tôi, tôi đã không nghe theo và tôi chợt muốn thổ lộ hết bí mật của mình với anh vì tin rằng anh là bạn tôi.

Những lời nói này vang lên chân thành đến mức Martin phải cảm động. Vốn vô lo nghĩ, chàng công tử buồn bã cực độ và trên nét mặt chàng ta hiện rõ vẻ chán chường sâu xa làm cho Martin cảm thấy thương xót thật sự.

- Tôi thật sự dễ chịu khi được anh coi là bạn – chàng nói – Nhưng điều gì đã xảy ra thế? Phải chăng anh quá quan trọng hoá vấn đề?
- Không, không! Tôi không thổi phồng tai hoạ tí nào cả. Anh có biết điều gì xảy ra với tôi không? Tôi cưới vợ rồi!
- Lấy vợ rồi! – Martin ngớ người.
- Than ôi, đúng thế, và anh thậm chí không thể tưởng tượng được tôi đã cưới ai.
- Thành thật là tôi không thể.
- Adelaida Molina.
- Adelaida à? Không tài nào hiểu nổi! chuyện ấy xảy ra lúc nào?
- Anh hãy chú ý nghe tôi kể rồi sẽ hiểu tất cả…Trời ơi, tại sao tôi lại không nghe lời anh khuyên kia chứ!

Và Agustin kể lại cặn kẽ cho Martin đầu đuôi sự việc cưới vợ của mình, nói rõ cho chàng biết Amador làm tiền mình ra sao và hôm nay đã đến đây bắt buộc mình phải xin cha một nghìn peso nữa như thế nào.

- mặc dù anh nói rằng Amador cư xử rằng láo xược và đe doa kể hết cho ông Damasso nghe – Martin trầm ngâm nhận xét – trong chuyện này tôi vẫn cảm thấy nhiều điều đáng ngờ. Liệu anh có chắc là hôn lễ của anh với

Adelaida được một mục sư thật sự cầu phúc cho không?
- Làm sao tôi biết được? trước ngày đó tôi chưa trông thấy hắn.
- Thế hắn có cho anh xem giấy phép làm hôn lễ không?
- Nói thật, tôi không nhớ. Đêm đó tôi sợ quá nên hầu như không nhớ rõ những gì xảy ra.
- Trước hết chúng ta phải tiến hành một việc…
- Việc gì?
- Sẽ phải đi một vòng hết các nhà thờ xem xét các cuốn sổ đăng ký hôn thú.
- Làm thế để làm gì thế?
- Để tận mắt tin chắc rằng hôn lễ của anh có được đăng ký hay không. Tôi có cảm giác có thể anh là nạn nhân của một âm mưu.
- Trời ơi, làm sao mà bản thân tôi không nghĩ ra điều ấy chứ nhỉ? – Agustin thốt lên và trong lòng hé mở niềm hy vọng.
- Nếu như chúng ta không thấy hôn lễ được đăng ký đâu hết thì nó không có hiệu lực mà anh đơn thuần đã bị lừa.
- Anh đã đem lại cuộc sống cho tôi! – Agustin cuống quýt mừng rỡ - chẳng lẽ tôi đã được cứu thoát sao?
- Amador định đến chỗ anh sáng mai à?
- Vâng, đúng vào cái giờ như hôm nay.
Hai chàng trai đồng ý với nhau những nhà thờ mà mỗi người cần đến.
- Tôi nghĩ rằng không nên hà tiện trong việc này – Rivas nói – và cần phải tiến hành mọi chuyện càng nhanh càng tốt. Ngay hôm nay chúng mình phải làm sáng tỏ tất cả mọi chuyện và nếu cần thiết, sẽ báo cho ba anh trước khi Amador xuất hiện.
- Báo trước cho ba tôi ư?
- Để Amador hay bất cứ kẻ nào khác không bắt chẹt ông ấy.
- Thế nếu hôn lễ của tôi được tổ chức đúng thể lệ thì sao?
- Khi ấy anh hãy lấy hết can đảm và thú nhận với ba anh. Dẫu sao nếu ông Damasso được người khác cho biết về hôn lễ của con trai mình thì ông sẽ giận anh đến chết, và như thế cũng đúng thôi.
- Vâng, đúng thế.
- Nếu như vì rủi ro mà hôn lễ của anh hợp pháp, thì khi được báo kịp thời, ông Damasso có thể tìm ra biện pháp để dàn xếp sự việc còn nhanh chóng hơn cả tôi và anh nữa cũng nên.
- Vâng, vâng, điều đó cũng đúng! – Agustin lập lại, khâm phục sự thận trọng của Martin.
- Còn bây giờ thì lên đường – Martin nói – Thời gian không chờ đợi đâu.
- Tôi chỉ về phòng lấy tiền thôi. Tôi vẫn còn hai trăm peso, được chứ?

- Chúng ta ra khỏi phòng càng sớm càng tốt – Rivas thốt lên – tay cầm mũ và ra khỏi phòng cùng Agsutin.

Sau đó it phút, mỗi người đã đi đến một nhà thờ mà họ cho rằng từ đó cần bắt đầu cuộc tìm kiếm.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 32

Ngài Fidel Elias trở về nhà trong tâm trạng hết sức vui vẻ, ngài vô cùng hài lòng về việc đã khôn khéo dẫn dắt câu chuyện với ông Damasso.

Ở Chilê chúng ta không ít những kẻ đánh giá một phi vụ béo bở cao hơn mọi thứ trong cuộc sống. Tất cả những gì khác dưới mắt họ chẳng đáng giá đến một đồng xu mẻ. Theo họ, chỉ có bọn vô công rồi nghề mới tiêu phí thời giờ cho nghệ thuật, sử học hay văn học. Những kẻ này chỉ thừa nhận khoa học chỉ khi nào nó đem lại lợi lộc, tức là khi nó trở thành "doanh nghiệp". Cũng với thước đo ấy, họ quan tâm đến chính trị và chỉ thấy hoạt động xã hội là phương tiện tăng thêm vốn liếng cho mình. Họ coi khinh bất cứ ai nghĩ rằng hạnh phúc không phải là tiền bạc.

Ông Fidel và những kẻ cùng chí hướng tôn sùng đồng tiền vàng một cách nhiệt thành. Trong thời buổi chúng ta, mặc dù chỉ có chục năm trôi qua, số lượng những kẻ trungthành với tín ngưỡng ấy đã tăng lên ghê gớm. Như ta thấy, gương mặt xấu quả là dễ "tiêm nhiễm".
Chúng ta đã biết, ngài Elias nhìn nhận lễ cưới của Matilda với Agustin như một phi vụ vô cùng béo bở. Đồng thời ngài vẫn quan tâm đến việc lĩnh canh "El Roble" như trước. Khi ngài Elias vừa bước qua ngưỡng cửa vào nhà, người hầu đã báo luôn là khi ngài đi vắng, ngài Simon Arenal có đến. Con người mưu lợi hoảng hốt đến không nghĩ đến việc kể cho vợ nghe câu chuyện với anh rể mà, nóng lòng vì tò mò, vội vã đến ngay nhà ông bạn đồng thời là người bảo trợ của mình.
Tuy nhiên việc ra đi của ông không những không làm buồn lòng mà làm cho bà Francisca vui mừng. Giống như số đông phụ nữ, bà thấy cuộc đời làm vợ như một cây thánh giá nặng nề và kiên nhẫn chịu đựng. Khi được chồng để cho yên tĩnh dù chỉ vài giờ, bà cảm thấy thoả mãn vô cùng.

Ngày hôm ấy bà mệnh phụ uyên bác đang đọc một cách say sưa cuốn tiểu thuyết "Valentina" của George Sander và so sánh với Benediet sôi nổi nhạy cảm, bà thấy ông chồng tính toán của mình đặc biệt xấu xa. Chính vì thế khi chồng đi khỏi, bà Francisca thở phào nhẹ nhõm và tiếp tục vùi đầu vào sách.
Công bằng mà nói ngài Elias được vợ quan tâm cũng như ngài đối với vợ.

Nài dứt khoát chẳng bận tâm gì đến những tình cảm lãng mạn của bà vợ dễ xúc cảm cũng như đến nữ văn sĩ được bà yêu mến. Nóng lòng sốt ruột sao cho biết thật sớm Pedro San Louis đã nói gì, ông Fidel ba chân bốn cẳng chạy đi gặp Arenal.

Ông được chào đón vui vẻ, được mời ngồi và hút thứ xì gà rất tuyệt vời mà ông chủ không quên thông báo rằng chỉ có thể mua ở tiệm Rayes trên quảng trường Tháng Tám.
Ở Chilê hầu như không có một câu chuyện nào giữa người đàn ông với nhau thiếu điếu xì gà, có thể nó làm vui miệng và tạo điều kiện cho sự cởi mở chân tình.
Ông Fidel rít một hơi dài, nhả ra một đám khói và bắt đầu hồi hộp chờ đợi ông bạn giải thích cuộc viếng thăm hồi sáng.
- Ông đã được báo là tôi có đến chứ? – ông nghe thấy ông Simon hỏi.
- Có – ông Fidel trả lời – và tôi lập tức đến ngay đây, thậm chí không kịp thay quần áo.
- Tôi muốn thông báo là tôi đã hoàn thành việc ông giao phó.
- Thế à? Nghĩa là ông đã gặp ông Pedro San Louis?
- Vâng, tối hôm qua.
- Thế ông ta nói sao?
- San Louis chấp nhận gia hạn lĩnh canh với những điều kiện nhất định.
- Những điều kiện gì thế?
- Một trong số đó có lẽ là điều rất tế nhị.
- Sẽ khó thực hiện phải không?
- Tôi không biết ông nhìn nhận điều đó như thế nào.
- Thôi đừng làm tình làm tội tôi nữa, ông bạn! Ông cắt nghĩa rõ ràng xem mắc mứu ở chỗ nào.
- Ông Pedro muốn cho cậu con trai nắm công việc.
- Thế thì điều đó có gì đâu?
- Rồi lại nảy ra ý định cho cậu ta cùng làm với cháu mình. Hai đứa chúng nó điều hành thì tốt hơn.
- Chaú nào kia? Raphael hả?
- Chính thế.
- Mọi chuyện đều tốt đẹp. Nhưng liên can gì đến tôi ở đây chứ?
- Đây là chuyện liên can đến ông, ông Pedro tuyên bố rằng nếu như ông từ chối việc thực hiện lời yêu cầu thì "El Roble" sẽ được giao cho cậu con trai và cháu ông ta lĩnh canh.
- Thế ông ta định yêu cầu tôi điều gì?
- Ông ta muốn ông chấp thuận cho Matilda và Raphael làm đám cưới.
Ông Fidel ngớ người. Ông chờ đợi bất kỳ điều gì, ngoại trừ điều này.

Trong một phút, kẻ mưu lợi không thốt ra được lời nào. Nhăn trán lại và hàm răng nghiến chặt, ông chìm sâu trong suy tư.
- Người nào khác nói với tôi điều đó thì còn tin được – ông lẩm bẩm.
- Đây là điều kiện dứt khoát của Pedro – ông Simon nói.
- Thế nếu như tôi chấp thuận? – ngài Elias hỏi sau một lúc lưỡng lự.
- Khi đó ông ấy sẽ gia hạn lĩnh canh "El Roble" cho ông còn con trai ông ta cùng Raphael nhận trang trại khác.
- Vậy ông khuyên tôi thế nào?
- Thật tình tôi không biết. Vì đó là việc gia đình.
- Đúng là như thế - ông Fidel lơ đễnh xác nhận.

Ông chợt nghĩ rằng lời đề nghị của Pedro không thuộc loại có thể bác bỏ ngay tức khắc mà cần phải nát óc cân nhắc cho cẩn thận. nguồn phúc lợi của ông Fidel lệ thuộc rất nhiều vào trang trại "El Roble" và tình huống ấy xui khiến ông phải ưa thích Raphael hơn Agustin. Thật ra thì chàng Ensina sau này sẽ nhận được một tài sản thừa kế lớn, song ông Damasso chưa hề có gì phàn nàn về sức khoẻ và chưa có ý định từ bỏ thế giới tội lỗi này. Vị tất phải đặc biệt trông cậy vào sự giúp đỡ của anh rể trong khi lợi lộc lại thua xa trang trại "El Roble".
- Ông có biết rằng Raphael đã từng là chồng chưa cưới của con gái tôi không? – ông Elias hỏi.
- Có, tôi có nghe chuyện ấy.
- Nhưng ông Damsso đã can thiệp vào công việc và tất cả đổ vỡ hết – ông Fidel nói tiếp – ông bố của Raphael phá sản, và chàng ta không còn gì để sống. Nhưng chàng ta rất đáng mến.

Ông Simon gật đầu đồng tình.
- Nếu như ông Pedro quyết định giúp đỡ cháu mình thì Raphael là đám không đến nỗi tồi đối với Matilda – ngài Elias buột miệng nói to những suy nghĩ của mình.
- Có lẽ ông nói đúng.
- Theo tôi không thể vội vàng trong việc này được. Chúng ta đâu cần gấp gáp.

Họ nói sang nước khác và ngồi thêm nửa giờ nữa, ngài Elias ra về.
Ngài bước vào phòng khách nhà mình đúng vào cái phút bà Francisca say sưa thưởng thức đoạn mô tả Benediet lẻn vào phòng ngủ của Valentina. Sự xuất hiện của chồng lôi bà từ trạng thái bay bổng trên mây xuống đất.
Ông Fidel kể lại tỉ mỉ cho vợ nghe về cuộc viếng thăm ông Damasso và cuộc chuyện trò giữa hai người, rồi về cả lời đề nghị bất ngờ của ông Pedro. Nghe chồng nói chuyện thêm một lần nữa bà Francisca khẳng định được chồng mình là một kẻ mưu lợi lạnh lùng đầy tính toán, đồng thời bà thích thú bởi lòng chung thuỷ của Raphael, nó chứng tỏ tính cách cao thượng và tâm hồn

thơ mộng của chàng. Tiểu thuyết "Valentina" đưa bà mệnh phụ của chúng ta đến một tâm trạng đa cảm cao độ và chấp nhận vô điều kiện lễ cưới của Matilda với Raphael.

- Ôi – bà hân hoan thốt lên – một tình yêu chân chính là như thế đấy!
- Nếu như cậu ta quản lý tốt trang trại – ông Fidel nói với vẻ suy nghĩ sâu sắc – thì sẽ làm một người chồng hoàn toàn không tệ đối với con gái của chúng ta.
- Cậu ta có trái tim cao quý biết bao! – bà Francisca tiếp tục thán phục.
- Dù sao thì trang trại kia cũng không thua kém "El Roble" là bao – ông Fidel lớn tiếng bàn luận, lần đầu tiên trong đời không bị những điều nhảm nhí lãng mạn của vợ làm bực mình bởi vì, trái với lệ thường, bà không nói gì trái ý ông cả.
- Ồ, tôi tin rằng cậu ta sẽ làm cho con gái chúng ta sung sướng !
- Một đàn cừu ba nghìn con mỗi năm sẽ cho một lứa đẻ đáng kể.
- Ông ơi, chúng t6a vứt bỏ mọi nghi ngờ thôi. đối với chúng ta thế là hạnh phúc rồi.
- Tôi cũng nghĩ vậy. bởi vì mỗi năm trên những đồng ruộng của trang trại ấy thu hoạch được từ năm đến sáu nghìn phanec [1]ngũ cốc.
- Hơn nữa Raphael lại là một chàng trai có học!
- Đấy là chưa nói đến lông thú và than, mà đó cũng là một khoản thu nhập lớn.
- Trời ơi, trong đầu ông lúc nào cũng chỉ có tiền! – bà Francisca bực tức thốt lên, rất bất bình với ông chồng chỉ nghĩ đến lợi nhuận trogn lúc đang bàn về hạnh phúc của con gái.
- Bởi vì mọi thứ khác, bà yêu quý ạ, chẳng đáng gía một đồng xu! – Ông Fidel sôi lên vì bị tính dễ phấn khích quá độ của vợ làm cho giận dữ - khi trong tay bà nắm giữ cả gia đình mà túi thì trống rỗng, lúc đó bà đành phải nghĩ đến vật chất tầm thường. Ai chứ tôi thì hiểu cuộc đời lắm. thật là người từng trải! vậy chứ nếu thằng Raphael của bà si mê như Abeliardo[2] mà không biết nuôi sống gia đình thì được tích sự gì nào?
- Tiền bạc không phải là hạnh phúc – bà Francisca ngước mắt lên trời thở dài.
- Cứ đưa cho tôi tiền, còn mọi thứ khác tôi chẳng thèm đếm xỉa! – ông Fidel trả lời – Tôi đã từng gặp những kẻ cứ tự mơn trớn mình bằng những đa sầu đa cảm, đọc hàng đống sách, nhưng sau thì đứng ở lề đường chìa tay ra.
- Được rồi, được rồi! Ta nói chuyện khác đi. Còn vấn đề này thì tôi có ý kiến riêng.
- Ý kiến cái gì, đơn thuần là bà bướng bỉnh! – ông Fidel nổi giận thét lên, hiểu rằng bà vợ vẫn cứ không chịu nhún nhịn mà chỉ muốn tránh cãi vã. Bà Francisca im lặng và lại chúi đầu vào cuốn sách, d đi tìm sự an ủi trong

thế giới lãng mạn cao siêu.
- Vậy thế nào? Chúng ta chấp thuận lời đề nghị của Pedro chứ? – ông Pedro cố dằn cơn tức giận hỏi.
- Ông cứ hành động theo hiểu biết của ông! – bà vợ đáp.
- Dĩ nhiên là như thế! Tôi không cho phép ai dạy tôi, tôi tự biết mình phải làm gì! Chỉ có điều nếu chúng ta được lĩnh canh "El Roble" thêm chín năm nữa thì nó sẽ mang lại lợi ích nhiều hơn so với tất cả những sự làm ơn của anh trai bà.
- Trong trường hợp đó ông nên đến gặp Damasso và nói rằng đã nghĩ lại.
- Tôi sẽ nói là lòng chung thuỷ của Matilda làm trái tim tôi xúc động và…Nói cho cùng, tôi có quyền thay đổi quyết định của mình.
Nói đoạn, ngài Elias ra khỏi phòng còn bà Francisca vội vàng đến chỗ con gái để báo tin vui.
Trong khi ông Fidel lựa chọn chồng chưa cưới cho con gái thì ông Damasso kể lại cho bà Engracia và Leonor mục đích cuộc viếng thăm của cha Matilda. Ông lưu tâm nhiều đến ý kiến của con gái hơn là ý kiến của vợ vì như bất kỳ bà mẹ nào, bà Engracia phản đối việc cưới vợ cho con trai.
- Thế con nghĩ thế nào, con gái? – ông hỏi Leonor.
- Con nghĩ rằng không cần phải vội vã, thưa ba.
- Ông thấy chưa, tôi đã nói mà – bà Engracia thốt lên và âu yếm vuốt ve Diamela, bà luôn luôn biểu lộ những xúc cảm bằng cách đó.
- Thế nhưng nếu không cưới vợ cho nó thì nó sẽ hoàn toàn trở nên hư hỏng, phá gia chi tử! Nó chỉ học được ở Âu châu mỗi một việc đó thôi – ông Damasso bực tức phản đối với giọng điệu một kẻ mưu lợi.
- Nghĩa vụ làm cha mẹ của chúng ta là bắt nó đi theo con đường đúng đắn! – bà Engracia xen ngang và hôn vào mũi Diamela.
- Cứ để cho anh ấy sống thoả thích! Chúng ta đủ giàu có kia mà! – Leonor nói và nhìn cha với ánh mắt kiêu hãnh.
- Fidel sẽ đến nhận câu trả lời vào ngày mai – ông Damasso nói một cách lưỡng lự - Thôi cứ sống, rồi biết.
Liếc nhìn đồng hồ, nhà tư sản khả kính vội vàng đi dạo như thường lệ, chỉ còn lại hai mẹ con với nhau.
- Dù sao thì con cứ bàn bạc với anh con một chút, con gái ạ - bà Engracia yêu cầu, tự hiểu rằng trong nhà Leonor được coi trọng hơn hẳn bản thân bà nhiều.
- Đừng lo mẹ ạ, sẽ không có cái lễ cưới ấy đâu.
Quá phấn khởi, bà Engracia chút xíu nữa bóp nghẹt Diamela. Lúc đầu con chó kêu lên ăng ẳng, nhưng sau thì vẫy đuôi hài lòng.
Trước bữa ăn, cả nhà tụ tập trong phòng khách, Martin cũng được gọi vào

đó khi chàng đang định leo lên phòng mình. Agustin xuất hiện muộn hơn, khi mọi người đã ngồi vào bàn, chàng ta cứ cố đón ánh mắt của Martin, hy vọng có thể đọc được trong đó một điều gì làm cho yên lòng nhưng Martin thậm chí không liếc mắt đến chàng ta, như mọi lần, tất cả chú ý của chàng đều dồn vào Leonor.
Câu chuyện quanh bàn ăn rõ ràng là không mặn mà, và bà Engracia quyết định mu avui cho mọi người bằng những trò nũng nịu nực cười của Diamela. Nhưng, cả việc con chó giả vờ chết, cả việc bà chủ than thở oán trách nó đã chạy qua bánh xe, đều vô ích. Cái trò xảo thuật ấy cần phải nói là tất cả các con chó nhà ở Chilê đều thông thạo và nó chẳng làm cho Agustin mảy may quan tâm trong khi còn đang bị sự bặt âm vô tín hành hạ. Về phần mùi thì giống như bất cứ kẻ nào mới yêu lần đầu tiên, chàng mê mệt chiêm ngưỡng thần tượng của mình đến mức không chú ý đến một thứ gì khác nữa.
Đợi lúc đồ tráng miệng vừa được ăn xong, Agustin đến ngay chỗ Martin đang đứng chờ cho gia đình ông Damasso rời phòng khách.
- Tôi van anh đấy, lên ngay phòng tôi đi! – chàng ta thốt lên với vẻ kiêu cách hệt như một diễn viên trong lúc diễn xuất định thổ lộ cho một nhân vật của vở kịch điều bí mật về mình được sinh ra như thế nào.
Tai hoạ giáng xuống đầu Agustin mấy ngày gần đây đã làm cho chàng ta mất đi tính vô tư cũng như cách nói năng vong mạng vốn có. Giờ đây chàng ta cảm thấy mình là một nhân vật của một bi kịch trữ tình nào đó nên nói năng sao cho thích ứng với vai trò ấy.
Martin theo chàng ta về phòng riêng rồi ngồi xuống chiếc ghế do chàng công tử đưa mời.
- Số mệnh đã sắp đặt cho tôi ra sao đây? – Agustin hỏi với giọng run run trong lúc khóa cửa lại.
- Mọi chuyện đều tốt đẹp – Rivas bình thản đáp – Tôi không phát hiện được việc đăng ký hôn thú của anh ở một nhà thờ nào cả. Thế anh có tìm thấy gì không?
- Không một dấu vết nào! – Agustin mừng rỡ báo tin.
- Sáng mai tôi sẽ nhận được xác nhận bằng giấy về việc này – Martin nói tiếp.
- Tôi cũng thế.
- Vậy là chúng ta đã khẳng định được là hôn lễ của anh chỉ đơn thuần là lừa đảo. bây giờ điều chủ yếu là tránh được việc loan truyền.
Agustin xúc động nhảy đến ôm chầm lấy Rivas.
- Anh đã cứu sống tôi, Martin! – chàng ta thốt lên.
Tiếng gõ cửa vang lên hệt như để đáp lại.
- Ai đó? – Agustin hỏi.
Có tiếng Leonor ngoài cửa.

- Mở không? – Agustin hỏi.

Rivas gật đầu đồng ý. Trái tim chàng đập dữ dội khi vừa nghe thấy giọng nói của cô gái.

Tiếng chìa khoá kêu lách cách và người đẹp hiện ra ở ngưỡng cửa.

- Các anh làm gì mà phải khoá trái cửa như thể có âm mưu gì thế? – Cô gái hỏi và đưa mắt nhìn Martin vừa đứng dậy đi ra – Anh đi đâu vậy? – nàng hỏi thêm.
- Chắc cô muốn nói chuyện với anh cô. Tôi không dám quấy rầy.
- Đúng là tôi muốn bàn chuyện với Agustin, nhưng anh ở đây không thừa đâu.

Leonor ngồi xuống ghế sô pha, Agustin ngồi bên cạnh nàng còn Martin thì kiếm một chỗ xa hơn một chút ở chiếc ghế bành.

- Trước bữa ăn trưa – cô gái mở đầu – ba có kể hết chuyện của anh cho mọi người nghe.
- Thế nào là kể hết? – Agustin bật hỏi.
- Về cuộc viếng thăm của chú Fidel và những dự định của chú ấy.
- Lại còn những dự định gì thế?
- Anh đừng vờ vĩnh! Ba nói với anh về việc cưới xin chưa nào?
- Nói rồi.
- Anh sẽ lấy Matilda phải không?
- Phải.
- Chính vì thế mà chú Fidel đến gặp ba đấy.
- A..việc đó thì anh có biết – chàng công tử thở phào nhẹ nhõm.
- Thế anh định trả lời ra sao?
- Anh sẽ nói là không thể.
- Nhưng ba cho rằng anh chấp thuận rồi.
- Anh đã nói chuyện với cái vẻ làm cho ba hoàn toàn có thể rút ra kết luận ấy. Nhưng lúc đấy anh không thể cãi lại ba – Agustin nói và nhìn Martin một cách hàm ý.
- Thế bây giờ?
- Em muốn nói ngày mai hả? Ngày mai anh sẽ cư xử cách khác.
- Tại sao?
- Em gái ơi, đấy là bí mật mà hiện giờ anh chưa thể tiết lộ cho em được.
- Bí mật à?
- Ừ! Anh sẽ chỉ nói cho em một điều! Anh đã bị một tai hoạ khủng khiếp đe doạ và nếu không có Martin thì anh chết rồi.

Leonor liếc nhanh chàng trai mà cha mình hết lời khen ngợi, còn anh trai gọi là vị cứu tinh. Martin nhìn nàng với vẻ sùng bái hân hoan, và người đẹp tự nhủ "Mình sẽ biết điều bí mật kia"

Trong vài phút Leonor thuyết phục Agustin thể hiện tính cứng rắn để nói với

cha rằng chàng không thể cưới Matilda. Sau đó nàng đổi đề tài lúc nào không hay, nàng bắt đầu nói về âm nhạc, về việc mình đã học thuộc mấy bản nhạc mới mà tất cả đều thán phục. Bây giờ lúc thì nàng quay về phía anh trai, lúc thì quay lại với Martin và đột nhiên nói:

- Tối nay tôi sẽ chơi cho anh nghe bản nhạc valse mới. Chắc chắn anh chưa được nghe lần nào đâu.

Nàng chăm chú nhìn Rivas trong lúc nói câu đó, dường như muốn cho chàng hiểu nàng sẽ đợi.

Tối hôm ấy Rivas bước qua ngưỡng cửa phòng khách lòng tràn trề vui sướng và hồi hộp. Ở đó đã tụ tập đông đủ đám khách khứa thường lệ chỉ thiếu gia đình ông Fidel – kẻ mưu lợi cẩn trọng cho rằng tạm thời không xuất hiện ở nhà ông anh rể là sáng suốt nhất.

Sau khi Martin mới xuất hiện được một lát, Leonor đứng dậy và đi tới chiếc đàn dương cầm, liếc mắt ra hiệu cho chàng trai đi theo. Rivas tiến lại gần, lòng xốn xang rạo rực. Mà chàng làm sao không xốn xang cho được? Cả sự mời mọc bất ngờ, cả lời yêu cầu đến với nàng một cách lặng lẽ - phải chăng tất cả những điều đó không giống với một cuộc hẹn hò kín đáo?

- Đây là bản nhạc valse mà tôi đã nói tới – Leonor nói nhỏ khi đặt cuốn nhạc lên cái giá.

Nàng bắt đầu chơi đàn, còn Martin đứng kế bên giở các trang nhạc.

- Tôi nhận thấy anh đúng là ông Thiện của gia đình tôi – vừa tiếp tục đàn Leonor vừa lẩm bẩm.
- Tiểu thư nói thế ý gì? – Martin bối rối.
- Ba tôi thường xuyên khẳng định là anh là cánh tay phải…
- Ông Damasso vì lòng tốt mà khuếch đại mấy việc làm nhỏ nhặt tôi đã làm để phục vụ ông đấy thôi.
- Thế còn Matilda? Bởi vì nếu không có anh thì chắc suốt đời cô ấy vẫn cứ bất hạnh.
- Nhưng chính trong việc này vai trò của tôi hoàn toàn rất bé nhỏ.
- Sự thực thì lúc đầu anh cứ khăng khăng không chịu tin tôi.
- Làm sao tôi có thể hành động khác được? Dầu sao thì đó là điều bí mật không phải của tôi mà là của bạn tôi.
- Và hơn nữa anh còn tưởng rằng tôi yêu anh ấy.
- Vâng, mà chẳng có cơ sở nào hết. Nhưng tôi nhận ra sai lầm rất sớm.
- Mà đó vẫn chưa hết…Bây giờ Agustin cũng gọi anh là vị cứu tinh nữa.
- Lại một sự khuếch đại, thưa tiểu thư! Điều mà tôi đã làm cho anh ấy…
- Ồ, cứ xét theo lời anh tôi thì điều đó không đến nỗi nhỏ nhặt chút nào.
- Dù tôi có làm bất cứ điều gì cũng mãi mãi không trả được món nợ của

gia đình cô….
- Tôi không thể diễn tả với anh Agustin đã làm tôi lo lắng đến đâu. Bởi vì anh ấy nói rằng tai họa chưa phải là đã qua.
- Tôi hy vọng mọi chuyện sẽ kết thúc tốt đẹp, thưa tiểu thư.
- Lạy trời, chẳng lẽ điều đó quan trọng đến mức anh không thể tin tôi mà nói cho biết sao? – Leonor nóng nảy hỏi vì bị những lời né tránh của Martin chọc tức.
- Rất tiếc, thưa tiểu thư, bí mật đó cũng không phải của tôi.
- Cho đến lúc này tôi vẫn cho rằng – người đẹp kiêu hãnh nói – tôi có quyền trông đợi sự tin cẩn của anh, bởi vì bản thân tôi không phải một lần đã quá tin cẩn anh rồi.
- Tôi sẽ rất sung sướng được để mọi điều cho cô nhưng tôi không có quyền ấy.
- đơn thuần anh chỉ là kẻ vô tri vô giác! Chẳng ai có quyền lực gì với anh cả! – Leonor bực bội thốt lên.
- Ồ không đâu, thưa tiểu thư! Quyền lực của cô đối với tôi là vô biên – Martin mất tự chủ buột nói và chiếu ánh mắt nóng bỏng nhìn cô gái.
Leonor không nhìn về phía chàng, nhưng ánh mắt đây ý nghĩa a không giấu được nàng. Nàng lặng lẽ chơi nốt bản valse rồi đứng dậy đi đến chỗ đám khách.
Suốt buổi tối nàng không ngó ngàng gì đến Martin lần nào nữa và mỉm cười lắng nghe Emilio Mendosa bày tỏ nỗi lòng đến nỗi khi ra về, chàng đã hoàn toàn nghĩ rằng mình là ý trung nhân của nàng.
Đêm khuya, lúc đã nằm trên giường, Leonor nhớ lại toàn bộ câu chuyện với Martin. Lòng tự ái của người đẹp bị xúc phạm bởi vì rốt cuộc chàng vẫn không tiết lộ điều bí mật, song đồng thời nàng cũng khâm phục tính khẳng khái và cứng rắn của Rivas khi giữ lời hứa, không e sợ thái độ khinh miệt của nàng. Cô gái đủ thông minh và tinh tế để đánh giá đúng phẩm chất sự dè dặt của Martin và nàng cảm thấy vô cùng tôn trọng chàng trai. Thậm chí nàng từ bỏ hẳn ý định muốn biến chàng thành kẻ nô lệ chỉ biết vâng lời, cái ý muốn phát sinh từ lòng tự kiêu tự đại.

Ch**ú thích:**
[1] một phanec bằng 55.5 lít

[2] Abeliar Pierre (1076-1142): triết gia Pháp, vừa là nhà thơ vừa là nhà thần học

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 33

Sáng hôm sau, lúc 9 giờ, Agustin và Martin lại gặp nhau, lúc ấy họ đã kịp đi hết một vòng tất cả các nhà thờ trong khu vực nhà bà Molina và nhận được sự xác nhận bằng giấy như đã hứa.

Agustin phát điên lên vì vui mừng, chàng ta tuôn hàng tràng lời trìu mến với Martin, không ngớt cám ơn chàng và nguyện sẽ là bạn suốt đời.

- Tôi chịu ơn anh cho đến chết – chàng ta thốt lên tay vung cao mấy tờ giấy cứu nguy – với những tài liệu này tôi sẽ cho cái thằng Amador ấy vỡ mặt! Giờ thì chúng ta sẽ xem ai thắng!
- Nhưng dù sao thì – Martin kìm bớt sự xúc động của chàng ta – dứt khoát anh vẫn cần phải kể hết tất cả cho cha anh nghe.
- Anh nghĩ thế à? Còn tôi, trái lại, tôi không thấy cần thiết.
- Xét về mọi mặt, sau khi hiểu ra rằng không thể làm tiền anh được, Amador dám dẫn xác đến gặp ông Damasso lắm.
- Vâng, có thể…
- Được nghe sự tình từ miệng Amador, ngài Ensina sẽ giận dữ và lúc ấy anh sẽ khó khăn hơn trong việc giải thích sự việc trên thực tế ra sao.
- Cả lần này anh cũng có lý, Martin ạ. Nhưng tôi không đủ can đảm để thổ lộ với cha tôi.
- Nếu anh muốn, tôi sẽ tự đến chỗ ông và kể hết mọi chuyện.

Agustin ôm chầm lấy mùi và bắt đầu cuồng nhiệt cám ơn chàng, xen đầy những từ tiếng Pháp mà chàng ta đã trắng trợn sửa lại toàn bộ theo kiểu Tây Ban Nha.

Martin biết rằng vào giờ đó ông chủ của chàng đang làm việc để chờ bữa sáng cho nên chàng vào thẳng văn phòng. Chào hỏi xong, chàng không úp mở nói luôn việc làm tai hại của Agustin, cố gắng trong chừng mực có thể được làm nhẹ bớt tội lỗi cho chàng công tử. Mỗi lúc ông Damasso mỗi thêm hồi hộp lo lắng bởi vì hiểu rằng danh dự của con trai cũng như của chính mình đang bị đe doạ. Danh dự của gia đình Molina không thể làm nhà tư sản đáng kính bận tâm, ông chỉ hết sức kinh ngạc về sự càn rỡ của những kẻ dám nghĩ đến việc gả cô gái cho con trai một nhà quyền quý đích thực hòng cứu vớt danh tiết của cô ta. Và chỉ đến lúc Rivas chia xẻ với mình những v mà chàng đã xúc tiến cùng Agustin, ngài Ensina mới thở phào nhẹ nhõm.

- Như vậy ở đây tất cả đều đổi trắng thay đen – ngài nói trong lúc lướt mặt đọc những tờ giấy Rivas vừa đưa – Bây giờ tôi đã tin tưởng vào chiều

hướng tốt đẹp của sự việc.
- Hôm nay em trai của cô ta sẽ đến đây – Martin nói – đến để đòi tiền.
- Theo anh chúng ta phải đón tiếp hắn ta như thế nào?
- Nếu là cháu thì cháu sẽ không chờ hắn mà sẽ giáng đòn trước.
- Bằng cách nào?
- Cháu thiết nghĩ ngài nên tự đến gặp bà Molina và tuyên bố rằng hôn lễ tuyệt nhiên không hợp pháp. Cháu có quen biết chút ít với Amador và thấy không tin được con người này, theo cháu hắn có gan làm mọi chuyện.
Ông Damasso đã quen chú trọng ý kiến của Martin và sau một lát suy nghĩ, ông thấy ý kiến ấy chí lý.
- Thế tốt nhất là lúc nào đến đó?
- Nếu là cháu thì cháu sẽ không chần chừ. Amador định đến đây vào buổi trưa. Ta làm trước hắn là hay nhất.
Hai người bàn luận xem ông Damasso cần phải nói chuyện với bà Molina cụ thể như thế nào.
- Anh có đồng ý đi cùng với tôi không? – ông Damasso hỏi.
- Thưa ngài, cháu thường đến cái gia đình ấy và luôn được đón tiếp niềm nở - chàng trai đáp – Ngoại trừ Amador, cháu không thể nói điều gì xấu về bất cứ ai trong nhà, Adelaida đơn thuần là cô gái bất hạnh. Vì thế cháu thấy nặng nề nếu cùng đi với ngài.
- Nếu như tất cả chuyện này ổn thoả như tôi hy vong. – ông Damasso long trọng tuyên bố - chúng tôi sẽ cho rằng anh đã giúp gia đình tôi một việc vô giá.
- Cháu tha thiết xin ngài đừng quở mắng Agustin vì không cần việc đó thì những ngày vừa qua anh ấy cũng đã quá khốn khổ và ăn năn cay đắng về sự nông nỗi của mình rồi.
- Thôi được …Nhưng tôi sẽ làm như thế chỉ vì anh thôi đấy.
Người hầu báo là bữa ăn sáng đã dọn. Ông Damasso cùng Martin đi vào phòng ăn, vừa bàn về công việc.
Ngồi ở bàn ăn, Rivas cố gắng nhưng không sao bắt được ánh mắt của Leonor. Bây giờ khi Martin ngay càng chiếm chỗ nhiều hơn trong trí tưởng tượng của mình, nàng càng tỏ ra giữ kẽ và lạnh lùng trong cư xử với chàng. Đêm hôm ấy, với nỗi hồi hộp chưa từng có, nàng đã nghĩ về chàng trai rất lâu và lần đầu tiên trong nàng chập chờn một ý tưởng bất an "Chẳng lẽ mình đã yên chàng?"
Ý tưởng ấy, hệt như một tia chớp, loé lên trong óc Leonor khi nàng đã mệt rã rời và lòng đầy xao xuyến, cố vùi đầu vào mấy chiếc gối mềm mà không sao ngủ được. Giấc ngủ không đến, và nàng đăm đăm nhìn vào bóng đêm bằng đôi mắt tuyệt đẹp phủ hai hàng mi dày, tai lắng nghe nhịp đập ráo riết của tim mình. Trong đầu nàng thóang qua hàng chuỗi những ý nghĩ mơ hồ

hỗn loạn. Vầng dương đang mọc lên không rọi sáng trái đất ngay lập tức bằng những tia nắng tràn trề nhựa sống của mình, ánh sáng rực rỡ của một tình yêu chớm nở cũng thế, nó không soi rọi ngay lập tức vào tất cả những ngóc ngách của tâm hồn xốn xang nơi người thiếu nữ. Đối với Leonor, tình yêu như một giấc mơ huyền diệu, một giấc mộng ngọt ngào, nhưng mặc dù vậy, tại cái khoảnh khắc quan trọng nhất ấy, tiếng nói của lòng kiêu kỳ vẫn vang lên mỗi lúc một lớn hơn trong tiềm thức của nàng. Mà tại sao nàng lại đi yêu một chàng trai nghèo không ai biết tới, một kẻ cho đến giờ chưa hề làm xáo động tâm trí của người phụ nữ nào? Rồi khi nàng nghĩ đến những điều ong tiếng ve sẽ lan truyền trong giới thượng lưu, nghĩ đến sự miệt thị của những kẻ ngồi lê đôi mách khi họ nhắc đến tên gã Rivas nào đó bên cạnh nàng, hai má Leonor nóng bừng vì xấu hổ. Trong cái đêm thao thức đó, trong tâm hồn cô gái diễn ra một cuộc đấu tranh khốc liệt giữa lý trí và tình cảm. Trời ơi, thật là phi lý! Nàng đã kiêu hãnh gạt bỏ sự ái mộ của những kẻ kỳ vọng danh giá nhất để bây giờ yêu một chàng tỉnh lẻ khiêm nhường mà cha nàng đã vì lòng tốt mà cho trú ngụ! Thật hết nói, một đức lang quân đáng mơ ước làm sao – sống bằng hai chục peso còm mỗi tháng! Còn các bạn gái của nàng, những cô vẫn bị nàng luôn luôn dương dương tự đắc coi thường chẳng khác gì bà nữ chúa coi thường đám nữ tỳ, các cô bạn đó lại lấy được những chàng trai giàu có và danh giá nhất. Rồi sau đó họ vênh vang cặp kè với chồng nhởn nhơ đi dạo.

"Thật là điên rồ! phải vứt bỏ những điều này ra khỏi đâu!" – Leonor tự nhủ và lần nữa vùi đầu vào gối, cố gắng không nghe tiếng đập tuyệt vọng của trái tim mình. Song nàng không sao ngủ được.

trời hừng sáng. Những hình thù kỳ quặc và dị thường mà màn đêm đôi lúc tạo nên cho trí tưởng tượng tan đi như lớp sương mù. Phờ phạc vì một đêm trằn trọc không ngủ, Leonor rơi vào tình trạng đờ đẫn lạ lùng. Lúc đầu nàng cho đó là thái độ lãnh đạm vốn có của mình đối với mọi thứ và cảm thấy vui sướng vì lý trí sáng suốt của nàng đã chiến thắng được tình cảm thiếu chín chắn. Song, mới gặp lại Martin, nỗi xúc động lại ập đến với sức mạnh như cũ và trong tâm hồn người đẹp lại bắt đầu diễn ra một cuộc đâu tranh giữa ý chí và tình cảm, cuộc đấu tranh quá ư thường tình đối với những tư chất non trẻ.

Người hùng của chúng ta, tiếc thay, không hề biết tất cả những điều này và vẻ lãnh đạm của Leonor được chàng coi là một bằng chứng nữa để nói lên rằng số phận tàn nhẫn vẫn chưa thôi đeo đuổi chàng.

Trong bữa sáng hầu như mọi người đều im lặng, ngoại trừ bà Engracia thỉnh thoảng lại nhỏ to với con chó cưng Diamela. Agustin liếc trộm cha, cố đoán trên gương mặt ông thái độ đối với trò phiêu lưu ngu ngốc của chàng ta mà ông vừa được biết. Nhưng rốt cuộc chàng ta không thể đóan được liệu cha

mình có tha thứ hay không, bởi vì ông Damasso còn đang bận tâm về cuộc gặp gỡ sắp tới do Rivas năn nỉ, nên ngồi lặng lẽ kín đáo. Khi ăn xong, ông lập tức đứng dậy ra khỏi phòng.
Sau vài phút, ngài Ensina cho gọi Rivas và ngay sau đó hai người đã rảo bước về hướng nhà bà Molina.
- Chúng ta đến nơi rồi – Martin dừng bước nói.
Ông Damasso từ biệt với chàng trai rồi bước vào sân.
Bà Bernarda đang ngồi khâu vá cùng các cô gái ở phòng khách.
- Thưa bà, bà có phải là bà Bernarda Kordero? – ông Damasso hỏi thăm.
- Chính tôi, thưa ngài – bà mẹ đáp.
Nhận thấy trước mặt mình là một quý ngài chính cống, bà chủ nhà vội vàng đứng lên mời khách ngồi.
- Trong các cô nương đây cô nào là Adelaida? – ông hỏi.
- Đây kia, thưa ngài – bà Bernarda chỉ vào cô chị.
Vừa trông thấy con người ăn mặc sang trọng, Adelaida lập tức ngờ ngợ rằng cuộc viếng thăm của ông liên quan đến hôn lễ giả mạo. Câu hỏi của ông Damasso càng làm cho nàng chú ý đề phòng.
- Tôi cần được thưa chuyện với bà – ông Damasso nói tiếp, mắt chăm chú nhìn các cô gái.
Bà Bernarda ra lệnh cho các cô gái đi ra.
- Thưa bà, tôi đến đây – ông Damasso mở đầu – là để dàn xếp với bà một chuyện phiền lòng.
- Chuyện gì thế, thưa ngài? – bà ta hoảng hốt.
- Cách đây không lâu ở nhà bà đã xảy ra một điều phi pháp có thể dẫn đến những hậu quả nghiêm trọng cho tất cả gia đình bà – ông Damasso lựa chọn từng từ để trả lời.
- Nhưng ngài là ai? – bà Bernarda cuống quýt hỏi.
- Tôi là cha của Agustin Ensina, thưa bà kính mến.
- Lạy trời – bà kêu lên, mặt trắng bệch.
- Tôi nghĩ rằng bà thực lòng tin vào việc Agustin và con gái bà được kết hợp bởi mối dây thiêng liêng của hôn lễ…
- Thế nghĩa là cuối cùng ngài cũng được biết! vậy thì ngài muốn gì ạ? Bởi vì con trai ngài đã xử sự ở mức độ buộc phải làm hôn lễ không chậm trễ.
- Tôi thấy bà không hề nghi ngờ rằng hôn lễ ấy bất hợp pháp.
- Bất hợp pháp là thế nào?
- Tôi muốn nói rằng con trai tôi tuyệt nhiên không hề làm hôn lễ với con gái của bà.
- Ngài nói cái gì vậy? Chúng nó đã cưới rồi và tại đây!
- Bà lâm rồi, trong tay tôi có những bằng chứng xác đáng…

- Lại còn những bằng chứng gì nữa? Xin ngài chờ cho một phút!
Nói đoạn bà Bernarda đi đến cửa dẫn ra sân.
- Amador! Amador! – bà gọi to.
Chàng Molina đã sửa soạn y phục và định đến chỗ Agustin. Hắn vội vã chạy vào khi nghe mẹ gọi và vừa trông thấy ông Damasso, hắn tái mét mặt.
- Con hãy nghe ngài đây nói gì.
- Điều gì thế ạ? – Amador hỏi một cách yếu ớt.
- Quý ngài khẳng định dường như con trai của ngài không hề cưới Adelaida của chúng ta.
Amador đã cố mỉm cười tỏ ý khinh miệt nhưng thay vào đó trên gương mặt hắn lại hiện ra nét nhăn nhó thảm hại. Những lời của mẹ hắn nói ra giáng mạnh vào hắn như tiếng sét và trong một khoảnh khắc, hắn quýnh quáng. Nhưng ngay sau đó hắn tự trấn tĩnh, cười khẩy xỏ xiên và cố tỏ ra bình tĩnh tuyên bố:
- Thưa ngài vô cùng kính mến, chắc là ngài không biết những việc đã xảy ra.
- Anh lầm rồi! Tôi biết rất rõ là anh có một hành động vi phạm pháp luật! – ông Damasso nổi nóng – tôi đang nắm giữ những bằng chứng nói lên rằng cái hôn lễ mà con trai tôi chấp thuận do sự đe doạ của các người là giả mạo.
- Tôi rất muốn nhìn thấy những bằng chứng ấy! – Amador tỏ vẻ bạo dạn.
- Chúng đây – ông Damasso đáp, tay giơ ra những tờ giấy do Martin trao cho hồi sáng – và nếu cần thiết, tôi sẽ sử dụng đến.
Amador hiểu ra rằng sự việc xoay chuyển theo chiều hướng nguy hiểm và tốt nhất nên thoả hiệp, nhưng sự hiện diện của bà mẹ làm cho hắn không dám làm điều đó.
- Thôi đành vậy, nếu như ngài có bằng chứng thì tôi cũng tìm được bằng chứng – hắn lẩm bẩm – còn phải chờ xem ai thắng.
Ông Damasso không muốn đưa sự việc đến cãi vã ầm ĩ.
- Nhưng bằng chứng của tôi không thể chối cãi, cái hôn lễ được tiến hành torng nhà này không có hiệu lực – ông lên tiếng – Song với câu chuyện này có thể làm hại đến uy tín của tôi cũng như gia đình tôi cho nên tôi đến đây để dàn xếp một cách êm thấm, tránh tai tiếng.
- Làm gì có tai tiếng nào một khi chúng đã cưới nhau – bà Bernarda can thiệp, nhìn lên con trai.
Amador nhìn đi chỗ khác, cảm thấy đất đang sụt dưới chân.
- Tôi không biện bạch cho Agustin – ông Damasso nói tiếp – nó đến chỗ hẹn hò là ngu xuẩn. Nhưng cuộc hẹn hò ấy đã được xếp đặt trước để gài bẫy nó.

- Ra thế đấy! – bà Bernarda sôi máu – vậy là lúc ấy chúng tôi cần thả con trai ngài ra một cách bình yên vô sự hay sao? Tất cả bọn người giàu có các ngài đều như thế hết! Các ngài cần gì lưu ý đến danh tiết của lũ người nghèo khổ? Lạy đức mẹ đồng trinh! Thế nghĩa là lúc ấy cần phải ngồi bó tay trong khi con gái chúng tôi bị làm nhục! Lạy Chúa lòng lành!
- Xin bình tâm, thưa bà – ông Damasso nói một cách dung hoà – Hãy nhìn sự việc cho khôn ngoan, mong bà sáng suốt.
- Cái gì chứ khôn ngoan thì tôi có thừa! Chúng nó cưới nhau rồi thì không có gì để nói ở đây nữa.
- Nếu vậy thì tôi đành kiện tới toà án, tôi sẽ chứng minh rằng đó là hôn lễ được tiến hành phi pháp. Nhưng khi đó tôi sẽ không dừng ở sự việc, mà sẽ đòi trừngphạt những kẻ đã gài bẫy một thanh niên non nớt.
- Một thanh niên tốt đẹp quá! Thế giữa đêm khuya xông vào buồng con gái lương thiện thì nó không non nớt chứ? – bà Bernarda phẫn nộ - Còn mày sao cứ đứng như trời trồng thế hả? – bà quay qua con trai đay nghiến – Hay mày nuốt mất lưỡi rồi?
- Mẹ tôi đã nói sự thật hoàn toàn, thưa ngài – Amador lè nhè - Ở toà án ngài cũng không chứng minh được gì đâu bởi vì chúng tôi sẽ trình bày những bằng chứng của chúng tôi.
- Tôi muốn biết những bằng chứng gì thế?
- Tôi biết chúng là gì! đến lúc sẽ phải biết.
- Thôi được, nếu vậy anh hãy nói cái hôn lễ ấy được đăng ký ở nhà thờ nào?

Amador nín thinh.

- Sao mày không trả lời đi hả? – bà Bernarda phát cáu – chính mày mới nói hôm qua là có giấy tờ ở chỗ mục sư hết kia mà.
- Xin mẹ cứ bình tĩnh – Amador tỏ vẻ can đảm mặc dù lòng buồn rười rượi – Lúc nào cần thì chúng ta sẽ đưa ra.
- Ngài nghe thấy chưa? Hôn lễ được tiến hành theo đúng thể thức, và đến lúc phải tổ chức cho hợp lệ rồi đấy – bà Bernarda tuyên bố.
- Mẹ tôi nói thế là thực tế đấy – Amador đế theo – Nhưng nếu ngài muốn, đám cưới có thể từ từ, còn chúng ta sẽ tạm thời im lặng.
- Không, tôi có ý định im lặng, ngày hôm nay tôi sẽ kiện đến toà án, các người sẽ phải chịu trách nhiệm.
- Xin tuỳ ý ngài, cứ để sự việc được phân giải tại đó – bà mẹ cắt lời, đưa mắt tìm sự ủng hộ của con trai.
- Vâng, vâng, xin ngài cứ kiện – Amador nói, lấy lòng mẹ.

Ông Damasso mất hết kiên nhẫn, ông đứng phắt lên khỏi ghế.

- Các người cứ khăng khăng cho uổng công – ông nói vẻ đe doạ - việc này sẽ kết thúc xấu đấy. Hiện giờ, để chuộc lại hành vi xằng bậy của con

trai, thậm chí tôi sẵn sàng trả một khoản tiền lớn với điều kiện mọi chuyện được giữ bí mật. Nhưng vì các người buộc tôi phải kiện đến toà án, tôi sẽ không nao núng và đạt được sự trừng phạt nghiêm khắc nhất đối với những kẻ có tội.

- Được rồi, cái đó tuỳ ngài! – bà Bernarda gân cổ đáp – Chính mặt tôi thấy mục sư tiến hành hôn lễ và không ai can ngăn được tôi tin như thế. Đúng không, Amador?

- Đúng thế mẹ, đúng là như thế.

- Tôi khuyên các người suy nghĩ cho chín chắn – ông Damasso nói lần cuối cùng – nếu như sáng mai tôi không nhận được lời đáp ưng thuận thì dứt khoát tôi sẽ kiện ra toà án.

Ông đi ra không thèm từ biệt. Ông thấy không được yên tâm. Tính ngoan cố của bà Bernarda và những lời lẽ của Amador làm cho ông lo ngại, bởi vì Amador đã che mặt được ông vẻ lúng túng của hắn. mặc dù trong tay có đủ bằng chứng không thể chối cãi, ông vẫn chợt nghĩ rằng hai mẹ con bà Bernarda còn cất giấu những giấy tờ gì đó và ông sợ họ có thể thắng kiện. Lòng đầy lo lắng và toàn bộ tâm trí đắm chìm trong ma lực của những linh cảm ảm đạm, ngài Ensina trở về nhà. Gương mặt ngài đỏ bừng, còn tim thì thắt lại đau xót

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 34

Ngài Ensina không biết quyết định bất kỳ một việc nào quan trọng chút ít mà không có lời khuyên của kẻ khác. Chính vì thế, vừa về tới nhà ngài lập tức cho gọi vợ và con gái để cùng bàn bạc xem phải cư xử như thế nào trong hoàn cảnh cực kỳ khó khăn và tế nhị này.

Được biết sự việc đã xảy ra, chút nữa thì bà Engracia ngất xỉu. Lòng tự hào quý tộc của bà bị thương tổn, cái tin đột ngột ấy buộc bà giận dữ đến đỏ mặt và la ó ầm ĩ.

- Thế nào? cưới một con bé nào đó à? – sau một lát, bà bật nói với giọng đứt đoạn và xiết chặt Diamela vào ngực.

Con chó ré lên vì bị đau, và tiếng ré ai oán của nó hoà vào những tiếng kêu giận dữ của bà chủ càng làm chúng khó chịu hơn.

Ông Damasso ôm đầu rên rỉ:

- Nhưng bà ơi, cái hôn lễ ấy không có hiệu lực mà! Bà thấy không này, đây là những bằng chứng!
- Người ta sẽ nói gì chứ? Trời ơi, giờ thì người ta sẽ nói gì đây? – bà Engracia than vãn, càng ôm xiết Diamela hơn nữa làm cho con chó gầm gừ bất bình và việc ấy chọc tức ông Damasso thêm.

Hoàn toàn mất kiên nhẫn, ông quay sang Leonor đang theo dõi vẻ bối rối của mẹ một cách điềm tĩnh như thường lệ.

- Con hãy nói với mẹ con, con gái ạ - ngài Ensina nài nỉ - rằng hôn lễ vô giá trị và chúng ta sẽ chứng minh điều đó dễ dàng.
- Ôi, rồi cái gì sẽ đến, cái gì sẽ đến? – bà Engracia tiếp tục dằn vặt – bởi vì mọi người sẽ biết hết sự việc, cả xã hội chỉ nói về việc này thôi!
- Ba này – Leonor cắt ngang lời kêu ca của mẹ - hình như ba nói là Martin đã nảy ra cái y đi một vòng các nhà thờ để lấy xác nhận phải không?
- Đúng thế con gái ạ.
- Theo con , nên gọi anh ta tới đây, có thể anh ta sẽ có lời khuyên gì đó cho chúng ta.
- Con có lý đấy – ông Damasso mừng rỡ, tưởng chừng như vừa được chỉ ra lối thoát khỏi ngõ cụt.

Ông gọi người hầu và chỉ ít phút sau Martin đã có mặt.
Ngài Ensina kể lại cho chàng nghe cuộc nói chuyện giữa mình với bà Bernarda và sự ngoan cố của hai mẹ con của hai mẹ con bà ta.
- Anh nghĩ sao? Bây giờ chúng ta phải hành động như thế nào? – để kết thúc, ông hỏi.
- Cháu cảm thấy tất cả chỉ là trò hề - Rivas đáp – Giả sử họ có bằng chứng nào đó như họ quả quyết, Amador đã không bỏ lỡ cơ hội lật tẩy con bài ra. Cháu biết hắn lắm, hắn không phải là loại người chịu bỏ qua thời cơ giáng đòn cho đối thủ.
- Chúng ta không thể kéo dài tình trạng mập mờ hơn nữa, cần phải nhận được bằng chứng xác đáng về tính bất hợp pháp của hôn lễ và mua sự im lặng của bọn người ấy – Leonor nói với Martin bằng một giọng quả quyết và hách dịch, như thể chỉ có hai người là đủ có khả năng giải quyết cái công việc gia đình rất tế nhị này.
- Cô đề ra một phương hướng đúng đắn, thưa tiểu thư – Martin nhận xét – cần phải mua chuộc những người ấy. Tôi không nghi ngờ rằng Amador giăng cái bẫy ấy với hy vọng kiếm chác thật bẫm.
- Ba ạ, con tin chắc rằng không thể dè xẻn việc phí tổn – Leonor nói.
- Dĩ nhiên rồi, ba sẽ chi đủ theo yêu cầu! – ông Damasso thốt lên.
- Cháu cho là với một nghìn peso cũng đủ lắm rồi – Martin nói.
- Tôi có thể hy vọng anh sẽ nhận phần khó khăn để dàn xếp tất cả việc này được không? – ông Damasso dò hỏi.
- Dù thế nào cháu cũng xin hứa sẽ làm tất cả trong phạm vi khả năng của mình – Martin trịnh trọng tuyên bố.
- Thế thì tuyệt quá – ông Damasso thở phào nhẹ nhõm – có lẽ anh nên cầm theo tờ chi phiếu.
- Điều đó sẽ rất thích hợp, đối với Amador, chi phiếu đáng tin cậy hơn bất kỳ lời hứa nào – Martin mỉm cười.
Ông Damasso vào văn phòng để ký chi phiếu. Bà vợ vẫn chưa thể hoàn hồn sau đòn giáng bất ngờ, thở một cách nặng nhọc, bà cứ ghì xiết lấy Diamela làm cho con chó ra sức vùng vẫy để thoát vòng tay khó chịu ấy mà không được.
Rời chiếc sô pha mà nàng đang ngồi cùng bà mẹ, Leonor đi tới chỗ Martin đứng cách đó một quãng.
- Dù anh không mong muốn – nàng nói – tôi vẫn cứ đã đi sâu vào cái điều bí mật mà anh dày công che giấu .
- Xin cô công minh cho – chàng nói giọng cầu khẩn – làm sao tôi có thể tiết lộ bí mật không thuộc về tôi được?
- Tôi hiểu hết – cô gái ngạo mạn đáp – nhất là khi việc giữ bí mật còn có lợi cho anh nữa.

- Có lợi cho tôi? Nhưng tại sao thế?
- Tại vì câu chuyện liên quan đến những người trong cái nhà mà anh vẫn đến viếng thăm cùng với anh tôi.
- Điều đó đúng, tôi đã cùng đi với anh ấy đến đó vài lần.
- Ba tôi kể rằng ở đó có hai cô con gái và cả hai đều xinh xắn – Leonor ranh mãnh nhận xét – cần phải nghĩ là Agustin chỉ tán tỉnh một cô.

Nghe lời ám chỉ trực tiếp ấy Rivas lúng túng không biết trả lời sao vì rằng như chúng tôi đã nói, lần nào đứng trước Leonor chàng trai cũng mất hết sự minh mẫn vốn có. Chính sự lúng túng lại là nguyên nhân cho việc Martin nói ra được những lời nhiều ý nghĩa hơn cả lúc chàng giữ thái độ lãnh đạm.

- Kể từ hôm nay tôi sẽ không bao giờ bước qua ngưỡng cửa của ngôi nhà ấy nữa – chàng tuyên bố - Tôi nghĩ rằng đó là biện pháp tốt nhất để tự bào chữa.
- Liệu đó có phải là sự hy sinh quá lớn không? – Leonor chế giễu.

Nhận thấy cha cầm tờ chi phiếu đi vào, cô gái quay đi và trở về chỗ bà mẹ. Martin lơ đễnh nghe những lời chỉ dẫn tỉ mỉ của ông chủ rồi đi ra, nghĩ ngợi về những lời Leonor nói nhiều hơn gấp bội so với công việc được giao phó. Giọng nhạo báng của cô gái và nụ cười mỉa mai của nàng một lần nữa lại buộc chàng phải nghĩ rằng đơn thuần chàng chỉ là trò chơi trong tay người đẹp đỏng đảnh. Và chàng khẳng định thêm rằng ý trung nhân của chàng có một trái tim tàn nhẫn và háo danh.

"Nàng quá ư kiêu hãnh để quan tâm một cách khoan hậu đến tình yêu của một kẻ không có địa vị gì trong xã hội như ta" – chàng cay đắng tự nhủ. Ý tưởng buồn bã ấy nhanh chóng đưa Martin đến hoang mạc bao la của đau khổ, nơi mà những kẻ si tình hít thở hương vị chua chát của các đoá hoa sầu tư lạt lẽo. đối với những trái tim non trẻ nỗi đau tình ái luôn đượm chất thơ và người hùng của chúng ta, chìm sâu trong vực thẳm tuyệt vọng ngọt ngào vẫn tự thề nguyện là phục vụ tận tâm gia đình Leonor mà không cần đếm xỉa đến sự khinh miệt của nàng. Lòng sẵn sàng xả thân ấy làm cho tâm hồn đớn đau của chàng tràn ngập một niềm hân hoan cay đắng. Chàng cư xử như một kẻ si tình bất hạnh, cố đè nén buồn chán để tự bắt mình phụng sự một cách hào hiệp thần tượng của trái tim mình.

"Thà rằng đau khổ vì nàng – chàng tự nhủ - còn hơn rơi vào tình trạng hững hờ bế tắc!"

dần dần Martin đã trải qua các chặng đường của một tình yêu thật sự và giờ đây những đau khổ trong tâm hồn đối với chàng lại gần như là niềm hạnh phúc. Chàng quyết sẽ không chấp nhận đổi chúng để lấy sự yên bình trong thái độ dửng dưng với bất cứ giá nào.

Mải mê nghĩ đến Leonor chàng đi đến nhà Molina để thực hiện công việc đã được giao phó.

"Nếu như ta giàn xếp được mọi chuyện – Martin nghĩ – nàng sẽ mang ơn ta bởi vì dĩ nhiên nàng rất quý trọng sự yên lành của những người thân" trong khi đó bà Bernarda, Amador và Adelaida tụ tập trong một cuộc họp gia đình để bàn luận những hậu quả của cuộc thăm viếng đột ngột của ngài Ensina.

- Mẹ thật vô cùng hài lòng khi cuối cùng tất cả bọn nhà giàu đều biết việc hôn lễ của Adelaida – bà mẹ khả kính nói, không nhận thấy khuôn mặt của các con buồn so.

Tin chắc rằng con gái đã thực sự được làm phép cưới với Agustin, bà Bernarda say sưa tận hưởng tương lai xán lạn của nàng và xây nên những lâu đài bằng không khí mà không hề ngờ đến chuyện Adelaida bị nỗi lo sợ ghê gớm hành hạ. Nhìn thấy cô gái đột nhiên bưng mặt, bà quyết định khích lệ nàng.

- Đừng rầu rĩ thế, đồ ngốc ạ! Cái lão nhà giàu ấy dù có lồng lên như thế nào chăng nữa thì cũng đành ngậm đắng nuốt cay thôi, cứ để gã nổi cơn thịnh nộ rồi thừa nhận con là con dâu và phải đưa về nhà.

Nói xong bà Bernarda đi ra. Còn lại hai người với nhau, hai chị em nhìn nhau đầy ý nghĩa.

- Có bàn tay kẻ nào đó nhúng vào chuyện này – Amador nói – Cái thằng Agustin của chị thì ngay cả nghĩ tới nghi ngờ việc đã lấy vợ một cách hợp lệ cũng không thể. Em có cảm giác ở đây có sự nhúng mũi của đồ ngốc nghếch Edelmira.
- Ô, thì có gì khác nhau đâu! – Adelaida cắt lời – bởi vì nếu như mọi chuyện vỡ lở thì chúng ta toi mạng. Chúng ta sẽ nói gì khi sự việc bị đưa ra toà đây?
- Hừ - Amador lẩm bẩm, đưa tay gãi gáy – hoá ra chúng ta bị lâm vào tình thế kẹt cứng.
- Cậu đã đưa tôi vào sự rắc rối này – Adelaida nói tiếp, lòng đầy lo ngại trước cái điều đang đợi họ - bây giờ xin cứ dàn xếp tất cả đi.
- Nhưng em đã vì chị mà cố sức kia mà! – Amador bực tức – Hơn nữa, dù sao mọi chuyện chưa đến nỗi tệ lắm đâu, vì rằng lão già còn sợ hơn cả chúng ta nếu sự việc bị phanh phui. Em tin rằng nếu chúng ta thú nhận tất cả với lão ta thì lão ta sẽ đền ơn hậu hĩ.
- Đúng là phải hành động như thế! – Adelaida thốt lên, nóng lòng muốn thoát khỏi mối đe doạ đang treo trên đầu họ.
- Chị đừng có ngu xuẩn – Amador nói giọng tự tin – Lão già còn phải trả tiền cho chúng ta im lặng ấy chứ!
- Tôi chẳng cần gì tiền hết – Adelaida kiêu hãnh đáp – tôi chỉ muốn thoát khỏi câu chuyện nhơ nhuốc mà cậu đã đưa tôi vào đấy thôi.
- Được rồi em nhận hết trách nhiệm – Amador trả lời.

Adelaida bắt em trai thề sẽ dàn xếp mọi chuyện, sau đó mới về phòng riêng. Còn Amador quay ra tính toán xem hắn sẽ vớ được bao nhiêu tiền nếu như hắn chấp nhận đề nghị của ông Damasso và bằng cách đó chấm dứt cái ý đồ của mình.
"Đối với mẹ - hắn nhủ thầm – ta sẽ lấy lòng bằng một món quà gì đó để mẹ không quá giận dữ khi biết được sự dối trá, còn tất cả số tiền còn lại sẽ thuộc về ta"
Phấn chấn vì những toan tính ấy, hắn quyết định viết cho Agustin và yêu cầu một cuộc gặp gỡ. Hắn ngồi vào bàn, lấy bút mực ra nhưng đúng lúc đó có tiếng gõ cửa và Martin xuất hiện.
Không hiểu lý do thăm viếng của Martin, Amador điềm đạm cúi chào và mời chàng ngôi.
- Tôi đến đây thay mặt ngài Ensina – chàng trai nói một cách khô khan trong khi vẫn đứng.
- Ông ấy đã tự đến hồi sáng rồi – Amador nói, chờ xem Martin giải thích mục đích của chàng như thế nào.
- Ngài Ensina giao cho tôi đàm phán riêng với anh không cần người chứng kiến.
- Ở đây không có ai quấy rầy chúng ta cả.
- Ngài Ensina nói rằng chưa thoả thuận được với bà Bernarda.
- Có gì ngạc nhiên đâu chứ? Anh biết mẹ tôi đấy, bà là một phụ nữ cổ lỗ.
- Ngài Damasso cho rằng thoả thuận với anh sẽ dễ dàng hơn, mặc dù anh hầu như chưa nói chuyện với ngài.
- Vâng, dàn xếp với mẹ tôi chẳng dễ gì, hơi một tí là bà bùng lên như một thùng thuốc súng ấy.
- Chính tôi cũng nghĩ thế. với anh chúng ta sẽ nhanh chóng đi đến thoả thuận xem làm thế nào để chấm dứt sực việc rủi ro mà Agustin đã dính vào.
- Thoả thuận về cái gì?
- Ngài Damasso đã báo trước cho anh những hậu quả xấu sẽ xảy ra với gia đình anh nếu như sự việc phải đưa ra toà. Anh không khi nào chứng minh được tính hợp pháp của hôn lễ mà ngai Ensina lại chứng minh một cách dễ dàng rằng các anh đã sử dụng vũ lực để ép buộc và vì thế cần phải chịu hình phạt một cách nghiêm khắc. Còn nếu như anh tự chấp thuận thừa nhận sự bất hợp pháp của hôn lễ và khẳng định điều đó bằng văn bản để bằng cách đó giải thoát gia đình Agustin khỏi nỗi lo âu vô ích thì ngài Damasso đồng ý hoà giải, thậm chí còn đền bù một số tiền nhất định nữa. Đó là vì ngài không phủ nhận lỗi của con trai cho dù hiểu rằng sự việc xảy ra do một gian kế.
Amador chìm đắm trong suy nghĩ.

- Nếu anh có một người chị - hắn nói sau một hồi im lặng – và một kẻ nào đó tìm cách…chẳng hạn như…quyến rũ chị ấy, mà anh cũng biết sự việc rồi đấy. Chẳng lẽ anh không muốn trừng trị kẻ kia thật nghiêm khắc hay sao?
- Tất nhiên rồi.
- Chính tôi đã đối xử với Agustin như thế mà thôi.
- Tất cả chuyện đó đều được, song chỉ có điều là anh đã đi quá xa.
- Giờ thì anh ta sẽ chừa cái thói ấy.
- Chúng tôi ngay từ giờ phút này sẽ thu xếp ổn thoả sự việc bực mình đó – Martin nói, tay rút tờ chi phiếu ra khỏi túi – Anh hãy xem tờ giấy này đi.
- Giấy gì thế? – Amador hỏi, mắt dán vào tờ chi phiếu.
- Hôm qua anh đòi Agustin đưa một nghìn peso. Cha anh ấy đề nghị anh đổi lấy bức thư.
- Bức thư nào? Tôi viết điều gì?
- Viết cái điều anh vừa mới kể cho tôi, anh đã nghĩ cách trừng trị Agustin và dựng lên màn kịch hôn lễ giả mạo ra sao.

Vừa nghe thấy mấy tiếng "hôn lễ giả mạo" mà Martin dùng để thăm dò, Amador nghĩ ngay rằng đã đến lúc phải quyết định. Tờ chi phiếu giá một nghìn peso hấp dẫn hắn như viên nam châm, hắn mau chóng xác định rằng không thể đòi hỏi nhiều hơn mà nếu cứ khăng khăng ngoan cố nữa không khéo lại chuốc lấy những phiền toái liên quan đến tố tụng cũng nên.
- Thôi được – hắn nhếcn mép mỉm cười – anh đọc bức thư cho tôi viết.

Rivas đọc mấy câu nói lên rằng Amador đã dùng trò man trá với ý muốn trừng trị Agustin. Rồi chàng hỏi:
- Ai đã giúp anh trong việc này?
- Một người bạn nữa của tôi.

Theo yêu cầu của Rivas, Amador nói rõ tên và nghê nghiệp của kẻ đã tham dự vào việc tổ chức hôn lễ giả mạo.
- Anh hứa với tôi là bạn tôi sẽ không bị đưa ra toà chứ? – Amador hỏi khi hắn đã nói tên người giữ kho đồ thánh.
- Tôi xin hứa danh dự. Bức thư của anh chỉ cần thiết cho sự yên tâm của ngài Ensina và gia đình ông ấy, nó sẽ không gây hậu quả tệ hại nào cho bất cứ ai, kể cả anh. Mà nếu có ai đọc bức thư này thì cũng thấy rằng anh chỉ đơn thuần dạy cho chàng trai một bài học khi giở trò xâu xa mà thôi.

Amador ký bức thư và vồ lấy tờ chi phiếu mà hắn đã hau háu nhìn từ lâu.
"Nói gì thì nói – hắn nghĩ khi giấu kỹ tờ chi phiếu, mọi chuyện kết thúc cũng không đến nỗi tồi, và ta kiếm được tiền chẳng khó khăn gì lắm"
còn Martin đã vội vã quay về nhà ngài Ensina, lòng tràn trề vui sướng ,

chàng hy vọng rằng kết quả mỹ mãn của công việc chàng được phó thác sẽ nâng cao chàng trong mắt Leonor.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 35

Amador cât giấu tờ giấy đã biến hắn thành chủ nhân của một nghìn peso với vẻ sùng kính của một kẻ cực kỳ ngoan đạo cất giấu thánh vật thiêng liêng. Sau đó hắn đi đến phòng Adelaida.

- Thôi mọi chuyện ổn rồi! – hắn thốt lên và kể lại câu chuyện cho chị gái nghe, song hắn lờ đi không đả động đến tờ chi phiếu đang nằm trong túi. Số tiền một nghìn peso đối với con trai bà Bernarda là cả một tài sản. Nhưng sự dễ dàng khi kiếm món tiền ấy đốt cháy lòng tham của Amador và hắn bực tức nói:

- Nếu chúng ta không bị phản thì bọn nhà giàu ấy đừng hòng cất giọng hát! Em cảm thấy Edelmira đã kể hết cho Martin nghe.

Adelaida im lặng. Người phụ nữ trẻ tuổi thấy hài lòng vì trò xấu xa mà nàng tham dự rồi mau chóng hối tiếc đã kết thúc không gây ầm ĩ, chính vì thế mà nàng hoàn toàn không lưu tâm đến những giả thuyết của Amador, kẻ trong chuyện này chỉ thấy có mỗi cơ hội để kiếm chác.

- Dĩ nhiên ở đây có bàn tay của đồ ngốc Edelmira – Amado khẳng định – Em sẽ còn tính sổ với chị ấy.

- Tốt hơn hết là cậu nên nghĩ đến việc kể lại cho mẹ nghe ra sao – Adelaida nhắc nhở.

- Cần phải chờ vài ngày. Chúng ta sẽ nói với mẹ sau ngày lễ kẻo không thì gặp lúc giận dữ chúng ta sẽ lãnh đủ.

Amador và Adelaida đồng ý với nhau như sau, họ dự định vui chơi trong mấy ngày lễ dân tộc vì sợ làm hỏng mọi chuyện. Họ hiểu quá rõ tính khí dữ dội của bà Bernarda và có lý khi cho rằng tin này sẽ làm cho bà nổi giận, mà lúc ấy thì hết cả vui chơi! Đặc biệt lo sợ chuyện đó là Amador, hắn ao ước được tiêu xài thoả thích món tiền trong túi.

- tất nhiên là mẹ sẽ chửi rủa em ra trò – Amador nói – nhưng đấy mới chỉ là nửa tai hoạ. Chị không thoát thân dễ như thế đâu, mẹ sẽ giam chị ở nhà cả tuần lễ không cho chị đi đâu hết.

Ý của cái lý lẽ ấy chỉ có thể hiểu được đối với những ai biết rõ rằng toàn thể dân chúng thủ đô nóng lòng và phấn khởi đến đâu khi chờ đợi ngày lễ mừng độc lập. không được tham dự vào ngày hội trọng thể này - vì ai cũng cho rằng mình không chỉ đơn thuần vui chơi mà chính xác là tham dự ngày hội – đó là sự trừng phạt khủng khiếp đối với mỗi người Chilê trẻ tuổi. đặc biệt là người sống ở Santiago, nơi ngày kỷ niệm độc lập hàng năm được tổ chức vô

cùng long trọng và torng ngày ấy dân chúng từ khắp các nơi, thành phố, làng mạc lân cận đổ về.
Nhưng trong số những nhân vật hiện hữu của thiên truyện này có một người nghĩ tới việc cái ngày vĩ đại kia sắp đến gần rất ít so với việc làm sao để hoàn tất một thương vụ đã chiếm hết tâm trí mình. Đó là ông Fidel Elias. Quyết định chấp nhận lời đề nghị của ông Pedro San Louis do Simon Arenal chuyển đến, ngài Elias tính toán thiệt hơn cho rằng tốt hơn hết sẽ không nhờ giúp đỡ của trung gian nữa mà tự tới thăm ông cậu Raphael. Sau cuộc chuyện trò cởi mở, cha của Matilda không muốn trì hoãn công việc lâu thêm nên tỏ lời đồng ý cho con gái làm phép cưới với Raphael vào đúng cái ngày ký kết giao kèo mới về lĩnh canh trang trại "El Roble".
- Tôi nghĩ ông sẽ cho là hoàn toàn tự nhiên nếu cháu tôi lại tiếp tục đến thăm nhà ông – ông Pedro nói.
- Mà làm sao khác được? Bởi vì dĩ nhiên ông cũng hiểu rằng chỉ do nghe theo lời khuyên của người khác mà tôi đã chối bỏ niềm vui được đón tiếp cháu ông. Cứ bảo cậu ấy khỏi ngờ vực, một cuộc đón tiếp nồng nhiệt nhất sẽ đón cậu ấy tại nhà tôi – ông Fidel đáp.
- Mấy ngày nữa tôi sẽ đến thăm đáp lễ ông – ông Pedro kết luận – và Raphael sẽ cùng đi với tôi.
Đúng vào giờ phút số phận của Raphael được định đoạt, Agustin sốt ruột mong Rivas trở về.
Leonor vào nói chuyện với anh trai về việc cưới xin đen đủi vẫn còn là cội nguồn của mối lo lắng chung cho cả nhà. Đã lấy lại được phần lớn tính huyên thuyên cố hữu, Agustin kể lại mọi chi tiết cuộc phiêu lưu của mình cho em gái nghe.
- Hình như ở đó còn có một cô em gái nữa phải không? Cô ta thế nào? – Leonor dò hỏi.
- Rất đẹp.
- Em nhớ anh đã nói là một trong các cô gái thích Martin.
- Đúng, chính là cô Edelmira đấy! – Agustin thốt lên vô tình. Leonor rơi vào tâm trạng trầm tư.
- Martin đây rồi! – Agustin reo lên mừng rỡ khi nhận ra Rivas đang đi qua sân để vào văn phòng ông Damasso.
Agustin gọi và chàng trai bước vào phòng.
Hai anh em cùng hỏi một lượt;
- Thế nào? Kết quả ra sao?
- Tất cả đều tuyệt! – Martin đáp – Tôi nhận ở hắn một bức thư và từ nay khỏi lo lắng gì nữa.
Vừa nói chàng vừa đưa cho Leonor bức thư của Amador.
- Tôi có được phép đọc nó không thế? – cô gái hơi mỉm cười nhạo báng

– Cái này có bí mật không? Em hỏi là vì – nàng nói thêm và nhìn anh trai – ngài Rivas giữ bí mật với em tất cả mọi chuyện.
- Đọc đi, đọc mau lên em gái – Agustin van nài – anh cháy cả ruột gan đây này, ma chère.
- Hình như anh ấy lại nói tiếng Pháp – Leonor bật cười.
- Có gì mà ngạc nhiên hả? Cái tin do Martin mang về đem lại một niềm vui sướng chưa từng thấy cho anh kia mà. Anh mừng quá! – chàng công tử hét lên và ôm lấy em gái.
Leonor bắt đầu đọc to bức thư, còn Agustin gần như cắt ngang mỗi câu bằng những từ cảm thán:
- Tuyệt vời! Hay lắm!
- Anh đoan chắc với em hắn là một kẻ thô lỗ - đọc xong thư cô gái nói – vậy mà bức thư viết hoàn toàn không tồi.
- Chính anh cũng ngạc nhiên, em gái ạ - Agustin thốt lên – bởi vì Amador là kẻ vô học hoàn toàn.
- Thế nghĩa là hắn đã được đọc cho viết bức thư này – Leonor nhận xét, sau đó nhìn lên Martin, nàng láu lỉnh nói thêm – có thể bà chị Edelmira đã giúp hắn chăng?
- Ha! Ha! Ha! – Agustin cười vang với tâm trạng sảng khoái do bức thư mang lại – việc này có sự tham gia của chính Edelmira hoặc của một người bạn nào đó của nàng. Phải thế không, Martin?
- Amador viết trước mặt tôi – Rivas đáp, mặt đỏ lừ.
- Nhưng vấn đề không phải ở chỗ đó – Agustin cắt lời – Điều chủ yếu là tôi lại trở thành garcon – kẻ độc thân.
- Anh nói tiếng Pháp thật hoàn hảo! – Leonor mỉm cười.
Leonor đem bức thư đến chỗ cha, ông Damasso đang trò chuyện với bà vợ luôn dán mắt vào Diamela đang nhào lộn trên tấm thảm lông. Ngài Ensina lắng nghe con gái đọc thư và gương mặt ngài sáng lên sau mỗi câu, hệt như cánh đồng cỏ đang yên ngủ từ từ sống dậy dưới tia nắng bình minh buổi sớm mai.
Còn bà Engracia tình cảm dạt dào ôm chặt lấy Diamela trong tay và lại bắt đầu âu yếm con chó đáng thương.
- Ba ạ, con cảm thấy bức thư này do Martin đọc cho hắn viết – Leonor nhận xét – Ba có thấy nàng được viết rất hay không?
- Con nói đúng. Cô Francisca, người không thể sống thiếu sách, luôn khẳng định văn phong chính là con người và không phải là không có lý do đâu! Những lời lẽ này ba không nhớ là của ai nhưng chỉ biết tên ông ấy phía cuối có chữ "on" [1]Mà thôi, mặc ông ấy! Nhờ có Martin, mọi chuyện sẽ đều ổn thoả. Chàng trai này đúng là vô giá. Con nghe đây, Leonor, con phải làm thế nào để cậu ấy nhận món quà gì đó. Cậu ấy dứt khoát không chịu nhận

thứ gì do ba đưa đâu.
- Để rồi xem, - cô gái trả lời – thuyết phục chàng ta không dễ chút nào.
Ông Damasso bảo người hầu gọi Agustin và nghiêm khắc quở mắng con trai về sự bộp chộp không thể tha thứ.
- Ba cần hiểu cho con, thưa ba – chàng ta ngượng nghịu – khi còn trẻ mà không vui chơi thì còn khi nào nữa?
- Đúng là như thế, nhưng vui chơi có thể bằng nhiều cách kia mà – ông Damasso bác lại với vẻ quan trọng khôi hài như một kịch sĩ đóng vai người cha trong gia đình – tốt hơn cả - ông thì thầm vào tai vợ - phải nghiêm túc nghĩ đến việc cưới vợ cho thằng lêu lổng này, đề nghị của chú Fidel không còn gì hợp thời hơn.
Quý bà khả kính ra sức ghì Diamela vào ngực, dường như muốn bày tỏ tình cảm của người mẹ dịu hiền khi phó thác con trai cho quyền năng của Gimene.
Buổi tối, Martin uổng công tìm kiếm cơ hội chuyện trò cùng với Leonor lúc ấy đang ngồi sau dương cầm. Suốt thời gian sau này những buổi chuyện trò như thế đối với chàng đồng thời là niềm khoái lạc vừa là nỗi thống khổ, sogn cô gái không hề gọi chàng mà cứ lặng lẽ chơi đàn. Còn Emilio Mendosa thì giở các trang nhạc.
Cuối cùng thì Agustin đến ngồi cạnh Martin và nói nhỏ với em gái vừa rời khỏi cây đàn:
- Hãy làm cho Martin vui lên giúp anh với. kẻo anh ấy hoàn toàn rơi vào sầu não rồi đây này.
- Còn phải nói – Leonor thốt lên – Chắc anh ấy đau khổ vì khó thực hiện được lời hứa hấp tấp của mình.
- Lời hứa nào thê, thưa tiểu thư? – Rivas hỏi.
- Không thăm viếng ngôi nhà các cô nương Molina nữa – Leonor ngạo mạn nói, nhấn mạnh hai tiếng "cô nương".
- Tôi tự hứa với chính mình và không phải xin phép bất cứ ai để từ bỏ lời hứa đó.
- Thôi được, anh khỏi phải nói! Ở đây anh là người giữ vững nguyên tắc mà – cô gái cãi lại.
- Nguyên tắc gì thế hả? – Agustin chen lời – Tôi cũng muốn biết bởi lẽ tôi quan tâm đến tất cả những gì có liên quan đến anh bạn Martin của tôi.
- Thí dụ không bao giờ say mê ai! – Leonor thốt lên.
- Thật thế sao, anh bạn? – chàng công tử sửng sốt kêu lên
- Thế mà một trong các công nương Molina thật không may, lại làm lung lay quyết tâm của ngài Rivas – Leonor giễu cợt nói trước khi Martin kịp trả lời câu hỏi của Agustin.
Sau đoạn độc thoại đó, cô gái quay đi đến chỗ bà Engracia.

"Cô ta thật tàn nhẫn!" Martin ngán ngẩm nghĩ và đi ra khỏi phòng khách.
Đúng tối hôm ấy Raphael lên đường đến thăm gia đình ngài Elias cùng với ông cậu của mình là Pedro San Louis.
Đôi tình nhân đã nhiều ngày chưa được gặp nhau nên trò chuyện mãi không biết chán. Ông Fidel mỗi lúc một trở nên niềm nở hơn vì càng tin chắc rằng việc gia hạn lĩnh canh "El Roble" sẽ mang lại cho ông nguồn lợi khổng lồ, còn bà Francisca cuối cùng đã buông thả hoàn toàn cho những tình cảm lãng mạn nhờ đọc cuốn sách của George Sander mà có và đàm luận với Raphael về những vấn đề cao siêu.

- Trong một xã hội văn minh – bà mở đầu bằng cách nói theo những quan niệm của văn sĩ mà bà yêu thích – người phụ nữ vẫn cứ là một kẻ nô lệ như thời kỳ đa thần giáo. Bởi vì giống như đoá hoa được hồi sinh dưới ánh mặt trời, trái tim phụ nữ cũng bừng sống dưới những tia sáng của tình yêu – bà Francisca tiếp tục nói mỗi lúc một sôi nổi thêm – Còn đàn ông thì luôn lạm dụng sức mạnh của mình để tước đoạt tự do của chúng tôi! Riêng anh chắc là hiểu tôi vì lòng thuỷ chung của anh chứng tỏ Chúa trời đã phú cho anh một tâm hồn cao thượng, không giống với những kẻ hám lợi nhẫn tâm mà chúng tôi gặp phải khắp nơi.

Giương hết buồm khơi trong đại dương của mộng tưởng và tình yêu siêu phàm, Raphael San Louis lắng nghe với vẻ đồng cảm và đáp lại bà Francisca cũng bằng tình cảm lãng mạn như thế.
Trong khi đó ở góc bên kia của phòng khách ông Pedro San Louis nói với ngài Elias:

- Có lẽ chúng ta không thể ký hôn ước sớm hơn trước một tháng nữa. Trong thế giới này chúng tôi sẽ củng cố thêm địa vị cho Raphael, nó sẽ quản lý một trang trại khác cùng với con trai tôi.

Như vậy là đã quyết, đám cưới sẽ được tiên hành vào giữa tháng mười. Biết được việc ấy, đôi tình nhân sung sướng quên hết mọi thứ trên đời, họ âu yếm nhìn vào mắt nhau và say đắm nguyện ước chung thuỷ cho đến hết kiếp.
Cuối cùng những người khách ra về và bà Francisca như vẫn thường xảy ra với bà, rơi tõm từ trên mây xuống đất, bà phải nghe hết mọi chi tiết về những công việc mà ông chồng dự định sẽ làm ở trang trại "El Roble", nơi ông sẽ tiếp tục quản lý thêm chín năm nữa. thật tội nghiệp cho bà, một môn đồ cuồng nhiệt của những tư tưởng cao siêu của George Sander, lại phải chuyển từ việc luận bàn về giải phóng phụ nữ sang những tính toán tẻ ngắt xem một mảnh đất nào đó đem lại bao nhiêu phanec ngũ cốc. Cố nén để không ngáp dài, bà Francisca cắt ngang những tính toán chán phè của ông chồng và sau khi khuyên ông ngay hôm sau nên đến thăm anh trai, bà cùng con gái đi ra.

Sáng hôm sau ông Fidel đến nhà ngài Ensina vào lúc cả nhà vừa ăn điểm tâm.

- Chào chú, cháu rất vui mừng được gặp chú! – Agustin niềm nở chào hỏi ông Fidel.

Nhưng ông quay qua với ông anh vợ và nói linh tinh chuyện nọ chuyện kia, ông thận trọng thông báo mục đích cuộc viếng thăm của mình, điều làm ông Damasso thực lòng buồn phiền vì ông cương quyết mau chóng cưới vợ cho con trai.

Chú thích:

[1] Ý muốn nói đến Biuphon George Louis Lekler (1707 – 1788) nhà vạn vật học nổi tiếng người Pháp

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 36

Thế là cuối cùng những ngày hội bấy lâu mong đợi cũng đã đến! Các ngôi nhà sáng rỡ màu vôi mới, các cánh cổng phấp phới cờ bay, còn từ lâu dàiIdalgo vang vọng những loạt súng chào mừng. Các công dân lương thiện vận những bộ lễ phục cận vệ quốc gia và trái tim họ rộn rã đập nhịp trong ý tưởng về sự chiêm ngưỡng đầy thích thú của các cô gái thủ đô yêu kiều khi nhìn theo họ, còn về phần mình, các nàng tha hồ dương vây khoe dáng, chưng diện quần áo mới. Các nhà ái quốc nhiệt thành cân nhắc cẩn thận những lời tung hô dành cho bữa tiệc buổi tối trên các đường phố rộn lên âm điệu nhạc quốc ca. Tóm lại, Santiago bừng tỉnh khỏi giấc ngủ say lịm thường lệ để sẵn sàng chào đón một cách hoan hỉ và ầm ĩ ngày lễ kỷ niệm độc lập của đất nước.

Dù sao thì ngày mười bảy và mười tám mới chỉ là phần mở đầu của cái ngày mười chín tháng chín vinh quang. Dân chúng Santiago cực kỳ phấn khích và say mê quên mình trong vui chơi và sung sướng chẳng khác nào họ muốn tiêu khiển no nê đến tận cổ rồi sau đó quanh năm hồi tưởng lại cại ngày hội có một không hai này. Thật vậy, những loạt súng chào mừng buổi sáng mai, cùng bản quốc ca dho học sinh một học xá nào đó đồng ca, những đám đông hiếu kỳ từ tỉnh lẻ kéo về thủ đô lúc sáng tinh mơ ngày mười tám tháng chín để không bỏ lỡ điều thú vị nào, rồi cuộc diễu binh trên quảng trường trung tâm thành phố, lễ cúng tế trọng thể trong nhà thờ lớn và cảnh dạo chơi ở Alameda, tràng pháo hoa rực rỡ và những buổi nhạc kịch sang trọng – tất cả chỉ là những sứ giả truyền tin cho một ngày hội vĩ đại, ngày toàn thể dân chúng dạo chơi ở Pampilia – mười chín tháng chín.

Trong ngày hôm đó thủ đô của Chilê không có điểm gì gợi nhớ một cô gái xứng đáng của những bậc trượng phu hà khắc đã sinh ra mình. Không còn dấu vết nào của một nghi thức cầu kỳ kiểu Tây Ban Nha đặc trưng cho nó suốt quanh năm. Ngày mười chín tháng chín toàn thành phố cứ như phát điên, nó hoàn toàn chịu áp lực của những cuộc dạo chơi ồn ào và những trò tiêu khiển mộc mạc, nó cười đùa ầm ĩ và nhảy cỡn lên phô trương mình trong những lễ phục, hát vang những bài ca thưở chiến tranh, nó lao nhanh trên những cỗ xe trang hoàng sặc sỡ, bật bông trên ghi ta và say sưa giải khát bằng thức uống ê hề. Những phong tục cổ truyền và kiểu cách tân thời va vào nhau trên mỗi bước chân, song vào cái ngày long trọng như thế thì mọi người sống trong tinh thần hoà thuận, chịu dựng lẫn nhau và cùng hát quốc

ca vì vinh quang của tổ quốc và tự do.
Việc mô tả tỉ mỉ những lễ tiết tháng chín có lẽ sẽ làm cho bạn đọc quá mệt nhọc, hơn nữa đối với dân chúng Santiago cũng không có gì mới mẻ ở đó cả. Còn về phần của những người dân tỉnh lẻ thì họ biết về việc hội hè này qua lời kể của khách viễn du, mà chính bản thân họ khi ở làng quê mình cũng cố gắng để không lạc hậu trong sự ăn chơi so với thủ đô. Chính vì thế chúng tôi tự chối bỏ niềm khoái cảm được kể lể mọi điều từ đầu chí cuối để quay về với những nhân vật của thiên tiểu thuyết.
Sáng sớm ngày mười tám tháng chín, những hoả tiễn đủ các màu bay lên báo hiệu cuộc bắn pháo hoa tuyệt đẹp bắt đầu. Đám đông hàng vạn người tụ tập tại quảng trường trung tâm reo hò vui sướng chào đón những quả cầu sáng chói vụt bay lên cao rồi toả ra muôn vàn tia lửa giữa trời. Quang cảnh mỹ lệ ấy làm bật từ lồng ngực đám dân chúng có chủ quyền tiếng la hét thán phục hồn nhiên.
Trong một đám người đang tụ tập ở quảng trường có gia đình bà Bernarda và một số bạn hữu gần gũi với bà. Tất cả họ sôi nổi thảo luận về phẩm chất của các hoả tiễn bay vụt lên trời và chào hỏi những người quen biết đi ngang qua.
Amador kính cẩn đỡ tay bà mẹ, còn một người bạn của gia đình thì đỡ tay Adelaiđa, Edelmira miễn cưỡng khoác tay Ricardo Kastanios và chàng ta lợi dụng thời cơ thuận tiện để thầm thì vào tai cô gái những lời thề ước của một mối tình chung thuỷ.
Đúng lúc đó trên quảng trường xuất hiện một nhóm khác bao gồm hai gia đình các ngai Ensina và Elias. Leonor nảy ra ý định xem pháo hoa nên mọi người đành phải tháp tùng nàng. Bà Engracia cùng ông chồng chậm rãi bước, phía sau họ một chút là người hầu ôm theo con chó Diamela trên tay. Đàng trước, Matilda và Raphael tay khoác tay mải âu yếm chuyện trò. Leonor và Agustin bàn tán đủ chuyện tầm phào, còn bà Francisca dựa vào cánh tay Martin, cố thu hút chàng trai luận bàn vê tình yêu siêu nhiên.
Vốn lúc nào cũng ra sức để trở thành trung tâm của sự chú ý, Agustin đột nhiên lớn tiếng kể về những chuyện bắn pháo hoa ở Paris. Đúng lúc đó cả hội đã đến chỗ bà Bernarda cùng các con đang đứng với bạn bè.
- Ồ, ở Paris pháo hoa là một quang cảnh mê ly thật sự! – Agustin thốt lên đúng vào cái khoảnh khắc trên bầu trời có bốn hoả tiễn sáng loà đồng loạt bay lên.
- Ồ! Chà! – những tiếng reo thích thú vang lên trong đám đông.
- Trời ơi! Đó đâu phải là hoả tiễn đơn thuần, đó là "bà dằn". phải che cho Diamela đi! – bà Engracia kêu thất thanh khi nhìn thấy muôn vàn tia lửa của hoả tiễn tung toé ngay trên đầu họ.
Nhận thấy chiếc hoả tiễn bay nhanh vùn vụt làm đám nhà giàu ăn diện cuống

quýt cả lên, đám đông khoái trá cực độ vỗ tay ầm ĩ.
- Giá mà có dịp nhìn pháo hoa nhân tạo ở Paris thì họ phải vỗ đau rát cả tay mất – Agustin nhận xét – đấy mới thật là quang cảnh đáng nhớ mãi.
- Tôi van đấy, ta đi khỏi đây thôi – bà Engracia vẫn không thể bình tâm vì lo sợ cho Diamela, thốt lên – Tội nghiệp quá! – bà nói thêm, hai tay đỡ lấy con chó – nó run hết cả người như chú chim non.
Trong khi đó bà Francisca đã vững bước trên đà tâm tình đầy lãng mạn.
- Không ở đâu tôi cảm thấy cô đơn như ở giữa một đám đông ồn ào giống ong vỡ tổ - bà nói với Rivas – Những trò vui kiểu này thật là dung tục đối với ai sống trong thế giới của những tư tưởng và tình cảm cao siêu.
Khoảnh khắc ấy trên đầu họ có một số hoả tiễn bùng toả những tia lửa và điều đó giải thoát cho Martin khỏi nghĩa vụ phải hưởng ứng câu chuyện của bà Francisca.
- Ở đây không khéo gặp hoạ! – bà Engracia lầu bầu lo ngại, lấy áo choàng che cho Diamela.
Để làm yên lòng quý bà quá âu lo, cả hội chuyển đến một vị trí an toàn hơn. Khi họ đi ngang qua chỗ bà Bernarda, bà ta hỏi con trai:
- Raphael dẫn cô nào đi thế kia?
- Con gái ông Fidel Elias – Amador trả lời.
- Úi chà, trông kiêu hãnh quá, thậm chí không thèm gật đầu chào nữa – bà mệnh phụ khả kính tỏ ra bực tức.
Vừa nhận ra Raphael đi cạnh Matilda, Adelaida tái nhợt như gà bị cắt tiết. Nàng biết tường tận tấn bi kịch tình yêu của San Louis và hiểu rõ ý nghĩa của sự việc đang diễn ra trước mắt.
- Em nhìn kìa – Agustin nói thầm với em gái và đưa mắt chỉ Adelaida – họ định bắt anh cưới cô kia đấy.
- Thế còn cô nữa đâu? Cô em ấy? – Leonor hỏi.
- Cùng đi đấy thôi.
- Đó là cô yêu Martin phải không?
- Chính nàng.
- Một cô gái xinh đẹp – Leonor nhận xét.
Khi cùng bà mệnh phụ đi ngang gia đình Molina, Martin khẽ nghiêng mình chào, Edelmira cố nén thở dài đáp lại.
- Nếu tôi mà biết cô yêu thằng nhóc ấy – viên sĩ quan hung dữ thì thầm – nó sẽ khốn khổ, tôi sẽ trả thù thật tàn nhẫn.
- Agustin thậm chí không ngó về phía chúng ta! – bà Bernarda tức giận – cái thằng người Pháp ấy giả bộ ngây thơ!
Giây phút đó có vô số hoả tiễn bay vụt lên trời và chúng thu hút toàn bộ tâm trí của bà mẹ đáng kính. Cảnh tượng thần tiên cổ truyền này kết thúc cuộc bắn pháo hoa. Đối với những nhân vật của chúng ta, không còn sự kiện nào

xảy ra thêm nữa và họ ôn hoà giải tán ai về nhà người nấy.
Bà Bernarda không làm sao bình tâm được, bà bực mình vì thái độ lạnh nhạt, thậm chí khinh miệt của Agustin đối với gia đình bà.
- Nếu sao này nó còn cư xử kiểu đó – bà cằn nhằn – tôi sẽ loan báo khắp thành phố là nó đã cưới con gái của tôi. Cứ để nó khi ấy tự trách mình.
Amador hết sức trấn an bà mẹ đang quá giận bằng cách hứa chắc rằng sẽ dàn xếp mọi chuyện ngay sau những ngày lễ.
Tối hôm đó Martin được chứng kiến thành công hiếm thấy của Leonor trong nhà hát. Bao nhiêu ống kính ống nhòm đều hướng hết về phía lô nơi cô gái ngồi. Sắc đẹp lạ thường của nàng được trang phục thanh lịch làm nổi bật thêm đã lôi cuốn sự chú ý của tất cả công chúng. Những tiếng trầm trồ thán phục của các khán giả bên cạnh gieo vào tâm hồn Rivas một nỗi buồn dịu ngọt. Trong tiếng nhạc và tiếng thầm thì của công chúng, chàng nghe vọng đến một giọng nói thân tình phát ra từ niềm hy vọng thầm kín, và giọng nói ấy đem lại cho chàng hạnh phúc, nó tiên đoán rằng vào một ngày tươi đẹp nào đó cô gái kiều diễm được thiên nhiên ban ơn hào phóng kia sẽ yêu chàng. Song niềm hy vọng mơ hồ này giống như những ảo ảnh thần tiên vẫn thường hiện ra trước mắt một kẻ lữ hành trên sa mạc hoang vu. Chàng trai chưa kịp hình dung mọi điều sẽ diễn biến ra sao thì những giấc mộng vàng đã vội tan ra như mây khói và chàng lại cảm nhận được cái khoảng cách ngăn chàng với Leonor. Chính vì thế chàng trai tội nghiệp mong mỏi quên lãng thực tại để được tiếp tục chìm đắm trong những giấc mơ mờ ảo về tương lai xa vời.
Khi đã tận hưởng thoả thuê thành công rực rỡ của mình, Leonor lại nhớ tới Martin. Lòng tự ái của nàng bị phỉnh phờ bởi ý nghĩ cho rằng trong lúc được tất cả mọi người thán phục, nàng vẫn nghĩ tới một chàng trai nghèo không ai biết đến, mà nếu được nàng yêu, sẽ lập tức trở thành đối tượng ganh ghét của mọi trang công tử nước hoa sực nức và áo quần sang trọng đang có mặt trong nhà hát. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi ý nghĩ như thế lại nảy sinh trong đầu một người đẹp có tính khí bốc đồng và đỏng đảnh. Bị tác động bởi tâm trạng mới mẻ ấy, Leonor quay ra ngó tìm Martin và chẳng mấy chốc đã nhận ra chàng ngồi ở tầng dưới cùng. Chàng trai đáp lại bằng một ánh mắt cháy bỏng đến mức nàng nóng bừng cả mặt. Như chúng tôi đã nói, nỗi xao xuyến tâm hồn đôi lúc vẫn mách bảo cho cô gái là trong trái tim nàng ẩn chứa tình yêu, và điều đó là một thử thách nặng nề đối với lòng kiêu hãnh của nàng. Bởi vậy, bắt gặp ánh mắt nồng nàn của Rivas, người đẹp kênh kiệu gật dầu và nhìn khắp gian phòng với vẻ trịch thượng, dường như thách thức toàn thể cái xã hội đầy quyền uy mà nàng coi khinh mọi lời chỉ trích. Nàng vẫn cứ tưởng tượng mình là bà chủ toàn quyền của trái tim và nghĩ rằng mình có thể làm cho Martin thành người sung sướng nhất trong số tất

cả công chúng hiện có mặt ở đây mà không hề nhớ rằng ý nghĩ ấy đã minh chứng cho việc nó cướp đoạt mất tính tự chủ khét tiếng của nàng.
Giờ giải lao đầu tiên đã hết nhưng trong tâm hồn Leonor vẫn tiếp diễn cuộc đấu tranh giữa lòng kiêu hãnh và tình yêu dù rằng nàng không thể ngờ đến nó. Còn đến lúc hết hồi thứ hai và tấm màn sân khấu buông xuống, cô gái lại đưa mắt tìm Martin rồi ra hiệu cho chàng lên khoang lô gặp nàng. Chàng trai không đòi hỏi phải mời thêm lần nữa.
Leonor đổi chỗ ngồi lùi vào phía trong, nàng mời Martin ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.
- Tôi cảm thấy – nàng mở đầu – tối nay anh không vui lắm.
- Vì sao cô lại nghĩ thế, thưa tiểu thư? – chàng trai hỏi lại.
- Trông anh rất trầm tư. Và anh có biết tôi chợt nghĩ gì không?
- Tiếc là tôi không đoán được.
- Tôi nghĩ rằng anh hối tiếc về lời hứa mà anh đã vội vã nói với tôi mấy hôm trước.
- Tôi không hiểu cô nói về lời hứa nào.
- Không bao giờ đến thăm nhà các công nương Molina nữa.
- Tôi rất tiếc là phải phản đối cô – Martin đáp cũng bằng cái giọng đùa cợt như Leonor – Xin cam đoan với cô là tôi thậm chí không một lần nào còn nhớ tới lời hứa đó. Mà bằng chứng rõ ràng nhất là tôi đã thực hiện nó hoàn toàn chẳng khó khăn gì đó thôi.
- Hôm nay tôi có nhìn thấy cô gái đó ở quảng trường. Cô ta thật xinh đẹp. Anh có thị hiếu rất tốt.
- Chỉ có mình cô có đủ khả năng ngợi khen sắc đẹp của một cô gái khác chân tình như thế! – Rivas thốt lên.
- Tại sao vậy? – Leonor hỏi , không kịp hiểu ngay ý nghĩa của lời chàng nói.
- Tại vì chỉ có người phụ nữ nào tự nhận thức được ưu thế của chính mình mới có thể công nhận sắc đẹp của người phụ nữ khác.
- Tôi thấy anh đã học được cách tán tỉnh rồi đó – Leonor nhận xét một cách khô khan.
Niềm kiêu hãnh lại thức dậy trong nàng và nàng không thể thoả hiệp với việc Martin, dù phút giây, quên mất vị trí của một kẻ ái mộ nhút nhát và lễ độ. Rồi ném ánh mắt kiêu kỳ lên Rivas, cô gái hỏi một cách kẻ cả:
- Phải chăng anh định coi tôi là đối thủ của cô bạn mới?
Trái tim Martin thắt lại đau xót, một lần nữa chàng chợt nghĩ rằng đàng sau lớp vỏ bọc tuyệt mỹ kia ẩn chứa một tâm hồn tàn nhẫn và luôn nhạo báng.
- Tôi không hề nghĩ đến việc đó – chàng buồn bã đáp nhưng vẫn giữ vẻ đường hoàng – Vâng, đáng tiếc là cô đã hiểu những lời của tôi như vậy.
Từ tầng thượng nơi gia đình Molina ngồi, Edelmira đã trông thấy Martin đi

vào khoang lô và ngồi bên Leonor.
- Chắc rằng Rivas say mê tiểu thư kia – viên sĩ quan cảnh binh bình luận trong lúc bám riết Edelmira.
Nàng chỉ thở dài nặng nề và nghĩ lần này kẻ ái mộ hay ghen của mình đã nói đúng.
Trong lúc đó bà Bernarda thấy cần phải khích lệ cô con gái lớn:
- Đừng chán nản, Adelaida! Ngày này sang năm con sẽ ngồi trong khoang lô với chàng người Pháp.
Nghe câu trả lời buồn rầu của Martin, Leonor trở nên ưu tư. Một lúc sau chàng trai đứng dậy cáo lui.
"Mình đã quá khe khắt với chàng" – Leonor nhủ thầm khi nhìn theo Martin. Và nàng định bụng sau khi ở nhà hát về, vào bữa trà tối sẽ làm dịu bớt ấn tượng mà những lời của nàng đã gây ra cho Rivas.
Martin không xuất hiện ở tầng dưới nữa, còn lúc về nhà, trái với mong đợi, Leonor không thấy chàng ở phòng khách.
- chẳng lẽ Martin chưa về? – nàng hỏi người hầu vừa mang khay trà vào.
- Ông ấy về lâu rồi, thưa tiểu thư – người hầu trả lời.
Nằm trên giường, người đẹp không còn nghĩ đến thành công của mình ở nhà hát cũng như những lời tán tụng phỉnh nịnh của cánh thanh niên quen thuộc nữa. Giờ đây nàng chỉ nghĩ đến một mình Rivas, nghĩ đến vẻ đường hoàng của chàng khi đón nhận ánh mắt khinh thị của nàng.
"Mình đã quá khắt khe với chàng – một lần nữa cô gái tự nhủ - và chàng đau khổ. Nhưng đã không chịu hạ mình!"
Bản tính vốn kiêu kỳ, Leonor không thể không cảm thấy khâm phục khi bắt gặp ở chàng trai nghèo tỉnh lẻ lòng tự trọng cao hơn hẳn so với những chàng công tử thủ đô giàu có nhưng luôn sẵn sàng nhẫn nhịn để phục tùng mọi ý muốn thất thường của nàng.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 37

Sáng ngày mười chín tháng chín, một chiếc xe bò kéo chậm chạp lăn trên đường về phía Alameda, những tấm chăn phủ rất khéo che nắng cho những người trong xe. Những cỗ xe độc đáo như thế có thể bắt gặp thường xuyên vào dịp lễ ở Pampilia. Toàn thể gia đình Molina cùng với hai người bạn yên vị một cách thoải mái với mấy cái gối và mấy tấm thảm trong chiếc xe ấy. Bà Bernarda dựa cánh tay phải lên giỏ đựng đồ ăn, còn tay trái giữ khư khư chiếc giỏ khác trong đó thò ra mấy cổ chai. Cả hai cô gái đều ngồi trước mặt bà. Nghiêng đầu vào Edelmira một cách lịch sự, Ricardo Kastanios thầm thì điều gì đó với cô gái (chàng ta được chỉ huy gia ân đặc biệt không phải tham dự lễ diễu binh). Một trong những kẻ ái mộ Adelaida thì ngồi ở ghế bên cạnh nàng. Phía trước, sát ngay càng xe là Amador Molina ngồi thõng chân xuống đất với một điếu xì gà trên tay, làm hoàn chỉnh thêm bức tranh ngoạn mục đặc trưng cho thủ đô Chilê trong những ngày lễ tháng chín. Hắn vui vẻ cất giọng hát một bài hát rất thích hợp cho dịp này, kết thúc bằng mấy tiếng "hãy cố lên, hãy cố lên, xà ích!" Mấy người kia đồng thanh hoà theo đoạn điệp khúc, vừa tặc lưỡi vừa búng tay nhái theo tiếng đi đùng của hoả tiễn rồi đua nhau nốc hết ly này đến ly khác thứ rượu chanh do đôi tay sành sỏi chàng Amador chế biến.

Chúng ta tạm biệt một lúc với gia đình bà Bernarda cùng chiếc xe bò kéo ở Kampo de Marta, trên một trong những con đường dẫn đến nhà tù thành phố, lẫn vào dãy dài các cỗ xe của những con người vui vẻ và áo quần lễ hội diêm dúa khác.

Từ sáng sớm trước ngôi nhà của ngài Ensina đã có hai chú tuấn mã tuyệt đẹp yên cương tề chỉnh đứng đợi, chốc chốc lại gõ móng xuống đường vẻ sốt ruột, chúng phải đợi đến tận hai giờ trưa mới được phục vụ các kỵ sĩ của mình: Agustin và Martin.

Hai chàng trai tiến về phía Alameda theo thành phố Bandera, đến đó họ bắt gặp dòng ngựa xe vô tận cũng đang nhắm hướng Kampo de Marta.

- Anh thấy đấy, anh cần phải được vui chơi – chốc chốc Agustin lại nói với Martin, vừa ghìm cương con ngựa của mình nhảy dựng lên để những kẻ vô công rồi nghề đứng dọc đường có thể chiêm ngưỡng thoả thuê sự khéo léo và duyên dáng của chàng ta.
- Thế những người trong nhà anh có tới đây không? – Rivas bất chợt hỏi.

- Theo tôi thì không – Agustin đáp – Những ngày như thế này mẹ tôi vẫn thích ngồi nhà hơn.

Những lời của Agustin hàm ý chàng ta rất muốn người bạn hoà nhập vào tâm trạng hội hè của mình. Từ sáng sớm chàng công tử đã năn nỉ Martin cùng đi chơi ngựa với mình nhưng bị khước từ hồi lâu.

Trong khi đó gia đình Molina, như chúng tôi đã nói, cho cỗ xe của mình nối vào cả dãy dài xe cộ, đang vui vẻ hết cỡ. Điệu nhảy này nối tiếp điệu nhảy khác, còn những đồ uống dồi dào tuôn chảy không ngừng càng đốt nóng thêm nguồn phấn khích ái quốc của đám vũ công.

Amador vui chơi nhiệt thành hơn hết thảy và nêu gương cho mọi người, bà Bernarda nốc cạn hết ly này đến ly khác chúc mừng sức khoẻ tất cả những ai trong đám nhảy, viên sĩ quan cảnh binh thì dành cho Edelmira những câu chúc tụng hào hoa. Xung quanh cỗ xe bu đầy những kẻ tò mò, họ vỗ tay hoan hô các vũ công và rất vui lòng nhận rượu mời đã rồi tuôn ra những câu thật sắc sảo cùng với những chuyện đùa văng mạng. Tóm lại, tất cả đều sôi nổi vui như hội, chỉ riêng một mình Edelmira cảm thấy khó chịu vì cuộc vui thô tục xa lạ với bản tính đa cảm, tế nhị của nàng.

Song, Ricardo Kastanios không hề nản lòng khi nhìn thấy bà chúa của mình thờ ơ khinh miệt cuộc vui chung, trong cơn cuồng nhiệt chàng ta còn định nắm lấy bàn tay Edelmira nhưng đúng giây phút đó thì bà Bernarda đang đưa ly rượu lên môi bỗng tóm được hành vi tội lỗi của chàng ta tại chỗ và nửa đùa nửa giận kêu lên:

- Hãy coi chừng! Cậu sĩ quan! Nếu cậu còn xử sự như vậy nữa thì tôi sẽ cho cậu vào cối xay ngay.

Tất cả vỗ tay hoan nghênh lời bà ta, còn bà Bernara vừa hầm hè đe doạ vừa trỏ ngón tay một cách đầy bỉêu cảm về phía cái nhà tù mà dân chúng gọi là cối xay.

Cuộc vui sôi nổi bùng dậy làm cho Agustin và Martin chú ý, lúc ấy họ đã đi qua ngang cỗ xe nhưng không đưa mắt nhìn người nào trong gia đình Molina vì xung quanh tụ tập nhiều người quá.

- Có lẽ ở đây họ vui vẻ thật sự - chàng công tử ghìm cương ngựa nói.

Martin cũng dừng ngựa lại. Bà Bernarda nhận ra chàng trai và vừa tiến lại phía họ vừa kêu ầm lên:

- Chàng trai người Pháp của chúng ta đây rồi! Các anh sống ra sao, Rivas? Hôm qua cả hai anh đêu kiêu hãnh đến mức không nhìn thấy bạn bè gì nữa!

- Có thể nào như thế, thưa bà! – Agustin vờ sửng sốt, - bà nói là hôm qua ạ? Tôi có vinh dự nhìn thấy bà đâu?

- Có nhìn thấy mà, thậm chí rất rõ nữa, nhưng chỉ giả bộ như không thấy thôi – bà Bernarda vẫn khăng khăng.

- Tôi xin thề danh dự.
- Không cần anh phải thề - bà mệnh phụ ngắt lời, rồi đưa ly rượu, bà nói thêm với giọng nhỏ nhẹ - Tốt hơn hết hãy uống mừng sức khoẻ cho vợ anh đi. Thế nào, ba anh đã đồng ý tuyên bố về đám cưới chưa? Hay vẫn cứ tảng lờ hả?

Vừa nhìn thấy hai chàng trai Amador cũng lại gần và nghe thấy những lời sau cùng của mẹ, nhưng hắn không kịp ngăn Agustin.

- Tôi cho rằng mọi chuyện đã dàn xếp xong rồi, và ba tôi cũng nghĩ như thế - chàng công tử đáp.
- Dàn xếp xong rồi à? Như thế nào? – bà Bernarda quay lại con trai.
- Đúng vậy đấy mẹ ạ - Amador vội vã xác nhận – nhưng chúng ta hãy bàn mọi chuyện sau, còn bây giờ hãy vui chơi đã.
- Tốt thôi, tốt thôi – bà Bernarda đưa ly rượu kích động thốt lên – Nào, vì giờ đây đã là người nhà của chúng ta, cứ để anh ấy xuống ngựa chung vui.
- Vô cùng đáng tiếc, nhưng tôi không sao có thể… - Agustin nói trong khi Amador ra hiệu một cách tuyệt vọng để chàng ta đừng làm buồn lòng bà Bernarda.
- "Không thể" làm sao được! – bà Bernarda cắt ngang, tay nắm chặt cương ngựa của Agustin – Anh có phải là người của gia đình chúng tôi không hả? Trả lời ngay đi nào.

Giọng nói của bà không hứa hẹn điều gì tốt lành và Amador hiểu rằng cần phải mau chóng trấn an bà mẹ đang tức giận, bởi vì cuộc thoả thuận bí mật giữa hắn và Martin có cơ bại lộ bất cứ giây phút nào mà thời điểm cũng như địa điểm để giảng giải cho bà lại cực kỳ không thích hợp!

- Mẹ tôi vẫn chưa biết gì cả - hắn nói nhỏ vào tai Agustin – và nếu như anh không nhanh lên thì có thể bà sẽ gây om sòm đấy.
- Nhưng tôi không thể chết dí ở đây được – Agustin phản đối nhưng không dám từ chối tham dự dạ hội trước mặt mọi người.

Trong khi đó đám người vô công rồi nghề quây xung quanh thấy rằng cuộc nhảy đã ngừng nên từ từ giải tán.

Bà Bernarda vẫn chưa chịu buông ngựa của Agustin và cứ đòi chàng ta nhảy xuống đất.

- Anh hãy thuyết phục anh ấy đi – Agustin quay qua nói với Martin – Xin anh giúp tôi với.

Martin chợt hiểu bà Molina sẽ không bình tâm nếu như họ chưa xuống ngựa. Những lời của Edelmira buộc chàng phải quyết định dứt khoát.

- Chẳng lẽ anh cảm thấy xấu hổ khi có mặt cùng chúng tôi giữa chốn đông người? – cô gái hỏi giọng cay đắng.
- Hãy nghe đây, chàng người Pháp! – bà Bernarda nổi nóng – nếu cậu không rời lưng ngựa tôi sẽ không đùa đâu.

Martin nhảy xuống đất, Agustin làm theo gương chàng và nhận ly rượu vang từ tay bà mệnh phụ khả kính. Đúng khoảnh khắc ấy có tiếng thuỷ tinh đổ vỡ, Ricardo Kastanios trông thấy Edelmira nói chuyện với Martin và đập chiếc vại của mình vào càng xe.

- Anh quên hẳn chúng tôi rồi – cô gái nói và nhìn Rivas với ánh mắt mà ta có thể đọc rõ tình yêu đã ngấm sâu trong trái tim nàng đến mức nào trong thời gian họ không gặp nhau.
- Không, tôi không quên đâu – chàng trai trả lời – Nhưng để làm yên lòng gia đình Agustin tôi đã hứa không đến nhà cô nữa.
- Thế ra tôi phải chịu đau khổ vì tội lỗi của người khác ư? – Edelmira chân thật buột miệng.
- Cô? – chàng trai kinh ngạc – Nhưng sao lại thế? Tại sao cô có thể chịu đau khổ kia chứ?
- Thậm chí anh không thể ngờ tôi đau khổ đến mức nào đâu – cô gái trả lời, mặt ửng đỏ - Trong những ngày qua tôi đã hiểu ra rất nhiều điều.

Martin không kịp đáp lời, chàng sợ hãi khi nhìn thấy một cỗ xe lộng lẫy dừng ngay trước mặt họ. Trong xe là Leonor và ông Damasso. Agustin đỏ bừng mặt và không biết nhìn đi đâu. Ông Damasso ra hiệu gọi chàng ta tới.

- Con làm cái gì giữa đám người thế này hả? – ông giận dữ hỏi.
- Thưa ba, con xin giải thích mọi chuyện với ba sau – chàng công tử sượng sùng trả lời.
- Ngồi lên yên và đi theo ba – ông Damasso nghiêm khắc ra lệnh.

Ném cho hai chàng trai ánh mắt khinh miệt, Leonor lùi sâu vào trong. Đúng giây phút đó, Edelmira nói với Martin:

- Anh vẫn khẳng định là anh tin tưởng tôi…
- Đúng như thế - Rivas đáp, lấy hết dũng cảm để che giấu nỗi thất vọng và xấu hổ choán ngợp tâm hồn.
- Anh yêu cô tiểu thư kia phải không? – nàng hồi hộp dò hỏi, vừa nhìn chàng trai với ánh mắt cháy bỏng\/
- Tại sao cô lại nảy ra cái ý định đó thế? – Martin miễn cưỡng mỉm cười – chẳng lẽ chúng tôi xứng đôi hay sao?
- Đi thôi, đi thôi – Agustin giục chàng – Ba tôi bắt chúng mình cùng đi đấy.

Ấp úng xin lỗi một cách vội vã xong, hai chàng nhảy lên ngựa và phi nước đại theo cỗ xe ông Damasso.

"Mình cần phải hiểu cho ra lẽ thế này là thế nào" – bà Bernarda tự nhủ.

Khó khăn lắm Edelmira mới kìm được những giọt lệ ngấn dầy khóe mắt không trào ra và nhận chiếc ghi ta từ tay Amador, cậu em trai yêu cầu nàng há một bài dân ca.

- Tổ quốc muôn năm! – Amador gào lên hòng hướng những ý nghĩ của

bà mẹ sang chuyện khác.

- Muôn năm! – mọi người xung quanh đồng thanh hưởng ứng.

Khẩu hiệu ái quốc trong phút chốc at đi những loạt súng và tiếng ồn ào vọng từ mấy quán rượu bên cạnh nó lọt vào tai Martin khi vừa phi nước đại chàng vừa nguyền rủa số phận cay đắng nghiệt ngã đã giành cho mình cái điều bất ngờ tai hoạ kia, và chàng trai nghèo chợt cảm thấy tiếng hô vui sướng ấy có vẻ nhạo báng.

Còn Edelmira thì lòng tràn ngập nỗi buồn tột độ, cất tiếng hát một cách vô hồn. Tất cả đám người quanh đó lại tiếp tục nhảy nhót vui chơi. Họ ca hát, nốc rượu, ồn ào mãi cho đến khi những người cuối cùng đi qua, đó là dấu hiệu chứng tỏ ngày hội sắp chấm dứt và tới lúc ai về nhà nấy.

Việc Leonor xuất hiện ở Kampo de Marta làm cho hai chàng trai vô cùng ngạc nhiên, bởi vì lúc ăn sáng nàng nói rằng sẽ chỉ đến Alameda. Mà thật ra thì buổi sáng cô gái đúng là chỉ định đi như thế. Sau buổi trò chuyện với Martin ở nhà hát, nàng đã tự thú nhận là mình quá khắt khe với chàng và cảm thấy mong mới mãnh liệt được một mình đối diện với chính bản thân để suy ngẫm xem điều gì đang diễn ra trong tâm hồn chất chứa một tình cảm mới mẻ và xa lạ của nàng. Trước đây Leonor sống một cách vô tư và máy móc giống như mọi người phụ nữ thuộc giới giàu có ở Chile6 vẫn huỷ hoại những năm tháng tươi đẹp bằng cách sống đó. chúng tôi dùng từ "máy móc" không phải là ngẫu nhiên để khắc hoạ lối sống trống rỗng và vô tư lự của các nữ đồng hương kiều diễm. Cũng như các bạn gái của mình, con gái ngài Ensina được giáo dục trong học xá và cho rằng thiên mệnh chính yếu của một thiếu nữ là chăm lo đến trang phục đồng thời chăm lo để có thể trang bị thật tốt cho cuộc sống thượng lưu và hôn nhân sau này. Lòng kiêu hãnh bẩm sinh gây cho nàng tham vọng vượt trên hàng đầu trong lĩnh vực đó, và Leonor được mọi người thán phục không chỉ vì sắc đẹp mà còn vì dáng dấp thanh lịch hiếm có, nàng sớm trở thành mẫu mực nổi tiếng về phoong thái và là bà chúa của các vũ hội. Những thành công ấy lấp đầy cuộc sống của cô gái trong khi trái thơm nàng mơ màng trong giấc ngủ, lãng quên cả thiên mạng chân chính của mình. Nhưng, như chúng ta đã thấy, kể từ lúc làm quen với Martin, trong tâm hồn nàng ngày càng nảy sinh thường xuyên một sự bất mãn mơ hồ với bản thân và dần dần trong trái tim nàng đã diễn ra một sự đột biến diệu kỳ. Đêm hôm trước Leonor thao thức rất lâu – nàng cứ nghĩ mãi đến Rivas và lúc bừng tỉnh dậy thì ý nghĩ đầu tiên của nàng cũng hướng về chàng. Giờ đây nàng nhận thấy rằng ý muốn chế ngự chàng trai chỉ là trò chơi tai quái và trong trí óc nàng ngày càng hay xuất hiện những lý lẽ mới mẻ thúc giục nàng thú nhận với Martin sự hối hận về những lời nhạo báng của mình. Đó chính là điều Leonor nghĩ sau khi tuyên bố trước gia đình là nàng sẽ không đến Pampilia, nàng nghĩ ngợi mông lung ít nhất cũng cả tiếng

đồng hồ, lúc thì nghiêng về một quyết định nào đó, lúc thì lại gạt bỏ nó đi hệt như chú nhện lúc chạy lên, lúc buông mình dưới tấm mạng.
Theo lẽ thường, tất cả các cá tính mạng đều thiếu kiên nhẫn. Chẳng lẽ lại chờ đến tận tối khi Martin quay về mới niềm nở hoặc âu yếm liếc nhìn để làm dịu nỗi buồn cho chàng? Không, nàng sẽ không chờ đến mục xương như thế! Ta biết rằng tình yêu đo mọi thứ bằng sự vĩnh cửu. Trái tim con người tự cảm nhận mình trong tiềm thức hiển nhiên và nó coi khinh những thước đo thấp hèn mà chúng ta vẫn áp dụng đối với thời gian. Thế là Leonor nhất quyết không để mất thêm phút nào nữa. Nàng nói với cha rằng nàng muốn đến Kampo de Marta, mà đối với ông Damasso thì bất cứ ý muốn nào của con gái cũng là mệnh lệnh. Chính vì lẽ đó người đẹp đã nhìn thấy Rivas khi chàng cùng Agustin đang xuống ngựa
Nhận thấy Martin trò chuyện với Edelmira, Leonor bỗng bực tức và đau khổ, điều nàng chưa hề nếm trải đời. Tự nhủ thầm rằng hành động của chàng thật đáng khinh, nàng kiên quyết không nghĩ đến chàng trai gian trá ấy nữa, song suốt dọc đường quay lại Alameda, nàng vẫn chỉ nghĩ đến chàng. Vì sao từ phút giây biết rằng Martin được một người phụ nữ khác trẻ và đẹp yêu, nàng càng nghĩ ngợi về chàng nhiều hơn? Leonor không thể giải đáp cho mình câu đố ấy. Gần như đây là lần đầu tiên Leonor phải nếm mùi buồn khổ sâu sắc và trở về nhà trong tâm trạng tồi tệ nhất.
Tối hôm đó Martin không tới nhà hát và có lẽ vì thế cô gái tức lộn ruột khi nghe anh trai thanh minh với cha vì sao chàng ta và Martin có mặt bên cỗ xe bò kéo. Liền đó Matilda và Raphael cuốn hút nàng vào câu chuyện cao siêu về tình yêu nhưng trong đầu Leonor cứ vương vấn ý nghĩ cho rằng Martin đã không giữ lời hứa, rằng chàng đã đến nhà Molina thay vì đến nhà hát. Lúc nằm ngủ, nàng tiếp tục nghĩ về điều này và cố gợi dậy lòng kiêu hãnh để không còn phẫn nộ với việc số phận gắn cho mình một tình địch là tiểu thư thị dân nữa. Còn sáng hôm sau, khi Agustin nói rằng Rivas được Raphael San Louis mời đến ăn sáng và Leonor hiểu là sẽ không được thấy chàng thì nàng có cảm giác dường như trong phòng ăn trở nên lạnh lẽo và buồn tẻ. Trong khi đó Martin đến chỗ Raphael chỉ vì không dám xuất hiện trước mặt Leonor sau sự việc ở Pampilia hôm trước.
- Anh biết không, cô em tôi không chịu tin lời tôi than hminh – Agustin đón Rivas lúc trở về nhà bằng câu nói ấy – Anh cần phải thuyết phục cô nàng nghĩ sao thì ba tôi sẽ nghĩ như thế, mà ông lại rất nghiêm khắc với tôi.
Trong bữa chiều Martin bị bất ngờ, Leonor cư xử thoải mái và nhiều lần còn tỏ ra niềm nở với chàng. Rivas thấy lúng túng và không biết nghĩ thế nào. Cuối cùng ý nghĩ của một kẻ si tình vô vọng khiến chàng đi đến một kết luận buồn bã "Nàng khinh bỉ ta đến mức thậm chí có thể cười giễu một cách dễ dàng"

- Bây giờ rất đúng lúc rồi đấy, anh hãy biện bạch hộ cho tôi với cô ấy đi – Agustin nói khi cùng Rivas ra khỏi phòng ăn.
- Thú thật tôi không đủ can đảm đến gần nàng – mùi lưỡng lự đáp mặc dù rất muốn được nói chuyện với Leonor và đang đợi thời cơ thuận tiện.
- Xin anh làm ơn - chàng công tử nài nỉ - Leonor có tình cảm với anh mà, sáng nay cô ấy cứ hỏi thăm vì sao tối qua anh không đến nhà hát.

Nói xong Agustin cùng bạn bước vào phòng khách. Leonor đã ngồi sau dương cầm và chuẩn bị chơi.

- Chúng tôi đã nhắc tới việc mùi vốn nhút nhát giống như bất kỳ chàng trai nào đang yêu nhưng một khi đương đầu với khó khăn nào đó chàng cảm thấy nguồn nghị lực được tăng lên mạnh mẽ. Và bây giờ, khi gần như một mình đối diện với cô gái – Agustin đã lui vào chiếc bàn nhỏ ở góc phòng và chăm chú xem cuốn album gì đó – chàng cầu viện đến tất cả lòng can dảm của mình.
- Hôm qua tôi không thấy anh trong nhà hát – Leonor nói nhỏ với giọng tự nhiên hết mực.

Martin phấn chấn hẳn lên.

- Tôi hơi mệt sau cuộc dạo chơi – chàng đáp.

Người đẹp nhìn chàng ranh mãnh.

- Mà hơn nữa – nàng nói – cần phải đánh giá thật xứng đáng rằng anh đã chọn một chỗ vui chơi quá ư thú vị. Còn gì hơn Pampilia kia chứ?
- Agustin nói với tôi rằng cô không tin chút nào những lời của anh ấy giải thích vì sao chúng tôi phải dừng ngựa lại bên cỗ xe hẩm hiu kia.
- Và anh coi đó là điều độc địa ngấm ngầm? Đúng thế không?
- Tôi nghĩ đơn thuần là cô nhận xét không hay về chúng tôi.
- Hoàn toàn đúng! Tôi luôn luôn đánh giá anh rất cao và đặc biệt coi trọng trí sáng tạo của anh.
- Cô bắt tôi phải hiểu như thế nào thưa tiểu thư?
- Lời giải thích của Agustin đối với anh ấy rõ ràng quá ư phức tạp. Và tự nhiên tôi chợt nghĩ anh chính là tác giả của cái ức thuyết ấy.
- Cho dù lời khen này đối với tôi có hả dạ đến đâu thì tôi cũng không thể nhận nó. Agustin đã kể cho cô tất cả sự thật.
- Tôi cho rằng anh ấy chưa kể tất cả.
- Thế anh ấy chưa nói đến điều gì?
- Đến việc anh trò chuyện âu yếm với tiểu thư Edelmira.
- Sự quan tâm của cô đến bản thân tôi là một vinh dự lớn lao. Chính vì lẽ đó tôi mới định nói với cô hoàn toàn cởi mở.
- Anh muốn đặt niềm tin vào tôi để gửi gấm bí mật ư? – Leonor cố tình lãnh đạm hỏi nhưng không khó gì để nhận rõ vẻ lo lắng.
- Không phải, thưa tiểu thư, tôi chỉ đơn thuần muốn giải thích với cô

những điều hôm qua cô đã mục kích.
- Ồ, tôi biết trước là giải thích của anh sẽ tuyệt vời. Như tôi đã nói đấy, anh có trí sáng tạo hiếm có.
- Có thể trước hết xin co6 hãy nghe tôi và sau hãy phán xét.
- Xin mời.
- Hôm qua, khi cô nhìn thấy tôi, đúng là tôi đang thích thú lắng nghe Edelmira.
- Hãy coi chừng, tôi thấy anh thật sự gởi gắm niềm tin để kể với tôi bí mật của mình rồi đấy! – Leonor nói với một giọng khác lạ, không nhìn vào Rivas. Có cảm giác rằng câu nói ấy buột khỏi miệng cô gái sau khi đã dằn cơn đập dữ dội của trái tim xuống một cách khó nhọc. Viên đá trang sức rất đẹp khảm ngọc trai gài trên dải đăng tên mỏng manh trên cổ nàng dâng lên hạ xuống hệt như con thuyền độc mộc bé nhỏ trên sóng biển. Leonor thở nặng nhọc và đứt quãng.
- Không có gì bí mật ở đây cả, thưa tiểu thư. Như tôi đã nói với cô, đây chỉ là lời giải thích cởi mở mà thôi.
- Anh nói đi, tôi xin nghe.
- Niềm thích thú mà tôi có và sẽ mãi mãi có đối với Edelmira, thưa tiểu thư, nó xuất phát từ chỗ tôi đánh giá cao phẩm chất tinh thần của nàng.
- Cẩn thận đấy, anh nói về nàng thật nồng nhiệt!
- Tôi trung thực trong tình cảm, thưa tiểu thư.
- Cũng bởi vì thế nên tôi mới nói "cẩn thận". Lòng thán phục cô gái ấy của anh dễ chuyển thành tình yêu lắm.
- Tôi không sợ điều đó, thưa tiểu thư.
- Bởi vì điều đó đã xảy ra rồi à?
- Bởi vì tôi không thể yêu nàng.
- Anh tự tin quá đấy, Martin ạ - Leonor nói một cách nghiêm túc đồng thời nhìn chàng trai hơi cười cợt.
- Vì sao cô lại nghĩ như thế? Thưa tiểu thư?
- Vì anh tin tưởng quá nhiều vào sức mạnh đáng được tán dương của ý chí.
- Giá như được như vậy! – Rivas thốt lên cay đắng – Giá như tôi có ý chí đối với tình cảm của mình thì tôi đã không bất hạnh đến mức này.
Leonor không dám tiếp tục câu chuyện trong cùng một chiều hướng kiêu đó. Nàng xử sự theo cách một người yêu hoa vì sợ gai đâm mà khước từ giơ tay ngắt bông hoa xinh đẹp rồi tự thoả mãn với những bông hoa khiêm nhường mọc ở trong vườn.
- Anh cởi mở với tôi như đã quả quyết thế đấy hả? – cô gái hỏi.
- Xin cô cứ thử thách.
- Nhưng mà Edelmira yêu anh!

Mặc dù Leonor mỉm cười khi nói câu ấy, người quan sát giàu kinh nghiệm nhìn nàng vẫn hiểu được nàng đang đau khổ.

- Không thể có chuyện đó được, thưa tiểu thư – Martin đáp nhanh.
- Anh đơn thuần không muốn chân thành, Agustin đã nhận thấy tất cả từ lâu rồi.
- Xin cô hãy tin là tôi không hề biết tí gì về chuyện đó. Thậm chí mạo muội tỏ ra thiếu khiêm tốn trước mắt cô, tôi nói thẳng thắn rằng sẽ vô cùng buồn phiền nếu ước đoán của anh ấy chính xác
- Tại sao?
- Có lẽ cô cho là tôi quá tự tin, nhưng tôi không thể yêu Edelmira.
- Ra thế đấy! Nghĩa là anh vươn tới mục tiêu cao hơn và tiểu thư Molina không xứng đáng với anh?
- Ỗ không phải! Tôi cho rằng trái tim không thể chi phối bởi những suy tính như thế. Tình yêu chân chính không chấp nhận những thành kiến đẳng cấp.
- Trong trường hợp đó tôi không hiểu tại sao anh lại không yêu cô gái ấy. Có gì đó bí mật ẩn giấu ở đây chăng?
- Không có gì bí mật, thưa tiểu thư.

Một lần nữa Leonor cảm thấy nàng cần thay đổi đề tài câu chuyện, bởi vì bản thân một câu hỏi đã tự nó nảy ra đã có thể lý giải mọi điều "Hay là anh đã yêu một cô gái khác?" song nàng không hỏi câu đó mà quay sang phương kế khác.

- Hôm qua – nàng nói – tôi đối xử với anh khắt khe quá.
- Thưa tiểu thư – Martin buồn rầu đáp – tôi cố gắng bằng mọi cách không để không làm cho cô phật lòng mỗi khi có diễm phúc được nói chuyện với cô. Và xin thú thật tôi vô cùng phiền muộn khi vẫn cứ bị cô tức giận.
- Thôi, thôi, điều đó đâu có gì đáng kể! – cô gái hơi ngượng ngùng thốt lên.
- Đối với tôi điều đó rất quan trọng, thưa tiểu thư – Rivas hồi hộp nói.

Viên đá trang sức trên ngực người đẹp một lần nữa lại khởi động. Leonor chơi sai một nốt nhạc valse mặc dù nàng đã nhớ thuộc lòng, thế là nàng dán mắt vào cuốn sách nhạc với vẻ chăm chú hơi cường điệu.

- Ô, trí nhớ của anh thật là… - nàng nói trong khi lập lại nhiều lần đoạn nhạc đã chơi sai.
- Vấn đề không phải là trí nhớ, thưa tiểu thư, đơn thuần là tôi luôn luôn lo ngại bị cô tức giận.
- Trời đất! Té ra tôi là một ác thần của anh sao? – Leonor thốt lên, cố giả bộ ngạc nhiên để che giấu sự bối rối.
- Tiểu thư thấy đấy, trước mặt cô tôi không còn tin vào mình nữa.

- Một lần nữa tôi xin nhắc lại với anh điều tôi đã từng nói trước đây, việc ấy hoàn toàn vô căn cứ. bởi vì nếu trên thực tế anh vẫn làm cho tôi không hài lòng thì tôi đã xa lánh anh từ lâu rồi.

Nói đoạn, Leonor kết thúc bản valse bằng mấy hoà âm rộn rã. Khi nàng hạ nắp dương cầm xuống, đôi tay nàng run run, không hé thêm một lời, nàng đứng dậy và đi đến bên chiếc bàn nơi Agustin đang lật xem album.

Xúc động gấp bội so với cô gái, Martin đứng ngây người tại chỗ. chàng cảm thấy dường như trong khoảnh khắc có một tia sáng chói loà, soi tỏ tâm hồn rối loạn của chàng rồi ngay sau đó nó lại chìm sâu vào bóng tối âm u. Cần phải hiểu những lời lẽ của Leonor như thế nào đây? Phải chăng nàng vừa ban cho chàng niềm hy vọng? với ý tưởng đó chàng trai bỗng xấu hổ vì ý nghĩ táo bạo bất ngờ của mình. Chàng chỉ cần ngắm nhìn cô gái oai nghiêm và kiêu kỳ ấy, như vẫn thường ngắm nhìn một người đẹp được quá cưng chiều bởi sự xa hoa và lòng tôn sùng của tất cả mọi người cũng đã đau thắt con tim trong lồng ngực lạnh giá. "Thật điên rồ!" chàng tự nhủ.

Trong khi ấy Agustin quay sang em gái:

- Anh hy vọng Martin đã thuyết phục được em – chàng ta xun xoe ôm ngang lưng nàng tỏ vẻ âu yếm.
- Về việc gì kia?

Có thể nhận rõ, do sự trùng hợp khó lý giải nào đó của các sự kiện, câu hỏi của Agustin hoàn toàn ăn khớp với những ý nghĩ thầm kín của Leonor.

- Về việc bọn anh không thể cưỡng lại lời mời của bà ta lâu hơn nữa và buộc phải xuống ngựa ấy – Agustin chân thật trả lời.
- Ồ, anh nói về việc đó hả. Dĩ nhiên, em đã tin – cô gái đáp rồi ra khỏi phòng khách.
- Thật là tuyệt – Agustin tiến lại chỗ Rivas nói – bây giờ thì cô ấy sẽ giải thích mọi chuyện cho ba tôi và ông sẽ đổi giận làm lành ngay

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 38

Buổi sáng hôm sau ngày lễ, khi men rượu của các cuộc nhậu say sưa ở Kampo de Marta đã hoàn toàn tan biến khỏi đầu bà Bernarda, bà ta bỗng nhớ lại những lời Agustin buột ra lúc ấy. Từ đó thấy rõ là việc cưới xin đã dàn xếp xong, nhưng Amador lại trả lời như định lẩn tránh. Vậy cụ thể việc đó được dàn xếp ra sao nhỉ? Và tại sao bà chẳng biết chút xíu gì hết? Bà Molina tự đặt ra những câu hỏi ấy và càng ngẫm nghĩ bà càng bị nỗi tò mò hành hạ nhiều hơn. Cuối cùng bà mệnh phụ khả kính quyết định dứt khoát phải khám phá cho được điều bí ẩn nạy thâm tâm tự nhủ thêm rằng sẽ không cho phép mình "bị dắt mũi như đồ ngốc", Bà chất vấn con trai nghiêm khắc nhưng hắn tìm đủ mọi cách quanh co. Amador cố kéo dài thời gian vì cho rằng mẹ hắn biết chuyện xảy ra càng muộn thì bà ta sẽ càng bình tĩnh hơn. Song những câu trả lời mập mờ của con trai không nếu không làm bà ta giảm bớt ngờ vực mà trái lại còn làm cho nó tăng lên.
Bà Bernarda tra hỏi Amador dồn dập, còn hắn quay sang sử dụng những mánh khoé mới để cố hướng những suy nghĩ của bà ta đi lầm đường. Mấy ngày trôi qua rồi mà bà Molina chưa khôi phục lại ý định tìm ra sự thật nên Amador hơi yên tâm, hắn đi đến kết luận là đã lựa chọn đúng phương pháp khi từ từ chuẩn bị tinh thần cho bà mẹ. Tên du đãng thừa hiểu tính khí của mẹ hắn và biết bão tố ập lên đầu mình ra sao nếu như bà ta đột nhiên khám phá ra việc bị trở thành nạn nhân của trò man trá và bao nhiêu hy vọng háo danh của bà ta đều như mây khói tan tành.
Tuy vậy bà Bernarda Kordero không thuộc loại người thoả mãn với những việc đoán mò. Những câu trả lời rối rắm và lộn xộn của Amador chỉ trêu gan chọc tức và bà liền nghĩ ra một kế hoạch mẫu mực theo ý mình: nó sẽ giúp bà biết toàn bộ sự thật đồng thời đưa sự việc đến kết cuộc mong muốn.
Vào một ngày đẹp trời của đầu tháng mười, bà Bernarda quàng khăn bước ra khỏi nhà. Bà quyết định gặp cha của chàng trai mà mình tin chắc là con rể. mấy ngày liền bà mệnh phụ khả kính đã chuẩn bị cho cuộc viếng thăm và nghiền ngẫm một cách kỹ càng xem sẽ tuyên bố điều gì và như thế nào với ông Damasso. Bà tự nhủ nhất quyết sẽ không ngả theo bất kỳ lời dỗ dành nào, cứ mặc cho gia đình ngài Ensina phải thừa nhận ngay hôn lễ của Agustin với Adelaida và cuối cùng chúng dọn đến ở nhà ông Damasos , một kẻ đủ giàu để nhường cho chúng "cả mái nhà lẫn bữa ăn"
Ngài tư sản đáng kính sửng sốt trước cuộc viếng thăm bất ngờ nhưng vẫn

nhã nhặn mời khách ngồi.
Bà Bernarda bắt đầu liến thoắng:
- Thưa ngài tôi đến thảo luận cái vụ mà ngài đã rõ.
- Thật tình mà nói, thưa bà – ông Damasso đáp lại – tôi không hiểu bà muốn nói về việc gì.
- Sao cơ? Ngài không hiểu ư? Sao lại thế được ạ? Chúng ta có cùng một việc phải bàn kia mà!
- Xin bà giải thích giùm.
- Đủ rồi thưa ngài! Chẳng lẽ ngài quên con trai ngài đã cưới con gái tôi?
- Thưa bà – ông Damasso trả lời với vẻ ngạc nhiên khó chịu – tôi vô cùng sửng sốt khi bà quay lại câu chuyện ấy.
- Ra thế đấy! Vậy thì ai sẽ nói chuyện với ngài chứ? Chẳng lẽ tôi không phải là người mẹ? Thật kỳ lạ làm sao! Còn ai, nếu không phải là tôi, lo lắng đến mọi chuyện?
Bạn đọc thấy rằng bà Molina mở đầu câu chuyện một cách kiên quyết với ý định dứt khoát phải hiểu thật rõ ngọn ngày và chấm dứt mọi sự dềnh dàng trì hoãn.
- Không ai đụng đến quyền làm mẹ của bà, cũng không ai dám bàn cãi – ông Damasso bắt đầu bực mình về những câu hỏi phiền nhiễu cùng những tiếng kêu la ầm ĩ của kẻ đối thoại – Xin nhắc lại điều bà nói làm tôi vô cùng sửng sốt. Bởi vì chính bà biết là mọi chuyện dàn xếp xong rồi và do đó chẳng có gì để thảo luận nữa.
- Chính thế! Thì tôi nói gì nào? Một khi mọi chuyện ổn thoả rồi thì chúng sống bên nhau, cứ phỉnh phờ nhau làm gì kia chứ!
- Ai phải sống chung vậy? Tôi chẳng hiểu gì cả.
- Ai là nghĩa làm sao? Con của chúng ta chứ ai, Agustin của ngài và Adelaida của tôi.
- Hoặc là bà không hiểu, hoặc là bà không muốn hiểu, thưa bà! Tôi nhắc lại là mọi chuyện đã dàn xếp xong rồi.
- Cả Amador cũng đoan chắc với tôi như thế. Nhưng tôi muốn biết cụ thể dàn xếp ra sao.
- Gì kia? Chẳng lẽ bà không hề biết tí gì à?
- Nếu biết, tôi đã không hỏi.
- Con trai bà, chính đứa con của bà thú nhận rằng cái hôn lễ lừng danh ấy là man trá và là trò hề.
- Ồ, điều đó ngài cứ kể cho người khác nghe! Còn tôi, nhờ trời, không bị mù và vẫn đủ minh mẫn! Tôi đã nhận thấy tận mắt tất cả sự việc, mục sư làm phép cưới cho chúng nó trước mặt tôi.
- Mục sư nào ở đó! Đấy chỉ là bạn con trai bà thôi.

- Ai nói với ngài?
- Thì cũng Amador chứ ai?
- Nó điên hay sao? tại sao tôi không biết gì cả.
- Con trai bà tự thú nhận rồi.
- Với ai?
- Với tôi.

Nói đoạn ông Damasso lấy trong hộc bàn bức thư của Amador và chìa ra cho bà Bernarda xem.

- Tự bà sẽ tin – ông nói – trong thư này con trai bà giải thích tất cả.
- Vậy thì trong thư viết cái gì thế? – bà Bernarda hỏi một cách khiêu khích, xấu hổ không dám thú nhận là không biết đọc.
- Nếu bà không thích đọc lấy thì tôi sẽ giúp – ngài Ensina nói.

Rồi mở rộng bức thư của Amador, ông đọc hết từ đầu chí cuối.

Bà Bernarda lắng nghe sững sờ. Những câu trả lời quanh co của con trai có làm bà lo ngại, nhưng không thể ngờ mọi chuyện lại kết cuộc đáng hổ thẹn như vậy. Bà ta cứ tưởng con đường dẫn Adelaida tới hạnh phúc chỉ có một trở ngại đó là việc gia đình ông Damaso không muốn công khai thừa nhận hôn lễ. Nhưng bức thư ngài Ensina vừa đọc đã làm tiêu sạch sành sanh mọi ước vọng háo danh của bà ta và giờ đây, khi bỗng tỉnh ngộ, bà ta nhận rõ con trai đã chuốc nỗi nhục nhã ghê gớm biết bao cho cả nhà. Trong lòng bà Bernarda sôi sục căm giận và bà ta chỉ còn nghĩ tới một điều: quay ngay về trừng trị thằng con trai.

- Nếu đó là sự thật – bà ta lẩm bẩm, run lên vì giận dữ - nó sẽ phải trả giá về tất cả chuyện này với tôi.

Bà Bernarda cáo biệt rồi vội vã trở về nhà.

Bạn đọc chăm chú hẳn nhận thấy rằng đã từ lâu chúng ta chưa hề nhắc đến các nhân vật khác trong thiên truyện này. Điều đó dễ hiểu vì suốt thời gian đó không có gì đáng lưu ý xảy ra đối với họ cả.

Matilda và Raphael chắc là vừa trải qua những ngày hạnh phúc và thú vị nhất. Rõ ràng là không còn điều gì đe doạ tình yêu của họ nữa và họ thư thái chờ đợi ngày cưới đã được ấn định. Ông Fidel nhận được sự bảo đảm chắc chắn về việc tiếp tục lĩnh canh trang trại "El Roble", nên tiếp đón chàng rể si tình sắp cưới rất rộng rãi và niềm nở. Bà Francisca lại vùi đầu vào đọc cuốn sách bà yêu thích và sẵn lòng đàm luận một cách lãng mạn với chàng rể tương lai vì đang sung sướng nên dứt khoát khoan dung khi tháp tùng bà dạo chơi trong miền đất của mộng tưởng, nơi quý bà có học vấn vẫn tạm lánh để khỏi mệt nhọc vì cuộc sống buồn tẻ ở thủ đô.

Bầu không khí hạnh phúc và yên bình ấy đối lập ghê gớm với trạng thái nặng nề của các cô con gái bà Bernarda Kordero trong những ngày này. Adelaida âm thầm than khóc trong nỗi đau đớn dữ dội trước nguồn tin lan ra

mau chóng ở Santiago về đám cưới sắp tới của Raphael San Louis. Không có gì ngạc nhiên khi cái tưởng đó lọt đến tai người tình bị bỏ rơi nhanh như vậy. Mọi chuyện xảy ra ở thủ đô đều được loan báo với tốc độ lạ thường trong tất cả các tầng lớp xã hội, tiếng đồn truyền từ miệng này qua miệng khác. Hơn nữa, Adelaida thuộc một tầng lớp vẫn hay ganh ghét giới quý tộc và luôn gắng học đòi nó. Những người thuộc tầng lớp như nàng bàn tán một cách hí hửng độc địa về bất cứ mối bất hoà nào giữa dân nhà giàu với nhau và thích thú vạch ra mọi sơ suất cũng như lỗi lầm của họ. Vì thế bạn đọc không cần lấy làm lạ rằng, tiếng đồn ồn ào nhân danh thiện ý trong cái xã hội đầy rẫy lợi ích nhỏ nhen, lại lọt đến tai Adelaida một cách thần tốc dường ấy, và cô gái đáng thương hiểu rằng kể từ nay nàng vĩnh viễn phải dứt bỏ niềm hy vọng Raphael quay lại với mình.
Cùng với chị gái, cô em cũng cay đắng thở than trong nỗi sầu khổ của một mối tình tuyệt vọng. Có những người sự chia ly chỉ làm tình yêu trong trái tim họ mãnh liệt hơn, Edelmira thuộc trong số người đó. Suốt thời gian Martin không xuất hiện ở nhà họ, tình cảm của cô gái bừng nở tựa như những bông hoa nở rộ và lớn lên cô độc trên sườn đồi hoang không được ai tưới mát, chúng chỉ được uống sương trời. Cũng giống như thế, tình yêu của Edelmira chỉ được nuôi dưỡng bởi trí tưởng tượng hân hoan của nàng và bởi một tâm hồn đa sầu đa cảm.
Chất xúc tác mới cho những ý tưởng bất an nàng cảm nhận được từ lời nhận xét của Ricardo Kastanios hôm ở nhà hát. Sắc đẹp lộng lẫy của Leonor đánh gục Edelmira. Cô gái tội nghiệp cho rằng không một người đàn ông nào có thể đứng vững trước một người đẹp như thế, mà hơn nữa, Martin lại cùng sống với nàng dưới một mái nhà. Từ giây phút đó Martin tưởng chừng lớn lên trong mắt Edelmira bởi lẽ chàng được một phụ nữ khác yêu! ""Trái cấm bao giờ cũng ngọt!" Sự chính xác của câu tục ngữ này được khẳng định trên mỗi bước đường đời, thậm chí ngay cả khi nói về một tình yêu trong sáng và siêu phàm nhất.
Edelmira bị hành hạ dữ dội bởi nỗi cô đơn không được chia xẻ, thêm vào đó nàng phải chịu đựng sự săn đón phiền nhiễu của kẻ ái mộ chán ngắt.
Ricardo Kastanios đón nhận thái độ rẻ rúng của ý trung nhân một cách điềm tĩnh lạ thường. Chàng ta hiểu rằng tham vọng của mình được bà Bernarda và Amador ủng hộ, bởi lẽ họ nhìn nhận một sĩ quan cảnh sát như một chàng rể béo bở.
Giới đàn ông thậm chí khó có thể tưởng tượng được những hành vi đeo đủôi của kẻ ái mộ buồn tẻ làm cho người phụ nữ kinh tởm đến mức nào. Bởi vì trong trái tim đàn ông không có những dây đàn đủ khả năng đáp ứng âm điệu phức tạp của cảm xúc. Lòng kiên ta6m của Ricardo Kastanios trở nên đặc biệt đầy đe doạ đối với Edelmira kể từ khi trong tâm hồn nàng hé rạng

ánh bình minh của mối tình đầu. Gắng gượng để dịu bớt đau khổ dù chỉ chút ít, cô gái đáng thương tìm đến cái giải pháp mà những cô gái si tình vẫn sốt sắng áp dụng không phải một lần khi số phận bắt họ phải cô đơn, nàng viết cho Martin những bức thư và mặc dù không được gửi đi, chúng vẫn gieo cho nàng ảo tưởng về hạnh phúc. Những thông điệp ấy của Edelmira giống hệt những thư tình trong vô vàn cuốn tiểu thuyết đã in dấu ấn không thể phai mờ trong trí nhớ của nàng, song đôi khi có thể bắt gặp ở đó những dòng chữ nảy sinh từ nỗi đắm say chân thật. Như đã thành lệ ở bất cứ thời nào, các Kalipso trẻ tuổi khi chia tay với tình nhân yêu dấu cũng đều tìm kiếm trong mộng tưởng và hồi ức là liều thuốc tiên xoa dịu nỗi buồn đau. Vậy là Edelmira dốc bầu tâm sự trên những trang giấy để rồi xé bỏ ngay sau đó, dù sao nàng cũng hy vọng nó mang lại cho nàng niềm an ủi.
Rivas thậm chí không thể hình dung được chàng trở thành đối tượng của lòng đắm say nhiệt thành như thế. Trong lần trò chuyện ngắn ngủi ở Kamo de Marta, khi cô gái không che giấu xúc động, trách móc chàng vì đã lâu không đến thăm, chàng càng cảm thấy có thiện cảm với nàng nhiều hơn song không hề nghĩ đến việc đằng sau tình bạn đầy quyến luyến của Edelmira lại ẩn chứa một tình cảm mãnh liệt hơn gấp bội. chàng chỉ tự nhủ "Nếu như mình nảy ra ý định tán tỉnh thì chắc là nàng sẽ yêu mình"
Người hùng của chúng ta bị cuốn hút vào những xúc cảm riêng tư mạnh tới mức không thể hiểu điều gì đang diễn ra trong tâm hồn cô gái mà thời gian sau này chàng ít gặp mặt. Leonor cư xử ở mức độ chàng trai không có duyên cớ gì để mà thất vọng. Những cuộc trò chuyện của nàng với Martin mà bạn đọc đã thấy rõ ở những chương trước vẫn để lại cho chàng những tia hy vọng. Đôi lúc niềm hy vọng ấy dường như u ám và viễn vông, nhưng đôi lúc nó đượm nét hiện thực.
Cần phải nói rằng trong xử sự của Leonor không hề có sự đỏng đảnh cũng như cố ý hành hạ mùi trong nỗi u mê khốn khổ để bằng cách đó đốt nóng niềm say mê ở chàng. Cả vẻ lặng lẽ của cô gái, cả những lời nói tự nhiên của nàng hoàn toàn chân thật như không thể chân thật hơn được. Tình cảm nảy nở trong Leonor đối với Martin vừa mới mẻ vừa lạ lẫm. Nàng vốn quen với việc mình là trung tâm của sự chú ý, nàng luôn luôn được các chàng trai giàu có và thanh lịch ái mộ. Tất cả đều đồng thanh thán phục sắc đẹp của nàng và khẳng định rằng nàng có toàn quyền lựa chọn đám nào nổi bật nhất, nên giờ đây, để công khai nói lên tình yêu của mình đối với Rivas, Leonor cần phải chiến thắng những quan niệm ăn sâu trong nàng từ thuở ấu thơ. Chỉ khi nào đánh giá được tất cả các phẩm chất của người đã chinh phục được trái tim nàng, Leonor mới có thể tìm được sức mạnh cho mình để đứng cao hơn trên mọi thành kiến và tập tục của cái xã hội mà nàng đang sống. Chính vì thế mà cô gái hay trò chuyện với Martin hơn, chính vì thế mà nàng thỉnh thoảng vẫn

dẹp những nỗi phân vân do dự để thốt ra lời chứa chan hy vọng. Đối với bản thân nàng những hành vi cử chỉ chứa đầy ý nghĩa, nhưng thật ra thì chỉ nặng nề thêm lòng thiếu tin tưởng vốn có từ lâu ở Martin.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 39

Chúng ta tạm biệt với bà Bernarda Korderro lúc bà vội vã về nhà. Bà choáng váng bởi những điều nghe được từ ông Damasso.
Không có gì diễn tả nổi cơn tức giận sôi sục trong ngực bà đối với đứa con trai gian dối. Cái tin điếng người làm tiêu tan thành tro bụi bao nhiêu khát vọng háo danh cho chính Amador gieo vào lòng bà và giờ đây khi chúng tan thành mây khói, cơn phẫn nộ đối với kẻ gian dối bùng lên trong lòng bà như ngọn lửa. Bà chạy xổ vào phòng nhanh như chớp, ném chiếc khăn choàng xuống ghế và gọi con gái lớn bằng giọng đe doạ. Adelaida lập tức xuất hiện ở ngưỡng cửa.
- Thế còn thằng em của mày đâu rồi? – bà gầm gừ
- Ở trong phòng riêng ạ.
- Gọi nó ra đây. Tao cần nói chuyện với cả hai đứa mày.

Sau ít phút Adelaida quay lại cùng với em trai. Bà Bernarda ném lên con trai tia mắt hận thù.
- Thế nghĩa là mày đã lừa tao phải không? Trả lời đi! – bà ta kêu to, hai tay chống nạnh và đầu ngẩng cao.
- Con ấy ạ? Sao mẹ lại nói vậy? – Amador đáp.

Giống như bất kỳ kẻ nào đang chờ đợi lỗi lầm của mình bị phát giác đến nơi, hắn mau chóng hiểu ra ý nghĩa của câu hỏi nên tái mặt.
- Vì sao à? Trời ơi tôi ngu ngốc đến mức để con đẻ của mình đánh lừa kia chứ! Chỉ còn thiếu có điều đó nữa thôi! Vậy thì Adelaida đã có chồng và mọi chuyện trót lọt hả?
- Nhưng thưa mẹ, con đã nói với mẹ mấy hôm trước là mọi chuyện dàn xếp xong rồi kia mà…
- Dàn xếp như thế nào? Chúng mày làm theo ý mình nên tao bi gạt sang một bên! Dàn xếp xong rồi, thật hết nói, mày bôi tro trát trấu vào mặt tao! Bây giờ ra đường mới đẹp mặt chứ! Tất cả lũ trẻ ranh sẽ chỉ tay cười cả nhà này thôi!
- Mẹ chỉ tưởng tượng – Amador bối rối lẩm bẩm.

Những lời của con trai rõ ràng không được tôn kính lắm với bà Bernarda, và bà ta hoàn toàn nổi điên lên. Ly nước chịu đựng đã đầy tràn và bà mệnh phụ khả kính trút lên đầu Amador cùng Adelaida hàng tràng những lời chửi rủa, hăm doạ man rợ, và mắng nhiếc gớm ghiếc mà phép lịch sự không cho chúng tôi quyền dẫn ra đây. Nhát gan hơn em trai, Adelaida cố thoát khỏi

những mối đe doạ khủng khiếp có thể biến thành những trận mưa đòn bất kỳ lúc nào, nàng thanh minh với giọng run rẩy:
- Con không can dự gì, thưa mẹ.
Amador lập tức nói thêm vẻ xỏ xiên:
- Dĩ nhiên rồi. Mình tôi có lỗi trong mọi chuyện! Tôi đã muốn được cưới mà! Hừ, tôi chẳng cho phép đổ hết lên đầu mình đâu.
- Thế mày bảo ai có lỗi hả? – bà Bernarda mắng con trai – chẳng lẽ không phải mày đã bày ra cái trò cưới xin đáng nguyền rủa kia? Rõ ràng mày có dụng tâm lừa dối tao! Mày có tính toán riêng.
- Còn tính toán gì nữa? Đấy mẹ lại ngoặt đi mọi chuyện!
- Nhưng cái con ngốc này nó cam đoan nó không can dự gì kia mà – bà Bernarda cố nén giận.
- Còn phải nói! Thế mà mẹ cũng nghe được.
- Nhưng chính mày tự thú nhận trong bức thư rằng bạn mày đóng giả mục sư.
- Trong bức thư nào kia?
- Bức thư mày viết cho ngài Ensina.
- Điều gì xảy ra cũng đã rồi! Chỉ có điều con không làm vì bản thân mình mà vì Adelaida.
Bà Bernarda ném lên con gái ánh mắt dữ tợn.
- Con không có lỗi gì trong việc này – cô gái sợ hãi ấp úng.
- Thôi được, cứ việc đổ hết lên cho tôi! – Amador giận dữ, cố tránh ánh mắt của mẹ. im lặng một lúc hắn nói thêm – Nếu Adelaida không dính dấp vào đây thì mẹ thử hỏi chị ấy xem con bày ra tất cả những trò ấy để làm gì?
- Thế nào, trả lời đi! – bà Bernarda dồn vào con gái.
- Để làm gì à? Làm sao tôi biết được? Cậu đã đòi tôi phải nghe theo cậu tất cả.
- Thấy chưa – bà Bernarda gầm lên – Tao hiểu mày mà, chỉ một mình mày có lỗi trong mọi việc thôi.
Rồi bà trút lên con trai hàng tràng những lời chửi rủa khủng khiếp nhất.
Nhận thấy sự việc tồi tệ, Amador bỗng kêu lên cắt ngang lời bà ta.
- Chửi con thì ăn thua gì, giá như mẹ hiểu rõ điều gì xảy ra ở cái nhà này có phải hơn không.
Adelaida đăm đăm nhìn em trai cầu khẩn, nhưng hắn chỉ còn nghĩ đến một việc, làm thế nào để bà mẹ bớt điên mà bình tĩnh lại.
- Thế thì điều gì xảy ra trong nhà tao hả? – bà Bernarda hỏi con trai, giọng hung tợn.
- Một khi Adelaida cam đoan rằng con bày ra tất cả những trò đó không phải vì chị ấy, cứ để chị ấy trả lời cho mẹ rõ. Chối bỏ tội của mình là việc dễ nhất, nhưng con không theo gương chị ấy đâu, con chẳng có gì phải giấu

giếm hết.
Adelaida hiểu rằng nàng bị mối nguy cơ đe doạ. Để buộc em trai im tiếng, nàng quyết định nhận hết lỗi về phần mình. Song đã muộn mất rồi, bà Bernarda bỗng linh cảm là vẫn còn điều gì đó bị giấu giếm nên bắt con gái phải trả lời. Mặc cho Adelaida uổng công thề thốt rằng nàng đã xúi bẩy em trai giăng bẫy Agustin chỉ vì nàng muốn lấy chồng công tử thực thụ, bà Bernarda vẫn khăng khăng một mực:
- Chuyện đó tốt thôi! Nhưng nếu Amador nói hình như mày che đậy điều gì đó thì ắt là phải có chứ?
Giá mà Amador đỡ lời cho chị gái, có lẽ hai chị em đã có thể đánh tan mối ngờ vực của bà mẹ, nhưng hắn không muốn can thiệp vì sợ bà Bernarda nổi giận. Biết chắc sẽ không moi được điều gì ở con gái, bà giận dữ quay sang Amador đang nín thinh và nạt nộ bắt phải nói rõ hết sự thật.
- Nếu mày không thú nhận ngay tức khắc – bà ta điên cuồng rít lên, vung hai nắm đấm ra đe doạ - tao sẽ cho mày đăng lính với ly do mày đâm ra cứng đầu cứng cổ! Hãy nhớ là mày vẫn còn chưa đến hai mươi lăm tuổi đấy!
Lời đe doạ này bản thân nó không làm Amador lo sợ lắm, nếu muốn trốn tránh chuyện đi lính, chỉ cần đi ra khỏi nhà là xong. Nhưng ở bất cứ đâu khác cũng khó kiếm được gì mà sống trong khi hắn là kẻ vô công rồi nghề thâm căn cố đế. Thế là hắn quyết định đơn giản nhất là nói toạc chuyện thầm kín của chị gái ra, chẳng cần nghĩ đến điều gì sẽ đe doạ nàng, còn hơn đi đoạn tuyệt với người mẹ luôn luôn dung túng những hành động kỳ quặc của hắn và nhiều lần đã phải trả giá bằng sự chắt bóp khủng khiếp để cho hắn khỏi tai hoạ nợ nần. Cuộc sống phóng đãng xoá sạch những vết tích cuối cùng của lòng cao thượng ở gã du côn và hắn không chút do dự chấp nhận phản bội Adelaida miễn chỉ cốt để bà mẹ động lòng. Do ích kỷ, Amador kể hết cho bà Bernarda về mối tình giữa Adelaida với Raphael San Louis và những hậu quả mà nàng gánh chịu. Tuy nhiên lúc cuối hắn cũng sực tỉnh ngộ và tìm cách giảm nhẹ lỗi một chút cho chị gái.
Nghe xong cái tin kinh khủng ấy, mặt bà Bernarda trắng bệch như vôi và không kìm được phẫn nộ bà ta nhảy xổ vào Adelaida, miệng gào lên man rợ. Bà ta tóm lấy đuôi tóc dài của cô gái đáng thương lôi đi.
Nghe tiếng gào thét, Edelmira cùng cô hầu chạy ngay tới rồi cùng với Amador xúm vào cố giằng cô gái tội nghiệp ra khỏi đôi tay của bà mẹ dữ tợn.
Sợ rằng sự ầm ĩ trong nhà lọt vào tai những kẻ qua lại, cô hầu chạy ra sân đóng cổng lại trong khi bà mẹ khả kính không chỉ nắm tóc Adelaida lôi đi mà còn bạt tai Edelmira và Amador đôm đốp khi họ cô giằng nạn nhân ra khỏi tay bà. Nếu ta từ ngoài quan sát tấn bi kịch gia đình này thì tình cảm

chắc là rất nhiều mâu thuẫn. Ta sẽ thương hại cô gái bất hạnh nhưng đồng thời không thể nín được mỉm cười vì chứng kiến một màn trình diễn mà nhân vật chính là bà mẹ dữ dằn tay trái không buông mớ tóc tuyệt đẹp của cô con gái phạm tội, còn tay phải thì thẳng cánh đánh bất cứ ai sấn lại gần. Nhưng giống như mọi sự trên thế gian, cuộc xung đột trong gia đình cũng đi đến kết thúc, khi bà Bernarda tát được Edelmira một cai nữa, nàng tìm cách nắm chặt cổ tay mẹ bằng cả hai tay. Bị bất ngờ bà Molina buông luôn tóc của Adelaida ra và đè cả thân thể đồ sộ của mình lên kẻ xông vào bênh vực. Cô gái lảo đảo ngã xuống chiếc ghế bành, còn bà mẹ mất thăng bằng đổ uỵch xuống sàn nhà bất tỉnh.
Mấy người con kinh hoàng, lao đến chỗ bà Bernarda nằm bất động để đưa bà lên giường, cô hầu bắt đầu xoa bóp đôi chân, Amador rảy nước lên mặt mẹ, còn hai chị em o6m chặt lấy nhau thổn thức không nguôi.
Một lát sau bà Bernarda hồi tỉnh và quay ra khóc lóc vì nỗi nhục nhã của con gái. Bao giờ cũng vậy, sau cơn xúc động dữ dội là sự suy sụp sức lực của thể xác lẫn tinh thần. Ngày hôm sau bà Bernarda cảm thấy mệt lả đến nỗi không thể ngồi dậy khỏi giường mà phải nằm cho hồi phục. Lòng biết ơn Raphael San Louis do sự quan tâm săn sóc thường xuyên trước kia, giờ đây được thay thế bằng mối thù hận và khát vọng trả thù, sự việc phản trắc của chàng trai gây cho bà chấn động sâu sắc và bà nát óc nghĩ cách thanh toán sự xúc phạm của chàng. Song mọi điều xảy ra trong đầu đều bị bà Bernarda cho là không thích hợp, cuối cùng bà quyết định sẽ nhượng bộ hoà giải Raphael với Adelaida và bằng cách đó đem hạnh phúc trở lại cho con gái, còn gia đình thì thoát khỏi tủi nhục.
Càng ngày bà Molina càng thích thú cái dự định ấy hơn và khi đã bình phục ít nhiều, bà ta nảy ra ý định trực tiếp gặp San Louis.
Lúc đó là mười giờ sáng, chàng trai đang ngồi một mình trong phòng riêng. Sự xuất hiện đột ngột của bà Bernarda gây cho chàng lúng túng và chợt có linh cảm chẳng lành. Nhưng mặc dù vậy, chàng vẫn tự trấn tĩnh để tiếp đón vị khách không mời thật nhã nhặn và lịch thiệp.
Bà Molina cũng khôn khéo che đậy những tình cảm cuồn cuộn trong lòng để tỏ ra bình thản và tự nhiên. Nghiêng mình nhã nhặn, bà ngồi xuống chiếc ghế do Raphael đưa mời với một nụ cười niềm nở rồi cởi bỏ tấm khăn choàng trên đầu, bà ta thân mật nói:
- Hình như anh quên hẳn đường đến nhà chúng tôi rồi.
- Xin bà quý mến hãy tin cho , việc đo không nói lên điều gì cả - chàng trai trả lời – tôi vẫn nặng cảm tình với bà như trước đây thôi.
- Dẫu sao thì không có cái gì không có nguyên nhân. Anh có biết người ta thường nói sao không? Khi móng ngựa kêu tức là có chiếc đinh đã rơi.
- Làm sao có thể có nguyên nhân nào ở đây ạ? Hoàn toàn không. Bà

biết tình cảm thân thiết giữa tôi với gia đình bà kia mà!
- Còn phải nói, biết quá chứ sao không! Mà chính tôi cũng rất yêu quý anh nữa. Mới đây tôi vẫn hỏi Adelaida có chuyện gì xảy ra cho Raphael vậy. Tại sao anh ấy thôi không đến nhà chúng ta nữa thế?
Khi bà Bernarda nhắc tới tên cô gái lớn, Raphael chợt giật mình, những linh cảm xấu trỗi dậy mạnh hơn hẳn và chàng tin chắc rằng cuộc viếng thăm của bà Bernarda không đơn thuần chỉ là thân thiện, dứt khoát nó có mục đích bí ẩn gì đây.
- Xin cám ơn những lời tốt đẹp – chàng đáp.
- Đủ rồi, có gì mà cám ơn! Tốt hơn hết anh nói xem, bao giờ anh đến thăm chúng tôi?
- Tôi không được rảnh rỗi tối nào cả nên mặc dù rất muốn đến chỗ bà, tôi không biết khi nào có thể chọn thời gian – Raphael nói, nóng lòng muốn tìm hiểu mục đích thật sự của việc bà Bernarda tìm mình.
- Đấy, đấy, nên chúng tôi vẫn lý giải với nhau, anh làm gì có thời giờ đến với chúng tô! Bây giờ anh đã kết bạn với những người giàu sang, đến chỗ chúng tôi làm gì cho xấu hổ!
- Xấu hổ ư? Xin bà thứ lỗi, thưa bà thân mến!
- Không phải ngẫu nhiên mà bây giờ tài thánh cũng chẳng rủ anh đến nhà chúng tôi được! Rõ ràng anh không muốn – bà khách bác lại và trong giọng nói của bà ta đã không còn dấu vết nào của vẻ lịch thiệp ban đầu.
Sự thay đổi đó không che giấu được Raphael và chàng cảm thấy bực tức.
- Nhưng tôi có nói "không muốn" đâu – chàng nóng nảy nói – tôi nói là "không thể".
- Thì cũng thế cả thôi! Cái chính là anh không đến, còn vì sao thì tôi quá rõ.
Trong câu nói của bà ta bây giờ lộ hẳn sự tức giận.
- Tôi đã giải thích với bà rằng tôi rất bận.
- Việc đó thật dễ hiểu. Người ta nói dường như anh sắp cưới vợ.
- Bà đã nghe được rồi à?
- Vừa mới hôm qua. Họ nói đúng chứ?
- Tất cả đều có thể.
- Ra thế! Tôi cũng đoán ra..
- Đây là chuyện đã lâu rồi, nó khởi phát từ trước khi tôi vinh hạnh làm quen với gia đình bà.
- Có thể nó là chuyện từ lâu, tôi không bàn cãi. Chỉ có điều rõ ràng là anh quên rằng ở nhà chúng tôi cũng có chuyện xảy ra với anh!
Khi nói câu này bà Bernarda ném lên Raphael ánh mắt ác độc và gương mặt bà biểu hiện lòng quyết tâm cứng rắn.
Chàng trai tái mặt, bản thân sự xuất hiện của bà Bernarda đã bắt chàng cảnh

giác và lo ngại song không ngờ đến sự tân công trắng trợn đến thế.
- Tôi không hiểu ý bà định nói gì – chàng ra vẻ không đoán được ý nghĩa đích thực những lời của bà ta.
- Đừng giả bộ ngốc nghếch, anh thừa hiểu chuyện gì! Tốt hơn hết chúng ta thoả thuận hữu hảo với nhau trong lúc còn chưa muộn.
- Rốt cuộc thì bà cần gì ở tôi nào? – Raphael hỏi, không giấu giếm vẻ bực dọc.
- Tôi cần anh cưới con gái tôi đã bị anh làm nhục – bà Bernarda đang thép tuyên bố.
- Điều đó không thể - Raphael đáp – Số phận của tôi đã gắn chặt với một tiểu thư con nhà gia giáo.
Bà Bernarda bừng giận cắt lời chàng.
- Còn chúng tôi anh không thèm để ý tới phải không? Con gái tôi cũng con nhà gia giáo và anh đã quyến rũ nó, đã hứa cưới nó! Một công tử chân chính phải biết giữ lời.
Raphael uông công đưa ra các lý lẽ khác nhau để tự bào chữa, bà Bernarda không thèm nghe bất kỳ điều gì mà cứ khăng khăng ý định mình.
- Lần cuối cùng xin bà hiểu cho – San Louis mất hết tự chủ - tôi không thể nào cưới con gái bà được. Bởi vậy tốt nhất là bà chấp thuận điều đề nghị tôi sắp nói ra đây.
- Đề nghị gì nữa nào? – bà Molina hoài nghi hỏi.
- Cha tôi để lại mười hai nghìn peso thừa kế, tôi hứa sẽ thừa nhận đứa bé và dành cho Adelaida phân nửa số tài sản của tôi.
- Tôi đến gặp anh không phải vì tiền! – bà Bernarda giận dữ.
Bà ta quay ra trách móc Raphael dồn dập và cay nghiệt trong khi chàng nhẫn nhịn ngồi nghe, sau đó bà ta chuyển sang doạ nạt:
- Nghĩa là anh không chịu cưới hả? không hả? Nếu vậy tôi sẽ kiện ra toà để xem ai bị hại! Điều ô nhục của Adelaida đã bị nhiều người biết rồi cho nên tôi chẳng cần che đậy làm gì. Anh muốn chiến tranh à? Biết làm sao được! Chúng tôi đâu phải lũ nhát gan!
Rồi bà Molina ra khỏi phòng, đặt Raphael trước nỗi lo lắng tột độ.
San Louis lập tức viết thư và yêu cầu Martin đến ngay chỗ cổng thành mà ngày nay gọi là cổng cũ hoặc Beliavista để phân biệt với các cổng Tagale và Bulnes.
Sau đó một giờ đôi bạn gặp nhau tại điểm hẹn rồi chậm rãi dạo bước về phía Alameda.
- Tôi rất cần lời khuyên của cậu – Raphael nắm tay Rivas nói – việc rất hệ trọng.
- Điều gì đã xảy ra vậy?
- Một tai hoạ giáng xuống đầu tớ như sét từ trên trời cao. Cậu thử đoán

xem ai đến nhà tớ hôm nay.
- Adelaida?
- Chính bà Bernarda dẫn xác đến. Bà ta biết hết mọi chuyện và đòi tớ cưới cô con gái.
- Bà ta có lý của mình – Martin lạnh lùng nhận xét.
- Tớ cũng hiểu như thế - Raphael giận dỗi đáp – Và tớ không hỏi cậu về điều đó.
- Cậu nói tiếp đi.
- Tớ không còn đầu óc đâu mà đỡ đòn nữa. Tớ đã đề nghị một nửa tài sản nhưng mụ già cũng không thèm, chắc là sáu nghìn peso đối với mụ còn ít.
- Trong hoàn cảnh này chẳng cần lưỡng lự làm gì, cậu cứ đề nghị với bà ấy mười hai nghìn.
- Đàng nào thì bà ta cũng không chịu đâu! Bà ta lải nhải một một điều "phải cưới Adelaida". Chẳng lẽ phải giải thích cho cậu rằng việc đó không thể? Bởi vì ngay cả trước đây tớ đã không muốn có việc cưới xin ấy chứ không chỉ bây giờ, khi tớ đã ở ngưỡng cửa của niềm hạnh phúc bấy lâu mơ ước.

Martin im lặng. chàng không sao dứt khỏi ý nghĩ rằng nhiều cô gái là nạn nhân của trò quyến rũ nếu nghe thấy những lời này hẳn sẽ tủi nhục biết chừng nào.
- Cậu xử lý ra sao nếu ở địa vị của tớ? – Raphael gạn hỏi.
- Theo tớ thì chỉ có một lối thoát, một khi bà Bernarda không muốn nghe điều gì khác ngoài việc tổ chức cưới thì làm thế nào để bà ta mất hết hy vọng vào việc đó.
- Nhưng làm cách nào?
- Cậu cần cưới Matilda nhanh lên.
- Cậu nói đúng. Nhưng vẫn còn một mối nguy.
- Mối nguy gì?
- Bà Bernarda doạ kiện ra toà.
- Và cậu cho rằng bà ta quyết tâm làm điều đó à?
- Tớ sợ rằng đúng như thế. Người đàn bà này tính khí điên khùng. Khi tức giận không biết kìm nén. Để trả thù tớ, bà ta sẽ không ngần ngại biến điêu ô danh của con gái thành sở hữu chung.
- Còn biện pháp nữa. Chỉ có điều không đáng tin cậy lắm.
- Cậu định nói sao?
- Amador là kẻ hám lợi…
- Ồ, đúng vậy. giống hệt tên thương gia trong hài kịch.
- Chúng ta hứa cho hắn năm trăm peso nếu thuyết phục được mẹ hắn thôi kiện cáo.

- Liệu cậu có thể thảo luận với hắn không?
- Có lẽ.
- Cậu giúp tớ một việc quá lớn! – Raphael thốt lên – cậu biết rõ đấy, tớ đau khổ biết bao khi hạnh phúc chưa mỉm cười với tớ. Sự đe doạ của bà Bernarda làm tớ phát hoảng! Và trước hết đó là vì lương tâm của tớ không thanh thản. Như cậu nói, người đàn bà đáng thương có lý của mình nên sự ăn năn muộn màng của tớ chẳng có nghĩa gì đối với bà ta.
- Chúng ta sẽ cố làm hết sức mình.
- Riêng việc cậu đem Matilda trở về cho tớ đã là một món nợ không thể trả nổi rồi. Nếu cậu làm cho bà Bernarda im lặng nữa thì tớ sẽ chịu ơn cậu cho đến lúc xuống mồ. Làm sao tớ có thể đền ơn cậu được đây?
- Việc đó đáng bàn hay sao? Chúng mình là bạn bè mà.
- Đồng ý. Thôi ta nói về tình yêu của cậu. Sự thể thế nào rồi?
- Không còn gì tệ hơn – Rivas mỉm cười đáp, nhưng vẻ mặt chàng vẫn buồn bã.
- Có gì đó không tin được – Raphael phản đối.
- Tại sao? Cậu biết điều gì à? – Martin tươi tỉnh hẳn lên.
- Matilda kể lại với tớ là Leonor lúc nào cũng nói về cậu. Mà đó là dấu hiệu tốt đẹp.
- Ồ, chắc là nàng nói tới nhiều người.
- Chính vấn đề là ở chỗ nàng chỉ nói về cậu. cậu thử kể xem cậu với Leonor trò chuyện những gì nào? Bởi theo lẽ thường ,người ngoài cuộc nhìn rõ hơn.

Được cởi mở nỗi lòng, Martin kể một cách cặn kẽ nhất cho Raphael nghe nội dung các cuộc trò chuyện của mình với Leonor, nhắc lại nguyên văn cả từng câu nói mà trí nhớ đáng kinh ngạc như thế chỉ có ở những kẻ si tình. Khi Rivas rụt rè nhắc tới những hy vọng của mình, giọng của chàng lộ rõ xúc cảm sướng vui, nhưng sau đó chàng trở nên âu sầu nói rằng số mệnh của chàng chỉ là buồn lo và chán ngán. Lắng nghe lời thú nhận hùng hồn ấy của một tình yêu chân chính, Raphael tưởng như ánh trăng chợt xé màn mây hiện ra rồi lập tức biến mất sau những đám mây đen nặng nề.

- Đúng, cậu chưa có cơ sở để hoàn toàn tin tưởng – San Louis nhận định sau một lúc suy tư – song chẳng việc gì phải tuyệt vọng. Nếu ở địa vị cậu thì tớ thu hết can đảm giành lấy hạnh phúc.
- Bằng cách nào?
- Hãy viết thư cho Leonor.
- Không, không đời nào! tớ không thể phụ lòng tin những người đã tiếp đón mình ân cần dường ấy.
- Anh bạn ơi, thời nay những quan niệm như thế xưa rồi!

Thay vì trả lời, Martin thở dài.

- Nghĩa là cậu thích tình trạng u mê hay sao? – Raphael hỏi.
- Nếu cần, hơn nữa phải thú thật rằng tớ bị sự lớn lao của Leonor đè bẹp. Khi trò chuyện cùng nàng, đôi lúc tớ cảm nhận được nguồn sinh lực dồi dào nhưng khi xa nàng tớ lại rơi vào buồn nản vì so với nàng, tớ thật vô nghĩa và thấp hèn.
- Thôi được, tớ không ép, cậu cứ hành động theo ý cậu.

Đôi bạn đứng dậy đi dọc theo Alameda.

- Khi nào cậu định tiến hành việc của tớ?
- Tớ cố gắng ngay hôm nay. Tớ sẽ viết thư cho Amador. Cậu định đề nghị bao nhiêu tiền?
- Cậu cứ tự suy xét mà hành động. nếu cần, tớ giao toàn bộ tài sản.

Đến đường phố Estado, họ từ biệt nhau, ai về nhà nấy.

Cũng trong thời gian ấy, kẻ ái mộ trung thành của Edelmira là Ricardo Kastinios vào phòng Amador.

- Tôi đến bàn một việc với cậu – chàng ta nói.
- Tôi xin nghe anh – Amador đáp – tôi có thể giúp gì được đây?
- Cậu biết đấy, tôi yêu chị gái cậu.
- Anh làm tôi ngạc nhiên, chúng ta ai chẳng yêu kia chứ.
- Nhưng tai họa ở chỗ tôi e rằng Edelmira không yêu tôi.
- Lại thế nữa! Chị ấy còn yêu ai hả?
- Thế cậu nghĩ sao?
- Nghĩ cái gì? Chị ấy yêu anh mê mệt.
- Vậy tại sao cô ấy im lặng?
- Anh nói gì thế, anh không biết phụ nữ à? Anh đâu phải trẻ con. Tất cả bọn họ đều khéo vờ vĩnh.
- Nghĩa là cậu cho rằng cô ấy sẽ lấy tôi à?
- Tôi có thể thề. Anh gặp đâu một cô gái không muốn lấy chồng? Với họ chỉ cần nói đến cưới là họ sáng rỡ lên như đồng tiền mới ngay.
- Thế mẹ cậu nhìn nhận việc ấy như thế nào?
- Nhìn nhận thế nào à? Dĩ nhiên là mừng. Bà mẹ nào không ước ao gả chồng cho con gái chứ? Ngay cả một bà giàu có nhất!
- Cậu sẽ nói giúp tôi một lời được không?
- Rất vui lòng, anh bạn ạ - Amador bắt tay viên sĩ quan cảnh binh.
- Tôi nhút nhát trong những việc này lắm – anh chàng tự thú – cho nên tôi chợt nghĩ "Mình nhờ Amador, nhất định cậu ta sẽ giúp"
- Anh làm thế là đúng. Ngay tối nay tôi sẽ nói chuyện với mẹ tôi. Đừng nghi ngờ gì hết.

Họ chia tay, rất hài lòng về nhau. Viên sĩ quan cảnh binh nảy ra tia hy vọng rằng cuối cùng chàng ta sẽ được gắn bó với người mình yêu tha thiết, còn Amador mừng rỡ cho rằng vai trò mai mối sẽ giúp hắn được bà Bernarda tha

lỗi, không còn chửi rủa liên miên sau thất bại của mưu mô đen đủi kia nữa. Hắn đang chìm đắm hoàn toàn trong sự suy tư thì bỗng nghe tiếng gõ cửa. Người hầu đưa cho hắn bức thư, Martin Rivas đề nghị hắn đến chỗ đài phun nước ở Alameda để thảo luận công việc liên quan đến gia đình Molina.

- Có trả lời không ạ? – người hầu dò hỏi khi thấy Amador lướt mắt đọc tờ giấy.

Amador viết một mảnh giấy hẹn sẽ có mặt đúng chỗ, đúng giờ. Rồi đã nát óc suy nghĩ xem mình cần gì cho Rivas nhưng không tài nào đoán ra. Dù sao thì hắn cũng quyết định trước hết nên gặp Martin đã rồi sau mới kể cho mẹ nghe về đề nghị của Ricardo Kastanios.

Amador đến Alameda được một lúc thì Rivas xuất hiện. Chàng đề cập ngay công việc không rào đón và đề xuất với Amador hai trăm peso nếu hắn thuyết phục được bà mẹ không thưa kiện ở toà án.

- Tức là Raphael sẵn sàng dành cho Adelaida sáu nghìn peso mà mẹ tôi từ chối? – Amador ngạc nhiên.
- Chính thế.
- Giờ anh thấy tính khí mẹ tôi ra sao? Bà vẫn giận tôi vì bức thư đáng nguyền rủa kia cho đến tận bây giờ đấy. Anh thậm chí không thể tưởng tượng được hiện nay tình cảnh của tôi như thế nào đâu. Và tất cả chỉ vì số tiền một nghìn peso ít ỏi!
- Được rồi, anh sẽ nhận ba trăm peso – Martin cười mỉa.
- Lẽ ra cần chi thêm để Adelaida lo cho đứa bé.
- Tám nghìn peson, đó là tất cả những gì Raphael có thể đưa.
- Thôi được, để xem sao.
- Bao giờ tôi nhận được trả lời?
- Không rõ. Còn tuỳ thuộc vào mẹ tôi muốn thế nào.
- Thoả thuận xong với bà, anh báo ngay cho tôi.
- Được

Lúc về nhà Amador bắt gặp mẹ và các chị đang ngồi khâu vá.

- Điều gì xảy ra vậy? – bà Bernarda hoi khi đã ngồi riêng với con trai.

Amador đã nhiều lần ra sức tự bào chữa và giảng giải dường như hắn bày ra sự việc với Agustin chỉ vì quan tâm đến hạnh phúc của gia đình.

- Con không quay lại chuyện ấy làm gì – hắn nói thêm – nếu như không định làm mẹ vui lòng vì một tin tức tốt lành.
- Có nghĩa là mày muốn báo tao tin dễ chịu nào đó phải không? – bà Bernarda hỏi, thái độ hơi dịu xuống.
- Chứ sao ạ! Đấy, lúc nào con cũng bận tâm vì gia đình mà mẹ cứ tức giận với con.
- Được rồi, mày hãy trình bày xem tin gì.
- Mẹ có muốn gả chồng cho con gái không?

- Còn phải nói!
- Thế mẹ có ưng Ricardo Katanios không?
- Dĩ nhiên.
- Vậy thì thế này. Anh ta muốn cưới Edelmira nhà mình.

Mặt bà Bernarda rạng rỡ hẳn lên.

- Anh ta lương cao, hơn nữa lại sắp được thăng cấp – Amador nói thêm.
- Thế thì tuyệt – bà Bernarda thốt lên.
- Tức là mẹ sẽ bàn với chị Edelmira chứ?
- Ngay hôm nay sẽ bàn.
- Chỉ cần chị ấy đừng có bướng bỉnh. Ricardo nói với con hình như chị ấy không yêu anh ta.
- Cứ để nó không chịu nghe! – bà Molina lẩm bẩm doạ nạt.
- Đúng đấy, không nên dây dưa việc này! Những chàng rể như Kastanios không vung vãi ngoài đường đâu.
- Mà tao cũng chẳng cần hỏi nó! Còn quá trẻ để bàn cãi với mẹ.
- Con muốn thưa với mẹ một việc nữa.
- Việc gì?

Amador thuật lại toàn bộ cuộc nói chuyện với Martin cho mẹ nghe và nói rằng nếu bà không kiện ra toà thì Raphael sẽ đưa cho Adelaida bảy nghìn peso để bảo dưỡng đứa bé.

- Chính tao cũng biết lao vào kiện tụng chẳng lợi lộc gì - bà Bernarda bực tức nói – Tao đã đến chỗ luật sư bạn của bố mày trước kia, ông ấy nói rằng cùng lắm San Louis chỉ buộc bảo dưỡng đứa bé thôi, ngoài ra nó sẽ không đạt điều gì khác.
- Vậy thì bận rộn theo kiện làm gì, trong khi anh ta tự đề nghị bảy ngàn peso rồi?

Chắc bạn đọc chưa quên là Martin đã đưa ra con số tám nghìn peso. Nhưng không phải Amador nói nhầm, tên bợm tính rằng chị gái được bảy ngàn là đủ rồi, còn một ngàn hắn thủ túi cùng số tiền thưởng đã hứa.

- Cần phải lấy bảy ngàn – hắn nhắc lại – và sẽ không ai biết việc đó.
- Ôi chà, người ta sẽ biết thôi – bà Bernarda bực bội cằn nhằn – con hầu nhà mình đã đánh hơi thấy tất cả rồi đấy.
- Ai nói với mẹ như vậy?
- Tao nói chuyện với nó và nó thú nhận có biết về đứa bé. Mà khi nó biết thì những kẻ khác cũng được nghe. Thằng khốn nạn! Nó sẽ phải trả giá mọi chuyện với tao.
- Dĩ nhiên rồi! Chỉ có điều theo con trước tiên phải lấy tiền đã.
- Cứ làm như mày biết! – bà mệnh phụ khả kính hét toáng lên rồi ra khỏi phòng ,miệng còn lầm bầm nguyền rủa Raphael và doạ trả thù chàng khốc liệt.

Hôm sau Amador báo cho Martin rằng bà Bernarda chấp thuận không kiện ra toà án nếu Adelaida nhận được khoản tiền đã hứa, hắn tin chắc sau cuộc nói chuyện với luật sư, bà mẹ sẽ không làm om sòm nữa. thật ngao ngán biết bao cho đồ tráo trơ/ khi thay vì tám ngàn peso để đinh kiếm chác một ngàn, hắn nhận được hai bức thư của Martin báo là San Louis đưa tiền vào nhà băng đứng tên đứa bé và Adelaida có quyền sử dụng tiền lãi của số vốn ấy. Sau khi kết thúc công việc buồn tẻ này, Martin đến nhà Raphael và thuật lại mọi chuyện.

- Nhưng dù sao – chàng kết luận – cậu cũng không thể coi như an toàn trước khi cưới vợ.
- Tớ cũng nghĩ như thế - Raphael đáp – Chính vì vậy, theo lời cầu xin của tớ, cậu Pedro sẽ thử thuyết phục ông Fidel ấn định ngày cưới sớm hơn. Tớ hy vọng được làm hôn lễ với Matilda không chậm hơn hai tuần nữa.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 40

Bà Bernarda quyết định hoãn câu chuyện với Edelmira về việc Ricardo Kastanios ướm hỏi sang ngày hôm sau. cuộc bàn luận với Amador gây cho bà ta xúc động mạnh và bà ta cho rằng trước tiên cần phải trả thù cho danh dự bị vấy bẩn của con gái lớn đã, rồi sau đó mới lo chuyện cưới chồng cho cô em. Chính vì lẽ đó tạm thời bà ta vứt lời đề nghị xin cưới của Ricardo Kastanios ra khỏi đầu để đăm mình suy nghĩ xem trừng phạt Raphael San Louis bằng cách nào.

Những trăn trở đêm khuya rõ ràng đem lại tác dụng bởi khi tỉnh dậy lúc sáng sớm, bà Molina cảm thấy bình tâm hẳn so với ngày hôm trước. Khi gọi Edelmira, lần đầu tiên sau cuộc viếng thăm hẩm hiu ở nhà ông Damasso, giọng bà ta có vẻ như bình tĩnh hơn.

Cô gái sợ hãi chạy vội đến mẹ, cơn thịnh nộ của bà Bernarda suốt mấy ngày gần đây không hứa hẹn điều gì tốt lành nên cuộc nói chuyện sắp tới làm nàng run cả người.

- Ngồi xuống đây đi – bà Bernarda chỉ chiếc ghế bênm cạnh mình. Rồi sau một lát im lặng nói thêm – Thế là cuối cùng số phận cũng đã mỉm cười với con.

Eldelmira dè dặt nhìn bà dò hỏii.

- Con thấy sự ngu ngốc đã đưa chị con đến đâu rồi đấy – bà Bernarda nói tiếp – Thật ra thì ở đây mẹ cũng có lỗi, chẳng hơi đâu mà cho tất cả bọn du đãng ấy vào nhà làm gì. Mẹ thấy con thông minh hơn Adelaida, vì thế trời thưởng cho con.

Bà Bernarda ngưng bài giáo huấn để đốt điếu xì gà, còn Edelmira thì thắt cả tim vì một linh cảm đau buồn.

- Ricardo – bà Bernarda lại nói – xin hỏi cưới con đấy.

Edelmira tái mét mặt và thở dài nặng nề.

- Cậu ta là chàng trai khá, nhận lương cao và đang chờ thăng cấp, chúng ta nghèo, nên đám này đối với nhà mình là may mắn lớn.

Bà mẹ đáng kính ngừng một lát chờ con gái trả lời. Song nàng không thốt được một lời, cô gái tội nghiệp không ngước mắt khỏi tấm thảm trải sàn và

cố hết sức kìm nước mắt
- Sao con như ngậm hột thị thế hả? – bà mẹ sốt ruột hỏi.
Cô gái lấy hết can đảm ngước mắt nhìn trời, dường như cầu xin cứu giúp.
- Mẹ ơi … - nàng ấp úng – nhưng con nào có yêu Ricardo…
- Lại còn gì nữa thế? – bà Bernarda nổi nóng – Mày vứt ngay trò ấy đi! Xem kìa, công chúa nào xuất hiện không biết! Cô nàng không thèm yêu cậu ta kia chứ! Thế mày nghĩ đâu ra cái điều phải cần đến tình yêu hả? chẳng lẽ mày nghe tao nói. Tao thấy mày mơ ngủ thật rồi. Hay là mày đợi hoàng tử nào đó từ xa tới! Hừ, mày nhồi nhét thứ gì vào đầu vậy? Hay là cũng đâm đầu vào một thằng công tử nào rồi?
- Sao mẹ lại nói thế hả mẹ? – cô gái vội thốt lên, cố làm sao để bà mẹ đang nhìn chăm chăm vào mắt nàng để dò xét không đoán ra được là nàng yêu Martin.
- Nếu không thì tại sao mày còn õng ẹo? Đứa con gái nào cũng có lúc xây tổ ấm cho mình chứ?
- Nhưng con chưa muốn lấy chồng, thưa mẹ - Edelmira rụt rè nói.
- Ra thế! Mày nghĩ ra điều thật hay! Định cưỡi lên cổ tao suốt đời chắc? Trời ơi, con với cái! Một đứa thì…mà nói đến làm gì..Lạy trời, ông Molina quá cố liệu sẽ nói gì đây? Tạ ơn trời đã gọi ông đến bên Người đúng lúc! Còn bây giờ cái đứa này lại không chịu lấy chồng nữa kia chứ, thật không có đứa nào thương cho người mẹ khốn khổ của mình! Hừ, mày có phải đứa ngu không hả?
Sau khi tuôn một hơi, bà Bernarda cười gằn, và điều đó làm Edelmira hoảng sợ hơn tất cả những lời nạt nộ của mẹ. bắt gặp cái nhìn dữ dội của bà ta, cô gái đáng thương run rẩy cụp mắt xuống tỏ vẻ phục tùng và biết vâng lời.
Bà Molina đốt điếu xì gà nữa để trấn tĩnh rồi quay sang con gái.
- Thế nào, mày định khóc rống lên hay sao? – Bà ta hỏi.
- Chuyện này đột ngột quá – Edelmira lắp bắp, tay chùi những giọt lệ trên má.
- Chẳng ai bắt mày lấy cậu ta ngay ngày mai cả. Cũng có thể lui ngày cưới một thời gian. Nhưng tao nói với mày với tư cách người mẹ và tao hiểu rõ hơn, mày cần phải xử sự như thế nào.
Nghe những lời ấy trong lòng Edelmira loé lên tia hy vọng mong manh. Nàng hiểu rằng chống đối công khai sẽ bị mẹ giận nên quyết định chỉ còn một cách là cố kéo dài thời gian.
- Con cũng chỉ xin điều đó thôi, thưa mẹ - nàng nói – Mẹ hãy cho con suy nghĩ dù chỉ một tháng.
- Như thế thì sao được! Mày sẽ cố tình trì hoãn để cậu ta tức giận rồi nghĩ lại mất. Hay là mày tưởng rằng sau một tháng tao sẽ trở nên dễ tính hơn? Thế ở đây ai là chủ hả? Mày hay là tao? Tao nhắc lại, không ai bắt

mày lấy chồng ngay ngày mai, nhưng trả lời thì hãy nói ngay tức khắc.
- Nhưng thưa mẹ..
- Mày làm cái trò gì vậy, giễu cợt tao hả? phải chăng mày nghĩ là tao sẽ để vuột mất cơ hội này? Mày biết tao quá ít! Hãy đi cám ơn nếu cậu ta còn đồng ý đợi mày.
- Con sẽ làm như mẹ ra lệnh, thưa mẹ.
- Nói như vậy thì khác rồi, một người con vâng lời cần phải như thế.
- Nhưng xin mẹ cho con hai tháng để chuẩn bị…
- Một tháng cũng đủ cho mày! Không lằng nhằng gì cả nữa.
Edelmira cúi đầu ngoan ngoãn.
- Và coi chừng, chớ bày trò ngu ngốc đấy – bà mẹ cảnh cáo thêm – Đừng cho phép cậu ta làm gì hết, nhưng cũng đừng có vênh váo. Mà phải bỏ cái bộ mặt rầu rĩ ấy đi! Hạnh phúc của mày khối người sẽ ganh tị!
Bà Bernarda còn cho con gái một số lời khuyên nữa bằng cái giọng mệnh lệnh đầy quyền uy mà bà ta bắt đầu sử dụng với con sau vụ tai tiếng của Adelaida. Edelmira nín thinh ngồi nghe rồi trở về phòng riêng.
Cuối cùng khi còn lại một mình, cô gái rã rời buông người xuống chiếc ghế đặt ở đầu giường rồi vùi đầu vào gối, chỗ dựa cho mối tình vô vọng của mình, nàng khóc sướt mướt. vừa khóc, nàng vừa từ biệt với những đêm dài thao thức tràn đầy mơ ước quý giá đối với trái tim, nhưng than ôi, chúng thật viễn vông! Nàng dịu dàng nói lời "thứ lỗi" với những niềm hy vọng mơ hồ, với những niềm vui sướng thoáng qua, với những mộng tưởng trong sáng và thơ ngây của mối tình đầu – một môi tình cô quạnh không ai biết tới, nhưng đã là nguồn an ủi duy nhất trong cuộc sống đau buồn của nàng. Cú đòn bất ngờ đã gây cho cô gái nỗi đau xé ruột và đưa nàng vào tâm trạng tuyệt vọng, thậm chí nàng không hề nghĩ đến phản kháng hoặc đâu tranh chống lại số phận nghiệt ngã, nàng chỉ biết khóc như đứa trẻ để tìm khuây khoả trong những giọt lệ đắng cay.
Trong khi đó, cho rằng tương lai của cô em ổn thoả rồi, bà Bernarda lại hướng toàn bộ dòng suy nghĩ của mình vào việc làm thế nào để trả thù cho cuộc đời đang dang dở của cô chị! Điều đó đã trở thánh ý tưởng thường xuyên ám ảnh bà ta kể từ cái ngày bất hạnh khi phát giác ra bí mật của Adelaida trong tình yêu. Càng căm giận Raphael, bà ta càng thương đứa con gái phóng túng của mình và giờ đây đối với bà ta nàng không còn là tội phạm nữa mà là nạn nhân. Đứa cháu vừa được đem về nhà không làm dịu cơn thịnh nộ sôi sục trong ngực bà Molina mà trái lại, dường như còn đốt nóng thêm khát vọng trả thù. Bà tự thuyết phục rằng nghĩa vụ thiêng liêng của mình là trừng phạt kẻ phản phúc. Ấp ủ những dự tính báo thù, bà ta tiến hành làm quen với mấy người hầu nhà ông Fidel Elias để họ thông báo mọi việc chuẩn bị đám cưới của Matilda và Raphael. Mê mệt vì tình yêu, San

Louis quên nghĩ tới cả những lời đe doạ của bà Bernarda, còn bà ta không ngừng rình rập từng bước đi của chàng và tuyệt đối âm thầm chủân bị giáng đòn.
Thế còn những nhân vật chính của chúng ta thì sao? Thoạt nhìn, quan hệ giữa Leonor và Martin hầu như không có gì thay đổi. Lòng kiêu hãnh chưa bị đánh bại hoàn toàn của cô gái và tính lịch thiệp thái quá của chàng trai tạo nên mảnh đất không vững vàng mà tất cả những ai yêu chân thành đều luôn cảm thấy dưới chân mình. Thực ra thì không ít lần họ trao đổi cho nhau những ánh mắt chứa đầy ý nghĩa thầm kín của những kẻ si tình, từ miệng họ đôi lúc bay ra những lời rụt rè và khó hiểu nói lên rằng mọi ý nghĩ của họ chỉ xoay quanh một điều, họ thốt ra những lời bóng gió, úp mở mà những người trẻ tuổi vẫn dùng khi hướng vào nhau và khi gắng sức lọt vào miền đất luôn nở rộ hoa hy vọng. Tóm lại, giờ đây họ sống trogn bầu không khí đặc biệt đầy khắc khoải, cách biệt khỏi mọi kẻ trần tục khác, thậm chí giữa chốn ồn ào nhất họ vẫn tưởng chỉ có hai người. Và mặc dù vậy, họ vẫn không hạnh phúc.
Trong trí tưởng tượng của Leonor đã nảy sinh những bức tranh quyến rũ của một mối tình đầy hoan lạc và sự rụt rè của Martin đôi lúc làm nàng bực bội. nàng kiêu hãnh để đi bước đầu tiên, còn chàng quá nể trọng để có đủ dũng khí bước đến tượng đài cao vời của thần tượng, thành ra cả đôi bên chỉ biết thở than. Trong những phút giây khổ sở, khi con tim mệt nhoài hiểu ra rằng niềm hy vọng bị tiêu tan như ảo ảnh, trong lòng người đẹp lại trỗi dậy niềm kiêu hãnh vốn có và nàng tự nguyện thề sẽ quên đi Martin. Còn chàng trai, nhận thức được sự bất lực khi từ chối mơ ước của mình, cầu xin trời rứt bỏ khỏi tâm hồn hình bóng của Leonor để được giải thoát khỏi mối tình bất hạnh. Song chỉ cần ánh mắt gặp nhau là đủ cho mỗi người quên những lời thề nguyện và cầu xin của họ. Như thiêu thân lao vào lửa tự thiêu huỷ, họ khao khát đến với nhau. Và bởi vì giống như thiêu thân không thể thiếu hơi ấm cuộc sống và ánh sáng, họ cũng không thể sống thiếu nhau được.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 41

Hai bên gia đình cô dâu và chú rể quyết định tiến hành sớm hơn đám cưới cho Raphael và Matilda, và càng đến gần cái ngày trọng đại ấy, trong nhà ngài Fidel Elias càng ồn ào nhộn nhịp. Họ hàng cô dâu gửi quà tặng đến cho nàng.

Dịp này bà Francisca hạ cánh từ chín tầng mây xuống mặt đất tội lỗi để lo toan những công việc hoàn toàn trầntục, cùng con gái lựa chọn các kiểu may trang phục xa hoa khác nhau theo khiếu thẩm mỹ đầy sáng tạo của bà.

Các nhân viên của tiệm kim hoàn Đức trên đường Aumada chốc chốc lại mang đồ trang sức đã đặt hàng tới và các bà trầm trồ bàn tán giá trị của chúng khi mở những chiếc hộp bọc nhung.

Khách khứa thường xuyên tấp nập. Thoạt tiên đám phụ nữ tụ tập ở phòng khách và chuyện trò quan cách. Nhưng sau đó khi câu chuyện lái sang áo quần thì tất cả bắt đầu cướp lời nhau và các giọng nói bắt đầu đua nhau vang lên hệt như trong khúc hùng ca. Họ xét nét từng li từng tí rồi so đo từng tặng phẩm, họ trầm trồ khen ngợi kiểu may áo dài này và kiên quyết bác bỏ kiểu kia, đặc biệt sôi nổi là những bàn cãi chung quanh cây thánh giá nhỏ bằng kim cương – vật dụng tối cần thiết của các cô dâu. Thật tội nghiệp! Nhiều kẻ trong số họ cũng không ngờ rằng chẳng bao lâu sau họ đã phải mang một cây thánh giá nặng nề hơn gấp bội là chính đức lang quân của mình – điều này không phải là hiếm.

Hết khách này đến khách khác làm cho người hầu không kịp thu dọn những bộ đồ mới sắm vừa được các bà các cô sành sỏi đánh giá xong đã lại phải đưa ra để mọi người bình phẩm.

Nhiều ngày cứ thế trôi qua.

Diễn tả những xốn xang vui sướng tràn ngập trong lòng Matilda cũng như tất cả các cô gái đi lấy chồng theo tiếng gọi của trái tim (còn biết bao cô gái phải phục tùng cha mẹ!) chẳng khác diễn tả ánh mặt trời rực rỡ buổi sớm mai đang từ từ rọi sáng bầu trời mùa xuân không gợn bóng mây. Trái tim trinh nữ rộng mở rạo rực đón nhận tình yêu hệt như nụ hoa bừng nở dưới những tia sáng tràn nhựa sống của vầng dương, còn khi người yêu âu yếm thì thầm những lời nguyện ước thuỷ chung thì nàng tưởng như mọi vật quanh mình đều toả hương thơm ngát. Quá khứ với bao âu lo chỉ là một cơn ác mộng, hiện tại hứa hẹn sướng vui, còn tương lai đối với Matilda rực rỡ hào quang đến nỗi loá cả mắt và nàng cho là không nhìn vào nó thì hơn.

- Vì chị không biết đến tình yêu nên chị không thể hiểu em hạnh phúc đến chừng nào – nàng thẫn thờ nói khi nắm chặt tay chị họ.

Leonor nhìn thẳng vào gương mặt Matilda, có thể nghĩ rằng nàng đang nghe chăm chú, nhưng thực ra ý nghĩ của na bay tận đâu đâu.

- Chị biết không – cô em nói tiếp – em cứ như tê dại khi không có Raphael bên cạnh. Không, bản thân em cũng như bất cứ ai khác đều không đủ khả năng diễn tả được một tình yêu như thế! Nhưng phải chăng em đã quá ham chuyện phiếm? Chắc gì chị quan tâm đến những điều đó – Matilda sực nhớ ra khi nhận thấy cô chị họ nghe nàng với vẻ lơ đễnh thậm chí không cần giấu giếm.
- Tại sao lại thế? – Leonor khẽ mỉm cười.
- Chị không hiểu em đâu.
- Chị hiểu rất rõ.
- Thật à? Nghĩa là chị cũng đang yêu?

Sự sốt sắng của Matilda khi thốt ra những lời này chứng tỏ trong phút chốc tính tò mò chàng phụ nữ thắng thế và ước muốn thâm nhập vào bí mật của trái tim chị họ mình đã buộc cô gái tạm quên mối tình của bản thân.

Leonor đỏ mặt hỏi lại:

- Chị ấy ư? Do đâu em nghĩ thế hả?
- Chị đừng vờ vĩnh nữa.
- Nhưng vì sao em nghĩ vậy?
- Vì chị hoàn toàn không còn như trước đây. Chưa bao giờ em thấy chị quá ưu tư như hiện nay cả. Chị đừng giận em làm gì. Chị thấy không. thỉnh thoảng em cũng tinh ý đấy chứ. Ai vậy hả chị - Clemente hay Emilio?

Leonor không trả lời mà chỉ bĩu môi khinh miệt.

Matilda bắt đầu kể tên tất cả các công tử ở thủ đô, nhưng cô chị cứ lắc đầu phủ nhận. Cuối cùng Matilda thốt lên:

- Hay là Martin?

- Thật là ý nghĩ nhảm nhí!
Đôi gò má Leonor vụt đỏ bừng.
- Mà tại sao không? – Matilda vẫn khăng khăng – Theo em thì Martin là một chàng trai rất thú vị.
- Em nghĩ vậy sao? – Leonor cố lấy giọng tự nhiên hỏi.
- Tất nhiên. Thật tình thì chàng ta nghèo…
- Điều đó chị it quan tâm – Leonor thốt lên, đầu ngẩng cao kiêu hãnh.
- Chàng ta có trái tim cao quý.
- Sao em lại đoan chắc như thế?
- Thì chính chị kể với em.
Leonor cúi đầu ra bộ lấy chiếc kim găm chích ngón tay.
- Và sau nữa, chị từng nói không chỉ một lần rằng chàng là người tài năng – Matilda nói tiếp – chị sẽ không phủ nhận chứ?
- Không.
- Thấy chưa, trí nhớ em rất tốt.
- Em ngợi khen Martin như vậy bởi vì em hàm ơn chàng.
- Điều đó đúng. Nhưng em chỉ nhắc lại những gì nghe được từ chị kia mà.
- Chàng đã giúp gia đình chị không ít.
- Nghĩa là chị cũng hàm ơn?
- Tất nhiên.
- Nhưng rõ ràng sự việc không chỉ có thể, bởi vì với em chị toàn nói về chàng thôi.
Leonor lặng thinh.
- Mà chị biết không, em còn có thể giận chị nữa đấy – Matilda nói.
- Sao lại thế?
- Tại vì chị không tin em. Em không bao giờ dấu chị điều gì, bao nhiêu bí mật của mình em đều kể hết.
- Vậy em chờ chị thú nhận cái gì?
- Chị yêu Martin chứ? Chị thử bác bỏ xem nào!
- Chính chị không nghi ngờ điều đó từ lâu.
- A ha! Cuối cùng chị đã thú nhận!
- Ờ đúng vậy, chị sẽ không giấu giếm nữa, chị thường xuyên nghĩ đến chàng – Leonor đáp và nhìn vào mắt Matilda.
- Em tin rằng chàng cũng yêu chị từ lâu rồi.
- Sao em tin chắc như vậy? – Leonor sốt sắng hỏi.
- Ồ, điều đó chỉ cần thoạt nhìn là thấy ngay.
Gạt bỏ sự dè dặt ý tứ cố hữu, Leonor thổ lộ với cô em họ mối tình ngày một nồng cháy và bền vững trong tâm hồn mình mà bạn đọc đã biết. Nàng kể lại cặn kẽ cho Matilda tất cả các buổi trò chuyện với Martin, đúng như Martin

đã chân thành tâm sự cùng Raphael, nàng không còn che đậy điều gì nữa và thú thật bão tố đã nổi lên dữ dội đến mức nào trong lòng nàng khi nàng cho rằng Rivas yêu người khác.

- Té ra chị ghen!
- Ghen à? Không đâu! Nhưng nếu chị biết là chàng yêu người khác thì chị sẽ đủ sức quên chàng.
- Theo chị nói – Matilda nhận xét – em hiểu rằng chưa lần nào chàng dám hé răng với chị về tình yêu của mình.
- Chưa lần nào.
- Và chính chị cũng chưa một lần bóng gió?
- Chị không rõ. Có thể có câu nào đó cũng làm cho chàng có căn cứ để phỏng đoán một điều gì, nhưng chị có thể chối bỏ mọi thứ bất kỳ giây phút nào.
- Tội nghiệp Martin! – Matilda thở dài sau một lúc im lặng - Ở địa vị của chị, em đã niềm nở với chàng hơn rồi.
- Em nghĩ thế ư?
- Chị sợ cái gì chứ? Cứ cho chàng hiểu là chị yêu chàng.
- Chàng rất kiêu hãnh và bởi vậy, chắc rằng sẽ lặng im.
- Bởi vì chàng rất lịch thiệp thì đúng hơn. Và chị hiểu điều đó không kém gì em.

Nhận xét của cô em họ buộc Leonor phải suy ngẫm. Sau ít phút, cô gái liếc nhìn đồng hồ, đã hai giờ trưa.

Đã thoả chí tò mò, Matilda như thường lệ lại quay về với đề tài yêu thích của mình và bắt đầu nói về Raphael, nhưng lúc đó bà Francisca vào phòng, đem theo tấm áo dài mới cho con gái.

Chúng ta cứ để cho hai mẹ con Matilda thích thú với áo xống để đi theo Leonor lúc ấy đã chia tay với họ và ngồi vào cỗ xe sang trọng của ông Damasso và ra lệnh cho xà ích đưa về nhà.

Ra khỏi xe, người đẹp trông thấy bên nhà một cô người hầu ăn vận nghèo nàn cầm trong tay bức thư, cô ta hỏi thăm Rivas.

Không coi cuộc gặp gỡ ấy có ý nghĩa nào hết, Leonor về phòng riêng, nghĩ rằng bức thư gửi cho Martin là của San Louis hoặc người quen nào đó.

Người gác cổng chuyển bức thư Martin lúc chàng đang soạn giấy tờ trong văn phòng ông Damasso.

Chàng trai giở phong bì và đọc những dòng sau:

"Anh là người bạn duy nhất của tôi, tôi đã được nghe anh nói điều đó không phải một lần và tôi tin như thế. Chính vì vậy mà tôi viết cho anh, vì những người có thể giúp tôi lời khuyên hoặc đã từ bỏ, hoặc đang săn đuổi tôi. Nỗi đau của tôi thật lớn và tôi quyết định hướng ánh mắt trông chờ đến với người đã nhiều lần an ủi tôi bằng lời khuyên nhủ tốt lành. Có thể giờ đây,

với sự giúp đỡ của mình, người đó sẽ lau khô những giọt lệ trong mắt tôi chăng? Và bởi lẽ ấy, Martin, tôi quyết định thổ lộ với anh tất cả những gì vừa xảy ra. Mẹ tôi muốn gả tôi cho Ricardo Katanios, anh ta mới hỏi cưới tôi mấy ngày gần đây. Đối với tôi điều đó quá bất ngờ đến nỗi đến giờ tôi vẫn chưa thể trấn tĩnh lại được. Anh luôn luôn tỏ thiện cảm với tôi nên tôi hy vọng rằng anh sẽ giúp cho lời khuyên nhủ. Còn tôi sẽ mãi mãi chịu ơn anh.
Bạn trung thành của anh
Edelmira Molina"
Martin đọc bức thư hai lần, chàng thật không ngờ là những dòng chữ chân thật này được viết ra với mục đích mà chỉ sau này mới rõ, lại chứa đựng cả thế giới những ước vọng rụt rè.
Chàng gọi người hầu:
- Ai đem bức thư này đến vậy?
- Một cô gái nào đó, cô ta nói sẽ quay lại nhận trả lời – người hầu hơi mỉm cười giễu cợt, nụ cười như thế thường xuất hiện trên mặt kẻ hầu khi hắn tỏ ý hiểu thấu tim gan của chủ.
- Được, tôi sẽ viết thư trả lời bây giờ - Martin nói.
Người hầu bước ra, còn Rivas bắt tai vào viết thư.
"Edelmira,
Bức thư của cô làm tôi vô cùng sửng sốt, nhưng tôi rất cảm tạ sự tin tưởng mà cô dành cho tôi. Sự việc làm cho cô lúng túng đó cũng gây cho tôi ngạc nhiên không ít, đối với tôi tin đó quá bất ngờ nên không dám nêu ý kiến của mình về đề tài như vậy. Xin thú thật là tôi không thể đưa ra một lời khuyên rõ ràng nào khả dĩ được coi là đáng giá.
Cô yêu cầu tôi khuyên nhủ, nhưng sự việc ở đây vô cùng tế nhị. Trước hết tôi phải thú nhận rằng tôi không thể là một thẩm phán chí công. Bởi vì tất cả những gì tôi có thể nói ra đều sẽ xuất phát từ mối thiện cảm chân tình đối với cô. Nếu như được hỏi xem tôi mong muốn điều gì cho cô trong tương lai thì tôi sẽ trả lời không cần nghĩ ngợi: Chân thành và tự đáy lòng xin chúc cô hạnh phúc, và cầu trời nghe thấy những lời nài xin này của tôi bởi lẽ tôi dồn vào nó tất cả nhiệt tâm của trái tim mình. Thế nhưng câu chuyện có thể quyết định số phận của cô mãi mãi, nên tôi không đủ can đảm để thực hiện lời yêu cầu đó. Xin hãy tin rằng chỉ có cô, Edelmira và không ai khác có thể tìm được một giải pháp đúng đắn nhất. Hãy xin lời khuyên của chính trái tim mình. Trong hoàn cảnh này chỉ có trái tim cô mới là thẩm phán sáng suốt mà thôi.
Còn nếu cô vẫn cho rằng những lời của tôi có thể làm giảm bớt sự đau khổ của cô ở mức độ nào đó, nếu cô thấy cần đến sự giúp đỡ của tôi thì xin cô cứ viết thư đừng ngại, và tôi sẽ sung sướng được giúp cô bất cứ điều gì. Tôi tự cho rằng mình có vinh dự lớn lao khi được tin cẩn qua bức tư của cô. Mong

cô cứ sai khiến, tôi luôn sẵn lòng phục vụ.
Bạn chân tình của cô
Martin Rivas"
Martin dán phong bì và trao bức thư cho người hầu, ra lệnh đưa nó cho người sẽ đến nhận.
Trong bữa trưa mọi người nói đến đám cưới sắp tới của Matilda và Raphael, theo lệ thường Agustin tán dóc luôn miệng và điều đó cho phép Leonor trao đổi với Martin vài lần giữa câu chuyện chung.
Rời bàn ăn, Agustin nắm khuỷu tay người bạn mới của mình và cả hai theo Leonor sang phòng khách. Như mọi khi, cô gái ngồi xuống bên dương cầm còn hai chàng trai vẫn đứng cạnh nàng.
- Hôm nay tôi gặp Matilda – Leonor nói, dường như nối tiếp câu chuyện dở dang – Thậm chí các anh không thể tưởng tượng được cô ấy hạnh phúc đến chừng nào đâu!
- Điều đó hoàn toàn tự nhiên, thưa tiểu thư – Martin nhận xét.
- Người Pháp thường nói – Agustin xen lời – L amour fait rage et l argent fait mariage – tình yêu dẫn đến u mê và tiền bạc dẫn đến hôn nhân. Nhưng trong trường hợp này thì tình yêu làm được cả việc nọ lẫn việc kia.
- Tôi nghĩ là bây giờ Matilda hạnh phúc nhất Santiago – Leonor nói.
- Thế thì tại sao em không theo gương cô ấy, em gái? – Agustin hỏi – Em có thể trở nên hạnh phúc như vậy bất cứ ngày nào kia mà. Chẳng phải hai công tử phong lưu nhất thủ đô đang mê mệt vì em hay sao?
Martin chăm chú nhìn cô gái, mặt trắng nhợt.
- Tất cả chỉ có hai thôi à? – Leonor mỉm cười ranh mãnh
Nghe vậy mặt Martin đang nhợt nhạt chuyên sang ửng hồng.
- Khi anh nói em có hai người ái mộ - Agustin giải thích – ý anh ám chỉ những người thường có mặt trong nhà ta thôi, ma toute belle – người đẹp của tôi ạ. Anh nghi ngờ là em có thể lựa chọn cho mình một người chồng giàu có nhất Santiogo.
- Em cần gì mấy kẻ giàu có của anh! – Leonor khinh miệt thốt lên.
- Nghĩa là em ưng một gã nghèo khó nào đó à, em gái?
- Mọi chuyện đều có thể…
- Em lạc lõng trong tinh thần thời đại, và điều đó thật đáng thương.
- Trên đời tồn tại những cái còn qui giá hơn nhiều so với của cải – cô gái phản bác.
- Thật là sai lầm cô em thân yêu ạ! Của cải là giá trị nhất.
- Anh cùng chia xẻ ý kiến với Agustin chứ? – Leonor quay sang hỏi Martin.
- Tôi cho rằng trong một số trường hợp của cải là cần thiết – chàng đáp.

- Trường hợp nào vậy?
- Thì chẳng hạn khi nó cần để cho một người có thể gắn bó số phận của mình với cô gái mình yêu.
- Sao anh lại nghĩ xấu về phụ nữ thế, Martin – Leonor thốt ra lời trách móc – không phải tất cả đều mờ mắt trước bạc vàng đâu.
- Nhưng dù sao thì tất cả đều ước ao sang trọng – Agustin đế thêm.
- Tôi nói về một người nghèo khó vô danh đang mơ tưởng đến một người con gái mà mình khó với tới – Martin đột nhiên mạnh dạn nói.
- Nếu chàng ta là người xứng đáng – Leonor cắt lời – chàng ta cần phải hy vọng được hiểu và đánh giá đúng. Anh quả là đa nghi!

Cô gái nói câu ấy khi nhận thấy anh trai đã lánh sang một bên.
- Thật tình tôi thiếu tin tưởng – Martin đáp – bởi vì người mà chúng ta nói đến quá ư nghèo khó và không danh vọng.
- Chẳng lẽ anh vẫn chưa tin rằng của cải trong cách nhìn của tôi rất ít ý nghĩa? – Leonor run run nói – và những người như tôi nhiều lắm.

Có thể nhận rõ rằng người đẹp sợ nghe Martin trả lời, nàng rời khỏi cây đàn và vội vã ra khỏi phòng khách.

Rivas nhìn theo nàng và trái tim chàng rạo rực đúng như trái thơm của một người nhìn thấy trong mơ niềm hy vọng của mình biến thành hiện thực, rồi lúc tỉnh dậy vẫn chưa hiểu đó là mơ hay thật. Khi cánh cửa sau lưng cô gái đã khép lại, chàng đắm mình trong suy tư, cố tìm ý nghĩa của những lời nghe được.

Ra khỏi phòng, Leonor đụng phải người hầu của ông Fidel Elias, hắn trao cho nàng bức thư chỉ vỏn vẹn có vài dòng

"Em cần gặp chị ngay. Hãy đến nhà em. Em sợ rằng sẽ mất cả lý trí vì đau khổ. Mong gấp. Em của chị, Matilda"

để hiểu được cái gì là nguyên cớ cho bức thư này và những sự kiện gì đã xảy ra sau khi Leonor từ biệt về nhà, chúng ta cần phải quay lại nhà ngài Elias, nơi chúng ta đã để Matilda ở lại với mẹ.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 42

Ngay từ lúc Leonor chưa về đến nhà, Raphael cùng hai ông Pedro và Elias bước vào căn phòng khách nơi hai mẹ con bà Francisca đang xem xét chiếc áo mới.

Bà chủ nhà tiếp đón ông cậu của chú rể bằng một cuộc đàm thoại thượng lưu có cả ông chồng tham dự, còn đôi trẻ thì đến chỗ chiếc dương cầm, Matilda lơ đễnh ấn những phím đàn còn Raphael thì thầm với nàng những lời yêu đương.

Họ thả hồn vào những lâu đài phiêu diêu mà tất cả những kẻ đang yêu đều bắt đầu kiến tạo khi vừa mới có cơ hội hai người bên nhau. Họ nói về mình, chỉ về mình, điều thường tình đối với những kẻ ích kỷ nhất trên đời. Matilda và Raphael nguyền đi ước lại những lời thuỷ chung trọn kiếp rồi cuối cùng ngưng bặt, trầm ngâm nhìn nhau không rời mắt, cả hai lặng đi vì xúc động, run lên vì sướng vui, trái tim họ cùng hoà nhịp đập còn đầu óc thì choáng váng một cách khoan khoái vì niềm hạnh phúc khôn tả.

Nhưng bầu trời sáng trong của tình yêu không một gợn mây ấy cùng với bầu không khí trong vắt bao bọc đôi uyên ương bỗng dưng trở nên u ám, có người hầu tiến vào phòng khách và tiến đến chỗ dương cầm.

- Thưa tiểu thư – cô ta ghé vào tai Matilda nói khẽ - có một bà nào đó hỏi tiểu thư ở bên ngoài.
- Hỏi tôi à? –cô gái ngạc nhiên bừng tỉnh khỏi giấc mộng vàng.
- Vâng, thưa tiểu thư.
- Bà ấy là ai vậy? Hãy hỏi xem bà ấy muốn gì?

Cô người hầu ra khỏi phòng.

- Có ai cần đến em nhỉ? – Matilda băn khoăn thắc mắc và lại dán mắt vào Raphael đang đáp lại nàng bằng cái nhìn chan chứa thương yêu.

Chưa hỏi xong câu đó thì cô hầu đã trở lại. Matilda và Raphael cùng ngoảnh nhìn cô ta.

- Bà ấy nói tên là Bernarda Kodero de Molina

Có thể nhận rõ San Louis bỗng như bị tia chớp giật, gương mặt chàng phủ màu tái nhợt của tử thần, Matilda sửng sốt nhắc lại tên của vị khách không hề chờ đợi.

- Em không biết ai như thế cả - cô nói và nhìn chú rể ngụ ý hỏi.
Chàng trai dường như hoá đá. Cú đánh quá đột ngột và Raphael hình dung rõ những hậu quả đang đe doạ của việc bà Bernarda đến đây nên chỉ còn biết bàng hoàng câm lặng và luống cuống. Nhưng trí óc chàng ráo riết căng thẳng và San Louis mau chóng nhận định được toàn bộ sự bi thảm của tình hình. Với một nghi lực siêu nhiên của ý chí, chàng tự trấn tĩnh, chỉ có một lối thoát đó là sự giáng trả. Làm ra vẻ như bà khách phiền nhiễu niềm vui của chàng khi được ở bên người yêu, chàng nói với Matilda:
- Em chuyên lời bảo bà ấy đến nhà vào dịp khác đi.
Không thể giấu được cô gái vẻ nhợt nhạt cũng như bối rối của Raphael mặc dù chàng cố giấu.
- Anh làm sao thế? – nàng hỏi một cách lo ngại nhưng âu yếm.
- Anh ư? Không, hoàn toàn không sao cả.
- Chẳng lẽ cô không tìm hiểu xem bà ấy muốn gì à? – Matilda quay sang hỏi cô đầy tớ.
- Thưa tiểu thư, bà ấy bảo cần phải nói chuyện riêng với tiểu thư.
Matilda lại nhìn Raphael lưỡng lự, còn chàng thì nhắc lại kiên quyết:
- Cứ để bà ấy đến vào dịp khác.
- Ra nói rằng tôi bận, mời bà ấy đến sau – Matilda nói với cô đầy tớ.
Cô ta đi ra.
- Có lẽ đấy là một bà goá đáng thương nào đó – cô gái nói.
- Có thể - chàng trai tán thành cố mỉm cười.
Giây phút ấy Raphael giống như một người tính khí cáu bẳn đang chờ xử bắn, chàng thở nặng nhọc và đứng tim lắng nghe từng tiếng động nhỏ bên ngoài. Trong nỗi lo âu khủng khiếp, chàng trai nhẩm tính xem người hầu cần bao nhiêu thời gian để ra đến cổng rồi chuyển lời đáp cho mụ Bernarda và hình dung rõ ràng mụ ta sẽ phản ứng thế nào. Chàng chờ đợi sự việc mụ khách vô liêm sỉ xuất hiện ở phòng khách cùng cô đầy tớ sắp xảy ra. Chàng trai tội nghiệp đã biết chắc sự việc sẽ diễn ra đúng như thế, chàng quá hiểu tính nết bướng bỉnh và quyết liệt của bà Molina rồi!
Năm phút trôi qua, Raphael bị dằn vặt bởi nỗi khốn khổ tột độ, Matilda thì im lặng và uổng công tìm kiếm trong ánh mắt của chàng dù chỉ dấu tích của bản tình ca diễm lệ mà mới giây lát trước đó nàng còn được tận hưởng mọi cung bậc của nó.
Lát sau cánh cửa mở tung và Raphael sợ hãi nhận ra mụ Bernarda đứng ở ngưỡng cửa sốt sắng cúi chào một cách khôi hài.
Mọi người tò mò nhìn bà khách không mời. Matilda và bà Francisca đặc biệt kinh ngạc đối với bộ y phục lạ lùng được bà Molina trưng bày trước mặt họ. Cần phải nhận xét rằng trước khi xuất hiện trong ngôi nhà giàu sang, mụ Bernarda đã chăm chút cho bộ cánh của mình không ít, mụ ta muốn có được

cái vẻ của một quý bà chính cống. Phía trên tấm áo dài màu sáng cổ rộng được may vào dịp đón ngày lễ độc lập, mụ ta choàng thêm chiếc khăn chéo trong suốt điểm hoa thời còn trẻ trung khi xưa. Không chút nghi ngờ rằng với bộ cánh như thế mụ ta lập tức có thể hoà hợp với tầng lớp tư sản, mụ Bernarda hoàn toàn tin tưởng là mình giống như đúc một quý bà danh giá. Còn kiểu cách cúi chào, thì như mụ ta nghĩ, sẽ làm cho mọi người hiểu rằng mình chẳng lạ lẫm gì các phong thái lịch thiệp và không phải lần đầu mới xuất đầu lộ diện giữa chốn thượng lưu.

- Cái mụ kỳ quặc này là ai thế? – Matilda thắc mắc với Raphael.

Chàng trai đứng dậy, gương mặt tái nhợt nhăn nhó và nhìn mụ Bernarda với một vẻ không sao diễn tả nổi.

- Ở đây ai là bà Francisca Ensina de Elias ạ? – mụ ta nói.
- Tôi đây, thưa bà – bà Francisca trả lời.
- Rất vui sướng được làm quen. Thế còn quý ông này chắc là phu quân của bà phải không ạ? Còn kia là con gái của bà, và khỏi cần phải hỏi, giống như hai giọt nước ấy! Anh sống ra sao Raphael? Tôi biết quý ngài đây, chúng tôi là bạn cũ đấy mà. Thôi, có lẽ tôi xin ngồi, mệt muốn chết. Năm tháng, thưa bà Panchita[1], hằn rõ dấu vết lên ta, không làm sao thoát được đâu! Tôi hy vọng các vị đều mạnh khoẻ chứ ạ?
- Mạnh khoẻ - bà Francisca đáp, sửng sốt nhìn những người trong phòng, dường như họ có thể giải thích cho bà rõ mụ khách kỳ quặc này ở đâu ra.

Song mọi người cũng chăm chú quan sát mụ ta với sự ngạc nhiên không kém gì bà chủ nhà.

- Có thể mụ ta mất trí? – Matilda hỏi Raphael.

Nhưng thoáng nhìn chồng sắp cưới, nàng đọc được trên gương mặt chàng một nỗi buồn cùng cực làm cho tim nàng thắt lại bởi cơn sợ hãi vô ý thức và không thể nào lý giải.

Trong khi đó mụ Bernarda nhận thấy không ai thèm hỏi gì mình nên cho rằng cứ tiếp tục im lặng thì thật khiếm nhã và lại bắt đầu liến thoắng.

- Vậy là, thưa bà, tôi muốn giải thích lý do tôi đến đây. trước tiên tôi đề nghị gọi cô con gái bà tới bởi vì tôi không thích gây ầm ĩ. Đối với những người có giáo dục mọi chuyện cần giải quyết êm đẹp. Mà con gái của bà đã chuyên lời qua cô đầy tớ bảo tôi đến vào dịp khác. Như thế không tiện, bởi lẽ tôi đã đến rồi, mà tôi thì chẳng còn trẻ trung gì, nhà tôi lại ở xa nên chẳng hóa ra tôi lê xác đến đây phí sức hay sao? Tôi đã vã cả mồ hôi ra còn gì? thế mà thật là hả lòng hả dạ, người ta bắt tôi về với hai bàn tay trắng, thậm chí không được nói với ai một lời. Tôi đến ăn xin à? Nhờ trời chúng tôi không đói. Vâng, trong khi vẫn còn thời gian, trong khi họ chưa cưới, tôi nghĩ cứ đến đây thì hơn.

Mụ Bernarda ngừng lời và lấy lại hơi, thừa dịp ấy bà Francisca hỏi:
- Chúng tôi có vinh hạnh tiếp bà vì việc gì đây?
- Đây là vinh hạnh lớn đối với tôi, thưa bà, tôi luôn xin hầu bà. Vậy là, khi đã dám mạo muội đến đây thì tôi xin nói lý do. Nghe nói bà gả chồng cho con gái. Bà thử ngắm cô ấy xem, ô, thật giống mẹ như đúc.
- Vâng đúng thế - bà Francisca đáp.
- Bà gả con cho chàng công tử kia à? có phải vậy không? – mụ Bernarda hoii tay chỉ vào Raphael.

Một nỗi xấu hổ và tuyệt vọng ghê gớm choán ngợp làm cho chàng trai chỉ muốn chui xuống đất.
- Thưa bà – chàng bực tức nói với mụ Bernarda – bà đến đây làm gì?
- Ồ, điều đó tôi sẽ nói với bà Francisca.
- Chẳng lẽ bà lại đi nghe những điều nhảm nhí của người đàn bà này sao? – chàng nói với bà Francisca.
- Nhảm nhí hả? – mụ Bernarda đỏ mặt tía tai vì tức giận – bây giờ sẽ thấy nhảm nhí hay không. Sự thể là, thưa bà – mụ quay lại bà Francisca nói thêm – bà hãy ra lệnh cho người hầu gọi cô gái đang bồng đứa bé ngoài cửa vào. Khi ấy bà sẽ tin thế nào là nhảm nhí.
- Xin bà nghe đây – ông Fidel lấy vẻ mặt quan trọng và cau có can thiệp – tất cả những chuyện này nghĩa làm sao?
- Có nghĩa là ông hỏi chuyện này có ý nghĩa gì phải không ạ? – bà Bernarda nhắc lại câu hỏi – Ra thế đấy, ông định gả con gái cho một kẻ vô lương tâm, ông sẽ tự thấy ngay thôi.

Mụ nhảy ra khỏi chiếc ghế và đến bên cửa ra vào.
- Peta, Peta – mụ gọi to – đem đứa trẻ vào đây.

Mọi người sửng sốt nhìn nhau, còn Raphael đứng cạnh chiếc dương cầm mặt đỏ bừng, hai tay nắm chặt giận dữ.

Cô người hầu của bà Bernarda bước vào phòng khách với một đứa trẻ rất kháu khỉnh trên tay.
- Đấy, đứa trẻ đấy! – mụ Molina thốt lên – bây giờ cứ để cho ông Raphael nhận lấy đứa con. Cứ để anh ấy nói rằng mình giữ lời và không lừa dối đứa con gái trong trắng bất hạnh của tôi.
- Thế nhưng thưa bà… - ông Fidel lẩm bẩm.
- Đấy, vậy là bằng chứng đấy – mụ Bernarda tiếp tục – Ai nói tất cả những cái này là nhảm nhí nào? Bây giờ thì bằng chứng sờ sờ ra rồi. Thế nào, hắn sẽ không còn khăng khăng chối cãi nữa chứ? Hay vẫn nói rằng không phải con hắn? Rằng hắn không hứa cưới con gái tôi?

Trong phòng khách trĩu nặng sự im ắng của nghĩa địa . Mọi ánh mắt dồn về phía Raphael còn chàng bước ra giữa phòng, giận run người.
- Tôi đã đưa hết tài sản của mình cho con bà – chàng la lên – và đảm

bảo tương lai cho đứa trẻ theo sức mình rồi. Bà còn muốn gì nữa hả?
Matilda bải hoải rũ người xuống ghế và lấy hai tay bưng mặt. những người khác vẫn im lìm như cũ.
- Xin hãy nói đi, dù chỉ mình bà – mụ Bernarda lại lên tiếng – tôi kêu gọi lương tâm của bà. Liệu có công bằng không khi xúc phạm những người lương thiện chỉ vì họ nghèo khổ? Bà sẽ nói ra sao nếu như, cầu trời xá tội, con bà bị đối xử như thế? Mà con ai cũng vậy thôi! Những người nghèo khổ cũng giữ gìn danh dự của mình, và một khi hắn đã hứa thì tức là cứ để hắn thực hiện lời hứa.
- Nhưng thưa bà, chúng tôi thì dính dáng gì vào đây kia chứ? – ông Fidel bực bội hỏi.
Trong khi đó ông Pedro San Louis đến chỗ cháu mình và bảo nhỏ:
- Theo cậu thì tốt là bây giờ cháu ra về đi. Còn cậu sẽ cố gắng dàn xếp mọi chuyện.
Raphael cầm mũ và bước ra, sau khi buồn bã liếc nhìn Matilda đang cố kìm nước mắt một cách khó nhọc.
Ông Pedro nói với mụ Bernarda:
- Thưa bà, tôi sẽ lo lắng số phận của đứa bé bất hạnh này cũng như con gái bà. Còn bây giờ bà làm ơn để chúng tôi yên và về nhà đi. Tôi xin sẵn lòng nghe những điều kiện của bà sau.
Hoặc giả mụ Bernarda không muốn từ bỏ mối hận thù nung nấu trong lòng những ngày này, hoặc giả khi sắm vai rồi thì mụ muốn chứng tỏ cho những người nhà giàu là dân thường cũng có lòng kiêu hãnh và muốn làm bẽ mặt bọn quý tộc cao ngạo định dùng tiền bạc mua sự im lặng của mụ, nhưng chỉ biết rằng những lời nói của ông Pedro chẳng hề gây ấn tượng gì đối với mụ ta, mụ chỉ thoáng nhìn ông rồi quay đi, tiếp tục giọng phật ý:
- Tôi không đòi hỏi gì ở quý ông cả. Tôi đến đây bởi vì tôi tin là bà đây và cô con gái bà có trái tim đôn hậu và họ không muốn một cô gái không hề làm điều gì ac đối với họ lại bị đưa ra làm nhục. Cứ để sau này, khi Raphael nguôi đi và hiểu được rằng mình đã hành động không cao thượng, cầu trời anh ta sẽ cưới con gái Adelaida của tôi.
- Thế nhưng thưa bà kính mến – ông Fidel cắt lời mụ ta – thiết nghĩ Raphael tự do hành động theo ý mình muốn và ở đây chúng tôi không thể giúp gì được hết.
- Riêng tôi thì tôi biết đến đây để làm gì – mụ Bernarda bác lại, gần như sắp khóc – Tôi muốn được nghe – mụ nhìn Matilda và bà Francisca, nói tiếp – tiểu thư đây có thể để mặc cho con gái tôi vẫn cứ bị hạ nhục như vậy không. Bởi vì cô, thưa cô nương, cô có cả danh dự lẫn tiền bạc. còn Adelaida đáng thương chỉ có danh tiết làm của cải. chẳng lẽ cô đủ nhẫn tâm để làm điều đó sao? không một phụ nữ nghèo khổ nào lại xử sự như thế cả!

tiểu thư xinh đẹp dường kia, lại giàu có, ai chẳng muốn cưới! Chúa rất công minh và sẽ ban thưởng rất hậu cho điều thiện. Tôi nói tất cả những điều ấy để được ích gì nhỉ? Mà bất cứ ai ở địa vị tôi cũng đều suy nghĩ như vậy thôi. Xin hãy đặt tay lên ngực và nói hộ xem, người phụ nữ nào có thể đi lấy chồng khi biết vì mình mà nỗi nhục đổ lên đầu một cô gái bất hạnh khác, còn đứa trẻ vô tội kia thì phải mồ côi?

Giọng mụ Bernarda ngắt quãng vì thổn thức, mụ ngước mắt nhìn trời, chắp hai tay lại và lẩm bẩm những lời không đầu, không đuôi về cô con gái khốn khổ của mình cùng với đứa bé bị bỏ rơi.

- Thưa bà – bà Francisca, với bản chất lãng mạn không thể thờ ơ trước những lời than vãn, nói với mụ Bernarda – chính bà cũng hiểu rõ rằng bây giờ chúng ta không sao giải quyết được sự việc quá trọng đại như thế này. Hãy để cho mọi người bình tâm lại chút ít rồi lúc ấy chúng tôi sẽ thảo luận với Raphael để đi đến một giải pháp nào đó.
- Vậy là, thưa bà đáng kính, tôi sẽ hy vọng ở bà – mụ Molina đáp – và chủ yếu là ở cô, thưa tiểu thư, vì khi cô định lấy chồng, cô nghĩ rằng chú rể còn chưa có gì ràng buộc. vậy là, tôi nghĩ thế này, đứa con gái vô cùng bất hạnh của tôi biết làm gì khi bị dối lừa chứ? Số phận của bọn nhà nghèo hèn là như thế! Nhưng chúng tôi, ơn trời, là những người đứng đắn nên không đòi hỏi gì ở Raphael cả. Ông chồng quá cố của tôi, ông Molina làm nghề thương mại và ooaa không nợ nần của ai một xu.
- Mọi chuyện sẽ ổn thoả - bà Francisca xen lời.
- Thế thì tốt rồi, thưa bà thân mến, nghe bà nói cứ như được uống mật ấy. Mà tôi làm tất cả một cách đường hoàng và tế nhị đấy, bởi vì họ có biết gì đâu. Việc gì tôi phải kiện ra toà để cho các mụ ngồi lê đôi mách được dịp múa lưỡi. Cô nương đây chẳng có lỗi gì hết, cớ sao lại để cho tên tuổi cô ấy bị xâu xé ở toà án? Nếu họ là những người cao thượng, tôi tự nhủ, thì chính họ sẽ mong dàn xếp mọi chuyện một cách êm thấm và sè không xúc phạm một gia đình nghèo hèn nhưng trung thực. Cãi vã làm gì một khi có thể sống hữu hảo với nhau? Ai chẳng biết điều đó. Mà một cô gái vừa đẹp vừa giàu thế này thì ế chồng làm sao được! chỉ cần hô một tiếng là hàng trăm chú rể đến liền. Con gái chúng tôi thì khác, ai cũng cố lừa dối chúng cho bằng được!
- Thôi được, thôi được, chúng tôi sẽ dàn xếp mọi chuyện.

Vẫn tiếp tục nức nở thở than, mụ Bernarda lải nhải mấy lý lẽ của mình kèm theo những lời đe doạ trắng trợn nhưng khôn khéo, mụ làm cho mọi người hiểu rõ rằng mình sẽ không dừng lại ở đó và nếu cần sẽ giở đủ trò. Chỉ sau đó rốt cuộc mụ mới chịu ra khỏi phòng khách, bỏ lại mấy con người bối rối tột cùng.

Chú thích

[1] Tên thu gọn của bà Françisca

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 43

Matilda ngã vào vòng tay mẹ nức nở.

- Đủ rồi – ông Fidel nói – tôi hy vọng hai mẹ con không coi những điều ngu ngốc của mụ già mất trí ấy là nghiêm trọng đấy chứ? Cứ mặc cho mụ ta ba hoa tuỳ thích. Làm như chúng ta có thể hoàn lại danh dự cho con gái mụ không bằng! Còn ông nói sao, ông Pedro thân mến?

Óc tư lợi khiến ông Fidel nói lên như thế. Ý tưởng về việc cuộc hôn nhân giữa con gái và Raphael có khả năng bị huỷ bỏ gây cho ông niềm thất vọng bởi vì trong trường hợp đó ông sẽ không được lĩnh canh trang trại "El Roble".

- Ngay tối nay tôi sẽ nói chuyện với bà ta và cố dàn xếp.
- Thế thì tốt, tôi sẽ chịu ơn ông vô hạn. Liệu có cần quan tâm đến một mụ già tầm bậy không chứ! chẳng hay ho gì nếu chúng ta bỗng có ý định cứu vớt cô con gái lầm lỗi của mụ! Đó thật là cái kiểu Don Quichotte! Lẽ ra thì săn sóc cẩn thận đến cô ta sớm hơn để khỏi cần kêu ca là bị quyến rũ có phải hơn không.
- Lạy trời, xin ông thôi đi! – bà Francisca kêu lên, ghê sợ trước những lý lẽ ông chồng không hề ngại ngùng khi có mặt con gái.
- Cái gì hả? tôi biết tôi nói điều gì chứ - ông Fidel cãi lại vì vốn thường bực mình với bất kỳ nhận xét nào của vợ - Mụ già ấy đơn thuần là mất trí hoặc tệ hơn thế nữa! Nhờ trời tôi đã nhìn thấy nhiều như thế trong đời rồi.
- Tôi lạy ông, ông ơi! – bà Francisca năn nỉ, mắt liếc nhìn con gái và cầu khẩn ông chồng thương xót Matilda.

Bao nhiêu tâm tưởng đều bận bịu vào việc lĩnh canh "El Roble", ông Fidel dĩ nhiên không thể hiểu trái tim con gái bị tổn thương nặng nề đến mức nào. Ông nghĩ rằng nàng đau khổ chỉ vì sợ mất chồng và tới bên con gái, ông vỗ vai nàng âu yếm:

- Đừng buồn, con yêu quý – ông nói – không ai chiếm được chồng của con đâu.

Ông Pedro San Louis tận dụng cơ hội cuộc cãi vã quyết liệt giữa hai vợ chồng tạm ngừng giây lát để cam đoan với ông Elias một lần nữa là sẽ làm hết sức mình dẹp yên vụ tai tiếng rồi sau đó ông cúi chào ra về.

Còn lại mấy người trong nhà với nhau, ông Fidel tự cho phép mình bộc lộ hết tình cảm của mình.

- Sao các người có thể để cho ông Pedro ra về như thế kia chứ? – ông

gầm lên – Lúc nào cũng chỉ một mình tôi phải lo toan hết mọi chuyện trong cái nhà này!

- Thế chúng tôi có thể làm gì nào? – bà Francisca tức giận.

- Làm được cái gì hả? chẳng có gì đặc biệt hết! Chỉ cần tỏ ra lịch thiệp hơn. Phải nhắc lại, như tôi đã làm, rằng chúng ta không coi những điều nhảm nhí của mụ già đồng bóng ấy có nghĩa lý gì cả. Thật hay hớm nếu trang trại tuột khỏi tay tôi.

- Nhưng bây giờ tôi chẳng thiết gì cái trang trại – bà Francisca giận dữ đáp và ra khỏi phòng cùng với con gái, mặc cho ông chồng nói chuyện huyên thuyên một mình.

Hai mẹ con vừa mới vào phòng riêng của cô gái, Matilda lại nép chặt vào ngực mẹ. Cả hai người giờ đây nước mắt ràn rụa.

- Ôi mẹ ơi, ai mà ngờ! – cuối cùng Matilda ngước đôi mắt đẫm lệ nhìn mẹ.

Sau lời thở than chua xót ấy, trong phòng tiếp tục bao trùm sự im lặng. Trút nỗi đau của lòng tuyệt vọng ghê gớm vào lời than thở, cô dâu sắp cưới khó bề an ủi lặng lẽ khóc cho những ước vọng sớm lụi tàn của mình.

Bà Francisca lau mắt, bà hiểu nghĩa vụ của bà là phải truyền lòng can đảm cho con gái đang bị vỡ mộng một cách thật sự nghiêm trọng đến mức đờ đẫn cả người vì cú đòn bất ngờ và tàn nhẫn.

- Thôi con gái ạ, - bà dịu dàng vuốt tóc Matilda – cứ bình tĩnh, nhờ trời mọi chuyện vẫn sẽ ổn thoả thôi.

- Ổn thoả ư, thưa mẹ? – Matilda thét to đến mức không thể ngờ - ổn thoả ư? Nhưng như thế nào ạ? Chẳng lẽ ba mẹ cho rằng con khóc lóc vì bị mất chồng? con đã yêu anh ta kia mà! Còn bây giờ con không thể yêu được nữa, bởi vì anh ta đã cam đoan như thể con là tình yêu duy nhất của anh ta nhưng thực ra chỉ chán người phụ nữ khác nên anh ta quay lại với con để thoát khỏi những mối nhân duyên khó chịu! Ô, chẳng lẽ sụ việc là ở chỗ lấy chồng thôi sao? Không, con khóc than cho tình yêu của mình kia! Con đâu có đau đớn như thế này khi mất Raphael lần trước? Không, con đã chịu đựng nỗi buồn một cách cứng cỏi bởi vì cho rằng anh ta xứng đáng với tình cảm mà ba mẹ đã bắt con hy sinh. Ba chia uyên rẽ thuý giữa con và Raphael khi ấy, nhưng chẳng ai có thể buộc con khinh bỉ người mình yêu. Còn bây giờ? Trời ơi, một sự khác biệt ghê gớm biết bao!

Cơn nức nở cắt ngang lời Matilda, từ lồng ngực nàng bật ra những âm thanh không rõ ràng và nàng ép chặt hai tay vào ngực dường như muốn đo nhịp đập điên loạn của nó.

- Đừng khổ não quá thế, con gái bé bỏng – bà mẹ nhắc lại, hiểu rằng lúc này bà không thể giúp được gì cho cô con gái đang ngập chìm trong đau buồn.

- Cứ cho rằng tình yêu của con thậm chí không nghiêng ngả trước nỗi thất vọng khủng khiếp đã làm tổn thương nặng nề trái tim con – Matilda nói tiếp nhờ những lời dịu dàng của mẹ làm nàng dần dần bình tâm lại – cứ cho rằng thậm chí con có thể quên đi mọi chuyện vừa xảy ra, nhưng chẳng lẽ con lại có đủ sức chung sống với anh ta nữa sao? Bởi lẽ ai cũng có thể cỏ đủ quyền để nguyền rủa con vì thói ích kỷ chỉ biết đến hạnh phúc của riêng mình mà gây nên khổ đau cho một cô gái nghèo hèn, một cô gái chỉ có lỗi là để cho người ta lừa dối. Nhưng ngay cả con cũng bị lừa dối để tin rằng anh ta không bao giờ yêu ai khác ngoài con ra! Mẹ ơi, thật là ghê tởm, khi con nghĩ đến tất cả những điều đó, con tưởng dưới chân mình bỗng nứt ra một vực sâu. Không, con không còn yêu anh ta nữa, con căm thù anh ta! Ai sẽ thuyết phục được con anh ta từ chối cưới người mẹ của đứa bé vì anh ta không yêu chứ không phải vì cô ấy nghèo? Ai có thể làm cho con tin rằng anh ta chọn con vì say mê chứ không phải vì tính toán?

Ý nghĩ ác nghiệt này dẫn cô gái đến những dằn vặt bi thảm mới. nàng nín lặng lướt nhìn căn phòng bằng ánh mắt vô hồn rồi đột ngột gục xuống trong những tiếng thổn thức tuyệt vọng. Thật vô ích khi bà Francisca cố an ủi con gái, gọi nàng bằng cái tên âu yếm nhất, thật uổng công khi bà ghì nàng vào ngực mình van nài vì tất cả những gì thiêng liêng mà gạt bỏ điều ức đoán nhục nhã kia!

Cô gái không nghe, không cảm thấy những vuốt ve trìu mến, không ghi nhận những lời vọng đến bên tai. Vẫn giữ ý nghĩ vô cùng đau đớn ấy, Matilda gấp gáp đỉêm lại trong ký ức những giờ phút sung sướng của yêu đương, nhớ lại những lời ước nguyện, những ánh mắt thiết tha, nhưng rồi cái ý nghĩ quỷ quái cứ bám riết không buông tha nàng ngay cả trong cánh đồng rộ hoa của ký ức, và những ảo mộng cao xa được tô điểm bằng cánh đồng ngát hương đó chợt biến mất, hệt như những cánh hoa bị một bàn tay sỗ sàng ngắt đứt. Nhiều giờ trôi qua. Thỉnh thoảng Matilda thốt ra một vài câu rời rạc khiến người khác hiểu được nàng đang nghĩ gì, sau đó một ý tưởng mới lại dìm cô gái đáng thương xuống vực thẳm chán chường và nỗi tủi khổ lại thiêu đốt nàng chẳng khác gì ngọn lửa dữ. Cũng như hạnh phúc, tai hoạ luôn tìm kiếm một trái tim thân hữu, một nơi nương tựa để có thể trao gởi, chính vì thế khi tin chắc rằng mẹ không đủ khả năng hiểu thấu mức độ đau xót của mình, Matilda liền chạy đến bên bàn viết vội bức thư ngắn ngủi gửi cho cô chị họ, bức thư mà như chúng ta đã biết, Leonor nhận được đúng vào giây phút nàng thốt lên câu nói nhiều hàm ý, gieo hy vọng vào trái tim Martin.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 44

Mãi nửa tiếng sau khi nhận được thư Matilda, Leonor mới cùng với cha đến nhà Elias.

Nàng vào thẳng phòng cô em họ, còn ông Damasso vào phòng khách, nơi ông Fidel cùng bà vợ đã vội vã có mặt khi được tin ông đến.
Hai cô gái ôm choàng lấy nhau rồi lặng người không thốt lên lời, sau cùng do lúng túng trước nhiều phỏng đoán hơn là do nỗi buồn khổ của cô em, Leonor hỏi:

- Em làm sao thế? Điều gì đã xảy ra? Bức thư của em làm chị sợ hãi.

Matilda lau những giọt lệ vừa mới tràn ra khoé mắt lúc Leonor tới, rồi tả lại toàn bộ quang cảnh do bà Bernarda Kordero đóng vai chủ yếu.
Tin ấy làm cho Leonor điếng người, dĩ nhiên nàng thiệt tâm thương cô em họ, nhưng đồng thời một ý nghĩ bộc lộ tâmtrạng của nàng bỗng nảy ra "Không khéo Martin có quan hệ yêu đương với cô em kia cũng nên. Chàng thân với San Louis lắm kia mà"

- Nếu là em thì chị sẽ hành động ra sao? – Matilda hỏi, tin rằng Leonor chỉ nghĩ về nỗi bất hạnh xảy đến cho nàng.
- Chị ư? Thực tình thì, Matilda ạ, thậm chí chị không biết nói gì…
- Chị hãy đặt chị vào vị trí của em. Khi ấy chị làm thế nào?
- Liệu em có thể tha thứ cho chàng ta không? – Leonor không trả lời thẳng câu hỏi.
- Tha thứ thì có thể - nàng nghe được lời đáp – nhưng yêu thì không bao giờ nữa.
- Trong trường hợp đó rất khó góp lời khuyên – Leonor lẩm bẩm.
- Em cũng không đề nghị lời khuyên. Em đơn thuần muốn biết chị sẽ làm gì nếu ở địa vị của em mà thôi.
- Có lẽ chị sẽ khinh bỉ chàng ta.
- Chị phải biết là ba em ngay cả nghe về việc đám cưới có thể bị huỷ bỏ cũng không muốn.
- Nếu vậy chị sẽ tự huỷ bỏ nó – Leonor nói với vẻ cương quyết cố hữu của nàng.
- Em sẽ hành động như thế - Matilda cứng rắn thốt lên – em chẳng có gì để sợ hết. Cứ để ba em doạ dẫm thế nào tuỳ thích. Ông không thể bắt em

khốn khổ hơn nỗi khốn khổ hiện tại được.
Sau một lát im lặng, cô gái hỏi:
- Nhưng phải thực hiện việc ấy ra sao? Ba em không muốn nói đến chuyện tuyệt giao với anh ta hay ông cậu.
- Vậy em viết thư đi – Leonor đề nghị.
- Đúng thế. Mọi chuyện khi ấy lập tức chấm dứt và ba em không thể sửa đôi được điều gì.
Matilda ngồi vào bàn và cầm lấy bút.
Song vừa mới viết xong họ tên của người mình yêu dấu, những giọt lệ đã nhoà cả đôi mắt nàng và chúng lã chã rơi trên tờ giấy trắng.
- Em nói gì với anh ta đây? – nàng hỏi Leonor, giọng não nuột.
- Đừng vội vàng, em hãy suy nghĩ cho kỹ đã.
- Không! không! – Matilda kêu to – quyết định của em không thể lay chuyển được, không có gì làm thay đổi nó được.
- Em viết ngắn thôi, đừng có lời thừa.
Bàn tay của Matilda gấp gáp lướt trên trang giấy. một phút sau nàng ưỡng thẳng người lên và đọc thành tiếng:
"Giữa chúng ta mọi chuyện chấm dứt. Tôi thiết nghĩ khỏi cần giải thích do đâu có quyết định này của tôi, nó xuất phát từ những lý do xác đáng, lương tâm đòi hỏi tôi như thế. Tôi viết cho ông để tránh bất kỳ lời biện bạch nào, tôi không có ham muốn nghe hoặc đọc chúng.
Matilda Elias"
- Như vậy hoàn toàn đủ rồi – Leonor nhận xét.
Matilda gọi cô đầy tớ và ra lệnh đưa bức thư đến đúng địa chỉ, nhưng phải làm sao để không ai trong nhà được biết. Sau đó nàng ngồi xuống bên chị họ trên ghế dài.
- Em dứt khóat phải gặp chị là cần thiết – nàng thì thầm – bởi vì chị gieo vào lòng em can đảm. Chị thấy đấy, em không một phút do dự và không sợ gì cả.
Nhưng lúc ấy sức lực đã rời bỏ cô gái tội nghiệp, nàng giơ tay bưng mặt, còn hai vai thì run lên bần bật vì nén cơn nức nở.
- Nếu em nghĩ lại thì vẫn chưa muộn – Leonor thốt lên – chắc người hầu còn chưa ra khỏi nhà đâu.
- Sao kia? Chị tưởng là em hối tiếc ư? Không, em không khóc vì chuyện đó. Nó kết thúc rồi!
Trong khi đó ông Damasso cũng được nghe chính miệng bà em gái kể lại tỉ mỉ sự việc vừa xảy ra, kèm theo những nhận xét mà ông Fidel xen vào vì cho rằng ông có thể giảng giải tốt hơn nhiều.
- Thế tôi đã nói gì với cô chú nào? – ông Damasso thốt lên, vẫn chưa quên việc Raphael bóp cổ mình – Tôi luôn luôn biết rằng gã trai ấy là kẻ

trăng hoa vô công rồi nghề mà.
- Thôi đi ông anh! Thời trai trẻ ai chẳng có những chuyện như vậy cơ chứ! – ông em rể phản đối – tất cả chúng ta đều từng làm những việc ngu ngốc kiểu đó!
- Lạy Chúa lòng lành! Ông nói gì thế? – bà Francisca tức giận.
- Bà nghe đây – ông Fidel lấy giọng răn dạy – phụ nữ không hiểu cuộc đời như đàn ông chúng tôi đâu.
- Bù vào đó họ biết rõ đạo đức là gì.
- Có phải bà định nói là tôi vô đạo đức bởi vì tôi lý giải một cách triết học không đấy? – ông chồng hỏi xỏ xiên – Tôi hiểu đời hơn bà. Chính anh trai bà đã khẳng định với bà điều đó.
Ông Damasso, như người Chilê vẫn nói, là một bậc thầy bày mưu đặt kế, hơn nữa không chỉ trong chính trị mà trong cả những việc của đời thường, chính vì vậy ông lên tiếng một cách thận trọng.
- Tất nhiên thời trai trẻ nhiều người mắc sai lầm. Điều đó không thể phủ nhận.
- Thấy chưa? Thấy chưa? – ông Fidel xấn xổ với bà vợ - một khi tôi nói rằng tôi hiểu đời thì tức là sự thật nó như thế. Tội lỗi của Raphael có gì ghê gớm hả? tất cả sẽ bị quên đi mau chóng.
- Tôi nghĩ rằng Matilda sẽ không mau quên đâu – bà Francisca cãi lại.
- Sao lại không? Phải chăng tôi không hiểu phụ nữ chắc? Sau hai ngày là nó sẽ chẳng nhớ đến chuyện này nữa.
- Rồi xem – bà Francisca đối đáp.
- Chẳng có gì phải xem cả. Tôi không bao giờ lầm lẫn.
Ông Fidel định đốt điếu xì gà nhưng không thấy diêm nên ra khỏi phòng khách, ông Damasso xích lại gần em gái.
- Anh bảo đảm với em một điều – ông nói – cái thằng Raphael ấy là một thằng tồi tệ.
- Matilda sẽ không thể tha thứ - bà Francisca đáp lại.
- Càng hay, em yêu qúy ạ, càng hay. Dù sao thì nó cũng không thể hạnh phúc khi lấy thằng đó. Và ở địa vị em bây giờ anh sẽ phản đối đám cưới này.
- Nhưng anh cũng phải giúp em chứ? – bà Francisca đề nghị.
- Em có thể hoàn toàn trông cậy vào anh – ông anh trai đoan chắc.
Ông Fidel quay vào, đi sau ông là Leonor. Hai cha con ông Damasso từ biệt mọi người và về nhà.
Khuya hôm đó Leonor kể lại cho Martin sự việc xảy ra ở nhà Elias.
- Tôi thấy thương Matilda – nàng nói – cô ấy bất hạnh làm sao! Tôi bắt đầu nghĩ rằng anh có đủ cơ sở để truyền bá học thuyết về thái độ dửng dưng như một liều thuốc cứu mạng.
- Than ôi, không phải bao giờ con người cũng làm chủ được tình cảm

của mình – Martin trả lời – và học thuyết thường chỉ dừng lại ở học thuyết mà thôi.

- Sao? Té ra anh đã thay đổi quan điểm? – Leonor thốt lên – rõ ràng tiểu thư Edelmira có uy lực đối với anh!
- Hoàn toàn không phải cô ấy làm lay chuyên những nguyên tắc của tôi – Martin bác bỏ.

Leonor không nối tiếp câu chuyện, vẻ chân tình trong giọng nói của Martin đánh tan mối nghi ngờ đã nảy sinh trong lòng nàng lúc nghe Martin thú nhận.

Nhận thấy cô gái bỏ đi, Martin cảm thấy niềm hy vọng vừa loé lên vài giờ trước đây cũng lìa bỏ chàng.

"Nàng lúc nào cũng thế - chàng nghĩ – Chắc nàng sinh ra không phải để yêu"

Sau đó một lát, Rivas ra khỏi nhà, chàng định gặp Raphael nhưng không được.

- Nó đi đâu từ một giờ trước rồi – bà dì của San Louis bảo.
- Bà làm ơn nhắn hộ là sáng sớm mai cháu sẽ tới – Martin cúi chào.

Cũng tối hôm ấy, ông Fidel thấy cần phải thăm ông Pedro San Louis.

- Tôi nghĩ rằng – ông nói sau khi đã giải bày một cách súc tích những quan niệm của mình về trò nghịch ngợm của những chàng trai con nhà gia giáo – tốt hơn hết là tổ chức đám cưới nhanh lên.
- Tôi cảm thấy nên đợi một thời gian nếu như cô dâu và chú rể không hối thúc chúng ta, cần phải xoa dịu mụ già cách nào đó kẻo mụ lại gây lắm chuyện rắc rối.
- Tôi sẽ làm tất cả để ngay ngày mai bọn trẻ gặp được nhau – ông Fidel vội cam đoan vì e rằng việc kéo dài cưới xin biết đâu sẽ có tác hại đến thoả thuận lĩnh canh.

Đúng lúc đó Raphael bước vào phòng. Nhìn chàng mọi người không thể giấu được sự kinh ngạc. Gương mặt chàng trai nhăn nhó, ánh mắt lơ láo, chàng cúi chào với dáng điệu lạ lùng khó tả rồi mệt mỏi ngã người xuống ghế bành và toàn bộ bộ dạng của chàng bộc lộ một nỗi buồn vô hạn làm cho ông Fidel cũng như ông Pedro đều không dám phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong vài giây.

Cha của Matilda lên tiếng trước tiên

- Tôi và ông Pedro vừa mới bàn bạc là cần mau chóng tiến hành đám cưới – ông nói với Raphael – Anh thấy việc đó thế nào? Bởi lẽ tôi lo lắng cho hạnh phúc của con gái.
- Việc đó không thể được, thưa ngài – chàng trai khó nhọc nói.
- Không thể được là thế nào? – ông Fidel nhảy khỏi chỗ ngồi.

Raphael lấy tời giấy ra khỏi túi rồi đưa cho ông.

- Xin ông đọc rồi sẽ hiểu mọi chuyện.

Ông Fidel lướt mắt đọc bức thư Matilda, sau đó gấp lại và thốt lên với nụ cười giả tạo.

- Thật là trẻ con! Anh biết nó yêu anh đến mức nào rồi mà, còn nó viết ra những lời này do tách động của cú đòn đột ngột thôi. Cứ đến nhà tôi ngay rồi anh sẽ tin là mọi chuyện không đến nỗi đáng sợ như thế đâu.
- Không, thưa ngài, tôi không bao giờ quay lại đó nữa – Raphael ủ rũ đáp.
- Xin anh thôi đi! Ông xem đấy, thưa ông Pedro quý mến, những kẻ si tình thời nay họ đúng là thuỷ tinh, mới một tí đã vỡ vụn.

Ông Pedro lấy bức thư từ tay ông Fidel và đọc hết.

- Ồ, mọi chuyện không đơn giản – ông nhận xét.
- Rõ là ông ít hiểu biết về con gái, thưa ông Pedro quý mến – ông Fidel khăng khăng ý mình - ở đây ai chẳng hiểu, nó muốn anh ấy phải xin nó tha thứ! Chỉ cần Raphael đừng bướng bỉnh và cùng đi với tôi.
- Tôi sẽ không đi, thưa ngài – San Louis đáp – Bức thư do Matilda viết hẳn là không được ngài biết trước và đã rõ ràng là giữa chúng tôi mọi việc đã kết thúc rồi.
- Không thể có chuyện ấy. Tôi xin chịu trách nhiệm, cần gì phải để tâm đến một con bé đồng bóng cơ chứ! Tôi dám chắc là nó đã ân hận vì gởi bức thư này đi.
- Xin cảm tạ ngài vì sự quan tâm thinh tình – Raphael nói – Nhưng tôi van ngài hãy để Matilda hoàn toàn tự do. Nếu nàng hối tiếc vì đã viết bức thư kia cho tôi thì cứ để nàng tự nói ra. Dĩ nhiên nàng thừa biết tôi sẵn sàng phủ phục dưới chân nàng ngay khi nàng cho ra lệnh.
- Tôi chỉ muốn một điều – ngài Fidel tiếp lời trong lúc đầu óc vẫn không ngừng nghĩ đến việc lĩnh canh – Xin đừng quên ý kiến của tôi về việc này ra sao. Tôi mong con gái tôi là vợ của anh. Còn nếu vô phúc mà điều đó không xảy ra thì tôi hy vọng rằng các vị sẽ đền bù xứng đáng cho thiện chí và nỗ lực của tôi.
- Ồ, chúng tôi không phiền trách gì anh hết! – ông Pedro thốt lên.
- Trong công việc tôi là con người kiên định – ông Fidel đáp – Và một khi đã thoả thuận điều gì, tôi không khi nào vi phạm lời hứa.
- tôi cũng giữ quan điểm như vậy – ông Pedro cam đoan.

Câu nói này trả lại sự yên lòng cho ông Fidel sau khi vô cùng lo lắng vì bức thư của Matilda. Ông nhìn nhận nó như sự khẳng định chính thức về việc ông Pedro, mặc dù có sự cố, vẫn có ý giao trang trại cho mình lĩnh canh như cũ, mọi chuyện còn lại đối với ông Fidel chỉ là thứ yếu.

Tự chúc mừng vì cách cử xử khôn khéo để một lần nữa được hứa cho lĩnh canh trang trại, ông Fidel cáo biệt hai cậu cháu ông Pedro San Louis và trở

về nhà. Ông quyết định sẽ dùng quyền lực làm cha để ép Matilda từ bỏ những điều nàng đã viết trong thư. Nàng cần hiểu rằng việc không phải liên quan đến những điều vớ vẩn, mà là đến một trang trại như "El Roble" Nhưng, như chúng tôi đã nói, cô gái tìm được nguồn sức lực tinh thần, nếu có thể diễn tả như thế, trong chính nỗi khổ đau của mình. Nước mắt tuôn như mưa nhưng đồng thời nàng không chịu phục tùng ý chí của cha, và ông Fidel, sau khi gắng hết sức sập cửa lại, ông bước ra khỏi nhà, tự trấn an rằng ông Pedro San Louis là người đúng đắn biết giữ lời hứa.
Tin chắc rằng chỉ có dùng bạo lực mới có thể bắt Matilda chấp thuận cái đám cưới bị đổ vỡ một cách lạ lùng và đột ngột ấy, nhà doanh nghiệp khôn ngoan bỗng nghĩ ra một lối thoát tuyệt diệu khỏi tình thế. Tự khen mình sáng trí và hừng hực ước muốn thực hiện cho thật mau kế hoạch của mình, ông vội vã đến nhà ngài Ensina.
"Được lĩnh canh "El Roble" và gả Matilda cho Agustin – đó là một thắng lợi rực rỡ" – trên đường đi ông tự nhủ.
Vào đến phòng khách, ông gọi ông anh rể qua một bên.
- Tôi mong anh đừng nhầm tưởng những điều tôi nói hôm nya trước mặt vợ tôi là thật – ông mở đầu – tôi không thể hành động khác được, nếu không thì ở nhà không cho tôi sống nổi trên cõi đời này! Tôi chấp thuận với ông Pedro cho Raphael cưới con gái chỉ vì Matilda một mực muốn như thế. Nhưng bây giờ mọi chuyện đã thay đổi rồi.
- Tôi phải hiểu như thế nào đây? – ông Damasso ngạc nhiên.
Ngài Elias liền kể lại bức thư của con gái và về sự kiên quyết khước từ lấy Raphael của nàng.
- Tuyệt vời! – Damasso thốt lên.
- Ước muốn thiết tha của tôi là con gái tôi và Agustin nên vợ nên chồng – ông Fidel nói tiếp – Nhưng bởi vì tôi không muốn làm trái ý nó…
- Nhưng nó tự khước từ kia mà. Sự việc bây giờ khác trước.
- Đấy, đấy. Tôi cũng nghĩ thế. Chỉ cần đợi thêm ít lâu nữa.
- Dĩ nhiên rồi – ông Damasso tán thành.
Trở về nhà khuya hôm đó, ngài Elias thầm cảm ơn bà Bernarda – người mà mới hồi sáng ông còn cho là gàn dở chưa từng thấy.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 45

Martin vô cùng sốt ruột chờ trời sáng. Nỗi lo lắng cho Raphael đêm ấy đã không cho chàng chợp mắt. Thêm vào nỗi lo lắng kia còn có nỗi buồn do cuộc nói chuyện lần cuối với Leonor gây nên. Chàng nằm nhiều giờ không ngủ, không đủ sức thoát khỏi những suy tư dằn vặt và mãi đến gần sáng mới thiếp đi trong giấc ngủ không yên. Nhưng mặc dù bị thao thức mất ngủ, vào lúc bảy giờ chàng đã trở dậy và như thường lệ, làm việc trong hai tiếng.

Lúc chín giờ sáng, Martin đã đến nhà Raphael. Quanh nhà cửa đóng kín mít, cuối cùng Rivas quyết định gõ lên cánh cửa dẫn vào phía nửa căn nhà do bà dì của Raphael chiếm ngự.

Cửa bật mở và trên ngưỡng cửa xuất hiện bà mệnh phụ khả kính vừa mới từ nhà thờ về.

- Raphael chạy đi đâu từ sớm tinh mơ thế này ạ? – Martin niềm nở chào hỏi.
- Anh không biết chuyện gì xảy ra hả? – bà Clara hỏi, hai tay nắm lại vẻ buồn bã – Raphael bỏ chúng tôi đi rồi.
- Đi đâu ạ? – chàng trai lo ngại hỏi.
- Đến tu viện – bà Clara đáp, và trong giọng nói của bà bên cạnh nỗi buồn còn có âm hưởng của một chút toại nguyện.
- Đến tu viện ư? – Martin sửng sốt – lúc nào ạ?
- Từ mờ sáng hôm nay.
- Nhưng tại sao cậu ấy lại có cái quyết định đột ngột như thế?
- Nghĩa là anh không biết gì phải không? – bà nhắc lại.
- Việc xảy ra hôm qua ở nhà ngài Elias thì cháu biết rõ.
- Ô, nhưng không chỉ có thế. Sau đấy Raphael còn nhận được bức thư của vợ sắp cưới. Cô ấy đề nghị nó đừng nghĩ đến mình nữa, rồi gì gì nữa có trời biết được. Tội nghiệp thằng bé, giá như anh nhìn thấy nó! Nó khóc suốt đêm như một đứa trẻ. Lạy Chúa, nó nức nở đến nỗi tim tôi phải tan nát.
- Tội nghiệp Raphael! – Martin thầm thì, lòng buồn rười rượi.
- Tối hôm qua nó kể hết với tôi. lạy Chúa lòng lành, tính khí của thanh niên thời nay ra sao không biết! Thú thực là tôi không đau khổ lắm về việc

nó quyết định vào tu viện. Nó cần phải yên phận bên Chúa. Chẳng lẽ lại có thể chờ mong hạnh phúc trong khi sống kiêu như nó?
Lòng sùng đạo ngây thơ của bà Clara làm xúc động trái tim cao quý của Martin nhưng chàng vẫn thử bào chữa cho bạn:
- Chính bà biết rõ rồi đấy, cậu ấy đã tự nhìn lại quá khứ và đã ân hận về lỗi lầm của mình cay đắng như thế nào.
- Cái gì đúng là đúng, cậu bé của tôi ạ! Tội nghiệp Raphael! – bà già từ tâm thở dài và hai hàng lệ trào ra.
- Ngay hôm nay cháu sẽ đến chỗ cậu ấy – Martin đứng dậy nói.
- Chẳng có ích gì đâu, nó đã báo trước là sẽ không tiếp ai hết..
Sau đó sực nhớ ra, bà Clara nói thêm:
- Tí nữa thì tôi quên, nó để thư lại cho cậu đây này.
Bà đưa cho Martin chiếc phong bì dán kín. Chàng trai từ biệt bà Clara, định sẽ đọc thư ở nhà. đến cửa phòng riêng, chàng gặp người hầu và hắn trao cho chàng một bức thư nữa.
- Cô gái hôm qua mang đến. Cô ấy nói sẽ quay lại nhận trả lời – người hầu nói và mỉm cười đầy ẩn ý.
Martin vào phòng và ném bức thư mới nhận lên bàn, chàng muốn trước tiên phải biết Raphael viết gì.
Chàng đọc những dòng như sau:
"Martin thân mến,
ngày mai, lúc cậu đến, dì Clara sẽ báo tin cho cậu biết quyết định của tớ! Lúc này đang đêm, xung quanh im ắng, và tớ có thể hiểu thấu một cách trọn vẹn toàn bộ thảm cảnh vừa xảy ra. Tớ đã mất nàng! Biết diễn tả nỗi đau của tớ thế nào đây? không, tớ không thể tìm được lời cho việc đó! cậu nhớ không. có một lần cùng đọc tiểu sử Martin Luiter, chúng mình đã biết được là người bạn đứng bên cạnh ông chết vì bị sét đánh, bản thân Luiter bị chấn động đến mức quyết định vào tu viện. Khi đó tớ gọi hành động của ông ta là bạc nhược. Nhưng đấy là sự háo danh rỗng tuếch của tuổi trẻ đã bộc lộ qua miệng tớ. Còn cậu đã biện minh cho Luiter nên vì thế, dĩ nhiên cậu sẽ hiểu cho nỗi lòng của tớ sau cú đòn khủng khiếp mà số phận vừa giáng xuống đầu. Hệt như tiếng sét từ trời cao! Nó xuyên thẳng vào ngay tim tớ, thiêu trụi không phải chỉ niềm hạnh phúc không gợn bóng mây của tình yêu mà tch cả niềm hy vọng là nơi nương náu cảm xúc mà một kẻ bất hạnh còn tìm thấy trong đời. Chỉ có một lần, khi hai tay ôm chặt thi thể lạnh ngắt của bố tớ, tớ cảm nhận được nỗi kinh hoàng tê tái như lúc này trong lồng ngực, tớ chỉ sống bằng tình yêu của mình và nay thì không bao giờ còn được sưởi ấm bằng tình yêu ấy nữa. Không, không, trên trần gian này chẳng điều gì có thể mang lại cho tớ niềm an ủi.
Vài dòng chữ, tất cả chỉ vài dòng chữ trong bức thư nàng, Martin ơi, nhưng

chẳng khác gì phún thạch đang sôi, chúng đốt cháy ngực tớ và huỷ diệt mọi thứ trong đó, ngoại trừ tình yêu không thể huỷ diệt được của tớ. Ôi, bức thư ấy nghiệt ngã biết bao! Nàng thậm chí không muốn giảm nhẹ cú đòn và tạt thẳng vào mặt tớ nỗi khinh miệt vô hạn của mình. Tớ đọc đi đọc lại những lời ít ỏi và đã uổng công tìm kiếm trong đó dù chỉ một chút bóng gió về quá khứ vẫn còn sống động, xốn xang! Chúng thậm chí không để lại niềm hy vọng được những tâm hồn cao thượng cảm thông với sự yếu đuối đáng thương ban tặng. Matilda có trái tim thiên thần và tâm hồn thánh thiện và nàng khinh bỉ căm thù tớ! Làm sao chống lại thứ tình cảm ấy được? trước hôm nay tớ tin là tớ có đủ sức chống lại bất kỳ tai ương nào. Khốn khổ thay, chẳng lẽ tớ có thể phỏng đoán được cái gì đang chờ mình? Điều kinh khủng nhất, tớ tự nhủ - đó là cái chết, mà nó thì tớ sẽ đón nhận không chút run sợ. Vậy là đã mấy tiếng đồng hồ tớ suy ngẫm sẽ hành động ra sao. Và một ý nghĩ, một ý tưởng luôn ám ảnh không buông tha tớ. Mọi chuyện xảy ra là do trời trừng phạt! Thực ra thì tớ có quyền gì để dám ước vọng hạnh phúc một khi chính tớ đã huỷ hoại tàn nhẫn cuộc sống của một sinh thể yếu đuối chẳng hề tội lỗi? thỉnh thoảng toà án của Chúa trời trừng phạt con người về những hành vi phạm tội của họ và khi thấy con người buộc phải dứt bỏ đi cái thứ đạo đức tiện lợi mà nhờ nó chúng ta luôn biện bạch cho cái khát vọng cố hữu của mình để bằng cách đó, hành hạ mọi thứ cao quý trên trái đất rồi quy phục quỳ gối trước bản án của Chúa Trời. Chân lý ác nghiệt mà chúng ta được giảng giải thuộc lòng ở nhà thờ này làm tổn thương trí não và gây hoảng sợ cho tâm hồn những kẻ bị đau khổ tột cùng, bởi lẽ trong những tháng ngày sung sướng chúng ta chi tuân theo nó một cách hời hợt như thể làm một điều vặt vãnh, buồn tẻ. Hôm nay đây, tớ chịu khuất phục dưới ách nặng của cái chân lý ấy, công lý nghiêm ngặt của nó tước bỏ ý chí cá nhân tớ.

Nhưng chớ nghĩ rằng do ảnh hưởng của những ý nghĩ nặng nề mà tớ quyết định dành cả đời mình để ăn năn sám hối và đưa ra lời nguyền cay độc, tự giam mình trong mấy bức tường tu viện. Tớ chỉ muốn được bình yên trong chốn tu viện êm ả, muốn cho tinh thần trở nên cứng cỏi bằng những tấm gương đức hạnh, muốn hiểu xem liệu có thể khoác than như thể Matilda đã chết hay không. Rồi sau này, khi thời gian làm cho tâm hồn đớn đau của tớ dịu dần, khi nỗi đau dữ dội đang hành hạ tớ được thay thế bằng nỗi buồn thầm lặng,…ai biết được khi đó tớ sẽ làm gì? Tớ đã yêu say sưa, mê mệt đến nỗi thậm chí không nhận ra chính mình một cách đúng mức nên không thể đoán được tớ sẽ cư xử như thế nào trong tương lai.

Dĩ nhiên cậu không tự cho phép nghĩ rằng tớ quên hắn Adelaida. Tớ không thể oán hận nàng, thậm chí cả bà Bernarda, về nỗi bất hạnh của mình. Tớ tha thứ cho họ và cầu xin Chúa để họ cũng tha thứ cho tớ. Lẽ đương nhiên tớ đã

có thể sửa chữa tai họa do mình gây nên và phục hồi cho cô gái đáng thương tiếng tăm tốt lành mà tớ đã làm hoen ố trước mắt mọi người, nhưng cậu biết đấy, Martin ạ, tớ không yêu nàng. Lễ cưới của tớ với Adelaida sẽ là điều gì đó phản tự nhiên, nó rất có thể dẫn đến một điều là tớ sẽ tự sát, và khi đó nàng còn bất hạnh hơn nhiều. Tớ có thể hy sinh tính mạng cho nàng, nhưng tớ không thể dành cho nàng hạnh phúc. Tóm lại, còn nhiêu điều tớ cần suy nghĩ, bình tĩnh và không vội vã.
Trong cảnh cô đơn tớ quyết định không gặp ai, thậm chí với cả cậu nữa! Tớ sẽ viết cho cậu khi cảm thấy có đủ sức làm việc đó. Dì tớ sè nhận tin tức của tớ và chuyên đến cho tớ. Một mục sư cho tớ nương náu ở tu viện, ông là bạn cũ của gia đình và bây giờ sẽ là thầy của tớ.
Bạn của cậu
Raphael San Louis"
Martin buông rơi tờ giấy trên bàn rồi đưa hai tay ôm lấy đầu, chàng chìm đắm vào những ý tưởng buồn bã do những dòng thú nhận trên gây ra. Tình thương sâu nặng với bạn khiến chàng quên bẵng đi bức thư thứ hai mà mãi đến lúc được gọi đi ăn sáng chàng mới nhớ đến nó nên vội cầm theo. Trong khi đi qua sân, chàng mở phong bì và chỉ kịp nhìn chữ ký, đó là thư của Edelmira.
Để làm sáng tỏ hoàn cảnh dẫn đến việc có bức thư này cần phải quay về sự kiện ngày hôm trước, khi Edelmira gửi cho Martin bức thư đầu tiên mà bạn đọc đã biết.
Sau cuộc nói chuyện với mẹ không lâu trước đó khi vì sợ hãi mà phải chấp thuận lấy Ricardo Kastanios, cô gái thôi không còn tìm an ủi trong những bức thư nàng viết cho Rivas nhưng chưa gửi đi nữa mà lưu giữ chúng một cách trân trọng như thể những kẻ say mê đắm đuối vẫn bảo tồn mọi thứ nhắc tới mối tình của họ. Tính kiên trì hà khắc của mẹ buộc cô gái thức tỉnh khỏi những ảo mông của tình yêu mà nhiều người cùng lứa tuổi với nàng vẫn tự ru ngủ. Tự mơn trớn mình bằng những ước vọng siêu thực, Edelmira dần dần bắt đầu hy vọng được đáp lại trong tình yêu. Nàng luôn mơ tưởng đến ý trung nhân lý tưởng của mình và mối tình thầm lặng bừng dậy trong trái tim mãnh liệt đến mức Edelmira cũng không ngờ rằng mình bắt đầu trông đợi vào sự đáp lại, mặc dù ngay từ đầu diều giả định ấy đã bị nàng coi là điên rồ. Tóm lại, cô gái tội nghiệp trải qua giai đoạn "kết tình", nếu như được phép sử dụng cái thuật ngữ cóp từ học thuyết mỹ nghệ về tình yêu ấy của Stendal, chính vì vậy nàng cho rằng bằng việc cưỡng ép nàng lấy một kẻ không yêu, bà mẹ đã giết chết một cách không thương xót niềm hy vọng ở hạnh phúc, thậm chí chẳng tạo cho nàng khả năng biến nó thành hiện thực. Và trong thâm tâm Edelmira phản kháng lại sự cưỡng buộc tình cảm đó. từ sự phản kháng âm thầm đến những nỗ lực để chống lại ý chí chuyên quyền của mẹ,

theo lẽ thường, chỉ một bước. Cũng vì thế mà nảy sinh quyết định viết thư cho Martin của nàng, quyết định này không làm cho bạn đọc ngạc nhiên nếu ta nhớ lại Edelmira được giáo dục ra sao và nàng thuộc tầng lớp nào trong xã hội. Dù rằng trong tầng lớp ấy tính cả thẹn của thiếu nữ là phẩm chất cũng không hiếm hoi gì hơn trong lớp người thượng lưu, song dù sao thì những tập tục và lối sống mà chúng tôi đã nói vẫn dần dần thắng được sự e dè bâm sinh luôn quẫy đạp trong trái tim phụ nữ như một con chim non hốt hoảng. Trong phòng khách tiểu thị dân, vốn từ vựng yêu đương ít tinh tế hơn nhiều so với trong phòng khách quý tộc và điều dó tự nhiên làm cùn nhạc cảm và chai sạn trái tim. Bầu không khí quá ư xuề xoà thoải mái của những đêm hội hè, phong thái quá tự do khi tỏ tình gây cho các cô gái thuộc tầng lớp này có một quan niệm về quan hệ nam nữ khác hẳn so với các cô nương thuộc những gia đình như ta thường nói là gia giáo được giáo dục từ thưở bé. Chính vì thế mặc dù tiến bộ hơn đa số phụ nữ cùng đẳng cấp, Edelmira vẫn không thấy có gì lạ thường trogn c i phương mà nàng định dùng để tìm hiểu thực chất tình cảm của Rivas đối với nàng. Hơn nữa trong mọi giai tầng xã hội, phụ nữ vẫn sự dụng biện pháp tương tư bằng hình thức khác nhau vừa như họ có trái tim nồng nhiệt nhưng không tin chắc vào sự đáp lại, sớm hay muộn rồi cũng có lúc mỗi kẻ trong số họ đều vận dụng sự cố gắng của ý chí để khắc phục tính thẹn thùng bẩm sinh nhằm khơi gợi trong trái thơm người mình thương yêu một âm hưởng đáp lại tiếng nói nồng nàn ngân vang trong tâm hồn mình.

Như chúng ta thấy, bức thư đầu tiên của Edelmira gửi cho Martin chỉ là một mưu toan tin cậy vào người bạn và chia xẻ đau khổ để bằng cách đó tìm sự nhẹ nhõm trong lòng. Đọc thư trả lời đầy hương vị một thiện cảm chân thành của Rivas trong khi bản thân vẫn âm thầm hy vọng bắt gặp trong tâm hồn chàng tiếng vọng của tình yêu, cô gái nhìn nhận sự cảm thông của chàng như bằng chứng cho nghĩa tình sâu nặng. Thế là mặc dù không dám nói thẳng với mình rằng đàng sau những lời lẽ dịu dàng của chàng trai có ẩn chứa tình yêu, nàng vẫn mơ hồ tin vào điều đó. dù sao thì bức thư của Rivas cũng an ủi nàng và là sự hậu thuẫn không nhỏ bởi vì cô gái cương quyết không chịu làm theo yêu cầu của mẹ.

Phấn khởi trước thắng lợi bước đầu, Edelmira dánh bạo dấn bước thứ hai, nàng viết tiếp cho Martin bức thư mà chàng vừa mở trên đường tới phòng ăn, nơi gia đình ngài Ensina tụ họp đông đủ.

Trong bữa ăn sáng mọi người ít nói vì ông Damasso cố gắng tỏ ra kiêng nể Rivas, người thư ký đã giúp ông nhiều việc và theo ông biết thì rất gắn bó với Raphael. Lúc mọi người đã rời phòng ăn, Rivas định về phòng ông Damasso nhưng Agustin giữ chàng lại trong khi đó Leonor ngồi xuống bên chiếc khung thêu.

- Thái độ của Raphael đối với sự việc xảy ra thế nào? – chàng công tử vừa đốt điếu thuốc xì gà Habana vừa mới Martin điếu khác.
- Sáng tinh mơ hôm nay cậu ấy vào tu viện rồi – Martin đáp.
- Thật là lãng mạn! Tôi thông cảm với anh ấy tận đáy lòng! – Agustin thốt lêN.
- Cậu ấy có để lại cho tôi bức thư – Martin nói tiếp – cậu ấy rất buồn.
- Tôi không thể hiểu nổi sự buồn nản đó – Leonor nhận xét – sao anh ta không bày mưu tính kế cho tình yêu như đã từng làm nữa đi?
- Em gái ơi, tình yêu có năm bảy kiểu – Agustin nói giọng dạy bảo – và không được quên điều đó.
- Ồ, t tlà mới mẻ đối với tôi – Leonor giễu cợt.
- Có tình yêu thoáng qua, cũng có tình yêu trọn kiếp – chàng công tử tiếp tục.
- Tôi đi đến kết luận rằng – Leonor nói, chăm chú nhìn Rivas – đàn ông không có khả năng để yêu.

Trong ánh mắt Martin lộ rõ sự phản đối thầm lặng, còn Agustin thì nổi giận.

- Em lầm lẫn nghiêm trọng, linh hồn của anh ạ. Anh không cần nói đến Abelirdo, người đã được anh chiêm ngưỡng ngôi mộ ở nghĩa địa Paris, mà còn nhiều người nữa đã dành cả đời mình cho tình yêu đấy.
- Thế còn anh, sao im lặng vậy? – Leonor quay sang Rivas – chắc anh tán thành với anh trai tôi phải không?
- Thưa tiểu thư – Martin đáp – tôi thấy cô phán xét về đàn ông quá khắt khe.
- Chẳng lẽ tấm gương của anh bạn San Louis của anh chưa khẳng định ý kiến của tôi sao? – cô gái hỏi.
- Nhưng mà cũng có những ngoại lệ - Martin phản bác.
- Chứ gì nữa! – Agustin xen lời – tất nhiên có những ngoại lệ. Đó là như tôi đã nói, Abeliardo, người yên nghỉ tại nghĩa trang Paris, ấy là chưa kể những người khác.
- Anh nói "những ngoại lệ" à? – Leonor hỏi lại Martin mà bỏ ngoài tai những lời của ông anh trai – Thế chúng ở đâu? Giá như tôi gặp được dù chỉ một trường hợp!
- Cứ tin ở anh, em gái ạ! – chàng công tử không chịu yên – những ngoại lệ ấy anh biết rất rõ. Và khẳng định sống động cho điều đó chính là Martin đây thôi.
- Cái gì? Hoá ra anh là một ngoại lệ may mắn à? – Leonor mỉm cười hỏii Martin đang đỏ dừ cả mặt.
- Thưa tiểu thư – chàng trai trả lời – có những trường hợp con người có thể không cần xấu hổ một cách giả dối để tự nhận xét tốt về mình. Chính vì thế tôi dám nghĩ rằng tôi thực sự là một ngoại lệ.

- Anh nghĩ thế nhưng chưa tin chắc phải không?
- Không, tôi tin – Martin cứng rắn nói, ném lên cô gái ánh mắt cháy bỏng làm cho nàng phải cúi gằm xuống.
- Vậy là anh đang yêu hả Martin? – Agustin sửng sốt – Thế mà cứ giấu, kể đi anh bạn!
- Bắt người ta phải nói những điều không thật làm gì? – Leonor thốt lên với nụ cười gượng gạo rồi để giấu bối rối , nàng lại cắm cúi thêu.
- Thế vì lẽ gì mà tôi phải nói những điều không thật, thưa tiểu thư? – Rivas hỏi.
- Thì anh không muốn làm tổn hại thanh danh của người anh yêu mà – Leonor đáp.

Nhận thấy Agustin tie6 nàng về phía chiếc cửa dẫn ra sân để vứt điếu xì gà đã hút hết, Martin đột ngột quả quyết nói:

- Đáng tiếc là thậm chí co muốn thì tôi cũng không thể làm tổn hại danh dự của người ấy, bởi vì người mà tôi yêu cao xa không thể với tới để tiếng nói của tôi lọt được vào tai nàng.
- Tiếng nói lớn nghe thấy từ xa – Leonor mỉm cười cố che đậy vẻ ngượng ngùng.
- Trong trường hợp ấy – chàng trai nói nhanh – nếu cô cũng đưa câu hỏi như Agustin thì tôi sẽ không nói dối đâu.

Leonor cụp mắt xuống và thật đúng lúc, anh trai nàng vừa đến gần.

Viện cớ công việc, Martin đi ra và vào văn phòng ngài Ensina. Trong túi chàng vẫn còn bức thư chưa đọc của Edelmira mà chàng thậm chí không nhớ tới nữa

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 46

Lần đầu tiên câu trả lời của Leonor gieo mầm hy vọng vào trái tim Martin và giờ đây trí tưởng tượng đã vẽ nên cho chàng cơ hội ngọt ngào được đáp lại tình yêu. Câu chuyện ngụ ngôn về cô gái đem bình sữa đi bán ở một làng lân cận rồi xây những lâu đài không khí dọc đường có thể cho ta ý niệm chính xác về niềm phấn khích của những ảo mộng yêu đương đầu tiên ấy, thông thường chúng bị tiêu tan thành mây khói, giống như những lâu dài không khí của cô gái kia bị sụp đổ xuống đất cùng với cái bình đất sét bể nát thành mảnh vụn. May mắn cho Martin, tạm thời chưa có gì làm u ám chân trời không gợn bóng mây đang mở rộng trước mắt chàng và chàng thích thú tự vẽ những bức tranh cho tương lai đầy lạc thú. Những lời l nói, vẻ ngượng ngùng dễ thương và sự biêu lộ của đôi mắt nàng, dường như tất cả đều củng cố thêm niềm hy vọng tươi sáng của chàng.
Mãi nửa giờ sau chàng trai mới sực nhớ tới bức thư của Edelmira.
Chàng mở thư ra và đọc:
"Bạn thân mến,
Bức thư lịch thiệp của anh an ủi tôi rất nhiều và tôi vô cùng biết ơn anh. Anh là chỗ dựa duy nhất của tôi bởi vì không một ai trong số người thân giờ đây giúp đỡ được tôi điều gì, mặc dù trên đầu tôi lơ lửng một tai hoạ không thoát khỏi. Vì thế, kết bạn với tôi lúc này, khi tâm hồn tôi trĩu nặng và xung quanh không bạn bè, không người gần gũi nào để tôi tin cậy, chính là anh đã dành cho tôi sự giúp đỡ vô giá. Và tôi còn chịu ơn anh nhiều hơn nữa nếu như anh cho tôi một lời khuyên mà tôi đã xin anh trong thư trước. Tôi nghĩ ngợi nhiều để cố hiểu xem tại sao anh từ chối không cho tôi lời khuyên, tôi cần đến nó biết bao! Rồi tôi đã hiểu ra rằng cần phải chân tình với anh hơn nữa, một khi anh là bạn tôi sẽ kể hết cho anh không giấu giếm.
Tôi không muốn lấy Ricardo như mẹ tôi đòi hỏi không phải chỉ vì tôi không lưu tâm chút nào đến anh ta mà còn vì một nguyên nhân khác mà tôi muốn thổ lộ cùng anh. Trái tim tôi không còn chỗ trống mà tôi chỉ có thể hạnh phúc với người mà tôi hết lòng yêu thương. Bây giờ thì Martin, anh có thể khuyên tôi nên hành động thế nào, bởi lẽ thời gian cứ trôi qua và mỗi giờ tôi thêm sầu muộn, thêm kinh sợ cái ý nghĩ phải đính hôn với một kẻ mà mình không yêu.
Xin thứ lỗi vì tôi làm phiền anh nhưng ngoài anh r, tôi không có ai là bạn cả. Không bao giờ tôi quên lòng tốt của anh đâu.

Edelmira Molina trung thành của anh"
"Cô gái đáng thương!" Martin nghĩ trong khi lấy tờ giấy để viết thư trả lời. Qua bức thư này, chúng ta có thể suy xét xem sau cuộc trò chuyện lần cuối với Leonor, tâm trạng chàng trai phấn khích đến mức nào.
"Edelmira thân mến,
Cô đang yêu và đồng thời tự cho mình là bất hạnh ư? Chẳng lẽ cô không tìm được trong tâm hồn mình sức lực đủ để chống lại ý chí của người ngoài sao? hãy tìm kiếm nguồn sức lực ấy trong tình yêu, rồi cô sẽ tin rằng nó không có tận cùng. Trước đây tôi tưởng vấn đề chỉ là sự nũng nịu của nữ giới của cô. Còn lễ cưới đã dự định thì đem lại cho cô sung túc, vì vậy mà tôi nghĩ rằng nghĩa vụ của tôi là xác thực một lần nữa về tình bạn chứ không dùng bất cứ cách nào tác động đến cái quyết định mà tương lai của cô sẽ lệ thuộc vào. Song hoá ra cô đã yêu ai đó, yêu "hết lòng" và hỏi rằng có nên lấy một người mình không làm sao trao gửi trái tim hay không. Trong mắt tôi, tình yêu là thứ tình cảm cao quý và trong sáng, nó đòi hỏi ở chúng ta sự sùng kính lớn lao đến mức tôi phải coi là hèn nhát không thể dung thứ nếu như một người chỉ vì cưỡng buộc mà từ bỏ nó. Không ai được phép chà đạp phi pháp lên luật lệ tình yêu và bất cứ kẻ nào không thuỷ chung với nó đều sẽ phải đón nhận trong tương lai nước mắt và tuyệt vọng. tại sao cô không quỳ xuống chân mẹ cô, không thổ lộ tên của người mà cô cho là độc tôn ngự trị trái tim mình? Bà cũng từng có thời tuổi trẻ và dĩ nhiên sẽ hiểu mọi điều. Nếu cô không đủ can đảm thì chỉ cần ra lệnh, tôi sẽ thưa chuyện với bà. Tôi dành cho cô một tình bạn sâu đậm nên tự phỉnh phờ bằng niềm hy vọng rằng tôi sẽ bảo vệ được quyền lợi của cô và làm yếu mềm được trái tim của một bà ẹm cũng lo lắng cho hạnh phúc của con gái theo cách của mình.
Nhưng cô hãy biết rằng, Ecelmira, tình yêu chân chính mà tôi không hề ngờ vực là cô đủ khả năng để có, nó mạnh mẽ bởi trong sáng và chân thành, và cô không việc gì phải giữ bí mật với tất cả mọi người.
Trái tim người mẹ giống như toà điện thánh nơi ta cất giữ các di vật thiêng liêng nhất cho đến khi dám đưa ra trưng bày trước những kẻ không cần được biết. Cô nên tin vậy vào mẹ cô. Âm thầm than khóc cho tình cảm của mình để làm gì, bởi lẽ nó cần phải tạo nên lòng kiêu hãnh của một người có tâm hồn cao quý như cô. Hãy chiến thắng tính nhút nhát vì sau này rồi cô sẽ hiểu rằng sự ngượng ngùng giả dối chỉ là một trong những quái vật thần thoại sống trong trí tưởng tượng của chúng ta mà thôi.
Cô đề nghị tôi thứ lỗi, nhưng phải chăng cô làm phiền tôi ư? Trái lại tôi vẫn sẽ quý trọng sự tin cẩn mà cô dành cho tôi sau này, nhân danh tình bạn, tôi tự hào là cô giao phó cho tôi những điều thầm kín và điều đó ràng buộc tôi phục vụ cô hết sức. Ô, tôi mong mỏi giúp cô giành được hạnh phúc biết bao!
Xin cô cứ luôn luôn sai khiến,

Bạn trung thành của cô
Martin Rivas"
Edelmira nhận được bức thư này sau bữa trưa, do cô hầu gái mà nàng buộc phải trông cậy vào việc trao đổi thư từ với Rivas mang về. Những quan niệm ngắn gọn của Martin về tình yêu đốt cháy tâm hồn cô gái và trong nàng giờ đây rừngrực ngọn lửa của niềm khát vọng thật sự. Nàng tự nhủ rằng trái tim của con người này đúng là kho báu và nàng khát khao đến điên cuồng được chiếm giữ kho báu ấy. Điều mà ban đầu đối với nàng chỉ là ước mơ lãng mạn thì nay biến thành hoài bão thiết tha bền bỉ bằng mọi giá chiếm cho được tình yêu của chàng trai, vì thế phỏng đoán dè dặt cho rằng những lời Martin nói về tình bạn thực ra là sự thú nhận được che giấu tế nhị về một mối tình đang chờ mong tiếng đáp đã dần dần biến thành niêm tin gần như chắc chắn ở Edelmira.
Song nàng không trả lời ngay bức thư của Rivas, giống như số đông những người nóng lòng thực hiện ước muốn thầm kín của mình mà bản thân lại e sợ bước đi quyết định, cô gái đắm mình vào nỗi mong đợi ngọt ngào.
Trong suốt những ngày ấy không lần nào Martin có dịp ở lại một mình với Leonor để lại tiếp tục câu chuyện chứa đầy những lời bóng gió và những phút im lặng ý tứ mà đối với đa phần những kẻ si tình chúng được coi như việc trinh sát trước một cuộc tấn công quyết định. Để làm dịu bớt phần nào niềm xao xuyến trong lòng, chàng lao vào công việc của ông Damasso một cách được sốt sắng, còn ông thì dần dần đã dồn hết cho chàng mọi lo toan về các vụ buôn bán của mình. Ngoài việc đó ra, những buổi học luật cũng chiếm nhiều thời gian của Rivas. Mấy tháng gần đây chàng khá xao nhãng đến chúng nên cần phải tạp trung không ít nỗ lực để bù lại những thứ đã bỏ qua cho kịp trước ngày mười támtháng chín, ngày mà cuộc sống phóng khoáng trong các trường học chấm dứt và sinh viên bắt đầu chuẩn bị cho kỳ thi. Mặc dù vậy, như thông lệ đối với một người đang yêu, Martin vẫn tìm được thì giờ để nói về tìn hcảm của mình. Chàng dốc bầu tâm sự vào những bức dài gửi Raphael San Louis. Trong những thư ấy chàng chỉ nhắc đi nhắc lại có một đề tài về tình yêu. Dẫu sao thì trí tưởng tượng của chúng ta vẫn thiên về việc tô vẽ mọi cảm xúc liên quan đến sự sống của trái tim, còn về phía mình, trái tim lại sản sinh ra chúng với lòng hào phóng bất tận.
Thế nhưng đã hai tuần lễ trôi qua mà chưa có dòng nào của San Louis.
Mười ngày sau, người hầu trao cho Martin một bức thư. Theo cách nhếch mép của gã, chàng trai lập tức hiểu đó là thư của Edelmira.
"Bức thư của anh đem đến cho tôi niềm an ủi – cô gái viết – Song dù tôi có coi trọng những lời khuyên nhủ của anh, tôi cũng không khi nào dám thưa chuyện với mẹ tôi cũng như nói với anh được. Không cần che giấu, tôi sợ bà ấy, biết rằng bà sẽ nổi giận, bởi lẽ bây giờ bà đòi hỏi sự vâng lời tuyệt đối,

nhất là sau việc xảy ra với Adelaida.
Anh nói là tôi sẽ tìm thấy sức lực trong tình yêu của chính mình, đúng như thế dưới, nó tăng thêm cho tôi quyết tâm chịu đựng mọi điều, chỉ cần không lấy người mình không yêu. Nhưng tôi không đủ sức làm gì hơn nữa, không bao giờ tôi đủ can đảm để nói với mẹ tôi rằng rằng yêu người khác. Bởi vì trong thư trước tôi chưa thú nhận với anh là tôi yêu một cách đơn phương và không tin rằng liệu có khi nào nhận được sự đáp lại không. Tôi chậm viết thư cho anh, không muốn quấy rầy anh, sau đó vẫn không làm sao dám cả gan thú nhận. Nhưng rồi tôi hiểu cần để cho anh biết hết na một khi tôi đã quyết định không giấu anh bất kỳ điều thầm kín nào trong tim.
Hy vọng sau này anh vẫn sẽ giúp tôi những lời khuyên. Xin anh tin cho, chúng là chỗ dựa duy nhất của tôi, chỉ có chúng mới đem lại cho tôi lòng dũng cảm trong nỗi đau khổ hoàn toàn bế tắc này. Thời gian trôi, không còn xa nữa cái ngày mà tôi buộc phải trả lời dứt khoát với mẹ tôi…"
Bức thư này của Edelmira cũng như những bức thư trước đã làm Rivas xúc động sâu sắc. Chàng nhận thấy cô gái cũng lâm vào hoàn cảnh y hệt như mình. Thực tế thì cả hai đều yêu đơn phương và chỉ tự an ủi bằng những hy vọng viễn vông. Và chàng trai càng có thiện cảm với nàng hơn.
"Edelmira – chàng viết – Tôi tin rằng số phận không thể dành cho cô tình yêu không ứng đáp bởi lẽ cô xinh đẹp dường ấy và lại có một trái tim đôn hậu đến mức ý trung nhân của cô chỉ có thể tự hào mà thôi. Tôi biết nói gì đây sau lời thú nhận của cô? Thậm chí tôi không dám bạo gan hỏi tên của cái người vẫn còn chưa hề hay biết về hạnh phúc của mình, vì chưa biết là được cô yêu. Tôi chỉ tin chắc người đó xứng đáng với cô, rằng anh ấy cần phải hiểu cô và trân trọng cái kho báu được cô ban tặng. Chẳng lẽ tôi lầm? Không, không! Chính vì vậy tôi xin long trọng nói với cô, hãy giữ gìn như báu vật thiêng liêng tình yêu của mình, và nó sẽ bảo vệ sự thanh cao của cô. Không hiểu vì sao, nhưng tôi có linh cảm, thậm chí tưởng tưởng chắc chắn rằng Chúa trời sớm muộn gì cũng ban tặng cho những kẻ biết giữ gìn tình yêu luôn nguyên vẹn, không một lần dao động về sức mạnh của nó.
Còn một điều nữa, tôi tin là cô sẽ tập trung hết tinh thần dẹp tan tính e dè và thố lộ bí mật của trái tim mình với mẹ cô. Bởi vì không còn xa nữa cái giờ phút cô buộc phải quyết định dứt khoát, nên tốt nhất là chuẩn bị cho bà Bernarda thật kịp thời. Bị bất ngờ có thể bà sẽ nổi nóng, mà điều đó sẽ dẫn đến những hậu quả tai hại. cô hãy suy xét lời khuyên này và xin nhớ điều tôi đã từng viết: cư sai khiến tôi luôn luôn, còn tôi sẽ vô cùng vui sướng nếu như có thể góp phần nào đó vào hạnh phúc của cô"
Đọc xong thư của Martin, Edelmira thở dài nặng nề. Trong các bức thư vừa qua nàng đã nói bóng gió mọi điều có thể nói rồi. bây giờ chỉ còn mỗi một việc gọi rõ tên của người yêu. Như chúng tôi đã nói, nàng mơ hồ hy vọng về

một câu nào đó trong các bức thư của Martin hoặc một cơ hội không ngờ nào đó mà những kẻ si tình tin mù quáng vào số phận vẫn thường trông đợi sẽ tạo cho nàng khả năng trao gởi hoàn toàn cho chàng trai điều thầm kín mà nàng đã hé lộ với chàng một nửa, nhưng những bức thư của Rivas làm tiêu tan ảo mộng của nàng và cơ hội cứu nguy đã không tới. Những bức thư nàng đọc đi đọc lại của Rivas khẳng định với cô gái đáng thương rằng người nàng yêu có một trái tim cao quý và nồng nhiệt. rồi cô gái si tình cảm thấy dường như có ảo ảnh hiện ra trước mắt! một góc thiên đường rộng mở cho nàng nhưng nàng không ngắt được một bông hoa kỳ diệu nào mọc lên ở đó. Edelmira nhìn thấy chúng kiễu hãnh đung đưa, chúng được làn gió mát dịu dàng ru ngủ, nàng ngửi thấy hương thơm tươi mát toả ra từ những chiếc cánh mỏng manh. Hương thơm ấy làm đầu nàng dịu êm nhưng cũng choáng váng khi bao đêm dài nàng thức trắng và câu hỏi bất hạnh "Làm thế nào?" lại xuất hiện, hệt như một vị thiên thần với lưỡi kiếm lửa trong tay đe doạ đủôi nàng ra khỏi thiên đường. Trong tâm hồn cô gái trỗi dậy cuộc đấu tranh giữa lòng khiêm nhường bẩm sinh và quyết tâm sắt đá chống lại ý mẹ. Trong đêm khuya tĩnh mịch nàng ráo riết tìm lối thoát để rồi cuối cùng, chẳng tìm được gì, nàng quyết định để mọi việc cho thời gian giải quyết.

Một hoàn cảnh làm cho Edelmira củng cố thêm về quyết định đó. Ricardo Kastanios đề nghị và Bernarda lùi đám cưới đến ngày chàng ta được phong đại uý, việc thăng cấp được hứa hẹn đã lâu này dự định sẽ vào cuối tháng mười một, và lễ kết hôn được dự kiến tổ chức vào giữa tháng mười hai. Edelmira thông báo cho Martin về hoàn cảnh may mắn ấy và chàng trai viết thư trả lời, chúc mừng nàng nhân dịp tranh thủ được thời gian. Nhưng một lần nữa chàng lại nhắc lại lời khuyên của mình, nếu nàng vẫn không muốn trở thành vợ của Kastanios như trước thì phải kể hết với mẹ. Song cô gái vẫn không chịu nghe lời chàng, nàng vẫn hy vọng rằng số phận sẽ giải cứu cho mình.

Niềm hy vọng vô căn cứ này đã ru ngủ được những nỗi lo sợ của nàng hoàn toàn, nhưng vào một ngày đẹp trời chúng bỗng bùng dậy với một xung lực mới: Ricardo báo cho bà mẹ vợ tương lai biết chưa tới một tuần lễ nữa là chàng ta sẽ được thăng cấp. cuộc nói chuyện giữa hai người xảy ra ngày hai mươi chính tháng mười một và việc chuẩn bị cho lễ cưới được thúc đẩy kịp ngày mười lăm tháng mười hai theo dự kiến. đối với Edelmira lại al` những ngày đầy lo âu, trong tâm hồn nàng bùng lên cuộc đấu tranh giữa lòng hiếu thảo của người con gái và nỗi ác cảm đối với viên sĩ quan cảnh binh tưởng rằng chàng ta sẽ mang lại hạnh phúc cho cô vợ bướng bỉnh bằng ba cái phù hiệu trên tay áo. Cô gái đáng thương hiểu ra rằng hy vọng vào điều thần kỳ là vô ích, nàng cần phải quyết định không chậm trễ nếu như không

muốn mãi mãi từ bỏ hạnh phúc khi gắn cuộc đời với một người mình chẳng hễ yêu.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 47

Vậy là Martin vẫn không cảm thấy hạnh phúc – chàng mơ hồ đón đợi một cái gì đó và để đánh lừa lòng dạ lửa đốt, chàng vùi đầu vào bài vở và đồng thời tiếp tục hoàn thành cần mẫn mọi việc ông Damasso giao phó. Trong những ngày đầu tháng mười hai chàng trai đã thông báo cho mẹ và em gái với tâm trạng hài lòng dễ hiểu là chàng vừa trải qua cuộc thi rất tốt và hiện giờ được rảnh rỗi cho đến tháng ba năm sau, chàng còn baó cho họ biết rằng vì ý thức tiết kiệm nên mình buộc phải từ bỏ chuyến đi về thăm nhà và không thể về nghỉ cùng gia đình được.

Song còn một nguyên nhân thầm kín và có lẽ quan trọng nhất giữ chàng ở lại Santiago, mối tình với Leonor. Martin sợ rằng chuyến đi xa sẽ làm mất đi ita hy vọng thậm chí rất dè dặt về niềm hạnh phúc mà đôi lúc một ánh mắt niềm nở hoặc một lời nói dịu dàng của cô gái hứa hẹn với chàng.

Như chúng ta đã thấy, trong tâm hồn người đẹp được cưng chiều tiếng nói của lòng kiêu hãnh ngày một yếu đi và dần dần nàng tập làm quen với ý nghĩ người yêu mình có địa vị xã hội vô cùng thấp kém so với những kẻ ngày càng kiên trì đã quy thuận, nhưng đứa con đẻ của nó, sự thiếu tin tưởng thì vẫn còn và không hiếm khi Leonor sợ hãi nghĩ "Liệu có phải Martin thật sự yêu nàng?" quá biết tính cách cương quyết và cứng cỏi của chàng trai, nàng không thể tự lý giải nổi tại sao chàng luôn luôn rụt rè và kín tiếng khi có mặt nàng. Chính vì thế mà nàng cũng xử sự lạnh nhạt mặc dù điều đó hoàn toàn xa lạ với tư chất sôi nôi, tự nhiên của nàng. Chính vì thế mà nàng cũng quyết định chưa tiến thêm bước nào nữa vào con đường mạo hiểm trong khi chưa nhận thấy những bằng chứng chắc chắn cho tình yêu của chàng. Dẫu rằng điều đó có thể kỳ lạ, nhưng Leonor không hiểu nổi cái việc Rivas tỏ ra lịch sự tới mức chưa lần nào lợi dụng cơ hội thuận tiện để tỏ tình, nàng chỉ trò chuyện với chàng trai về những đề tài trừu tượng, còn tình yêu của mình thì bày tỏ với Matilda. Cô em họ biểu lộ sự đồng tình chân thành nhất đối với Leonor, người trước đây nàng đã gởi gấm những ước mơ và hy vọng, còn giờ đây là nỗi đau khổ của mình. Trong việc này cô gái bất hạnh cố tránh gieo vào lòng chị họ dù một bóng mờ của lòng thiếu tin tưởng đối với

Martin, người nàng vẫn hàm ơn sâu nặng.

Những người ruột thịt và thân thích không thể không thán phục lòng can đảm chàng Matilda khi đón nhận cú đòn nghiệt ngã đột nhiên phá tan hạnh phúc của nàng, bởi họ đã quen nhìn nhận nàng như một sinh thể mềm yếu và hiền dịu mà bất cứ điều vặt vãnh nào cũng làm cho mất thăng bằng. Ức đoán nguyên nhân của tính bất khuất khó giải thích ấy ẩn chứa trong vài lời mà một lần Matilda thổ lộ cùng chị họ.

- Nếu em vẫn coi trọng Raphael như trước thì em sẽ không có cái gì an ủi. Em tha thứ sự lừa dối của anh ta, nhưng bản thân anh ta thì em vứt bỏ mãi mãi khỏi trái tim mình. Vì thế em than khóc không phải vì Raphael, mà cho tình yêu đã chết.

Trên thực tế, cô gái đã tha thứ cho người đã bắt nàng chịu đau khổ tột độ, và giờ đây nàng buồn bã vì tình yêu đầu tiên bị vĩnh viễn chôn vùi.

- Martin có một trái tim cao quý – nàng nói với Leonor nhiều lần – chàng căm giận sự lừa dối và cũng lên án hành vi của Raphael. Nếu có lúc nào đó chàng chỉ nói giản dị là yêu chị thì chị hãy tin lời nói đó hơn cả những lời thề nguyền của những kẻ khác.

Gần đến mùa hè gia đình ngài Ensina bắt đầu sôi nổi chuẩn cho chuyến đi trang trại ở ngoài thành phố, nằm bên bờ sông. Vào mùa bơi lội, những người khá giả của Santiago vẫn thường tới những nơi đó. Theo dự kiến, Matilda sẽ cùng đi với họ.

Chuyến đi sắp tới làm Martin tràn trề những hy vọng hân hoan mà chàng thuật lại căn kẽ trong những bức thư gửi cho Raphael

"Tất nhiên cả công việc cũng đang đợi tớ ở đó – chàng viết cho bạn – ông Damasso thậm chí còn dành một buông đặc biệt làm văn phòng. Nhưng bù vào đó tất cả thời gian rảnh rỗi tớ sẽ được ở gần nàng. Biết đâu tớ còn được may mắn đi tháp tùng nàng trongz buổi dạo chơi quanh vùng, và nếu như thậm chí không phải là ngoạn mục lắm thì đối với tớ sự hiện diện của Leonor vẫn cứ làm cho chúng trở nên tuyệt diệu nhất đời. Một lần, tớ đã có dịp quan sát, bạn thân mến ạ, Leonor chịu ảnh hưởng tốt lành ra sao của thiên nhiên và không khí thoáng đãng ngoài đồng ruộng. Lúc ấy, ở Kampo de Marta, trước mắt tớ nàng biến thành đứa trẻ tinh nghịch. Ai biết được – có thể tớ sẽ có cơ hội bày tỏ nỗi lòng với nàng, rằng tớ yêu nàng, rằng đã nhiều tháng nay tớ vẫn âm thầm tôn thờ nàng hệt như thần thánh? Duy một ý nghĩ về điều đó cũng khiến đầu óc tớ quay cuồng, còn trái tim chỉ chực nhảy ra khỏi lồng ngực. Từ lâu rồi tớ không còn chế ngự được tim mình, chỉ có

Leonor tự do ra lệnh cho nó, mọi luận cứ của lý trí, than ôi, đều bất lực trước tiếng nói của dục vọng!"

Trong khi đó số phận lại dành sẵn những thử thách khắc nghiệt cho kẻ xây nên những lâu đài thần tiên ấy.

Chắc bạn đọc chưa quên rằng bà Bernarda định tổ chức đám cưới cho Edelmira và Ricardo Kastanios vào ngày mười lăm tháng mười hai.
Mãi trước ngày quyết định ấy Edelmira mới thu hết sức lực tinh thần quỳ xuống chân mẹ và cầu xin bà vì Chúa đừng gả nàng cho người nàng không yêu.

- Mày điên rồi hả? – bà mẹ đáng kính hét lên – Tất cả lũ bạn đều ghen tị với mày kia mà! Chuyện này đã nói bao nhiêu lần rồi còn gì! Thử nghĩ xem, khốn khổ chưa kìa, nó được một đại uý cảnh binh dạm hỏi, thế mà nó còn vênh váo nữa! Hay là chờ đến khi một thiếu tá nào đó goá vợ đến cầu hôn mày?
- Nhưng thưa mẹ, con sẽ không có hạnh phúc nếu sống với anh ta – cô gái tội nghiệp năn nỉ.
- Xem kìa, đúng là một mụ thầy bói biết trước mọi thứ. Thế nào, mày muốn thông minh hơn mẹ mày à? chẳng có gì là tai hoạ khi hiện thời mày chưa yêu anh ta. Cứ nén đợi tình yêu sẽ đến! Tao có vơ ngoài đường cho mày một ông chồng đâu! Hay mày định cưỡi lên cổ tao suốt đời hả? Nếu vậy có con gái được lợi lộc gì? Tao cũng lấy ông Molina quá cố ngoài ý muốn đấy, nhưng rồi về sau vẫn sống hoà thuận. Mà nói với mày làm gì, ý tao là mệnh lệnh!

Edelmira uổng công tìm sự hỗ trợ của em trai vì hắn kiên quyết từ chối can thiệp.

- Chính chị cũng biết đấy, nếu mẹ nảy ra ý gì trong đầu thì đừng hòng đáng bật ra được – Amador tuyên bố - mà chị đừng có giở trò ngu ngốc, đại uý chị còn chê nỗi gì chứ?

Hiểu rằng không thể tìm được sự thông cảm của những người thân, Edelmira nghĩ đến chỗ dựa duy nhất trong những giây phút khó khăn. Từ nay mọi hy vọng của nàng gắn chặt với Rivas.

- "Tất cả đã bỏ rơi mình – cô gái tự nhủ khi cầm cây bút – nhưng chàng, chàng sẽ giải thoát!"

Edelmira chìm ngập trong những suy nghĩ căng thẳng do nỗi tuyệt vọng gây

ra. Nàng tưởng tượng như Ricardo Kastanios đang dẫn mình đến trước bàn thờ, còn mẹ thì nhìn chòng chọc với vẻ sai khiến và cô gái đáng thương lặng lẽ vĩnh biệt với sự bình yên trong tâm hồn cũng như mối tình trong sáng đối với Martin. Hình ảnh tưởng tượng này, chẳng khác nào cơn ác mộng, đã theo đuổi nàng suốt hai tháng trời, nhưng bây giờ mối hiểm hoạ bắt đầu mang vẻ hiện thực mà không có ai giúp nàng thoát khỏi số phận tai ác đang đón đợi.

Trong tâm trạng ấy Edelmira viết cho Martin một bức thư chân tình và báo cho chàng biết mẹ và em trai đều giả điếc trước mọi lời năn nỉ của nàng. Giải bày nỗi đau khổ, cô gái không quên việc Martin không chỉ một lần tỏ ý sẵn sàng giúp đỡ nàng. Edelmira nghĩ ra cái kế hoạch mà theo ngụ ý của nàng thì chỉ một mình chàng là có thể giải thoát cho nàng. Nàng định chạy trốn khỏi nhà và tạm lánh ở chỗ bà cô sống ở Renka. Chính bà cô này đã chứa chấp Adelaida trong thời gian nàng phải giấu giếm bà Bernarda hậu quả của mối tình tội lỗi.

"Bà cô đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều, thậm chí giúp cả tiền nữa – Edelmira viết – vì ở Renka bà có vườn cây. Bởi thế bà có ảnh hưởng lớn với mẹ tôi và mẹ tôi không làm trái ý bà bất cứ điều gì. Lẽ ra tôi phải mời bà đến Santiago, nhưng ở đây bà đã mất người chồng yêu quý nên bà thấy nặng nề khi trở về thăm, hơn nữa mẹ tôi sẽ cố lôi kéo bà theo ý mình mất. Khi bà cô đã thấy tôi nhất quyết ra sao va hiểu rằng dứt khoát tôi không chịu lấy Ricardo Kastanios, họ sẽ bảo vệ tôi. Bà cô trẻ hơn mẹ tôi nhiều và đã sống cùng với chúng tôi hệt như một người chị gái, bà rất đỗi yêu thương chúng tôi nên tôi tin bà sẽ đối xử với tôi thắm thiết".

Tiếp đó Edelmira viết rằng quyết định của nàng là chắc chắn và yêu cầu Martin thuê cho nàng một cỗ xe rồi chờ nàng vào bảy giờ sáng hôm sau ở gần nhà thờ Thánh Anna, nơi nàng sẽ đến cùng cô đầy tớ ra vẻ như để xưng tội.

Martin nhận được bức thư trên một ngày sau khi báo cho Raphael biết mình chuẩn bị ra trang trại ngoài thành phố cùng với gia đình ông Damasso. Chàng lập tức trả lời Edelmira, khuyên nàng nên cân nhắc một nữa quyết định của mình, sau đó viết thêm:

"Nếu cô không đổi ý thì sáng mai cỗ xe sẽ chờ cô tại nơi đã thoả thuận. Tôi không thể tin cậy để giao phó cô cho một người không quen biết, vì thế xin cô cho phép tôi cùng đi tới chỗ bà cô. Tôi rất sung sướng được giúp cô một việc nhỏ mọn như vậy. Vào giờ đã định, khi ra khỏi nhà thờ cô sẽ trông thấy tôi trên quảng trường. Hãy nhớ là cô cần hành động thật cẩn thận. Lần nữa xin cô cho phép tôi đi cùng".

Cuối cùng khi còn lại một mình, Edelmira áp bức thư lên môi rồi định bụng không để ai trong nhà biết ý định của mình, chờ cho Adelaida và mọi người đi ngủ hết, nàng giấu vào ngực mấy tờ giấy được buộc bằng một dải băng. Đó là những bức thư của Rivas, kho báu duy nhất của nàng.

Suốt đêm cô gái không chợp mắt, nằm nghĩ ngợi xem điều gì chờ đợi mình phía trước và nóng lòng mong trời sáng để có thể trở dậy đi đến nhà thờ.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 48

Sớm hôm sau, khoảng sáu giờ rưỡi, Edelmira và cô đầy tớ ra khỏi nhà và chẳng bao lâu đã có mặt gần nhà thờ thánh Anna.

Một cỗ xe ngựa đậu sẵn trước thánh đường trên khu quảng trường nhỏ, một con ngựa đã được thắng vào xe, gã xà ích ngồi trên con ngựa nắm chặt dây cương. Thỉnh thoảng gã quất roi đôm đốp và cất giọng mũi đơn điệu khẽ hát một bài dân ca gì đó.

Vừa trông thấy cỗ xe mà nàng sẽ ngồi để đi khỏi ngôi nhà ruột thịt, Edelmira bỗng rùng mình và bất giác đứng lại.

Sự xuất hiện của một cô nương xinh đẹp cùng cô hầu trẻ rõ ràng gây cho gã xà ích tâm trạng vui nhộn, bởi vì gã ngừng hát và hỏi:
- Những cặp mắt tuyệt mỹ nhìn ngắm gì thế? Tôi sẵn sàng phục vụ các cô đây.
- Hứ, ở đâu ra kẻ làm phúc không biết! Ai cần đến anh – cô đầy tớ sẵng giọng.

Nghe lời cãi lộn ấy, Edelmira giật mình và bước nhanh đến nhà thờ.
- Xin vĩnh biệt – gã xà ích nói theo – các cô ra đi bỏ tôi lại một mình, ôi mấy người đẹp khắt khe!
- Thật là đồ mắt to, đã kịp nhận thấy không thể rồi – cô đầy tớ cười mát, còn Edelmira thì rảo bước cho nhanh.

Bước lên bậc thềm, suýt nữa cô gái đụng phải Rivas hẳn là suốt thời gian qua đứng gần đó theo dõi nàng. Do bất ngờ, nàng tái nhợt và đứng chết trân tại chỗ.

Để không gây ngờ vực cho cô đầy tớ, Martin giả bộ ngạc nhiên kêu to:
- Cô đấy ư, thưa tiểu thư? Cô đi đâu sớm vậy?

Edelmira ấp úng câu gì đó rồi tránh sang một bên, nhưng cô bạn đồng hành thì quá mê gã xà ích hào hoa nên chỉ liếc mắt làm duyên với gã mà chẳng chú ý đến điểm gì khác.

- Cô thấy đấy, tôi y hẹn! – chàng trai nói thầm – cô không đổi ý chứ?
- Ồ không!

Edelmira tặng chàng một ánh mắt sáng rỡ, dường như trong khoảnh khắc ấy nàng quên hết, không nghĩ gì đến nỗi lo sợ và băn khoăn đã làm gương mặt xinh xắn của nàng hốc hác.

- Và cô cho phép tôi cùng đi chứ?
- Anh tự chuốc vất vả làm gì? – cô buồn rầu hỏi.
- Điều đó xin để tôi xét đoán. – Martin mềm mỏng phản đối – Tôi đã viết là tôi không thể giao phó cô cho một xà ích không quen biết.

Nghe những lời Martin nói, Edelmira thấy yên tâm, cần phải nói rằng mấy câu đùa suồng sã của gã xà ích đã làm nàng hoảng sợ thật sự.

- Chính co6 cho tôi quyền tự coi mình là bạn của cô – Rivas nói tiếp – Và hôm nay tôi muốn chứng minh lòng trung thành bằng hành động. Mà chuyến đi với cô tôi hoàn toàn không thấy vất vả gì, chỉ thấy thú vị thôi.

Edelmira nín thở lắng nghe những lời dịu dàng của chàng trai đã chế ngự ý nghĩ của mình suốt thời gian qua.

- Hay là cô chưa hoàn toàn tin cậy tôi? – chàng hỏi.
- Ồ, tôi tin anh hơn tất cả mọi người trên đời! – cô gái sốt sắng bác lại.
- Nếu vậy thì tôi sẽ chờ cô ở trong xe. Cô tự thấy đấy, không ai đoán ra đâu.
- Tôi sẽ cố trở lại thật nhanh nếu có thể - Edelmira vừa bước vào nhà thờ vừa nói.

Cô đầy tớ không nhận ra ngay Edelmira đã đi vào, cô vẫn còn dán mắt vào gã xà ích khéo mồm khéo miệng.

Nhìn thấy Martin đi ngang qua, cô ta sực tỉnh và miễn cưỡng đi theo cô chủ đã khuất sau cánh cửa nhà thờ.

- Đứng dậy đi – Edelmira nói với cô ta – tôi đến chỗ tu sĩ rồi quay lại ngay.

Trong khi đó, như đã hẹn, Martin chờ cô gái trong xe.

Edelmira trải tấm thảm nhỏ trước điện thờ, nàng quỳ xuống và bắt đầu cầu nguyện.

Gửi đến Chúa trời lời cầu xin thiết tha, nàng khẩn nài sự chở che và phù hộ để giữ vững tinh thần thực hiện được bước quyết định. Sau đó cô gái đứng dậy, xếp tấm thảm lại rồi đi đến buồng xưng tội, dừng chân bên cửa, nàng quay lại liếc nhìn cô hầu. Nhưng cô ta đang lơ đễnh ngắm mấy hình vẽ các vị thánh phía trên điện thờ, như những kẻ bình dân khi vào nhà thờ vẫn làm. Lợi dụng lúc đó, Edelmira lẹ làng rời buồng xưng tội và không rời mắt khỏi

người hầu, nàng thận trọng lách đến chỗ cửa ra vào.
Kẻ chạy trốn thoát được không mấy khó khăn, trong nhà thờ đã đầy người, còn các nữ con chiên trùm kín trong bộ váy thùng thình và tấm choàng màu đen thì chạy tới chạy lui như ở nhà vậy.
Toàn thân run rẩy, hai tay ép chặt vào ngực quá kìm nhịp đập trong tim, Edelmira bước vội ra quảng trường. Nhận thấy những người qua lại tò mò nhìn mình, nàng thu hết sức lực quả quyết bước về phía cỗ xe.
Cửa xe lập tức hé mở, cô gái tuồn người vào trong và Rivas ra lệnh cho xà ích:
- Đi thôi!
Nghe tiếng roi quất, đôi ngựa chồm khỏi chỗ.
Khi cô hầu đã ngắm nghía chán chê điện thờ, cô ta quay ra quan sát người thầy tế lễ đốt các ngọn nến và tự nhủ thầm gã xà ích ngoài cửa thật là ưng ý. Còn gã xà ích mà cô ta rất thích thì khôn khéo giống đa số những nông dân chúng ta. Nhìn cặp trai gái trong xe với vẻ am hiểu, gã gân cổ hát bài hát quen thuộc, vừa khua tít cây roi vừa bịa thêm lời:

Anh sẽ ra đi, nhưng phải cùng em
Em sẽ ngự trong tim này mãi mãi
Nếu một mình em thấy cô đơn
Trên xe ngựa đôi ta cùng rong ruổi

Hai tay bưng mặt, Edelmira cố gắng hết sức nén tiếng nức nở đang dâng lên trong ngực.
Đợi cho cơn bộc phát đầu tiên của nỗi tuyệt vọng qua đi và chỉ đến khi thấy cô bạn đồng hành đã hơi bình tâm lại, Martin mới nói:
- Quay lại vẫn chưa muộn đâu, cô chỉ cần nói một lời là tôi sẽ đưa cô về nhà.
- Chỉ xin anh đừng nghĩ rằng tôi hối hận – cô gái lau nước mắt đáp – Tôi khóc vì bị buộc phải rời khỏi ngôi nhà thân thuộc đấy thôi.
- Một khi cô tin vào trái tim trung hậu của bà cô – Martin nói – có nghĩa là mọi điều cuối cùng sẽ ổn thoả, tất cả sẽ được như ý cô muốn.
- Ồ, không đâu, cái tôi muốn khó mà đạt được – Edelmira thầm thì và nhìn Rivas với vẻ không thể tả nổi – nhưng dù sao tôi cũng thoát được lễ cưới kia.
- Chính thế, mọi cái còn lại rồi sẽ có thôi.
- Ai mà biết được! – Edelmira thở dài não nuột.
- Vậy là cô yêu người nào đó phải không? Và yêu say đắm? – Martin thông cảm bởi vì, như chúng tôi đã nói, từ lâu chàng đã thấy trong số phận của Edelmira có nhiều điểm chung với mình.
Cô gái đỏ mặt.
- Tôi nhớ đã viết cho anh điều đó mà – nàng cúi đầu nói.

- Và cô yêu một cách vô vọng? – chàng trai hỏi.
- Vâng, vô vọng – cô gái buồn bã đáp.

Lúc ấy tiếng roi quất cùng với giọng hát ngổ ngáo của gã xà ích vang đến tai họ:

Em sẽ ngự trị trong trái tim này mãi mãi
Nếu một mình em thấy cô đơn
Trên xe ngựa, đôi ta cùng rong rủôi...

Hoà theo giọng ca của gã là những tiếng the thé của mấy người buôn hoa quả đang chở thứ dâu tây nổi tiếng từ Renka về bán ở thủ đô vào lúc sáng sớm.

Edelmira và Martin nín lặng ngồi nghe giọng hát của gã xà ích vui tính.

- Anh nhớ bài hát này không? – cô gái hỏi.
- Nhớ chứ, em trai cô đã hát vào tối hôm tôi được vinh hạnh làm quen với cô mà – Martin đáp – Chỉ có điều hình như trong đó không có những lời này.
- Anh có trí nhớ thật tuyệt vời.
- Thế cô không nhớ à?
- Sao anh lại nghĩ thế! Buổi tối hôm ấy tôi giữ trong tâm trí suốt đời. Tôi có thể kể lại cả cuộc nói chuyện giữa chúng ta từng chữ một.
- Và tất cả đều do có "chàng" trong buổi vui ấy phải không? – Martin mỉm cười hỏi.
- Chàng nào?
- Thì cái chàng mà chúng ta đã nói tới ấy.
- Ồ không! Lúc đó tôi vẫn chưa yêu ai.

Edelmira thốt ra câu ấy với vẻ buồn rầu làm cho Martin phải nói:

- Cho đến lúc này cô luôn tin cậy tôi. Liệu cô có ân hận về việc đó không?
- Ân hận ư? Anh lạ quá!
- Tôi hỏi điêu ấy là vì tôi muốn sau này vẫn giúp ích cho cô.
- Anh còn định làm gì cho tôi nữa? thế này là tôi đã gây cho anh nhiều bận rộn rồi còn gì?
- Nếu cô nói ra tên người cô yêu, biết đâu tôi chẳng giúp cho cô được việc gì đó.
- Không, không! – cô gái vội thốt lên – không bao giờ!
- Hẳn cô nghĩ rằng tôi chỉ đơn thuần tò mò?
- Tôi không nghĩ vậy, nhưng…
- Tôi sẽ không nài ép. Nhưng xin cô tin cho, tôi hỏi hoàn toàn không vì tò mò mà vì thực lòng muốn giúp đỡ cô.
- Tôi tin điều đó, Martin. Nhưng tôi không thể trả lời anh bây giờ được. Đừng giận tôi – Edelmira buồn bã nói rồi lập tức nói thêm cũng với giọng

dịu dàng người ta vẫn thường dùng khi sợ làm ai phật ý – Tôi sẽ nói với anh sau, được không?

- Chỉ khi nào tự cô muốn thì hãy nói.
- Được rồi.
- Nhưng chúng ta vẫn có thể bàn luận mà không cần nêu rõ tên chàng chứ - Martin nói tiếp vì cho rằng lúc này Edelmira thích trò chuyện về người mình yêu hơn cả.
- Ồ vâng – cô gái mỉm cười đáp lời.

Rồi cả hai quay ra trò chuyện vui vẻ.

Edelmira dường như quên bẵng hoàn cảnh đau xót của mình, nàng chân thật và đồng thời rất hùng hồn miêu tả tình cảm phát sinh trong tâm hồn, thậm chí không lưu ý đến việc lý giải vì sao nó phát sinh, bởi lẽ chính nàng cũng nào có hiểu việc đó! Hơn ai hết, Martin đánh giá cao tính trung thực trong lời tự bạch của nàng, chàng biết quá rõ thế nào là sự cô đơn và tình yêu đơn phương!

Họ không nhận thấy đã đến nơi ra sao. Nghe xong câu chuyện xúc động của Edelmira, bà cô âu yếm niềm nở tiếp đón Martin:

- Một khi anh muốn gánh tội lỗi – bà mỉm cười nói – xin mời anh ở lại ăn sáng cùng chúng tôi.

Chàng trai không chờ nài ép và vui lòng ngồi vào bàn. Đồ ăn giản dị, một giỏ lớn dâu tây tươi ngon, đồ đạc bằng gỗ đơn sơ, tất cả nói lên cuộc sống thanh bình vùng thôn dã, và chàng cảm thấy thanh thản, nhẹ nhõm trong lòng. Khi bà chủ nhà vui vẻ đề nghị chàng đi ngựa dạo chơi quanh vùng cho biết, chàng liền chấp thuận với lòng biết ơn. Hai giờ đồng hồ ngồi trên yên ngựa, lúc chạy nước kiệu, lúc thì chậm rãi bước để ngắm nhìn đồng cỏ hoặc cảnh núi rừng ngoạn mục, lần nào trí tưởng tượng của chàng cũng chỉ vẽ nên một bức tranh duy nhất: chàng thấy Leonor đi kề bên. Quỳ xuống dịu dàng nắm đôi bàn tay xinh xắn của nàng, chàng quên hết mọi thứ trên đời và nói mãi, nói mãi về mối tình của mình.

Khi Martin sửa soạn trở về thủ đô, Edelmira tiễn chàng ra tận xe.

- Trong lúc anh dạo chơi, tôi đã thực hiện lời hứa của mình – nàng thì thầm nhìn bức thư – anh sẽ thấy trong này tên của người mà anh hỏi trên đường tới đây.

Không nhận ra vẻ bối rối của nàng, chàng trai cầm thư và âu yếm chia tay với Edelmira.

- Chỉ xin anh đừng mở trước khi đi thật xa, thật xa nhé! – cô gái kêu to lúc cỗ xe ngựa chuyển bánh.

Martin mỉm cười giơ tay vẫy chào thân thiết. cuộc đi ngựa dạo chơi và ý thức được rằng mình đã giúp cho Edelmira một việc quan trọng gây cho chàng tâm trạng vui vẻ. Ngả người vào ghế, chàng chìm đắm trong ý tưởng

về chuyến đi sắp tới của mình đến trang trại của ông Damasso. Cỗ xe leo nhanh và Rivas đã đi khá xa trước khi sực nhớ đến bức thư của Edelmira. Và đây là những gì chàng đọc được:
"Martin!
Em đã kể cho anh nghe toàn bộ mối tình của em không một chút giấu giếm, chỉ không đủ can đảm nói tên của người mình yêu. Anh sẽ hiểu vì sao, khi biết là tên chàng ở ngay đầu bức thư này của em.
Edelmira Molina"

- Hoá ra là mình ư? – Martin bàng hoàng thốt lên.

Chàng đọc lại bức thư và buột miệng với sự thông cảm sâu xa:

- Cô gái thật tội nghiệp!

Suốt đoạn đường còn lại chàng nghĩ về lời thú nhận trong bức thư. Chàng về tới thủ đô với nỗi buồn sâu lắng do đã vô tình gây nên nỗi khổ đau cho cô Edelmira ngây thơ, hiền dịu kia.
Chàng trai xuống xe ở quảng trường Armas rồi đi bộ về nhà ngài Ensina. Bước lên cầu thang, chàng nghe thấy tiếng Agustin gọi mình:

- Anh biến mất đi đâu thế, anh bạn? – chàng công tử xúc động hỏi.
- Tôi ra khỏi thành phố một lát . tại sao anh lại hỏi? – Martin lo lắng.

Agustin mở cánh cửa dẫn vào buồng trong rồi tiến sát đến Martin, chàng ta nói với vẻ bí ẩn:

- Bây giờ tôi sẽ kể cho anh nghe chuyện gì xảy ra ở đây.

Để bạn đọc dễ hiểu hơn nỗi xúc động của Agustin, chúng tôi xin kể lại sự việc xảy ra lúc Martin đi vắng.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 49

Trong khi chờ Edelmira, cô đầy tớ đưa mắt ngắm người thầy tế lễ đốt nến trên điện thờ và cố ý so sánh với gã xà ích khéo mồm khéo miệng đã tâng bốc cô ta và Edelmira một cách tao nhã. Cô nàng tự phụ dần dần ngả về tín niệm cho rằng chính cô ta mới là người quyến rũ được gã xà ích vui tính mà như chúng ta đã biết, cô ta thích hơn ông thầy tế lễ nhiều.

Khi người thầy tế đốt xong mấy ngọn nến và đi khỏi, cô ta chẳng biết làm gì nên quay ra đếm các ngọn lửa trên điện thờ, công việc trịnh trọng ấy chiếm mất gần ba phần tư giờ thì cô ta bỗng sực nhớ rằng chưa cầu nguyện nên bắt đầu liến láu đọc bài "Cha chúng con" và "Chúa giáng thế". Sau đó cô ta chợt nghĩ đến Edelmira đã ngồi trong buồng xưng tội cả tiếng đồng hồ và nghĩa là nàng đã có không ít tội lỗi. Với ý nghĩ ấy, cô ta vô tình thiu thiu ngủ.
Nửa tiếng trôi qua, một nữ con chiên nào đó đánh thức cô ta dậy gạn hỏi cho bằng được xem mấy đoạn kinh thánh đã đọc qua chưa. Miệng ngáp đến tận mang tai, cô hầu trả lời:
- Tôi chẳng biết ai đi qua đây đâu, tôi không nhìn thấy ai hết.

Mệt mỏi vì chờ đợi lâu, cô ta bắt đầu đi tìm Edelmira khắp các phòng xưng tội, rồi lại len lỏi giữa đám con chiên đang cầu nguyện, nhìn vào tận những khuôn mặt bị khăn che quá nửa.

Tin chắc là Edelmira không có trong nhà thờ, cô ta đi ra quảng trường. Nhưng ở đó cũng không thấy cô chủ đâu và đáng buồn hơn, gã xà ích cũng không còn.

Cô ta vội vã quay vào và lại chăm chú nhìn tận mặt những người qua lại làm tất cả tức giận lầm bầm "Đồ thô tục, láo xược!"
Lo ngại đến tột cùng, cô hầu rủi ro chạy ra quảng trường một lần nữa và trông thấy một trật tự viên, người thường xuyên lảng vảng ở mỗi góc phố đông đúc Santiago, cô ta lao thẳng đến.

- Xin ông cho biết, mấy giờ rồi ạ? – cô ta hỏi cái kẻ vẫn làm tình làm tội không thương xót khách qua đường bằng những tiếng còi chói tai.
- Đồng hồ điểm mười tiếng là sang giờ thứ mười một thôi – người trật tự viên nhếch mép cười.
- Mười giờ rồi kia à? – cô đầy tớ hốt hoảng và cắm đầu chạy về nhà.

Về tới nơi đã mười giờ mười lăm phút và tí nữa thì cô ta đụng phải bà Bernarda đang vô cùng bực mình vì bữa sáng bị muộn.
- Còn Edelmira đâu hả? – bà ta giận dữ hỏi.
- Sao cơ ạ? Cô nhà vẫn chưa về ư? – cô đầy tớ lo sợ.

Sục sạo khắp nhà vẫn không thấy Edelmira, bà Bernarda cùng hai người con tụ họp ở phòng ăn rồi nát óc nghĩ xem nàng có thể biến đi đâu. Hơn một tiếng đồng hồ không đoán ra, cuối cùng bà mẹ đói mèm ra lệnh dọn bữa. Mọi người lại mày mò phỏng đoán mất thêm hai tiếng nữa nhưng không ai nghĩ đến việc cô gái đã chạy trốn.

Mất hết kiên nhẫn, bà Bernarda gọi người hầu đến bắt kể lại toàn bộ sự việc hồi sáng, cô nàng bạo dạn liếng thoắng, nhưng bỗng ngập ngừng và lời lẽ lúng túng. Cô ta nhớ lại việc xuất hiện đột ngột của Rivas gần nhà thờ. Vẻ lúng túng của cô ta gây cho Amador mối ngờ vực mơ hồ và hắn nói cho bà mẹ điều đó. Bà Molina chửi bới om sòm rồi tuyên bố sẽ đánh nhừ tử người hầu vô dụng nếu cô ta không nói rõ toàn bộ sự thật.

Cô đầy tớ hẩm hiu buộc phải trả lời lần nữa trước toà án gia đình và rất nhanh chóng rơi vào lưới bẫy do Amador khôn khéo giăng ra. Sau đó lại đến những lời đe doạ, và nửa giờ sau thì cô ta đã bộc bạch hết mọi điều xảy ra gần nhà thờ hồi sáng.
- Mẹ ạ - Amador nói khi chỉ còn hai mẹ con – nhưng sao lại có chuyện Edelmira đi cùng Martin được nhỉ?
- Trời ơi ! – bà Bernarda hét lên, rồi nắm chặt hai tay bà ta nói thêm – tao sẽ tống nó vào trại hối cải!

Bà Bernarda gọi nơi cảm hoá phụ nữ như thế.
Giữa lúc náo động nhất ấy thì Ricardo Kastanios xuất hiện. Biết được chuyện gì vừa xảy ra, chàng ta đề nghị đến nhà ngài Ensina. Tất cả đồng thanh nhất trí. Vào lúc ba giờ rưỡi Ricardo và Amador đã có mặt tại chỗ. Họ

hỏi thăm Rivsas và người hầu đáp rằng chàng ra đi từ bảy giờ sáng. Giờ ấy thật đáng ngờ nên hai người liếc nhìn nhau.

- Ta trở lại sau chứ? – viên sĩ quan cảnh binh hỏi Amador.
- Ta cứ gặp ngài Ensina rồi kể hết mọi chuyện có hơn không?

Kastanios lưỡng lự nhưng Amador khao khát đến chết việc làm tình làm tội mùi để trả thù việc chàng phá vỡ đám cưới của Adelaida nên sôi nổi thuyết phục anh bạn:

- Nếu anh ta không nhúng tay vào việc này thì láng cháng gần nhà thờ lúc tinh mơ như thế làm gì chứ? Một sự trùng hợp kỳ lạ, xuất hiện ở đó cùng một lúc với Edelmira!

Lý lẽ ấy đánh thức lòng ghen tuông của Ricardo và như một sĩ quan dẫn toàn đại đội xung trận, chàng ta quát to:

- Tiến lên!
- Không khoan thứ cho hắn! – Amador hoà theo và bước vào nhà

Họ bắt gặp ông Damasso đang đọc tờ báo đối lập trong văn phòng. Hai người lịch sự cúi chào rồi kẻ kế thừa xứng đáng của bà Bernarda giải thích lý do cuộc viếng thăm.

- Tôi không tin Martin lại có thể làm một việc như vậy – ngài Ensina nói khi Amador tỏ ý ngờ vực.
- Ồ, ngài chưa biết anh ta đấy thôi! – hắn nôi xung – cứ trông bên ngoài thì dường như không giết đến cả con ruồi, nhưng thực tế lại gian xảo hết biết!

Ông Damasso bảo người hầu gọi con trai đến và kể lại cho Agustin nghe mục đích của các vị khách bất ngờ này.

Nghe xong, chàng ta kêu lên:

- Đấy là sự vu khống hèn hạ! Tôi không tin!
- The6 sung sướng gì mà Martin lại ra khỏi nhà từ lúc tờ mờ thế nhỉ? – Amador châm chọc nhận xét.
- Anh ấy tự do đi lúc nào tuỳ thích, nhưng hoàn toàn không phải từ đó suy ra rằng anh ấy bắt cóc con gái – Agustin phản đối với nụ cười mỉa mai, chàng ta không bỏ lỡ dịp chọc tức kẻ láo xược đã dựng lên cái trò hề hôn lễ với Adelaida làm mình tốn bao nhiêu hơi sức.
- Chúng tôi không phải đến đây để nghe người ta chế giễu – Ricardo bực bội.
- Tôi nghĩ sao thì nói thế thôi – Agustin cắt lời – còn nếu như đúng là Rivas bắt cóc cô gái của các anh thì xin đi tìm cô ta ở chỗ khác.

Ông Damasso chấm dứt cuộc cãi vã bằng cách tuyên bố rằng nếu Martin có dính líu cho dù một chút nào đó tới cuộc trốn chạy của Edelmira thì ông sẽ không để yên.

Thế là Amador và Ricardo chẳng còn cách nào khác là cáo lui.

- Ba ạ, bọn nó chỉ muốn làm tiền ba đấy thôi – Agustin nói.
- Dù gì thì gì – ngài Ensina đáp – không được để Rivas bị nghi ngờ. Nếu anh ta thực sự có lỗi thì ba sẽ không chịu để cho tiếp tục sống trong nhà ta nữak, danh dự đòi hỏi thế.

Rồi thoả mãn với lối cư xử đường bệ của mình khi tiếp bọn khách càn rỡ, ông Damasso gật đầu ra dấu cho Agustin lui ra, còn chàng ta lập tức đến ngay phòng Leonor.

- Em chưa biết chuyện gì xảy ra chứ? – chàng ta hỏi.
- Chưa.
- Em nghĩ xem, Martin bị buộc tội bắt cóc Edelmira Molina, em vợ của anh trước đây đấy.

Leonor buông rơi cuốn sách và tái nhợt như xác chết.

Agustin thuật lại cho nàng nghe nguyên văn từng chữ những điều nghe thấy trong văn phòng của cha.

- Thế bản thân anh nghĩ gì về việc này? – Leonor xúc động mạnh mẽ.
- Thú thật, anh chẳng biết nói như thế nào nữa – Agustin trả lời vì từ lâu, như bạn đọc nhớ, anh ta đã nghi rằng Martin và Edelmira yêu nhau.

Leonor cảm thấy sắp bật khóc tới nơi, song nàng lấy hết sức để trấn tĩnh lại.

- Nhưng Rivas nói khi có mặt em là anh ấy hoàn toàn không yêu con bé kia! – nàng thốt lên, giọng nhấn mạnh vào chữ "con bé" một cách khinh miệt.
- Có gì phải ngạc nhiên hả, em yêu quý? Mỗi người chúng ta đều có những bí mật nho nhỏ trong thế giới buồn chán này.
- Thật là sự giả dối nhục nhã! – Leonor khó nhọc nén cơn giận dữ.
- Em muốn gọi điều đó là gì cũng được, em gái ạ! Nhưng cần nhớ rằng chàng Martin tội nghiệp dù sao vẫn là đàn ông.
- Nhưng mà nói dối để làm gì, che giấu tình cảm của mình làm gì?
- Làm gì? Hay thật! Có những việc, em gái thân mến, người ta không thể kể cho nhau nghe đâu!

Leonor nhổm dậy rồi lại rã rời buông mình xuống ghế dài.

- Theo anh thì em không độ lượng lắm với Martin của chúng ta – chàng công tử tiếp tục đùa cợt – mà anh ấy giúp cho gia đình ta không ít. Thế là không công bằng, em thân mến ạ. Nhìn em tự dưng thấy phải xem lại tính đúng đắn của câu ngạn ngữ "Phụ nữ - đó chính là lòng khoan dung"
- Anh trách móc em vì lẽ gì hả? – Leonor giận dỗi.
- Em có thấy là em đón nhận câu chuyện này quá uỷ mị không?
- Thật nhảm nhí, Agustin – cô gái cố ra vẻ bình tĩnh cãi lại – chuyện này em hoàn toàn chẳng quan tâm! Nhưng chính anh nói là Rivas giúp đỡ nhiều cho gia đình mình đấy thôi, và ba mẹ rất phiền muộn.
- Những lời của em nghe thật thích thú. Bây giờ thì em nói cứ như sách

ấy. Anh đã muốn hút thuốc ở đây để trừng phạt em nhưng anh lại động lòng thương.
Nói xong Agustin bước ra và đốt điếu xì gà Habana, chàng ta đi về phòng riêng.
Lát sau thì Martin về và như chúng ta đã biết, chàng công tử gọi chàng lại.
- Bây giờ tôi sẽ kể cho anh nghe tất cả câu chuyện xảy ra – chàng ta vừa khóa cửa vừa nói với Rivas vẻ bí ẩn.
- Chuyện gì vậy? – Martin ngồi xuống hỏi.
- Amador và Ricardo, người yêu của Edelmira, vừa mới ở đây.
- Thế à? – Martin dài giọng, nét mặt hơi đổi.
- Họ kêu ca với tôi là hình như anh bắt cóc Edelmira.
- Lũ khốn kiếp! – Martin lí nhí qua kẽ răng.
- Chính tôi cũng nói thế đấy! Lời buộc tội của họ chỉ thấy lố bịch. Tôi bênh vực anh chẳng khác nào sư tử, cho nên đừng có lo. Họ thiếu chút nữa thì phát điên vì tức giận. bây giờ chỉ cần thuyết phục ba tôi tin rằng anh không dính dáng gì vào đó cả.
- Để làm gì? – Martin lạnh lùng hỏi.
Agustin ngẩn người nhìn bạn.
- Sao anh trở nên nông cạn thế?
- Ông Damasso thì liên can gì đến đây chứ?
- Liên can gì là thế nào? Quỷ thật! Chẳng phải là anh không hề có lỗi hay sao? không, điều quan trọng là phải để cho ba tôi tin chắc như vậy.
- Có một trở ngại nhỏ…
- Trở ngại à?
- Vì Amador nói có một ít sự thật.
- Tôi không hiểu nổi! Nghĩa là thực tế anh đã đưa Edelmira đi ư?
- Tôi đi cùng cô ấy.
- Đi đâu?
- Đến Renka.
Agustin đứng lên kính cẩn cúi chào Rivas.
- Tôi khâm phục tài năng của anh – chàng ta long trọng nói – giá như tôi cũng khôn khéo như vậy trong chuyện với Adelaida thì chắc chẳng ai dám giễu cợt tôi. Anh đúng là con người kiệt xuất, tôi xin bái phục và sẽ theo học anh đấy.
- Anh nói về cái gì thế hả? Martin bật cười vì đoạn độc thoại trịnh trọng của Agustin.
- Đừng vờ vĩnh! Theo anh thì bắt cóc một cô gái kiều diễm như thế là chuyện tẹp nhẹp à? Anh khôn ngoan thật, anh bạn ạ! Lại còn khiêm tốn nữa.
- Tôi có bắt cóc đâu, đơn thuần là tôi tiễn cô ấy đến đó thôi.
- Cái đó, như ba tôi thích nói, chẳng khác quái gì nhau cả.

- Anh sao vậy, không hiểu tôi ư?
- Rất hiểu. Và thấy rằng anh là người hạnh phúc nhất trần gian.

Khi ấy Martin đành thuật lại cho Agustin nghe về các sự kiện ngày hôm đó, chàng chỉ không nói tới bức thư sau cùng của Edelmira.

Chàng công tử đốt lại điếu thuốc bị tắt.

- Chà, sự việc như vậy là khác rất nhiều – chàng ta trầm tư thốt lên – thì ra anh hy sinh vì tình bạn.
- Sao lại hy sinh ở đây hả?
- Quỷ bắt anh đi! Ngay cả những phụ nữ thông minh nhất cũng phải hiểu lầm. Anh tưởng tượng xem, Leonor tin những lời bịa đặt của Amador và trở nên giận dữ.
- Sao kia? – Martin luống cuống – nghĩa là cô ấy biết hết rồi?
- Vâng, và mặc dù tôi tìm mọi cách để bảo vệ anh cho đến cùng, nó vẫn không chịu tin.

Người hầu gõ cửa mời hai người ra ăn trưa.

- Tôi hy vọng anh sẽ không thổ lộ với ba tôi chứ? – Agustin nói.
- Tôi không phạm tội ác nào nên không thấy cần phải giấu giếm hành động của mình – Martin nói một cách đường hoàng.
- Tùy anh, cư xử sự như anh tự biết – Agustin nói và mở cửa – việc của tôi là nói cho anh biết trước.

Rồi cả hai đi đến phòng ăn.

Agustin lo ngại cho Martin bởi lẽ đã kịp gắn bó với chàng. Còn Martin bề ngoài hoàn toàn bình thản, nhưng trái tim chàng thì đập thình thịch, chàng sợ bị Leonor khinh miệt hơn mọi thứ trên đời.

Khi họ bước vào, ngài Ensina cùng vợ và con gái đã ngồi ở bàn.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 50

Sự xuất hiện của các chàng trai được đón tiếp bằng sự im lặng nặng nề.

Ông Damasso chăm chú ăn món xúp, bà Engracia cố lựa miếng thịt nhiều mỡ cho con Diamela của bà. Leonor dán mắt vào khung cửa sổ, dường như đang nghiên cứu mấy tấm diềm bằng vải sọc treo phía trên chiếc màn cửa bằng tuyn.
Martin uổng công đón bắt ánh mắt nàng. Cô gái ngồi hệt như pho tượng và trên gương mặt kín đáo ấy chàng trai đọc được bản án của mình.

Ông Damasso dần dần vứt bỏ vẻ mặt quá nghi vệ từ lúc đáp lại cái cúi chào của Rivas. Tin chắc rằng chẳng ai định bắt chuyện đầu tiên, ngài tư sản đáng kính bắt đầu cựa quậy trên ghế rồi qua qua nói với Martin:
- Hình như anh vừa đi dạo chơi về?
- Vâng, thưa ngài – chàng trai dè dặt trả lời.
Ngài Ensina không nỡ hỏi thêm gì nữa nên lại lặng thinh. Bị đè nặng quá lâu vì sự im lặng bất thường, lúc ấy Agustin quyết định tiếp chuyện:
- Ô, ở đây làm gì có chỗ du ngoạn! – chàng ta nhận xét – Ở Paris ấy à, hoàn toàn khác.
Rồi chàng ta bắt đầu miêu tả tỉ mỉ về Eugène, công viên Saint Clous và các thắng cảnh khác quanh vùng thủ đô nước Pháp. Không ai ngắt lời chàng ta nên Agustin tha hồ trầm trồ thán phục các cảnh đẹp thiên nhiên ở nơi ấy, tô điểm một cách hào phóng co bài diễn văn của mình bằng những từ ngữ đặc Pháp và nói nhại những chữ Tây Ban Nha theo kiểu Pháp một cách không thương xót với niềm tin tưởng rằng điều đó sẽ tạo cho câu chuyện của mình bản sắc Paris thực thụ.
- Thế đấy, đó mới là nơi có thể vui chơi cho ra hồn – chàng ta khoái trá kết luận – chứ ở vùng buồn tẻ của chúng ta thì, không công viên, không lâu đài, chẳng có gì cả!
Suốt bữa ăn, Leonor không nhìn đến Martin dù chỉ một lần, có cảm tưởng là nàng không nhận thấy sự có mặt của chàng.
Khi rời bàn ăn, bà Engracia nói nhỏ với chồng:
- Ông thân mến, tôi khy vọng ông sẽ nói chuyện với Martin chứ? không

thể gác chuyện đó lại đâu.
- Ít thời gian quá, tôi sẽ nói chuyện với cậu ấy tối nay – ông Damasso đáp, ông rất lo lắng đến việc tiêu hoá vì thế cho là để cái việc khó chịu của Martin thư thả thì hơn.
- Thôi được, nhưng chỉ xin ông đừng kéo dài. Tôi không muốn để cho tên tuổi của chúng ta liên can vào một chuyện om sòm nào đó – bà Engracia tuyên bố, tay ghì chặt con chó như thể tìm kiếm ở nó sự trợ giúp.
Đáp lại, con Diamela gầm gừ, rồi hai vợ chồng đi ra, tiếp đó là Leonor và Agustin. Rivas ra khỏi phòng ăn cuối cùng và lên thẳng phòng riêng.
- Em biết không, ở mức độ nào đó Martin có dính líu vào việc Edelmira biến mất đấy – Agustin nói với em gái lúc chỉ còn hai người trong phòng khách.
- Ai nói với anh thế? – Leonor thốt lên, trong lòng vẫn leo lét tia hy vọng là Martin sẽ đánh đổ những lời buộc tội mình.
- Chính Rivas – chàng công tử trả lời.
- Anh thấy chưa, thậm chí anh ta không dám chối cãi nữa! – cô gái tức giận nói và trong giọng nàng vang lên những âm điệu độc ác bộc lộ lòng thù hận.
- Nhưng có điều anh ấy làm việc đó chỉ xuất phát từ lòng tốt mà thôi.
- Dĩ nhiên – cô gái mỉm cười châm chọc.
- Em tưởng tượng được không, hóa ra bà mẹ rắp tâm cưỡng ép gả chồng cho Edelmira.
- Và Martin, theo anh khẳng định, vì lòng tốt mà quyết định che chở cho cô ta chứ gì? Đúng thế phải không? Thật là lối giải thích ngây thơ! Cái kiểu Don Quichotte ấy đã biến mất từ lâu rồi!
- Quỷ thật, em gái ạ! – Agustin kêu lên, chàng ta thừa kế được ở cha khả năng thay đổi ý kiến trong nháy mắt – Em biết anh vừa nảy ra điều gì không? Có lẽ em nói đúng!
- Thế mà anh lại tin anh ta! – Leonor nói tiếp, khó khăn lắm mới kìm được giận dữ - Thử nghĩ xem anh dễ tin đến mức nào! Nếu là anh thì anh hàng động ra sao chứ? Chẳng lẽ anh cũng thừa nhận một việc làm như vậy? Đây là trọng tội! Mang một cô gái đi khỏi nhà mẹ người ta! Cứ cho rằng cô ta nghèo, nhưng lương thiện!
- Em biết không, điều em vừa nói đúng là chân lý. Anh thật là đồ thộn! Anh bị anh ta xỏ mũi.
- Và rất khôn khéo nữa chứ.
- Không cách nào khôn khéo hơn, còn anh thì vểnh tai mà nghe hệt như một thằng ngốc!
Miệng không ngớt than vãn, Agustin bỏ đi, còn Leonor về phòng riêng. Cố dẹp nỗi xúc động và xua đuổi những ý nghĩ nặng nề, cô gái giở chiếc mũ

mới mua cho dịp picnic ra thử. Song, nhìn vào gương, nàng nhận thấy hai giọt lệ lớn ròng ròng chảy xuống đôi gò má mịn màng nóng bừng vì hờn giận.
Tối hôm ấy Martin không vào phòng khách. Do vợ đòi hỏii, ông Damasso cho người hầu đi gọi chàng và khi chàng đến, hai người cùng sang căn phòng bên cạnh.
Bất cứ ai nhìn bên ngoài vào chắc cũng đều cho rằng ngài Ensina đã mắc lỗi gì đó, ngài lúng túng tột độ khi mở đầu cuộc nói chuyện. Trái lại, Martin hoàn toàn bình tĩnh và sốt ruột chờ ông chủ phá tan bầu không khí yên lặng. Tin chắc rằng ông ta không thể tự khắc phục nổi sự bối rối , Martin quyết định giúp ông thoát khỏi tình thế khó xử.
- Cháu đã chuyện trò cùng Agustin, thưa ngài – chàng mở đầu – và được biết mình bị buộc tội về việc gì rồi.
- À, ra thế! Vậy là anh đã biết? Rất mừng, anh bạn ạ! Anh tưởng tượng được không, hai nhân vật kia đến gặp tôi rồi bắt đầu đơm đặt những gì có trời mà hiểu, tóm lại cho anh tự biết đấy, dĩ nhiên tôi không tin họ, nhưng còn bà Engracia…
- Xin thứ lỗi, thưa ngài, vì cháu ngắt lời – Martin nói khi nhận thấy ông Damasso khó nhọc lựa từ chọn chữ - nhưng cháu cần phải nói trước là họ buộc tội không hoàn toàn thiếu cơ sở đâu.
- Anh nói sao kia? – ông Damasso nghẹn giọng, tưởng mình nghe nhầm.
- Cháu nói rằng lời buộc tội của họ không phải hoàn toàn vô căn cứ, mặc dù những kẻ đến đây kiện cáo về cơ bản bị lầm lẫn.
- Thú thật anh làm cho tôi phân vân – ông Damasso lẩm bẩm.
Martin nhắc lại tất cả những gì đã kể cho Agustin nghe trước bữa ăn.
- đối với tôi – ông Damasso ấp úng – dĩ nhiên tôi hiểu, nhưng chỉ có điều, như anh biết, chúng tôi có con gái sắp lấy chồng, mọi người lui tới…Sau nữa, anh bạn yêu quý, bà Engracia rất khắt khe, rất sợ điều ong tiếng ve…bản thân tôi thì, tất nhiên là không….
- cháu vô cùng đội ơn vì lòng bao dung đó, thưa ngài – Martin trả lời – nhưng xin ngài tin cho, cháu không cần đến nó bởi lẽ lương tâm cháu trong sạch. Nghe ngài nói ,cháu hiểu là bà Engracia rất lo âu về cháu, kẻ luôn luôn được quan tâm và đối xử niềm nở trong ngôi nhà này. Không bao giờ tự cho phép mình trở thành nguyên nhân của sự bất yên, cháu hiểu rõ mình cần hành động ra sao. Sáng mai, được ngài cho phép, cháu sẽ rời khỏi nơi đây để trả lại cho bà Engracia sự thanh thản trong tâm hồn.
- Đủ rồi, anh bạn! Làm gì có chuyện ấy! – ông Damasso hốt hoảng – nhưhg anh phải đặt mình vào hoàn cảnh của tôi, đúng không nào? Bà Engracia lỡ ra còn ngờ vực, và khi đó….

- Chưa khi nào chaú để cho những lời mình nói bị nghi ngờ là gian dối – chàng trai đường hoàng bác bỏ.
- Tất nhiên, tất nhiên! Có ai nói vậy đâu…nhưng chỉ có điều, anh yêu quý, anh thừa biết bà Engracia và…

Martin lần nữa nói rõ quyết định từ giã ngôi nhà, còn ngài Ensina hoàn toàn bối rối nên không thể nói với chàng điều gì dứt khoát cả.

"Anh ta mà đi thì mình sẽ chật vật" – nhà tư sản khả kính rầu rĩ nghĩ thầm lúc nhìn theo Martin đang đi vào phòng khách, nơi các vị khách thường lệ đã tụ họp.

Leonor chuyện trò về điều gì đó cùng Matilda, cô em họ đã hồi phục ít nhiều sau cuộc chia ly với Raphael và lại bắt đầu đến thăm nhà ông bác. Khi Rivas bước vào, vẻ mặt của chàng tỏ rõ rằng chàng có một quyết định cứng rắn và không hề biểu lộ nỗi xúc cảm dè dặt thường có mỗi khi gặp Leonor nữa, đôi mắt ánh lên tự tin và quả cảm, chàng không do dự tiến thẳng đến chỗ các cô gái đang ngồi.

Trong luc chàng tiến lại gần, Leonor tái mặt và gắn lên chàng trai cái nhìn lạnh như băng. Song ngay cả cái nhìn ấy cũng không làm cho Rivas run sợ, dường như chàng bị một ý tưởng nào đó luôn ám ảnh trong đầu. Sự thể là sau khi từ biệt ông Damasso, Martin đã tự nhủ "Mình không đủ sức bắt nàng tin, nhưng dù sao mình cũng phải phân bua với nàng"

Cúi đầu chào xong, Rivas ngồi xuống chiếc ghế cạnh Leonor một cách thoải mái tự nhiên đến mức không nnnào trong đám khách khứa thấy việc đó là cố ý từ trước.

Người đẹp quay lưng lại với thái độ miệt thị công khai, nhưng cái điều này cũng không làm chàng trai nản lòng

- Thưa tiểu thư – chàng nói – tôi muốn thưa chuyện cùng với cô.
- Với tôi ư? – Leonor ngạc nhiên, giọng hơi run – chẳng lẽ anh chưa nói chuyện với ba tôi sao? – nàng nói thêm và trên gương mặt xuất hiện vẻ ngạo mạn vẫn thường làm cho Martin e ngại.
- Chính bởi vì tôi đã nói chuyện với ông nên tôi xin cô hãy nghe tôi – Rivas tiếp tục nói rắn rỏi như trước.
- Thú thực, giọng anh nói gây ngạc nhiên cho tôi vô cùng – cô gái đáp, cố t vẻ thờ ơ và coi thường.
- Xin cô tha lỗi, nhưng tôi xúc động quá. Mọi chuyện xảy ra rất nghiêm trọng cho tôi nên sự xúc động ấy có thể tha thứ.
- Thế cụ thể chuyện gì xảy ra vậy? – Leonor giễu cợt hỏi, làm như không nhận thấy Martin đau khổ.
- Cô biết tất cả rồi mà, thưa tiểu thư.
- À phải, đó là việc Edelmira biến mất đầy bí ẩn! Tôi quên mất.
- Chắc là Agustin đã kể rõ việc cho cô rồi. Tôi đã giải thích tất cả cho

anh ấy hiểu.
- Phải, anh ấy nói với tôi hình như anh muốn cứu giúp cô gái ấy. Lời giải thích thật kém cỏi! Rõ ràng anh ấy không thể nghĩ ra điều gì hay hơn!
- Cái mà cô gọi là lời giải thích kém cỏi, thưa tiểu thư, đó là sự thật hoàn toàn.
- Thật thế ư? Xin lỗi, thế mà tôi cứ nghĩ anh trai tôi bịa ra cái ức thuyết ấy để đùa vui đấy.
- Nghĩa là cô cho rằng người đàn ông không đủ khả năng giúp đỡ cô gái bất hạnh điều nhỏ nhặt như vậy một cách vô tư sao?
- Sao lại thế? Như anh chẳng hạn, thừa đủ khả năng. Tôi không thể không tin anh được.
- Giọng cô nói, thưa tiểu thư, trái với những lời ấy!
- Phải chăng anh tưởng tượng rằng vì anh mà tôi phải vờ vĩnh? – Leonor hỏi, mắt nhìn chàng trừng trừng.
- Không, dĩ nhiên tôi không nghĩ thế - Rivas trang nghiêm đáp – tôi không trông mong cô sẽ làm điều gì để đó nói chung vì tôi, nhưng tôi hy vọng vào thái độ nghiêm túc đối với những lời tôi nói. Bởi lẽ tôi đánh giá cao lương tri của cô và trân trọng ý kiến của cô về tôi.
- Một khi anh coi trọng ý kiến của tôi như vậy, chắc chẳng có hại gì nếu hỏi tôi một lời khuyên về cái dự định bắt cóc ấy, hoặc về việc chạy trốn như anh muốn gọi thế. Nói thật là tôi đã có thể bày cho anh hành động khôn ngoan hơn rồi.

Giọng của Leonor chứa đựng biết bao châm biếm chua cay đến nỗi Martin phải đỏ bừng mặt vì bị xúc phạm.
- Cô tàn nhẫn với tôi quá, thưa tiểu thư – chàng thốt lên và giọng chàng đanh lại gay gắt – Cô ra sức hạ nhục tôi làm gì? nếu cũng như mẹ cô, cô cho rằng tôi thiếu kính trọng gia đình cô khi giúp cho cô gái tội nghiệp một việc mà phải nói thêm rằng nếu cần tôi sẽ giúp nữa không hề do dự, thì dẫu sao lẽ ra cô cũng có thể tỏ ra độ lượng hơn nhiều khi tôi thấy cần thiết phân trần về hành động của mình với cô mới phải chứ.

Đoạn diễn văn này gây ấn tượng mạnh mẽ cho Leonor trong khi nàng chuẩn bị đón chờ việc Rivas sẽ phủ nhận và né tránh mọi điều.

Trong khi đó Martin nói tiếp:
- Ông Damasso làm cho tôi hiểu rằng mẹ cô không muốn tôi tiếp tục ở trong nhà này nữa. Ngài Ensina lẽ ra không cần bận tâm ám chỉ lộ liễu làm gì. Chỉ cần ý thức được rằng tôi đã gây bực tức cho cô là cũng đủ đã tôi buộc phải rời khỏi cái nhà mến khách này rồi. Quyết định của tôi dứt khoát và do đó tôi tự cho phép được yêu cầu cô lắng nghe, tôi không muốn đi ra khỏi đây mà chưa giãi bày toàn bộ sự thật với cô và chưa tự minh oan được cho mình. Nhưng đáp lại, tôi chỉ nhận được sự nhạo báng. Tại sao cô lại muốn gây hoài

nghi đối với sự đánh giá rất cao của tôi về tâm hồn cao quý của cô? Suốt đời tôi sẽ nhớ đến cô và đối với tôi, niềm an ủi lớn lao biết bao nếu như được nghĩ về cô với lòng biết ơn chứ không phải lòng oán hận.
Cô gái động lòng, nỗi buồn rầu lắng đọng trong giọng nói của Rivas buộc nàng không thể dửng dưng.
- Chắc anh hiểu chưa đúng lời ba tôi – nàng nói và giọng nàng chứa đựng điều gì đó giống như nỗi sợ hãi.
- Tôi không biết nữa, mà bây giờ thì chẳng còn ý nghĩa gì hết – Martin đáp – Mong muốn cốt yếu của tôi là cô tin rằng tôi không làm việc gì tồi tệ cả.
- Anh đã xử sự như cần phải xử sự - người đẹp nói nhanh – hoàn toàn tự nhiên khi anh giúp đỡ một cô gái mà anh yêu mến.
Martin cũng không thể hiểu nổi những lời này có thành thực hay không, chỉ cảm thấy rằng Leonor đang cố chấm dứt câu chuyện.
- Tôi tin rằng – chàng thốt lên – một lúc nào đó thời gian sẽ biện minh cho tôi.
- Rõ ràng là anh không tin vào bản thân nên mới trông cậy ở thời gian – Leonor nhìn Rivas chăm chú.
- Thưa tiểu thư, tôi không tự cho mình có quyền tiết lộ những bí mật của người khác.
Môi ngờ vực càng trỗi dậy mạnh mẽ trong đầu cô gái và nàng chắc mẩm quả thật Martin chỉ là một diễn viên tài ba đang đóng kịch.
- À, hóa ra thế ư? Những bí mật vẫn là của cô bạn đó chăng? Thôi vậy chúng ta chẳng có việc gì khác là chờ xem thời gian sẽ biện minh cho anh ra sao.
Trong giọng nói của Leonor lại chứa đầy giễu cợt và nàng kiêu ngạo nhìn Martin.
- Tôi đã tự phỉnh phờ mình bằng niềm hy vọng được cô tin những lời tôi nói – Rivas lẩm bẩm.
- Tôi sẽ xử sự đúng như thế đấy – cô gái thốt lên rất khô khan.
"Nài nỉ mà làm gì? Nàng khinh miệt mình!" Martin nảy ra ý nghĩ khi nghe được câu đa"p của nàng.
Dường như muốn tỏ rõ câu chuyện đã chấm dứt, Leonor quay qua hỏi Matilda điều gì đó.
Martin biết làm gì hơn? Đưa ra bức thư của Edelmira để bằng cách đó tự thanh minh trước Leonor ư? Nhưng khi đó chàng sẽ tự làm nhơ nhuốc danh dự của mình! Hay là quỳ dưới chân người đẹp kiêu kỳ và nếu Chúa trời không làm dịu được trái tim khắc nghiệt của nàng thì đành chịu hết?...
Leonor trò chuyện sôi nổi với Matilda nên chàng chỉ còn một cách là thối lui.

Về đến phòng riêng, chàng trai kiệt sức buông mình xuống ghế và khóc nức nở như một đứa trẻ. Khi nguôi ngoai được chút ít, chàng nhớ đến bức thư của Edelmira để trong túi.

- Cô gái tội nghiệp! – Martin thầm thì rồi chợt nghĩ số phận sao nghiệt ngã với chàng lẫn cả cô gái ấy.

Và ngay lúc đó chàng liền thầm chê trách mình về cái mong muốn đớn hèn là sử dụng bức thư của Edelmira để xoá tan mối ngờ vực của Leonor. Thế là chàng lấy mấy bức thư ra khỏi hộc bàn, lần lượt đốt hết trên ngọn nến. Ngắm những tờ giấy biến thành tro, chàng an lòng ngẫm nghĩ "Ít nhất thì bây giờ mình cũng tránh được cám dỗ".

Rivas vẫn đăm đăm nhìn ngọn nến hồi lâu tưởng chừng như đã hoá đá, còn nét mặt chàng biểu lộ vẻ chán chường đầy tuyệt vọng. Vẻ mặt này thường có ở những kẻ bị đau khổ tột độ đến nỗi thậm chí không còn khả năng than khóc nhưng vẫn có thể hiểu thấu được điều gì xảy ra cho mình.

Cái đêm dằn vặt đau đớn ấy Martin nhớ suốt đời. Để khuây khoả, dù chút đỉnh, chàng quay ra chuẩn bị cho cuộc hành trình, song đồ đạc của chàng quá ít ỏi nên công việc đơn giản đó đòi hỏi hiểu không nhiều thời gian. Gói ghém xong, chàng trai đến bên cửa sổ dựa đầu vào không cửa và đứng im như thế, bất động. Từ chỗ này chàng không trông thấy căn phòng của Leonor nhưng hình ảnh của cô gái vẫn luôn luôn hiện rõ trước mắt trong lúc chàng ôn lại trong trí nhớ tất cả những sự kiện của cuộc đời mình kể từ ngày đến nương nhờ dưới mái nhà ngài Damasso. Tất cả những kẻ dù chỉ một lần buộc phải thốt ra lời "xin thứ lỗi" đối với những ước vọng đã tan vỡ của mình đều sẽ hiểu được tâm trạng của Rivas khi chàng giã từ những ảo mộng mà tình yêu ban phát cho trong thời trẻ trung tươi đẹp.

Thật may mắn là bản chất của Martin thuộc loại cứng cỏi và giàu nghị lực nên mặc dù tương lai được vẽ lên một cách u ám nhất, chàng vẫn không bị nỗi khổ đau khuất phục mà biết tìm trong đó nguồn sinh lực và can đảm mà nhiều người không thể có trong những giây phút thử thách nặng nề. Chàng nhớ đến mẹ và em gái, nhớ đến lời ước nguyện làm cho số phận của họ tốt hơn. Ý nghĩ này mang lại cho chàng sự tự chủ, chàng ngồi vào bàn viết hai bức thư, một gởi cho ông Damasso để cảm tạ về sự niềm nở và hiếu khách, còn bức khác cho Raphael San Louis để báo cho bạn rõ mọi việc xảy ra và quyết định trở về nhà của mình cho đến năm sau, lúc trường đại học quốc gia sẽ lại mở cửa sau kỳ nghỉ.

Vẫn còn việc trả lời bức thư của Edelmira. Đây là việc chẳng dễ dàng. Mặc dù hiểu rằng sự thật phũ phàng sẽ làm cho cô gái vô cùng cay đắng nhưng tiếng nói lương tâm vẫn ra lệnh cho chàng phải thẳng thắn giải thích mọi điều với Edelmira nhằm giúp nàng thoát khỏi những hy vọng hão huyền, bởi lẽ chàng không thể đáp lại tình cảm của nàng. Lòng cao thượng và tính đúng

đắn đã vượt lên trên tất cả, chàng viết cho Edelmira rất cặn kẽ về diễn biến trong tâm hồn mình kể từ ngày đến Santiago. Chàng không nhắc đến tên Leonor một lần nào, song cái tên ấy có thể đoán ra từ mỗi dòng thư. Martin cũng không hé nửa lời về những hậu quả của chuyến đi đến Renka, chàng chỉ báo cho cô gái biết ý định rời khỏi thủ đô trong hai tháng.

Sớm hôm sau, lúc sáu giờ, Martin chuyên đồ đạc của mình tới cái khách sạn mà chàng đã trú hôm đầu tiên đến thủ đô. Lúc bước ra, chàng trai trao cho người hầu của ông Damasso mấy bức thư viết hồi đêm, để tin chắc là chúng đến tay người nhận, chàng không dè xẻn tí tiền thù lao

Chàng may mắn đón được rất nhanh cỗ xe bốn chỗ ngồi mà mới có một hành khách, và lúc mười giờ, chàng đã trên đường trở về Valparaiso.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 51

Đầu tháng giêng năm 1851, gia đình ngài Ensina đi về trang trại ngoại ô. Như đã định, Matilda cũng tới đó và hai chị em họ cùng ở trong một căn phòng tuyệt đẹp có cửa sổ trông ra vườn.
Hàng ngày vào buổi sáng ông Damasso và Agustin cưỡi ngựa dạo chơi cho đến giờ ăn sáng mới quay về nhà, sau đó các cô gái chơi nhạc. Vốn quen ve vãn phụ nữ, chàng công tử bắt đầu tán tỉnh Matilda.
Bà Engracia hài lòng với vẻ săn đón của con trai đối với Matilda, người được cả nhà hết mực yêu quý, song có lẽ bà mệnh phụ thoả mãn hơn hết vì không khí nông thôn tác dụng rất tốt đến con Diamela thân thương của bà.
Theo lệ thường, ông Damasso chăm chỉ đọc mọi tờ báo từ thủ đô gửi đến và như thường tình, lúc thì ông ủng hộ chính phủ quyết liệt, lúc thì ngả về phía đối lập – điều đó phụ thuộc vào những ảnh hưởng của từng hãng báo chí đối với ông. Giở bưu phẩm ra mỗi ngày, nhà tư sản đáng kính đều thở dài nặng nề khi nhớ tới Martin, người hiểu ông ngay từ nửa lời và ghi chép sổ sách thông thạo biết bao!
Cuộc sống đơn điệu và cách biệt của nông thôn, nơi cả tháng trời không xảy ra một sự kiện đáng nhớ nào, đã tác động đến trạng thái tinh thần của hai chị em một cách khác nhau và mặc dù sự gần gũi giữa họ ngày một tăng lên, họ vẫn chưa trao gửi cho nhau những bí mật thầm kín của mình.
Bạn đọc chắc hẳn không quên việc Matilda đã khóc than cho những ước vọng bị lừa dối ra sao, song cùng với chúng, nàng cũng mất luôn lòng kính trọng đối với San Louis. Do đó tình yêu của nàng đối với chàng đã lụi tắt hẳn. Ở nơi đây, xa cách với những nơi nhắc nàng nhớ lại niêm hạnh phúc đã mất, vết thương lòng của nàng dần dần kín miệng và trong tâm hồn cô gái chỉ còn nỗi buồn lâng lâng – dấu hiệu lành hẳn của cơn đau. Chính vì thế sự tán tỉnh của Agustin, một kẻ luôn tươi vui và lịch lãm, không hề làm cho Matilda bực bội mà trái lại còn giúp nàng mau quên hơn mối tình xưa và hồi phục lại sau cú đòn khủng khiếp đã nhấn chìm nàng vào buồn khổ sâu xa ngay trước ngưỡng cửa hạnh phúc. Rốt cuộc cô gái trở nên thích thú những cuộc chuyện trò sôi nổi với người anh họ.
Một cái gì hoàn toàn khác diễn ra trong tâm hồn Leonor. Cuộc sống giữa lòng thiên nhiên gây nên vẻ trầm tư mặc tưởng và niềm tin của nàng trước đây về việc Martin yêu Edelmira dần dần bị mối hoài nghi đẩy lùi. Cô gái ngày càng hay nhớ lại các buổi chuyện trò với Martin, nhớ lại ánh mắt dịu

dàng ẩn chứa yêu thương mà vì e dè chàng đã nín lặng và bây giờ nàng cảm thấy tin vào sự chân thành của những lời chàng nói. Lý trí hào hiệp luôn nghe theo tiếng gọi của trái tim không mấy khó khăn để tìm ra hàng loạt lý lẽ vững vàng có lợi cho chủ nhân của nó. Vậy là khi tưởng nhớ đến cái chân lý hiển nhiên cho rằng kẻ có lỗi bao giờ cũng phủ nhận hoàn toàn tội lỗi của mình, Leonor nhận thấy bằng chứng xác đáng cho lòng trung thực khi Rivas thành thật thú nhận là mình đã giúp cho Edelmira chạy trốn. Như cần phải trông đợi, những ý nghĩ a dẫn đến việc người đẹp bắt đầu ân hận vì đã đối xử quá khắt khe với Martin, đã đáp lại tấm lòng thành thực của chàng bằng sự cười giễu đầy xúc phạm. Giờ đây, khi chàng đã ở xa, Leonor ngày càng tìm thấy nơi chàng nhiều phẩm cách mới mẻ hơn, vì thế vào cuội tháng hai, khi trở về Santiago, bản thân Martin cũng không ngờ rằng mình lại tiếp tục chiếm ngự trái tim nàng, hơn nữa bây giờ cô gái còn tự nguyền rủa thói kiêu hãnh ngu xuẩn của mình bởi hiểu ra rằng có lẽ chính vì nàng mà Rivas chưa hề một lần dám thú nhận tình yêu, dù cho miệng chàng đã nhiều lúc sẵn sàng thốt ra lời thú nhận ấy.
Việc Martin ngày càng ám ảnh suy tư của Leonor ảnh hưởng nguy hại cho mấy kẻ ái mộ nàng, cảm nhận được điều đó trước hết là Emilio Mendosa và Clemente Valencia, những người đã viếng thăm trang trại của ngài Ensina. Có thể thấy rằng Leonor đã tự thề nguyền kiên quyết giữ lòng thuỷ chung với người mình yêu nhưng bị số phận chia lìa. Nếu như trước đây nàng còn lắng nghe những lời đáng khinh miệt thì bây giờ nàng thẳng thừng tránh gặp riêng với bất cứ người nào, nhiều khi trong phòng khách đang sôi nổi vui vẻ nàng bỗng bỏ ra vườn nép dưới bóng cây, thả hồn trong ký ức về những ngày qua với hy vọng tự đáy sâu tâm hồn là chúng sẽ lại hồi sinh.
Chúng tôi sẽ không làm bạn đọc mỏi mệt bởi việc mô tả căn kẽ cuộc sống bên gia đình của Rivas mà chỉ giới hạn trong việc dẫn ra đây hai bức thư chàng nhận được thời kỳ đó.
Bức thư thứ nhất là của Raphael San Louis

"Bạn thân mến,

Sau hai tháng cô đơn và tĩnh lặng trong trầm từ và nước mắt, tớ không thay đổi được chút nào, tâm hồn tớ vẫn tràn đầy tình yêu như trước. tớ đã uổng công cầu xin Chúa trời rứt bỏ nó ra khỏi trái tim, đã uổng công kiếm tìm sự cứu rỗi trong thần bí, đã uổng công noi theo các tấm gương tuyệt diệu của đức hạnh và tinh thần cứng cỏi khi con người chế ngự được tình cảm – hết thảy đều vô ích! Không gì có thể giúp cho tớ tìm được cái mà dòng nước thần Lets trong các câu chuyện thần thoại xa xưa ban tặng, không gì đem lại được cho tớ sự lãng quên! Tớ sẽ không nhắc lại lời của những người theo

thuyết định mệnh "Chúa sắp đặt như thế". Nhưng thú thật là một ý tưởng luôn gây cho tớ nỗi khiếp sợ. "Phải chăng đây là hình phạt của Chúa trời?" Không giờ phút nào tớ rũ bỏ được những ký ức về niềm hạnh phúc đã mất và trước mắt tớ luôn hiện rõ hình bóng của người mình yêu. Khi thì tớ nhìn thấy ánh mắt trìu mến của nàng khi thì bên tai tớ vang vọng những lời cay nghiệt trong bức thư cuối cùng nàng viết, những lúc ấy nỗi đau khổ của những lên đến tột cùng! Tớ biết làm sao được? làm sao tìm ra lối thoát? Cuộc sống của một dật sĩ nơi tu viện không làm nguôi ngoai ngọn lửa đang thiêu đốt tớ mà trái lại, càng thổi bùng nó to lên gấp trăm lần! Kể cả việc cầu nguyện, kể cả việc ngốn ngấu những cuốn kinh thánh đều không thể an ủi nổi tớ như vẫn thường xoa dịu nỗi khổ đau cho những người khác, trong hoang mạc giá băng này mặt tớ vẫn nóng bừng như đang sốt, tớ thiếu khí trời, tuổi trẻ sôi sục trong tớ và nỗi đau dai dẳng vò xé tâm can đòi hỏi một khoảng trời cao rộng, đầy ánh sáng và không khí. Tóm lại, đòi hỏi một cuộc sống nào đó khác đi, một cuộc sống sôi động có thể tiêu hao sức mạnh thể chất nhưng bù lại, nó đem đến sự bình yên cho tâm hồn luôn thao thức của tớ.

Khi về đây tớ đã đề phòng một quyết định quá tả và không thể sửa đổi, tớ cũng không tức khắc bị rơi vào tâm trạng như hiện nay để tự thử thách thêm trong tu viện một tháng nữa. Và chỉ đến bây giờ, khi thời hạn ấy sắp trôi qua, những mới nghĩ tới việc quay về ngôi nhà bà dì tội nghiệp vẫn tin tưởng một cách chất phác rằng tớ đã hoàn toàn nương tựa vào sự cứu rỗi của tôn giáo.
Vậy đó, sớm mai tớ sẽ lìa bỏ bốn bức tường của tu viện để tìm nơi khác thích hợp hơn với sức mình. Giờ đây một việc làm hợp với tính cách của tớ nhất đang trông đợi, có lẽ nó sẽ làm vơi bớt nỗi bất hạnh. Tớ sẽ kể cho cậu mọi điều khi nào gặp lại, ai mà biết được, biết đâu cậu cũng được an ủi và khuây khỏa nỗi buồn thì sao nhỉ? Tớ mong ước xiết bao trên đường dài luôn có cậu kề bên! Mà thôi, bọn mình sẽ không bao giờ gieo thêm những hy vọng hão huyền lên cánh đồng tương lai nữa nhé, tốt hơn hết là cứ thâu lượmg những bông hoa tàn héo của hiện tại. Đối với tớ, mặt trời hạnh phúc quá nóng bỏng, và nó thiêu rụi những bông hoa đáng thương ấy một cách phũ phàng. Song chẳng lẽ bọn mình cứ than khóc mãi? Tớ sẽ chỉ cho cậu một sự nghiệp thiêng liêng mà bọn mình có thể cống hiến toàn bộ nhiệt huyết trong trái tim cho nó.
Raphael San Louis"

Dường như cùng một lúc Rivas nhận được thư của Edelmira, cô gái viết:

"Bạn thân mến,
em không giấu giếm là bức thư của anh đã làm cho em đau khổ xiết bao khi anh cho biết anh yêu người khác, mặc dù anh không nói rõ họ tên. Nhưng dù nàng là ai đi nữa thì em cũng sẽ cầu nguyện để nàng yêu anh, bởi anh xứng đáng với điều đó. Và dù cho tâm hồn em tan nát, em sẽ không oán than hay hờn trách chút nào. Em mang ơn anh quá nhiều và không thể nghĩ đến gì khác ngoài hạnh phúc của anh. Và còn một điều nữa, em cầu trời hãy cho em một cơ hội để lúc nào đó chứng minh được lòng yêu mến vô tư và để đền đáp lại anh. Vâng, em mong muốn biết bao được đền đáp mọi việc anh đã làm cho em với sự tế nhị khôn cùng.
Em viết cho anh từ nhà người cô, nơi anh đã đưa em tới. Em muốn kể vì sao em vẫn chưa quay về với mẹ em. Hai ngày sau khi anh đi khỏi, Amador đến đây lùng kiếm em khắp mọi chỗ nhưng bà cô không chịu đưa em ra mà viết cho mẹ em rằng em chỉ quay về thủ đô khi nào em được để yên và không bị ép buộc lấy chồng. Rồi dù cho mẹ em hứa như thế, bà cô vẫn không cho em về và nói rằng tốt hơn hết em cứ nán lại chỗ bà ít lâu nữa.
Em xin tạm biệt ở đây và chúc anh tràn trề hạnh phúc. Một lần nữa em muốn nói là anh sẽ luôn luôn tìm thấy người bạn trung thành ở một kẻ tận tuỵ vì anh.

Edelmira Molina"

Hai bức thư trên và mọi chuyện đã được kể trong chương này sẽ giúp bạn đọc hình dung rõ hơn những điều diễn ra với các nhân vật chính của thiên truyện tại thời kỳ Martin Rivas trở lại thủ đô, tức là hồi đầu tháng ba năm 1851

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 52

Mải kể về cuộc sống riêng tư của các nhân vật, chúng tôi đã bị thu hút quá lâu khỏi những sự kiện chính trị mà cho đến bây giờ vẫn được nhắc lại bởi những người đã từng sống ở thủ đô Chilê cuối 1850, đầu 1851.

Trong những chương đầu cuốn sách này chúng tôi đã ngắn gọn nhắc tới các bất đồng chính kiến đã chia rẽ xã hội Chilê thành hai phe đối địch, đặc biệt là đối với dân chúng ở Santiago – nơi tư tưởng của những người theo phái tự do mà hạt nhân là Hội bình đẳng được truyền bá một cách rộng rãi chưa từng thấy.

Không đi sâu vào lãnh vực lịch sử, chúng tôi muốn phác hoạ tình trạng của đất nước, nơi các sự kiện quan trọng trở nên cấp bách và tác động mạnh đến số phận các nhân vật chính của câu chuyện này.
Tình trạng kích động chung do những tin tức về các trận giao chiến đẫm máu trên báo chí của cả hai đảng gây ra đã đến mức cực điểm, sau khi có thông báo về cuộc khởi nghĩa nhân dân nổ ra ngày 5 tháng 11 nam 1850 ở thủ phủ tỉnh Ankonkagoa. Những người nhìn xa trông rộng nhận thấy trong sự kiện bùng nổ giận dữ này của nhân dân, dấu hiệu báo trước những cuộc xung đột còn đẫm máu hơn, những kẻ ủng hộ hành động kiên quyết chủân bị cho một cuộc đấu tranh công khai, còn chính phủ thì tăng cường cảnh giác gấp đôi và tỉnh táo theo dõi sự việc đang xảy ra. Càng ngày báo chí càng cuồng điên hơn trong công việc thổi phồng thù hận giữa các phe. Chính tại thời điểm ấy sự phân lập theo đảng phái đã ăn sâu bám rễ vào trái tim dân chúng, để rồi cho đến tận bây giờ lòng thù hận lẫn nhau không những không giảm đi mà còn cao độ hơn nữa. Báo chí tự do bảo vệ quyền khởi nghĩa và tiếng nói của công luận, dường như chịu ảnh hưởng của quan điểm một số cá nhân, ủng hộ chúng, nên đôi khi trở thành như tiên tri và gieo vào lòng người dân Santiago niềm tin rằng các sự kiện ở San Phillip sẽ được hưởng ứng nhiệt liệt ở thủ đô. Cũng tại đây vào đầu tháng hai đã có tiếng xì xào về việc sắp xảy ra cách mạng, theo tin đồn, hầu như tất cả các binh đoàn bộ binh đóng trong thành đều sẵn sàng nổi dậy chống chính phủ, mọi người trông chờ các đám dân chúng đông vô kể sẽ đứng về phía quân khởi nghĩa ngay từ lời kêu gọi đầu tiên và hy vọng rằng quân đội cận vệ binh quốc gia cũng sẽ bắt tay thân thiện với dân chúng để cùng tham dự vào cuộc thập tự

chinh chống chính quyền.
Đó là vài lời vắn tắt về tình hình diễn ra ở Santiago vào đầu tháng ba năm 1851, khi Rivas quay lại đây. chàng trai trú ngụ ở khách sạn mà hơn hai tháng trước đã rời khỏi để đi Kokimbo.
Thay xong chiếc áo đi đường, Martin lao ngay ra đường rải bước về phía nhà San Louis. Sau mười lăm phút, đôi bạn đã ôm nhau thắm thiết. Thế rồi, ngồi xuống bên nhau, họ chăm chú nhìn nhau dò hỏi, dường như tìm kiếm những dâu vết mà nỗi khổ đau có thể ghi lại trên gương mặt mỗi người trong thời gian xa cách.
Raphael không nhận thấy những thay đổi lớn ở Martin, vẫn làn da sậm mịn màng ấy, vẫn vầng trán cao kiêu hãnh, vẫn ánh mắt trẻ trung chân thành mà ưu tư rất đỗi thân quen với chàng như thưở nào. Tóm lại, không nét gì trên gương mặt điềm tĩnh kia biểu lộ niềm bất hạnh thầm kín.
Rivas, trái lại, nhận thấy tia nhìn của Raphael, gò má nhợt nhạt của chàng cùng với đôi lông mày nhíu lại và vết mờ nơi khoé miệng – tất cả chứng tỏ nỗi đau tâm hồn vẫn còn hành hạ bạn mình.
Cuộc chiêm nghiệm vô thức ấy kéo dài trong chốc lát.
- Thế nào, cuộc sống ở nhà ra sao? – Raphael dịu dàng hỏi.
- Cậu có thể tự đoán được – Martin đáp – Dĩ nhiên tớ rất vui sướng được ôm hôn mẹ và em gái, nhưng nỗi buồn không rời bỏ tớ giây phút nào.
- Nghĩa là cậu không quên được cô ấy?
- Không hề.
- Tội nghiệp Martin – San Louis nắm lấy hai tay bạn thông cảm – Cậu nhớ chứ, tớ đã ngăn ngừa cậu ngay từ ngày đầu tiên mới quen nhau.
- Tất nhiên là nhớ, nhưng ngay khi đó cũng đã muộn rồi.
- Cậu nhận được thư tớ không?
- Có, và hiểu rằng cậu quyết định chấm dứt cuộc đời của một ẩn sĩ.
- Hình như tớ viết cho cậu về những thay đổi trong cuộc đời tớ sau này thì phải?
- Ừ, nhưng tớ chẳng hiểu gì hết.
- Tớ nói về một niềm say mê mới – Raphael cười buồn.
- Và cậu đã quên Matilda? – Martin bỗng hỏi.
San Louis cúi đầu về phía Martin
- Cậu nhìn xem, - chàng nói khô khốc trong khi sờ lên những sợi tóc đen như mun của mình – có thấy tóc bạc không?
- Ồ có đấy!
Raphael thở dài, nhưng ngay lập tức gương mặt chàng lộ vẻ cương quyết.
- Tình yêu mới của tớ đó là chính trị.
- Ồ ra thế! Tớ chợt nhớ là lúc bọn mình mới quen nhau, cậu đã dành cho tớ nhiều thời gian và sức lực.

- Còn bây giờ bọn mình lại gặp nhau. Và sự việc xảy ra như thế này, vài ngày sau khi gửi thư cho cậu, tớ nhận được tin của những người bạn đã cùng tham gia hội bình đẳng. Khoan đã, tốt hơn hết để tớ đọc: "Hy vọng rằng anh bình phục sau vết thương lòng. Hãy biết là Tổ quốc không bao giờ lừa dối anh và đã đến rồi giây phút anh cần chứng tỏ mình cũng không quên Người. Lẽ nào Người lại phải hiểu rằng lòng trung thành trước đây ở anh đã biến mất không dâu vết? Anh tự biết nơi đâu đang chờ đợi anh"
- Lời kêu gọi này – Raphael tiếp lời – đã buộc tôi quyết định dứt khoát, dẫu rằng cuộc sống trong tu viện đầy đọa tớ nhưng tớ vẫn khiếp sợ mỗi khi nghĩ đến việc quay về với thế giới. Sau khi rời bỏ ẩn dật, tớ đến ngay chỗ người kêu gọi tớ hướng về mục đích cao cả. tớ chẳng biết nó có đem lại sự lãng quên hoàn toàn hay không nhưng tớ tin là những ký ức đắng cay ít nhất cũng sẽ không còn dày vò trái tim đến mức ấy nữa! Hiện giờ cũng như từ thế kỷ nay trên diễn đàn xã hội luôn có hai lực lượng già cỗi lỗi thời bảo vệ những nguyên tắc bảo thủ, chuyên quyền và bạo lực, một đàng đòi hỏi cải cách và những bảo dảm hợp hiến. Tớ cho rằng bất cứ ai trong con tim còn tồn tại cái mà nhiều người thích thú gọi là tinh thần yêu nước đều không thể đắn đo lựa chọn. Tớ đứng về phía những người ủng hộ tự do, và sẵn sàng hy sinh đời mình vì nó.

Sau đó Raphael miêu tả lại tỉ mỉ tình hình chính trị ở thủ đô mà chúng tôi mới chỉ đề cập đến những nét cơ bản, rồi nêu rõ cho Martin các quan điểm về phong trào tự do. Chàng diễn thuyết sôi nổi như một người cuồng nhiệt và tin tưởng tuyệt đôi vào tương lai.

Niềm tin cháy bỏng của Raphael làm thức dậy trong tâm hồn Martin những xúc cảm thanh cao vẫn tiềm ẩn nơi bản ngã của chàng.

- Cậu nói đúng! – chàng thốt lên – Chúng ta không thể như đàn bà để mà khóc than dai dẳng như đỉa bám vì những niềm hy vọng bị tiêu tan, chúng ta cần phải hiến thân cho một sự nghiệp xứng đáng với đấng nam nhi.
- Tối nay – Raphael tiếp lời – tớ sẽ đưa cậu đến dự một cuộc họp mà ở đó cậu sẽ làm quen thêm với những tư tưởng của chúng tớ. Tớ tin tưởng sâu sắc rằng thời kỳ diễu hành hoà bình đã qua rồi, thay vào đó là đấu tranh vũ trang. Tớ chẳng hiểu vì sao các thủ lĩnh còn chần chừ. Tớ chỉ là người lính nên còn phải chờ hiệu lệnh, tất cả mọi thứ trong tớ cứ sôi lên sùng sục vì sốt ruột.

Giờ đây trên gương mặt Raphael không còn chút dấu tích nào của nỗi buồn quá khứ, đôi gò má nhợt nhạt của chàng ửng hồng, còn đôi mắt sáng ngời xúc động.

Sau cuộc tâm tình kéo dài, đôi bạn chia tay và hẹn gặp lại vào buổi tối. Đúng giờ giao ước, Martin có mặt tại chỗ hẹn, những đường phố thân quen gợi cho chàng những ý nghĩ buồn bã và lòng chàng tràn ngập ký ức đắng

cay, phải vận dụng đến nghị lực phi thường của ý chí chàng mới thắng nổi sự cám dỗ tạt ngang ngôi nhà ngài Ensina để chỉ thoáng nhìn nó từ xa.
Tại cuộc họp được Raphael đưa tới, Martin chăm chú lắng nghe các diễn văn hào hứng chỉ trích chính sách của chính phủ cùng những lời buộc tội mà từ lâu phe đối lập đã dùng để chống lại chính quyền.
Ở đó chàng được gặp những chàng trai sôi nổi, vốn nhu mì, nay trở thành những nhà hùng biện nóng lòng hiến dâng sức lực của mình cho Tổ quốc và cồn cào chờ đợi giờ phút cam go để đánh cược bằng chính cuộc đời mình. Rivas cảm nhận sự nhẹ nhõm trong tâm hồn và trái tim chàng bỗng đập dồn khi chợt nghĩ chàng có thể góp sức thực hiện những lý tưởng chính trị và xã hội cao đẹp mà những chàng trai ấy vừa tuyên truyền vì lợi ích của đất nước. cuộc họp kéo đến tận mười một giờ khuya. Khi đôi bạn ra ngoài đường, Raphael nắm tay Martin nói:

- Tớ muốn xin cậu một ân huệ.
- Ân huệ gì thế?
- Cậu biết không – Raphael bắt đầu – ngay từ buổi đầu tiên quen biết tớ đã thấy yêu quý cậu thực lòng. Rồi đến khi bọn mình trở nên thân thiết, tớ luôn luôn mong ước được sống bên cậu. Thế nhưng trước đây tớ không dám đề nghị cậu chuyển về nhà tớ bởi vì hiểu rằng cậu rất cần ở lại ngôi nhà đó để có thể nhìn thấy Leonor hàng ngày. Giờ đây mọi sự đã đổi thay, và tớ muốn cậu đến hẳn chỗ tớ. Cậu thừa biết bà dì tớ rồi đấy, bà là một phụ nữ tôn quý và rất yêu cậu. Ở chỗ tớ, cậu sẽ cảm thấy như ở nhà, sẽ được chú ý săn sóc.

Sự chân thành trong giọng nói của Raphael làm cho trái tim Martin ngập tràn lòng biết ơn, thế là chàng đồng ý.

- thế thật là tuyệt! – Raphael sung sướng thốt lên – bây giờ đến ngay nhà tớ, tớ sẽ nhường giường cho cậu và sớm mai sẽ cùng đi lấy đồ của cậu về.
- Ngày mai tớ định ra ngoài thành phố - Martin đáp – và tớ muốn khởi hành từ sớm tinh mơ cho nên tốt nhất bọn mình lui việc chuyển chỗ ở đến tối mai.
- Cậu cứ làm thế nào để tiện cho cậu thì thôi..À, cậu định đi đâu hả?
- Đến Renka. Tớ muốn gặp Edelmira.

Chúc nhau ngủ ngon, đôi bạn chia tay.
Vào lúc 10 giờ sáng Martin đã ở trên đường đến Renka và vô tình nhớ lại những khát vọng sáng rỡ đã từng nung nấu trong tim khi lần đầu tiên vượt qua con đường này. Khi ấy những bức tranh thiên nhiên trải rộng trước mắt chàng gợi lên ước mơ về các cuộc dạo chơi cùng Leonor, còn bây giờ chẳng có gì làm chàng vui sướng. Những mộng tưởng xa vời đã không thành, những chờ mong hồi hộp đã nhường chỗ cho nỗi buồn chán, thế nhưng hình

ảnh người con gái yêu thương vẫn cứ ngự trị tâm hồn chàng. Cuối cùng ngôi nhà cách đây gần ba tháng chàng đã đưa Edelmira đến hiện ra và những ý tưởng của chàng đổi hướng. Chàng bắt đầu nghĩ về số phận của cô gái dịu hiền mà chàng thật tình coi là bạn.
Martin vừa bước vào sân thì Edelmira chạy ngay ra đón – từ cửa sổ phòng mình nàng đã thấy cỗ xe đang đến. Gương mặt nàng đỏ bừng vì bối rối, nhưng chàng trai cúi chào thật dịu dàng và giản dị làm cho Edelmira trấn tĩnh lại tức thì. Thế rồi họ quay ra chuyện trò thoải mái, kể cho nhau nghe vừa qua mình đã sống ra sao.
- Mặc dù em hơi nhớ nhà – cô gái thừa nhận – nhưng em nghĩ rằng phải nán lại chờ thêm đã. Em muốn tin chắc là Ricardo Kastanios hoàn toàn để cho em được yên.
Cả hai không hề nói một lời về bức thư gần đây của Edelmira. Một lát sau bà chủ nhà cũng góp chuyện với họ, lần này thì bà tiếp đón Martin thật niềm nở.
Hai giờ đồng hồ trôi qua lúc nào không biết, và chàng trai chuẩn bị ra về. Tranh thủ giây phút bà cô ra khỏi phòng, Edelmira đứng dậy với dáng vẻ của một người vừa có một quyết định quan trọng sau khi do dự rất lâu.
- Em muốn hỏi anh điều này – nàng nói.
- Tôi xin nghe – Martin đáp.
- Em mong anh thành thật – Edelmira đỏ mặt tiếp lời – Em nghĩ là anh chưa quên rằng em luôn luôn chân tình với anh.
- Tất nhiên rồi, tôi chưa quên và xin thề rằng…
- Ồ không, xin anh đừng thề thốt mà chỉ cần trả lời thành thật câu hỏi của em, có phải là anh yêu Leonor?
- Đúng.
- Em cũng nghĩ thế! Mới đây cậu em trai của em có kể rằng nó đã đến chỗ ông bố của tiểu thư ấy cùng với Ricardo. Và em hiểu là sự giúp đỡ của anh đối với em làm tổn hại cho anh trước gia đình nàng rất nhiều.
- Ồ, cũng không loại trừ điều đó – Martin cố biến mọi chuyện thành trò đùa.
Bà cô của Edelmira bước vào phòng – Rivas đứng lên cáo từ. Cũng như lần trước, cô gái đưa tiễn chàng rồi nhìn theo cỗ xe rất lâu. Khi cỗ xe đã khuất sau khúc ngoặt, nàng trở vào nhà và nói với bà cô:
- Cháu biết mà! Vì cháu nên Martin bị mất hết hạnh phúc của mình. Nhưng cháu sẽ làm tất cả theo khả năng để thay đổi sự việc, có thể bằng cách đó chaú sẽ đền đáp được tấm lòng cao thượng của chàng.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 53

Lúc 9 giờ sáng ngày 15 tháng tư, Matilda cùng đi với mẹ đến nhà ngài Ensina. Họ vừa mới ở nhà thờ ra nên vẫn còn mặc váy đen và choàng khăn đen. Bà Francisca vào văn phòng của ông anh trai, còn Matilda vội vàng đến với Leonor.

- Chị đang làm gì thế? – nàng hỏi cô chị họ tay đang giữ cuốn sách mở rộng trên đùi nhưng mắt thì âu sầu nhìn ra cửa sổ.
- Chẳng làm gì cả, chị đang đọc
- Chị có biết điều gì để em tới đây sớm như thế này không?
- Không, không biết!
- Chị có hình dung em gặp ai khi ra khỏi nhà thờ không hả?
- Ai thế?
- Thử đoán xem.

Trên đầu lưỡi của Leonor ngập ngừng tên của Rivas nhưng nàng nén được và trả lời.

- Chị chẳng có ý niệm nào cả.
- Martin – Matilda nói – chàng nhận ra em ngay và cúi đầu chào.

Leonor không giấu nổi hồi hộp, nét mặt nàng đổi khác.

- vậy ra chàng ở đây? – nàng bật hỏi – Ba chị có nói là nhất định chàng đã trở về và định đi tìm. Trông chàng ra sao?
- tuyệt vời. Theo em thì chàng còn đẹp trai hơn trước nữa.
- chàng đi một mình à? – Leonor cố giữ vẻ điềm tĩnh hỏi.
- Một mình. Nhưng giả sử bên chàng thậm chí có Raphael chăng nữa thì chị cứ tin là em cũng chẳng mảy may rung động. Chị biết rồi đấy, em đã vĩnh biệt quá khứ

Bà Francisca bước vào phòng hối thúc con ra về nên hai cô gái đành tạm biệt nhau.

Còn lại một mình nên Leonor vẫn còn mông lung suy nghĩ hồi lâu về cái tin cô em họ đưa đến. Nàng không hề nghi ngờ về việc cha nàng sẽ tìm mọi cách kéo Martin về nhà khi biết chàng đã trở về. Cô gái bất giác mừng rỡ vì nghĩ rằng sẽ có điều kiện gặp gỡ Martin hàng ngày như xưa, song nỗi vui mừng ấy vụt tan biến khi nàng nhớ lại lý do chàng bỏ nhà mình.

"Làm sao để biết chàng có yêu ta không?" – người đẹp tự hỏi với nỗi e dè ngoài bản tính của một người được các trang công tử hào hoa nhất thủ đô ngưỡng mộ.

trong thời gian xa cách, tình yêu dần dần chiếm ngự tâm hồn nàng – tảng đá cũng dần dần bị tan vỡ vì một giọt nước rơi hoài đấy thôi! Leonor đã chịu khuất phục trước tình cảm mãnh liệt xâm chiếm, bởi lẽ cuối cùng thì trong nàng người đàn bà cũng đã thức dậy, bất chấp một cô nương đỏng đảnh bị gia đình và xã hội thượng lưu xây đắp cho lớp bê tông kiêu ngạo. trước đầy nàng lên mặt phách lối bởi thói kênh kiệu và thờ ơ đùa giỡn với con tim của những kẻ ái mộ mình, còn bây giờ lại sẵn sàng thoả hiệp trước vai trò một người phụ nữ e lệ đáng yêu và cảm thấy sung sướng tột cùng nếu được trao gửi trái tim mình cho một người mà ban đầu hầu như nàng không thèm để ý tới. Do ảnh hưởng của tình cảm mãnh liệt ấy, trong tâm hồn Leonor bừng nở những cánh hoa duyên dáng của tình yêu và giờ đây nàng đã không còn tự cho phép mình cười cợt trước niềm khát vọng của trái tim con người như xưa nữa.

Ăn sáng xong cô gái ngồi vào đàn dương cầm. Khi chơi bản nhạc trước khi vẫn từng chơi khi có Martin, nàng điểm lại trong ký ức những cuộc trò chuyện cùng chàng và cả những điều tuy vụn vặt nhưng rất lớn lao đối với kẻ đang yêu.

Nàng bị kéo về thực tại bởi người hầu gái vào báo tin:

- Thưa cô, có cô nương nào đó hỏi cô ngoài kia.

Leonor kéo rèm cửa sổ nhìn ra và thấy cô gái mặc chiếc váy cùng với tấm khăn choàng sẫm màu. Gương mặt xinh đẹp của cô gái dường như quen quen nên nàng tự hỏi "Mình gặp cô ấy ở đâu rồi nhỉ?"

Tấm khăn quàng che kín người khách đến tận mắt, và Leonor cố hết sức đã nhìn cho rõ các đường nét trên gương mặt ấy.

- Hỏi xem cô ấy tên là gì – nàng ra lệnh cho người hầu.

Một phút sau người hầu quay lại.

- Cô nương nói tên là Edelmira Molina và xin được thưa chuyện riêng với tiểu thư.
- Edelmira! – Leonor bất giác thốt lên.

Phân vân một thoáng, nàng dõng dạc nói:

- Đưa cô ấy vào phòng tôi.

Người hầu vừa ra khỏi phòng khách, Leonor liền soi gương và theo bản năng sửa lại mái tóc được tết thành hai đuôi sam dài thượt. Sau đó nàng vội vã về phòng riêng đúng lúc Edelmira vừa tới nơi.

Leonor hơi cúi đầu đáp lại cái chào rụt rè của cô gái mà nàng tự cho là tình địch.

- Thưa tiểu thư – cô gái hơi ngập ngừng mở lời – tôi đến đây để thực hiện nghĩa vụ của mình…
- Xin mời ngồi – Leonor dịu giọng khi nhận thấy Edelmira cố che giấu ngượng ngập một cách khổ sở.

Khách ngồi xuống ghế và nói tiếp:

- Tôi chiu ơn rất nhiều đối với chàng trai đã sống ở đây năm ngoái. Chỉ mới gần đây tôi mới biết được vì sao chàng rời bỏ ngôi nhà này ra đi, và chính vì thế mà hôm nay tôi đến. Em trai tôi đưa tôi đến đây – nàng nói thêm – cậu ấy đợi tôi ngoài cổng kia.
- Nhưng tất cả cái đó có quan hệ gì với tôi? – Leonor khô khan hỏi.
- Tôi quyết định nói với tiểu thư – Edelmira đáp – bởi vì không dám làm phiền bà mẹ của tiểu thư. Nhưng tôi quyết tâm làm điều này bằng mọi giá để thanh minh cho Martin.

Cái tên thân quen ấy làm cho nhịp tim của hai cô gái đập dồn ấy dường như còn âm vang trong không trung một lúc lâu.

- Tôi được biết – Edelmira lại nói tiếp – gia đình tiểu thư cho rằng hình như Martin đánh cắp tôi. Cha của tiểu thư đã tin điều đó qua lời em trai tôi và một thanh niên nữa – họ đã đến đây đúng vào ngày tôi chạy khỏi Santiago để về sống ở Renka cho tới nay.
- Nhưng cô chạy trốn một mình sao? – Leonor cố giấu nỗi băn khoăn bằng câu hỏi có vẻ giễu cợt.
- Không, Martin đã cao thượng vô cùng khi đưa tôi đi – Edelmira đáp giản dị - Chính vì lẽ đó mà có lời đồn đại rằng chúng tôi phải lòng nhau và chàng đánh cắp tôi khỏi nhà. Song chỉ có một điều đó không đúng sự thật, tôi chạy trốn đến Renka vì bị ép phải lấy chính gã thanh niên đã tới đây cùng với em trai tôi. Còn Martin đã quá tốt bụng để giúp đỡ tôi. Nếu như không có chàng thì tôi đã chịu bất hạnh suốt đời rồi
- Theo tôi thấy thì Rivas thật là cao thượng và vô tư hiếm có – Leonor châm chọc – Dẫu biết rằng cô gái không yêu mình mà vẫn không sợ bị tổn hại thanh danh!
- Tôi hoàn toàn không nói là không yêu chàng – Edelmira mau mắn nói.
- À ra thế! – Leonor thốt lên, mắt rực lên vẻ phẫn nộ.

Tia nhìn ấy làm cho Edelmira thở dài rầu rĩ, giờ đây thì nàng không còn ngờ vực chút nào rằng tình cảm của Martin đối với tình địch của mình không được đáp lại.

- Nhưng dù sao tôi vẫn không hiểu – Leonor cao ngạo lẩm bẩm – cô nói với tôi tất cả những điều đó làm gì. Nếu cô yêu Martin thì tốt hơn hết cứ nói thẳng với anh ta.
- Vâng, thưa tiểu thư, tôi yêu chàng – Edelmira đáp khẽ nhưng thiết tha – Song có điều chàng không và chưa bao giờ yêu tôi.
- Thú thực tôi không biết cái gì đáng ca ngợi hơn lòng chân thành hay đức khiêm tốn của cô – Leonor chua chát nhận xét – Tiếc là Martin không có đây, nhất định tôi đã có lời cho cô.
- Tôi không tới đây để xin tiểu thư ban ơn – Edelmira kiêu hãnh đáp –

tôi tới để chứng minh không hề có lỗi, bởi vì vô tình tôi đã là nguyên nhân đã gây ra bất hạnh cho chàng.
- Ồ, té ra dẫu sao chàng vẫn bất hạnh ư?
- Vâng, và tôi biết điều đó từ chính chàng, chàng đã nói với tôi mấy ngày trước đây.
- Thế cô gặp chàng ở đâu vậy? – Leonor vội hỏi, quên mất là cô đã dự định đóng vai hoàn toàn thờ ơ.
- Chàng đến gặp tôi ở Renka.
- Thật đáng khen! – Leonor nói với nụ cười mỉa mai cay đắng – Thế thì vì đâu mà cô khẳng định rằng tình yêu của cô dường như không được đáp lại.
- Martin đến đó bởi vì chàng có tâm hồn cao thượng và chàng đã hứa kết bạn với tôi.
- Cô đừng buồn chán nữa! Từ tình bạn đến tình yêu chỉ có một bước mà thôi.
- Không đâu, thưa tiểu thư, chàng đối với tôi chỉ là bạn bè, và tôi có bằng chứng chắc chắn cho điều đó.
- Bằng chứng à?
- Vâng, tôi có mang theo, bởi vì như tôi đã nói,nghĩa vụ thiêng liêng của tôi là minh oan cho con người đã giúp tôi với tấm lòng vô cùng cao thượng.

Vừa nói Edelmira vừa chìa cho Leonor tất cả những bức thư của Martin mà nàng nâng niu gìn giữ.
- Nếu tiểu thư chịu khó đọc qua những bức thư này – nàng thầm thì – tiểu thư sẽ tin là tôi đã nói hoàn toàn thành thực.

Leonor cầm hú hoạ một bức thư bất kỳ và bắt đầu đọc với một nụ cười khinh mạn
- Nhưng nếu tôi không nhầm thì đây là thư trả lời mà? – nàng hỏi sau khi lướt qua vài dòng.

Edelmira nói lại vắn tắt nội dung những bức thư mình gửi cho Martin, và Leonor tiếp tục đọc, nhưng bây giờ đã không còn bóng dáng của vẻ nhạo báng nữa, mà đọc một cách hứng thú cao độ. Dần dần nàng khám phá được toàn bộ diễn tiến tình bạn giữa cô gái đáng thương và Martin cùng với hành vi hào hiệp của chàng. Khi Leonor đọc tới bức thư Rivas đã gửi trước chuyến đi về nhà, khó khăn lắm nàng mới giấu được niềm vui sướng của mình. Không còn nghi ngờ gì nữa, trái tim của chàng trai mà sự cao thượng được những bức thư này chứng tỏ rõ ràng đã thuộc về nàng.

Đọc hết bức thư cuối cùng, Leonor nhìn lên người khách không hề được chờ đợi và vẻ cay nghiệt đã biến mất không một chút dấu vết. Sự mỉa mai trước đó nhường chỗ cho lòng biết ơn sâu sắc.

- Những bức thư này chứng tỏ rằng trái tim cô thật là cao quý – Leonor xúc động nói.
- Thưa tiểu thư – Edelmira sôi nổi đáp – tôi không từ bất cứ hy sinh nào vì Martin. Và không phải vấn đề ở chỗ tôi yêu chàng, tiểu thư cũng đã thấy rồi đấy, tôi không hề có hy vọng được đáp lại, song tôi vô cùng biết ơn chàng. Khi giãi bày sự thật với tiểu thư, tôi chỉ muốn làm tròn nghĩa vụ của mình mà thôi.
- Tôi xin cảm ơn cô về sự tin cậy đối với tôi ,và không chỉ nhân danh bản thân mình mà còn thay mặt cho cả gia đình tôi nữa. Chúng tôi chịu ơn Martin nhiều lắm và ba tôi sẽ rất vui mừng được gặp chàng. Cô có biết chàng sống ở đâu không?
- Ở nhà bạn, tên chàng là Raphael San Louis.

Hai cô gái từ biệt nhau, Leonor tiễn Edelmira ra tận cửa và âu yếm nắm tay nàng lần nữa. Sự niềm nở ấy của cô gái xinh đẹp cao ngạo làm cho Edelmira hoàn toàn tin chắc là nàng yêu Martin.

Sau đó Leonor gõ cửa phòng ông anh trai đã ngắm vuốt trước gương cả tiếng đồng hồ.

- Anh sắp mặc xong quần áo và sẵn sàng phục vụ em sau một phút nữa thôi – Agustin nói vọng ra.

Đúng là cửa phòng gần như mở ra ngay tức khắc. Leonor bước qua ngưỡng cửa.

- Em có một tin tuyệt vời! – nàng thốt lên.
- Em vừa gặp Matilda hả? – chàng công tử hỏi, cứ tưởng câu chuyện nói về cô em họ mà càng ngày chàng ta càng thấy thích hơn.
- Ồ không, tin của em hoàn toàn khác. Martin đã trở lại Santiago.
- Còn anh cũng vừa nhớ đến anh ấy đúng hôm nay! Một chàng trai tuyệt vời! Suốt thời gian vừa rồi anh thấy thiếu anh ấy quá. Thế anh ấy sống ở đâu?
- Ở chỗ Raphael.
- Thật xúi quẩy!
- Sao vậy?
- Bởi lẽ, như em biết đấy, anh thế chỗ Raphael trong trái tim Matilda.
- Dù thế nào đi nữa thì anh vẫn phải đến đó gặp Martin.
- Ơ kìa cô em, gì mà hăng hái thế?
- Hình như anh quên Martin rời bỏ chúng ta trong hoàn cảnh nào.
- Không, anh không quên đâu. Lỗi ở ba tất cả, ba quá cả tin vào những lời vu khống hèn hạ.
- Chính vì thế mà chúng ta cần phải sửa chữa sự bất công đã xảy ra. Bằng không Martin có toàn quyền cho chúng ta là những kẻ bạc bẽo.
- Hình như trước kia em không nói thế, em gái ạ.

- Vâng, nhưng giờ em đã đổi ý.
- Một ông vua nước Pháp là một quốc vương chân chính có nói: souvent femme variel – đàn bà thường hay thay đổi. Điều đó được nói tới trong nhiều cuốn sách Pháp, và bây giờ thì anh thấy đúng thật.

Hai anh em quyết định nói hết với cha, ông Damasso lắng nghe nguồn tin với vẻ hài lòng rõ rệt và thừa nhận rằng ông càng cảm thấy thiếu vắng Martin hơn. Ngay tối hôm ấy Agustin đến nhà San Louis.

Không gặp cả Raphael lẫn Martin, chàng ta đành nhờ nhắn lại là sáng hôm sau sẽ đến.

Nên nói ở đây là toàn bộ sự việc kể trên xảy ra ngay trước ngày 19 tháng 4 năm 1851.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 54

Ngày 18 tháng 4, mãi nửa đêm Raphael và Martin mới về đến nhà. Cuộc tranh cãi say sưa về chính trị làm cho đôi bạn bị xúc động cao độ, giọng hoan hỉ, mắt rực sáng, họ sôi nổi quơ chân múa tay. Cả hai đều hăng hái nói lên những quan điểm tự do và ủng hộ lời chỉ trích mà phe đối lập dùng để chống lại chính phủ đã cầm quyền đến nhiệm kỳ thứ hai và chống lại các bộ trưởng mà như đã đoán trước, sắp được đưa vào chính phủ mới.
Toàn bộ suy nghĩ của Martin giờ đây đều bị chi phối bởi ý tưởng phục vụ nhân dân và điều đó giúp chàng thoát khỏi nỗi buồn nản sâu xa vẫn dằn vặt tâm hồn suốt thời gian qua. Dấn bước bằng cả trí não vào cuộc đấu tranh chính trị, chàng trai mơ hồ hy vọng là bằng cách đó đè nén được nỗi đau tình yêu và thực tế hình ảnh Leonor đã dần dần trở nên một ký ức ngọt ngào gây nỗi buồn man mác chứ không phải nỗi đau dằn vặt con tim chàng nữa.
Raphael đã bỏ học từ lâu và hoàn toàn hiến dâng mình cho sự nghiệp mà ngay với bạn chàng cũng không kể tỉ mỉ. Đôi lúc chàng ưu tư im lặng, đôi lúc lại xúc động và vui vẻ khác thường, chàng thường xuyên náu mình cùng những người nào đó và bàn bạc rất lâu điều gì đó với họ.Nhiều khi, vừa trở về nhà lúc đêm khuya từ một cuộc họp mặt cùng với Martin, chàng lại ra đi. Hành động của Raphael đối với Rivas có vẻ bí ẩn, nhưng chàng không hề gạn hỏi.
Trong các câu chuyện, đôi bạn trẻ ít khi nhắc đến tên Leonor hay Matilda. Tưởng chừng như mỗi người đều che giấu lòng trung thành tuyệt đối với thần tượng của mình.
Vậy là, như chúng tôi đã nói, đôi bạn trở về nhà lúc nửa đêm.
Lúc Raphael đốt nến, ánh mắt của chàng bắt gặp tấm carte visite ở trên bàn, chàng cầm nó soi gần ngọn nến rồi đưa cho Martin
Trên mảnh giấy bóng cứng có in "Agustin Ensina", còn phía dưới được viết bằng bút chì "Sáng mai tôi sẽ trở lại vào lúc 11 giờ"
Martin ngồi xuống suy nghĩ mông lung, còn Raphael, đốt xong điếu xì gà, sải bước từ góc này đến góc khác. Cả hai đều im lặng, có thể nghĩ rằng tấm carte bé nhỏ đã huỷ hoại tâm trạng phấn khích của họ.
Cuối cùng San Louis lên tiếng:
- Cậu nghĩ sao về cuộc viếng thăm này? – chàng dừng bước bên cạnh Martin.
- Thú thật là tớ không chờ đợi nó.

- Nhưng hình như cậu vui mừng?
- Chính tớ cũng chẳng biết nữa.
- Mai chàng ta sẽ đề nghị cậu chuyển về nhà họ đấy.
- Tớ không nghĩ thế.
- Thế nhưng nếu tớ đúng? Khi đó cậu sẽ xử trí ra sao?
- Tớ sẽ từ chối…
- Thế nếu như lời đề nghị không chỉ xuất phát từ hai ông bà mà từ cô con gái nữa thì sao?
- Điều đó chẳng thay đổi được gì.
- Tớ hoan nghênh quyết định của cậu – Raphael nói rồi lại tiếp tục bước từ góc nọ sang góc kia.
- Tớ không bao giờ phủ nhận là mình rất mang ơn gia đình ông Damasso – Martin nói tiếp sau một lát im lặng – Tớ đến Santiago hầu như không tiền bạc, không chút hy vọng được ai đó nâng đỡ. Thế nhưng trong ngôi nhà ấy tớ không chỉ tìm thấy chốn nương thân mà nhiều kẻ thậm chí chỉ do thương hại mới bố thí cho người ruột thịt, tớ còn tìm thấy ở đó một cái gì đó lớn lao hơn, mọi người tiếp đón tớ thân tình và chăm lo săn sóc tớ nữa.
- Thế còn những việc cậu đã làm cho ông Damasso? Rõ ràng cậu cho rằng chúng không đáng một xu chứ gì? Cậu quên là đã cứu con trai ông ta khỏi câu chuyện bẩn thỉu như thế nào rồi à?
- Dù tớ có giúp cho họ bao nhiêu chăng nữa, tớ vẫn sẽ cảm thấy mãi mãi mang ơn gia đình ấy.
- Trong trường hợp đó thì cậu dọn về nhà ngài Ensina mà ở - Raphael nói gay gắt.
- Tớ đã nói rằng tớ không định làm như thế! – Martin lạnh lùng phản đối.

Một lần nữa sự im lặng lại tràn ngập căn phòng, và lại Raphael là người phá vỡ nó bằng cách nối lại câu chuyện bỏ dở về chính trị. Nhưng Martin đáp lại một cách ủê oải, không còn sôi nổi như trước nên hiểu rằng bạn mình mải nghĩ đến việc gì đó khác, Raphael chúc chàng ngủ ngon rồi đi ra.

Sáng hôm sau đúng 11 giờ Agustin bước vào phòng Martin.

Hai chàng trai ôm nhau thân mật.

- Tôi đến tìm anh đây – Agustin mở lời – Mọi người trong nhà đều nhớ anh da diết, kể từ ba tôi nóng lòng muốn ôm hôn anh cho đến con Diamela vẫn luôn ao ước được anh nắm cẳng như trước kia.
- Agustin quý mến! – Rivas đáp lời – tôi xúc động sâu sắc trước tình cảm nồng hậu của toàn thể gia đình anh dành cho tôi. Không bao giờ tôi quên điều đó nhưng có điều, tôi không thể nhận lời mời vô cùng tử tế ấy được.
- Vậy xin phép được biết vì sao?

- Bởi lẽ Raphael sẽ không tha thứ nếu tôi rời bỏ anh ấy.
- Thế nhưng trước đây anh sống ở nhà chúng tôi kia mà?
- Tôi nhớ rất rõ mọi điều và biết ơn gia đình rất nhiều.
- Điều đó chẳng giúp gì được cho anh đâu, bạn thân mến ạ! Nếu như anh không quay về với chúng tôi, chúng tôi sẽ rêu rao khắp nơi anh là kẻ bạc bẽo nhất trên thời gian này.
- Để can ngăn anh, tôi xin thú nhận rằng tim tôi đau nhói khi khước từ lời mời của anh – Rivas âu yếm vỗ vai Agustin.
- Thôi đừng làm bộ nũng nịu nữa anh bạn! Pas de facons! Dẹp bỏ nghi lễ đi! Hãy về với chúng tôi, anh biết không tôi đã hứa với một cô nàng là sẽ không quay về nếu không có anh đấy.
- Hứa với ai? – Martin sốt sắng hỏi.
- Leonor, chính nhờ cô ấy mà chúng tôi biết anh đang ở thủ đô. Làm sao cô ấy biết điều này, tôi chịu chết không hiểu! Và, như anh biết đấy, người Pháp thật có lý khi nói rằng "ý phụ nữ là ý trời"
- Anh làm ơn nói giùm với cô em gái của anh rằng tôi vô cùng cảm động vì được cô ấy quan tâm – Martin xúc động nói – nhưng tôi lấy rất làm tiếc rằng không thể đón nhận lòng hiếu khách mà gia đình quá ưu ái dành cho tôi như thế.
- Tôi đang hình dung cô ấy sẽ đón tôi ra sao đây! – chàng công tử dài giọng – mà Leonor đâu có yêu cầu, cô ấy ra lệnh! Bây giờ thì cô ấy nói toạc ra là chúng tôi có trách nhiêm chuộc lại lỗi lầm đã xúc phạm anh khi giải thích hành vi hào hiệp của anh một cách xuẩn ngốc.
- Thế nghĩa là cô ấy không còn lên án tôi nữa sao?
- Bây giờ trong nhà tôi không một ai lên án anh cả - Agustin vui vẻ đáp – Chúng tôi hoàn toàn thống nhất ý kiến về anh, và không phải trong vấn đề chính trị đâu. Anh tưởng tượng xem, cho tới giờ tôi không sao hiểu nổi ba tôi ủng hộ những quan điểm nào, hôm nay ông theo phe đối lập , ngày mai lại ngả về phía chính phủ. Hầu như ngày nào ông cũng khẳng định là rất cần đến anh.

Song Martin vẫn từ chối, viện lý do không muốn làm mất lòng San Louis.

- Trong trường hợp đó anh phải tự đến mà giải thích mọi điều – Agustin nói – có thể chờ anh lúc nào?
- Tôi sẽ cố gắng đến ngay tối nay – Rivas hứa.

Nhận được lời hứa ấy, với bản tính bẻm mép, chàng công tử quay ra huyên thuyên về bản thân mình, chàng ta tiết lộ cho Martin biết chuyện yêu Matilda và hy vọng rằng cũng được nàng yêu.

Tán dóc chán chê, chàng ta cáo biệt ra về, còn Martin đắm mình vào những suy tưởng về Leonor. Những lời Agustin vừa nói đã làm thức tỉnh trong chàng ước mơ được gặp nàng, nhưng ngay lập tức chàng nhớ lại đã bi .người

đẹp cao ngạo và đỏng đảnh ấy xúc phạm ra sao, chàng thấy xấu hổ vì sự yếu đuối của mình.
Martin suy đi nghĩ lại mãi xem có cần tới thăm ông Damasso hay không, thế rồi cuối cùng vẫn không quyết định được gì. Lúc đồng hồ điểm bốn tiếng, Raphael xuất hiện nơi ngưỡng cửa.
Trông chàng vui vẻ và tươi tỉnh. Mỉm cười với Rivas, chàng hỏi:
- Agustin có đến thăm cậu không?
- Có, anh ấy ngồi đây chừng hai tiếng
- Đã mời cậu dọn về ở với họ chứ?
- Và rất tha thiết nữa.
- Thế cậu trả lời thế nào?
- Tớ nói là có thể sẽ ghé qua chỗ họ tối nay.
- Không cần! – Raphael cắt ngang và Martin nắm bắt được âm hưởng hách dịch trong giọng nói. San Louis thường nói chuyện kiểu đó với bạn bè sinh vie6n, nhưng chưa bao giờ tự cho phép mình như thế trong quan hệ với Martin.
- Về việc này cậu hãy để tớ tự phân xử - Martin đáp với bản tính kiêu hãnh không chịu được bất cứ sự cưỡng buộc nào.
- thiết tưởng rằng bọn mình quá thân thiết để tớ có quyền khuyên cậu – Raphael đã mềm lòng hơn.
- Thế cậu khuyên điều gì? – Martin hỏi.
- Tớ cho rằng cậu không nên đến nhà ấy, ít nhất là hiện nay.
- Vì sao?
- Vì cậu sẽ lại mạo hiểm lao đầu vào nỗi bất hạnh như những ngày bọn mình mới quen nhau, cậu có một trái tim trong trắng và cao quý, Martin ạ, và cậu không cần hy sinh nó cho một tiểu thư kiêu kỳ và đỏng đảnh. Cô ta sẽ dày xéo nó không chút tiếc thương vả lại còn lên mặt rằng đã có thêm một kẻ hiến mình làm vật tế lễ trước bàn thờ sắc đẹp của mình. Cậu chẳng thu được gì ở cuộc gặp gỡ với Leonor đâu, bởi vì cậu ngượng ngập khi có nàng để rồi lại nhìn nàng dịu dàng đắm đuối còn nàng chỉ ban cho một ánh mắt ân cần cũng đủ bắt cậu làm nô lệ.
San Louis im bặt, nhưng rồi nhận thấy Martin chẳng đáp một lời, chàng lại nói tiếp:
- Tớ muốn bao cho cậu một tin quan trọng. Có thể nó sẽ làm nguội bớt những tình cảm quá lãnh mạn ở cậu và nhắc cậu nhớ rằng còn những điều quan trọng hơn nhiều.
- Cậu nói đến việc gì thế?
- Trước khi trả lời, tớ cần phải hỏi cậu một câu.
- Xin mời.
- Tớ muốn nói đến những quan điểm cậu đã trình bày trong các cuộc

họp bí mật của bọn mình. Cậu hãy nói xem, chúng thể hiện lòng tin chân thành của cậu hay chỉ phát sinh từ nỗi tuyệt vọng trong tình yêu?
- Những lời tớ nói không bao giờ đối lập với lòng tin tưởng.
- Thế nghĩa là cậu sẵn sàng đi với chúng trưởng đến cùng không quản nguy hiểm?
- Dĩ nhiên – Martin cứng cỏi đáp.
- Có lần cậu đã hứa tuyệt đối chấp hành bất cứ mệnh lệnh nào của thủ lĩnh chúng ta. Cậu có cho rằng đã tự ràng buộc bởi lời thề đó không?
- Tớ coi đó là một lời thề thiêng liêng.
- Thế nếu như Leonor yêu cầu cậu rút lời?
- Không ai, kể cả nàng, buộc được tớ làm việc ấy.
- Tớ luôn coi trọng cậu vô cùng và rất vui vì đã không nhầm – Raphael ngồi xuống bên bạn.
- Có lẽ sau khúc mở đầu trịnh trọng như thế cậu sẽ thông báo cho tớ tin tức mới mẻ của cậu chứ? – Martin mỉm cười hỏi.
Raphael hạ giọng:
- Tin mới của tớ đây. Mọi thứ đã sẵn sàng, ngày mai bắt đầu cuộc cách mạng!
Ngưng một lát, chàng tiếp tục:
- Chỉ một ít người được biết về điều bí mật này, trong nhóm bọn mình có bốn người và bọn tớ đã soạn sẵn kế hoạch hành động cho từng người rồi. Nếu muốn tham gia trân đánh thì cậu sẽ là trợ thủ đắc lực của tớ.
- Tớ vui sướng có chỗ đứng bên cậu! – Martin hào hứng thốt lên.
- Bây giờ thì cậu hiểu tại sao tớ phản đối cậu gặp Leonor – Raphael nói – tớ sợ uy quyền của nàng đối với cậu và không muốn bạn bè cho cậu là hèn nhát.
- Cậu có lý, tớ sẽ không đến chỗ đó nữa.
- Nhiều người nghĩ rằng sẽ tránh được đổ máu và binh lính sẽ chạy sang phía chúng ta không do dự. Tớ không tin như thế, nhưng tin chắc rằng sẽ chiến thắng. Đáng tin cậy nhất đó là binh đoàn Caldivia. Chúng ta có cả sự hỗ trợ của quân Trakabuko và một số lính pháo binh nữa. Nhưng theo tớ thì nên trông cậy vào binh đoàn Caldivia. Theo chiến thuật bình thường thì binh đoàn này cùng những công dân được ta trang bị vũ khí có thể sẽ chiếm hết các trại lính, trước hết làcác trại pháo binh nơi ta sẽ cướp được những hỏa khí và đạn dược mà ta rất thiếu. tớ sẽ nói với Bilbown[1] và các thủ lĩnh khởi nghĩa khác là cậu sẽ cùng tham gia trận đánh.
- Cám ơn cậu đã tin! – Martin bắt chặt tay Raphael thốt lên – tớ sẽ làm tất cả để không phụ lòng tin đó.
- Trước mắt còn cả một đêm nữa và bọn mình sẽ thảo luận mọi việc cặn kẽ - San Louis nhận xét – còn bây giờ tớ tự cho phép khuyên cậu một câu về

chuyện Leonor.
- Cứ nói đi.
- Tớ tin tôi dù cậu có sống thêm ở nhà họ một thời gian nữa bằng cả thời gian trước kia cậu đã sống thì cậu vẫn cứ không dám thổ lộ tình yêu với nàng.
- Cậu thấy đấy, nàng giàu có như thế, và tớ lại chịu ơn cha nàng rất nhiều… - Martin ấp úng – nếu không vì thế thì chắc tớ cũng đủ can đảm…
- Thôi, đấy chỉ là nói chuyện chơi, còn tớ nói thẳng thế này, cậu sẽ không bao giờ dám ngỏ lời với Leonor đâu. Mà cô nàng kiêu kỳ ấy lại không khi nào chìa tay ra trước cho cậu và nói "Em đã đọc được lời tự thú trong trái tim anh, Martin ơi, bởi bản thân em cũng cảm nhận được điều đó". Chuyện như thế chỉ có trong cổ tích chứ trong đời thường thì chẳng bao giờ!
- Tớ không tranh cãi – Rivas đáp, cố nén thở dài.
- Cậu vẫn còn một lối thoát. Hoàn cảnh đặc biệt mà cậu đang lâm vào sẽ thanh minh cho cậu.
- Tớ đang nóng lòng muốn nghe lời khuyên của cậu đây.
- Thế này nhé, cứ viết cho Leonor rằng cậu yêu nàng và cứ để cho bức thư được gửi tới nàng vào ngày mai.

Martin đăm chiêu suy nghĩ.
- Có thể cậu cho là tốt hơn nếu nàng không bao giờ biết đến tình yêu của cậu chứ gì? – Raphael hỏi.
- Ồ không! – Martin sôi nổi thốt lên.
- Hãy tin rằng không có khả năng nào hơn để thú nhận thành thực nữa đâu, nỗi hiểm nguy gần kề - đấy là lời thanh minh của cậu và nếu nàng yêu cậu thì sẽ sẵn lòng tha thứ. Còn nếu như trái lại, tình cảm của cậu chỉ là đơn phương thì lúc ấy nàng cũng sẽ chẳng trách móc gì cậu, bởi lẽ cậu không đến nhà họ nên không ai có thể lên án cậu đã lợi dụng lòng mến khách một cách phản trắc.

Lý lẽ của Raphael đã thuyết phục được Martin, dường như chàng quên mất mối nguy cơ nghiêm trọng mà số phận chuẩn bị sẵn cho chàng sớm mai và bây giờ chàng vui sướng nghĩ rằng cuối cùng đã có cơ hội thổ lộ tình yêu của mình đối với Leonor.

Tối hôm ấy, San Louis lại sửa soạn ra đi.
- Hãy đợi tớ ở đây – chàng trai nói với Rivas – tớ phải đi nhận những mệnh lệnh cuối cùng và sẽ trở về lúc nửa đêm.

Cửa phòng vừa khép lại, Martin ngồi ngay vào bàn vớ lấy cây bút, những dòng chữ nóng bỏng của bức thư sắp viết dường như đã lấp lánh từ lâu trong dòng tư tưởng của chàng.

Chú thích

[1] Bilbown Francisco (1823-1864) Nhà xã hội học và nhà tư tưởng Chilê, một trong những người sáng lập ra Hội bình đẳng

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 55

Và thế là giờ phút trọng đại và hồi hộp nhất trong cuộc đời người hùng của chúng ta đã đến. Lần đầu tiên Martin phải bộc lộ tình yêu với người con gái đã chế ngự trái tim mình mà việc đó diễn ra ngay trước ngày chàng sẽ tham gia vào những sự kiện đầy hiểm hoạ đối với chàng. Chàng không sợ hãi, nhưng cảm thấy nỗi lo âu tràn ngập tâm hồn – điều hiển nhiên vẫn xảy ra khi người ta nghĩ tới cái chết gần kề. Lúc ấy do mối đe doạ của hiểm nguy, bản năng bảo tồn trong con người lên tiếng một cách vô cùng mạnh mẽ. với tâm trạng này, Martin mở đầu bức thư cho Leonor
"Thưa tiểu thư,
Lúc tiểu thư nhận được thư này, có thể tôi đã không còn sống hoặc tôi đã lâmvào mối hiểm nguy nghiêm trọng chỉ vì lẽ đó mà tôi dámcả gan viết thư cho tiểu thư đây. Liệu tiểu thư đã bao giờ đoán ra rằng tôi yêu tiểu thư. Khi có mặt tiểu thư, tôi luôn cảm thấy e dè, nhút nhát lạ lẫm với chính mình, không giây phút nào tôi quênrg mình chịu ơn gia đình tiểu thư quá nhiều, vì đã cưu mang tôi thật là hào hiệp và dẫu sao thì tôi vẫn cứ lo sợ không đủ sức che giấu bí mật của con tim. tiểu thư là tình yêu đầu tiên và duy nhất của tôi! Đây là lời thú nhận mà tôi giải bày trong niềm hứng khởi chân thành mà không hề trông chờ, hy vọng điều gì. Lý trí mách bảo tôi phản kháng lại mối tình rỗ dại này, nhưng trái tim tỏ ra mạnh hơn, tôi đành chịu khuất phục vì thứ tình cảm có quyền năng tối thượng dù biết trước nó sẽ không được đáp lại. Trong cuộc đấu tranh bền bỉ với chính mình, tôi chỉ đạt được một điều đó là giấu kín tình cảm của mình trước mọi người, kể cả tiểu thư. Song hôm nhay khi giáp mặt với mối hiểm hoạ của tử thần, tôi khát khao bày tỏ nỗi lòng cùng tiểu thư để tự cảm nhận niềm an ủi nhỏ nhoi. Xin hãy thứ tội cho tôi vì sự táo bạo lẫn sự yếu đuối! C thể đây là lời khẩn cầu cuối cùng của một kẻ sắp lìa đời hoặc lời chào vĩnh biệt của một kẻ bị số kiếp nghiệt ngã xua đuổi. Dù thế nào chăng nữa, khi thú nhận mọi điều, tôi phó thác mình cho lòng cao thượng của tiểu thư và cầu mong tiểu thư đừng khinh rẻ những lời tôi nói, đừng tiếp nhận chúng với vẻ nhạo báng, bởi vì, xin tiểu thư tin rằng, dù cho số phận không phán định cho tôi được xứng đáng với tình yêu của tiểu thư, tôi vẫn có quyền trông đợi ở tiểu thư lòng tôn trọng.
Thưa tiểu thư, tôi muốn tiểu thư ghi nhận cho rằng, kể từ ngày ra đi tôi chưa lần nào cố tìm cách rũ bỏ lời buộc tội bất công bởi lẽ tự thâm tâm tôi vẫn tin là thời gian sẽ minh chứng cho mình. Nhẫn nại tột độ mang trên lưng một

gánh nặng những ngờ vực đầy xúc phạm, tôi hy vọng sớm muộn gì cũng thuyết phục được tiểu thư tin vào sự vô tội của tôi và giờ đây, khi có thể là lần cuôi được nói cùng tiểu thư, tôi muốn nhắc lại rằng trong những lời giải thích trước lúc ra đi của tôi không hề có một chút bịa đặt nào. Tôi tự phỉnh phờ bằng niềm ước vọng là hôm nay tiểu thư sẽ tin tôi. Dù sao trong giờ phút trọng đại và lâm nguy, con người ta không nói dối"

Martin kết thúc bức thư bằng lời cám ơn chân thành đối với toàn thể gia đình ông Damasso, cũng như ở những dòng vừa viết, chàng tránh được lối nói khoa trương kiểu cách mà do thói quen đua đòi những tiểu thuyết đa sầu đa cảm thời thượng, hầu hết các bức thư tình thời bấy giờ đều mắc phải.

Mặc dù đã nhiều tháng ngày Rivas sống ngay bên cạnh Leonor, chàng vẫn nhìn nhận nàng như đấng thiên thần. Tuy thế khi nói với nàng, chàng trai không dùng những lời lẽ quỵ luỵ, nói về mối tình sâu nặng cũng như lòng ngưỡng mộ cuồng nhiệt của mình, chàng không dùng kiểu so sánh cầu kỳ bóng bẩy vẫn thường mơn trớn trái tim những kẻ đang yêu. Sau khi đọc đi đọc lại bức thư mấy lần, chàng trai cảm thấy tâm hồn mình dường như vừa trút được một gánh nặng ghê gớm, giờ đây thậm chí nếu số mệnh có bắt chàng phải chết thì ít nhất Leonor cũng biết đến tình yêu của chàng và tiếp nhận lời tự thú của chàng như một tặng vật thành kính của một con người thuỷ chung tha thiết.

San Louis trở về lúc mười một giờ khuya.

- Mọi việc diễn ra tuyệt hảo – chàng nói với Martin – tớ mang binh giáp về đây.

Nói đoạn Raphael đặt lên bàn ha dây lưng, mỗi dây đều đeo hai khẩu súng ngắn và hai lưỡi kiếm, chàng giấu vũ khí trong áo choàng.

- Hãy giữ lấy – chàng đưa cho Rivas sợi dây lưng có đeo súng ngắn và một lưỡi kiếm - Tớ trao cho cậu vũ khí như trao cho một chiến sĩ bảo vệ tổ quốc, để cậu anh dũng chiến đấu vì Người.

Đôi bạn trẻ chăm chú ngắm nghía những khẩu súng, chia nhau từng viên đạn, và đeo kiếm vào sườn, họ che giấu xúc động dưới những tiếng cười vui vẻ và trêu chọc vẻ chiến binh của nhau.

Sau đó Raphael nói cho Martin rõ kế hoạch của cuộc khởi nghĩa sắp tới và khẳng định với bạn điều gì cho phép họ tin tưởng vào thắng lợi. Đôi bạn trò chuyện đến tận hai giờ sáng và khi từ ngoài đường phố lọt vào một tiếng động nhỏ, họ nín lặng hồi lâu nghe ngóng, dường như cố đón bắt trong tĩnh mịch bao trùm quanh mình luồng hơi thở bất an của thành phố đang ngủ say.

- Đến lúc phải đi – San Louis ngó lên đồng hồ - Đã gần ba giờ rồi. cậu mang theo bức thư ấy chứ?
- Ừ - Martin đáp.
- Tớ đã đưa cho người hầu ông Damasso một peso để gã chờ tớ -

Raphael nói tiếp – Rồi còn hứa cho thêm 8 peso nữa khi giao thư.l
Dứt lời chàng ra khỏi phòng và trở lại sau đó vài phút, gương mặt nhợt nhạt của chàng lộ rõ vẻ hồi hộp tột độ.
- Tội nghiệp bà dì tớ! – chàng khẽ nói – bà đang ngủ và không hề ngờ điều gì cả.
Chàng nhìn thoáng qua căn phòng, nơi chứng kiến những sướng vui và buồn khổ của mình rồi với dáng vẻ của một người quyết dứt bỏ gánh nặng hồi ức, chàng dõng dạc:
- Thôi ta đi, hy vọng rằng bọn mình sẽ chiến thắng trở về.
Hai chàng trai ra khỏi nhà, vũ khí giấu kín dưới áo choàng và lặng lẽ tiến đến quảng trường Armas, băng qua đó rồi hướng về phía nhà ngài Ensina.
- Đợi tớ ở đây – Raphael thì thầm.
Tới cổng, chàng gõ nhẹ, cánh cổng hé mở và người hầu ló đầu ra.
- Đưa bức thư này tận tay tiểu thư Leonor – Raphael trao cho người hầu chiếc phong bì – nàng phải nhận được nó ngay lúc vừa thức dậy vào sáng mai. Tiền tôi đã hứa đây – chàng nói thêm – Hãy coi chừng, thực hiện thật đúng đấy.
San Louis gọi Martin rồi họ đi tiếp. Ít phút sau, đôi bạn dừng chân cạnh một ngôi nhà cũ nát, Raphael đẩy cánh cổng và nó đổ xuống một cách dễ dàng – họ đã ở trong chiếc sân tối mò. Thế rồi, theo từng tốp nhỏ hai ba người, dần dần mọi người kéo đến với những khẩu súng ngắn giấu dưới áo khoác hay áo choàng và sau một lúc trong sân đã tụ tập khá đông.
San Louis tập họp tất cả lại và phân thành hai toán. Chàng giao cho Martin chỉ huy một toán, còn toán kia – một chàng trai khác. Chàng tự nhận trách nhiệmùi chỉ huy chung. Một số chàng trai Rivas biết rõ qua hội nghị bí mật được Raphael chỉ định làm trợ thủ cho các chỉ huy. Khi các toán quân đã ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đâu, Raphael đọc một diễn văn ngắn gọn nhắc nhở lòng dũng cảm nổi tiếng của dân tộc Chilê. Sau đó chàng ra lệnh cho một trong những trợ thủ của mình đi tới quảng trường và chờ ở đó cho đến khi xuất hiện các binh lính tham gia khởi nghĩa. Mười phút sau phái viên này quay lại báo cáo rằng binh đoàn Valdivia đã xuất hiện.
San Louis hạ lệnh tiến lên và cả hai toán, giữ thẳng hàng hướng tới quảng trường, nơi họ tập kết chỉ sau vài phút so với binh đoàn Valdivia – đơn vị sẽ đóng vai trò vô cùng quan trọng trong các sự kiện xảy ra ngày 20 tháng 4.
Tại quảng trường, Raphael đến với nhóm thủ lĩnh bao quanh đại tá Pedro Uriola, người cầm đầu cuộc khởi nghĩa. Họ sôi nổi thảo luận kế hoạch hành động. Đa số cho rằng lính bộ binh và quân cận vệ quốc gia sẽ chạy sang phía quân khởi nghĩa, nhưng Raphael và một vài người khác kiên quyết yêu cầu tiến công không chậm trễ, tranh thủ thời gian chiếm các trại lính để vũ trang cho dân chúng.

Cuộc tranh luận nuốt mất tiếng rưỡi đồng hồ và mãi đến 5 giờ 30 phút, khi tất cả đều tin chắc rằng số quân khởi nghĩa đều không tăng thêm nữa, quyết định mở đầu tấn công mới được ban bố.
Mệnh lệnh tiến công vang lên, đội tuần tiễu tiến lên phía trước và tiếp ngay sau đó là các toán của San Louis – họ có nhiệm vụ chiếm các trại lính.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 56

Chúng tôi mạo muội dẫn ra đây một đoạn trong bản tin chính thức đăng trên báo ngày 20 tháng 4 năm 1851 để giúp hình dung rõ khởi đầu của cuộc khởi nghĩa.

"Các toán nổi loạn của đại tá Uriola, xuất phát từ quảng trường Armas, đã chiếm được đồn lính chỉ có ba người. Số binh lính còn lại như thường lệ đều ở trong các doanh trại. Những kẻ nổi loạn cũng chiếm được các trại lính và phân tán vũ khí cướp được cho dân chúng, số lính vệ binh và số lính của binh đoàn Trakabuko đã chạy sang phía khởi nghĩa"
Trên thực tế, những đơn vị đóng trong trại lính chỉ chống cự một cách yếu ớt, và quân khởi nghĩa quay lại quảng trường cùng với những lính bộ binh đã hàng phục.

Nhưng tại đây một tin tức bất ngờ và đau buồn ghê gớm chờ đón họ, hai trung sĩ thuộc binh đoàn Valdivia nằm trong thành phần những toán quân tiên phong có nhiệm vụ chiếm trại lính của binh đoàn thứ 3 cận vệ quốc gia đã không chịu phục tùng sĩquan chỉ huy và đã bắn lại, một sĩ quan chết ngay lập tức, một người khác bị thương, còn binh lính thì theo hai trung sĩ sát nhập vào các đơn vị trung thành với chính phủ.
Tin đó làm cho những thủ lĩnh quân khởi nghĩa vô cùng lo ngại và tràn đầy linh cảm u ám. Họ e rằng có thể còn những tên phản bội khác trong binh đoàn Valdivia – đơn vị quân thường trực duy nhất tham gia nổi dậy.

Tin tức về cuộc khởi nghĩa lan truyền khắp thành phố và từng đoàn dân chúng dồn tới quảng trường Armas, song các thủ lĩnh cuộc nổi dậy không đủ vũ khí để phân phát ch otc những ai muốn tham gia trận đánh. Trong khi đó những kẻ tận tuỵ đã cấp báo cho chính phủ về những lộn xộn bắt đầu xảy ra và chính quyền liền tận dụng cho việc chuẩn bị phản công những giây phút quý báu mà quân khởi nghĩa đã tiêu phí cho việc tranh cãi vô ích và đợi chờ vô bổ. tất cả các trại lính kể cả pháo binh đều nổi hiệu báo động, các đội quân cận vệ quốc gia được vũ trang và tập hợp ở quảng trường La Monda,

còn quân đội chính phủ thì chiêm trận tuyến trên đồi. San Louis khống chế những đường phố lân cận.

Chôn chân ở quảng trường Armas hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng quân khởi nghĩa tin rằng không còn đội quân nào sát nhập thêm nữa mà vẫn chưa có gì để vũ trang cho dân chúng nên quyết định mở màn tấn công các trại phân binh – một kho khổng lồ vũ khí quân trang và là trận địa quan trọng then chốt có thể quyết định cục diện khởi nghĩa.
"Các trại pháo binh – bản tin chính thức mà chúng tôi đã nói – nằm trong một toà nhà lớn dưới chân đồi Santa Lucia, giữa hai đường Angotade las Retokhidas và Kanhiada. Theo quan điểm quân sự, chúng ở vị trí bất lợi cho việc phòng thủ, phía trước và hai bên sườn là khoảng trống, còn trong vòng bảy mét kể từ cổng chính là một con đường chạy ngang qua nên những kẻ tấn công có thể tập trung tại đây để bất ngờ cướp lấy những khẩu súng mà khi bắn thò ra tận ngoài cổng. Đối diện với cổng chính là đường phố San Isidro tạo nên mối hiểm hoạ bị công phá bởi những lực lượng tinh nhuệ của đối phương"
Để đến gần những trại lính mà bạn đọc vừa được chúng tôi cho biết vị trí, quân khởi nghĩa từ đường phố Estado tiến thẳng đến Kanhiada.
Thế nhưng trước khi mô tả trận đánh đẫm máu diễn ra gần mấy trại pháo binh, chúng tôi cho rằng sẽ hợp lý nếu kể lại những điều xảy ra tại nhà ngài Ensina đúng vào giờ đó.

Ngôi nhà nằm trên một trong những đường phố chính của Santiago và do đó, tin tức về cuộc khởi nghĩa đã lan tới đây từ sớm tinh mơ, lúc mọi người còn chìm sâu trong giấc ngủ.
Thoáng nghe hai tiếng "cách mạng" do một người hầu nào đó kêu to, ông Damasso sợ hãi nhảy khỏi giường rồi vừa tìm quần áo vừa gào lên:
- Dậy đi em ơi! Cách mạng! cách mạng!
Bà Engracia nhảy khỏi giường mình với sự lanh lẹ chưa từng thấy, hai tiếng ghê rợn vang lên trong đêm tối làm cho bà sợ muốn chết, mà ngay bản thân ông Damasso cũng cảm thấy càng sợ hãi hơn vì chính tiếng kêu gào của mình. Run rẩy bởi kinh hoàng, hai vợ chồng chạy lung tung khắp phòng tìm kiếm mớ quần áo mà tiện thể xin nói, vẫn ở nguyên chỗ mọi khi.
- Đôi ủng của tôi đâu – ông Damasso chạy từ góc nọ qua góc kia gào thét.
- Trời ơi, ông mặc lộn cái váy lót của tôi rồi! – bà Engracia rên rỉ khi cuối cùng nảy ra được ý nghĩ tốt lành là đốt nến lên.

Bà mệnh phụ khả kính đứng cạnh ngượng ngùng che đậy sự loã lồ. dưới ánh nến ông Damasso phát hiện ra rằng đúng là mình đã vội vã chui đầu vào chiếc váy lót của phu nhân. Ông giận dữ giật tung ra ném cho vợ và chiếc váy hầu như trùm kín đầu bà. Một tay vẫn còn giữ tấm áo phủ trên ngực, bà Engracia định dùng tay kia đón bắt chiếc váy nhưng lại ngoắc ngay vào cây nến làm cho nó đổ xuống thảm trải sàn nhà và bốc cháy.
Sự cố ấy làm cho sự hỗn loạn trong căn phòng tăng lên, hai ông bà la hét cố át giọng nhau, rồi con Diamela quá sợ hãi cũng sủa thất thanh hoà theo. Cuối cùng nến lại được đốt lên, ông Damasso tìm ra đôi ủng còn bà vợ đã mặc xong váy xống, về phần Diamela, nó bình thản nằm trên chiếc giường mà bà chủ của nó rời bỏ vào cái giờ chẳng thích hợp chút nào.
- phải mặc quần áo nhanh lên – ông Damasso vừa nhắc nhở vừa vội vàng túm lấy mớ áo quần cứ chực rơi khỏi tay.
Bỗng có tiếng gõ mạnh ngoài cửa.
- Ai thế? Cần gì? – ông Damasso kêu to, mặt trắng bệch.
- Ba ơi! Ba ơi! – tiếng Agustin vọng vào – Dậy đi, cách mạng nổ ra rồi.
- Ba ra bây giờ đây – ông Damasso mở cửa rối rít.
Vừa cuống cuồng trang điểm cho xong, phu nhân ngài Ensina vừa đổ lên đầu cậu con cưng hàng đống câu hỏi. Song Agustin chẳng biết gì hơn cha mẹ nên cũng chỉ đoán mò.
- Thế còn Leonor? – cuối cùng ông Damasso hỏi khi đã tin chắc là cậu con trai không thể thoả mãn nỗi tò mò của mình, cũng chẳng giúp gì cho nỗi lo âu giảm bớt.
Cả ba kéo đến phòng cô gái, nàng đã mặc quần áo và bình tĩnh ngồi ở bàn.
- Con nghe chứ, con gái? Cách mạng trong thành phố! – ông Damasso kêu to.
- Con nghe nói thế - Leonor điềm nhiên trả lời.
- Thế bây giờ phải làm gì hả? – ông bố hét lên trước vẻ bình thản của con gái.
- Thực ra thì phải làm gì ạ? – cô gái hỏi lại – theo con thông minh nhất là chờ đợi.
Nhưng ông Damasso không thể chấp nhận điều đó, đơn thuần là đầu óc không yên được nếu phải ngồi khoanh tay trong giờ phút thế này. Ông chạy ra khỏi phòng gọi những người hầu, ra lệnh đóng kín các cửa và cài hết then rồi mới quay vào phòng con gái.
- Họ đã đưa chúng ta đến cái gì, bọn khố rách áo ôm ấy! Lũ tự do bẩn thỉu! Chúng nó thì chẳng mất gì cả thế cho nên mới bày ra cách mạng. Giá như tôi ở trong chính phủ, tôi cứ là bắn hết tại chỗ! – ông Damasso bực bội.
Rồi dường như một lời đáp, mấy tiếng súng vang lên, nhà tư sản đáng kính nghẹn lời và đổ vật xuống ghế dài, chút xíu nữa thì bất tỉnh. Bà Engracia

kinh hãi nhào tới trên ngực chồng, quên cả việc vẫn ôm con Diamela trong tay. Bị kẹp cứng, con chó bất hạnh rên lên đau đớn.

- Ba! Mẹ! Hãy bình tĩnh lại đi chứ! Im ngay, Diamela! – Agustin hét lên, cố hết sức giữ bê ngoài bình thản mặt hai chân cứ run rẩy vì sợ hãi.

Chỉ một mình Leonor không hề mất tự chủ và kiên nhẫn thuyết phục cha mẹ đừng quá xúc động.

Cuối cùng trời sáng hẳn và mọi người trấn tĩnh lại đôi chút. Một người hầu gái bước vào, cố nén căng thẳng nói:

- Thưa ngài, có ai gõ cổng ạ.

Nhìn ông Damasso có thể nghĩ là cả trận mưa trái phá vừa rơi xuống mái nhà, ông tuyệt vọng, hai tay ôm đầu gào la:

- họ đến cướp nhà! Nhà chúng ta bị cướp!

không hề để tâm đến tiếng cha kêu gào, Leonor bảo anh trai:

- Sao anh không ra xem ai ngoài đó?

- Anh ư? Em thì nói dễ lắm! Thế nhỡ đấy là bọn khố rách áo ôm có vũ trang thì sao hả? Không, không! Anh sẵn sàng bảo vệ mọi người, nhưng chúng ta sẽ không mở cổng.

- Một cách bảo vệ thật độc đáo – Leonor cười mỉa mai rồi ra khỏi phòng, nàng tiến về phía cổng đang vang lên những tiếng gõ khẩn cấp.

Té ra đó là ngài Elias đến cùng vợ, Matilda và lũ trẻ nhỏ. Vừa bước qua ngưỡng cửa, họ tranh nhau kể những việc diễn ra ngoài phố. Khi khách đã vào nhà, người gác cổng đến gần Leonor:

- Thưa tiểu thư, có thư gửi đến cho tiểu thư đây ạ.

Cô gái cầm phong bì và mở ra một cách vô ý thức. Lúc nhìn thấy chữ ký của Martin, mọi thứ hoa lên trước mắt nàng.

- Được rồi, ra cổng đi, và nếu có ai gõ cổng thì báo cho tôi – cô gái nói một cách khó nhọc.

Nhưng ngay lập tức nàng lấy lại tự chủ, vẻ mặt nàng trở lại thản nhiên và chỉ có một chút nhợt nhạt tố cáo sự bối rối trong lòng.

Không rẽ vào phòng khách, l bước vào một phòng trống, khóa cửa lại, lấy bức thư trong túi áo ra và đọc vội vàng. Giây phút trôi qua và vẻ bình thản khác biệt với tất cả mọi vật của cô gái đã rời bỏ nàng, gương mặt nàng nhợt hẳn, đôi mắt đẫm lệ. Nàng thở dài đứt quãng và cố nén nhịp đập của trái tim một cách vô vọng.

- Lạy Chúa lòng lành! Làm sao bây giờ? – nàng kêu lên và trong tiếng kêu ấy vang lên nỗi lo sợ khủng khiếp cho số mệnh của Martin đang bị nguy hiểm chết chóc đe doạ.

Rồi đột nhiên dường như bị tiếng dội ghê gớm tận sâu thẳm con tim làm cho thương tổn, nàng nhảy dựng lên.

- Thế nhỡ chàng bị thương thì sao? hoặc thậm chí chàng bị giết? –

Leonor thầm thì, ngước nhìn lên trời với đôi mắt tuyệt trần lần đầu tiên bị nhoà lệ tình yêu.
Cô gái nhiệt thành cầu Chúa che chở cho Martin và dù cho những lời nguyện cầu lộn xộn chẳng có đầu có đuôi, chúng vẫn cao quý và đầy ý nghĩa bởi lẽ được phát ra từ một tấm lòng tha thiết. Lần đầu tiên người đẹp kiêu sa hiểu ra được sự vô bổ nhảm nhí của thói quen tự đắc để rồi khóc nức nở như một đứa trẻ, quên hết mọi thứ trên đời ngoài tình yêu của mình.
Nhiều phút trôi qua, cuối cùng bằng tất cả nghị lực của ý chí, Leonor nén tuyệt vọng, sửa lại tóc và giấu bức thư trong ngực, nàng ra khỏi phòng.
Cần phải nói rằng việc ông Fidel đến thăm đã tác động rất tốt đến ông Damasso và làm cho những suy nghĩ của ông đổi hướng. vừa bước vào phòng khách, ngài Elias lập tức thông báo những tin tức nghe được ngoài đường phố mà chủ yếu nhất là việc quân khởi nghĩa hình như đã chiếm hết các trại lính và đang tiến về dinh tổng thống, thành lũy cuối cùng của chính phủ.
- có thể chính giây phút này cuộc lật đổ đã hoàn thành – ông Fidel kết thúc.
Theo yêu cầu của ông, mọi người rời phòng khách lên tầng hai để nhìn từ ban công xem điều gì diễn ra ngoài phố.
- Này ông bạn thân mến! Sự thể thế nào rồi? – ông Fidel gọi một người nào đó đang chạy qua.
- Nhân dân chiến thắng! Đại tá Uriola đã chiếm lại được đại bác – người ấy đáp.
- Nhân dân muôn năm! – một người chạy phía sau hô to.
- Muôn năm! – ông Damasso, kẻ luôn đứng về phía chiến thắng, gào lên hết cỡ. Sau đó, sực nhớ ra, ông nói thêm để thanh minh – nói gì thì nói, những kẻ nghèo khổ này cũng có lý theo kiểu của họ. Họ thường xuyên bị ức hiếp mà.
- Hãy coi chừng, kẻo họ bỗng nảy ra ý định ức hiếp chúng ta đấy – run lẩy bẩy chỉ vì hai tiếng "nhân dân", ông Fidel đối đáp.
- Sẽ chỉ là công bằng nếu nhân dân giành lại được những quyền đã bị tước đoạt – ông Damasso cắt ngang.
Thốt ra những lời ấy, ông tự cảm thấy là người yêu nước chân chính và hoàn toàn quên rằng chỉ mới nửa giờ trước ông vừa gọi quân khởi nghĩa là bọn khố rách áo ôm.
Trong lúc hai ngài của chúng ta hăng hái bàn luận các sự kiện, Leonor ngồi lại trong căn phòng trước đây Rivas từng sống. Mọi thứ ở đây đều làm nàng nhớ đến chàng và run rẩy ép chặt bức thư nơi trái tim, nàng cầu xin Chúa cứu chàng.
Đúng lúc ấy, một loạt tiếng nổ lớn vang lên báo hiệu cuộc chiến gần các trại

pháo binh bắt đầu. Mấy kẻ mưu lợi khả kính từ bỏ ngay thói tò mò, vội vàng rời ban công lao vùn vụt xuống cầu thang để tìm nơi ẩn núp an toàn hơn. Chúng ta sẽ không dõi theo họ vì đã đến lúc quay lại chiến trường, nơi trong số những kẻ tham chiến có cả nhân vật chính của cuốn truyện này.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 57

Chúng ta bỏ lại dòng người khởi nghĩa lúc họ tiến từ đường phố Estado về phía các trại pháo binh.
San Louis dẫn đầu hàng quân của mình. Trên đường đi, số người đã tăng lên đáng kể và sự thật thì nhiều người mới sát nhập chẳng hề có súng ống gì cả. Martin sải bước hoàn toàn bình thản, hệt như diễu hành, chàng chú ý theo dõi để toán quân luôn giữ ngay ngắn hàng ngũ và quân phong.
Dân chúng tụ tập hai bên Alameda và những đường phố bên cạnh chào đón quân khởi nghĩa bằng những tràng hoan hô khi họ vững tin tiến về phía trước, định mau chóng chiếm lĩnh mấy trại pháo binh.
Nhưng tiến lại gần, quân khởi nghĩa mới nhận ra các đội tuần tiễu tiền phương, đó là những tên lính của binh đoàn bộ binh Trakabuko đóng trên sườn đồi Santa Lucia. Trận địa phòng thủ kiên cố trên ngọn đồi này kiểm soát toàn bộ các trại pháo binh và quân khởi nghĩa trước hết buộc phải đánh bật binh lính Trakabuko ra khỏi đó thì mới tiến sâu vào được để đánh chiếm mấy trại kia. Họ đã hành động đúng như thế và bắt đầu bò dần lên sườn đồi. Họ ngạc nhiên khi thấy bọn lính tránh đụng độ, rời bỏ trận địa, chúng vội vã xuống bốt gác phía Nam chuyển qua đường Kanhiada. Cổng các trại pháo binh mở toang ra và binh lính Trakabuko ùa vào, làm số quân bảo vệ những nơi đó tăng hẳn lên, quân khởi nghĩa không làm sao ngăn nổi sự cơ động mau lẹ đó. Khi họ tiến đến nơi thì các cổng trại đã được đóng kín.
Đại tá Uriola hạ lệnh tiến công các trại lính và quân khởi nghĩa xông lên trong những tiếng thét gầm trời. Dân chúng tụ tập ở đó quan sát đợt công kích nhưng đa số chẳng vội vàng tham dự, có thể là do mọi người không có vũ khí hoặc không có những thủ lĩnh mà thiếu họ, người Chilê không bao giờ làm bất cứ việc gì.
Raphael San Louis cùng đoàn quân của mình tấn công từ bên sườn, còn binh lính Valdivia thì đánh trực diện. cuộc chiến mở màn, song bọn lính bị bao vây bắn lại rất rơi rạc, rõ ràng là muốn cho đối phương vào gần hơn. Trong khi binh lính Valdiivia xả súng bắn lia lịa vào các cổng và cửa sổ, những toán quân của San Louis và các thủ lĩnh khác quăng đá lên mái nhà và dùng xà beng thọc qua khe, cố phá bằng được mấy cổng chính. Một toán nhỏ do Rivas chỉ huy băng qua làn đạn của địch áp sát được cánh cổng hướng ra đường phố Las Rekokhidas và phá tung ra.
- Tiến lên các bạn! – Martin vung gươm hô to và rút từ dây lưng khẩu

súng ngắn.
Vừa hô chàng vừa vượt qua đột phá khẩu, kéo thèo những người khác, song đội quân vây thành gặp phải lưới lửa dày đặc đến mức buộc phải bật lui. Thật vô ích khi Martin cố tự nêu gương và động viên thúc giục mọi người, đúng phút đó những loạt pháo đầu tiên rền vang. Bắt đầu cuộc bắn nhau dữ dội, mọi thứ xung quanh rung lên dưới những làn đạn và những loạt đại bác, gây tổn thất nặng nề cho đoàn quân.
Chính cuộc bắn nhau dữ dội ấy đã bắt gia đình ông Damasso và ông Fidel chạy vội khỏi ban công. Và đúng vào giây phút Leonor cầu xin Chúa thương xót Martin thì người hùng của chúng ta, hệt như một hiệp sĩ thời trung cổ, vừa lao vào giữa trận vừa bất giác thầm nhắc tên người con gái thân yêu mà hình ảnh luôn sống trong trái tim chàng.
Dưới áp lực tấn công của quân khởi nghĩa, giờ đây đã dồn hoả lực tập trung, bọn lính bị bao vây dù có kháng cự ngoan cường vẫn phải chật vật khó khăn. Nhưng trong lúc đó, như bản tin chính đã nói, trên đường phố Agustinasxh lữ đoàn do đại tá Garcia chỉ huy, một lữ đoàn được chính phủ tập họp từ quân cận vệ quốc gia. Tới ngã tư đường, lữ đoàn này lọt vào giữa hai tuyến lửa, phía sau lưng nó bị toán bộ binh của Valdivia tấn công, còn phía trước mặt nó bị các toán quân khởi nghĩa khác xả đạn.
Tiếng ầm oàng rợn người bao trùm. Hai bên đối phương đều muốn tỏ rõ chí khí can trường và dội lên đầu nhau từng trận mưa đạn không chút thương tiếc.
Rivas và Raphael thể hiện lòng can đảm và vẻ điềm tĩnh lạ thường, giờ đây họ không chỉ động viên quân mình mà còn cất gươm, cầm súng nã đạn vào quân địch như những người lính chiến thực thụ. Những mệnh lệnh của chỉ huy hoà lẫn với tiếng rên la của thương binh và lời nguyền rủa của những kẻ phải tháo lui trước lưới lửa tàn khốc từ phía kẻ thù.
Đúng lúc nóng bỏng nhất của cuộc chiến, đại tá Uriola, thủ lĩnh tối cao của quân khởi nghĩa, bị trúng đạn vào ngực. Ông ngã gục xuống, miệng thầm thì thốt lên "Tôi đã bị lừa!" Những lời nói ấy được lưu truyền vào lịch sử và chúng được trích dẫn không thành phố một lần để minh chứng rằng những người nổi dậy đã không ngờ lại bị kháng cự quyết liệt đến mức như thế.
Tin tức về cái chết của đại tá Uriola mau chóng lan truyền trong quân khởi nghĩa và tác động rõ rệt đến tinh thần chiến đấu của họ, những loạt đạn yếu dần đi khi họ rút lui chậm chạp về phía Kanhiada, nơi cổng chính của các trại pháo binh. Phiên chế lại quân số, họ tiếp tục xối xả bắn vào các trại línjh, nhưng đột nhiên cánh cổng mở tung và hai nòng pháo chĩa ra bắt đầu điên cuồng nhả đạn về phía họ. Trận đánh bùng lên dữ dội tột cùng.
Toán quân của Martin lúc ấy đang ở trên đường San Isidro liền quay súng bắn vào bọn pháo binh, ai không có súng thì lấy của những đồng đội vừa hy

sinh và bị thương
Cuộc chiến đâu căng thẳng lên từng phút một. Giờ đây hai bên đối phương chỉ còn cách nhau vài bước, họ gào thét, giơ nắm tay doạ dẫm và không phải chỉ có thể nhắm bắn chính xác mà còn nhìn rõ được kết cục của phát đạn của mình. Tiếng đạn nổ ầm ầm đinh tai, buốt óc và ngày càng có nhiều người ngã xuống ở cả hai bên. Những kẻ vô công rồi nghề tụ tập trên các đường phố từ sáng sớm cho rằng tốt nhất là chuồn về nhà, còn những kẻ tham chiến thì quyết tử giành lấy chiến thắng, dường như quên mất rất mỗi phát đạn đều làm cho mảnh đất Chilê thấm máu một đứa con của Người. Lòng can đảm phi lý trí khi đối diện với hiểm nguy, sự bền bỉ tấn công và sự kiên cường phòng thủ, sự hăng say chiến trận và vẻ điềm tĩnh lạ thường – tất cả những đặc điểm ấy trong tính cách dân tộc Chilê đều được hai bên bộc lộ trong những trận chiến đấu này. Hai khẩu pháo bây giờ nhả đạn thưa hẳn, hoả lực mãnh liệt của các toán quân San Louis từ trận địa trên đường phố San Isidro đã loại khỏi vòng chiến bọn sĩ quan pháo binh và hầu hết bọn lính bám quanh hai khẩu pháo. Viên chỉ huy trưởng liền tự nhận trách nhiệm chỉ huy pháo thay cho các sĩ quan bị thương trong đó có con trai mình. Song hắn không kịp làm gì cả vì loạt đạn hiệp đồng của quân khởi nghĩa quét sạch khỏi mặt đất bọn lính pháo binh còn sống sót và từ trong khói đạn, họ ào đến hai khẩu pháo không còn ai bảo vệ. Martin và Raphael có mặt trong số những người chiếm được vũ khí.
- Chiến thắng! Chiến thắng! – Raphael hô to.
Hưởng ứng tiếng kêu long trọng ấy ,toán quân của chàng bắt đầu đẩy các khẩu pháo sang một bên. Nhưng tiếng vọng chiến thắng chưa kịp dứt thì cổng chính của trại lính bật tung và một trận mưa đạn dội lên đầu quân khởi nghĩa.
Raphael nắm lấy cánh tay của Martin đang đứng gần, hét lên:
- Bắn! Quân địch sắp chết rồi!
Một loạt đạn đáp lại và San Louis bỗng ngã vào Rivas, vòng tay ôm lấy cổ chàng, khò khè:
- Tớ bị thương rồi!
Martin đỡ bạn, đưa ra khỏi trận địa và lê đến cửa một ngôi nhà nào đó. Chàng dùng chân đá mạnh phá đổ cánh cửa rồi xộc ngay vào, kéo theo Raphael lúc ấy toàn thân đã bê bết máu.
Trong phòng ấy có hai phụ nữ đang ngồi cùng với một ông lão.
- Thưa quý bà – Martin hướng về phía người phụ nữ đứng tuổi hơn – xin bà giúp chàng trai này với.
Họ cùng cố sức cẩn thận cởi áo ngoài của Raphael, ngực chàng bị hai phát đạn xuyên thủng. Cứ mỗi nhịp thở máu lại trào ra từ những vết thương.
San Louis ghì chặt cánh tay Martin:

- Đừng đụng vào tớ - chàng khẩn khoản – không thể làm gì được nữa rồi, tớ cảm thấy mình đang chết.
Đôi mắt Martin mới vài phút trước còn rực lửa chiến đấu, giờ đẫm lệ.
Mà cậu cũng bị thương kìa! – Raphael thốt lên vì thấy cánh tay Martin đẫm máu.
- Tớ không rõ, tớ chẳng cảm thấy gì cả.
Chính trong lúc bắn nhau và Raphael bị trọng thương, một viên đạn đã sượt qua tay phải của Martin.
- Chiến thắng của chúng ta gần như chắc chắn – San Louis nói chậm chạp khó nhọc – cậu nghe thấy tiếng súng không? Chúng ngày càng thưa dần, cuộc đánh chiếm các trại lính đang lắng xuống.
Chàng nói từng lời bằng sự cố gắng rõ rệt, đôi khi giọng chàng tắc nghẹn.
Martin cùng hai người phụ nữ cố cầm máu từ vết thương một cách vô vọng, nó thấm qua cả những khăn mặt và khăn tay băng bó cho chàng.
Raphael lặng im, chàng cố gắng xác định theo tiếng động những gì đang diễn ra ngoài chiến trường, sau đó chàng đột ngột nắm tay Rivas và cố nhỏm dậy:
- Hãy chuyển tới dì tớ lời chào vĩnh biệt – chàng nói nhỏ chỉ hơi nghe được – Nếu gặp Adelaida, cậu nói giùm nàng tha thứ cho tớ nếu có thể. Còn cậu, đừng quên tớ, bởi vì….
Raphael không nói hết câu, sức lực đã rời bỏ chàng, những lời cuối cùng đông cứng trên môi và đầu chàng vật xuống gối.
- Cậu ấy chết rồi! Chết rồi! – Martin thét lên, ôm chặt thi thể bất động của bạn và khóc nấc lên như đứa trẻ - Raphael đáng thương!
Chàng thổn thức một lúc, không thẹn thùng, sau đó đột ngột đứng thẳng dậy hôn lên vầng trán và đôi gò má lạnh giá của bạn. Chàng yêu cầu ông lão và hai phụ nữ mang người quá cố đến nhà ngài Pedro San Louis, nói rằng họ sẽ được trả công rất hậu. Rồi, chạy ra khỏi phòng, chàng gào lên:
- Tớ sẽ trả thù cho cậu, Raphael!
Thốt ra những lời này, mắt chàng ánh lên tia lửa ảm đạm, còn bàn tay run run nắm chặt chuôi gươm tuốt trần.
Khi Martin quay lại trận địa, ở đó đang vô cùng hỗn loạn, quân khởi nghĩa lâmvào tình trạng bối rối hoàn toàn. Một trong những sĩ quan binh đoàn Trakabuko bị bắt làm tù binh đã lợi dụng sự lộn xộn để chạy vào trại pháo binh cùng với mấy người lính hầu dụ dỗ được và noi gương chúng, một số tay súng nữa của binh đoàn Valdivia cũng chạy theo. Cuộc đọ súng gần như ngưng hẳn. cho rằng quân bảo vệ các trại lính đã thôi kháng cự, quân khởi nghĩa lao vào nhưng lập tức rơi vào tay địch.
Martin không chút nghi ngờ cùng tiến vào trại, nhưng chàng đụng ngay phải Amador Molina, lúc giao chiến hắn trốn ở đâu đó, còn bây giờ thì lớn tiếng

tán dương chính phủ và phỉ báng những người nổi dậy mà ban đầu hắn định đi theo.
Một chàng trai nào đó trong toán của Rivas đến gần chàng.
- Mọi sự đổ vỡ hết rồi – chàng trai nói nhỏ - Bọn lính đã phản bội chúng ta, cần phải chạy thôi.
Đúng khoảnh khắc đó Amador gào lên:
- Ricardo, lại đây mau, có hai thằng nổi loạn!
- Thằng này hèn nhát đê tiện! – Martin túm lấy cổ hắn – Tao thương hại mày nên tha cho đấy.
Nói đoạn chàng đẩy mạnh Amador đến nỗi hắn suýt đập lưng vào tường
- Chạy thôi! Rơi vào tay chúng thì thật ngu xuẩn! – chàng trai nói nhanh và kéo Martin ra phía cổng đông nghẹt những kẻ tò mò.
Rivas vẫn do dự, nhưng ngay lúc đó Amador chạy vào sân gọi to viên sĩ quan cảnh binh đã dẫn đội của mình đến trợ lực cho trại pháo binh cùng với các đơn vị cận vệ quốc gia.
Trông thấy Amador trở lại có Ricardo Kastanios và mấy tên lính đi kèm, cuối cùng Martin quyết định.
- Nhanh lên! Nhanh lên! – chàng trai kia giục – Đừng để lũ khốn kiếp ấy mừng rỡ vì bắt được chúng ta làm tù binh.
- Tạm biệt – Martin bắt chặt tay chàng trai rồi chạy nhannh về hướng nhà ngài Ensina.
Amador và Ricardo không nhận thấy việc đó ngay nên tiếp tục tìm kiếm Rivas giữa đám đông người tụ tập ở cổng. Khi chúng hiểu ra rằng kẻ chay trốn đã biến mất thì chàng đã ở rất xa trại pháo binh rồi.
- Có lẽ hắn trốn ở nhà ngài Ensina – Amador nói với viên sĩ quan cảnh binh – Tới đó đi và nếu hắn không có ở đó thì ta sẽ lùng sục khắp thành phố.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 58

Chúng tôi đã thuật lại những sự kiện chủ yếu của trận đánh đẫm máu xảy ra ngày 20 tháng 4 năm 1851 ở Santiago, cố bám sát những bản tin chính thức đã dẫn ở trên. Còn bây giờ đến lúc chúng ta phải quan tâm đến số phận các nhân vật chính của câu chuyện.

Leonor cùng thân quyến đã trải qua cả buổi sáng trong nỗi lo lắng khủng khiếp. Những loạt đại bác càng làm cho vợ chồng ngài Ensina run rẩy kinh hoàng và trái tim Leonor tràn ngập âu lo ghê gớm.
Bà Ensina gom tất cả gia đình vào phòng khách. Trang bị dầyđủ tràng hạt, họ bắt đầu đồng thanh đọc lời cầu nguyện. Ông Damasso và Agustin cùng cất tiếng "ora pro nobia – hãy yêu chúng con" một cách nhiệt thành đáng khen. Tìm phút thuận tiện, Leonor lặng lẽ bỏ ra ngoài và leo lên tầng hai. Nàng ra ban công ,dựa người vào lan can lắng nghe tiếng đại bác rung chuyển không trung, mỗi tiếng nổ đều làm trái tim cô gái thắt lại, nhưng nàng xua đuổi hết những linh cảm u ám và cầu xin trong lòng để Chúa cứu mạng Martin. Một đám người nào đó chạy qua nhà, song Leonor không dám hỏi điều gì vì sợ phải nghe tin dữ.

Dán chặt mắt vào nơi mà theo nàng dự đoán trận chiến đang ác liệt, nàng chợt nhìn thấy một nhóm người vội vã chạy đi đâu đó. Một trong số họ dừng lại phía dưới ban công nghỉ lấy sức.
- Tiểu thư! – Người đó bỗng nhìn Leonor nói – Chúng ta bị đánh bại rồi! Binh đoàn Valdivia đã quay về phía chính phủ.
Nói dứt câu, chàng ta lao đầu đuổi theo đồng đội.
Nghe thấy quân khởi nghĩa thất bại, Leonor điếng người, thoáng nghĩ đến chuyện Martin hy sinh hoặc bị bắt làm tù binh, nàng cảm thấy các mạch máu trong người lạnh cứng. Rồi nàng lại nhìn lên trời mà nguyện cầu cuồng nhiệt, nàng không nhận ra rằng mình đã nhắc đến tên Rivas khi cầu Chúa che chở cho chàng.
Đúng khoảnh khắc đó nàng đột nhiên trông thấy một người chạy thẳng về phía nhà mình. Thoạt tiên nàng nghĩ rằng do ảo ảnh, nhưng ngay lập tức bật lên tiếng kêu sung sướng và chạy vun vút xuống cầu thang, nàng đã nhận ra Martin.

Trong sân không có ai, cánh cổng được khóa chặt và chèn ngang bằng một cái gióng nặng nề. Nỗi xúc động làm cho cô gái thêm sức mạnh, nàng nhanh chóng xoay chìa khoá trong ổ rồi nâng cái gióng cổng mà lúc bình thường nàng không sao xoay sở nổi. Cánh cổng mở bung ra.
Rivas cắm đầu lao vào và chút xíu nữa thì đụng phải Leonor, cho dù cô gái hơi nhợt nhạt và ăn vận ít cầu kỳ hơn mọi khi, nàng vẫn cứ đẹp như chưa bao giờ đẹp đến thế.

Đã từng chiến đấu điềm tĩnh lạ thường và bình thản đối diện với cái chết suốt mấy tiếng đồng hồ, chàng trai trẻ trở nên luống cuống trước cô gái đang xốn xang vui mừng khôn xiết nhìn lên chàng trai bằng cặp mắt to chan chứa lệ.
- Thưa tiểu thư – chàng ấp úng – tôi đến…
Không để chàng nói hết, Leonor cầm tay Martin nói nhỏ:
- Vào nhanh lên, nhanh lên, kẻo anh có thể bị phát hiện mất.
Thế là Martin phục tùng giọng nói dịu dàng ấy chẳng chút suy nghĩ. Nhanh chóng và khéo léo khoá xong cổng, người đẹp nói:
- Anh đi theo tôi.
Họ vượt qua sân và rón rén đi ngang cửa phòng khách lúc ấy vẫn vọng ra những lời khấn nguyện, rồi xuyên qua phòng Agustin vào dãy hành lang, cuối cùng đến phòng Leonor.
- Không ai nhìn thấy chúng ta đâu – cô gái khóa cửa và thở nặng nhọc, dường như vừa trải qua một đoạn đường xa xôi đầy gian khổ.

Đứng lặng giữa phòng, Martin không rời mắt khỏi Leonor. Mọi chuyện xảy ra với chàng như trong giấc mộng. Cô gái kỳ diệu mà chàng đã bao lần thầm gọi tên giữa phút nóng bỏng nhất của cuộc chiến đang ở ngay đây, bên cạnh chàng! Chính nàng đã dẫn chàng vào phòng mình, nơi chàng luôn luôn tưởng tượng như một thánh đường. Và biến đâu mất rồi cái vẻ kênh kiệu khó gần của nàng, ánh mắt ngạo mạn kiêu sa của nàng! Giờ đây trên khuôn mặt thẹn thùng ấy sáng rỡ một nụ cười cởi mở, còn đôi mắt ngời tỏ sự trìu mến yêu thương.
- Anh ngồi xuống đi – Leonor đẩy cho mùi chiếc ghế - Sáng nay tôi có nhận được thư anh – nàng nói thêm và nhìn chàng âu yếm.
Nàng định nói tiếp điều gì đó, nhưng bỗng kêu lên khe khẽ và nhào về phía Martin.
- Trời ơi! Anh bị thương! – nàng sợ hãi và thận trọng đụng vào cánh tay nhuốm máu của chàng.
- Chuyện vặt ấy mà! Tôi thậm chí không cảm thấy đau nữa – Martin đáp.

- Anh cởi áo ngoài ra mau! – Leonor yêu cầu.

Cổ tay áo thấm đầy máu và dính bết vào vết thương nhưng thật may mắn, nó không nguy hiểm.

- Ồ, chỉ trầy da một tí thôi – Martin nói.
- Dù sao cũng phải băng bó ngay – cô gái kiên quyết.

Rồi nhanh nhẹn vén cao tay áo, nàng băng vết thương bằng tấm khăn batit mỏng đang quàng ở cổ.

- Vì anh mà sáng nay tôi phải chịu khổ còn nhiều hơn suốt cả cuộc đời – nàng nhẹ nhàng trách móc – tại sao tối hôm qua anh không đến như đã hẹn?
- Thưa tiểu thư – Martin bắt đầu nhắc lại lời tự thú đã viết trong thư – chỉ tại tôi không dám. Cả cuộc chia ly đằng đẵng với tiểu thư, cả lòng trung thành vô hạn đối với sự nghiệp mà tôi đã dấn thân, đều không thay thế được tình yêu trong trái tim tôi. Và tôi hiểu rằng nếu gặp tiểu thư, tôi sẽ không đủ sức đi tới cái chết gần như chắc chắn.
- Và thế là anh đã không ngần ngại lao đầu vào chốn hiểm nguy như thế! – Leonor nhìn xuống thầm thì – Vì lẽ gì mà anh không thổ lộ nỗi lòng từ lâu? Vì lẽ gì mà mãi tới hôm qua anh mới quyết định làm điều đó trong bức thư giã biệt?
- Làm sao tôi có thể dám làm như vậy? Tiểu thư nhớ xem, cô đã lên án tôi gay gắt biết bao vì một tội lỗi không hề có.
- Đúng vậy. Nhưng Edelmira đã cho tôi xem bức thư anh viết cho nàng và giải thích mọi điều.
- Hơn nữa, địa vị khiêm tốn của tôi trong xã hội buộc tôi phải im lặng – Martin buồn rầu nói thêm.
- Địa vị của anh có nghĩa lý gì khi em yêu anh! – Leonor chợt thốt lên, nhìn thẳng vào mắt Martin.
- Ô, hãy nhắc lại đi, em hãy nhắc lại lần nữa những lời ấy đi – Martin hân hoan nắm chặt tay Leonor cầu khẩn.
- Vâng, em yêu anh và không định giấu giếm điều đó – cô gái khẳng định – Sáng nay ôn lại tất cả những cuộc chuyện trò cùng anh, em đã hiểu rằng chỉ do thói kiêu ngạoi mà em đã tàn nhẫn với anh một cách không thể tha thứ. Nếu như, không nhờ Chúa, anh bị chết – nàng nói tiếp, mặt tái nhợt – em sẽ không bao giờ tha tội cho em về việc ấy, em sẽ không bao giờ yên lòng được. Thậm chí nếu em không nhận được thư anh, suốt đời em vẫn cứ cho rằng do em một phần mà anh đã có bước quyết định tuyệt vọng kia. Anh không nghĩ tới em, Martin. Mà em có lẽ đã phải đau khổ đến cuối đời.
- Khi phải rời bỏ nhà em, anh đã có thể hy vọng được hạnh phúc chưa?
- Nhưng tại sao anh lại phải rời bỏ? Chẳng lẽ anh bị ám ảnh bởi điều ước đoán là anh yêu cô gái tội nghiệp ấy khi chính em không yêu anh sao?

- Tận đáy lòng anh không ngừng hy vọng, Leonor. Nhưng làm sao dám tin chắc rằng đó không phải là ước vọng viễn vông?
- Cần phải hỏi thẳng em.
- Có lẽ em quên – chàng trai mỉm cười – đôi lúc ánh mắt của em làm cho ngay cả những kẻ can đảm cũng phải run lên. Anh đã được thể nghiệm không chỉ một lần.
- Anh nói đúng và em thật đáng bị trừng phạt – cô gái đáp với vẻ ngoan ngoãn, dịu dàng.
- Ồ không, hôm nay số phận đã hào phóng ban thưởng cho anh vì mọi nỗi thống khổ! - Martin sốt sắng phản bác và quá mừng rỡ, chàng bật khỏi ghế, quỳ trước mặt Leonor nắm chặt hai tay nàng đắm đuối.
- Chúng mình đã điên rồ biết bao, Martin – cô gái âu yếm nhìn vào đôi mắt sáng rỡ niềm hoan lạc khó tả của Rivas – Bao lần ánh mắt của chúng mình nói rằng hai đứa yêu nhau! Mà có gì phải nói! Em chẳng trách cứ gì anh hết, chính em có lỗi tất cả. Trong số những chàng trai vây quanh em, anh có một địa vị khiêm tốn nhất trong xã hội. Em đã ngay lập tức đánh giá cao tính khẳng khái của anh, song lại sợ thú nhận với chính mình sự lựa chọn của trái tim. Nhưng hôm nay, em cương quyết chuộc lỗi, bởi vì tình yêu của anh làm cho em tràn đầy kiêu hãnh.
- Anh không rõ có xứng đáng với tình yêu của em hơn những người khác không – Martin đáp – Nhưng có một điều anh tin tưởng, anh yêu em nhiều hơn tất cả! Làm sao anh có thể đứng vững được trước vẻ đẹp của em? Không phân vân điều gì chờ đón mình trong tương lai, anh đã bị sức quyến rũ của nó chinh phục, để rồi khi tỉnh ngộ, anh gắng sức dồn nén tình cảm, nhưng muộn mất rồi! Anh đã uổng công kêu gọi tiếng nói của lý trí, cả lòng tự trọng, cả sự vô hy vọng, cả vẻ khinh mạn đôi lúc em đón nhận ánh mắt của anh – chẳng có gì cứu vãn nổi. Chính vì thế mà hôm nay anh không sợ cái chết bởi anh đã tin là em coi tiếng anh và chỉ có cái chết mới có thể giải thoát cho anh khỏi mối tình cay đắng.

Rivas còn muốn nói gì đó nữa, nhưng bỗng nghe những giọng nói ầm ĩ và tiếng gõ mạnh ngoài cửa.

- Leonor! – tiếng của ông Damasso.

Cô gái chạy đến bên cửa và cúi sát vào lỗ khoá, nàng thấy cạnh cha là Ricardo Kastanios, xa hơn một chút có mấy người lính.

- Leonor! – ông Damasso đấm cửa la hét.
- Nhanh lên, lại đây! – nàng giục Rivas, chỉ vào một cửa khác ở cuối phòng – Anh biết rõ vị trí các phòng trong nhà, hãy cố lẻn đến văn phòng ba em và trong khi chúng tìm kiếm anh ở đây, anh đã ra ngoài đường rồi.
- Nhưng bọn khác sẽ tóm anh ngoài đó – Rivas đáp.

Một lần nữa những tiếng gõ cửa giận dữ lại vang lên, rồi Ricardo Kastanios

kêu lên rằng chúng sẽ phá cửa.
- Nếu yêu em anh hãy chạy đi, em van anh! – Leonor nài nỉ.
- Anh sẽ quay lại nếu chúng không bắt được anh – Martin nói vội vã – Nếu anh không sợ làm hoen ố danh dự của em thì anh không chịu rời khỏi đây đâu. Anh sẽ cầm vũ khí bảo vệ tự do cho mình.
Leonor gần như phải đẩy chàng ra khỏi phòng rồi ngã người xuống ghế sô pha, gần như kiệt lực.
Tiếng cha gọi kéo cô gái ra khỏi tình trạng đờ đẫn. Nàng bước tới vặn khóa mở toang cánh cửa.
- Tôi rất tiếc, thưa tiểu thư – Ricardo Kastanios nói khi bước vào căn phòng – nhưng nghĩa vụ nặng nề buộc tôi phải lục soát chỗ ở của tiểu thư.
- Được thôi, xin ngài cứ khám xét – Leonor trừng mắt ngạo mạn nhìn hắn – Theo chừng mực tôi hiểu – nàng cười khinh miệt nói tiếp – cái mà ngài gọi là nghĩa vụ nặng nề, trong nhận thức của ngài không hạ thấp kẻ chiến thắng.
- Trấn tĩnh lại nào, con gái! – ông Damasso thì thầm rồi nói to – Hoàn toàn chính đáng khi những người bảo vệ trật tự lùng bắt kẻ nổi loạn. Mà chính ngài thấy đấy, thưa ngài sĩ quan, tôi đã giúp đỡ hết lòng. Sung sướng nỗi gì khi tôi che giấu cái lũ mị dân ấy chứ? Những người giàu có chỉ bị thua thiệt vì cách mạng thôi.
Trong lúc bọn lính ra sức lục lọi khắp phòng, ông Damasso tiếp tục bài diễn văn lên án đảng tự do, còn Leonor ngồi bất động ở ghế dài, lòng vô cùng lo sợ cho số phận của Martin. Trong khi đó, không gặp phải một ai dọc đường, chàng trai đã ra tới sân và đúng giây phút đó, không chờ cuộc tìm kiếm kết thúc, Leonor cũng ra khỏi phòng đi về phía sân để tin chắc rằng Martin đã kịp trốn thoát hay chưa.
Tới cổng, Martin phát hiện cổng bị khoá chặt và được bảo vệ bởi hai cảnh binh có gươm tuốt trần trong tay. Nhìn thấy bọn lính, chàng hiểu rằng đã sa vào bẫy, còn bọn lính thì nhảy xổ vào chàng, gươm khua tít. Rivas không hề luống cuống, chàng dựa lưng vào tường, rút gươm đánh bật đòn tấn công của kẻ thù. Bọn lính gào vỡ cả giọng để xin viện binh. Bằng một cú đánh khôn khéo, suýt nữa thì Martin đã đâm chết một tên làm cho hắn hoảng sợ trốn biệt. Leonor xuất hiện vào đúng khoảnh khắc chàng trai lao vào tên cảnh binh kia. Và, gần như đồng thời với nàng, bọn lính từ trong nhà túa ra khi nghe mấy tiếng kêu của hai tên cảnh binh ngô nghê bi Martin đánh bạt. Lọt giữa vòng vây quân địch, Martin anh dũng chống cự.
- Ba ơi, cứu chàng với! – Leonor hốt hoảng kêu to – Chắc họ giết chàng mất thôi!
Tiếng kêu của cảnh binh được những tiếng la ó the thé của đám phụ nữ hoà theo. Họ ném hết tràng hạt và chạy ra sân, đi đầu là bà Engracia, đúng lúc

bọn lính vây Martin.
Run lẩy bẩy, ông Damasso tiến lại gần:
- Chống cự vô ích, Martin – ông nói – Anh đầu hàng đi.
- Nếu hắn không xin khoan lượng, chúng tôi sẽ bắn! – Ricardo Kastanios gầm lên, coi chàng trai không chỉ là một kẻ nổi dậy mà còn là tội phạm trong những rủi ro tình ái của mình.
Nghe lời doạ ấy, Leonor kêu lên tuyệt vọng, khi hai tên lính nhắm súng vào Rivas, nàng lạnh người kinh hãi lao đến bên chàng.
- Bỏ gươm xuống đi, không thì họ sẽ bắn chết anh mất! – nàng van vỉ.
Và Martin, người đã chiến đấu với kẻ thù điềm tĩnh lạ thường, ngoan ngoãn buông vũ khí.
Bốn tên cảnh binh túm chặt hai tay chàng trai và tước luôn thanh gươm.
- Tôi hy vọng – ông Damasso nói với Kastanios – ngài sẽ đối xử với chàng thanh niên này một cách độ lượng và với lòng tôn trọng thích đáng. với tư cách một người từ lâu vẫn ủng hộ chính phủ - ông nói thêm – tôi sẽ lo chạy với thủ tướng.
- Vào hàng! – viên sĩ quan cảnh binh ra lệnh.
Bọn lính tiến ra cổng. Ngoái đầu nhìn lại, Martin bắt gặp đôi mắt Leonor, trắng bệch như xác chết, cô gái im lặng nhìn theo chàng. Trong ánh mắt giã từ câm lặng, tưởng chừng như nàng tan nát cả tâm hồn

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 59

Amador cho rằng đợi bọn lính mà hắn dẫn đến nhà ngài Ensina ở ngoài đường là thông minh nhất. Mãi đến khi những kẻ giữ gìn trật tự giải Martin ra cổng và đoán là nguy hiểm đã qua, con trai bà Bernarda mới nhập bọn với chúng cùng đi đến tận trại lính nơi tù nhân bị giam kín.

Trong lúc đó, cảnh vừa xảy ra ở sân làm cho ông Damaso và gia quyến cuống quýt tột độ. Mỗi người một kiểu giải thích xem Rivas đã lọt vào nhà bằng cách nào khi từ sáng sớm cổng đã được cài chốt chắc chắn. ngay lập tức nhà bên cạnh đã biết về cuộc bắt giữ kẻ nổi loạn, tin tứchàng được truyền từ đấy đi khắp đường phố rồi chẳng bao lâu đã lan đến các khu vực khác trong thành phố. Sau khoảng một giờ, nhà ngài Ensina đông nghịt các nhân vật nổi tiếng thuộc cả hai giới, những kẻ không thể nín nhịn để không

bàn ra tán vào bất cứ chuyện gì xảy ra. Ở phòng tiếp tân, ông Damaso bị cánh đàn ông vây quanh, còn ở phòng khách thì các phu nhân hỏi bà Engracia dồn dập.

Cũng đáng nghe những câu chuyện trong cả hai phòng ấy, chúng một mặt xác nhận sự tinh tế của trí tưởng tượng đàn bà và mặt khác minh chứng cho sự thay đổi lớn lao trong tâm tư cánh đàn ông ,sự thay đổi do kết cục của tấn bi kịch đẫm máu tác động.

- Nói thật là chúng ta đã tránh khỏi một đại hoạ - ông Damaso tuyên bố với các vị khách mà cũng như ông, mới hôm qua còn tự xưng là phái tự do – quả là tệ hại nếu như lũ mạt hạng ấy chiến thắng!
- Giá như bây giờ chính phủ lôi hàng tá bọn gây loạn ấy ra mà bắn! – tiếng một vị khách suốt buổi sáng giam mình ngồi trong phòng riêng cầu xin cả loạt thánh thần cứu mạng sống cho mình.
- Chị nghĩ mà coi! – một mệnh phụ nào đó nói với bà Engracia – Tên ấy đích thực là kẻ ác nhân. Có đúng là hắn giết một lúc ba cảnh binh không?
- Ô bà bạn yêu quý! – một bà khác thốt lên – chắc chắn tôi chết vì khiếp sợ mất thôi! Nhưng làm sao mà hắn vào được nhà bà khi cổng được khoá chặt nhỉ?
- Có thể từ mái nhà – một bà khác chen lời – đối với phái tự do, chẳng có gì là thiêng liêng cả.
- Cũng có khi theo máng nước, lũ ấy thì có dừng trước việc gì!
- Đấy, vì sao cứ phải che lưới ngoài cửa.

Chiều theo những lời tiên đoán của các bà bạn, bà Engracia giữ im lặng và chỉ mỗi lúc mỗi ôm chặt thêm con Diamela vào lòng.

Khi ấy, cánh đàn ông cũng tiếp tục câu chuyện của họ.

- Đã đến lúc những người yêu nước chân chính phải đoàn kết chung quanh chính phủ. Cứ để cho bọn mị dân hiểu rằng xã hội lên án chúng.
- Tôi cũng muốn nói đúng như thế đấy! – ông Damasso hùa theo – với tư cách những công dân đúng đắn, chúng ta cần phải ủng hộ chính phủ! Ta cùng tới phủ thủ tướng đi!
- Hay quá! Một ý tưởng tuyệt vời! – xung quanh ồn ào hưởng ứng.
- Chính phủ nên có những biện pháp cứng rắn nhất! – một lần nữa kẻ đã đòi bắn quân khởi nghĩa lại lên tiếng

Rồi với dáng vẻ những người chiến thắng, các đức ông đáng kính ấy kéo nhau đến phủ thủ tướng để đòi xử tử những kẻ hồi sáng đã làm họ run lên.

Trốn biệt trong phòng riêng, Leonor nức nở đau đớn. Nàng hồi tưởng lại trong ký ức cuộc trò chuyện vừa mới đây với Martin, bên tai nàng còn văng vẳng những lời yêu đương đã thấm đượm tâm hồn như một bản nhạc thần

tiên huyền diệu. Rồi, với suy nghĩ thực tế hơn xuất phát từ ước vọng cháy bỏng là phải cứu người yêu, nàng đi gặp anh trai.

- Bây giờ chúng ta phải nghĩ đến việc duy nhất là cứu Martin – Leonor lạnh lùng nói.
- Chúng ta? Thế chúng ta có thể làm gì chứ? – chàng công tử sửng sốt, vừa tợp một ngụm rượu mùi.
- Điều cần làm là ba sẽ nói chuyện với những người có thế lực trong chính phủ, với các bộ trưởng…với thủ tướng!
- Bình tĩnh nào, em yêu quý! Bây giờ bất cứ làm gì cũng bị nguy hiểm. Mà tại sao Martin lại định trốn ở nhà chúng ta không biết? Chúng ta có thể bị tình nghi dính líu tới cuộc nổi loạn, nhất là nếu chúng ta bắt đầu chạy vạy cho Martin.
- Cái gì? Anh sợ không dám bênh vực cho người đã từng cứu anh thoát nạn sao? Té ra anh không chỉ thiếu đúng đắn mà còn vô ơn nữa! – cô gái nổi giận ném lên Agustin cái nhìn khinh bỉ.
-
- Sao laị vô ơn ở đây hả em gái? – Agustin cãi lại – Quỷ thật, đơn giản là trong chính trị mỗi bước đi đều phải cân nhắc! Dĩ nhiên để rồi từ từ chúng ta cố gắng làm gì đó cho Martin..Em cứ tin rằng anh rất hiểu mình chịu ơn anh ấy như thế nào! Nhưng không thể hành động bồng bột được.
- Ở đây không có thờii giờ để cân nhắc, phải hành động không chậm trễ - nàng nói cương quyết – nếu anh từ chối, em sẽ thưa chuyện với ba. Mà nếu ba cũng thờ ơ trước lời thỉnh cầu của em thì tự em sẽ nhờ bạn bè lo chạy cho Martin, họ sẽ chẳng khước từ em đâu!
- Quỷ tha ma bắt! Làm gì mà em quá lo lắng về việc ấy thế nhỉ? Có thể nghĩ là không phải chỉ tình bạn xui khiến…
- Mà còn tình yêu nữa! Đúng thế chứ? – cô gái giận dữ cắt ngang – Cứ nghĩ tùy thích – nàng nói thêm rồi bước ra khỏi phòng.
- Tính với nết! Không phải vô cớ mà cô nàng sai khiến hết mọi người trong nhà – Agustin nhìn theo em gái lẩm bẩm.

Leonor ra lệnh cho người hầu gái lúc nào ông Damaso về thì báo cho nàng, rồi lánh vào phòng riêng.

Một giờ sau ngài Ensina bước vào phòng khách, nơi bà vợ đang ngồi mong đợi sau khi đã thoát khỏi mấy vị khách bất đắc dĩ. Agustin xuất hiện ngay sau đó ở cửa, chàng taj nhìn thấy cha đi ngang qua sân.

- Trong phủ đông nghẹt người! – nhà tư sản đáng kính vừa bỏ mũ vừa nói – và tất cả đồng thanh yêu cầu xử bắn bọn nổi loạn. Ở đó, quả thật tinh thần yêu nước chân chính đang ngự trị. Dám tin rằng nếu cần chúng tôi sẽ hát vang quốcca và xông vào cuộc chiến đấu bảo vệ chính phủ rồi!

Leonor lao vụt vào phòng, không để ông Damasso kịp kết thúc màn độc

thoại chẳng còn mang tí dấu vết nào của tư tưởng tự do mà mới hồi sáng ông đã dùng để bênh vực quyền lợi cho nhân dân.

- Cuộc xuất hành kết cục ra sao hả ba? – Leonor buông mình xuống ghế bành hỏi.
- Mịo việc tốt đẹp cả, con gái! Chính thủ tướng đã cám ơn ba vì lòng trung thành với chính phủ đấy! – Lời đáp không giấu giếm vẻ tự mãn.
- Con hoàn toàn không hỏi về việc ấy – Leonor bực bội – Martin thế nào?
- Ồ, con hỏi về Martin? Chắc là phải ngồi tù thôi. Cậu bé tội nghiệp thật không may.
- Và ba thậm chí không thèm xin cho chàng sao? – cô gái nhìn chằm chằm vào mặt cha.
- Chưa phải lúc, con gái ạ - ông Damasso nói – Nỗi kinh hoàng vẫn chưa dịu hết. Cần chờ đợi đã.
- Chờ đợi! – cô gái thét lên – Martin không hề chờ đợi khi cần tới chàng giúp đỡ! Chàng đâu có dùng dằng do dự!
- Cái gì đúng vẫn đúng, con gái ạ. Martin là chàng trai sẵn lòng giúp người khác. Có điều cậu ấy bị lôi kéo vào một tội không nhẹ, dính líu đến phái tự do.
- Xét xử chàng không phải là việc của chúng ta – Leonor phản đối – chàng bị bắt, còn nghĩa vụ của chúng ta hiện giờ là làm mọi việc có thể để cứu chàng thoát nạn.
- Chúng ta sẽ cố gắng thôi, đừng lo. Ba bây giờ là người trong phe chính phủ mà.
- Vâng, nhưng thời gian trôi qua mà Martin có thể bị đưa ra toà! – cô gái nóng nảy nói.
- Ồ, điều đó không tránh được đâu – ông Damasso điềm nhiên.

Leonor đứng phắt dậy, tựa như những lời ấy làm nàng hết chịu nổi.

- Ba phải đến ngay chỗ ngài Bộ trưởng bộ Nội vụ! – nàng nói giọng hách dịch.
- Việc đó có thể làm cho ba bị nghi ngờ, con gái ạ! Bởi vì Martin bị bắt ngay tại nhà ta – ông Damasso khuyên răn – cần phải trì hoãn ít lâu nữa…
- Được, nếu vậy con sẽ tự mình đến gặp phu nhân ngài Bộ trưởng! – Leonor tuyên bố, phẫn uất trước vẻ thờ ơ của cha.
- Coi kìa, Martin lôi cuốn con ghê chưa! – Ông Damasso nhận xét với vẻ khích lệ bất ngờ.
- Chàng không chỉ lôi cuốn đơn thuần! – cô gái nổi nóng kêu to – con yêu chàng!

Những lời ấy gây kinh hãi cho bà Engracia, Agustin và ngay cả ông Damasso, có lẽ không thua tiếng đại bác nô khi sáng.

Ông Damasso bật khỏi ghế, Agusitn chết lặng vì sửng sốt còn bà Engracia thì vồ lấy con Diamela đang thiu thiu ngủ dưới chân và ôm riết nó vào ngực.

- Con gái! Hãy hồi tâm lại nào! Con nói gì thế hả? – ông Damasso cuống quýt gào lên.

Giọng ông hoà lẫn tiếng con Diamela sủa ăng ẳng vì một lần nữa lại trở thành nạn nhân của tính đa cảm thái quá của bà chủ.

- Con nói rằng con yêu Martin – Leonor bình thản nhắc lại và kiêu hãnh nhìn mọi người.
- Yêu Martin? – ông Damasso bối rối lẩm bẩm.

Chẳng buồn trả lời, Leonor ngồi xuống lạnh ngắt như pho tượng.

Quý ông khả kính đã định tỏ thái độ nghiêm khắc nhưng bắt gặp ánh mắt cứng cỏi và thản nhiên của con gái, ông đâm ra lúng túng. Và, như đã biết bao lần, ông Damasso tự cảm nhận được uy quyền vô hạn của Leonor và với bản tính mềm yếu của mình, ông hoàn toàn không có sức chống đỡ.

- Con thú nhận điều đó để làm gì vậy?
- Để làm gì là thế nào ạ? Cứ cho rằng Martin nghèo khổ nhưng chàng có tâm hồn cao quý và trí thông minh hiếm thấy. Điều đó hoàn toàn biện minh được cho sự chọn lựa của con. Chẳng lẽ ba mẹ muốn con giấu kín tình cảm của mình? Chẳng lẽ ba mẹ xa lạ đối với con? Con cần phải trao gửi những nỗi niềm thầm kín cho ai khác nữa nếu như không phải là ba mẹ?

Những lời Leonor nói chứa đầy niềm tin vào lẽ phải của mình đến mức không còn cách nào phản bác lại nàng. Hơn nữa, những kẻ đang nghe l.ai không có được tính cách cứng rắn hết mực cần thiết để có thể áp đặt ý chí cho cô gái bất trị và kênh kiệu. Bà Engracia chỉ biết ôm chặt hơn con Diamela, Agustin lúng búng nói gì đó lúc bằng tiếng Pháp lúc bằng tiếng Tây Ban Nha, còn ông Damasso thì cố che đậy tính nhu nhược bằng cách lượn quanh phòng.

Lúc ấy Leonor nói tiếp:

- Ba biết rằng Martin có tương lai tốt đẹp, chính ba đã nói như thế bao lần rồi kia mà! Gia đình chàng lại nề nếp. Thế nghĩa là tất cả chỉ tại chàng không giàu có? Song con tin chắc rằng với những khả năng mà ba thừa nhận ở chàng, chàng có thể làm nên mau chóng. Khi ấy thì có gì tội lỗi trong việc con yêu chàng? Martin hơn hẳn cái đầu so với những kẻ kiên trì bám lấy con và hoàn toàn là lẽ đương nhiên khi con đã chọn chàng. Chẳng lẽ ch? vì chàng tham gia khởi nghĩa mà chúng ta bỏ mặc chàng trong hoạn nạn và không đền đáp những cái chàng đã làm cho chúng ta hay sao? Phải chẳng không phải chính chàng đã cứu Agustin khỏi những nhục nhã rất có thể biến anh ấy thành trò cười cho thiên hạ? Phải chăng hàng ngày ba không khâm phục trí thông minh khi chàng điều hành công việc của ba?
- Đúng, điều đó hoàn toàn đúng! Không có gì dối trá khi ba nói rằng

nhờ Martin chúng ta đã tăng được tài sản lên khá nhiều – ông Damasso vội vàng nhất trí, mừng rỡ chộp lấy cơ hội cứu vớt thể diện.
Leonor lập tức bám vào lời cha để kiên nhẫn hơn nữa thuyết phục rằng ông có trách nhiệm bênh vực Rivas ngay, không chậm trễ. Cuối cùng, những lý lẽ hùng biện của Leonor đã có hiệu quả, chẳng bao lâu sau ông Damasso đã lên đường tới nhà một trong những người có thế lực có thể giúp Martin.

Còn một ý nghĩ thầm kín nữa thúc đẩy quý ông của chúng ta mau mắn nhượng bộ con gái. "Cái lớn nhất có thể đạt được là thay án tử hình bằng việc trục xuất – ông thầm nhủ, mà khi Martin ở nước ngoài rồi thì Leonor sẽ quên cậu ta và lấy người khác"

Bất cứ lúc nào cuộc đời xô đẩy ông Damasso đến những khó khăn, với bản tính yếu đuối, ông luôn đặt mọi hy vọng vào phương thuốc cứu nguy của thời gian

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 60

Martin bị giải về trại cảnh binh và bị giam trong một căn phòng chật chội có lính canh ngoài cửa. Những bức tường nứt nẻ bẩn thỉu, mấy xà ngang xiên xẹo lơ lửng trên đầu, cái cửa sổ được chắn bằng lưới thép kiên cố, đó là tất cả những gì bày ra trước mắt Rivas lúc chàng bước qua ngưỡng cửa phòng giam. Ở đây chẳng có giường, chẳng có bàn ghế, chẳng có gì cả!

Chàng trai ngồi xuống chỗ gờ tường bằng gạch, vòng hai tay trước ngực. Martin bước vào phòng giam đầu ngẩng cao, nhưng bây giờ khi chỉ còn lại một mình, đầu chàng gục xuống ủ rũ tưởng chừng có cả một gánh suy tư trĩu nặng đè bẹp. Thoạt tiên những suy tư của chàng xoay quanh các sự kiện mới nhất vừa xảy ra trong cái ngày bão táp ấy. Sắc đẹp của Leonor, những lời nồng nàn say đắm và sự chăm lo âu yếm của nàng, rồi ánh mắt giã từ buồn thăm thẳm – mọi thứ bỗng làm nhịp tim của Rivas thêm rộn rã và phủ lên phòng giam quạnh quẽ những hình ảnh tươi vui, sáng rỡ của tình yêu. Gương mặt Martin bừng ánh hân hoan, đôi mắt mông lung xa vợi. Nhìn chàng trai bị ném vào tù lao tăm tối luc này ta có thể nhầm tưởng chàng là một vị thống soái thắng trận vừa mới chinh phục được cả một đế chế.

Nhưng chẳng bao lâu sau, trong trí não hưng phấn của chàng đã hiện rõ những hồi ức khác và chúng mau chóng xua tan niềm sướng vui trên gương mặt kẻ tù đày. Chàng thở dài nặng nề và dường như cô rũ bỏ những ý tưởng khổ đau. Chàng đứng lên đi tới bên cửa sổ.

- Tội nghiệp Raphael! – đôi môi Martin bật ra đau xót và nước mắt chàng ứa ra cùng tiếng nức nở cố nén trong ngực.
- Tội nghiệp Raphael! – chàng lặp lại với nỗi buồn rầu khôn tả - một chàng trai cao quý biết bao, can đảm biết bao!

Có lẽ Martin không thể nhớ mình đã khóc bao lâu. Lau khô nước mắt, chàng trừng trừng nhìn về phía trước. Giờ đây chàng nghĩ đến Raphael đã dũng cảm dường nào khi bình thản hy sinh đời mình cho sự nghiệp chính nghĩa. "Mà biết đâu cậu ấy chẳng hạnh phúc hơn ta?" – Martin tự nhủ - thà chết trong chiến trận còn hơn bị xử bắn"

ý tưởng về cuộc xử giảo gần kề không hề gây một nét nhỏ xao động nào trên gương mặt Martin. Chàng trai quả cảm đón chờ cái chết không tránh khỏi một cách can trường và toàn bộ dáng vẻ của chàng chứng tỏ rằng câu ngạn

ngữ "Mặt trời và cái chết khó nhìn được lâu" không phải bao giờ cũng đúng. Lòng dũng cảm hiếm thấy ở Rivas không cần người chứng giám, không đòi hỏi lời ầm ĩ tán dương, cội nguồn của nó là sức mạnh tinh thần trong tư chất con người.

Thế nhưng đến tối, khi chàng kịp điêm lại trong tâm trí, không chỉ những sự kiện của ngày qua mà cả những sự kiện trọng đại của cuộc đời mình, khi ánh trăng lọt vào phòng giam trở thành đốm sáng lung linh thoắt hiện thoắt biến thì Martin chợt rùng mình như gặp lạnh bởi một nỗi buồn thoáng len vào tim. Như bất kỳ một kẻ bất hạnh nào, chàng vô tình bị ngự trị bởi những nuối tiếc muộn màng và tự thầm nhủ "Phải chi ta đừng kiêu hãnh đến thế thì chắc đã đoán được từ lâu là Leonor yêu ta và giờ đây đã không phải chui vào nơi tù ngục tối tăm này mà đang được ở bên ngoài cùng người yêu rồi"

Vậy là sau vài giờ, Rivas lần lượt trải qua mọi điều, cả niềm vui sướng của một kẻ biết mình được yêu, cả nỗi đau đớn vì người bạn vừa hy sinh, cả lòng tiếc nuối cuộc đời sắp mất. Song, như chúng ta đã nói, chàng là con người can đảm nên bằng nghị lực của lý trí đã lấy lại được sự tự chủ ban đầu lúc bước vào nhà giam và cố chợp mắt ngủ.
Mấy phút trôi qua rã rời vì mệt mỏi, Rivas mới thiu thiu chập chờn thì cánh cửa mở ra cót két làm chàng bừng tỉnh. Tên lính canh bước vào mang theo mâm cơm tối khá thịnh soạn. một tên khác theo sau mang chăn nệm. Đặt cái mâm lên bệ cửa sổ, tên lính canh loay hoay dọn chỗ ngủ và khi thấy tên kia ra khỏi, hắn đến gần tù nhân ,vẻ bí hiểm.
- Đọc mảnh giấy này rồi viết thư trả lời mau lên – hắn thì thầm và để rơi tờ giấy gấp tư xuống sàn rồi quay về với công việc trong góc phòng.

Martin luống cuống nhặt bức thư lên đọc:

"Ba được phép hàng ngày gửi thức ăn cho anh. Hãy xem kỹ chăn nệm, anh sẽ thấy giấy và bút chì trong chiếc gối. Em đã phải cầu khẩn Agustin để anh ấy thắng nỗi sợ hãi mà mua chuộc tên lính đem bữa tối cho anh đấy. Hãy dũng cảm lên, em cầu Chúa cho anh! Hy vọng rằng em sắp được phép gặp anh và niềm hy vọng ấy làm cho em phấn chấn. Số phận đã chia lìa chúng ta, nhưng anh phải luôn nhớ rằng trái tim em thuộc về anh mãi mãi.
Leonor Ensina"

Run lên vì vui sướng, Martin vội vã viết thư trả lời ngay:

"*Không biết tình yêu vô bờ bến của anh có thể bù đắp được chăng những hy*

sinh mà em đã dành cho anh? Dù sao thì xin em hiểu cho, trái tim anh vĩnh viễn là của em rồi! đối với anh buổi sáng nay đã khởi đầu bằng nỗi hiểm nguy ghê gớm, cái chết rình rập anh trên mỗi bước chân nhưng sau đó, anh đã được nghe giọng nói dịu dàng của em, Leonor ơi, và trước mắt anh rộng mở thiên đường. Thế rồi bị cầm tù, cô độc…Và đây giọng nói của em lại ngân vang, những bóng hình huyền ảo dường như đẩy xa các bức tường ngục tối. Ôi, Leonor! Anh xúc động tận đáy sâu tâm hồn và đầu óc thì quay cuồng choáng váng. Anh có cảm giác như đang lang thang giữa màn đêm u tịch nhưng có một ánh sao chỉ đường, một tia sáng lung linh nâng đỡ, đó là ý nghĩ, anh được em yêu!
Có lẽ em đã nghe được tin về cái chết của Raphael. Cậu ấy đã chết như một anh hùng. Trái tim cậu ấy thật cao quý, nhưng lại bị những nỗi buồn khổ đắng cay làm cho tiều tuỵ thảm thương! Tình yêu của em là niềm hạnh phúc tột cùng đối với anh, nhưng thậm chí ngay cả nó cũng không thể làm giảm bớt nỗi đau đớn trong anh, không thể làm khô những giọt lệ của anh. Hãy thứ lỗi cho lời thú nhận đó, Leonor!
Anh là kẻ sung sướng nhất trên thế gian này mà vẫn không sao chịu nổi mất mát kia, em hãy tự suy xét xem anh đã yêu thương Raphael biết nhường nào!"

- Mau lên! Mau lên! – tên lính giục – tôi phải đi đây.

Martin vội vàng kết thúc bức thư, chàng báo cho Leonor địa chỉ ngôi nhà nơi đã để thi hài Raphael lại và đề nghị nàng thông báo cho gia đình San Louis. Trao thư cho tên lính, chàng không quên đưa hắn ít tiền còn sót trong túi.

Khó khăn lắm chàng mới bắt được mình ăn chút ít và thờ ơ lắng nghe tiếng cửa phòng giam khóa lại. bây giờ với bức thư của Leonor trên tay, chàng trai coi khinh sự ác độc của kẻ thù và thậm chí còn đủ để tha thứ cho chúng nữa!

Chàng đọc đi đọc lại những dòng chữ đầy cảm động mơ màng tưởng tượng đến cuộc gặp gỡ với người yêu và điều đó giúp chàng thêm kiên nhẫn chịu đựng cảnh cô đơn. Ngày hôm sau tên lính canh lại chuyển thư Leonor đến cho chàng. Trong thư này cô gái bày tỏ tình yêu một cách giản và tha thiết làm cho Rivas tràn trề hạnh phúc đến nỗi ngay cả ước mơ cũng chưa bao giờ dám. Nhờ những bức thư của Leonor, Martin hầu như quên cả việc tù đày, đó là những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời chàng.

Trong khi đó việc điều tra vụ án của Martin được tiến hành vô cùng mau lẹ y như vẫn diễn ra ngày nay khi ngành tư pháp Chilê quan tâm đến những vụ án chính trị. Rivas bị buộc tội tham gia cuộc khởi nghĩa 20 tháng tư và

chàng không những thừa nhận việc đó mà còn lớn tiếng bảo vệ những quan điểm tự do của mình. Chính vì thế mà sau bốn ngày, toà án quân sự tuyên án: tên nổi loạn nguy hiểm bị xử tử hình.
L nghe được bản án khắc nghiệt gần như ngay sau khi ông Damaso báo tin là cả nhà đã được phép vào thăm Rivas trogn khoảng từ sáu đến bảy giờ tôi. Song giờ đó đã qua mất rồi nên đành phải đợi đến hôm sau. Ý nghĩ về bản án bất hạnh vò xé tâm can cô gái đang yêu một cách tàn nhẫn. Mọi người an ủi nàng và cố thuyết phục rằng bản án sẽ không được thi hành nhưng dẫu sao suốt đêm ấy cô gái đágn thương vẫn không thể nào chợp mắt – giấc ngủ bị biết bao linh cảm ghê rợn ám ảnh. Những thử thách khốc liệt đã biến tình yêu của nàng thành nỗi dam mê say đắm và nàng cảm thấy không thể chịu đựng nổi cái chết của Martin.

Khóc ròng tới hết đêm, Leonor ra khỏi phòng từ sớm tinh mơ và đi tìm Agustin lúc ấy vẫn còn đang ngủ say sưa.
Nghe tiếng em gái, chàng công tử mở mắt khó chịu.
- Xem kìa, em đã dậy rồi kia à? – chàng ta nhìn Leonor – mà em nhợt nhạt quá! Chắc suốt đêm không chợp mắt hả?
- Vâng, đúng thế - cô gái đáp – chẳng lẽ em có thể ngủ sau khi biết bản án khủng khiếp đó?
- Cứ yên tâm, em gái, nó sẽ không được thi hành đâu.
- Ai có thể bảo đảm như vậy? – Leonor thì thầm, mắt đẫm lệ.
- Tất cả đều nghĩ như thế mà.
- Vẫn chưa đủ. Và do đó em đến xin anh giúp một việc.
- Anh sẽ làm mọi điều vì em, em yêu quý ạ. Cứ ra lệnh đi, anh sẵn sàng phục tùng.
- Em định tới gặp Martin hôm nay và anh phải đi cùng với em.
- Ồ, việc ấy không dễ dàng đâu. Ai cho ta vào đó chứ?
- Ba giữ giấy phép! Anh hãy nói với ba là anh muốn gặp Martin. Rồi em sẽ đi với anh.
- Chẳng lẽ anh có thể từ chối em bất cứ việc gì?
Đúng 6 giờ, Leonor và Agustin trình giấy và được đưa tới chỗ tù nhân. Đặt các bức thư chàng Leonor trên bệ cửa sổ, Martin đang đọc lại lần lượt từng bức một. Nghe tiếng mở cửa, chàng ngồi thẳng dậy và vội vàng giấu chúng đi. Vừa trông thấy Leonor, chàng lao ngay ra đón và sôi nổi ghì chặt bàn tay nàng chìa ra cho chàng.
- Quỷ tha ma bắt! – Agustin lướt nhìn phòng giam lẩm bẩm – không thể nói là anh được xếp đặt ở đây một cách tiên nghi đâu! Anh bạn đáng thương của tôi -chàng ta ôm lấy Rivas – Xin thề danh dự, mọi thứ này quá ư đáng ghét!

Martin buồn bã mỉm cười thay lời đáp, chàng nhìn Leonor và bắt gặp đôi mắt nhoà lệ của nàng, chàng hầu như quên hết mọi khổ đau của bản thân.

- Đây là tất cả những gì anh có thể dành cho em – chàng đặt bên Leonor chiếc ghế ọp ẹp bằng mây.

Cô gái ngồi xuống rồi ngoảnh đi, lén chùi nước mắt.

- Thôi đủ rồi em gái – Agustin nói âu yếm – cần phải giữ vững can đảm, bởi lẽ chúng ta chỉ khác những sinh vật vô tri ở lý trí mà.

Agustin thốt ra câu châm ngôn giáo huấn ấy với giọng ai oán đến mức Martin bất giác phá lên cười. Leonor nhìn Martin đầy tự hào và cảm phục.

- Điều gì phải xảy ra thì không tránh được – Martin nhận xét, cố không rơi vào tâm trạng buồn nản của hai anh em.

- Nhưng còn bản án kia! – Leonor bật ra.

- Anh đã sẵn sàng đón nhận nó ngay từ ngày đầu tiên và đã quen với ý nghĩ ấy – kẻ tử tù đáp giản dị - Trái tim anh xốn xang vì một nguyên nhân hoàn toàn khác – chàng thì thầm cúi về phía Leonor – Anh nói về những bức thư của em. Đấy mới là niềm vui sướng bất ngờ!

Nước mắt vẫn còn đọng trên mi cô gái, song khi nghe những lời ấy, đôi mắt nàng chợt sáng rỡ hân hoan.

Vô tình hoặc cố ý, Agustin bỏ ra phía cửa phòng giam. Martin nắm lấy tay cô gái, còn nàng không rời mắt ngắm chàng.

- Anh hạnh phúc vô cùng vì được em yêu – chàng nói – trái tim anh tràn ngập sung sướng đến mức không còn chỗ cho nỗi sợ hãi mặc dù tình thế của anh không có gì đáng phấn khởi. Hơn nữa – chàng hào hứng nói thêm – một linh cảm nào đó mách bảo anh rằng anh không thể chết lúc này.

- Nhưng dẫu sao…- Leonor nhẹ nhàng phản đối – ta cũng phải nghiêm túc nghĩ đến việc chạy trốn.

- Thực hiện việc đó không dễ vậy đâu.

- Nhưng cũng không khó khăn đến thế. Em nghĩ ra rồi, ngày mai em và Agustin sẽ tới đây vào giờ này. Ở nhà em sẽ mặc thêm một bộ quần áo nữa. Anh sẽ cải trang rồi ra khỏi đây cùng với anh trai em.

- Thế còn em? – Rivas thốt lên, lòng đầy khâm phục sự gan dạ của người yêu.

- Em sẽ ở lại đây – cô gái đáp – Họ có thể làm gì được em nào?

Martin muốn quỳ gối trước cô gái tuyệt diệu ấy, cô gái đã quyết tâm hy sinh danh dự của bản thân một cách hồn nhiên và bình dị nhường nào để cứu người mình yêu!

- Và em có thể tin là anh sẽ chấp thuận bảo tồn sinh mạng bằng cách đặt lên ván cờ này danh dự của em ư? – chàng say đắm hôn lên bàn tay Leonor.

- Em chỉ muốn một điều đó là cứu anh thoát khỏi chốn lao tù này –

nàng xúc động trả lời – không nên tự huyễn hoặc bằng những hy vọng viễn vông, Martin. Chính phủ rất căm hận những ai tham gia khởi nghĩa. Ai có thể đảm bảo rằng – hội đồng quốc gia sẽ ân xá cho anh? Và thậm chí nếu như có ân xá đi chăng nữa thì ai biết được hình phạt nào sẽ thay thế án tử hình? Không ai đoán trước được gì hết, mà em thì đầy những linh cảm tồi tệ nhất đời.

- Quỷ tha ma bắt! Leonor có lý đấy! – Agustin đến gần chen lời – Cái nơi đốn mạt này làm tôi chán ngán. Anh phải trốn khỏi đây thôi.
- Nếu anh có đủ can đảm – Leonor nói với anh trai – Martin có thể ra khỏi đây ngay bây giờ. hãy đổi quần áo cho anh ấy, bọn em sẽ đi ra còn anh ở lại.

Mặt Agustin tái mét như gà cắt tiết, toàn thân chàng ta run rẩy vì chỉ nghĩ đến mối nguy hiểm nghiêm trọng đang đe doạ.

- Ngoài cổng họ sẽ nhận ra anh đấy, em gái ạ - chàng ta nói giọng tắc nghẹn – và điều gì sẽ xảy ra sau đó? Ai sẽ giúp anh chạy thoát?
- Họ sẽ phải thả anh ra – Leonor nhận định.
- Agustin nói đúng – Rivas vội vàng nói – Chúng sẽ nhận ra tôi ngay lập tức.
- Điều đó rõ như ban ngày – chàng công tử hơi hoàn hồn khẽ ủng hộ và liếc nhìn đồng hồ vẻ sốt ruột.
- Nếu ngày mai Agustin mang cho tôi cái giũa thì thật tốt và cặp súng ngắn thì tôi sẽ cố chạy thoát – Martin nói.
- Nhất định thế rồi! Thôi, vậy là ta đã thoả thuận xong mọi chuyện! – Agustin vội vã nói và lại nhìn đồng hồ. chàng ta chỉ sợ rằng không khéo cô em gái lại đề xuất kế hoạch gì đó nữa nguy hiểm cho mình.

Đúng phút đo viên cai ngục xuất hiện ở cửa và báo là thời gian thăm viếng đã hết. Leonor và Agustin từ biệt Martin, hứa sẽ mang cho chàng mọi thứ cần thiết để chạy trốn vào hôm sau.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 61

Nhưng kế hoạch chạy trốn ấy không thành vì các sự kiện diễn tiến quá mau lẹ. ngày hôm sau khi Leonor và Agustin tới trại cảnh binh trình giấy phép xin gặp Martin, họ chỉ nhận được một câu trả lời "không thể"

- Nhưng tại sao thế? – Leonor lo lắng hỏi.
- Tại vì tù nhân đang ở nguyện đường của nhà tù – tên cai tù đáp.

Leonor run rẩy bám vào tay anh trai, nghe những lời a nàng gần như ngất lim vì kinh hãi. Bản thân cũng sợ run người, Agustin đưa Leonor đến cỗ xe đợi ở ngoài đường. Buông mình xuống ghế, cô gái bật khóc nức nở.

- Về nhà! – Agustin xẵng giọng bảo gã đánh xe.

Mấy con ngựa cất bước.

Vài phút trôi qua, Leonor bỗng ngẩng phắt đầu, đôi mắt nàng vẫn còn đẫm lệ nhưng dường như trong đó loé lên tia hy vọng mong manh.

- Không phải đã mất hết tất cả! – cô gái dựa vào ngực Agustin thốt lên.
- Dĩ nhiên rồi, em yêu quý ạ! – chàng công tử sẵn lòng xác nhận – Có điều em chớ tuyệt vọng!
- Anh đã nghĩ ra cách gì đó cứu Martin à? – bị vẻ điềm tĩnh giả tạo của anh trai đánh lừa, Leonor hồi hộp hỏi.
- Anh ư? Không. Đầu óc anh chẳng nảy ra cái gì hết – Agustin vội vã nói sợ em gái yêu cầu mình một sự hy sinh mới nữa.
- Còn em vừa nghĩ ra một ý.
- Gì thế?
- Đưa em tới chỗ Eldemira Molina.
- Để làm gì hả?
- Rồi anh sẽ biết.
- Nhưng em hiểu không, theo anh thì hơi bất tiện.

Không đợi cho chàng ta dứt câu, Leonor hạ màn cửa cỗ xe và kêu to với gã đánh xe:

- Dừng lại! – Sau đó quay về phía anh trai, nàng hạ giọng uy quyền – Nói địa chỉ đi!

Agustin nín lặng khuất phục và cỗ xe lao về hướng được chỉ.

- Cần phải thảo luận ngay với Eldemira – Leonor nói sau một lát im lặng.

- Anh sợ rằng nếu chúng ta xuất hiện tại nhà mẹ cô ta thì sẽ khó làm được việc đó – Agustin bác bỏ.
- Sao lại thế?
- Bởi vì mọi người ở đó đều biết anh và sau câu chuyện mà em biết, họ không thể bỏ qua được đâu.
- Có lẽ là anh đúng – Leonor cay đắng ôm đầu – Nhưng có điều em cần phải ngay hôm nay gặp cho được Edelmira. Anh nghe đây – nàng sốt ruột nói thêm – hãy nghĩ ra điều gì đó, nào, hãy cố thử xem! Đầu óc em như bốc cháy, các ý nghĩ lộn cả lên.
- Cô gái ôm mặt thất vọng và ngã người xuống ghế bất lực. Ngực nàng phập phồng dữ dội vì cố nén những tiếng nức nở.
- Dứt khoát anh sẽ nghĩ ra được một điều gì – anh trai nàng trấn an – Nhưng không nên tới nhà bà Bernarda, kẻo hỏng hết.
- Chạy về nhà! – Leonor gọi to cho gã đánh xe rồi lại quay về phía anh trai. Đôi mắt nàng u ám, cặp lông mày nhíu lại – rõ ràng là nàng sẵn sàng làm mọi thứ.
- Được rồi, em đồng ý – nàng thốt ra – nhưng hãy nhớ rằng sau hai tiếng nữa anh phải dàn xếp để em gặp Edelmira.
- Hãy rộng lượng, em gái! Anh biết làm sao được, hay đánh cắp cô ta ra khỏi nhà?
- Em không muốn biết gì hết! Song em nhất quyết nói chuyện với nàng ngay hôm nay và nếu anh không giúp thì em sẽ tự đi một mình.
- Em không thể tới đó một mình đâu – chàng công tử bối rối.
- Nhưng mà em sẽ đi. Anh nghe chưa, sẽ đi! – Leonor nóng nảy hét lên – và không ai cấm em được, chính anh nghe thấy rồi đấy – Martin ở nguyện đường! chẳng lẽ anh không hiểu rằng anh ấy bị xử tử thì em cũng chết?

Agustin không tìm được lý lẽ gì để chống đỡ tiếng kêu thét tuyệt vọng ấy, quá hiểu tính cương quyết của em gái, chàng ta tự nhủ bằng mọi giá phải thực hiện ước muốn của nàng, nếu không nàng có thể đi đến bước liều lĩnh nhất. Rồi chàng ta chợt nhớ là Amador đặc biệt hám tiền.
- Anh đã nghĩ ra được một cách để em gặp được Edelmira.
- Cách gì thế? – Leonor tươi tỉnh hẳn ra.
- Cần phải đưa cho em trai cô ta ít tiên và hắn sẽ đích thân đưa cô gái đến nhà chúng ta.

Lúc ấy xe cũng vừa dừng bước trước nhà ngài Ensina.
- Em sẽ lấy tiền cho – Leonor bước ra khỏi xe nói – cứ đợi em ở phòng anh.

Vài phút sau cô gái đem đến cho anh trai ba chục đồng tiền vàng.

- Anh cầm lấy – nàng nói – và nhớ rằng em hy vọng ở anh. Chắc chắn anh không muốn em đau khổ suốt đời chứ?
Rồi nàng dịu dàng ôm hôn anh trai.
- Quỷ tha ma bắt! – Agustin sửng sốt – Em đúng là một kho bạc, em gái ạ! Chính anh cũng không ngờ em giàu đến thế!
- Tiền đó là do ba đưa đấy. Em sẽ thuật lại kế hoạch của em cho ba nghe.
- Thấy chưa, còn anh thì chẳng được giải thích gì cả mà cứ phải mò mẫm trong bóng tối.
- Thôi đi đi, mau lên! Rồi anh sẽ biết hết mọi chuyện.
Agustin ra khỏi phòng, còn Leonor quỳ xuống cầu nguyện Chúa cho ý đồ của mình thành công. Cầu nguyện xong, nàng ngồi vào bàn bắt đầu kết thúc bức thư bằng lời thề ước cháy bỏng tình yêu, tìm cảm chín muồi chậm chạp trong tâm hồn nàng giờ đây đã trở thành một niềm khát khao cuồng nhiệt.

Trong khi đó anh trai nàng đã tới nhà bà Bernarda. Mới bước qua ngưỡng cửa, ký ức chàng ta đã hiện lên từng chi tiết của hôn lễ rủi ro kia và trái tim chàng công tử co thắt lại vì khiếp sợ. song chàng ta nhớ điều gì dẫn mình tới đây, nhớ lại gương mặt tuyệt vọng vì đau khổ mà không chút nao núng của Leonor và lấy hết tinh thần, Agustin gõ cửa phòng Amador.

Chủ nhân mở cửa và vẫn chưa đoán ra lý do của cuộc viếng thăm bất ngờ, hắn ngập ngừng đáp lại cái gật đầu của Agustin.
- Tôi cần nói chuyện riêng với anh – chàng công tử nói.
- Ở đây không có ai quấy rầy chúng ta – Amador đáp, mời khách vào rồi khoá cửa lại.
- Tôi muốn nói chuyện hoàn toàn thành thật với anh – Agustin vẫn không ngồi xuống.
- Điều đó hợp với tôi, chính tôi cũng thích thẳng thắn – Amador tuyên bố.
- Anh muốn nhận ba chục đồng tiền vàng chứ?
- Hỏi gì lạ thế? Ai lại từ chối lấy tiền? Mời anh hút thuốc – hắn đưa xì gà ra mời.
- Xin cám ơn, tôi không muốn. việc anh giúp sẽ rất đơn giản.
- Anh cứ nói hết ra, tôi là người mau hiểu mà.
- Em gái tôi muốn gặp Edelmira ngay hôm nay.
- Về chuyện gì?
- tôi không thể nói chính xác. Tôi cho rằng em gái tôi muốn nhờ

Edelmira chạy chọt với ai đó cho Martin Rivas vừa bị kết án tử hình.
- Tội nghiệp Martin! Thú thực là tôi đã hỗ trợ việc bắt giữ anh ấy và bây giờ rất lấy làm tiếc. Nhất định tôi sẽ đưa Eldemira tới và hoàn toàn không phải vì tiền đâu, mặc dù tôi nghèo. Đơn thuần là tôi muốn làm điều gì đó cho Rivas thôi.
- Thế thì tuyệt! Anh cứ đưa chị gái anh tới là nhận được tiền ngay.
- Dù rằng tôi nghèo như ăn mày nhưng xin nhắc lại , tôi làm việc này không vì vụ lợi.
- Tôi sẵn lòng tin như thế, nhưng tiền không cản trở bao giờ.
- Dĩ nhiên! Tôi thì lúc nào cũng cần đến nó.

Họ từ biệt nhau và Amador hứa sẽ cùng với chị gái tới nhà ngài Ensina nửa giờ nữa.
Vài phút sau Agustin đã vui vẻ thuật lại cho Leonor nghe kết quả tốt đẹp của cuộc viếng thăm. Chàng ta chưa kịp nói hết thì người hầu đã báo có hai người nhà Molina vừa tới.
Leonor lập tức đưa khách vào phòng riêng, để Amador lại cho anh trai.
Khi còn lại hai người với nhau, cả hai cô gái đều vô tình nhìn nhau dò hỏi, và trong mắt mỗi người đều có thể đọc được nỗi ngạc nhiên.
Cô gái kiêu kỳ trước kia của ngài Ensina giờ đây nhìn Edelmira thật âu yếm và niềm nở làm cho nàng không thể không cảm thấy mối thiện cảm khó lòng kìm nén.
Leonor nhận thấy từ sau cuộc gặp gỡ hồi nào, Edelmira hốc hác và xanh xao hơn, ánh mắt sống động của nàng lịm tắt và cả gương mặt toát lên nỗi u sầu.
Bằng sự mẫn tiệp của một phụ nữ đang yêu, người đẹp chợt hiểu rằng cô gái vẫn yêu Rivas như xưa.
Trong hoàn cảnh khác có lẽ ý nghĩ ấy sẽ làm khó chịu, còn bây giờ ngược lại, nó làm cho hy vọng nàng thêm chắc chắn.
- Cô có biết Martin lâm vào tình thế tuyệt vọng thế nào không? – nàng mời Edelmira ngồi kề bên và hỏi.
- Tôi đã nghe việc chàng bị bắt – cô gái đáp – nhưng chỉ mới đây em tôi vừa nói là Martin bị kết án tử hình – Edelmira nói thêm, giọng run run.

Hai cô gái nhìn nhau nước mắt tuôn tràn.
Và Leonor, Leonor đầy kiêu hãnh, đã gục đầu vào vòng tay Edelmira nức nở.
- Cô là niềm hy vọng cuối cùng của tôi! Chúng ta phải cứu chàng!

Trái tim Edelmira cay đắng thắt lại, trong những lời nói kia âm vạng một mối tình say đắm mà Leonor thấy cần phải giấu giếm khi họ gặp nhau lần trước.
Trong lúc ấy Leonor vẫn không lau hai hàng nước mắt chảy ròng trên má và tiếp tục nói, đầy xúc động:

- Tôi đã làm tất cả những gì có thể và cho tới phút chót vẫn tự phỉnh phờ mình bằng niềm hy vọng Martin sẽ được ân xá. Rõ ràng bọn họ quá sợ chàng nên không muốn tha dù chỉ một lần! Còn kế hoạch trốn chạy nào ma tôi chưa nghĩ tới! Tôi sẵn sàng hy sinh đời mình vì chàng, nhưng nào có lợi ích gì? chẳng được gì hết. Hôm nay nghe được tin dữ là chàng ở nguyện đường của nhà tù, không hiểu sao tôi lại nghĩ đến cô. Xin cô làm cho tôi yên tâm, hãy nói là tôi đã không nhớ tới cô một cách vô cớ. Bởi lẽ khi cô đến gặp tôi trước đây, cô đã từng nói rằng rất mong muốn được đền đáp tấm lòng của Martin mà! Bây giờ đã có cơ hội thực tế để chứng tỏ lòng biết ơn rồi. Cô biết rõ chàng cao thượng và can đảm biết bao! Thế mà họ muốn giết chàng!

Edelmira cảm động sâu sắc trước nỗi tuyệt vọng chân thực của người con gái mà đau khổ làm cho nàng càng thêm tuyệt đẹp. cô gái không hề cảm thấy nỗi ghen tuông mà thông thường sắc đẹp của tình địch vẫn làm nảy sinh trong trái tim phụ nữ. Trái lại nàng vô tình bị vẻ kiều diễm của Leonor quyến rũ.

- Thưa tiểu thư – Edelmira thủ thỉ - tôi sẵn sàng làm mọi việc để cứu Martin. Xin cứ sai bảo.
- Trời ơi, tôi chẳng nghĩ ra được gì hết! – Leonor thốt lên khổ sở, hai tay bóp thái dương – Các ý nghĩ cứ loạn cả lên, tôi không sao tập trung vào một điều gì. Xin cô đợi cho…Tại sao tôi lại cả quyết rằng chính co6 có thể cứu Martin nhỉ? Ồ phải, hình như cô có nói là một sĩ quan cảnh binh đã cầu hôn cô?
- Đúng như thế.
- Và chàng ta còn trẻ, đúng không?
- Vâng.
- Nếu vậy thì chàng ta vẫn còn yêu cô. Cô quá đẹp để chàng ta thôi không còn tơ tưởng dù rằng đã bị khước từ. Không, không, tôi đoán chắc rằng chàng ta vẫn yêu cô như xưa. như vậy là, nếu tôi không lầm thì Martin bị giam trong trại của chàng ta. Cô cần phải làm thế nào để chàng trai si mê cô giúp Martin trốn thoát. Cô cứ đưa ra mọi thứ chàng ta đòi hỏi, tiền, chức vụ! Ba tôi sẽ lo cho tất cả. Tôi van cô, đừng từ chối. Tôi sẽ đội ơn cô suốt đời!
- Thưa tiểu thư – Edelmira sôi nổi đáp – Tôi sẽ làm tất cả những gì mà tôi đủ sức. Xin tớ chỉ cần thuyết phục Amador đưa tôi đến chỗ Ricardo Kastanios và có thể chúng ta sẽ cứu được Martin.

Leonor ôm chầm lấy Edelmira, vừa hôn tới tấp vừa ghì chặt nàng vào ngực mình.

- Chúng ta đến gặp em trai cô mau lên – nàng nói – chúng ta không thể để mất phút nào.

Và hai cô gái cùng đến phòng Agustin.

Amador đã nốc cạn cả chục ly rượu mùi do Agustin tự tay rót và đang nằm kềnh trên ghế bành hút điếu xì gà Habana to tướng với vẻ một nhà đại tư bản tự thấy mình vĩ đại.

Leonor vội vã trình bày kế hoạch và bằng những lời lẽ nhã nhặn nhất đề nghị Amador đưa Edelmira đi pgp viên sĩ quan cảnh binh. Sau đó, quay lại phía anh trai, nàng khẽ nhắc về vấn đề tiền.
Chàng công tử lén đưac cho Amador ba chục đồng tiền vàng làm cho hắn tươi rói hài lòng.
- để cứu Martin đã từng là bạn của tôi – hắn khoa trương – tôi sẵn sàng làm mọi việc tiểu thư yêu cầu.
- anh đi cùng với họ và mang ngay kết quả về cho em – Leonor kéo anh trai sang một bên – Và đừng có sợ tốn kém. Nếu tên sĩ quan bướng bỉnh thì anh nói rằng ba sẽ lo đường công danh cho hắn. Em cam kết như thế.
Nàng dịu dàng ôm hôn Edelmira hệt như người chị gái và cố thu hết can đảm bắt bàn tay sặc mùi xì gà của Amador.
- Hãy nói qua Agustin cô đạt được điều gì nhé – nàng nói với Edelmira khi tiễn cô gái ra tận cửa – và xin nhớ cho rằng cô là niềm hy vọng cuối cùng của tôi.
- Đừng lo sợ, em gái – Agustin tuyên bố huênh hoang – anh đi là để dàn xếp mọi chuyện kia mà. Cứ để sét đánh chết anh nếu như chúng ta không lôi được mùi đáng thương ra khỏi nhà tù ấy.
Lo lắng tiễn đưa mọi người xong, Leonor trở về phòng riêng. Nàng kiệt sức ngã xuống ghế sô pha và đắm mình trong những ý tưởng đau buồn

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 62

Lúc Edelmira cùng em trai và Agustin bước vào phòng Ricardo Kastanios, nét mặt viên sĩ quan vô cùng sửng sốt.

Nếu chăm chú theo dõi mạch truyện, bạn đọc hẳn hiểu rằng Ricardo thuộc loại người sẵn sàng chịu đựng một cách bền bỉ sự khinh miệt của những phụ nữ mà họ si mê và do đó thường tuân theo lời khuyên răn của các triết gia cho rằng nên bình thản đón nhận mọi tai ương trong cuộc đời. mặc dù tin chắc là Edelmira coi thường mình, tình yêu đối với cô gái ấy vẫn cháy bỏng trái tim hắn hệt như trước kia khi hắn đã hy vọng rằng mối nhân duyên khắng khít sắp gắn họ lại với nhau đến nơi! Chính vì thế, lúc nhìn thấy cô gái tại nhà mình, tim hắn đập mạnh, mặt hắn sững sờ và máu dồn lên hai bên má.

Cố che giấu lúng túng, Kastanios ngập ngừng mời Edelmira và những người cùng đi ngồi xuống ghế.
Một lát im lặng khó xử và cô gái phá vỡ cuộc thăm viếng đầu tiên. Quả quyết quay về phía viên sĩ quan, nàng nói rành rọt:
- Chúng tôi đến gặp ông vì một việc rất ar và gấp bách.
- Thưa tiểu thư, tôi sẵn lòng phục vụ cô – Ricardo ấp úng, mặt càng ửng đỏ hơn.
- Mặc dù các công tử đây biết lý do cuộc thăm viếng của tôi – Edelmira nhìn Agustin và Amador – nhưng dù sao thì thưa ông Kastanios, tôi vẫn muốn nói chuyện riêng với ông hơn, như thế dễ dàng cho tôi.
- Ở đây không có ai viết thư mướn đâu – Amador cười hô hố - Cứ dũng cảm lên mà nói và nếu chị có điều gì đó không phải thì bọn tôi cũng chẳng bắt lỗi từng chữ đâu mà.
- Tôi thấy tiểu thư có lý – Agustin xen lời – tôi cũng là kẻ ủng hộ têtе à têtе – nói chuyện riêng với nhau. Còn chúng ta, - chàng ta quay qua Amador – trong khi chờ đợi sẽ cùng hút thuốc.
- Được thôi, thì đi nhả khói vậy – hắn đồng ý.
Và họ kéo nhau ra hành lang.
Viên sĩ quan cảnh binh vẫn còn chưa ngồi xuống, hắn khốn khổ đắn đo không biết bắt chuyện như thế nào.
Edelmira cứu hắn khỏi tình thế nan giải, nàng nói;

- Chắc ông rất ngạc nhiên khi tôi đến đây?
- Không hẳn thế, thưa tiểu thư – Ricardo đáp – Song thú thật, tôi không mong đợi điều này.
- Tôi biết là đã cư xử với ông một cách ngu ngốc và hối hận về việc ấy – cô gái tiếp lời.
- Cô tử tế quá, thưa tiểu thư, và tôi vô cùng biết ơn.
- Ông vẫn yêu tôi như trước đây chứ? – Edelmira đột ngột hỏi và nhìn viên sĩ quan hồi lâu quan sát.
- Yêu không ư? – Kastanios thốt lên – nếu tôi không yêu thì hàng ngày tôi vẫn đi ngang qua nhà tiểu thư để làm gì?
- Ông có một cơ hội tuyệt hảo để chứng tỏ tình yêu của mình không phải bằng lời nói.
- Xin cứ ra lệnh và tiểu thư sẽ tin tôi đã thành thực hay không.
- Tôi muốn cứu Martin Rivas.

Ricardo rùng mình vì bất ngờ.

- Thậm chí nếu tôi có thể thì cũng không bao giờ làm việc đó – hắn cố nén giận dữ một cách khó khăn.
- Nhưng dẫu sao thì đó cũng là khả năng duy nhất giúp tôi tin vào tình yêu của ông.
- Một sáng kiến không tồi! Tôi sẽ cứu gã thanh niên ấy để tiểu thư sẽ lại tiếp tục yêu hắn? Ồ, không đâu! Cứ để người ta xử bắn hắn đi, khi đó mọi việc sẽ chấm dứt.

Viên sĩ quan cảnh binh thốt ra những lời này tràn đầy hằn học thâm thù khiến Edelmira hiểu rằng hắn vẫn yêu nàng say đắm\/

- Song, nếu như Martin bị xử bắn, ông sẽ không bao giờ còn gặp lại tôi nữa – cô gái nói quả quyết và đứng lên.
- Trước hết hãy chứng minh là tiểu thư không yêu hắn! – Ricardo sốt sắng – Khi đó chúng ta sẽ bàn.
- Nếu ông cứu được chàng, tôi sẽ cho ông một bằng chứng xác đáng.
- Tôi muốn biết nó là gì?
- Tôi sẽ lấy ông nếu ông muốn.

Một lát im lặng. Rõ ràng là viên sĩ quan cảnh binh đã dao động. Sau đó hắn hỏi:

- Vậy thì tiểu thư lo chạy chọt cho hắn làm gì chứ?
- Có thể tiết lộ bí mật với ông được không? – Edelmira hỏi lại.
- tất nhiên được.
- Tôi muốn cứu Rivas vì đã hứa với em gái của Agustin, chính vì lẽ đó nên chàng ta mới đi cùng tôi để báo tin cho nàng thật nhanh.
- Té ra là cô nương ấy yêu Rivas?
- Vâng.

- Còn tiểu thư?
- Không.
- Tốt lắm. Nhưng làm sao tôi có thể cứu hắn?
- Ngày mai ông không thể lọt vào đội vệ binh được sao?
- Mai không phải là phiên của tôi.
- Nhưng ông có thể thế cho ai đó chứ.
- Có thể.
- Nếu ngày mai ông chỉ huy đội vệ binh thì xếp đặt cuộc trốn chạy chẳng khó khăn gì lắm đâu. Muốn thế chỉ cần mua chuộc tên lính canh và thuyết phục hắn cùng chạy khỏi nhà tù với Martin.
- Đúng như thế thật. Nhưng rủi quá, tôi không có tiền.
- Tiền Agustin sẽ đưa.
- Thế nhưng ai đảm bảo là tiểu thư sẽ giữ lời sau khi Rivas trốn thoát?
- Nếu ông muốn tôi sẽ thề trước những người làm chứng hoặc trước mặt mẹ tôi, bà mới nhắc đến ông gần đây.
- Thế này nhé, Edelmira – Ricardo mở lời sau khi lặng im giây lát – Cô biết rằng tôi đã yêu cô vô cùng và cho tới bây giờ vẫn còn yêu. Mong ước thiêng liêng nhất của tôi là cưới cô làm vợ. Nhưng cô đã đặt cho tôi một điều kiện quá nặng nề, nếu tôi để cho Rivas chạy trốn, tôi có thể bị cách chức.
- Một khi đối với ông danh vọng quý hơn tôi…
- Tôi không nói như thế - Kastanios cắt ngang lời nàng – Nhưng tôi sẽ bị cách chức và đẩy ra lề đường thì sẽ ra sao? Tôi rất yêu cô và không thể để cho cô sống đói khổ.
- Nếu ông chỉ lo ngại điều đó thì cứ tin rằng chẳng có gì phải sợ.
- Nghĩa là..?
- Nếu một người giàu có nhận trách nhiệm lo cho số phận của ông vì mang ơn ông đã cứu thoát Martin thì liệu ông có quyết tâm thực hiện lời thỉnh cầu của tôi không?
- Quyết tâm, nhưng tôi chỉ làm việc đó vì cô.

Edelmira ngó ra hành lang và gọi Agustin lúc ấy đang tâm sự với Amador khá vui nhộn.

- Xin anh nhắc lại những gì tiểu thư Leonor nhờ chuyển tới ông Kastanios – cô gái nói.
- Quỷ tha ma bắt ! Việc này chẳng dễ đâu. Cô em gái yêu quý của tôi liến thoắng như một con vẹt mà tôi thì không thể khoác lác rằng có trí nhớ tuyệt vời – chàng công tử mỉm cười đáp.
- Nhưng tôi hy vọng anh không quên những điều chính yếu chứ? – Edemira gặng hỏi – hãy nhớ xem nàng đã hứa gì nếu Ricardo mất chức.
- À, cô nói về chuyện ấy hả? Leonor nói là ba tôi nhận hết trách nhiệm. Và có thể tin được đấy, cô ấy vẫn dắt mũi ba tôi mà!

- Bây giờ ông thấy là tôi không nói dối – Edelmira quay sang Ricardo nói khẽ.

Giọng nói đầy tin cậy của cô gái thường chỉ tỏ ra khinh miệt đã làm cho trái tim viên sĩ quan si tình ngập tràn vui sướng và nét mặt hắn sáng lên.

- Tôi đâu có bảo là cô lừa dôi tôi – hắn ấp úng – Chỉ xin cô nhắc lại rằng cô sẽ là vợ tôi và không phàn nàn vì cảnh nghèo túng.
- Nếu ngày mai Martin được tự do – Edelmira cố hết sức giấu xúc động – tôi sẵn sàng là vợ ông khi nào ông muốn.
- Chàng sẽ được tự do, bằng không tên tôi sẽ in vết nhục! – Viên sĩ quan tuyên bố và cầm tay Edelmira hôn say đắm như thể muốn khẳng định lời thề bằng cách đó.

Cô gái bắt hắn nhắc đi nhắc lại lời hứa nhiều lần nữa, còn Agustin nhận mang tiền đến để hắn mua chuộc tên lính canh sẽ giúp Martin trốn chạy.

Sau đó Edelmira, Agustin và Amador vội vã quay về nhà ngài Ensina, nơi Leonor đang chờ đón họ trong nỗi hồi hộp khủng khiếp.

Khi Edelmira nói rằng mạng sống của Martin sẽ được cứu thoát, người đẹp reo lên sung sướng và lao đến ôm hôn nàng.

- Nhưng cô đạt được điều đó như thế nào? – một lát sau Leonor hỏi.

Nàng thậm chí đã không nhận ra Edelmira quá ư trầm uất và ngoảnh mặt đi giấu hai hàng lệ chảy.

Trogn khoảnh khắc Leonor nhìn nàng với một vẻ mặt không sao tả xiết. Cùng một lúc trong tâm hồn người đẹp trỗi dậy niềm cảm phục và nỗi ghen tuôngkhó có thể không có ở một tình yêu chân chính. Trong giây lát trong đầu Leonor hằn lên hai ý nghĩ "Nàng yêu Martin không kém gì ta" và "tội nghiệp cô gái, nàng có trái tim thật thánh thiện"

Sự im lặng chỉ kéo vài giây rồi Leonor lại ôm lấy Edelmira thật dịu dàng.

- Chỉ có Chúa trời mới có thể ban thưởng cho sự xả thân như thế của cô, Edelmira. Từ nay cho phép tôi được là bạn của cô nhé?

Giọng của Leonor nhiệt thành và cao nhã giúp Edelmira dịu dần nức nở và bình tâm trở lại. Còn Leonor không dứt bày tỏ lòng biết ơn mãi mãi của mình bằng sự ân cần, ve vuốt mà chỉ những phụ nữ đang chìm ngập trong nỗi xúc cảm sâu xa mới có thể có. Cô gái bất hạnh Edelmira quên cả nghĩ đến việc nàng và cô bạn mới ở hai địa vị xã hội khác hẳn nhau.

Sáng hôm sau Ricardo và Amador đã có mặt ở nhà ngài Ensina. Cùng với Leonor và Agustin, họ bàn luận tỉ mỉ kế hoạch cuộc trốn chạy mà ngay tối hôm ấy phải thực hiện cho Martin.

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 63

Ngay tại thời điểm đó, Martin sẵn sàng từ biệt vĩnh viễn với cuộc đời, và với tình yêu – cuộc đời thứ hai của những con tim trai trẻ. Khi làm việc này, chàng biêu lộ không chỉ nỗi buồn hoàn toàn dễ hiểu mà cả vẻ bất khuất lạnh lùng của một con người dũng cảm. Cần phải nói rằng tình yêu chiếm vị trí lớn lao trong tâm hồn chàng cho nên ý nghĩ về sự chia ly mãi mãi với Leonor day dứt hơn nhiều việc chàng phải chết giữa tuổi thanh xuân.

Trong tâm trạng như thế, Rivas bắt tay vào những việc cuối cùng. Chàng không có tài sản gì, vì vậy nỗi lo toan về phúc lợi thế gian chẳng dành mất một giây phút quý báu nào mà chàng hiện có. Thay vào đó, chàng đang chiếm đoạt một kho tàng vô giá của tình yêu và người hùng của chúng ta quyết định dành mọi suy tư cho nó.
Trước tiên chàng viết bức thư dài và thắm thiết gửi cho mẹ và em gái. Bằng từng câu từng chữ, chàng cố gắng củng cố tinh thần để những người ruột thịt đón nhận cái tin chấn động ghê gớm kia.

"*Có thể* - Martin viết ở cuối thư – *Đối với con cái chết chưa phải là tai hoạ khủng khiếp nhất trong hoàn cảnh hiện nay. Giả sử con còn sống thì trước mắt con, hành trình đến hạnh phúc có biết bao ngăn trở hầu như không thể vượt qua mặc dù Leonor đã cho con quyền hy vọng. Ai biết được con sẽ phải nhẫn nhục đến thảm hại như thế nào để bảo vệ tình yêu cho mình? Con tin Chúa và can đảm nhìn thẳng vào cái chết, con mang theo mình những lời cầu phúc cuối cùng của mẹ và em – chúng sẽ giúp con hết sợ sệt, băn khoăn trước toà án của Chúa"*

Dán kín bức thư, Martin cho rằng bây giờ chàng có thể dồn hết tâm tư cho Leonor. Chàng muốn một lần nữa thổ lộ cùng nàng tình yêu vô hạn và dưới ngòi bút của chàng, từng dòng, từng dòng hiện lên làm hồi sinh toàn bộ thiên tình sử của chàng kể từ giây phút đầu tiên. Đó là thiên truyện bình dị mà đầy cảm kích của một con tim đang yêu, một thiên truyện với biết bao hy vọng cao đẹp xen lẫn buồn phiền day dứt. Bức thư của Martin toát lên sức trẻ

trung ngời sáng và tình yêu trìu mến, dịu dàng khiến ta khó có thể hình dung được rằng nàng được viết ra trước giờ giáp mặt với cái chết bi thương! Martin dựng lại bức tranh tình yêu với sự hân hoan đầy cảm hứng của một hoạ sĩ mài miệt bên bức hoạ yêu quý của mình. Khi Martin đã nói được cả trăm lần với Leonor về lòng say mê da diết, cánh cửa phòng giam mở ra lặng lẽ.

Đã đến giờ cầu nguyện, Rivas nhìn thấy ở ngưỡng cửa một người trùm kín trong tấm áo choàng. Đến sát bên chiếc bàn chân sắt nơi Martin đang ngồi viết dưới ánh nến đục mờ, vị khách khuya khoắt hé mặt ra và kẻ tử tù nhận ra Ricardo Kastanios.

- Tôi phải làm gì khi hân hạnh được gặp ông? – Rivas hỏi với một chút ngạo nghễ.
- Anh hãy đọc mảnh giấy này – viên sĩ quan cảnh binh chìa ra một tờ giấy và đáp.

Nó được viết như sau:

"Mọi thứ đã sẵn sàng để anh chạy trốn. Ricardo Kastanios sẽ mua chuộc tên lính gác và hắn sẽ dưa anh ra khỏi nhà tù bằng một con đường chắc chắn. Đừng bỏ lỡ cơ hội này và hãy thận trọng, xin anh nhớ rằng không phải chỉ cuộc đời anh mà cả cuộc đời cô gái yêu anh lệ thuộc vào thành công của vận may này.

Leonor Ensina"

Martin nhìn Kastanios bằng cặp mắt ngời sáng tia hy vọng và bất giác định giấu bức thư vào ngực.

- Đốt đi thì tốt hơn chăng? – viên sĩ quan hỏi.
- Tại sao? – Martin rùng mình vì mỗi bức thư của Leonor đối với chàng là một kho tàng quý giá.
- Tại vì nếu không may anh bị bắt – Ricardo đáp – mảnh giấy ấy có thể làm hại đến tôi.
- Anh nói đúng – Martin đồng tình và đốt bức thư trên ngọn nến.
- Tốt lắm – Ricardo nói – bây giờ tôi ra, còn anh cần phải rời phòng giam không chậm trễ. Tên lính ngoài tháp canh sẽ đưa anh tẩu thoát.
- Còn đôi lời nữa – Martin tiến sát đến Ricardo – Hôm nay anh giúp tôi một việc mà tôi không ngờ tới, nhất là khi anh vẫn coi tôi như kẻ thù.
- Ồ không – viên sĩ quan trả lời – Tôi săn đủôi và bắt giữ anh bởi vì

chúng ta đánh nhau.
- Chỉ vì thế thôi sao? – Martin hỏi – Chúng ta hãy nói chuyện thẳng thắn, có phải anh luôn luôn cho tôi là tình địch không?
- Thú thực thì đúng thế.
- Dù sao thì anh cũng lầm lẫn. Tôi chưa bao giờ thổ lộ tình yêu với Edelmira. Xin thề danh dự.
- Thật thế ư? – Kastanios thốt lên vui sướng.
- Thật hoàn toàn. Trước đây tôi nghĩ thú nhận như vậy là tự hạ mình. Nhưng bây giờ, khi anh giúp tôi một việc trọng đại dường này, tôi tự thấy có nghĩa vụ làm việc đó, thậm chí chẳng cần mò mẫm nguyên nhân anh đã đến giúp tôi. Hẳn là anh yêu nàng – Martin nói thêm – và những lời tôi nói biết đâu xoá tan được ở anh định kiến có thể có với Edelmira. Hiện thời tôi chỉ có thể biểu lộ lòng biết ơn bằng cách ấy và từ nay tôi coi anh là bạn của mình.
Chàng ta đi ra, đã cánh cửa hé mở và nhắc Rivas đừng quên tắt nến lúc rời phòng giam.

Cuộc trốn chạy của Martin diễn ra hoàn toàn không có những phiêu lưu phi thường mà các tiểu thuyết gia sẵn lòng mô tam để khêu gợi trí tò mò của bạn đọc. Tên lính canh bỏ phiên gác và dẫn tù nhân qua dãy hành lang vắng tanh. Sau một thời gian ngắn họ ra tới sân mà chẳng gặp phải ai, gác cái thang lên tường, cả hai trèo lên mái nhà và ít lâu sau đó đã ở ngoài đường.
- Xin vĩnh biệt ông – tên lính thì thào chào Rivas rồi vội vàng đi dọc phố, đầu vấn vương những đồng tiền vàng vừa nhảy vào túi hắn một cách thật thú vị, những đồng tiền do chính bàn tay trắng muốt, yêu kiều của Leonor trao cho Ricardo Kastanios.
Ngó xung quanh, Martin thấy từ xa một cỗ xe và rảo bước về hướng đó. Chàng đụng phải một người đi ngược chiều và Martin nghe một giọng quen quen:
- Thế là anh được tự do rồi anh bạn! Cho tôi ôm hôn anh nào.
Dứt lời, Agustin áp chặt chàng vào ngực rất thân tình.
- Leonor đợi anh ở đàng kia – chàng công tử vui vẻ chỉ vào cỗ xe.
Đúng phút đó cô gái bước ra.
- Em không thể nói với anh em đã trải qua nỗi âu lo khắc khoải đến chừng nào – nàng chìa tay cho Martin và chàng nắm chặt – Lúc nào em cũng tưởng có còi báo động!
- Chúng ta đừng lề mề vô ích, lên đường thôi! – Agustin chen lời – Chỗ này gần bên nhà tù, tôi cảm thấy ít hợp cho tâm sự.
Leonor ngồi vào ghế sau và kéo Rivas ngồi cạnh mình. Agustin ngồi đối

diện.

- Cách đây không xa – chàng ta nói với Rivas – có một người đang giữ ngựa đợi anh. Cưỡi ngựa, anh sẽ dễ dàng lẩn tránh cuộc vây ráp hơn.
- Suốt đời tôi không bao giờ có thể đền đáp được những gì mọi người đã làm cho tôi! – Martin xúc động sâu sắc.
- Thế anh không thấy rằng em hành động không phải vô tư, hào hiệp hay sao? Bởi lẽ, khi cứu anh, em cũng tự cứu niềm hạnh phúc đã bị kết án tử hình của chính mình – Leonor âu yếm thì thầm bên tai chàng.
- Thôi đủ! – Agustin nói – giữa chúng ta làm sao có thể tính toán hả, anh bạn thân mến? Mà chúng tôi chỉ mới trả nợ anh thôi. Phải chăng anh đã không giúp tôi một việc vô giá khi cứu tôi thoát khỏi thằng em vợ khát tiền vô độ như Amador? Bạn yêu quý ạ, có một ngạn ngữ Pháp rất sắc sảo thế này "un bien fait n est jamais perdu – ơn đền ơn, oán trả oán"

Dọc đường Agustin ba hoa luôn miệng, còn Leonor và Martin hầu như chẳng nghe một lời, họ mải thầm thì với nhau những điêu tưởng chừng như đầy ắp nhịp đập trái tim. Với những kẻ yêu nhau, chúng hùng hồn hơn cả những áng văn lỗi lạc nhất.

Khi họ đến đoạn đường nhỏ hẹp ở ngoại ô cách đường phố San Paolo không xam, nơi xuất phát con đường đến Valparaiso, Agustin hạ lệnh cho xe ngừng lại. Mọi người bước ra, rồi Agustin tiến tới chỗ một người đang cưỡi ngựa trên lưng ngựa, tay giữ dây cương một con ngựa khác.

- Thế là đến lúc phải chia tay rồi – Leonor âu yếm nhìn Martin – Hãy viết thư cho em mỗi dịp thuận tiện nhé. Hy vọng rằng em không cần nhắc lại là em nhớ anh từng phút chứ?
- Ồ không, Leonor! Tốt hơn hết xin em nhắc lại lần nữa mọi chuyện xảy ra với anh những ngày qua đều có thật! Kẻo không đôi lúc anh cứ tưởng như trong mơ, nhất là khi anh nghĩ đến tình yêu của em. Anh chưa bao giờ dám mơ ước đến nó mà chỉ nuôi một hy vọng dè dặt trong tận đáy lòng mình.
- Tình yêu của em đối với anh, Martin, cũng thật như mọi thứ quanh chúng ta
- Và tất cả sẽ là như thế? Đúng vậy không? – chàng nắm tay Leonor thật nồng nàn.
- Em sẽ chỉ yêui một mình anh suốt đời – cô gái đáp – và anh đừng nghĩ những lời này được thốt ra trong giây phút bồng bột nhất thời, bởi lẽ em vẫn chưa hề yêu ai bao giờ! Ai có thể nghĩ rằng kh lần đầu tiên anh bước qua ngưỡng cửa nhà em, em lại yêu chính anh!
- Còn anh – Rivas cướp lời – khi đó anh coi em như một nữ thánh siêu nhiên! Ô, Leonor, anh tỏ ra hèn kém biết bao khi em đáp lại lời chào rụt rè của anh bằng ánh mắt kiêu sa!

- Làm sao mà em có thể tưởng tượng rằng – người đẹp thốt lên với vẻ nhõng nhẽo kiểu hơi trẻ con – chàng trai tỉnh lẻ ăn mặc nghèo nàn ấy lại được định trước sẽ trở thành chủ nhân duy nhất của em? Martin, em đã bị trừng phạt thật đáng đời vì tính kiêu căng của mình rồi, bởi vì bây giờ em yêu anh đến loạn trí.

Trong những lời cuối cùng của Leonor âm vang không chỉ niềm say đắm mà cả nỗi buồn vô cùng tận. Khó có thể tin rằng mới khoảnh khắc trước đó cô gái còn cười vui vô tư lự.

- Nghĩa là em hối hận vì đã làm cho anh thành kẻ hạnh phúc nhất trên đời? – Rivas hỏi.
- Em chỉ ân hận là đã không thổ lộ tình yêu với anh sớm hơn – Leonor vẫn buồn bã đáp.
- Nuối tiếc điều đó bây giờ liệu có cần không? bởi lẽ những lời em nói buộc anh quên hết mọi phiền muộn trước đây! – Martin sôi nổi.
- Than ôi! Chúng mình phải chia tay và em chấp nhận chỉ vì anh bị cái chết đe doạ.
- Còn anh thanh thản lẩn tránh cuộc săn đuổi bởi vì biết rằng ý nghĩ về em, Leonor, sẽ cho anh sức mạnh chống đỡ lại số mệnh ác nghiệt vẫn theo đuổi mình. Anh tin rằng lòng thuỷ chung của anh sẽ được ban thưởng hào phóng. Sớm hay muộn anh cũng sẽ trở về để lại được nghe từ làn môi thân yêu của em những lời kỳ diệu như hôm nay.
- Vì định mệnh mà chúng mình vẫn còn phải đợi ngày hạnh phúc hoàn toàn – cô gái thì thầm và thở dài não nuột, nghĩ tới chốc lát nữa nàng đã không còn được nghe giọng nói của người yêu.
- Nhưng ngày ấy sắp đến, phải không? – Martin đã quên phắt chuyện phải từ biệt nhau, bây giờ nghe tiếng thở dài của Leonor mới vội quay về thực tại đáng buồn.
- Sắp đến ư? Ồ vâng! Em chưa yên lòng chừng nào chưa xin cho anh được ân xá. May mắn là em đủ sức vượt qua mọi trở ngại, cả những lời ong tiếng ve xuẩn ngốc của thiên hạ, chẳng ai làm cho em sợ hãi hết. vấn đề là làm sao để chúng mình được bên nhau. Ồ, em có đủ cứng rắn và can đảm vượt qua hết thảy. Hãy hiểu rằng, Martin, từ nay em phục tùng ý nguyện của anh hoàn toàn. Làm sao chúng mình làm được điều màu nhiệm này? Chính em cũng không rõ nữa. Nhưng em tin chắc một điều, không còn nữa một Leonor bướng bỉnh, bất cứ ý muốn nào của anh đều là pháp lệnh đối với em và em chỉ cưỡng lời trong một trường hợp – nếu anh yêu cầu em thôi không yêu anh.

Nghe những lời ấy từ người con gái thương yêu, Martin tưởng mình bay lên tận chín tầng mây vì sung sướng. Tiếng Agustin kéo chàng từ trời cao xuống mặt đất đầy tội lỗi.

- Martin, bạn thân mến – chàng công tử tới bên – xin từ biệt và mời lên ngựa!

Agustin đã lưỡng lự khi cắt ngang câu chuyện êm ái của đôi tình nhân. Thoạt đầu chàng ta kiên nhẫn hút xì gà và trao đổi vài câu với người kỵ sĩ. "Cần phải tế nhị cho họ bình tâm từ biệt nhau – chàng ta nghĩ. Nhưng lát sau chàng công tử lại tự nhủ - Quỷ tha ma bắt! Martin tội nghiệp đã đau khổ đủ rồi, không được để anh ta rơi vào móng vuốt của họ lần nữa chỉ vì sơ xuất" Lợi dụng bóng tối, Martin trao nụ hôn nồng nàn lên vầng trán kiêu hãnh của Leonor và tiến về phía đôi ngựa.

Cô gái hai tay ôm mặt và mặt cho nước mắt tuôn trào.

Rivas thân ái ôm hôn Agustin rồi nhảy lên yên.

- Chúng tôi sẽ lo chạy cho anh ở đây, anh bạn! – chàng công tử nói – Anh chỉ coi chừng đừng để bị chộp lúc ở Valparaiso. Tôi đã đưa cho anh bạn đi cùng anh cái túi, anh sẽ tìm thấy quần áo ở đó và cả mấy bức thư giới thiệu với các thương gia tại Lima. Họ đều là bạn tôi. Trong ấy còn có ít tiền để chi tiêu dọc đường và để ổn định khi đến Lima. Mọi điều còn lại sẽ do những người nhận được thư lo liệu. Thôi, tạm biệt, chúc may mắn!

Trái tim không cần lý lẽ

Dich giả: Nguyễn Thế Trường
Chương 64

Thư Martin gửi em gái:

"Santiago ngày 15 tháng 10 năm 1851

Mercedes yêu quý,

Năm tháng đằng đẵng chia ly cùng Leonor, tình yêu trong anh chẳng những không phai nhạt mà càng thêm mãnh liệt hơn. Khi trở lại, anh thấy nàng bội phần đẹp hơn, đáng yêu hơn thưở xưa. Người con gái kiều diễm kiêu sa đã từng đáp lại lời chào của gã trai tỉnh lẻ đến tìm kiêm chốn nương thân nơi cha nàng bằng vẻ khinh khi đầy ngạo mạn, giơ đây đã trao tặng cho anh trai của em những kho báu đích thực của tình yêu, làm cho anh chỉ còn biết mê muội mà sẵn lòng quỳ gối đón chờ ánh mắt tuyệt trần của nàng. Và lạ biết bao! Vẫn cặp mắt đã có thời bắt anh phải lặng người bối rối ấy nay bỗng toả ánh sáng dịu dàng làm cho tâm hồn anh rung rẩy bởi đắm say tột độ. Vẫn vầng trán trang nghiêm ấy bây giờ lại tràn đầy vẻ phục tùng hiền dịu và sự chăm lo trìu mến. Vẫn làn môi hồng thắm trước kia nhếch cười khinh mạn nay chợt thầm thì bên tai bao nguyện ước yêu đương trắng trong, hứa hẹn một mối tình duyên chứa chan hạnh phúc. Nghĩa là, tất cả vẫn là Leonor yêu quý, tuyệt vời và kênh kiệu của anh nhưng giờ đây đã đổi thay thật thần kỳ nhơ sức mạnh huyền diệu của tình yêu.

Trong các bức thư gửi từ Lima anh đã kể cho em rất tỉ mỉ cuộc sống của anh ở Santiago, bắt đầu từ lúc mới đặt chân tới thủ đô của chúng ta. Chúng được viết lên bởi lòng ích kỷ của một kẻ cố quên đi thực tại đau buồn vì thế mà hôm nay em thấy quen thuộc với những người anh đã giao thiệp hồi ấy và hẳn là em tò mò muốn biết họ ra sao khi anh trở về tổ quốc.

Agustin vẫn bảnh bao thanh lịch và vẫn là môn đồ trung thành của tiếng Pháp. Cách đây không lâu, anh ấy đã cưới cô em họ Matilda và cảm thấy vô cùng mãn nguyện. Anh ấy tự nói ra như thế này "Chúng tôi hạnh phúc hệt như hai thiên thần điên dại vì nhau."

Sau khi trở về thủ đô một ngày, đúng vào ngày chủ nhật, anh đã đến

Alameda với Leonor khoác tay kề bên và em có thể đoán được một cách chẳng khó khăn gì là anh thật vui sướng và hãnh diện. Mới dạo được vài bước, bọn anh trông thấy một cặp đang tiến về phía mình và anh lập tức nhận ra vẻ đắc thắng của Ricardo Kastanios đang khóac tay Edelmira. Bọn anh dừng chân hồi lâu và khi từ biệt nhau, anh tự hỏi không biết cô gái đáng thương ấy có hạnh phúc chăng khi tư chất cao quý tách biệt nàng quá nhiều so với tầng lớp mà nàng vốn sinh ra từ đó? Nhưng rồi anh không làm sao giải đáp nổi, bởi vì giọng nói thản nhiên và thậm chí vui vẻ của nàng chẳng hề ăn nhập với né buồn rầu trong đáy sâu ánh mắt. Bây giờ, suy xét thật chín chắn, anh phỏng đoán rằng, Edelmira quyết định hiến dâng cuộc đời mình cho hanh phúc của những người nàng đã gắn bó số phận bằng những động cơ cao cả. Anh biết tấm lòng đôn hậu của nàng và nghĩ rằng mình đã không lầm.

Còn bây giờ là những lời Agustin thuật lại cho anh về các thành viên khác trong gia đình Molina, Adelaida, chị gái của Edelmira, đã lấy một người Đức làm ở hãng chế tạo dao găm, Amador biệt tăm lẩn trốn các cuộc săn đủôi của bọn chủ nợ đã thề tống hắn vào tù, còn bà Bernarda thì sống cùng Edelmira và càng mê mải cờ bạc rượu chè hơn trước.

Một trong những cuộc thăm viếng đầu tiên của anh là đến nhà bà dì Raphael San Louis. Bà già tội nghiệp vừa khóc vừa kể với anh ông Pedro đã cực nhọc ra sao khi tìm được thi thể của người bạn bất hạnh của anh. Anh đã ngồi rất lâu trong căn phòng của Raphael, nơi tuyệt nhiên không có gì đổi khác kể từ đêm 19 tháng 4, lúc bọn anh cùng rời khỏi đó. Bà dì của Raphael không cho người hầu đụng tới bất cứ thứ gì! Anh ra khỏi ngôi nhà a với trái tim tan nát. Cái chết đột ngột của Raphael là điều duy nhất làm u ám bầu trời hạnh phúc xanh trong chàng anh. Hồi ức về anh ấy, về lòng hào hiệp, cao thượng và can đảm của anh ấy sẽ sống mãi trong lòng anh – anh không thể không vô cùng đau buồn khi nghĩ rằng đã bị mất đi một nhân cách phong phú và siêu phàm dường ấy! Niềm đau khổ đã biến ánh mắt San Louis thành u uất và in dấu trên gương mặt chàng, nhưng nó đã không thể tiêu diệt ở chàng tâm hồn sôi động đầy nhiệt thành. Không, những người như chàng không nên rời bỏ cuộc đời này sớm đến thế, bởi lẽ họ có thể mang lại cho những kẻ còn sống nhiều thứ biết bao! Chàng đã không may mắn trong tình ái, song tiếng nói âm vang của tự do đã mở ra trước mắt chàng một thế giới mới của tình yêu – tình yêu nhân loại. Em sẽ hiểu, em gái yêu quý của anh ạ, kỷ niệm về Raphael quý giá như thế nào đối với anh, nếu như anh nói với em rằng anh và Leonor tâm sự về chàng cũng nhiều như những mộng ước hạnh phúc lứa đôi…

Qua những thư anh viết, chắc là em đã hình dung đầy đủ tính cách của Leonor nên sẽ chẳng ngạc nhiên khi nàng dễ dàng thuyết phục được cha mẹ và thân quyến không những chấp thuận mà còn vui mừng chờ đón lễ cưới của bọn anh nữa. Nàng luôn đạt được những gì nàng muốn. Ông Damasso đã vất vả để xin được ân xá cho anh và đã thú nhận với con gái rằng, trước khi cưới vợ, gia sản của ông cũng chẳng là bao.

Bà Ensina, như lệ thường, ngoan ngoãn phục tùng ý muốn của con gái. Agustin cư xử với anh như anh em trai và mọi người khác trong thân quyến đều noi gương anh ấy. Em cứ tự mình suy xét xem, anh còn mong gì hơn nữa? Chẳng có lời lẽ nào đủ để miêu tả cho hết nỗi vui sướng của anh. Có thể đoan chắc rằng Leonor đã dành riêng cho anh cái kho báu của sự vâng lời đoan thục mà không một kẻ nào dám mong đợi. Nàng nói là nàng muốn xoá tan khỏi tâm trí anh những hoài niệm về lối đối xử kiêu ngạo của nàng từ hồi đầu mới quen nhau. Mới đây trong câu chuyện khi nhắc tới lòng quên mình của Edelmira, nàng đã thốt lên "Em chỉ có thể cảm phục cô ấy, nhưng thú thật là có lẽ em không đủ khả năng để cao thượng nhường kia, nhờ có anh mà em biết được tình yêu và cũng vì anh mà em trở nên ích kỷ ghê gớm"

Tóm lại, Mercedes yêu quý ạ, nếu đủ sức thì anh tả lại hết cho em chi tiết chàng những buổi tâm tình bất tận, những giây phút anh được mơn trớn bởi những lời lẽ chứa chan trìu mến chỉ có các cô gái bọn em mới có khả năng thốt ra khi yêu thương chân thành. Nhưng nếu làm như thế thì có lẽ suốt đời anh không thể kết thúc bức thư này mất, mà xe bưu điện lài sắp khởi hành rồi. Em hãy ôm hôn mẹ giùm anh nhé!
Hôn em.

Anh trai yêu quý của em – Martin"

Hai tuần lễ sau Rivas viết cho em gái bức thư nữa để thông báo về lễ cưới sắp tới với Leonor. Bức thư này ngắn hơn một chút.

"Anh đã sửa soạn một mình về đón mẹ và em – chàng viết ở đoạn cuối – nhưng Leonor phản đối và tuyên bố một cách kiên quyết y hệt như xưa: anh sẽ đi, nhưng phải đi cùng với em! Vậy đó, hãy chuẩn bị lên đường ngay nhé, chỉ còn thiếu mẹ và em nữa thôi là anh hạnh phúc hoàn toàn"

Ngài Damasso giao phó cho Rivas điều khiển mọi công việc làm ăn. Thoát khỏi những lo âu, giờ đây ngài dành hết tâm trí vào những mưu toan chính

trị thuần tuý và hy vọng rằng, một ngày đẹp trời nào đó chúng sẽ giúp ngài chiếm được cái ghế nghị sĩ. Nhà tư sản ấy thuộc loại người rất phổ biến mà chúng ta vẫn thường hài hước gọi là những kẻ gian hùng đáng kính trọng. Nếu như họ không thể khoác lác khoe khoang bằng chính kiến của mình thì thay vào đó, họ có một phẩm chất cực kỳ quý giá – đó là thiện chí.

HẾT